

Hàng Đã Nhận, Miễn Trả Lại

Contents

Hàng Đã Nhận, Miễn Trả Lại	2
1. Chương 1: Mổ Không Đúng Cách	2
2. Chương 2: Con Ấc Mộng	5
3. Chương 3: Sự Kiện Phá Tường	9
4. Chương 4: Cửa Hàng Chăm Sóc Thú Cưng	12
5. Chương 5: Người Chủ Nhà Thần Bí	15
6. Chương 6: Tiêu Đồ Phụ Thủ	19
7. Chương 7: Địa Phược Linh[1]	22
8. Chương 8: Kẻ Chủ Mưu	25
9. Chương 9: Con Trai Của Thần Long	29
10. Chương 10: Chuyện Cũ Trong Ngõ Nhà Xưa	33
11. Chương 11: Ghen Tuông	37
12. Chương 12: Chờ Đợi	40
13. Chương 13: Ngưu Nữ Chức Nam	44
14. Chương 14: Người Đàn Ông Của Gia Đình	47
15. Chương 15: Kết Cục Bất Đắc Dĩ	50
16. Chương 16: Sách Hướng Dẫn Chăm Sóc Thú Cưng	52
17. Chương 17: Bí Mật Về Bà Cô Già	56
18. Chương 18: Sợi Dây Bịp Bợm	60
19. Chương 19: Nhi Đại Bất Trung Lưu	63
20. Chương 20: Chiếc Vòng đeo Tay Bằng Bạc	67
21. Chương 21: Mơ Tưởng Hào Huyền	70
22. Chương 22: Chuyện Ma	73
23. Chương 23: Một Năm Tóc	76
24. Chương 24: Con Mèo Dơ Bẩn	79
25. Chương 25: Chiếc Thang Máy Kinh Hoàng	83
26. Chương 26: Chiếc Vòng Tay Cầu Vòng	86
27. Chương 27: Bí Mật Năm Tóc Đen	90
28. Chương 28: Bóng Đèn Nhập Vào Nhau	93
29. Chương 29: Chân Tướng Sự Thật	96
30. Chương 30: Tiểu Long Nhà Ta Đã Trưởng Thành	101
31. Chương 31: Bạn Gái	104
32. Chương 32: Yêu Ma Diểu Hành	107
33. Chương 33: Thiên Đầu Phật	110
34. Chương 34: Đại Thúc Thô Tục Khoác Lên Minh Võ Bọc Lolita Đáng Yêu	114
35. Chương 35: “tình Dịch” Đến Nhà	117
36. Chương 36: Núi Bất Thanh	121
37. Chương 37: Giấc Mơ	125
38. Chương 38: Những Người Cầm Đèn Lồng Đỏ	128
39. Chương 39: Chính Thất	131
40. Chương 40: Sắc Tâm Khó Đổi	135
41. Chương 41: Băng Huyền Quy	137

42. Chương 42: Người Xấu	141
43. Chương 43: Bỏ Nhà Theo Trai	144
44. Chương 44: Quý Ấp Xe	148
45. Chương 45: Tương Ảnh	151
46. Chương 46: Vườn Không Nhà Trống	152
47. Chương 47: Tự Làm Tự Chịu	155
48. Chương 48: Lựa Chọn	158
49. Chương 49: Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm	162
50. Chương 50: Đội Rước Hồ Ly	165
51. Chương 51: Cục Diện Hồn Loạn	169
52. Chương 52: Chạy Trốn	171
53. Chương 54: Hôn	174
54. Chương 55: Cửa Hồi Môn	177
55. Chương 56: Thất Nghiệp	179
56. Chương 57: Áo Cảnh	183
57. Chương 58: Đề Thử Nghiệm	186
58. Chương 59: Mời Nhử	189
59. Chương 60: Thành Phố Tù Nhân	192
60. Chương 61: Tương Thành	195
61. Chương 62: Người Bảo Vệ	198
62. Chương 63: Sách Mệnh	202
63. Chương 64: Mèo Dẫn Đường	205
64. Chương 65: Cây Chấp Niệm	207
65. Chương 66: Một Sự Khởi Đầu Mới	212

Hàng Đã Nhận, Miễn Trả Lại

Giới thiệu

Tác giả Mèo Lười Ngủ Ngày là một trong những tác giả khá quen thuộc với bạn đọc thông qua loạt t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-da-nhan-mien-tra-lai>

1. Chương 1: Mở Không Đúng Cách

19 giờ 52 phút giờ Bắc Kinh, ngày 14 tháng 2 năm 2012.

Lục Vi để tay lên hộp giấy, giữ nguyên tư thế cứng nhắc nửa quỳ nửa ngồi trên sàn nhà, vẻ mặt ngây ngốc nhìn chăm chăm vào vật đang nằm bên trong chiếc hộp, đầu óc quay cuồng với tốc độ của ánh sáng...

Tuần trước, có người đã gửi cho cô một tin nhắn đầy vẻ khôi hài như thế này: “Trong ngày lễ Tình nhân, nếu bạn nhận được một món quà như thế này bạn sẽ làm gì?” Phía dưới dòng tin nhắn là bức ảnh một cô

gái xinh đẹp đang cuộn tròn bên trong chiếc hộp. Lục Vi phản hồi bằng một câu hỏi cũng hài hước không kém: “Có thể đổi thành một chàng trai được không?”

Hai tuần trước, mấy chị em rủ việc tụ họp nhau cũng hỏi Vi Vi tháng Hai tới sinh nhật muốn tặng quà gì, Diên Hân lúc này đã chệnh choáng say, dềnh dàng cười nói: “Dứt khoát phải kiếm cho cô ấy một anh chàng, phải là loại cao cấp nhất. Ha ha, đến lúc đó chúng ta chỉ cần đem chìa khóa khách sạn tặng kèm cho cô ấy là được rồi, ha ha ha!!”

Mấy tuần trước, trước, trước nữa... những lời trêu đùa vô thưởng vô phạt như thế này họ vẫn nói với nhau vô số lần, nhưng mà...

Lần nữa trợn tròn mắt nhìn người con trai khỏa thân đang cuộn mình trong chiếc hộp, sau khi xác định, khẳng định mình không hề hoa mắt, phản ứng của cô gái lúc nào cũng ru rú trong xó nhà Lục Vi dù có chậm chạp đến mấy cuối cùng cũng không thể kiềm chế nổi nữa, bất giác rùng mình ớn lạnh. Rốt cuộc ai đã biến những lời nói bông đùa kia thành sự thật, đóng gói một chàng trai khô ngô, tuấn tú như thế làm quà tặng cô?

Buông một tiếng thở dài, Lục Vi khẽ nhắm mắt mặc niệm: “Nhất định là cách mở của mình không đúng, nhất định là cách mở của mình không đúng...” Vừa nói, Lục Vi vừa đẩy nắp hộp lại, sau một hồi chuẩn bị tinh thần mới vận hết khí lực, một lần nữa mở nắp hộp ra.

Một khuôn mặt hoàn mỹ tựa như điêu khắc, làn da màu mật ong dường như mới được quét lên đó một lớp dầu vừa đủ làm tăng lên độ sáng bóng, săn chắc, lại thêm những cơ bắp khỏe mạnh, trắng kiện lồ lộ trên cánh tay, trên bắp vai trần trụi như châm chọc, như khiêu khích.

Ngập ngừng giây lát, Lục Vi ngây ngốc cười, tự dối mình gạt người, nói: “Trông hình hài, khí chất của “cậu bé” này quả thực rất giống người thật!” Dứt lời, để chứng thực cho câu nói của mình, Lục Vi đưa ngón trỏ ra cẩn thận ấn ấn vào người anh ta, nhưng chính giây phút chạm vào người đối phương, Lục Vi giật mình một cái, hóa đá tại chỗ.

Có... hơi ấm! Nhiệt độ! Như thế có nghĩa là...

Lục Vi sợ hãi đến mức run rẩy, kinh ngạc liếc mắt nhìn chiếc hộp, cùng lúc đó, “cậu bé” bên trong cũng tựa hồ thở nhẹ một hơi phản ứng lại.

Lục Vi: “...”

Ngoài cửa sổ, trăng sáng sao thưa. Cẩm Thành giữa tháng Hai vẫn chẳng hề ấm áp hơn chút nào, những người buôn bán nhỏ lẻ đã lặng lẽ thu dọn hàng hóa, trở về nhà từ lâu, mấy nhà hàng xóm kế bên cũng đã đóng chặt cửa nẻo, bên ngoài khu nhà hình ống vẫn là vẻ thanh bình, tĩnh lặng như vốn dĩ. Nhưng chính trong cái vẻ thanh bình, tĩnh lặng kia, một căn phòng nào đó đột nhiên phát ra những tiếng thét đinh tai nhức óc. Trước khi những căn hộ bên cạnh kịp hiểu rõ tình hình thì Lục Vi đã vội vã chạy như bay ra khỏi nhà.

— — — — —Tôi là đường phân cách màn kịch đầu tiên— — — — —

Dưới khu nhà hình ống, Lục Vi chỉ mặc một bộ quần áo ngủ trên người, gió lạnh thổi qua, đầu óc cô cũng tỉnh táo hơn rất nhiều. Không phải là ảo giác, tuyệt đối không phải, bưu phẩm đó ngay từ đầu... đã rất kỳ lạ. Hôm nay sau khi tan ca, giống như mọi ngày, Lục Vi vội vã bắt xe trở về nhà, nhưng vừa đến trước cửa, cô liền nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ, giọng nói của đối phương đặc biệt thanh thoát, rõ ràng: “Cưng, nàng có bưu phẩm.” Cô bị tiếng “cưng” đó làm ắc ói, nôn khan một trận, Lục Vi vẫn mãi thay dép, ậm ừ: “Ừm, ừm, vậy bây giờ tôi sẽ xuống dưới tầng đợi.” Căn hộ Lục Vi thuê nằm trong khu nhà được xây dựng từ những năm đầu của thập niên 80, lại là khu nhà thuộc dự án mở rộng ở phía đông thành phố, những dãy nhà xung quanh phần lớn đều đã bị phá dỡ, chỉ còn lại duy nhất một ngôi nhà lụp xụp đứng sừng sững, trở trọi ở đó khiến nơi này càng trở nên hoang vắng, quạnh hiu. Những nhân viên chuyển phát nhanh kiêu ngạo, khinh người đều nhất định không chịu bước lên khu nhà này mà chỉ đi đến con ngõ nhỏ phía trước rồi dừng lại, một bước cũng không chịu đi tiếp.

Nhưng hôm nay, Lục Vi đứng trong ngõ đợi đến mười phút vẫn không thấy bóng dáng nhân viên chuyển phát nhanh nào đi tới, chỉ nhận được thêm một cuộc điện thoại từ số lạ kia.

Lục Vi: “Alô, anh đang ở đâu? Tại sao tôi không thấy anh đâu cả?”

“Ừm, bảo bối! Không cần vội vã, ta vẫn đang trên đường tới.”

“ ... ”

Lần đầu tiên bị một nhân viên chuyển phát nhanh đùa giỡn mà bất lực không thể giáng trả, Lục Vi cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nghĩ lại thấy bưu phẩm vẫn còn trong tay người ta nên cuối cùng vẫn quyết định ngậm bồ hòn làm ngọt, nén giận chờ đợi. Mười phút sau, chuông điện thoại lại vang lên, không đợi Lục Vi mở miệng, đối phương đã nói: “Cưng, ta đã đến cầu Long Hà rồi!”

Lục Vi lặng người, từ cầu Long Hà đến đây còn cách những ba bốn con đường. Khốn kiếp! Còn lâu mới tới mà đã gọi điện âm ỉ làm gì cơ chứ? Nhưng Lục Vi chưa kịp trả lời thì đối phương đã ngắt điện thoại. Sau đó cứ mười phút, nhân viên chuyển phát nhanh lại gọi điện cho cô một lần, nội dung đều giống y chang:

“Cưng, ta đã đến đầu ngõ rồi. Không, không, nàng không cần xuống dưới đón ta đâu.”

“Cưng, ta đang đứng ở dưới khu nhà rồi. Hi hi, nàng thực sự không cần xuống dưới đâu, ta sẽ cảm thấy được sung ái quá mà đâm ra lo sợ mất.”

“Cưng, ta đã đến trước cửa nhà nàng rồi...”

Nghe xong cuộc điện thoại cuối cùng này, Lục Vi bất giác giật mình run sợ, nhớ đến nhiều năm trước đã từng nghe một câu chuyện ma cũng tương tự như thế này. Nhân vật nữ chính bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại lạ, đối phương là một cô gái. “Xin chào, tôi là Tuyền Tử, lúc này tôi đang trên đường đến nhà bạn, hiện tại đã đến ga tàu điện ngầm rồi.”

Một lúc sau. “Chào bạn, tôi là Tuyền Tử, tôi đang trên đường đến nhà bạn, lúc này đã xuống tàu điện ngầm rồi.”

...

Và cuối cùng cũng là câu nói này: “Tôi đang ở trước cửa nhà bạn.” Bất luận nữ chủ nhân có mở cửa hay không thì nữ ma đầu Tuyền Tử vẫn vào được nhà và bắt người ăn thịt... Lục Vi đang nghĩ ngợi lung tung thì bất chợt có tiếng gõ cửa, cô mím chặt môi, vừa tự an ủi mình đó có thể chỉ là trò đùa của một nhân viên chuyển phát nhanh vui tính mà thôi, vừa khẽ khàng mở cửa.

Vì bị bóng tối che khuất, Lục Vi chỉ có thể nhận ra dáng vóc cao gầy của anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh, lại thêm cái mũi lưỡi trai kéo xuống thật thấp khiến người nhìn không thể thấy rõ khuôn mặt anh ta, nhưng lúc này Lục Vi đã bị thu hút bởi một hộp quà lớn bọc giấy trắng trên tay anh ta. Cô vừa nhanh tay ký giấy biên nhận vừa tắc lưỡi hỏi: “Đây là cái gì?” Cô không nhớ mình đã mua thứ lớn như vậy từ lúc nào, lẽ nào bạn bè đã gửi trước quà sinh nhật đến cho cô?

Anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh nở nụ cười kỳ dị, khẽ huýt sáo, liếc mắt đưa tình, nói: “Ai mà biết được, có lẽ là một thi thể chẳng!” Lục Vi đón lấy chiếc hộp, nhẹ đến mức kỳ lạ.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Theo dòng ký ức hoàn hồn trở lại, trong lòng bàn tay Lục Vi đã nhơm nhớp mồ hôi. Bốn bề vô cùng yên ắng, ngoài ánh đèn đường ảm đạm ra, ngay đến bóng dáng ma quỷ cũng chẳng có. Lục Vi chống cằm suy nghĩ, nếu như thứ đồ trong hộp kia thực sự chỉ là một con rối đồ chơi bằng bông thì nhẹ một chút cũng là lẽ thường tình, nhưng cảm giác vừa rồi, lại còn cả tiếng thở khe khẽ của người con trai đó, làm sao có thể là giả được!!

Lẽ nào đó đúng là một “xác sống”? Nhưng tại sao lại không có chút trọng lượng nào? Lục Vi vẫn ở nguyên một chỗ hết đi tới lại đi lui, đang không chú ý thì bỗng cảm thấy túi áo ngủ rung lên bần bật, cầm lên xem, hóa ra là điện thoại của mình.

“Hả?” Vi Vi nhíu mày, cô nhớ rõ ràng đã đặt điện thoại lên máy tính rồi cơ mà? Màn hình hiển thị thông báo có tin nhắn mới, Lục Vi mở ra xem, lại là một dãy số lạ, tin nhắn chỉ vắn vện chín chữ:

“Kỳ hạn đã đến, vật phẩm xin được hoàn trả.”

Vật phẩm hoàn trả? Lẽ nào là ám chỉ “xác sống” đang ở trong nhà kia? Lục Vi thở hắt ra một luồng khí lạnh, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng không do dự nữa, thận trọng ấn ba số – 110.

Khi cảnh sát đến đã là hơn tám giờ tối. Trong chốc lát, cô không thể nói rõ nguyên do vì sao, chỉ âm ờ giải bày: “Trong nhà có một người đàn ông lạ.” Hai người cảnh sát một ột thấp, một béo một gầy liếc nhau một góc bốn mươi lăm độ, rồi lại nhìn Lục Vi trong bộ đồ ngủ mỏng manh đứng co ro cúm rúm giữa trời gió lạnh, phỏng đoán đây là một vụ án đột nhập vào nhà cướp đoạt tài sản, sau khi trấn an nạn nhân mấy câu, hai viên cảnh sát nhanh chóng kéo nhau đi lên. Lục Vi không yên tâm, cũng theo họ chạy lên nhà.

Cửa nhà Lục Vi chỉ khép hờ, từ bên trong hắt ra một vệt sáng mờ ảo. Viên cảnh sát cao gầy đi trước đập mạnh cánh cửa, bước vào, nhưng kiểm tra quanh phòng khách một lượt không phát hiện ra điều gì bất thường. Lặng lẽ nhìn nhau ngẫm ra ám hiệu rồi cả hai cùng xông thẳng vào gian bếp, mọi thứ vẫn nguyên vẹn, không có bất cứ xáo trộn gì.

Căn hộ Lục Vi thuê cũng không rộng lắm, chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, phòng bếp liền luôn với phòng khách, ngoài chiếc giường đôi được kê trong phòng ngủ ra thì cả căn nhà không có đồ vật nào lớn hơn, mọi thứ chỉ cần nhìn qua là đã ghi nhớ. Hai viên cảnh sát cẩn thận kiểm tra từng ly từng tí căn nhà một lần nữa nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Viên cảnh sát vừa thấp vừa béo chau mày nhìn Lục Vi, nói: “Cô gái, không phải cô đang tự hù dọa mình đấy chứ, có phải cô hoa mắt rồi không?”

Lục Vi thì thào: “Sao có thể như vậy...” Sau khi vào nhà, sắc mặt Lục Vi từ xám xịt chuyển sang trắng bệch, ngoài kinh ngạc vì không tìm thấy “thi thể” đó thì còn có rất nhiều điều kinh khủng khác nữa. Không chỉ người con trai kia bỗng dưng mất tích không để lại dấu vết mà ngay cả hộp quà lớn vừa rồi cũng không cánh mà bay.

“Vừa rồi hẳn ta thực sự vẫn ở trong phòng khách, còn... còn thở nữa.”

Viên cảnh sát cao gầy đưa tay xoa cằm, phỏng đoán: “Có thể hẳn đã thừa dịp cô sợ hãi chạy ra ngoài để tẩu thoát rồi?”

“Không thể nào!” Lục Vi trả lời chắc như đinh đóng cột. Khu nhà này không có cửa sau, hơn nữa trước khi cảnh sát đến, cô chỉ đứng một chỗ ở dưới lầu, cho dù hẳn có muốn chạy cũng phải giáp mặt mình ở dưới. Lục Vi càng nghĩ càng sợ hãi, hai viên cảnh sát lại coi đây là một vụ án trộm cắp hết sức bình thường, hơn nữa chủ nhà cũng không phát hiện bị mất thứ gì nên họ chuẩn bị kéo nhau ra về.

“Cũng có thể hẳn đã chạy sang nhà người khác rồi trèo qua cửa sổ, tháo chạy phía sau lưng cô nên cô mới không biết. Trước tiên cô hãy kiểm tra kĩ lại một lần nữa xem nhà mình có bị mất thứ gì không rồi ngày mai đến trụ sở cảnh sát trình báo.”

Người còn lại cũng phụ họa: “Đúng, chỉ cần chắc chắn là trong nhà không bị mất thứ gì, người cũng an toàn thì không sao nữa rồi. Trước khi đi ngủ, cô nên kiểm tra kĩ tất cả các cửa sổ, cửa chính xem đã khóa cẩn thận chưa. Giờ chúng tôi đi trước đây. Haizz, thời tiết quỷ quái thế này, vừa tối đã có cảm giác lạnh thấu xương rồi.”

Hai người họ, mỗi người nói một câu rồi thanh thoi, nhàn nhã bước ra ngoài, căn nhà lúc này lại trống trơn, chỉ còn trơ trọi một mình Lục Vi đứng chôn chân tại chỗ, miệng há hốc, mắt tròn tròn kinh ngạc. Cô không nghĩ cảnh sát nhân dân thời buổi này lại “phá án” một cách thần tốc đến thế, chỉ cần dăm câu ba điều liền kết luận mọi việc đã được giải quyết xong xuôi. Nhưng cho dù Lục Vi có nghìn vạn điều bất mãn, đợi đến lúc cô hoàn hồn lại thì hai viên cảnh sát kia đã biến mất từ lúc nào.

2. Chương 2: Cơ Ác Mộng

21 giờ 40 phút giờ Bắc Kinh, ngày 14 tháng 2 năm 2012.

Lục Vi tay trái cầm bàn chải đánh răng, trên cổ vắt ngang một chiếc khăn mặt, lặng lẽ đứng trước chiếc giường đôi của mình.

Chú gấu bông vốn được đặt ngồi ngoan ngoãn trên đầu giường đã bị đá sang một bên, trong chăn lại nhô lên một khối lớn, bên trong chắc chắn có người đang nằm. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, Lục Vi tuyệt đối sẽ không lựa chọn bước vào căn phòng này và nếu có thể cho cô thêm thời gian lùi lại quyết định này, cô hy vọng khoảng thời gian đó sẽ là một vạn năm.

Sau khi cảnh sát đi khỏi, Lục Vi vẫn không yên tâm lục tung mọi xó xỉnh trong nhà để tìm kiếm, sau khi chắc chắn “con quái vật” đó thực sự đã biến mất, cô mới phát hiện khắp người mình đầy mồ hôi. Tắm rửa xong xuôi, Lục Vi vừa cầm bàn chải đánh răng vừa đi vào phòng ngủ định trải đệm, nhưng vừa bước tới cửa liền trông thấy cảnh tượng hãi hùng này:

Người con trai vừa rồi còn ở trong chiếc hộp không biết từ lúc nào đã nằm dài trên chiếc giường của mình, cánh tay săn chắc của anh ta đang ôm chặt lấy chiếc chăn ấm áp, ngủ một cách ngon lành. Lúc này, khuôn mặt đẹp đẽ, hoàn mỹ của anh ta gần trong gang tấc, thậm chí còn có thể nhìn rõ hàng lông mi mềm mại khép dài đến đuôi mắt. Trước đó không lâu, nữ sắc[1] Điền Hân đã từng đứng trước mặt Lục Vi mà thổ lộ mơ ước: Nếu có một ngày, sau khi tắm xong, bước ra ngoài bỗng thấy xuất hiện một mỹ nam tuyệt sắc nằm trên giường chờ đợi mình, hai má ửng hồng như má chú nai nhỏ đáng yêu, thân hình lại cường tráng như mãnh hổ, nếu được vậy thật thì tốt biết bao!

[1] Nữ sắc: cô nàng mê trai đẹp.

Nhưng khi tình cảnh đáng mơ ước đó đang bày ra trước mắt thì Lục Vi rất muốn nói cho Điền Hân biết rằng: Viễn cảnh đó thực sự không tốt đẹp chút nào!!

Vi Vi vẫn cầm bàn chải đánh răng đứng chôn chân một chỗ, thần trí đang hoảng loạn lại trông thấy hàng lông mi của anh ta khẽ rung như thể sắp mở mắt. Giây phút này, cô chỉ cảm thấy da đầu co giật, cơ thể còn chưa kịp phản ứng thì chàng thanh niên trước mặt đã từ từ ngồi dậy...

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng “tích tắc” đều đặn của chiếc đồng hồ báo thức. Hai người một đứng, một ngồi, cứ giữ nguyên tư thế đó chăm chú nhìn thẳng vào đối phương. Rất lâu sau, lâu đến nỗi đôi chân Lục Vi đã có chút tê rần, cô mới nuốt nước miếng, ngập ngừng nói: “À! Tôi vào lấy mặt nạ, anh cứ ngủ tiếp đi!”

Dứt lời, người con trai vẫn ngồi chình ình trên giường không hề nhúc nhích, đôi mắt sâu thẳm thản nhiên nhìn chằm chằm lên người Lục Vi. Kể suốt ngày chỉ biết ru rú ở nhà như Lục Vi đã bị dọa cho sợ đến mức ngây ngốc nhưng vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên, bước đến trước bàn trang điểm, lấy miếng mặt nạ ẩm ướt đắp lên mặt. Giây phút ngẩng đầu nhìn vào gương, Lục Vi thấy anh ta ở phía sau lưng mình đã bỏ chăn ra, chậm rãi bò về phía cô, lúc này cô mới thực sự hoàn hồn, trong đầu liền vang lên lời thúc giục: Chạy!

Một tiếng “oành” làm nổ tung trí não của Lục Vi, đang định xoay người hướng ra phía cửa, nhưng đôi chân chưa kịp nhấc lên thì đã bị một cánh tay kéo lại bên giường, cả người nằm gọn lỏn trong vòng tay rắn chắc. Lục Vi thét lên một tiếng kinh hãi, ngã ra giường, chàng trai không hề suy nghĩ mà nằm đè cả cơ thể trần như nhộng của anh ta lên người cô.

“À!”

Ánh chớp chợt lóe lên xen giữa tiếng sấm ầm ầm, cảm giác sợ hãi từ lòng bàn chân dần dần lan ra khắp cơ thể. Có lẽ anh ta là một tên ma cà rồng chuyên đi hút máu; cũng có lẽ, anh ta chính là yêu quái ăn thịt người; nếu không phải, lẽ nào anh ta chính là một gã cuồng dâm chuyên cưỡng bức, hãm hiếp con gái nhà lành hay sao? Nhưng Lục Vi không thể nghĩ được rằng sau khi ấn cô ngã xuống, việc đầu tiên anh ta làm chính là khẽ nâng cằm cô lên rồi ngửi qua ngửi lại phía dưới cổ, sau khi xác thực được điều gì đó, từ cổ họng anh ta lại phát ra những tiếng “hư hư” như đang cười khê. Tiếp đó, hành động của anh ta còn khiến Lục Vi kinh hãi hơn, anh ta vùi đầu vào lòng cô như một chú chó nhỏ cọ qua cọ lại làm nũng với chủ nhân, miệng chỉ lẩm bẩm một từ duy nhất: “Lạc... Lạc...”

Lục Vi bị chà xát đến nổi da gà nổi hết cả lên, muốn vùng thoát khỏi vòng ôm của anh ta nhưng lại bị cánh tay như tường đồng vách sắt ghì chặt lại, nói thế nào cũng không buông ra. “Lạc” hay là “lóa”[2]? Lẽ

nào “con quái vật” này là một tên biến thái, không muốn cưỡng bức mình, cũng không muốn cưỡng bạo với mình, mà... muốn hai bên thẳng thắn trao đổi? Vì vậy nên anh ta cứ cọ qua cọ lại như thế này?

[2] Trong tiếng Trung, hai từ “lạc” và “lõa” phát âm giống nhau.

“Anh... Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Nhân lúc Lục Vi không để ý, chiếc áo ngực của cô thiếu chút nữa đã bị anh ta giật tung, vừa xấu hổ vừa tức giận, cô gắng sức hét to. Nhưng kỳ lạ là rõ ràng hiệu quả cách âm giữa các căn hộ trong khu nhà này vốn rất kém, thế nhưng phía bên kia bức tường lại không mấy may có chút động tĩnh, lẽ nào mấy gia đình gần đây đều sợ bị liên lụy nên không ai chịu đến giúp cô sao?

Một luồng khí lạnh từ từ lan khắp sống lưng Lục Vi. Người con trai nghe thấy Lục Vi kêu cứu liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô với ánh mắt bị tổn thương, dường như muốn chất vấn cô vì sao lại làm như vậy.

“Lạc...” Người con trai đó nhẹ nhàng lên tiếng, âm thanh phát ra vẫn chỉ là cái từ kỳ quái ấy.

Trong lúc anh ta đang lơ là cảnh giác, Lục Vi co chân đá thẳng vào phần nhạy cảm nhất trên cơ thể anh ta. Nhân lúc anh ta đang đau đớn la hét, cô liền nhảy xuống giường, chạy thẳng về phía cửa chính, nhưng điều kỳ lạ nữa là, cánh cửa không thể nào mở ra được. Lục Vi vừa vội vàng tra chìa khóa vào ổ vừa lắng nghe động tĩnh bên trong, quả nhiên chưa đầy một phút sau, anh ta đã bước ra, ánh mắt đau đớn đến khổ sở, bước từng bước tập tễnh đến gần Lục Vi.

“Ô, Lạc, ô, ô...”

Người con trai ấy lại phát ra những tiếng “ô ô” kỳ quái, càng khiến Lục Vi thêm hoảng loạn, sợ hãi, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Mặc dù cô đã gắng hết sức nhưng vẫn không thể mở được cánh cửa gỗ đang đóng chặt. Cuối cùng, cô đưa ánh mắt tuyệt vọng nhìn sang khuôn mặt người con trai chỉ còn cách mình trong gang tấc, rồi lại nhìn thẳng vào cánh cửa gỗ, nhắm chặt mắt lại, cảm nhận rõ ràng một cơ thể ấm áp đang tiến sát đến phía sau lưng mình. Cô thét lên một tiếng thảm thiết, cuối cùng ngã nhào, ngất lịm.

Liên Đường Thủy Các, gió thổi màn che. Cảnh vật xung quanh chìm trong màn sương trắng mờ ảo, Lục Vi biết, cô đang mơ.

Cách đó không xa, dường như có tiếng trống vọng lại, Lục Vi thuận theo tiếng trống tiến sâu vào Thủy Các. Trong gác lầu cao vợi với bốn phía màn che, có một giai nhân tuyệt sắc đang say sưa khiêu vũ dưới ánh trăng lung linh, huyền ảo. Người con gái đó có mái tóc búi cao, váy dài chấm đất, khăn vắt trên vai, đôi chân trần giẫm lên một mặt trống lớn nhẹ nhàng gõ nhịp, lắc lư theo điệu nhạc.

Lục Vi để ý thấy trên mặt trống dường như được bọc một lớp da cá sấu đặc biệt, kỳ lạ hơn là, người con gái kia đang dùng chính đôi bàn chân trần của mình gõ nhịp, tạo nên tiết tấu lúc khoan thai, lúc réo rắt rất nhịp nhàng. Tiếng nhạc thuận theo đôi bàn chân mềm dẻo hoặc nặng trĩu tâm tư, hoặc nhẹ nhàng khoan khoái, vô cùng cuốn hút, lại thêm kỹ thuật nhảy múa điêu luyện của cô gái, Lục Vi mơ hồ cảm thấy mình như đang lạc trong chốn bồng lai tiên cảnh. Cô gái đó mặt thanh mày tú, dáng người thon thả, khuôn mặt vô tình mà hữu ý luôn thoáng hiện nụ cười e ấp dưới ánh trăng vàng vạc, thần sắc vô cùng cuốn hút khiến nữ giới như Lục Vi cũng phải ngẩn ngơ, sững sờ ngắm nhìn không chớp mắt.

Chẳng lẽ đây chính là... vũ hóa phi tiên[3] trong mơ sao?

[3] Vũ hóa phi tiên: lột xác thành tiên.

Lục Vi đang say sưa đắm chìm trong mộng tưởng, bỗng cảm thấy cánh tay như bị ai đó giật nhẹ, ngẩng đầu nhìn liền thấy một người con trai cao lớn, nhìn không rõ nét mặt, nhưng tự đáy lòng, Lục Vi có cảm giác vô cùng thân thương, quen thuộc, liền buộc miệng: “Tại sao anh lại ở đây?”

Người con trai không trả lời, mặc dù bị ngăn cách bởi lớp sương mù mờ ảo, nhưng Lục Vi vẫn có thể loáng thoáng cảm nhận nét mặt anh ta lúc này đang rất căng thẳng, thần sắc nghiêm trang. Đắn đo giây lát, người con trai cao lớn đó mới quyết định kéo Lục Vi ra ngoài, bên tai Lục Vi còn nghe rõ tiếng trống như nín kéo, như mời gọi. Chẳng lẽ lại rời đi như thế, đang định lên tiếng nhưng trước mặt bỗng xuất hiện một màn đen dày đặc, không biết đã bao lâu, Lục Vi cố gắng hắng giọng, lông mày nhíu lại mắt vẫn nhắm chặt, đang mơ mơ màng màng bỗng nghe thấy một giọng nữ yếu điệu, oán giận nói:

“Hừ, phải làm sao bây giờ? Bị ngắt hay là bị dọa chết rồi?”

“Cô cô của tôi ơi, người đến ngàn vạn lần cũng không thể chết được, tôi phải ăn nói với họ thế nào đây...”

“Tên Nam Huyền ngu ngốc, tên Nam Huyền đần độn kia, chẳng phải ta đã nói với người là nàng ấy bây giờ hoàn toàn không giống với trước kia rồi sao? Tại sao lại không tin?”

Trước khi ý thức dần mất đi, Lục Vi lại nghe thấy giọng nói ai oán của người con trai khóa thân đó: “Lạc...”

Lục Vi không thể lên tiếng, ngay sau đó, cô tiếp tục chìm vào cơn mộng mị. Hôm nay thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, nhất định, nhất định chỉ là mơ thôi... Ngủ... chỉ cần ngủ một giấc, tỉnh dậy là sẽ không sao hết...

— — — — —Tôi là đường phân cách bị dọa ngắt— — — — —

Hôm sau, khi Lục Vi tỉnh dậy liền phát hiện mình vẫn bình an vô sự nằm trên giường, chú gấu mèo mà cô vô cùng yêu thích cũng đang ngon giấc ở đầu giường. Không hề có hộp quà lớn nào, cũng không hề có người đàn ông kỳ quái nào, cũng không có mỹ nữ và tiếng trống kỳ lạ trong giấc mơ, tất cả đều hết sức bình thường như không thể bình thường hơn.

Lục Vi lại lục tung cả căn nhà thêm một lần nữa nhưng vẫn không tìm thấy giấy chuyển phát nhanh mà mình đã ký nhận tối hôm qua. Cô không khỏi nghi ngờ, lẽ nào tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua chỉ là một giấc mơ? Hoặc giả... người con trai ấy đúng là món quà đặc biệt mà bọn Điền Hân gọi đến để phục vụ cô?

Nghĩ đến điều này, Lục Vi không khỏi băn khoăn, xoa cằm phỏng đoán, nếu như người con trai đó quả thực đã được Điền Hân gọi đến, thì lúc cô chạy ra khỏi nhà báo cảnh sát, nói không chừng anh ta cũng nấp ở gần đó hoặc trốn sang bên nhà hàng xóm. Đợi đến khi cảnh sát đi khỏi, anh ta lại nhân lúc cô còn trong nhà tắm mà lẻn vào nhà, Điền Hân cũng có một chùm chìa khóa vào căn hộ của cô. Chẳng lẽ... chuyện này chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

“Không đúng, nếu như vậy thì vì sao chiếc hộp to như thế khi nhấc lên lại nhẹ bằng như không?” Lục Vi lẩm bẩm độc thoại một mình, bất giác liếc xéo lên chiếc đồng hồ treo tường, ngay tức khắc mắt mở to, miệng méo xệch, hét lên một tiếng: “A... Muộn mất rồi!” Thiên địa quỷ thần ơi, tại sao lại muộn như vậy cơ chứ! Vì đi làm muộn sẽ bị phạt tiền nên Vi Vi quyết định tạm thời gác lại mọi nỗi băn khoăn về anh chàng rồi hơi kỳ quặc kia.

Đúng 8 giờ 59 phút, vào phút chót, rốt cuộc Lục Vi cũng đến được tòa nhà thương vụ. Và một phút cuối cùng làm nên lịch sử này sẽ quyết định xem cô có thể thuận lợi bắt thang máy lên tầng mười hay không. Khi Lục Vi bước vào tòa nhà cũng vừa vặn có một chuyến thang máy đang dừng ở tầng một. Cô đứng trơ mắt nhìn người cuối cùng chen vào không gian nhỏ hẹp đã chật cứng. Không chút chậm trễ, cô vừa chạy vừa thở hổn hển, hét lên: “Đợi đã!”

Nhưng đã muộn rồi, cùng lúc Vi Vi lớn tiếng gọi thì tiếng đóng cửa của thang máy cũng vang lên, kèm theo đó là lời tuyên bố: hôm nay cô đã chính thức đi làm muộn. Mặc dù biết chắc chắn không thể thay đổi được tình hình trước mắt, nhưng quán tính, Lục Vi vẫn lao nhanh đến trước cửa thang máy, tận mắt trông thấy cánh cửa hợp kim từ từ khép lại.

Đưa tay ôm ngực, thở hổn hển không ra hơi, Lục Vi tuyệt vọng nhìn về phía cánh cửa, vẻ mặt thất thần như sắp khóc, đột nhiên bên tai lại vang lên tiếng “ting”, cánh cửa thang máy lúc này rõ ràng đã đóng lại, vậy mà đột nhiên lại mở ra một cách thần kỳ. Bên trong đã lơ lửng người đứng chen chúc, không còn chỗ nữa, sắc mặt người nào người nấy đều hết sức khó coi. Lục Vi còn đang ngẩn ngơ thì người phụ nữ đứng ngoài cùng đã sẵn giọng: “Còn đợi cái gì nữa, nhanh vào đi, mọi người đều muộn cả rồi.”

Lục Vi ậm ừ, ngẩn ngơ bước qua cửa, bên tai nghe rõ tiếng cầu nhàu trách móc từ phía sau vọng lại: “Làm cái trò gì không biết, rõ ràng là thang máy đã ấn nút đi lên rồi lại còn mở ra... Haizz, đợi đến khi tôi lên đến tầng hai mươi hai thì chắc chắn đã muộn rồi.”

Nghe vậy, Lục Vi mới hiểu nguyên nhân vì sao mọi người lại không vui vẻ với mình, có người ở đây thấy cô đang chạy “vắt chân lên cổ” nên mới ấn nút mở cửa, nghe ý tứ trong lời nói của người đàn ông kia sắc mùi trách móc. Nghĩ đến đây, Lục Vi có chút cảm kích đưa mắt nhìn sang phía bảng điều khiển, quả nhiên trông thấy một ngón tay thon dài vẫn đang đặt ở nút mở cửa.

Thuận theo ngón tay nhìn lên, trái tim Lục Vi chợt giật nảy một cái, mặt cũng bất giác đỏ bừng, người giúp đỡ cô ban này chính là...

Quý Vân.

Sâu thẳm trong tâm hồn, Lục Vi đã lặng lẽ nhắm tên anh biết bao lần, chỉ cảm thấy trong lồng ngực như có thứ gì đó đang rục rịch. Cô muốn nói với anh hai tiếng: “Cảm ơn” nhưng không hiểu tại sao lại chẳng thể mở lời. Đúng lúc ấy, Quý Vân đã nhanh tay ấn vào nút số mười trên bảng điều khiển.

3. Chương 3: Sự Kiện Phá Tường

Nhờ có sự giúp đỡ của Quý Vân, đúng 9 giờ, Lục Vi đã kịp thời quẹt thẻ, an toàn tiến vào dinh lũy. Vừa ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Điền Hân đã điệu đà bước tới. “Hi hi, bà cô bé bỏng của tôi ơi, bình thường rất hiếm khi thấy cậu đi làm muộn, hôm nay sao thế hả...”

Lục Vi vừa lấy tập tài liệu chuẩn bị từ cuối tuần trước ra vừa nheo mắt nói: “Đúng vậy, cậu bình thường cũng rất hiếm khi đi làm đúng giờ, hôm nay sao lại tích cực thế?” Công ty mà Vi Vi làm việc là một tạp chí nhỏ, chuyên môn chính là giúp khách hàng tuyên truyền quảng cáo, giới thiệu sản phẩm, in ấn những tạp chí, báo giấy phục vụ đời sống. Nếu tính thêm cả ông chủ là lão Trình, kế toán là Lương sư phụ thì tổng cộng cũng chỉ có bảy, tám người, không khí làm việc ở đây khá thoải mái.

Điền Hân cười gian trá, ghé sát bên tai Lục Vi, nói nhỏ: “Món quà hôm qua tớ tặng cậu, cậu đã nhận được chưa?”

Lục Vi nghe thấy thì vô cùng kinh hãi, ngẩn cổ, mở to mắt nhìn trừng trừng vào mặt Điền Hân: “Lẽ nào... tớ qua... người con trai đó chính là...”

“Đúng vậy!” Điền Hân gật đầu không chút do dự, ôm ngực làm ra vẻ ngậm ngùi thương tiếc. “Bản cô nương vẫn luôn mơ ước được tận tay làm sô cô la cho chàng ăn để thể hiện tình yêu ngọt ngào với chàng, nhưng chỉ có điều... đến nay tìm hoài mà vẫn chưa thấy một chàng nam nhi nào thích hợp, chỉ có mỗi người bạn rể rúm này được coi là thân thiết. Ha ha ha, thế nào, tớ qua có phải bị dọa cho sợ phát khiếp, đến nỗi nhảy dựng lên rồi phải không? Sao? Sô cô la rất ngon đúng không?”

Điền Hân nói xong, lại chau mày như nhớ ra điều gì đó, “ơ” một tiếng, nói: “Không đúng, cậu vừa nói chàng trai nào cơ...”

“Không, không có gì.” Lục Vi chợt dạ ngẩng lên, tiếp tục chỉnh sửa tài liệu. Nhưng biểu hiện mặt bình tĩnh của cô làm sao thoát khỏi cặp mắt cú vọ không ngừng dò xét của Điền Hân. Cũng may mà trước khi lên đoạn đầu đài, chị Tổng đã kịp thời xuất hiện giúp cô giải vây.

“Vi Vi, có thư chuyển phát nhanh của em.”

“Em đến đây!” Lục Vi chạy đến trước mặt chị Tổng, nhận phong thư, bên trong có một gói giấy mỏng, trông giống một văn kiện. Trải qua trận chiến hãi hùng tối hôm qua, Lục Vi đã cảnh giác hơn, do dự một lát, vẫn không nên mở thì hơn. Nhưng Điền Hân đã bước đến, ngạc nhiên nói: “Cửa hàng chăm sóc thú cưng? Cậu nhận nuôi con thú cưng nào đó sao?”

Lục Vi cười khan hai tiếng. “Không có, có thể chỉ là tờ rơi quảng cáo gì đó thôi.”

“Tờ rơi quảng cáo mà cũng dùng dịch vụ chuyển phát nhanh? Thật là quá xa xỉ!” Điền Hân và chị Tổng còn riu rít buôn chuyện một hồi rồi mới quay về chỗ ngồi của mình. Lục Vi thở dài một hơi, cuối cùng vẫn quyết định mở bức thư ra xem, chỉ có duy nhất một trang A4, mép trên in một hàng chữ to: Cửa hàng chăm sóc thú cưng, bên dưới là một bức ảnh chụp cửa hàng này, ngoài ra còn có một đoạn thư ngắn.

Xin chào!

Quý khách thân mến!

Cảm tạ quý khách đã luôn dành cho “Cửa hàng chăm sóc thú cưng” niềm tin tuyệt đối suốt một nghìn năm qua, hiện nay con thú cưng mang tên Nam Huyền (mã số: SD 5876) mà quý khách gửi nuôi đã hết kỳ hạn, vì thế cửa hàng đã liên lạc và gửi trả thú cưng về nhà quý khách. Nếu quý khách cảm thấy hài lòng với sự phục vụ của chúng tôi suốt thời gian qua, mong quý khách sớm thanh toán khoản chi phí phát sinh và tiếp tục dành cho chúng tôi sự tín nhiệm và khen ngợi quý báu ^ ^.

Xin được nhắc nhở thêm: Để thanh danh lưu truyền hậu thế thì không nên nhốt sủng vật ở trong nhà một mình, quý khách cần dành nhiều thời gian hơn nữa để chăm sóc và gần gũi với anh ta nếu không anh ta sẽ vì cô đơn, buồn chán mà gây ra những chuyện phiền phức.

Cửa hàng chăm sóc thú cưng

Ngày 15 tháng 2 năm 2012

Lục Vi lật trước lật sau, xem đi xem lại bức thư năm lần bảy lượt cũng không sao hiểu nổi nội dung được viết trong đó. Sủng vật ư? Tín nhiệm và khen ngợi ư? Vì cô độc và buồn chán mà gây ra những chuyện phiền phức ư? Chẳng lẽ điều này ám chỉ một chú chó nhỏ không biết nghe lời chuyên cắn nát các hộp giấy trong lúc chủ đi vắng? Lục Vi bất giác mỉm cười, quảng cáo mà cũng chuyển phát nhanh, đúng là một hình thức câu khách hết sức đặc biệt, những kiểu tin rác như thế này quả thực không sao kiểm soát hết được.

Nhưng mãi đến buổi chiều Lục Vi mới thực sự nhận thức được nghĩa chính xác của dòng chữ: “Sủng vật sẽ vì cô độc, buồn chán mà gây ra những chuyện phiền phức.” Nhưng lúc này có hối hận cũng không kịp nữa rồi. 4 giờ 30 phút chiều, vừa chọn xong đề tài mới để lên báo, Lục Vi liền nhận được một cuộc gọi từ số máy của vị cảnh sát tối hôm qua, thăm thắc mắc, lẽ nào mấy anh cảnh sát kia bắt đầu có hứng thú tìm hiểu sự việc tối qua rồi sao? Vừa nhắc máy, Lục Vi đã tá hỏa khi nghe thấy một giọng nói hết sức nghiêm trọng: “Tuồng nhà cô bị thủng một lỗ lớn, cửa chống trộm cũng không cánh mà bay. Theo như quan sát của chúng tôi, giường và sofa đều đã bị hư hỏng nặng, bây giờ tốt nhất là cô về nhà ngay đi, xem có đồ đạc gì bị mất cắp nữa không.”

Vi Vi che miệng để mình không kêu lên thành tiếng, rất lâu sau mới lắp bắp từng từ: “Anh... nói... lại... một... lần nữa được không?” Tuồng nhà bị thủng một lỗ lớn, cửa chống trộm cũng không thấy đâu? Làm sao có thể xảy ra chuyện này chứ? Kẻ trộm bây giờ cũng không thể đã man đến vậy chứ? Hơn nữa, cho dù bọn trộm có thực sự đã man đi chẳng nữa thì tiếng phá tường to như vậy, chẳng lẽ hàng xóm lại không biết gì sao?

Anh chàng cảnh sát kia lại nói: “Hàng xóm xung quanh có nghe thấy tiếng động nhưng chỉ có duy nhất một tiếng nổ lớn, khi họ chạy sang nhà cô thì đã nhìn thấy cảnh tượng ấy rồi. Lúc này, chủ nhà của cô cũng đã đến...” Lục Vi chỉ nghe được đến đấy rồi nghẹn họng, trơ mắt đứng một chỗ. Nói như vậy, cái lỗ lớn đó chỉ được tạo ra trong nháy mắt, lẽ nào là do một quả bom tự chế gây ra? Giữa lúc mọi rắc rối đang vây quanh, những lời căn dặn trong tờ quảng cáo của cửa hàng chăm sóc thú cưng kia đột nhiên lóe lên trong đầu Lục Vi.

Không nên nhốt thú cưng ở trong nhà một mình... nếu không anh ta sẽ vì cô đơn, buồn chán mà gây ra những chuyện phiền phức.

Thoáng chốc, hình ảnh người con trai khỏa thân trong chiếc hộp lớn kia lại tràn ngập trong tâm trí Lục Vi. Lẽ nào, lẽ nào anh ta chính là... Lục Vi hít một hơi thật sâu, đang muốn nói gì đó thì đầu máy bên kia đã chốt hạ một câu: “Cô mau trở về nhà đi!” rồi dập máy ngay lập tức.

— — — — Tôi chính là đường phân cách phá tường mà ra — — — —

Lục Vi không còn cách nào khác, đành phải xin nghỉ sớm. Ai ngờ mới từ phòng làm việc của lão Trình bước ra, cô đã chết lạng ngay tại chỗ.

Cách chỗ Lục Vi đứng chỉ hơn mười mét, chị Tổng và Điền Hân đang ra sức ngăn cản một chàng trai lạ mặt tự ý xông vào phòng làm việc. Người con trai ấy có mái tóc ngắn màu nâu vàng, khuôn mặt thanh tú, dáng người cao gầy, trang phục hết sức đơn giản: áo phông, quần bò, bên ngoài choàng thêm một chiếc áo khoác rất hợp mốt. Trên người anh ta không đeo bất kỳ thứ đồ trang sức nào nhưng ánh sáng phát ra từ đôi mắt cũng đủ khiến người ta chói mắt.

A... Đương nhiên những điều này không quan trọng, quan trọng là... Anh chàng đẹp trai này chính là chàng trai khỏa thân xuất hiện trong nhà Lục Vi tối qua. Nhất thời, Lục Vi vẫn giữ nguyên tư thế đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên làm gì mới phải. Bên này, anh chàng kia đã nhìn thấy Lục Vi, cũng khựng lại, chớp mắt liên tục.

Chị Tổng và Điền Hân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn theo ánh mắt của anh ta, giữa lúc mắt nhắm mắt mở, hai người đã mất chữ O, miệng chữ A, quai hàm như muốn rơi thẳng xuống đất.

Anh chàng đẹp trai lạ mặt kia một giây trước còn đứng trước mặt hai người, giây sau đã lập tức nhào vào lòng Lục Vi. Rõ ràng thân hình anh ta cao lớn hơn Lục Vi nhiều nhưng biểu hiện của anh ta lúc này chẳng khác nào một chú chim non nép mình trong lòng mẹ, nũng nịu cọ cọ dụi dụi, hết bên này đến bên kia. Anh chàng này thực sự... khiến người ta không thể không liên tưởng đến một giống động vật hay một loại chó cưng nào đó!

Chị Tổng lú lẫm: “Đây... đây là chuyện gì vậy? Chàng trai này, cậu không thể tùy tiện xông vào nơi làm việc của chúng tôi như thế được.”

Anh chàng đẹp trai lạ mặt kia vẫn tiếp tục dụi vào lòng Lục Vi, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của chị Tổng.

Khóe miệng Lục Vi run rẩy, cũng không biết nên giải thích với mọi người thế nào. Điền Hân cuối cùng cũng hoàn hồn, tiên phong lên tiếng trước: “Được rồi Vi Vi, chẳng trách sáng nay, về mặt cậu lại hốt hoảng đến thế, vừa mở miệng là đã nhắc ngay tới anh chàng nào đấy, hóa ra cậu đã có bạn trai mà không thèm nói cho tớ biết! Cậu là bạn tốt cái kiểu gì vậy! Tớ không thèm quan tâm đến cậu nữa!!”

Ông Lương kể toán vừa bước ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy thế cũng đưa tay xoa cái đầu hói của mình, cười nói: “Thanh niên bây giờ thật là nhiệt tình, phóng khoáng, ai da, nghĩ lại thời chúng tôi ngày xưa chỉ biết...”

“Bác Lương, bác đừng nói là “muốn giống như thanh niên bây giờ” đấy nhé!” Chị Tổng ngắt lời ông Lương rồi quay lại nói với Lục Vi. “Vi Vi, công ty chúng ta tuy hơi nhỏ thật, nhưng dù sao thì vẫn phải giữ quy tắc trong giờ hành chính. Em dẫn bạn trai đến nơi làm việc... Trình Tổng mà xuống trách tội thì chị không thể nói đỡ cho em được đâu.”

Lục Vi liên tục nói xin lỗi rồi nhanh chóng kéo anh chàng đó ra khỏi phòng làm việc. Ra hành lang, dưới sự lên án kịch liệt của Lục Vi, anh chàng đó rốt cuộc cũng chịu kết thúc hành động chú chim non nép vào lòng mẹ ấy. Trải qua bao nhiêu chuyện khủng khiếp suốt một ngày một đêm, Lục Vi cũng tê liệt cả dây thần kinh sợ hãi, lúc này cô chỉ nghĩ tới một thứ duy nhất, đó là bức tường nhà bị phá hỏng một cách khó hiểu.

Lục Vi chống nạnh hỏi: “Rốt cuộc anh là ai? Muốn giở trò gì hả?” Bất luận là người hay quỷ, đột nhiên cứ quần lấy mình, nhất định là có mục đích nào đó.

Anh chàng đó nghe thấy vậy, đôi mắt trong veo bỗng như bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, hồi lâu sau mới ảm ảm nói: “Lạc... Cô thực sự không còn nhớ... tôi... tôi... Nam Huyền...”

Lục Vi nghe anh ta nói toàn những lời cổ quái, đành lắc đầu chỉnh lại: “Tôi không phải là Lạc liếc gì hết, tên tôi là Lục Vi, Lục trong từ lục địa, Vi trong từ tường vi.”

“V... Vi Vi...” Nam Huyền bắt chước phát âm theo đúng khẩu hình của Lục Vi, cô đang định gạt đầu, bỗng một ý nghĩ chợt lóe lên. Vội túm lấy cánh tay Nam Huyền, cô hỏi gấp: “Anh nói anh tên là gì?”

“Nam Huyền.”

Nam Huyền? Nam Huyền! Đây chẳng phải tên của con thú cưng được nhắc đến trong tờ rơi kia hay sao? Nói như vậy có nghĩa là, tất cả mọi chuyện không thể tưởng tượng nổi xảy ra trong suốt một ngày một đêm qua đều liên quan đến nhau: Ban đầu là cửa hàng thú cưng gửi Nam Huyền đến nhà cô, sau đó gửi cho cô một tin nhắn, rồi hôm sau lại chuyển phát nhanh giấy biên nhận này đến nơi cô làm việc.

Thật đáng sợ, cửa hàng thú cưng biến thái này sao có thể biết được số điện thoại của cô, còn biết cả địa chỉ nhà cô nữa, thậm chí cả công ty cô cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

“Vi... Vi Vi Vi.” Nam Huyền thấy Lục Vi ngơ ngẩn thì lo lắng gọi tên cô. Lục Vi bất giác nhảy dựng lên, lấy tờ rơi kia từ trong túi xách ra, chỉ vào bức ảnh in trên đó, hỏi: “Có phải anh từ cửa hàng chăm sóc thú cưng này đến không?”

Nam Huyền hết nhìn tờ giấy lại nhìn Lục Vi, từ đầu chí cuối giữ nguyên dáng vẻ ngây ngô chẳng biết gì. Mặt Lục Vi tối sầm, suy xét hồi lâu mới kéo tay Nam Huyền bước ra ngoài.

“Vi Vi?”

“Đi, đi đến cửa hàng thú cưng đó!”

Lục Vi vừa nói vừa bước đến bấm nút thang máy, nhưng chợt phát hiện thang máy không hoạt động, đúng lúc đó có mấy cô gái cũng chuẩn bị xuống tầng, khi bước qua hai người còn cố ý liếc nhìn Nam Huyền một cái rồi mỉm cười, nói: “Đừng đợi nữa, thang máy hỏng rồi!”

Lục Vi lú lẫm: “Tại sao lại hỏng chứ?” Buổi trưa, lúc cô đi ăn cơm, rõ ràng thang máy còn hoạt động tốt cơ mà?

“Ai biết được, nghe nói nó bị một lực rất mạnh từ bên ngoài đập hỏng, cũng may lúc đó bên trong không có ai.”

“Đúng thế, cánh cửa thang máy dưới tầng một còn bị lõm một vết rất lớn, trông giống như hình một nắm đấm. Mà kỳ lạ nhất là camera quan sát không phát hiện được điều gì.”

“Tôi nghĩ chẳng qua mấy ông bảo vệ nói dối hòng bao biện mà thôi.”

Mấy người vừa nói vừa chậm rãi bước xuống cầu thang bộ. Nghe thấy những lời này, Lục Vi sững sờ giây lát, quay đầu nhìn Nam Huyền, gần giọng hỏi: “Anh vừa lên đây bằng cách nào?”

Nam Huyền chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội, chỉ vào thang máy, định nói điều gì đó. Lục Vi nhanh chóng ngăn lại: “Thôi được rồi, vì trái tim còn đang đập của tôi, tôi nghĩ tôi không nên biết thì tốt hơn. Đi, bây giờ tôi sẽ dạy cho anh cách mà một người bình thường muốn lên xuống cầu thang thì phải làm thế nào.”

4. Chương 4: Cửa Hàng Chăm Sóc Thú Cưng

Suốt dọc đường đi, Lục Vi thấp thỏm sợ hãi, sợ tên quái vật đội lốt người Nam Huyền này lại gây ra những chuyện kỳ lạ dọa chết người ta. Cũng may, Nam Huyền dường như chỉ thích dính chặt lấy cô, còn với tất cả những chuyện khác, anh ta đều không mấy hứng thú, chỉ một mực ngoan ngoãn đi sau cô, có mấy lần kéo áo cô đều bị cô gạt tay ra không thương tiếc.

Theo địa chỉ in trên tờ rơi, hai người nhanh chóng tìm được cửa hàng chăm sóc thú cưng kia. Nó nằm ngay ở trung tâm thành phố, bên cạnh là các cửa hàng bán đồ trang sức và quần áo thời trang, từ ngoài nhìn vào không hề thấy có bất cứ điểm gì lạ thường. Lục Vi và Nam Huyền cùng bước vào trong, chỉ trông thấy trong gian nhà rộng chừng hai mươi, ba mươi mét vuông bày la liệt những chiếc lồng sắt, bên trong những chiếc lồng đó là đủ loại chó mèo, hoặc đang lim dim ngủ, hoặc đang vui vẻ chơi đùa. Đặc biệt hơn là khi thấy có người lạ bước vào, những con chó lớn, chó bé ấy đột nhiên im bật, gương đôi mắt to tròn, tò mò, ngây ngốc.

Chính giữa cửa hàng là một cái tủ nhỏ, bên trong đựng đầy các loại thức ăn dành cho thú cưng, còn có cả một vài vật dụng thường dùng. Lục Vi ngó nghiêng một vòng, cảm thấy kỳ lạ vì chẳng có ai ra chào khách, bỗng thấy một cái đầu nhô lên phía sau chiếc tủ nhỏ, tiếp đó là một giọng cười hi hi hòa cùng giọng nói trong veo: “Hoan nghênh quý khách đã hạ cố tới thăm.”

“Xin chào!” Lục Vi nghiêng đầu, thấy một cô gái khoảng hai mươi tuổi đang lúi húi sắp xếp đồ đạc. Cô ta mặc một chiếc váy bông màu trắng, đi một đôi giày Kawaii đáng yêu màu hồng phấn, đôi mắt to tròn ánh lên những tia sáng lấp lánh, đáng vẻ xinh xắn, ưa nhìn, chắc hẳn đây là nhân viên của cửa hàng.

Cô gái chớp chớp hàng lông mi dài đẹp, nhiệt tình nói: “Tôi tên là Nhạc Lăng. Hai vị đến đây là muốn tìm nuôi thú cưng phải không? Để tôi dẫn hai vị vào trong xem thử, cửa hàng mới nhập về mấy chú chó Toy Poodle rất đáng yêu!”

“Ừm... Không phải.” Trong giây lát, Lục Vi cũng không biết phải nói thế nào cho rõ, đành kéo Nam Huyền đang đứng phía sau lên, hỏi cô gái: “Cô có biết anh ta không?”

Nhạc Lăng chớp chớp mắt, xoa cằm, do dự nói; “Ồ, anh chàng này đã từng đến chỗ chúng tôi mua thú cưng sao?”

Nam Huyền vẫn không ngước mắt nhìn đối phương, chỉ thừa lúc Lục Vi không chú ý lại từ từ túm lấy vạt áo của cô, ra vẻ hết sức say mê, như thể “trong thế giới của tôi chỉ có một mình cô” vậy. Trước tình cảnh này, Lục Vi dở khóc dở cười, đành lấy lá thư trong túi xách ra, nói: “Sáng nay tôi vừa nhận được lá thư gửi qua đường chuyển phát nhanh của cửa hàng, trong đó nói tôi có gửi nuôi một con thú cưng ở đây một nghìn năm nay, tôi qua cửa hàng đã gửi chuyển phát nhanh con thú cưng đó đến cho tôi, nhưng...”

Những lời này, chính Lục Vi cũng cảm thấy hết sức hoang đường, càng nói đầu lưỡi càng như lú cả lại. Cô còn chưa nói xong, Nhạc Lăng đã cười sằng sặc: “Một nghìn năm ư? Cô gái, có lẽ cô đã nhầm rồi chẳng? Cửa hàng chúng tôi cũng mới mở được mấy năm nay thôi. Hơn nữa, đối với những khách hàng ký gửi thú cưng, chúng tôi đều yêu cầu phải điền đầy đủ chứng từ, để lại danh thiếp và phải đích thân đến đây thì mới được đón vật nuôi của mình về, làm sao có thể giao trả thú cưng cho khách hàng bằng chuyển phát nhanh được chứ?”

Nhạc Lăng còn nói rất nhiều nữa nhưng Lục Vi vẫn chìm đắm trong những ý nghĩ mơ hồ... tất cả chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi. Nếu không phải trong một ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện như vậy thì cô cũng không bao giờ tin vào những điều vô lý này. Nhưng Nam Huyền, ngay lúc này đang hiển hiện những điều kỳ quái trước mặt cô, như thể bảo cô không tin làm sao được đây?

“Vi Vi?” Thấy Lục Vi nhìn mình chăm chú, Nam Huyền cũng ngẩng đầu nhìn cô.

“Nam Huyền, anh có nhớ chút gì liên quan đến nơi này không? Anh đã đến cửa hàng này bao giờ chưa?” Nghe xong, Nam Huyền đành lười nhác liếc mắt nhìn quanh một vòng, sau khi nhìn khắp cửa hàng một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Nhạc Lăng. Nhạc Lăng bị Nam Huyền nhìn đến mức giật bắn mình, theo phản xạ lùi lại phía sau mấy bước.

“Anh chàng này...”

Nam Huyền khẽ nheo đôi mắt sắc lạnh, vẻ mặt vô tội đáng thương khi đối diện với Lục Vi như hoàn toàn biến mất, mà giống hệt một con mãnh báo hung dữ đang từng bước tiến sát đến con mồi. Nhạc Lăng hoảng sợ run cầm cập, hai hàm răng va vào nhau lách cách, sợ hãi nhìn Nam Huyền dồn mình vào góc tường, chiếc chuông gió treo trước cửa bỗng ngân những tiếng leng keng. Nhạc Lăng sốc lại tinh thần, thở một hơi thật mạnh, nhanh như chớp lách qua người Nam Huyền, chạy ra ngoài.

“Dạ... Dạ... Ông chủ...” Nhạc Lăng kinh hồn bạt vía, vừa cất tiếng gọi đã đột nhiên im bặt.

Lục Vi thuận theo tiếng động quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp một chàng trai đứng trước cửa. Mặt mày cột nhả, khóe miệng như đang cười giễu, một tay ôm con mèo nhỏ trước ngực, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông xù xì của nó. Lục Vi thấy thế thì bất giác ngăn người, một người “luôn lãnh đạm trước mọi sự cảm dỗ” như cô cũng không thể nào làm ngơ trước vẻ đẹp kỳ quái này, hồi lâu sau cô vẫn đứng yên tại chỗ, không biết làm gì khác.

“Hừm, trời nóng thật!”

Nhạc Lăng vẫn sợ hãi núp phía sau anh chàng đó, lát sau mới định thần lại, lên tiếng giới thiệu: “Đây là Dạ Ly, ông chủ của chúng tôi. Boss, họ nói họ có gửi chúng ta một con thú cưng.”

“Cô mang Tiểu Tri vào trong đi.” Không đợi Nhạc Lăng nói hết câu, anh chàng kỳ quái tên Dạ Ly liền đưa chú mèo nhỏ cho Nhạc Lăng. Nhạc Lăng vội vã ôm chú mèo, chạy mất. Đợi Nhạc Lăng đi khuất, đôi mắt phương của Dạ Ly mới híp lại, nói: “Chào mừng quý khách, anh chị có việc gì cần tôi giúp đỡ sao?”

Lục Vi không có phản ứng, một lúc sau mới chậm rãi bước đến trước mặt Dạ Ly, hơi ngẩng đầu nhìn, khá lắm! Tên Dạ Ly chết tiệt này rõ ràng là hồ ly chín đuôi trong truyền thuyết, lại có bộ mặt kỳ quái thế kia, không biết bao nhiêu cô gái ngây thơ quen biết anh ta, và điều chủ yếu chính là...

“Anh chính là người chuyển phát nhanh tối hôm qua!!”

“Hả?” Dạ Ly nghiêng đầu, vẫn giữ nguyên tư thế bắt tréo chân đứng tựa cửa như lúc ban đầu.

Lục Vi nắm chặt bàn tay, cảm giác này không thể sai được, mặc dù cách ăn mặc, điệu bộ, ngữ khí đều thay đổi, nhưng ngay từ lúc Dạ Ly bước chân vào cửa hàng thú cưng, hơi thở trên người anh ta khiến Lục Vi cảm thấy vô cùng thân thuộc. Hít một hơi thật sâu, Lục Vi chỉ tay về phía Dạ Ly, lặp lại rõ ràng từng câu từng từ:

“Chính là anh, anh đã đem hộp quà kỳ quái đó đến nhà tôi.”

“...”

Yên lặng, yên lặng, vẫn chỉ là một sự yên lặng tuyệt đối.

Nguồn ebook: <https://.luv-ebook>

Trong giây phút này, cả căn phòng chật ních người lẫn vật bỗng lặng ngắt như tờ. Ngón tay Lục Vi đang giờ lên có chút run rẩy, muốn kiên quyết vạch trần chân tướng sự việc nhưng Dạ Ly đột nhiên đứng thẳng người, phẩy tay đáp: “Được rồi, chính là tôi!”

Phù!

Một cục máu nóng ứ đọng trong cổ họng Vi Vi, nôn không ra mà nuốt cũng không trôi, chỉ còn biết ỏi mưa đến mức nội thương đầy mình. Đây được coi là trên cả kịch tính!! Câu chuyện mới phát triển đến đây, lẽ ra đối phương phải sống chết không chịu thừa nhận mới đúng chứ?

Dạ Ly tiếp tục nói: “Cùng, chúng tôi làm việc rất chuyên nghiệp, phương châm làm việc của cửa hàng chúng tôi là “khách hàng là thượng đế”, nói dối thượng đế sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.”

Nghe xong câu nói này, Nhạc Lăng đứng bên trong lặng lẽ quan sát nãy giờ cắn cắn đầu ngón tay nhỏ bé bước ra. Boss, người đồn bức tôi thành kẻ nói dối là anh, bây giờ người nói lừa dối khách hàng sẽ chịu sự trừng phạt cũng là anh! Lục Vi chống nạnh, nói: “Vậy bây giờ anh sẽ giải thích thế nào đây?”

Dạ Ly ngược mắt nhìn trời suy nghĩ, đan mấy đầu ngón tay vào nhau, làm ra vẻ oan ức, nói: “Trong thời buổi này, trước nguy cơ khủng hoảng tiền tệ, vật giá leo thang, tình hình kinh doanh của cửa hàng cũng ngày càng trì trệ, cho nên một ông chủ như tôi phải đích thân đi làm công việc chuyển phát nhanh. Hi hi! Cùng à, cô có hiểu những điều đó không?”

Đầu Lục Vi tê rần, cô nắm chặt hai bàn tay như chuẩn bị đánh nhau, nói: “Tôi không hỏi chuyện này! Cái tôi muốn hỏi Nam Huyền đây rốt cuộc là... sao hả?” Vi Vi định túm lấy Nam Huyền, lùi đến trước mặt Dạ Ly nhưng bàn tay giờ ra chỉ tóm được không khí, quay đầu lại nhìn, cô liền tròn mắt ngây ngốc. Nam Huyền không biết từ lúc nào đã ngã lặn dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

Lục Vi kinh hãi kêu lên: “Anh đã làm gì anh ta thế này?”

Dạ Ly ôm bụng cười sằng sặc. “Không cần lo lắng, cậu ta chỉ ngủ thôi mà. Cậu ta vốn dĩ vừa mới tỉnh lại, tinh khí còn chưa đủ, lại bất đắc dĩ phải phá tường đi tìm cô, có thể chịu đựng được đến lúc này mới ngã quỵ cũng là khó khăn lắm rồi.”

Lục Vi ngồi xuống kiểm tra, Nam Huyền vẫn thở bình thường, có lẽ đúng như lời tên quỷ quái kia nói, anh ta chỉ đang ngủ thôi!

Dạ Ly vẫn đứng yên một chỗ, cười hi hi. “Dù sao cũng không thể nhân lúc cậu ta ngủ say mà phá hỏng chủ ý của cậu ta được, lúc này cậu ta đã nhận định chủ nhân chính là cô, cô sẽ không thể vứt bỏ cậu ta được đâu.”

“Ý anh là sao?”

“Ý tôi là như vậy!” Dạ Ly xoa cằm, nói. “Đây chính là súng vật đã được ấn định, không có cách nào vứt bỏ cũng chẳng có cách nào tiêu diệt được, đương nhiên cũng không thể dễ dàng giao nó cho người khác.”

Lục Vi: “...” Chết tiệt! Anh cho rằng đây là trò để anh đùa cợt sao! Vi Vi đang định nói gì đó, điện thoại bất chợt reo vang. Vừa bấm nút nhận cuộc gọi đã nghe đầu dây bên kia gào toáng lên: “Cô đang ở đâu? Chẳng phải cảnh sát đã báo cô phải lập tức về nhà sao? Nhà tôi cho cô thuê để ở hay để cô giúp tôi phá hỏng đây? Cô tự mình là loài chuột bọ sao!!”

Lục Vi thở dài, đầu dây bên kia đích thị là bà chủ nhà.

Vì Nam Huyền đột nhiên xuất hiện nên Lục Vi quên bồng mất việc tường nhà bị phá. Không còn cách nào khác, cô đành ôm đầu đợi chủ nhà mắng mỏ xong mới yếu ớt đáp lại sẽ lập tức bắt xe về nhà. Ngắt điện thoại, Lục Vi đang bối rối không biết phải giải quyết chuyện Nam Huyền ra sao đã thấy Dạ Ly cầm chìa khóa xe, nhìn mình thở dài một tiếng.

“Đi, tôi đưa cô về nhà.”

Vô duyên vô cớ lại quan tâm đến người khác, không phải kẻ gian thì cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, huống hồ anh ta lại rất đáng nghi. Theo phản xạ, Vi Vi lập tức từ chối “Không cần...”

Dạ Ly ngắt lời cô, nói một cách dứt khoát: “Cô chỉ có một mình, liệu có thể mang được súng vật to lớn kia về nhà không? Hơn nữa, chẳng lẽ cô muốn vứt cậu ta ra đường, đợi đến khi cậu ta tỉnh lại sẽ quay về tìm cô sao?”

Thoáng chốc, trong đầu Lục Vi xuất hiện cảnh tượng trái đất trong ngày tận thế, hình ảnh khủng bố của năm 2012 và điều đáng sợ nhất chính là, trên khắp các bức tường trong thành phố liên tiếp xuất hiện những lỗ thủng lớn, bà chủ nhà tay cầm gậy, nổi giận dưng dưng chạy đuổi theo cô...

Lục Vi rùng mình một cái, muốn khóc mà không khóc được.

“Thôi được rồi!” Cô gái nhỏ đáng thương cuối cùng cũng dễ dàng khuất phục trước thực tế đáng sợ kia.

5. Chương 5: Người Chủ Nhà Thần Bí

Khi Dạ Ly lái xe đến khu nhà của Lục Vi liền trông thấy một đám người vây xung quanh cửa nhà cô. Qua cửa sổ xe ô tô nhìn lên tầng hai của khu nhà, nghĩ đến khuôn mặt ghê gớm, cau có của bà chủ nhà, Vi Vi không kiềm chế nổi, cảm thấy dưới chân như có lửa đốt. Trong khi đó, Nam Huyền vẫn đang phì phò ngủ say ở hàng ghế phía sau.

“Phải làm sao bây giờ?” Chỉ tay về phía Nam Huyền, Lục Vi lên tiếng hỏi. Dù sao cũng không thể đưa Nam Huyền vào phòng trước mặt bao nhiêu người được.

Dạ Ly vừa kéo khóa áo khoác vừa nói: “Ồ, cứ để cậu ta ngủ đi. Chỉ cần trong phạm vi năm dặm có mùi hương của cô thì cậu ta sẽ không kích động mà làm bừa đâu, đến khi cậu ta tỉnh dậy, sẽ tự lên trên tìm cô.”

Lục Vi thấy Dạ Ly bỗng dừng cởi áo khoác, cô bất giác ngồi dịch lại phía sau một chút, lạnh lùng nhìn anh ta, nói: “Anh lại định giở trò gì vậy?”

“Ai da, bảo bối của tôi ơi, đừng căng thẳng thế chứ!” Vừa dứt lời, trước mặt Lục Vi, Dạ Ly đã cởi phăng áo khoác, chiếc áo len và quần jeans đang mặc trong nháy mắt cũng không cánh mà bay, thay vào đó là một bộ âu phục màu đen vô cùng lịch lãm.

“Anh...” Lục Vi chỉ tay về phía Dạ Ly, tròn mắt kinh ngạc. Ở bên những anh chàng đẹp trai có sức cảm dỗ đặc biệt như Nam Huyền, Dạ Ly, Lục Vi cứ tưởng mình đã chuẩn bị tốt tâm lý để ứng phó nhưng không hề lường trước có lúc anh ta lại chẳng thêm kiêng nể, cứ thản nhiên ở trước mặt cô mà diễn trò “siêu nhân biến hình” như thế, điều này đã khiến trái tim vốn mỏng manh, yếu ớt của Lục Vi phải hứng chịu những đòn đả kích nặng nề.

Dạ Ly không thêm để ý tới sự kinh ngạc của Lục Vi, anh ta giả bộ đáng thương ôm lấy ngực, thăm thì nói: “Thời buổi khủng hoảng kinh tế, vật giá leo thang như hiện nay, tình hình kinh doanh của cửa hàng không được tốt lắm, cho nên tôi phải kiêm cả nghề bán thân, hô hô...”

Lục Vi trầm mặc, từ một anh chàng chuyển phát nhanh đến ông chủ cửa hàng thú cưng, giờ lại biến thành một anh chàng ưu tú chốn công sở. Đại ca, nghề chính của anh có phải là cosplay không vậy?

“Anh hóa trang như thế này, chuẩn bị kiêm nhiệm thêm chức vụ gì nữa đây? Bảo vệ hay là quản lý đô thị?”

“Ừ!” Dạ Ly thần nhiên đáp, kéo gọng kính xuống, không biết anh ta lại kiếm đâu ra một cặp kính trắng nữa rồi. Mắt kính che khuất những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt phượng, ánh mắt bỗng trở nên vững vàng, điềm tĩnh hơn nhiều. Dạ Ly lặng lẽ nhìn ngó xung quanh một lát, ngay cả ngữ khí cũng trở nên trang trọng, trầm ổn hơn. Anh ta vừa mở cửa xe vừa nói: “Đội thêm một lát nữa, cô sẽ biết ngay thôi.”

Sau khi hai người bước vào khu nhà, vừa lên đến tầng hai đã nhìn thấy hàng xóm láng giềng, công nhân xây dựng, ký giả của các tờ báo đang đứng thành một vòng tròn lớn, chỉ có bóng dáng của hai vị cảnh sát kia là không nhìn thấy đâu. Lục Vi thăm than vãn: “Các chú cảnh sát vì dân mà bận bịu quá!” Ngay sau đó, Lục Vi liền nhìn thấy bà chủ nhà tên Quý Tinh trưng bộ mặt đầy vẻ hăm dọa, hung hăng bước tới.

Thực ra, căn hộ này là của cháu trai Quý Tinh, chỉ có điều người chủ nhà này dường như rất bận bịu, tới nỗi từ khi thuê nhà ở đây, Lục Vi chưa nhìn thấy mặt mũi anh ta ngang dọc thế nào, vì thế anh ta mới giao toàn bộ căn nhà này cho cô mình toàn quyền quản lý.

Vừa trông thấy Lục Vi, lửa giận trong người Quý Tinh được dịp bùng phát dữ dội, tựa như muốn xông tới thiêu đốt đến sợi lông tơ cuối cùng trên người Lục Vi: “Tiểu Lục ơi Tiểu Lục, cô bảo tôi phải nói với cô thế nào nữa đây? Một người con gái như cô sao có thể vô ý đến như vậy cơ chứ, để kẻ gian lên vào nhà mà không hề hay biết. Cô xem tôi mới cho cô thuê nhà được mấy tháng? Vậy mà cô đã để tường nhà bị phá tan hoang như thế này à! Cũng may mà căn hộ này không phải nằm trên tầng mái, nếu không, có khi tên trộm đã dỡ cả mái mang đi chưa biết chừng.

Đúng, người ta cũng có yêu cầu phá dỡ nhưng còn lâu mới phá, hay là căn nhà này cô thuê rẻ quá, lại còn gần chỗ cô làm việc quá, nên cô không hài lòng! Cho dù có ngàn vạn lý do không hài lòng thì cô cũng không thể vì thế vì thế mà trút giận lên tường nhà nhà tôi! Cô xem, bây giờ phải làm sao mới được đây, giường cũng đã gãy rồi!”

Lục Vi liên tục cúi người nhận lỗi, từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng lên. Phải tức giận đến mức nào thì bà chủ nhà mọi ngày vốn ôn nhu, hòa nhã, hôm nay lại lớn tiếng mắng cô sa sả như thế? Tinh thần đang treo ngược cành cây, Lục Vi liền nghe thấy một giọng nam ấm áp vang lên: “Cô à!”

Vi Vi ngẩng đầu, nhìn thấy người vừa bước đến mà trong lòng kêu “cộp” một tiếng, giống như buổi sáng trong thang máy, hai gò má bắt giắc đỏ bừng một cách đáng ngờ. Đây... chẳng phải đúng như lời người xưa thường nói “trong họa có phúc” đó sao? Ở đây cũng có thể gặp được Quý Vân ư?

Quý Vân bắt gặp cái nhìn ngạc nhiên của Lục Vi thì khẽ gật đầu, dường như đối với anh, cô chỉ là một “người xa lạ quen thuộc”, không để lại trong anh chút ấn tượng gì. Anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Xin chào, tôi là Quý Vân – chủ nhà. Nghe nói tối hôm qua chính cô đã báo cảnh sát?”

Dưới cái nhìn trực diện của Quý Vân, Lục Vi ngừng thở một giây, lát sau mới chậm rãi gật đầu, nói: “Vâng...”

“Vậy lẽ ra ngay từ tối hôm qua cô nên cảnh giác hơn mới phải!” Quý Tinh còn muốn nói thêm gì đó nhưng đã bị cháu trai cắt ngang, nói: “Để đảm bảo an toàn, tôi đã gọi mấy người thợ này đến, trong ngày hôm nay, họ sẽ xây lại tường và sửa cửa chống trộm cho cô.”

Quý Tinh nghe thấy thế thì vội vã lên tiếng: “Nhưng tiền làm lại cửa chống trộm và xây tường...”

Quý Vân gật đầu: “Cháu sẽ chịu hết mọi chi phí.” Sau khi vấn đề được giải quyết ổn thỏa, Quý Vân nhìn người đứng phía sau Vi Vi, nói: “Dạ tiên sinh, ngài đến rồi đó ư?”

Lục Vi lúc này mới nghĩ đến đi cùng mình còn có cả Dạ Ly, đang định nói gì đó thì Dạ Ly đã đi lướt qua cô rồi cùng Quý Vân bước về phía hành lang đối diện.

— — — — —Tôi là đường phân cách không rõ ràng giữa nam chính và nam thứ— — — — —

Quý Vân nói với Dạ Ly vài câu xã giao rồi cùng Quý Tinh rời đi. Đến khi không còn nghe thấy tiếng xe của Quý Vân ở dưới lầu nữa, Lục Vi mới nhẹ nhõm thở phào một tiếng, nhưng rốt cuộc vẫn quay lại trạng thái lo lắng ban đầu. Những tiếng “Dạ tiên sinh” vang lên bên tai đã thôi thúc máu điều tra trong người cô.

Một đám người già trẻ lớn bé bỗng chốc chen chúc nhau, vây lấy anh ta, tiếng chào tiếng hỏi ríu rít không ngừng.

“Ồ, anh chính là Dạ tiên sinh vô cùng lợi hại đó sao? Tôi biết anh, chẳng trách Quý Vân lại chịu chi tiền mời anh đến. Phải rồi, chúng tôi ở đây cũng không có vấn đề gì về phong thủy, chỉ có điều thực sự không được sạch sẽ cho lắm.

“Đúng thế, đúng thế! Anh xem, xung quanh nơi này đều đã bị phá dỡ gần hết rồi, chỉ còn chừa lại mỗi khu nhà xập xệ của chúng tôi. Haizz, những người có tiền đều đã chuyển đi hết rồi, chỉ có mấy lão già không sợ trời, không sợ đất như chúng tôi là vẫn cố bám trụ lại đây thôi...”

“Anh nhìn xem, lỗ hổng trên bức tường kia cũng thật kỳ lạ, ở nơi hẻo lánh, nghèo nàn này làm gì có trộm cơ chứ, nhất định là có một thứ gì đó rất kỳ lạ xảy ra.”

“Đúng rồi, không hiểu sao anh con trai của Quý gia đó lại có thể mời được thầy phong thủy đến đây vậy? Nghe nói cha của Quý Vân...”

“Hừm hừm! Đừng nói nữa, đó là một người vô cùng kinh khủng.”

“...”

Bất luận đám người đó có ồn ào nhốn nháo đến thế nào, Dạ Ly vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, ung dung, điềm đạm, mọi câu nói của họ anh ta đều... ghi chép cẩn thận vào một cuốn sổ tay. Cảnh tượng này khiến Lục Vi đứng bên cạnh không khỏi tròn miêng trợn mắt nhìn anh ta hoàn toàn khác so với trước kia. Được rồi, Dạ Ly anh thật sự đã thắng. Còn mày, con nhỏ ngốc nghếch này, mày đúng là coser[1] tuyệt đối, là coser chuyên nghiệp nhất, duy nhất, chứ không phải là “một trong những...” nữa rồi. Cái tính cách lúc thì tinh nghịch, nhắng nhít như một đứa trẻ, lúc thì điềm tĩnh nhưng lòng dạ đen tối đó, nếu không phải là một kẻ tâm thần phân liệt thì sao có thể mô phỏng giỏi như thế được kia chứ?

[1] Coser: viết tắt của Cosplay-er, chỉ những người trong hội nhóm cosplay, hóa trang thành các nhân vật truyện tranh hoặc phim hoạt hình của Nhật Bản.

Nhóm các bà các cô nhao nhao người hỏi người đáp, tranh luận xôn xao một hồi, cuối cùng cũng hả lòng hả dạ tản đi hết, lúc này Lục Vi mới rảnh rang để tiếp cận vị “Dạ đại sư” tiếng tăm lẫy lừng này.

“Vừa rồi đám người đó nói anh làm cái gì cũng rất linh, Dạ đại sư, rốt cuộc anh đang làm nghề gì vậy?”

Dạ Ly thông thả rút từ trong túi áo ngực ra một tấm card visit, chân thành nói: “Tại hạ Dạ Ly, mong nhận được sự chỉ giáo!”

Vi Vi dán mắt vào tấm danh thiếp, máu phun trào, trên đó in rõ ràng ba chữ lớn: “Thầy phong thủy.”

“Thầy phong thủy? Anh cho rằng mình đang quay phim cổ trang hay sao! Cái gì mà “Thầy phong thủy” cơ chứ, gọi là “Thầy bắt ma” có vẻ hợp hơn đấy!”

Dạ Ly ngược mắt nhìn, khóe môi vẫn giữ nguyên nét cười châm biếm, nói: “Cô Lục nên chú ý tới hình tượng một chút, nước miếng của cô bắn tung tóe khắp nơi đây này. Có điều tôi cũng nên giải thích với cô một chút, thầy phong thủy là người dựa vào bát quái, những bộ sách như Chu dịch[2] để lý luận thực tiễn. Người ta có thể dựa vào hướng gió, hướng nước chảy, địa hình địa thế... để giúp con người lựa chọn hướng nhà, hướng mộ, chọn ngày tốt, chọn công việc... Còn “Thầy bắt ma” mà cô nói... Ha ha! Đó chỉ là trò mê tín thôi.”

[2] Chu dịch: sách dành cho phong thủy, xem quẻ, nó được coi là một phép biện chứng duy vật khá hoàn chỉnh, có logic và không phải mang phạm trù bói toán, mê tín dị đoan.

Lục Vi nhìn anh ta đầy khinh bỉ, chẳng phải anh chính là cội nguồn của mê tín sao? Nếu không gặp Dạ Ly và Nam Huyền, có lẽ cuộc sống của cô cứ thế mà trôi qua trong bình yên, giữa thế giới khoa học lành mạnh và tiến bộ. Lục Vi hỏi: “Anh thực sự là do Quý Vân mời đến sao? Vậy, anh ấy gọi anh đến là để...”

Vi Vi còn chưa nói hết, Dạ Ly đã ôm bụng cười sặc sụa, ranh mãnh và đầy ẩn ý nói: “Cô có hứng thú tìm hiểu những vấn đề xảy ra ở đây, hay là hứng thú muốn tìm hiểu Quý Vân vậy?”

Nghe thấy câu này, Lục Vi chột ngẩn ra, chưa kịp đáp lại, Dạ Ly đã làm ra vẻ chính nhân quân tử, cự tuyệt ngay: “Thật ngại quá, cô Lục, tôi là một người rất nguyên tắc trong công việc, đối với những thông tin liên quan đến khách hàng, tôi không thể tùy tiện tiết lộ cho cô được.”

Lục Vi tức giận nói: “Ai thèm có hứng thú với anh ta chứ, anh đừng có nói bậy! Anh cũng đừng đứng đây mà tuyên truyền những tư tưởng mê tín dị đoan của mình nữa, chúng tôi ở đây đều rất tốt, từ trước đến nay không hề thấy xuất hiện ma quỷ gì cả.” Còn muốn nói chuyện kỳ quái nữa ư, chẳng phải chuyện kỳ quái nhất chính là Dạ Ly và hộp quà lớn mà anh ta mang đến hay sao?

“Thật sự không kỳ quái ư?” Dạ Ly cười ngật ngheo. “Cô chuyển đến đây mấy tháng rồi mà thực sự không nghe nói tới chuyện gì sao?”

Lục Vi ghen hòng, nói không nên lời. Ở gần đây thực sự có chuyện gì kỳ lạ sao? Cách đây hai năm, trong dự án C mở rộng thành phố có kế hoạch cải tạo khu vực này thành một khu trung tâm thương mại mới. Những người dân sinh sống ở khu nhà này đều vui mừng ra mặt, chỉ có điều từ đó, ở gần đây cũng bắt đầu xuất hiện những câu chuyện kỳ lạ...

Người ta đồn rằng trước đó, mỗi lần đến trước tòa nhà hình ống, những nhân viên chịu trách nhiệm giải tỏa khu vực này, nếu không bị ngã giáo thì cũng va phải cây, lúc nào cũng cảm thấy như có từng trận gió thổi vù vù và thứ gì đó đang tác yếu tác quái phía sau lưng. Lúc đầu mọi người còn cho rằng người dân ở đây đang cố ý gây chuyện vì không muốn dời đi nhưng dần dần, họ còn gặp phải những chuyện kỳ quái hơn, thậm chí còn không tìm được con ngõ dẫn vào khu nhà, càng đi càng lạc, vì thế những lời đồn đại kỳ lạ kia mới ùn ùn kéo đến.

Có người nói ở đây có thần linh trú ngụ, không muốn bị quấy rầy nên không cho phép phá dỡ nơi này; có người lại nói ở đây có oan hồn người chết chưa siêu thoát; cũng có lời đồn khác là ở dưới khu nhà này có rất nhiều hài cốt muốn phá bỏ hay di dời không phải chủ nhà tự quyết định mà được. Những lời đồn thổi cứ ám ảnh mãi đến tận bây giờ. Chủ nhiệm dự án vốn không tin nên hôm đó đã đích thân đến giám sát công việc, nhưng đáng tiếc, bà ta đã một đi không trở lại.

Đêm đó, có người phát hiện bà ta đã chết trong con ngõ nhỏ trước khu nhà.

Những tin tức này càng lúc càng lan xa, tam sao thất bản, nghe một đồn mười. Những công nhân, kỹ sư làm công tác di dời đều phải đi đường vòng, đừng nói đến việc vào được khu nhà. Đúng lúc ấy, số tiền vốn chính phủ rót xuống cho việc đền bù giải tỏa lại không đủ, đã khiến toàn bộ dự án bị đình trệ, chuyện này vì thế mà càng kéo dài, cuối cùng chẳng còn ai hỏi đến nữa. Người dân sống trong khu nhà thấy những tòa nhà xung quanh đều đã bị phá dỡ và xây dựng lại nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Chưa đầy hai năm sau, tòa nhà đó bỗng nhiên tiếng tăm lừng lẫy, dân cư sinh sống ở đây cũng thưa dần đi.

Trước khi chuyển đến đây, Vi Vi đã từng được nghe những chuyện này từ chính cái miệng bát quái của Điền Hân. Từ nhỏ, Lục Vi đã được dạy dỗ phải tôn trọng khoa học, tin tưởng vào học thuyết vô thần, thế nên cô không tin những chuyện kỳ quái mà Điền Hân kể và chọn một ngày cuối tuần nhàn hạ mà vui vẻ chuyển đến đây. Thực tế đã chứng minh, mấy tháng sống ở đây, Lục Vi chưa hề gặp chuyện kỳ quái, hoang đường nào, hàng xóm xung quanh mặc dù thì thoảng cũng thì thăm to nhỏ những tin đồn thất thiệt bên ngoài, nhưng thực ra chính họ cũng chưa từng trải qua những chuyện kỳ lạ ấy.

Lục Vi nói: “Đây chẳng qua chỉ là những tin đồn nhảm nhí, vô căn cứ mà thôi, nếu thực sự nói gặp phải chuyện gì kỳ quái thì đó chính là việc anh đã đưa Nam Huyền đến đây.”

Dạ Ly đưa tay chống cằm, nhìn xuống dưới lầu, ý vị sâu xa nói: “Bức tường và cửa chống trộm nhà cô đúng là do Nam Huyền làm hỏng, nhưng ngoài những việc đó, xung quanh đây còn rất nhiều những chuyện khác nữa.”

Lục Vi nghe thấy vậy thì toàn thân bất giác nổi da gà nhưng vẫn giữ vẻ kiên định, nói: “Dù sao thì cũng mời anh về cho, tôi rất ổn, từ trước đến nay chưa từng bị ma quỷ gì đó quấy rối.”

Dạ Ly khề nhếch môi: “Như vậy, cũng không chắc.”

“Ý anh là sao?”

“Ý của tôi là, trước giờ không bị quấy rối không có nghĩa là sau này cũng vậy.”

Lục Vi cứng họng, đang muốn đuổi anh ta đi thì nghe thấy dưới lầu vọng lên một tiếng nổ lớn, thầm nghĩ không phải cánh cửa nhà ai lại bị phá tung đấy chứ. Ngẩng đầu nhìn, chợt thấy khuôn mặt điềm nhiên, bình tĩnh của Dạ Ly bỗng nhiên trắng bệch, anh ta vừa chạy vội xuống dưới lầu vừa nói: “Nguy rồi, quên mất là Nam Huyền không biết cách mở cửa xe.”

Lục Vi không đuổi theo anh ta mà chỉ đứng trên ban công ung dung nhìn xuống. Ánh mắt vừa định thần lại, liền nghe thấy một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa ô tô của Dạ Ly đã bị Nam Huyền đá bay ra ngoài.

6. Chương 6: Tiêu Đồ Phụ Thủ

Chợ thương mại, 18 giờ 28 phút, ngày 15 tháng 2 năm 2012.

Trước quầy thịt lợn, lần thứ một trăm linh một Vi Vi nén tiếng thở dài, bất lực đưa mắt nhìn con người kỳ quái Nam Huyền đứng bên cạnh đang nhìn chằm chằm chiếc máy xay thịt một cách ngờ nghệch, chán nản nói: “Đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi.”

Nam Huyền quay đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh đen sẫm, chỉ tay vào chiếc máy xay thịt, gặng hỏi: “Cái này, đang làm gì thế?”

Lục Vi thở dài, kiên nhẫn giải thích: “Cái đó gọi là máy xay thịt, có thể dùng nó để...”

“Hình phạt treo cổ?” Nam Huyền nhướn mày một cách bướng bỉnh, cắt ngang câu nói của Vi Vi. Anh ta hoảng sợ đến thất thần, lắc đầu nói: “Con người... thật quá tàn nhẫn.”

Lục Vi gượng cười hai tiếng, lo sợ anh ta sẽ lại thốt ra những lời kỳ quái nào nữa, đành quay sang nói với chủ cửa hàng: “Cho tôi năm đồng thịt xay.”

“Được thôi, có ngay!” Chủ cửa hàng nhận tiền rồi nhanh chóng cắt một miếng thịt nạc, thái thành từng lát mỏng rồi bỏ vào máy xay thịt. Trong chốc lát, phía trước cô máy phun ra những dây thịt đã được nghiền nát. Lục Vi cố gắng kiên nhẫn giải thích cho Nam Huyền một cách chậm rãi, tỉ mỉ như dạy dỗ một đứa trẻ con chưa hiểu chuyện: “Chiếc máy xay thịt này là một công cụ rất hữu dụng, giúp chúng ta nghiền miếng thịt lớn như vậy thành từng viên thịt nhỏ như thế này, sau đó có thể dùng nó để chế biến món thịt viên, món thịt hộp hoặc là món xúc xích. Chiếc máy xay thịt này với hình phạt treo cổ mà anh nói là hai thứ hoàn toàn khác nhau...”

Nam Huyền chăm chú nhìn chỗ thịt đang đùn ra từ máy xay, bất giác chau mày, hỏi: “Thịt hộp, xúc xích... là cái gì?”

Khóe miệng Lục Vi khẽ co giật, cổ họng nghẹn lại không nói được lời nào. Cũng phải thôi, một nghìn năm trước... làm gì có thịt hộp và xúc xích kia chứ? Nhớ ra điều này, tự đáy lòng Lục Vi lại nén tiếng thở dài ảo não, nếu trước đây cô còn có chút hoài nghi về thân phận của Nam Huyền thì bây giờ cô đã hoàn toàn bị khuất phục. Cho dù Nam Huyền không phải là con quái vật nào đó ngủ vùi suốt một nghìn năm nay bỗngưng tỉnh dậy thì tuyệt đối sẽ là một người sao Hỏa đi lạc xuống Trái Đất!!

Chiều nay, sau khi đám công nhân xây dựng vá xong bức tường thủng và thay lại cánh cửa an toàn trong phòng khách đã rời đi, Dạ Ly cũng lái chiếc xe tàn tạ của anh ta biến mất. Xét thấy “sống trên đời này không thể để mình chết đói” luôn là nguyên tắc số một nên Lục Vi quyết định đi mua chút đồ để giải quyết cái bụng đang đình công ầm ầm trước rồi có gì nói sau. Những tưởng có thể để tên “thú cưng” người sao Hỏa này ở nhà một mình một lát, ai ngờ cô đi một bước, anh ta cũng leo đẹo đi theo một bước, cho dù cô nói thế nào, anh ta cũng làm như không hiểu.

Không còn cách nào khác, Vi Vi đành phải đem thứ “thú cưng” ngốc nghếch ấy ra ngoài cùng mình. Vốn dĩ cô cho rằng chỉ cần anh ta không làm người khác bị thương, không chạy lung tung thì cũng chẳng có vấn

đề gì đáng lo ngại, ai ngờ anh ta tò mò với mọi thứ ở bên ngoài. Lúc đầu là ngạc nhiên với cái cân điện tử trong khu chợ, bây giờ lại đến cái máy xay thịt.

Nam Huyền vô đầu, buồn rầu nói: “Tại sao... những thứ này đều không giống trước kia?” Ngay cả bộ quần áo anh ta đang mặc trên người so với trước kia cũng khác một trời một vực. Điều khiến Nam Huyền hoang mang hơn nữa chính là tên gọi của chủ nhân cũng đã thay đổi. Ngoài mùi hương trên cơ thể cô vẫn còn nguyên vẹn thì tất cả những thứ khác so với trước kia đều thay đổi rồi.

“Vi...” Lục Vi đưa tay xoa cằm, thì thầm nói: “Bây giờ đã là một nghìn năm sau, tư duy của loài người phát triển rất nhanh, chế tạo ra rất nhiều thứ hữu ích phục vụ cuộc sống sinh hoạt và đi lại, ví dụ như cửa chống trộm mà hôm nay anh làm hỏng hay ô tô của Dạ Ly.”

Nam Huyền trầm mặc, vẻ nửa hiểu nửa không lặng lẽ nhìn Vi Vi, dường như anh ta cũng ý thức được mình đã làm phiền đến chủ nhân, cẩn thận kéo tay cô, nói: “Không hiểu, Vi Vi có ghét bỏ tôi không?”

Lục Vi ngược mắt nhìn, bất giác chạm phải đôi con ngươi lấp lánh, trong suốt như thủy tinh của Nam Huyền, trong lòng vang lên một tiếng “lộp bộp”. Ánh mắt này, biểu hiện này... thực sự có một lực sát thương vô cùng ghê gớm!

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không được có cảm tình đặc biệt với “thú cưng”, người và vật không thể có tình yêu! Lục Vi dặn lòng phải bình tĩnh, hồi lâu sau mới cất tiếng cười, nói: “Đi thôi, về nhà tôi sẽ nấu cho anh món canh thịt viên.”

“Hừ, món canh thịt viên là cái gì?”

“... Được rồi, bây giờ, trước khi nói cho anh biết thế nào là món canh thịt viên thì trước hết anh phải học cách sử dụng Baidu đại thúc[1] đi đã.”

[1] Baidu đại thúc: Baidu là trang tìm kiếm thông tin phổ biến nhất tại Trung Quốc, dân mạng thường gọi với cái tên Baidu đại thúc.

— — — — Tôi là Baidu đại thúc — — — —

Về đến đầu ngõ, Nam Huyền chợt đứng lại. Lần này, cái thu hút sự chú ý của anh ta chính là tòa nhà tứ hợp viện. Vì tứ hợp viện này đã được ký cam kết di dời nên hiện nay, những người sinh sống ở đó đều đã chuyển đi hết, chỉ còn lại hai cánh cửa lớn sơn đỏ khép chặt. Không biết tại sao khi nhìn thấy hai cánh cửa này, Nam Huyền lại do dự không cất bước, lặng lẽ đứng vuốt ve hai hình đầu thú gắn trên cánh cửa.

Hai hình đầu thú đó vẫn thường được trang trí trên cánh cửa của các gia đình Trung Quốc truyền thống. Nó là một đôi đầu rồng được làm bằng sắt hoặc đồng, ở miệng còn móc một chiếc vòng kim loại rất to và nặng. Bởi ngôi nhà này đã lâu đời nên đôi đầu rồng cũng han gỉ, khiến nó mất đi vẻ uy nghiêm vốn có.

Lục Vi hắng giọng, bước đến trước mặt anh ta, nói: “Nam Huyền thích hình đầu thú này sao? À đúng rồi, tôi nghe các cụ kể lại, đây là những con quái vật được làm bằng sắt, gọi là Tiêu đồ, là một trong số những người con của Thần Long. Bởi nó rất ghét người khác đột nhập vào hang ổ của mình nên cách đây từ rất lâu rồi, người ta đã thích trạm trở đôi đầu rồng này lên cánh cửa để cầu mong sự bình an.”

“Tiêu đồ...” Nam Huyền thì thào, thất thần nhìn đôi Tiêu đồ trên cánh cửa, ánh mắt chợt trở nên vô cùng sâu xa và sắc bén. Anh ta nheo nheo đôi mắt tựa như nhìn thấu mọi sự bên trong cánh cửa, khe đẩy, cánh cửa vốn được khóa chặt bởi một sợi xích lớn đã mở ra một cách dễ dàng.

Vi Vi sững sờ, kinh ngạc nhìn Nam Huyền bước vào bên trong, trừng mắt hét lên: “Người ta đồn ở trong đó có...”

Không đợi Lục Vi nói hết câu, Nam Huyền đã bước sâu vào trong tứ hợp viện, rồi đột nhiên anh ta quay đầu lại, ngữ khí lạnh lùng như ra lệnh: “Cô đừng vào đây!” Nghe vậy, Lục Vi lập tức đứng chôn chân tại chỗ, đang ngạc nhiên không hiểu sao “thú cưng” ngốc nghếch bỗng hoàn toàn biến thành một người khác thì liền trông thấy ánh mắt long lanh, rạng rỡ của anh ta đang chăm chú nhìn về phía cô.

Lục Vi đưa hai tay lên che miệng để không hét lên, đúng lúc đó lại nghe thấy Nam Huyền nói: “Đứng ở đây đợi tôi.” Sau đó, anh ta dần dần biến mất trong tứ hợp viện.

Lúc chạng vạng, ánh trời chiều cũng trở nên nhạt dần rồi tắt lịm, nhường chỗ cho bóng tối bao la ủa về.

Lục Vi vẫn kiên nhẫn đứng đợi trước cánh cửa lớn dẫn vào tứ hợp viện, vừa lo lắng nghĩ đến việc có người từng trông thấy ma quỷ lớn vốn trong ngôi nhà này, lại lo sợ Nam Huyền gặp chuyện xui xẻo gì ở trong đó. Giữa lúc trong lòng nóng như có lửa đốt, bỗng một trận gió lạnh thổi tới, theo phản xạ, Lục Vi đưa tay giữ chặt lấy gấu váy nhưng trong nháy mắt, cô bỗng cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

Giây phút ấy, dường như Lục Vi cảm nhận rất rõ... có một thứ gì đó khẽ chạm vào cổ cô, nhẹ nhàng, mềm mại giống như có một chiếc lông vũ vừa phất qua. Lục Vi bất giác rung mình, cổ trắn tỉnh rồi từ từ đứng thẳng, lẽ nào đây thực sự là cánh cửa tà ma, đúng như câu nói đầy ẩn ý phát ra từ cái miệng quạ đen của Dạ Ly: Bản thân cô đang bị những thứ ma quỷ kia quấy rầy?

Lục Vi nắm chặt tay, một lần nữa tự nhắc nhở bản thân phải hết sức bình tĩnh, nhất định là do nghĩ ngợi quá nhiều nên sinh ra ảo giác mà thôi. Lỗ hổng ở trên tường và cánh cửa chống trộm trong nhà đều do Nam Huyền gây ra, làm gì có ma quỷ tồn tại trong thế giới này. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Mình và bọn chúng không thù không oán, bọn chúng nhất định sẽ không đến quấy rầy mình.

Lục Vi vừa suy nghĩ vừa nhìn ngó xung quanh, đang định quay đầu nhìn thì bỗng cảm thấy có cái gì đó đang bò qua chân.

“A!” Lục Vi thét lên một tiếng rồi sợ hãi nhảy dựng lên, nhưng khi cúi đầu nhìn thì lại chẳng phát hiện ra thứ gì.

“Ha ha!” Lục Vi cười gượng, vừa cố gắng định thần vừa cầu mong Nam Huyền nhanh chóng ra khỏi tứ hợp viện. “Nhất định là mình đã nghĩ ngợi quá nhiều, nhất định là như thế!”

Để tiện cho việc đi làm, mỗi ngày Lục Vi đều đi qua nơi này, mấy tháng nay đều bình yên vô sự, không thể có chuyện gì kỳ lạ ở đây được.

Cô đưa mắt nhìn vào tứ hợp viện, trong không gian mờ ảo có thể nhìn thấy rõ một chiếc giếng cổ ở giữa sân. Khi Lục Vi chuyển đến sống trong khu nhà hình ống, những người ở tứ hợp viện này đều đã dọn đi hết, vì thế cô cũng không được biết quang cảnh bên trong khu nhà như thế nào. Giây phút cô trông thấy chiếc giếng kia, trong lòng chợt cảm thấy kỳ quái nhưng nhất thời không biết diễn tả thế nào. Đang băn khoăn suy nghĩ thì đèn đường bỗng nhiên bật sáng, Lục Vi đưa tay dụi mắt, mọi thứ dần trở nên rõ ràng hơn.

Đúng! Trời tối rồi!

Khi Lục Vi cảm thấy có thứ gì đó vừa bò qua chân mình, bầu trời còn mờ tối, vậy mà giờ đây màn đêm đen kịt, dày đặc đã bao phủ khắp không gian, xung quanh cũng yên tĩnh đến rợn người. Vì sao mình đã đứng trước cổng tứ hợp viện này lâu như vậy rồi mà không hề thấy ai đi qua? Lúc này đang là giờ tan tầm, quả thật là kỳ lạ...

Nghĩ đến đây, trái tim Lục Vi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô hoảng sợ, bất giác muốn nhấc cánh tay đang xách đồ ôm trước ngực, nhưng vừa nhấc tay lên một chút, cô đột nhiên cảm thấy như có một ma lực nào đó đang cố ý kéo mạnh túi đồ của cô xuống. Từ “sợ hãi” đơn giản không thể miêu tả tâm trạng của Lục Vi lúc này. Trải qua hết chuyện kỳ quái này đến chuyện kỳ quái khác, cô ghen cứng cả họng, chỉ còn cách nhắm chặt mắt đến n lần và cầu nguyện cho Nam Huyền mau chóng rời khỏi tứ hợp viện.

Tất cả chỉ tại tên quái vật đáng chết này, vì sao anh ta lại có hứng thú đi vào tứ hợp viện quỷ quái này kia chứ? Nếu không phải tại anh ta thì mình đâu có gặp những chuyện thế này...

Đáng tiếc là, rất lâu sau đó, Nam Huyền vẫn chưa thấy xuất hiện. Cánh cửa của tứ hợp viện vẫn rộng mở, giống hệt một con dã thú hung hãn đang há to cái miệng như chậu máu đỏ au. Lục Vi nuốt khan một cái, cảm giác sợ hãi lại ập đến, dường như có thứ gì đó đang lén bò dưới chân, lông nó xù xì, góm ghiếc, đôi chân nhỏ không ngừng bò qua bò lại, cọ tới cọ lui, thậm chí nó còn dùng cả móng vuốt giẫm mạnh lên giày của cô.

Không chỉ có một con!

Lục Vi sợ đến dựng tóc gáy, đứng im một chỗ, cảm giác càng lúc càng có nhiều con vật kỳ quái bò tới chỗ mình, chúng còn bò lên bắp chân cô... Nhưng điều khiến cô tuyệt vọng nhất chính là, khung cảnh trước mắt vẫn không có chút thay đổi: ánh đèn đường mờ ảo, bốn bề quanh quệ, tứ hợp viện im lìm đến kỳ lạ...

Mà quan trọng là cô không nhìn thấy đám dị vật kia! Điều này còn đáng sợ gấp bội so với việc xem phim kinh dị!!

Cuối cùng, Lục Vi không chịu nổi nữa, bắt đầu run rẩy vứt tất cả túi lớn túi bé đựng đồ ăn trên tay xuống đất, hét lên một tiếng rồi ba chân bốn cẳng chạy về phía khu nhà hình ống. Khi về đến nơi, cô sẽ chạy ngay lên phòng, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc, quên đi tất cả những chuyện này. Lục Vi bắt chập tất cả chạy thục mạng về phía khu nhà, muốn mau chóng thoát khỏi lũ quái vật vô hình đáng sợ kia.

Vào đến con ngõ nhỏ trước khu nhà, Lục Vi mới dừng bước, thở hổn hển quay lại nhìn, dường như lũ quái vật ấy đã không còn đuổi theo cô nữa. Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lục Vi đang cố gắng trấn áp cảm giác sợ hãi thì lại nhìn thấy bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một cây ngô đồng. Vi Vi cắn chặt môi, da gà lại nổi lên, run bần bật, rõ ràng dưới tòa nhà này làm gì có cây ngô đồng nào? Hơn nữa, nhìn chiều cao và đường kính của thân cây này cũng đủ biết nó không thể chỉ trong một đêm mà lớn nhanh như vậy được, lẽ nào người ta mới trồng hôm nay?

Lục Vi nhíu mày, ngồi xuống dưới gốc cây kiểm tra bùn đất, vừa khô vừa bằng phẳng, không hề giống mới được trồng xuống.

“Như vậy là...”

“Ồn!”

Lục Vi đang độc thoại, bỗng nghe thấy phía dưới khu nhà vang lên một tiếng động lớn, cô đưa mắt nhìn sang liền trông thấy một người đàn ông đang nằm sõng soài trên khoảng đất trống. Toàn thân ông ta nhuốm đầy máu, có vẻ như mới bị ngã từ trên tầng cao xuống, chân tay đều bị gãy, nhưng may mắn là ông ta chưa chết, vẫn còn cố gắng giành giật sự sống từ thần Chết. Lục Vi há hốc miệng, không nói được lời nào, bắt giác nhìn lên phía trên, thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù đang đứng ở tầng hai, nhìn về phía người đàn ông đang nguy cấp bên dưới giây lát rồi mở cửa bước vào căn phòng của Lục Vi.

“A!!!” Cuối cùng Lục Vi không thể kiềm chế hét lên một tiếng thảm thiết. Cùng lúc đó, bên phía tứ hợp viện cũng truyền đến tiếng gầm rú của một loài mãnh thú. Trong chớp mắt, cô ngã nhào vào lòng Nam Huyền, ngất lịm.

7. Chương 7: Địa Phược Linh[1]

[1] Địa Phược Linh: tinh linh dưới lòng đất.

Tiếng nhạc lượn lờ, vắng vắng ngân nga.

Lục Vi nhìn ngó xung quanh, phát hiện thấy mình không biết từ lúc nào đã lạc vào một cánh rừng rộng lớn. Là đang mơ sao? Mặt hồ phẳng lặng, trong veo, như tấm gương xanh không một gợn sóng, một thiếu nữ tóc dài khê kẹp chiếc lá lên vành môi nhẹ thổi, chiếc váy lụa mềm mại màu xanh biếc của cô hòa vào rừng cây xanh non, tươi tốt tạo thành một bức tranh thanh thoát, nhẹ nhàng lay động lòng người.

Lục Vi đứng đối diện bên kia hồ, lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt cô gái đó, không nén nổi sự kinh ngạc, khê thốt lên một tiếng, đây chẳng phải người con gái tuyệt sắc giai nhân say sưa nhảy múa trong tiếng trống rộn ràng mà cô đã gặp trong giấc mơ lần trước đó sao? Lẽ nào giấc mơ mà cũng nối tiếp nhau được ư?

Cô gái đó dường như không nhận ra sự tồn tại của Lục Vi, vẫn chăm chú nhập tâm vào tiếng kèn lá du dương, trầm bổng. Trong khoảnh khắc tiếng nhạc vang xa, Lục Vi liền nhìn thấy dưới mặt nước thoáng xuất hiện một con cá sấu khổng lồ, cô kinh ngạc khê kêu lên một tiếng. Cô gái kia nhìn thấy con cá sấu, thần sắc vẫn điềm nhiên không mấy may kinh sợ, thậm chí còn cất tiếng cười khanh khách.

“A Y hôm nay sao đến muộn vậy, ta thổi kèn lá bao lâu người mới xuất hiện, chẳng lẽ vẫn đang bắt mỗi sao?”

Con cá sấu khổng lồ dường như nghe hiểu được những lời cô gái đó nói, từ trong cái mồm dài xù xì của nó bỗng phát ra những tiếng thì thầm khe khẽ. Cô gái tựa hồ nghe thấy điều gì đó, vẻ mặt rạng ngời, nói: “A! Thì ra A Y người sắp được làm mẹ sao? Xin chúc mừng nhé! Vậy thì ngày mai ta sẽ mang đến một ít cá sông tươi ngon để người tắm bổ, được không nào?”

Người và vật thân mật, gần gũi như bằng hữu thì thầm to nhỏ, nói nói cười cười hồi lâu, cô gái lại đưa chiếc kèn lá lên môi khẽ thổi. Con cá sấu ở bên cạnh quẫy đuôi, yên lặng lắng nghe, lát sau, nó nằm ngửa trên mặt đất, uốn cong cái đuôi, uyển chuyển vỗ lên lớp da bụng trắng phau, phát ra những âm thanh trầm đục “bành bành” nghe rất êm tai.

Lục Vi khẽ nhắm mắt, chăm chú lắng nghe. Âm thanh này, tiếng động này sao quen thuộc đến vậy, dường như cô đã nghe những tiết tấu này ở đâu rồi thì phải.

“A, là tiếng trống! Trong giấc mơ lần trước, chính cô gái này đã say sưa nhảy múa trong tiếng trống rộn ràng như thế!” Ánh mắt Lục Vi chợt sáng lên, không nên nổi sự ngạc nhiên mà thốt nên lời. Nhưng đúng lúc này, tiếng nhạc vọng đến từ bên kia cũng đột nhiên im bật, thay vào đó là giọng nói hoảng hốt của cô gái: “Ai? Ai ở trong đó?”

Lục Vi nghe thấy tiếng hét thì ngẩn người, hóa đá tại chỗ, ngay cả hít thở cũng không dám. Mặc dù chỉ là giấc mơ nhưng nếu con cá sấu to lớn kia đột nhiên bò tới cắn cô, dù là không thực nhưng cảm giác lúc đó chắc hẳn cũng sẽ rất đau đớn... Cô cắn chặt răng, đang lúc bối rối không biết nên làm thế nào thì cảm thấy có một bàn tay kéo cô lại, ngẩng đầu nhìn, là chàng trai trong giấc mộng lần trước đang nắm chặt tay cô. Chưa kịp lên tiếng, bàn chân không tự chủ đã bị anh ta kéo đi, chạy thật nhanh ra khỏi cánh rừng.

Vừa chạy, chàng trai đó vừa quay đầu nhìn lại, dường như anh ta đang sợ con cá sấu to khỏe kia sẽ đuổi kịp. Lục Vi ngược mắt nhìn, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, mọi thứ dần trở nên mơ hồ. Lần này cũng giống như lần trước, Lục Vi tuyệt nhiên không nhìn rõ khuôn mặt của chàng trai. Cô giằng tay ra rồi dừng bước, nói: “Rốt cuộc anh là ai?”

Không có tiếng trả lời, người con trai đó chỉ lẳng lặng đứng trước mặt Lục Vi. Lục Vi mở miệng muốn nói điều gì nữa nhưng bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, mí mắt dần trĩu nặng, gờ tay muốn túm lấy anh ta nhưng cơ thể đã ngã xuống vực sâu vạn trượng.

— — — — Ta là đoạn phân cách trong giấc mộng đẹp — — — —

Khi Lục Vi tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trên sofa trong phòng khách. Nam Huyền đứng bên cạnh nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Thấy chủ nhân đã tỉnh, anh ta lập tức bước tới, ôm cô một cái thật chặt. “Vi Vi...”

“Khụ! Khụ! Được rồi, được rồi, người đừng nghĩ chủ nhân của người mới tỏ vẻ thích người một chút thì người đã không cần khách sáo mà tùy tiện muốn làm gì thì làm nhé!” Vừa dứt lời, Nam Huyền liền khựng lại, vẫn giữ nguyên tư thế nửa quỳ nửa ngồi dưới sàn, quay đầu nhìn về phía người vừa nói. Cô gái đó vẫn đang ho khan, quay mặt sang một bên hắng giọng rồi mới quay lại tím tím cười, nhìn Lục Vi chào hỏi: “Hi, Vi Vi, còn nhớ tôi không? Nhạc Lăng ở cửa hàng thú cưng nè!”

Lục Vi ngáp ngừng giây lát rồi từ từ ngồi dậy, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo: “Tôi... A, đau đầu quá!”

Nam Huyền thấy vậy thì một tay kéo gấu áo Lục Vi, một tay dụi khóe mắt long lanh, miệng khẽ lẩm bẩm: “Chỉ tại Nam Huyền không tốt, Nam Huyền đã quên mất chủ nhân lúc này còn rất yếu, không thể tự bảo vệ mình được. Tôi không nên bỏ mặc cô... Sau này, tôi nhất định sẽ không rời xa chủ nhân nửa bước.” Nói xong, tên “thú cưng” ngốc nghếch đó vẫn vô si nhào tới, ôm chủ nhân vào lòng.

Lục Vi không nói được lời nào, đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết, Nam Huyền nói được một câu dài nhất và đầy đủ ý nghĩa nhất. Nhưng tên “thú cưng” ngốc nghếch này, anh đang bày tỏ sự trung thành của mình hay là thể hiện thái độ coi thường đối với chủ nhân đây?

Vi Vi đẩy Nam Huyền ra, trong chốc lát, những cảnh tượng kinh hoàng trước đó như thủy triều ào ạt tràn vào trí óc cô. Những con quái vật vô hình bò tới bò lui trên mặt đất, cây ngô đồng không biết được trông

từ bao giờ bỗng nhiên xuất hiện sừng sững dưới khu nhà, còn có hình ảnh một người đàn ông từ trên tầng cao rơi xuống...

Thấy ánh mắt mở to đầy vẻ hoảng sợ của Lục Vi, Nhạc Lăng vội vã cầm tay cô, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao, không sao, đã về đến nhà rồi, không còn bất cứ thứ gì có thể làm hại cô được nữa, Vi Vi.” Nghe thấy những lời vỗ về của Nhạc Lăng, trong lòng Lục Vi chợt bình yên trở lại, cảm giác ấm áp trào dâng trong lồng ngực, rất yên ả, rất thanh thản.

Nam Huyền nắm chặt bàn tay chủ nhân, lo lắng nói: “Vi Vi...”

Lục Vi lắc đầu. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Từ sau ngày bắt gặp Nam Huyền khóa thân trong hộp quà đặc biệt nhân ngày lễ Valentine, thế giới quan, nhân sinh quan và mọi giá trị cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi, thậm chí là biến hóa khôn lường đến nghiêng trời lệch đất. Ai có thể nói cho cô biết, vì sao trước khi gặp đám quái vật kỳ lạ này, mọi thứ trong khu nhà đều tốt đẹp là thế, vậy mà nay lại trở nên quái lạ, dị thường như thế này?

Nhạc Lăng nói: “Từ sau khi trao trả Nam Huyền lại cho cô, thực ra Boss đã lường trước việc cô khó có thể thích ứng được ngay nên cất cử tôi luôn để mắt đến hai người. Nhưng hôm nay... giữa đường tôi có chút việc phải rời đi một lát, đến khi quay lại cô đã bị dọa đến nổi ngất lịm. Xin lỗi, xin lỗi, xin cô đừng nói lại với Boss, nếu không lương tháng này của tôi sẽ bị trừ hết sạch mất.”

Lục Vi toát mồ hôi lạnh, yêu quái mà cũng để ý đến việc bị trừ lương sao? “Nói như vậy, ngay từ ngày đầu tiên Nam Huyền đến nhà tôi, khi tôi báo cảnh sát lại chẳng thấy anh ta đâu, sau đó tôi lại không sao mở được cửa, kêu cứu hàng xóm cũng không ai nghe thấy, tất cả những trò quỷ này đều do cô làm phải không?”

Nhạc Lăng lè lưỡi làm bộ mặt quỷ, chậm rãi nói: “Đó đều là mệnh lệnh của Boss, Vi Vi, cô có oán giận gì thì cứ tìm anh ta!”

“Còn chuyện hôm nay thì sao? Chuyện hôm nay là do ai?” Trước khi Nam Huyền xuất hiện, mọi việc trong khu nhà đều rất tốt đẹp, từ xưa tới nay chưa từng xuất hiện những chuyện kỳ lạ đến vậy.

Nam Huyền nắm chặt tay Lục Vi, làm ra vẻ oan ức, nói: “Vi Vi chiếc giếng đó có rất nhiều Địa Phục Linh.”

“Địa Phục Linh?”

Nhạc Lăng chống tay lên cằm, giải thích: “Địa Phục Linh là những loài vật nhỏ bé giống như ruồi, chuột... sau khi chết liền hội tụ linh khí tạo thành quái vật ở tầng thấp nhất, chúng không làm tổn hại đến con người. Hơn nữa, vì linh lực của chúng rất yếu nên trong hoàn cảnh bình thường, chúng không thể tự tập hợp linh lực để chủ động tấn công người khác. Nhưng hôm nay, vì sao chúng lại ức hiếp Vi Vi...”

Nói đến đây, Nhạc Lăng dừng lại, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó rồi bất giác nhìn thẳng vào Lục Vi, khẽ nghiêng đầu. “Lẽ nào chúng ngửi thấy một mùi vị đặc biệt thơm ngon ư?”

“A?” Vi Vi suýt cắn vào lưỡi, vì sao chúng chỉ ngửi thấy mùi vị thơm ngon ở một mình cô thôi chứ? Đang định mở miệng hỏi cho rõ ràng, bỗng ba người họ nghe thấy một tiếng động lớn từ bên ngoài vọng đến, cùng với đó là tiếng bước chân đi vào, cửa chống trộm tự động mở ra. “Nói chung, có thể khiến Địa Phục Linh tập hợp lại để vây hãm người ta thì chỉ có một khả năng...”

Lục Vi định thần nhìn lên liền trông thấy tên yêu nghiệt Dạ Ly đang khoanh tay trước ngực, đứng tựa cửa, chỉ có điều trên khuôn mặt anh ta không còn vẻ cười cợt như hôm trước, đôi mắt phượng sáng long lanh thản nhiên quét qua mặt Nhạc Lăng. Nhạc Lăng dường như bị dọa cho sợ hãi, lảng lạng lẩn vào góc tường, không dám lên tiếng.

Lục Vi ngạc nhiên nói: “Dạ Ly, anh nói Địa Phục Linh tập hợp lại để tấn công tôi, vậy nguyên nhân là gì?”

Dạ Ly nhướng mày, lạnh lùng nói ra bốn từ: “Nhân phẩm quá kém.”

“...” Vi Vi nắm chặt năm đầu ngón tay, lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, thực sự muốn đánh người.

“Dạ – Ly!”

Tên yêu nghiệt Dạ Ly làm ra vẻ không để ý tới vẻ tức tối trong lời nói của Lục Vi, quay người lại. “Có vẻ như cô đã thực sự tỉnh rồi, chúng ta cũng nên đi thôi hơn, Nhạc Lăng.”

“Đợi đã!” Lời nói của Lục Vi vừa thốt ra khỏi miệng liền trông thấy Nam Huyền từ đầu đến cuối vốn trầm mặc, giờ đột nhiên chạy xộc ra cửa. Toàn thân Dạ Ly phát sáng, cổ anh ta đã bị Nam Huyền tóm chặt từ phía sau. Thấy thế, Dạ Ly đứng bất động tại chỗ, không ngừng la hét: “Nam Huyền, bao nhiêu năm rồi mà ngươi vẫn thích gây chuyện sao, ta nói cho ngươi biết...”

Lục Vi như nghệt thở, đang do dự không biết nên làm thế nào thì bỗng nghe thấy giọng nói lấp bắp của Dạ Ly truyền đến: “Bây giờ xã hội có pháp luật, ngươi nên nhớ nếu ngươi hại chết ta, cảnh sát sẽ không để yên cho ngươi đâu!”

Lục Vi như sụp đổ. Dạ Ly khốn kiếp, rốt cuộc có lúc nào anh ta đứng đắn không!! Nam Huyền không có ý gì là đang đùa cợt, sau khi nghe Dạ Ly nói một đống những lời vô nghĩa, vẫn tóm chặt cổ của anh ta, một lúc sau mới gần từng từ, nói: “Trên người lũ Địa Phục Linh ấy có mùi của anh ta. Vi Vi, anh ta muốn hại cô.”

8. Chương 8: Kẻ Chủ Mưu

0 giờ 22 phút, ngày 16 tháng 2 năm 2012.

Trong nhà Lục Vi liên tục truyền ra những tiếng khóc lóc thảm thương giống như bị quỷ ám.

“A... a... a... Tuyết rơi tháng Sáu, oan hơn Đâu Nga[1], tôi thật là người bất hạnh mà!”

[1] Vở kịch Đâu Nga oan của Quan Hán Khanh kể về cảnh ngộ bi thảm của cô gái Đâu Nga, trong đó có chi tiết tuyết rơi giữa tháng Sáu, đến ông trời cũng thấu hiểu nỗi oan ức, khổ hạnh của Đâu Nga.

“Tôi mặc kệ, mặc kệ, mặc kệ. Các người phải nói cho tôi biết rõ ràng mọi chuyện.”

“A... a... a...”

Lục Vi ngồi trên sofa, nghe hết tiếng kêu khóc này đến lời than vãn khác, đinh tai nhức óc, chỉ cảm thấy hai bên thái dương nhói lên từng cơn nhức nhối, cuối cùng không chịu được thêm nữa, cô nhảy dựng lên, hét: “Im miệng ngay! Anh đã gào khóc suốt nửa giờ đồng hồ, anh không thấy phiền nhưng tôi thì phiền lắm rồi!”

Dạ Ly nghe thấy vậy liền nín bặt, không dám khóc tiếp nữa, chỉ biết ôm bụng, ngậm ngùi nói: “Dù thế nào thì tôi cũng là người bị hại, mấy người nhất định phải tha lỗi cho tôi!”

Lúc này, Nam Huyền vẫn giữ vẻ trầm tư vốn có, không đồng tình cũng chẳng phản bác, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía Dạ Ly, vẻ mặt đề cao cảnh giác. Nếu không phải nghe lời chủ nhân không được làm hại đến anh ta thì chưa biết chừng giờ phút này, Nam Huyền đã nhào đến cắn đứt cổ anh ta rồi.

Lục Vi vỗ nhẹ lên đầu “thú cưng” của mình, nhẹ nhàng nói: “Tôi tin anh.” Nhìn biểu hiện mấy ngày nay của Nam Huyền, mặc dù anh ta có hơi phá hoại nhưng bù lại tính cách trung thực, so với tên yêu nghiệt Dạ Ly kia, anh ta còn mạnh mẽ gấp mấy lần. Hơn nữa, từ khi Dạ Ly đưa Nam Huyền đến đây, Lục Vi mới bị những con quái vật đó quấy rầy, cô có đầy đủ mọi chứng cứ xác thực để nghi ngờ tên đầu sỏ gây ra tất cả những chuyện này chính là Dạ Ly.

Dạ Ly giễu cợt nói: “Tôi đây ngọc thụ lâm phong[2], hào hoa phong nhã, anh tuấn tiêu sái, khí khái bất phàm, dám làm dám chịu, nói một là một, nói hai là hai, một con người tài đức vẹn toàn, ôn hòa văn nhã như tôi đã nói không làm thì chính là không làm. Nếu tôi thực sự muốn hại cô, hà tất phải mượn Địa Phục Linh để hù dọa cô làm gì cho phiền phức, nếu muốn, tôi chỉ cần tùy tiện phẩy đầu ngón tay là cô lập tức biến mất khỏi thế giới này rồi. Cô thấy nói thế có đúng không, Nhạc Lăng?”

[2] Chỉ sự tao nhã, phóng khoáng.

“... Hừ, Nhạc Lăng?” Đợi mãi không thấy ai trả lời, Dạ Ly quay đầu nhìn cấp dưới của mình, liền trông thấy Nhạc Lăng đang trốn vào trong góc đưa tay đếm, lẩm bẩm: “Nhưng trong tam giới, Nam Huyền nổi tiếng là có mũi linh mà...”

“Hả?” Dạ Ly chép miệng. “Nói như thế nghĩa là cô cũng tin con Địa Phước Linh ấy là do tôi bày ra phải không?”

Lục Vi vỗ tay: “Thấy không, ngay cả người của anh cũng nghi ngờ anh, quả nhiên anh chẳng có gì tốt đẹp cả!”

Bên này, Nhạc Lăng thấy Boss đang muốn phát điên thì kinh hãi run rẩy, vội vàng kéo tay Dạ Ly, lắc đầu giải thích: “Không phải, không phải, Boss còn nhớ không, ngài quả thực đã để một đám Địa Phước Linh thoát ra ngoài.”

Nhạc Lăng vừa dứt lời, ánh mắt Dạ Ly bất chợt lóe sáng, dường như anh ta đã nhớ ra điều gì đó, liền ngừng đầu nhìn sang phía Nhạc Lăng đang đứng đối diện. Nhạc Lăng nhận ra vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt Dạ Ly, thành thực gật đầu một cái. Vì Vi đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát mọi cử chỉ, biểu hiện của hai người họ rồi khinh thường nói: “Quả nhiên là anh!”

Đảo mắt quan sát xung quanh một lượt, Dạ Ly hắng giọng ho khan mấy tiếng, trong nháy mắt đã trở lại bộ dáng đoan trang, đứng đắn không gì sánh được, nói: “Chuyện này có thể có chút hiểu lầm, đợi tôi điều tra rõ ràng chân tướng sự việc rồi báo lại ọi người sau.” Nói xong, anh ta quay người định rời đi, Vì Vi làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy được, liền “hừ hừ” mấy tiếng, “thú cưng” Nam Huyền chóng lao ra trấn thủ tại cửa ra vào.

Xem ra, nuôi dưỡng tên “thú cưng” này kể cũng không quá thiệt thòi.

Nhạc Lăng quay đầu nhìn Dạ Ly rồi lại nhìn Lục Vi, lúc này theo phe nào cũng đều khó xử cả, cô cất tiếng than thở: “Haizz! Vì Vi, không phải tôi muốn nói giúp cho Boss của tôi, nhưng có thể trong chuyện này thực sự đã có chút hiểu lầm. Chúng tôi để bọn Địa Phước Linh thoát ra ngoài, nhưng thông thường chúng không thể tấn công người khác.”

“Nói như vậy thì chuyện xảy ra tối hôm nay là ngoài ý muốn sao?”

“Đúng vậy, nhưng cũng có thể có chút sai sót nào đó.”

“Nói như cô thì tôi bị chúng dọa chết cũng là việc ngoài ý muốn à?”

“...” Nghe Lục Vi nói vậy, Nhạc Lăng lại lặng lẽ thu mình trong góc khuất, im lặng, không dám nói tiếp.

Dạ Ly thở dài, giọng nói trở nên mềm mại, dịu dàng như nước: “Được rồi, giờ tôi sẽ nói cho cô biết chân tướng sự việc, nhưng những điều này đều là cơ mật trên thương trường, cô tuyệt đối không được nói cho người khác biết đâu đấy.”

“Anh nói đi!”

Dạ Ly dõi ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Lục Vi, chậm rãi nói: “Khụ! Đôi khi sự thật không thể nói hết chỉ bằng một câu. Tôi vẫn thường để Địa Phước Linh, bảo bối nhỏ bé của mình làm những chuyện đơn giản như lặng lẽ bò lên chân người khác hay buổi tối bò vào nhà người ta đi tới đi lui... Như vậy mới có người tìm tôi xem phong thủy chứ!

Hơn nữa, không thể để những bảo bối nhỏ bé của tôi chết trong chiếc lồng chật chội, bức bối suốt đời được, cho nên thi thoảng tôi cũng thả chúng ra, cho chúng tự do rong chơi, tôi làm sao biết được lúc đó cô cũng ở đây cơ chứ! Ha ha, đừng để ý nhé, chúng ngoài việc hơi nghịch ngợm thì thực sự rất đáng yêu, hôm nào để tôi giới thiệu chúng cho cô làm quen nhé? Hừm, nếu cô muốn nuôi thử vài con, tôi cũng có thể tặng cho cô.”

Nghe thấy những “thú cưng” mới có thể sẽ đến, Nam Huyền đang chìm đắm trong thế giới nhỏ bé của riêng mình bỗng nhiên linh hoạt trở lại, vội vàng kéo tay Lục Vi, nói: “Chủ nhân không cần, không cần!” Còn Lục Vi đã sớm bị những lời nói của Dạ Ly làm cho kinh ngạc.

Chân tướng sự việc cái gì cơ chứ! Thiên địa quỷ thần ơi, đây gọi là thủ đoạn kinh doanh hèn hạ thì có! Vì chút lợi ích mà để lũ quái vật kia tác oai tác quái như thế sao? Cái gì mà chỉ là một hành động nhỏ thôi

chứ? Thật là... Chính cô thiếu chút nữa đã bị chúng dọa chết rồi! Còn nữa, ai thèm thích những thứ khủng khiếp như thế chứ?

“Dạ... Ly!”

Dạ Ly không dám nhìn Vi Vi đang nghiêng răng nghiêng lợi vì tức giận, giả vờ thần nhiên, đánh trống lảng: “Ai da, bất luận sự thật thế nào đi chăng nữa thì chuyện lần này cũng có chút kỳ quái. Nam Huyền, cậu ở trong tứ hợp viện rốt cuộc có phát hiện ra điều gì không?”

Nam Huyền ngẩng lên lườm Dạ Ly một cái, anh ta không muốn bắt chuyện với người đang rắp tâm đưa loài “thú cưng” mới đến cho chủ nhân.

Dạ Ly bật cười thành tiếng: “Thôi bỏ đi, tôi cũng nên đích thân đến đó xem xét một chuyến. Theo phỏng đoán của tôi, trong ấy chắc hẳn còn có một số thứ khác nữa.”

“Còn có gì khác nữa?” Tim Lục Vi đập thành thịch, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh cô gái tóc dài trong khu nhà. Lẽ nào “một số thứ khác nữa” mà Dạ Ly vừa nói và người phụ nữ đó có liên quan đến nhau? Nghĩ đến đây, Lục Vi đột nhiên nhớ ra người phụ nữ đó cuối cùng đã bước vào căn phòng này, trong giây lát, sống lưng cô lạnh toát.

Nhạc Lăng khẽ xoa cằm, nói: “Lẽ nào chúng bị các sinh vật khác khống chế?”

“Rất có khả năng này.” Dạ Ly hơi nheo mắt, có thể nhận ra tâm trạng của anh ta đã khá hơn rất nhiều. “Nếu đã như vậy thì càng phải đi kiểm tra ngay. Lục Vi, cô có hứng thú cùng tôi đi thăm những bảo bối bé nhỏ, đáng yêu kia không?”

Vi Vi: “...”

— — — — —Tôi là đường phân cách không có hứng thú— — — — —

Lục Vi đương nhiên chẳng có lòng dạ nào đi gặp “bảo bối bé nhỏ, đáng yêu” của Dạ Ly lần nữa. Sau khi anh ta và Nhạc Lăng rời đi, cô liền trưng dụng chiếc sofa ở phòng khách làm giường ngủ tạm thời ỉn. Mặc dù Quý Vân đã giúp cô giải quyết vấn đề bức tường và cửa chống trộm nhưng chiếc giường trong phòng ngủ đã bị Nam Huyền phá hỏng, cô định bụng cứ ngủ tạm ở đây một đêm, rồi sáng mai mới đưa “vị khách bất đắc dĩ” kia đi mua giường mới.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngày hôm sau, khi Lục Vi vừa tỉnh giấc đã nghe thấy bên ngoài láo nháo tiếng ầm ĩ, một lát sau có người gõ cửa nhà cô. Cửa vừa mở, cô đứng đờ ra ngây ngốc.

Có bốn nhân viên đang khiêng một chiếc giường thương hiệu Simmons đứng trước cửa.

“Các anh là...”

“Cô Lục phải không ạ? Chiều qua, anh Quý Vân đến cửa hàng chúng tôi đặt mua một chiếc giường, anh ta nói sáng sớm nay phải chuyển đến đây. Xin cô ký nhận vào hóa đơn giao hàng này!”

Lục Vi nhìn chằm chằm chiếc giường đôi đang đặt ở phía sau mấy nhân viên đó, vừa ngạc nhiên vừa ký vào tờ giấy biên nhận, đầu óc không khống chế nổi những suy nghĩ kỳ quái: Rõ ràng anh ấy biết mình sống ở đây một mình nhưng sao lại đặt mua một chiếc giường đôi, việc này... Ạch, nhầm nhí, nhầm nhí! Nhất định là vì anh ấy chu đáo, chuẩn bị sẵn cho những vị khách thuê phòng tiếp theo mà thôi. Haizz, chắc chắn là như vậy rồi!

Đầu óc Lục Vi như đang phiêu du trên chín tầng mây, mấy nhân viên đó nhanh chóng lắp đặt chiếc giường vào đúng vị trí rồi ra về. Như vậy thì không cần mua giường nữa, Lục Vi muốn tranh thủ lười biếng một chút cũng không còn lý do nào khác để xin nghỉ phép, đành tự giác sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị đi làm. Trước khi ra khỏi nhà, cô lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho Nam Huyền ngoan ngoãn ở nhà trông nhà, tuyệt đối không được làm hỏng bất kỳ đồ vật nào, không được phá hỏng tường, không được chạy lung tung gây chuyện với người khác. Cô còn tỉ mỉ hướng dẫn anh ta cách sử dụng cửa an toàn, xong xuôi đâu đấy mới yên tâm ra khỏi nhà.

Đến giờ nghỉ trưa, Lục Vi chạy lên sân thượng hít một hơi thật sâu, sau đó mới run rẩy bấm số điện thoại trên tờ giấy mà mấy nhân viên giao hàng đã đưa cô sáng nay. Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu, chắc hẳn

chủ nhân của nó cũng đang trong giờ nghỉ trưa. Nghe thấy giọng nói trầm ấm của Quý Vân từ đầu máy bên kia truyền đến, Vi Vi cảm thấy trái tim mình bỗng như ngừng đập, một lúc lâu sau mới lắp bắp lên tiếng:

“Chào... Xin chào!”

“Cô Lục?”

“Vâng, tại sao anh lại biết là tôi?” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Lục Vi liền cảm thấy hối hận. Trên tờ giấy biên nhận sáng nay còn in rõ số điện thoại của cô, nếu như Quý Vân không biết số của cô thì làm sao có thể nói cho nhân viên cửa hàng được chứ? Quả nhiên, Quý Vân lên tiếng xác nhận: “Là cô tôi đã nói cho tôi biết.”

“Ừm.” Vi Vi căng thẳng nhìn xuống mũi chân mình, nói: “Tôi... tôi muốn... cảm ơn anh. Lẽ ra tôi phải mua giường mới đền cho anh, vì tôi đã làm hỏng chiếc giường cũ.”

“Không sao đâu cô Lục. Kẻ trộm đột nhập vào nhà không phải lỗi của cô. Chuyện này không nên nhắc lại nữa.”

“Thật ngại, thực sự đã làm phiền anh nhiều quá!”

“Không có gì!”

...

Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà hai người họ cứ lặp đi lặp lại những từ đại loại như: “Cảm ơn”, “Không cần”, “Thực sự xin lỗi”, “Không có gì”... Lục Vi cảm thấy nếu cô dập máy trước thì không được thỏa đáng cho lắm, may mà cuối cùng Quý Vân không kiên nhẫn nổi nữa, đành lên tiếng: “Cô Lục, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép gác máy trước.”

“À... Vâng!” Vi Vi nhắm mắt, mím môi, rốt cuộc cũng nói ra những suy nghĩ chất chứa trong lòng: “Tôi vẫn còn một số chuyện muốn hỏi anh, lúc này anh có rảnh không?”

— — — — —Đoạn phân cách gặp mặt— — — — —

Hai người hẹn gặp nhau tại quán cà phê ngay dưới tòa nhà, bởi cùng làm việc ở một tòa nhà nên họ gần như có mặt ở quán cà phê cùng lúc. Sau khi gọi đồ uống, họ liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Thi thoảng, Vi Vi vẫn bí mật theo dõi Quý Vân, lặng lẽ để ý những thói quen sinh hoạt, ăn uống của anh, đôi lúc còn ảo tưởng một ngày nào đó có thể rút ngắn khoảng cách để được thỏa thích ngắm nhìn anh chàng đẹp trai nổi tiếng lạnh lùng này. Nhưng hôm nay, người mà cô mong ước bấy lâu đang ngồi đối diện cô đây, vậy mà cô chỉ biết cúi mặt nhìn cốc cà phê, ngại ngần không lên tiếng.

Do dự một hồi, Lục Vi lấy hết dũng khí, ấp a ấp úng mở lời: “Nghe nói căn phòng hiện tại tôi đang thuê là của anh Quý khi còn nhỏ anh đã ở đó cùng mẹ ruột, hai người bây giờ đã chuyển đi đâu vậy? Tại sao không trực tiếp đứng ra quản lý mà lại cần người thân của mình đứng tên?”

Nói xong, Vi Vi ngẩng đầu nhìn Quý Vân, thấy anh đang khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn cô với ánh mắt sâu xa. Cổ họng như nghẹn lại, cô giả vờ tự nhiên nhấp một ngụm cà phê nói tiếp: “Tôi hơi đường đột, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn biết trong căn phòng đó đã từng xảy ra chuyện gì hay không thôi, ví dụ như...”

“Ví dụ như cái gì?”

Lục Vi có chút nản lòng, khẽ đảo mắt ra phía ngoài khung cửa sổ, nói sang chuyện khác: “Tôi hỏi anh điều này, anh Quý, anh... anh có tin trên đời này có ma quỷ không?”

Quý Vân từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên tư thế khoanh tay trước ngực, nhưng nghe xong câu hỏi này, ánh mắt đen huyền của anh ta chợt sáng lên. “Cô Lục, rốt cuộc cô đang muốn nói điều gì?”

“Tôi muốn hỏi tại sao anh phải mời thầy phong thủy đến, đó chẳng phải vì trước đây trong nhà anh đã xảy ra chuyện gì đó sao, thậm chí từng có người chết chẳng hạn?”

Xung quanh bỗng lặng ngắt như tờ, Quý Vân khẽ nheo mắt nhìn thẳng vào Lục Vi, dường như anh ta muốn nhìn xuyên cả cơ thể cô vậy. Rất lâu sau đó, anh ta thản nhiên nói: “Cô Lục, cô nói những chuyện này

không phải quá thất lễ rồi sao? Nếu cô không thoải mái khi ở căn hộ đó, cô có thể lập tức chuyển đi, tôi sẽ bảo cô tôi trả lại đầy đủ số tiền nhà mà cô đã đặt cọc trước đó.”

Nói dứt câu, Quý Vân đứng dậy định rời đi, Lục Vi thấy thế thì nhanh chóng túm chặt ống tay áo của anh ta, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi cũng biết làm như vậy là thất lễ, nhưng chính mắt tôi đã nhìn thấy một số chuyện nên nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng tôi cảm thấy rất bất an.”

Quý Vân hơi xoay người lại, hỏi: “Cô đã nhìn thấy gì?”

“Dưới tòa nhà có trồng một cây ngô đồng rất lớn. Có một người phụ nữ đứng trên tầng... Sau đó, một người đàn ông thân hình mập mạp rơi từ trên tầng xuống, tiếp đó... người phụ nữ ấy bước vào căn phòng tôi đang thuê bây giờ...”

Leng keng!

Bàn tay Quý Vân chợt run rẩy, chiếc thìa rơi xuống đất, cà phê loang lổ khắp mặt bàn.

9. Chương 9: Con Trai Của Thần Long

Sau khi tan ca, trên đường về, Lục Vi không ngừng cầu trời khẩn Phật cho tên “thú cưng” to lớn trong nhà kia đừng gây thêm chuyện gì rắc rối, nhưng vừa bước vào nhà, cô liền phát hiện mình thực sự đã suy nghĩ quá nhiều. Nam Huyền đang ngoan ngoãn ngủ say trên chiếc giường mới mua, nhưng vấn đề là, quần áo, váy vóc của cô đều bị xé tan tành, vung vãi khắp sàn nhà, lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Vi Vi nhú mày, bước lại gần đồng quần áo nhàu nhĩ trước mặt, nhìn qua thì thấy có lẽ sáng nay Nam Huyền đã cố mặc chúng lên người nhưng sao có cái lý đó chứ? Hay là tên “thú cưng” ngốc nghếch này cũng giống những con chó, con mèo nhà người ta, bị chủ nhân nhốt trong nhà một mình thì buồn chán nên mới trút giận vào đồng quần áo này?

“Vi Vi!!” Lục Vi đang chống cằm, trầm tư suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, còn chưa kịp phản ứng, Nam Huyền đã lao tới ôm chầm lấy, cô bất giác ngã lún ra giường.

“Vi Vi Vi Vi!” Lục Vi mặc kệ Nam Huyền nằm bò trên người mình, hết cọ cọ lại dụi dụi khắp nơi trên mặt. Mà tên “thú cưng” ngốc nghếch này lại đang... trần truồng... Khụ khụ! Kỳ thực, trần truồng khi ngủ có thể giúp máu lưu thông tốt hơn, tuyến bã nhờn bài tiết mồ hôi dễ dàng hơn, cũng tốt thôi.

Nhưng! Điểm mấu chốt lại nằm ngay ở một chữ “nhưng” ngắn gọn!! Tên Nam Huyền đáng chết này... Người có... có... Tất cả mọi thứ của người đang phủ lên người một đồng chí nữ, lại còn cọ qua cọ lại hết gây lại cổ đồng chí ấy nữa, hành vi này thực sự quá – vô – sỉ! Người thực sự không hiểu hay cố tình giả vờ không hiểu đây?

Vi Vi siết chặt bàn tay, cơ thể cứng ngắc cuối cùng cũng tìm lại được mảnh linh hồn nhỏ bé đi lạc trở về, từ từ lên tiếng: “Anh đứng lên trước đi đã!”

“Thú cưng” ngốc nghếch vẫn tiếp tục làm nũng. “Không muốn, không muốn!”

Khóe miệng Vi Vi run rẩy, cố gắng đầu lờm anh ta một cái, sau khi lẩm bẩm đến một trăm lần câu “không nhìn thấy gì cả”, cuối cùng cô gắng sức gào lên: “Anh còn không chịu đứng lên à, anh có muốn tôi vút anh cho người khác không?”

Nghe thấy thế, toàn thân Nam Huyền cứng đờ, buông chủ nhân ra, nằm sang một bên, hỏi với giọng đầy tổn thương: “Tại sao?”

“Tại vì...” Lục Vi chậm rãi ngồi dậy, để trấn tĩnh tinh thần cô vỗ nhẹ lên ngực, nói tiếp: “Anh là “thú cưng” thì không thể ngủ trên giường được.”

“...” Đây đúng là lý do tồi tệ nhất vũ trụ.

©STENT

Sau khi thoát khỏi nanh vuốt của tên đẹp trai đó, vấn đề tiếp theo là... tên “thú cưng” đáng chết này lại bắt đầu ộc lộ tính bướng bỉnh giống hệt một đứa trẻ được chiều chuộng, nói thế nào cũng nhất định không chịu mặc quần áo. Đến khi mặt Lục Vi nóng bừng lên vì giận dữ, Nam Huyền mới ra vẻ chịu khuất phục: “Không thích... Vì sao không thể mặc y phục như trước kia, đầu tóc cũng ngắn ngắn thế này...”

Lục Vi thở dài, phát hiện ra khi đối mặt với tên đẹp trai này, cô hoàn toàn không có cách nào để tức giận, đành vừa khoác chiếc áo sơ mi trắng lên người Nam Huyền vừa dịu dàng nói: “Bây giờ đã là thời đại của một nghìn năm sau, cách sống của con người cũng đã thay đổi rất nhiều. Nam Huyền, anh cần phải học cách thích ứng, hiểu không?”

Trong nhà Lục Vi vốn không có quần áo của con trai nhưng tối hôm qua, lúc kiểm tra phòng, cô liền phát hiện trong tủ có đến một nửa là quần áo dành cho nam giới, nào là áo sơ mi, áo thun, quần tây... cái nào cũng hợp một cả. Không cần đoán cũng biết đây chính là “kiệt tác” từ cửa hàng thú cưng kia đem đến. Sau khi đã quen với mọi chuyện kỳ quái xảy ra xung quanh mình, suy nghĩ đầu tiên của Lục Vi chính là: cửa hàng thú cưng này có chế độ đãi ngộ khách hàng thật chu đáo.

Mặc dù vì ý nghĩ này mà Lục Vi đã tự khinh bỉ mình rất lâu, nhưng xét theo tình hình thực tế, nếu không có những bộ quần áo được chuẩn bị sẵn này, cô đã phải mất công, mất tiền ra phố mua vải để che tạm cho tên tiểu quỷ thích khỏa thân này rồi.

“Nhưng...” Nam Huyền dụi dụi mắt, vẫn giữ nguyên bộ mặt khó chịu như trước, bối rối quay đầu, do dự nói: “Nhưng bộ quần áo này cởi ra thì dễ mà mặc vào lại khó.”

Sắc mặt Lục Vi xám ngoét, cuối cùng cô cũng biết được nguyên nhân vì sao đồng quần áo trước mặt kia lại bị xé thành trăm mảnh như vậy. Thì ra tên “thú cưng” ngốc nghếch này không phải không thích những chiếc quần bò, áo thun hiện đại mà là vì không biết cách mặc chúng ra sao. Lục Vi nheo mắt nhìn Nam Huyền chăm chăm, đối phương cũng ngơ ngác nhìn lại, để mặc chiếc áo còn chưa cài cúc, anh ta lặng lẽ tiến sát lại phía cô, nghiêng đầu thì thào: “Vi Vi!”

Ý tứ đã quá rõ ràng: chủ nhân, cô dạy tôi cách mặc quần áo đi.

Hai tay Lục Vi ôm ngực, toàn thân lạnh ngắt, nổi hết da gà. Cho dù Nam Huyền là tên vô sỉ giả vờ ngốc nghếch hoặc anh ta thực sự không biết thật, thì Lục Vi vẫn phải dạy anh chàng này cách mặc quần áo, đặc biệt là mặc quần... Điều này thực sự không có sự lựa chọn nào khác!

Lục Vi suy nghĩ giây lát, sau đó không chút do dự mở laptop lên, vào trang video lựa chọn một video ngắn, sau khi kích vào biểu tượng mở, cô mới ngẩng lên, nói: “Anh quan sát người trong này để học cách mặc quần áo, anh nhìn anh ta mặc thế nào thì làm theo như thế!!”

— — — — — Tôi là đoạn phân cách video đặc sắc — — — — —

Đợi Nam Huyền mặc quần áo chỉnh tề, Lục Vi mới dẫn “thú cưng” ra ngoài ăn cơm.

Là một nhân viên công sở bình thường, tiền lương mỗi tháng của Lục Vi cũng không cao lắm, tối nào cô cũng tìm một quán cơm bình dân ăn qua loa cho xong bữa. Nhưng hôm nay có thêm Nam Huyền nên Lục Vi đặc biệt chọn một cửa hàng lớn hơn một chút, so với những quán cơm bình dân thì thức ăn ở đây cũng có vẻ ngon miệng hơn. Không ngờ sau khi thức ăn được mang lên, Nam Huyền lại nhìn chăm chăm vào chủ nhân, do dự không động đũa.

“Tại sao anh không ăn, không thấy đói à?”

Nam Huyền lắc đầu.

“Anh không thích những món ăn ở đây hay là thế nào?”

Nam Huyền vẫn lắc đầu.

“Vậy anh muốn ăn gì?”

“Tôi không thể ăn những thứ này, Vi Vi không nhớ sao?”

Lục Vi bất giác cảm thấy ghen hòng, không nói nên lời, cái gọi là “chủ nhân” này chính cô cũng không biết là thật hay giả, một số “chuyện cũ trước kia” mà Nam Huyền nói, cô lại càng không hiểu gì, bây giờ biết phải trả lời anh ta thế nào đây?

Vi Vi cắn chặt răng, cầm dũa lên, nói: “Thật sự có rất nhiều chuyện tôi không thể hiểu được. Ý tôi là... Nam Huyền, anh có nghĩ là anh đã nhận nhầm người rồi không, ví dụ tôi vốn không phải chủ nhân mà anh cần tìm?”

Lục Vi vừa dứt lời, Nam Huyền liền ngẩng lên, vẻ mặt đầy cảnh giác, kinh ngạc nhìn Lục Vi, trong ánh mắt đọng đầy vẻ hoảng sợ xen lẫn ai oán. Ách! Chẳng lẽ anh ta lo sợ bị chủ nhân vứt bỏ sao? Lục Vi chợt dạ cúi đầu, đang do dự không biết phải làm thế nào để xoa dịu tình hình thì bỗng nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của “thú cưng” ngốc nghếch: “Từ nay về sau, tôi hứa sẽ không nằm lên giường của chủ nhân, cũng sẽ không làm hỏng đồ hay gây ra những chuyện rắc rối cho chủ nhân nữa.” Ngữ khí trong lời nói của anh ta đáng thương vô cùng, trong nháy mắt, trái tim Lục Vi bỗng tan ra thành nước.

“Không phải tôi muốn đuổi anh đi, chỉ là mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi nhất thời không thể dễ dàng tiếp nhận.”

“Tôi biết, Vi Vi đã trở thành người phạm, không còn nhớ những ký ức trước kia, không còn thần lực nữa, nhưng không sao, tôi sẽ bảo vệ cô.”

“...” Lục Vi nén tiếng thở dài, phát hiện ra cô hoàn toàn không thể bình thường mà suy xét mỗi khi đối diện với Nam Huyền. Thôi bỏ đi, cho dù cô không thể dễ dàng chấp nhận những chuyện này thì Nam Huyền rõ ràng vẫn đang tồn tại trước mắt cô đây, hơn nữa, dù có đá qua đá lại thì trước sau quả bóng vẫn nằm dưới chân mình, vậy thì... chấp nhận số mệnh đi. Nghĩ vậy nên Lục Vi khéo léo chuyển sang chủ đề khác: “Đúng rồi, tôi có một chuyện vẫn muốn hỏi Nam Huyền, anh là... Ừm, ý tôi là Nam Huyền không phải người phạm, vậy anh là gì? Yêu quái sao?”

Nam Huyền lặng lẽ suy tư, dường như có chút thương cảm cho chủ nhân của mình, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cô cũng quên sạch rồi sao? Hồi lâu sau, anh ta mới nhẹ nhàng nói: “Tiêu đồ.”

Thoáng chốc, Lục Vi cúi đầu, khẽ sát cằm lên mặt bàn, im lặng. Tiêu đồ... Tiêu đồ là con trai của Thần Long? Chính là Tiêu đồ với tính cách lập dị, lẻ loi, ít nói và hung dữ trong truyền thuyết đó sao? Sự chênh lệch này... Lục Vi ngược mắt nhìn anh chàng dung mạo tuấn tú đang ngồi đối diện, sự khác biệt này quả thực rất lớn! Lát sau, Lục Vi cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng, tất cả các giác quan dường như tê liệt.

Chẳng trách lúc nhìn thấy cánh cửa đó, Nam Huyền lại ra ngây người ra như vậy, chắc hẳn anh ta cảm thấy con người thật vô lý, sao có thể đem hình dáng của anh ta đóng lên cánh cửa, còn cảm giác không thể bảo vệ chu toàn cho những người trong nhà đó nữa, chắc hẳn trong lòng anh ta áy náy lắm, thế nên lúc đó mới muốn vào trong để đuổi bắt lũ Địa Phục Linh kia? Chẳng trách anh ta không biết ăn cơm, chẳng trách Nhạc Lăng kia cũng phải khiếp sợ Nam Huyền...

“Vi Vi?” Nam Huyền nhìn vẻ mặt ngây ngốc của chủ nhân, khó hiểu, vò đầu bứt tai. Lục Vi vẫn giữ nguyên tư thế cầm dũa ban đầu nhưng vẻ mặt lại mơ hồ, dờ dẫm. Hồi lâu cô mới lẩm bẩm: “Tôi đang nuôi dưỡng con trai của Thần Long sao?”

“Phong cách rất Tây đó chứ! So với những người nuôi sư tử hay hổ làm thú cưng thì cô quả thực oai hơn nhiều!”

Vi Vi quay đầu nhìn, thiếu chút nữa thì hét lên. Dạ Ly mặc một bộ quần áo đen xì từ đầu đến chân, chống cằm ngồi ngay bên cạnh, cặp mắt phượng long lanh đang nhìn cô chăm chú.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Ồ! Vì những bảo bối bé nhỏ của tôi đã điều tra được một chút manh mối liên quan đến việc khu nhà hình ống không thể di dời, cô có muốn nghe không?”

Lục Vi nhìn khuôn mặt ra vẻ cao thâm bí hiểm của Dạ Ly, nghĩ đến những chuyện xảy ra tối hôm đó đều do “bảo bối bé nhỏ” của anh ta đặc biệt “hỗ trợ” mà ra, chỉ cảm thấy cơn tức giận trào dâng trong lòng

trực, muốn trút hết lên mặt anh ta cho hả, Lục Vi lạnh nhạt quay đi, mặc kệ anh ta đắc ý một mình. Nhìn thấy vẻ thờ ơ, lãnh đạm của Lục Vi, Dạ Ly không hề tỏ ra tức tối, thậm chí còn vui vẻ nói:

“Những người công nhân đến làm nhiệm vụ phá dỡ khi tìm đến khu nhà chẳng phải đều bị lạc đường hay nghe thấy tiếng kêu kỳ quái đó sao? Hừm! Thực ra tất cả những chuyện này đều do bảo bối bé nhỏ của tôi gây nên. Có điều tôi cần phải thanh minh chuyện này, cái chết của chủ nhiệm công trình có lẽ không liên quan gì đến cục cưng của tôi, mà do bà ta quá sợ hãi nên khi bỏ chạy đã ngã đập đầu xuống đất, mất máu mà chết. Hơn nữa, những bảo bối của tôi cũng là chịu sự sai bảo của người khác, bản thân chúng không có lý do gì...”

Bộp!

Dạ Ly mới nói được một nửa, Lục Vi liền đập đôi đũa xuống bàn, cắt đứt những lời ngụy biện của anh ta, tức giận nói: “Anh Dạ, nếu anh muốn đến đây để ăn cơm, vậy thì bên kia còn chỗ trống, cảm phiền anh rút qua bên đó. Còn nếu anh muốn đến đây tìm tôi để báo cáo tình hình công việc, vậy thì anh có thể về được rồi, đối với những chuyện giả thần giả quỷ của anh, xin thưa là tôi không mấy hứng thú.”

Dạ Ly vẫn không hề oán giận, thậm chí còn lì lợm ngồi cười ngây ngốc rồi gật đầu, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, làm sao cô có thể thông minh đến mức chỉ nói một lần là hiểu luôn được cơ chứ. Chắc! Đúng là giả thần giả quỷ thật, có điều không phải tôi giả thần giả quỷ đâu mà là người phụ nữ nào đó đang ở trong phòng cô gây ra.”

Dạ Ly vừa dứt lời, miếng cà tím Lục Vi đang gấp suýt rơi xuống bàn. Cô run rẩy, nói như rít qua từng kẽ răng: “Anh... nói... cái... gì? Trong nhà tôi thực sự có ma sao?” Cảm nhận được sự căng thẳng của chủ nhân, Nam Huyền cũng bắt đầu nhe răng, nhếch miệng hăm dọa.

Dạ Ly khê cười, vẫn giữ bộ dạng dương dương tự đắc, nói: “Để tôi phụ đạo miễn phí cho cô Lục chút kiến thức thông thường về cuộc sống vậy. Trên thế giới này không có cái gì gọi là “ma” cả. Con người sau khi chết, hồn lìa khỏi xác, chỉ trong khoảng bảy giờ đồng hồ sẽ tự động tiêu tán, hòa tan vào trong không khí như nước hoa vậy. Chỉ một bộ phận nhỏ có duyên mới có chuyển thế luân hồi đầu thai kiếp khác, cái này đúng là âm hồn không tan... Ha ha, thông thường đều là do bất bình, hận thù, hoặc không cam lòng một việc gì đó nên mới cố “nín giữ cuộc sống” đến cùng, chúng ta thường gọi đó là chấp niệm. Sau nhiều năm nghiên cứu cho thấy, những âm hồn đó không có khả năng tấn công người khác, mà người ta chỉ bị âm hồn hù dọa cho phát khiếp. Haizz, tôi chỉ có thể nói con người thật là yếu ớt!”

“...” Vi Vi im lặng, cơ thể gần như đã hóa đá, lẩm bẩm chữ: “Chết tiệt!” Điều này so với việc luôn miệng nhắc tới chuyện ma quỷ có gì khác nhau? Lẽ nào chỉ cần thay đổi cách gọi là có thể thay đổi bản chất kinh dị của nó sao?

Sau khi đã trấn tĩnh tinh thần, Lục Vi mới lắc đầu, nói: “Không thể nào, nếu trong phòng tôi thực sự có cái gì là chấp niệm, quỷ niệm ấy thì Nam Huyền lợi hại như vậy sao lại không phát hiện ra? Loại gian thương như anh, có phải ngay cả tôi cũng dám lừa không?!”

Dạ Ly nhếch miệng đáp: “Loại chấp niệm này là một loại vô hình vô thể, vô sắc vô hương, cho dù khứu giác của con trai Thần Long có lợi hại đến đâu cũng không thể phát hiện ra. Hơn nữa, Nam Huyền mới tỉnh dậy, thần khí vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nên loại chấp niệm này có thể dễ dàng lẫn trốn.”

Nói đến đây, Dạ Ly dừng lại một chút, ánh mắt mơ hồ nhìn xa xăm, giọng nói bỗng nhiên trầm hẳn xuống: “Cũng là do tôi sơ suất, cho nên mới để chúng tác oai tác quái lâu như vậy.”

Nam Huyền nghe vậy cũng không lên tiếng phủ nhận. Trước tình cảnh này, Lục Vi càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, trong đầu cô chợt lóe lên hình ảnh người phụ nữ có mái tóc dài chậm rãi mở cửa, bước vào phòng cô, lại nghĩ đến trưa nay, khi nói những chuyện này cho Quý Vân nghe, sắc mặt anh ta trở nên rất khó coi, Lục Vi càng nghĩ càng thấy khiếp sợ.

“Lẽ nào trong khu nhà này thực sự từng có người chết? Vong hồn đó thường lai vãng đến những nơi gần khu nhà để gây rối, không cho người ta phá dỡ?”

Nam Huyền nhíu mày. “Bây giờ chúng ta quay về kiểm tra, xem có tìm được manh mối nào không?”

10. Chương 10: Chuyện Cũ Trong Ngôi Nhà Xưa

Dưới khu nhà hình ống, 19 giờ 52 phút, giờ Bắc Kinh.

Lục Vi đứng cạnh cột đèn đường mờ tối, nhìn về phía khu nhà bốn bề lặng ngắt như tờ, vừa liếc nhìn Nam Huyền bên cạnh vừa cắn răng không hạ nổi quyết tâm. Tóm lại là cô không muốn lên trên đó, thực sự không muốn. Tất cả những chuyện này đều tại tên gian thương Dạ Ly đó mà ra.

Sau khi gặp nhau tại quán cơm, Dạ Ly liền bám theo Lục Vi và Nam Huyền trở về khu nhà, nhưng khi mọi người vừa đi đến đầu ngõ, anh ta đột nhiên dừng bước. Lục Vi nhìn nụ cười giả tạo trên khuôn mặt Dạ Ly, bất giác chột dạ, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Dạ Ly lắc đầu, ánh mắt nhìn vào trong ngõ tối sâu thăm thẳm, nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra còn có chút việc nên không thể đi cùng hai người được nữa.” Nói xong, anh ta quay người bước đi.

Hành động này đã hoàn toàn đánh gục tâm lý nhát gan của Lục Vi. Tất cả những chuyện mà Dạ Ly nói ban nãy đều khiến cô lạnh cả sống lưng. Lúc này, rõ ràng anh ta đã phát hiện ra điều gì đó nên mới vội vã chuồn nhanh như vậy, càng khiến Lục Vi do dự không dám bước lên gác.

Nấn ná dưới lầu hồi lâu, Lục Vi vẫn run rẩy không dám bước tiếp, nhưng sắc trời càng lúc càng tối, dưới khu nhà, gió lạnh từng cơn thổi tới khiến cô bất giác nghĩ lại cảnh trông thấy ảo ảnh tối hôm đó. Cô đang hoang mang sợ hãi chợt nhìn thấy một sợi dây màu đỏ phát phơ trước mặt.

Nam Huyền đột nhiên đặt sợi dây đó lên tay cô.

“Đây là...”

Nam Huyền vòng sợi dây qua cổ tay cô rồi buộc lại một cách cẩn thận, nói: “Vi Vi đừng sợ, có cái này rồi, bọn chúng không dám đến gần cô nữa đâu.”

Vi Vi gơ tay, nhìn ngắm thật kĩ sợi dây đó, trong các sạp hàng bày bán bên lề đường dường như không có loại này hoặc là không giống lắm. Cô chưa từng nhìn thấy bất cứ kiểu đan dệt nào như thế này, cũng không có bất cứ đồ trang sức nào như vậy. Nhưng mặc dù như thế, trong lòng cô vẫn không nín nổi cảm giác ấm áp lạ thường, “thú cưng” đã nói dùng được thì cứ dùng thôi.

Lục Vi liếc mắt nhìn Nam Huyền. “Cảm ơn anh, Nam Huyền!”

“Chúng ta đi thôi!”

“Ừ!”

Mặc dù đã được “thú cưng” hộ giá nhưng dọc đường đi, Lục Vi vẫn có chút sợ hãi, tự nhắc nhở bản thân không được để ý tới xung quanh, chỉ chú tâm chuyện trò với Nam Huyền. Nhưng vừa lên đến nơi, cô liền nhìn thấy trước cửa phòng mình xuất hiện một bóng người mờ ảo, bất chấp tất cả, cô hét lên một tiếng nhưng ánh mắt lại nhanh chóng định thần trở lại. Thì ra là Quý Vân, anh ta mặc một bộ âu phục, giày da chỉnh tề đang trước cửa phòng cô. Trong tay anh còn cầm một chiếc túi xách, nhìn bộ dạng này xem ra anh đã đến đây ngay sau khi tan ca.

“Anh... Quý...” Lục Vi nhất thời cảm thấy xấu hổ, khẽ lắp bắp chào hỏi.

Quý Vân nghe thấy thế cũng không có phản ứng gì, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Nam Huyền đang đứng bên cạnh. Lục Vi toát mồ hôi lạnh, cô chỉ tay về phía Nam Huyền cao hơn mình hẳn hai cái đầu, giới thiệu: “Đây là em trai tôi, Nam Huyền.”

Nam Huyền nghiêng đầu nhìn chủ nhân với vẻ kỳ quái. Em trai? Anh ta từ lúc nào đã trở thành em trai của Lục Vi vậy?

Lục Vi không dám nhìn thẳng vào mắt Nam Huyền, sau khi tự khinh bỉ mình một trăm lần mới thêm một câu: “Em trai ruột.” Được rồi, Lục Vi, ta toàn tâm toàn ý khinh bỉ người.

Trong đáy mắt Quý Vân chợt lóe lên những tia sáng lấp lánh, không truy vấn mà chỉ khẽ gật đầu, nói: “Xin chào, anh Lục.”

Nam Huyền vẫn cúi đầu, tiếp tục nghịch gấu áo của Lục Vi, hoàn toàn coi Quý Vân không tồn tại. Không khí lúc này chợt đông cứng, Lục Vi toát mồ hôi lạnh, nở nụ cười gượng gạo, nói lảng sang chuyện khác: “Anh Quý có việc gì mà đến đây muộn vậy?”

“Tôi muốn đến để xin lỗi cô. Thật ngại quá, lúc trưa nay tôi hơi kích động nên có lẽ đã mạo phạm tới cô.” Quý Vân ngừng lại một lát, vẻ mặt trầm xuống, sau đó mới nói tiếp: “Vội lại, tôi cũng muốn đến xác nhận một số chuyện.”

“Chuyện gì cơ?”

Quý Vân vẫn cúi đầu lặng lẽ, rất lâu sau mới lên tiếng, giọng nói trầm hẳn xuống: “Người phụ nữ mà cô đã nhìn thấy là mẹ tôi.” Quý Vân vừa dứt lời, xung quanh bỗng chốc trở nên yên tĩnh đến rợn người, dường như còn có thể nghe rõ tiếng chó sủa từ rất xa vọng lại, cả hai đều chìm đắm trong những cảm xúc của mình, không ai lên tiếng.

Rất lâu sau, Lục Vi phá vỡ bầu không khí nặng nề đó bằng một nụ cười gượng gạo. “Chúng ta vào trong nhà rồi nói tiếp.”

“Không cần đâu, tôi nói xong sẽ đi ngay. Tôi chỉ muốn hỏi cô một chút, lúc đó cô đã nhìn thấy...” Nói đến đây, Quý Vân bỗng dừng lại, tựa như rất khó mở miệng. Anh hít một hơi thật sâu như để tự trấn an mình rồi mới tiếp tục nói: “Cô Lục, có phải cô đã trông thấy người phụ nữ đó đẩy một người đàn ông xuống lầu không?”

Cổ họng Lục Vi như nghẹn đắng. “Đầu tiên tôi trông thấy người đàn ông rơi xuống trước, sau đó mới nhìn lên trên, thấy có một người phụ nữ đang đứng ở đó, nhưng có phải bà ấy đẩy người đàn ông hay không thì tôi cũng không biết.”

Quý Vân nghe vậy thì ánh mắt bỗng trở nên âm trầm, dường như có chút thất vọng, bàn tay anh bám chặt vào thành ban công, ánh mắt nhìn xa xăm, nặng nề nói: “Mẹ tôi là một người trí thức sinh ra và lớn lên ở nông thôn, sau tám năm lên thành phố lập nghiệp, bà kết hôn với cha tôi. Cha tôi là một kẻ nghiện rượu, mỗi lần say rượu trở về là ông lại đánh chửi mẹ tôi. Những lúc như vậy, mẹ tôi chỉ nhẫn nhịn, cắn răng chịu đựng, để mặc cho ông ấy hành hạ. Nhưng mỗi khi ông ấy tỉnh rượu là lại ăn năn nhận lỗi, ra vẻ hối hận hứa không bao giờ có lần sau nữa. Cứ như thế hết lần này đến lần khác, đừng nói là chúng tôi mà ngay cả hàng xóm xung quanh cũng cảm thấy vô cùng phiền toái. Nhưng lúc đó, mẹ tôi ngại điều tiếng, và cũng vì thương tôi còn nhỏ, cho nên bà không dám nghĩ đến chuyện ly hôn.

Cứ như vậy, mấy năm sau... Có một tối, cha tôi lại say rượu, trên đường về nhà đã bị ngã mà qua đời, chính là chỗ này... từ chỗ này rơi xuống.”

Quý Vân chỉ ngón tay xuống phía dưới, mỉm cười, nụ cười có gì đó rất đau đớn và bất lực. Lục Vi cắn chặt môi, khuôn mặt không chút biểu cảm. Cô không ngờ Quý Vân đột nhiên lại kể cho cô nghe những chuyện này, càng không thể ngờ một Quý Vân luôn được người khác ngưỡng mộ lại có một tuổi thơ đau lòng đến vậy. Một người cha nghiện ngập, nóng nảy và thô bạo, một người mẹ yếu đuối, cam chịu, phải chăng tất cả những điều đó tạo nên một Quý Vân như ngày hôm nay: đơn độc, lạnh lùng và xa cách?

“Cái chết của cha tôi lúc đó đã được xác định là một tai nạn. Cảnh sát sau khi điều tra đã đưa ra kết luận do ông uống rượu say, không cẩn thận nên ngã từ trên tầng xuống, đầu đập vào tảng đá bên dưới rồi qua đời. Tôi cũng không nghi ngờ gì về những kết luận này cho đến mấy năm trước, lúc mẹ tôi bị bệnh nặng. Trước khi mẹ tôi qua đời, bà đã nói cho tôi biết... thực ra buổi tối hôm đó, chính tay bà đã đẩy cha tôi ngã xuống lầu, vì bà không thể tiếp tục chịu đựng cuộc sống này nữa.”

Ngón tay khẽ xoa xoa sống mũi, vẻ mặt có phần mệt mỏi, Quý Vân kiên nhẫn nói tiếp: “Nhiều năm nay, tôi luôn cho rằng những lời nói đó của bà chỉ là do mê sảng, vì bệnh nặng mà trở nên hồ đồ, lú lẫn, nhưng cây ngô đồng mà cô nhìn thấy đó...” Quý Vân chợt bật cười, nhắm mắt lại, giọng nói trầm trầm: “Mười năm trước, dưới tòa nhà có trồng một cây ngô đồng, khi tôi vào đại học, vị bị sét đánh nên cây ngô đồng đó mới bị nhổ lên trồng ở chỗ khác.”

Nghe xong những lời này, Lục Vi không biết phải nói thế nào nhưng cô chắc chắn một điều, vẻ mặt của mình bây giờ rất khó coi, thậm chí là vô cùng khó coi.

“Quý Vân, phải chăng anh cũng tin việc khu nhà không thể phá dỡ và mẹ anh...” Lục Vi không thể nói cho tròn vẹn câu. Nếu như Quý Vân không tin vào điều này thì có lẽ anh cũng không mời Dạ Ly đến điều tra?

“Tôi cũng không thể nào lý giải được tại sao cô có thể

nhìn thấy những chuyện xảy ra tối hôm đó, tôi cũng không quan tâm trên thế giới này rốt cuộc có tồn tại ma quỷ hay không, tối nay, tôi đến đây để nói cho cô Lục biết, với tư cách là người thuê nhà, cô có quyền được biết tất cả những chuyện đã xảy ra trước đó trong căn nhà này. Nếu cô thực sự kiên kỷ, tôi sẽ nói với cô tôi trả lại tiền thuê nhà cho cô. Cô hãy suy nghĩ kỹ về vấn đề này, tôi xin phép về trước.”

Nói xong, Quý Vân quay người bước xuống lầu, dứt khoát rời đi.

— — — — —Tôi là đoạn phân cách những chuyện đã qua— — — — —

Sau khi Quý Vân đi khỏi, Lục Vi mới mở cửa bước vào nhà. Cánh cửa vừa được mở ra, cô lập tức hóa đá ngay tại chỗ.

Trong nhà đèn bật sáng trưng, trên màn hình tivi cũng phát ra ánh sáng êm dịu. Một người con trai đang nằm dài trên chiếc sofa, tay cầm điều khiển tivi bấm lên bấm xuống, thấy chủ nhà trở về, anh ta thản nhiên, không chút bối rối ngồi dậy khiển trách: “Ai da! Đầu phát này sao mà bắt được ít kênh như thế chứ, kênh truyền hình mà tôi thích nhất cũng không bắt được.”

Lục Vi sa sầm nét mặt, chậm rãi bước vào phòng, điều chỉnh lại nhịp thở, cảm thấy dễ chịu hơn một chút mới lên tiếng: “Ai cho phép anh nằm trên sofa nhà tôi, còn không mau đứng dậy! Còn nữa, thanh sô cô la trên tay anh và những thanh kẹo trong tủ lạnh của tôi tại sao lại giống nhau như đúc thế hả?”

Dạ Ly nghe thấy vậy thì không chút hoang mang, quay người nhìn thẳng vào Lục Vi, chớp chớp đôi mắt phượng, làm người vô tội rồi thản nhiên cắn một miếng sô cô la, chặc lưỡi nói: “Chắc chắc, đáng quá... Đây là đồ cô chuẩn bị để đem tặng Quý Vân sao? Tiểu Vi Vi, cô nên cảm ơn tôi mới phải, con người mà ăn những thứ này đảm bảo là “mất điện” ngay.”

Vi Vi không thừa hơi tổn lời với loại người như anh ta. Nam Huyền đang đứng bên cạnh cũng trừng mắt nhìn “kẻ trộm” thản nhiên ở trong nhà mình với ánh mắt nảy lửa, như sắp xảy ra một cuộc đại chiến. Nhưng trong nháy mắt, Dạ Ly đã bước từ trên sofa xuống đứng bên cạnh Lục Vi, nháy mắt, nói: “Tôi không thích chơi đùa với “thú cưng” của cô, có điều nếu thực sự muốn ức hiếp tôi, ha ha, tôi cũng không nường tay đâu. Nhưng Vi Vi, cô nên suy nghĩ kỹ, nếu cả sofa và giường của chủ nhà mà bị làm hỏng lần nữa thì tôi không chịu trách nhiệm đâu...”

Một câu nói đơn giản nhưng lại khiến người ta ngỡ ra nhiều điều, Lục Vi nghe xong những lời này, vội vàng ngăn cản “thú cưng” lao đến cắn xé tên người sao Hỏa Dạ Ly kia. Nam Huyền thấy hành động giữ nhà của mình bị ngăn cản, mà chủ nhân lại đang cùng phe với kẻ trộm, trong lòng đầy ảm ức, “gầm gừ” vài tiếng rồi lui vào một góc.

Vi Vi vừa trấn an Nam Huyền vừa phẫn nộ nói: “Đồ Dạ trướng thói kia, anh tự nhiên đột nhập vào nhà người khác, còn cố ý nghe lén chuyện của người ta nữa là sao hả!?” Chẳng trách vừa rồi anh ta đi được nửa đường rồi lại viện cớ rời đi, có lẽ anh ta đã sớm phát hiện ra Quý Vân đang đứng đợi ở trước cửa nhà, sợ bị vạch trần thân phận thật nên mới lén lút vào nhà cô rồi nằm chinh ỳnh ở đây.

Dạ Ly tỏ vẻ thờ ơ, nhún vai nói: “Tôi mới là người không có hứng nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, tôi vẫn nằm ở đây xem tivi đấy thôi... Có điều cũng cần phải hỏi lại, cô bắt đầu thâm yêu trộm nhớ anh ta từ bao giờ thế hả?”

Nghe vậy, Lục Vi bắt gặp “xì” một tiếng. Thích ư? Đặt tay lên ngực tự chất vấn lòng mình, nói là thích chỉ bằng nói là tôn kính, ngưỡng mộ còn chính xác hơn...

Cũng không biết là trùng hợp hay tạo hóa trêu ngươi, bắt đầu từ lúc học tiểu học, Lục Vi và Quý Vân đã luôn học chung một trường. Có điều Quý Vân lớn hơn Vi Vi hai tuổi, anh lên lớp sáu thì cô mới học lớp bốn, anh học năm thứ ba thì cô mới học năm thứ nhất. Học đại học thật không dễ dàng, nhưng anh và cô

vẫn có thể học chung một trường, hơn nữa trời xui đất khiến thế nào, đến khi đi làm, anh và cô cũng cùng làm trong một tòa nhà, mỗi ngày đi đi về về, cô đều có thể gặp được anh.

Lần đầu tiên gặp anh trong thang máy, Lục Vi không dám cả chớp mắt, liên tục chất vấn lòng mình, không phải là khéo gặp quá sao...

Sự trùng hợp luôn là khởi đầu tốt đẹp ột cuốn tiểu thuyết lãng mạn ra đời, nhưng đáng tiếc là Lục Vi và Quý Vân hữu duyên vô phận. Đã “quen biết” nhiều năm như vậy rồi mà cô và anh chỉ có thể được xem là “người xa lạ quen thuộc nhất”, thậm chí Lục Vi còn luôn hoài nghi, với tính cách lạnh lùng lãnh đạm của Quý Vân, chắc chắn anh sẽ không bao giờ biết đến sự tồn tại của cô. Còn anh vẫn luôn tồn tại trong thế giới của cô, bắt đầu từ lúc còn học tiểu học, cô luôn được nghe những tin tức về Quý Vân từ cô giáo hoặc từ những bạn học sinh khác.

“Quý Vân là học sinh giỏi nhất mà tôi từng dạy, bài kiểm tra của cậu ấy tôi nhắm mắt cũng có thể cho điểm cao nhất, những bạn lớp mười có ai đủ bản lĩnh vượt qua cậu ấy không?”

“Cậu có biết Quý Vân học lớp mười hai không? Đẹp trai lắm, nghe nói anh ấy cũng tham gia trận đấu bóng rổ ngày mai. Vi Vi, cậu có đi xem không?”

“Vi Vi, nghe nói cậu và Quý Vân học cùng trường trung học à? Cậu có biết anh ấy có bạn gái hay chưa không?”

“Vi Vi, mau nói cho tôi biết đi, Quý Vân là người như thế nào?”

Ngay đến loa phát thanh của trường cũng không buông tha cho Lục Vi:

“Chúc mừng Quý Vân, học sinh ưu tú của trường chúng ta đã giành giải nhất trong cuộc thi XX toàn thành phố.”

“Chúc mừng Quý Vân, học sinh ưu tú của trường chúng ta đã giành danh hiệu một trong ba học sinh xuất sắc nhất toàn thành phố.”

“Các bạn học sinh thân mến, khách mời đặc biệt của chúng ta hôm nay chính là Quý Vân, cựu học sinh tốt nghiệp trường ta, anh sẽ chia sẻ cho chúng ta phương pháp học tốt tiếng Anh của mình...”

...

Cơn “ác mộng” Quý Vân không biết vô tình hay hữu ý cứ thế lớn dần lên, ám ảnh từng góc ngách trong cuộc sống của Lục Vi, nhưng cô không nghĩ mình cũng sẽ háo sắc như biết bao nữ sinh khác theo đuổi anh. Anh cao ngạo như thế, lạnh lùng, băng giá như thế, làm sao có thể dễ dàng tới cô được. Nhưng số mệnh hết lần này đến lần khác đùa cợt cô, khiến Quý Vân như “âm hồn bất tán” bám riết cuộc sống của cô đến tận hôm nay.

Đây rốt cuộc là “yêu thích” hay chỉ là giấc mộng “háo sắc” như biết bao nữ sinh khác đã phạm phải, đến chính Lục Vi cũng ngay ngáy không hiểu.

Từ dòng ký ức mơ hồ trở về với hiện tại, Lục Vi liếc nhìn Nam Huyền đang cuộn mình nằm ngủ bên cạnh, chép miệng nói: “Chắc là Nam Huyền mệt lắm! Đáng về nằm ngủ mới đáng yêu làm sao!”

“Không sao, đợi thêm một thời gian nữa, khi đã hoàn toàn hồi phục thần lực, cậu ta sẽ tốt hơn thôi.”

Lục Vi gật đầu ra vẻ đã hiểu, nhưng thực ra trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, ví dụ như một nghìn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Nam Huyền lại phải rời xa chủ nhân để chìm vào giấc ngủ triền miên như thế, vì sao bây giờ lại tỉnh lại... Hơn nữa, bản thân cô chỉ là người thay thế, ai mới là chủ nhân của anh ta? So với những chuyện này, việc Quý Vân có nhớ đến cô hay không chỉ là một vấn đề nhỏ bé đến nỗi không đáng để bận tâm hay thắc mắc.

Vùng vẫy khỏi những suy nghĩ đang vẩn vơ trong đầu, Lục Vi nói: “Hiện tại tôi chỉ muốn biết trong căn nhà này rốt cuộc còn có “vị khách trọ” nào khác nữa không? Nếu có thật thì chắc tối nay tôi không ngủ nổi mất!”

“Hừm!” Dạ Ly vẫn về cầm, nhìn không gian bao la như được phủ lên chiếc áo đen mờ mờ hư ảo ngoài cửa sổ, nói: “Đợi một chút, trò chơi này cần phải đợi khi trời tối hẳn, khi màn đêm buông xuống, không gian trở nên yên tĩnh mới có thể chơi vui được.”

Lục Vi: “...” Chơi vui cái đầu anh!

11. Chương 11: Ghen Tuông

14 giờ 40 phút đêm.

Dạ Ly vẫn giữ nguyên vẻ thanh thoi, nhàn tản ngồi xem ti vi, chưa thấy anh ta có động tĩnh bắt tay vào làm việc gì. Bên này, Lục Vi lại như ngồi trên đồng lửa, cảm thấy toàn thân rệu rã, sợ hãi. Đến uống nước cũng có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình, mở máy tính cũng cảm giác như có người đang ngoáy cổ nhìn vào màn hình của cô, ngay cả khi quay sang đắp chăn cho Nam Huyền cũng không thoát khỏi cảm giác đó, cô luôn cảm thấy còn có một người nữa đang nằm bên cạnh anh ta...

Trước khi hoàn toàn gục ngã, Lục Vi cất tiếng hỏi Dạ Ly: “Rốt cuộc anh còn đang đợi cái gì nữa? Muốn tìm cái gì thì nhanh chóng tìm đi!”

Dạ Ly quay lại, ánh mắt ra vẻ vô tội vừa tiếp tục đưa miếng khoai tây sấy vào miệng. Nghe rõ tiếng nhai giòn tan của miếng khoai tây trong miệng anh ta, khóe môi Vi Vi giật giật, sắc mặt tái xanh. Từ lúc Dạ Ly bắt đầu bước chân vào căn phòng này, cái miệng giáo hoạt của anh ta chưa lúc nào ngừng hoạt động, từ sô cô la đến hạt dưa, Coca-Cola đến khoai tây sấy... Trong nhà Lục Vi có bao nhiêu đồ ăn vặt đều bị con chuột ham ăn Dạ Ly ăn cho bằng sạch, nhưng điều khiến người ta khó chịu là anh ta chỉ mãi mê ăn uống mà không hề có biểu hiện sẽ bắt tay vào công việc.

Trong suốt thời gian anh ta nhơn nhơ hưởng thụ, Lục Vi chỉ còn biết tự chửi mắng mình hàng trăm hàng vạn lần tại sao cô lại có thể tin tưởng con người này cơ chứ? Ngay cả người ngốc nghếch như Nam Huyền so với anh ta còn tốt hơn gấp ngàn lần!

“Không ăn nữa, nói chuyện với tôi đi!”

“À...” Dạ Ly đưa tay quệt mẩu khoai tây dính bên khóe miệng, ra vẻ thành thật, nói: “Tiểu Vi Vi, cô tức giận rồi sao, vết nhăn trên khóe mắt đã xuất hiện rồi kìa.”

“...” Lục Vi rốt cuộc cũng phải thừa nhận, Dạ Ly chính là tên dê tiện nhất mà cô từng gặp, là kẻ dê tiện nhất trong những kẻ dê tiện, không có người thứ hai.

“Chuyện này không cần anh phải bận tâm! Nếu anh còn không ngoan ngoãn nói chuyện tử tế với tôi thì xin mời anh đi khỏi đây cho!”

Nghe xong câu này, cuối cùng Dạ Ly cũng khôi phục được chút vẻ đứng đắn, nói: “Ài da, bảo bối của ta không cần phải nóng tính như thế, đợi thêm một chút nữa thôi, rất nhanh nữa sẽ xuất hiện thôi mà.”

“Cái gì?”

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, bên ngoài liên vang lên tiếng gõ cửa. Dạ Ly thản nhiên như đang ở nhà mình, nhanh nhẹn bước ra mở cửa. Vi Vi nghiêng đầu nhìn liền thấy Nhạc Lăng đang ôm chiếc hộp đựng thú cưng bước vào. Trông thấy Lục Vi, Nhạc Lăng liếc mắt chào hỏi: “Vi Vi!”

Lục Vi chỉ ngay chiếc hộp đựng thú cưng, ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì?”

Dạ Ly đáp: “Không phải chúng ta đang chờ cái này sao? Chấp niệm ẩn sâu như vậy, ngay cả Nam Huyền cũng không phát hiện ra, không có vũ khí bí mật thì làm sao mà tìm ra được chứ?”

Lục Vi nghe vậy thì cảm thấy ngẹt thở, đưa mắt quan sát kĩ càng cái được gọi là vũ khí bí mật kia nhưng nhìn thế nào cũng thấy nó giống một cái hộp nhốt thú cưng hơn. Đúng lúc đó, Nhạc Lăng mở chiếc hộp ra,

trong nháy mắt, từ bên trong nhảy ra một con mèo tai cụp, lông trắng muốt. Vi Vi thở phào, tốt rồi, sự thật đã chứng minh, đây quả thực chỉ là một chiếc hộp đựng thú cưng mà thôi.

Chú mèo tai cụp thoát cái đã nhảy tót lên vai Dạ Ly, dụi qua dụi lại ra vẻ thân thiết để lấy lòng, nổi bật trên khuôn mặt tròn xinh của nó là một đôi mắt to màu tro. Lục Vi đang cảm thấy con mèo này có điểm gì đó rất quen mắt thì nghe tiếng Dạ Ly cười, nói: “Tiểu Tri, đừng nghịch nữa!”

Thì ra... đây chính là con mèo nhỏ mà Dạ Ly ôm ấp, vuốt ve hôm đầu tiên đến cửa hàng thú cưng tìm anh ta sao? Lục Vi chặc lưỡi. “Không phải anh muốn nói vũ khí bí mật của anh chính là con mèo nhỏ này đây chứ?”

“Đúng vậy!” Dạ Ly dương dương tự đắc, ngẩng lên đáp. “Tiểu Tri nhà chúng tôi mặc dù trên không biết thiên văn, dưới không tường địa lý nhưng tài bắt chuột lại vô cùng lợi hại, nó vừa thông minh vừa hiểu chuyện...”

“Stop! Stop! Stop!” Không đợi Dạ Ly nói hết câu, Lục Vi liền ngắt lời: “Tất cả những gì anh nói từ bây giờ đến giờ có cái gì liên quan với nhau không hả?”

“Được rồi, sở trường nổi trội nhất của Tiểu Tri nhà chúng tôi chính là có thể đánh hơi được mùi của chấp niệm...”

Đa Ly còn chưa kịp nói hết câu, Lục Vi đã nghe thấy một tiếng gầm đầy giận dữ phát ra từ phía sau: “Nam Huyền cũng biết!!!”

Lục Vi bị tiếng gầm đó làm cho sững sờ, quay đầu nhìn, liền thấy Nam Huyền vừa rồi vẫn còn cuộn tròn ngủ say trên sofa giờ đã tỉnh dậy, đưa ánh mắt tràn đầy phẫn nộ nhìn về phía Dạ Ly, trong ánh mắt sâu thẳm còn ngân ngấn nước, vẻ mặt thất vọng, uất ức nhìn thẳng vào Lục Vi... điệu bộ gần như sắp khóc. Vốn dĩ Nam Huyền đang mơ màng ngủ bỗng nhiên cảm nhận rõ ràng mùi thú lạ xâm nhập vào lãnh địa của mình, vừa mở mắt ra, anh ta đã trông thấy chủ nhân đang chăm chú nhìn chú mèo trước mặt, còn cười nói với vẻ rất thích thú.

Mèo ư? Trong đầu Nam Huyền chợt vang lên tiếng “lộp bộp”, đột nhiên nhớ đến chuyện trước đây Dạ Ly từng nói muốn tặng Vi Vi một con thú cưng nữa liền sững sờ, miệng há hốc đứng nguyên một chỗ. Dạ Ly thực sự... muốn tặng thú cưng cho chủ nhân sao? Vi Vi cũng đồng ý nhận? Đúng lúc Nam Huyền đang lo sợ mình sẽ bị chủ nhân hắt hủi thì lại nghe thấy Dạ Ly khoe khoang: “Tiểu Tri có thể đánh hơi được mùi của chấp niệm...”

Thì ra, Vi Vi không hài lòng về mình nên cô ấy mới muốn nuôi dưỡng một thú cưng khác sao? Nghĩ đến đây, Nam Huyền cảm thấy vô cùng tủi thân, không cam lòng để một thú cưng khác ở bên cạnh chủ nhân của mình, vội vàng gầm lên với vẻ uất ức: “Ta cũng có thể tìm được chấp niệm, không cần người khác giúp đỡ, oa oa oa...” Lục Vi nghe thấy Nam Huyền la hét âm ỉ, Dạ Ly đứng bên cạnh khẽ lẩm bẩm: “Nguy rồi!” Đợi anh ta kịp lao ra ngoài thì cũng đã muộn...

Trong khoảnh khắc, Lục Vi cảm thấy căn nhà bỗng nhiên rung chuyển, dường như có một trận động đất vừa xảy ra, cả cơ thể chao đảo rồi ngã nhào. Kỳ lạ là trong gian phòng vô duyên vô cớ lại xuất hiện một khối sương mù dày đặc. Lục Vi mở to mắt nhìn xung quanh nhưng không nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ biết hốt hoảng kêu lên: “Nam Huyền?”

“Nam Huyền, anh ở đâu?”

“Hừm, không sao, không sao đâu!” Người lên tiếng trả lời cô không phải Nam Huyền mà chính là Dạ Ly.

“Anh có sao không? Những người khác đâu rồi?”

“Không sao, gã hồ đồ đó nhất thời dụng thần quá mạnh, đã ngất đi rồi.”

“Trời ơi, làm tôi sợ muốn chết, cứ tưởng sắp bị anh ta ăn tươi nuốt sống rồi.” Phía bên trái, Lục Vi nghe thấy một tiếng nức nở, nghe ngữ điệu có thể biết đó chính là giọng của Nhạc Lăng.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào. Tại sao lại có sương mù bao phủ nơi này vậy?” Vi Vi vừa nói vừa cố gắng bò lên nhưng vừa nhào lên, cô liền phát hiện đầu gối của mình bị thương, chỉ khẽ cử động cũng cảm thấy đau nhói.

Dạ Ly vội nói: “Cô đừng vội cử động, lớp sương mù này là do Nam Huyền tạo ra để vây hãm chấp niệm, nó sẽ không gây hại cho cô đâu, đợi một lúc nữa nó sẽ tự tiêu tan thôi.

Lục Vi nghe thấy vậy thì khẽ thở phào một tiếng, đang muốn kiểm tra vết thương ở đầu gối, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng mèo kêu sắc nhọn, đúng lúc ấy, có cái gì đó mềm mại giống như chiếc đuôi mèo quệt qua tay cô. Vi Vi run rẩy, nhanh chóng rút tay về, nghĩ có thể đó chính là Tiểu Tri, mới khẽ lên tiếng: “Tiểu Tri, là mày sao?”

“Meo...” Tiếng mèo gào như muốn đâm thủng màng nhĩ. Trước đây, khi Lục Vi còn nhỏ, trong nhà cũng nuôi mèo, vì thế cô có thể dễ dàng nhận ra tiếng kêu này ngấm cảnh báo có nguy hiểm đang rình rập. Cùng với tiếng mèo gào quỷ dị đó, sống lưng Lục Vi cũng toát mồ hôi lạnh nhưng cô vẫn không dám cử động, ngoan ngoãn nằm nguyên tại chỗ.

Một lúc sau, lớp sương mù cuối cùng cũng dần tan biến, Lục Vi mơ hồ nhìn thấy Tiểu Tri đang đứng phía trước mình, chiếc đuôi dựng đứng, lông xù lên, trên mặt đất còn vương vãi một nhúm lông mèo.

“Hà? Tiểu Tri, vì sao mày...” Còn chưa nói hết câu, một ý nghĩ đã chợt lóe lên trong đầu Lục Vi, cánh tay đang giơ lên khựng lại giữa không trung. Dạ Ly nói Tiểu Tri có thể đánh hơi thấy mùi của chấp niệm, nói như vậy, từ nãy đến giờ Tiểu Tri vẫn luôn ở bên cạnh cô kêu gào hoảng hốt không phải là...

Dừng một chút, Lục Vi nuốt nước miếng, run rẩy quay đầu nhìn về phía sau, cảm giác hồn như lìa khỏi xác, sững sờ đến ngây dại, một từ “kinh hãi” không thể nào diễn tả hết gì đang xuất hiện trước mắt cô lúc này.

Sau lưng Lục Vi là một người phụ nữ có mái tóc xõa dài, mặc váy liền màu đen, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm về phía trước, bà ta hoàn toàn không giống những gì mà cô từng tưởng tượng. Nhưng đáng sợ nhất là đôi chân của bà ta chênh vênh, nghiêng ngả về phía trước, bàn chân kiễng lên, bám chặt xuống nền nhà, tứ chi co quắp nép sát vào cơ thể giống như bị trói một cách vô cùng khó chịu. Đường như cảm nhận được có người nhìn mình, bà ta đưa ánh mắt mơ hồ nhìn xuống từng chút, từng chút một, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Lục Vi.

LụcVi: “...”

Bốn bề yên ắng đến lạ thường. Đường như chỉ trong một giây, Dạ Ly, Nhạc Lăng, Nam Huyền đều biến mất, bên cạnh cô chỉ còn lại người phụ nữ này. Lục Vi vẫn giữ nguyên tư thế nửa bò nửa ngồi trên mặt đất, da đầu giật giật, một cảm giác khó chịu bỗng trào ra.

“A... a... a!!”

Thời gian gần đây, vì liên tiếp phải trải qua những trận “huấn luyện” rừng rợn, từ một kẻ nhát gan, Lục Vi đã trở thành người quả cảm, phi thường. Chuyện lần này không những không dọa cho Lục Vi sợ hãi đến mức choáng váng mà ngược lại, cô đã tự ý thức được phải nhanh chóng bật dậy, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy chưa đầy hai bước, cô lại vấp phải vật gì đó, bất giác ngã nhào, bấp chân mềm nhũn.

Thở hổn hển, Vi Vi chợt cảm thấy trong dạ dày trào lên cảm giác khó chịu hết đợt này đến đợt khác, vừa ngẩng lên liền trông thấy khuôn mặt Dạ Ly ở ngay dưới cằm mình. Tên Dạ Ly khốn kiếp này! Thật khó có thể thấy anh ta đứng đắn dù chỉ một lần. Dạ Ly vừa vỗ nhẹ vào bả vai Vi Vi vừa an ủi: “Đừng sợ, bà ta không thể gây hại cho cô.”

Vi Vi nghe vậy thì cũng có chút yên tâm, đang định nhắm mắt trấn tĩnh liền nghe thấy Dạ Ly cười một cách quỷ quyệt: “Chả trách Nam Huyền lại thích gục mặt vào người cô đến vậy, thì ra chỉ ít cô cũng thuộc loại C+[1], ha ha ha ha...”

[1] Cỡ áo ngực.

Lục Vi nghe thấy vậy, chợt nhớ ra mình vẫn đang nằm đè lên người Dạ Ly, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt gian xảo của tên sao Hỏa Dạ Ly kia quả nhiên đang đảo qua đảo lại trước ngực cô.

Sau nửa giây im lặng, khắp nhà chợt vang lên tiếng la hét đau đớn của Dạ Ly và tiếng mắng chửi của Lục Vi: “Dạ Ly, người đứng là đồ bệnh hoạn!”

“A... a... Chân của tôi, cô đè lên nó rồi, đau quá!”

Hai người ồn ào, lời qua tiếng lại mãi không thôi. Vì Vi coi như đã tìm lại được một nửa linh hồn vừa mới bị dọa cho sợ bay mất. Lớp sương mù kỳ ảo đó cuối cùng cũng tan biến, Nhạc Lăng chậm rãi bước ra từ một góc tường, nhưng trên đỉnh đầu cô ấy bỗng nhiên xuất hiện một đôi tai kỳ dị. Chuyện đã đến nước này, cho dù Tiểu Tri có đột nhiên biến thành người, Lục Vi cũng cảm thấy không có gì kỳ lạ, nhưng cô vẫn không thể không dán mắt vào đôi tai kỳ dị ấy được.

Nhạc Lăng cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, cô mím môi, tủi thân nói: “Nam Huyền là linh thú thượng cổ, nếu anh ta không vui, chỉ cần giơ móng vuốt là có thể hạ gục tôi rồi, hu hu, vừa rồi anh ta còn dọa cho tôi sợ chết khiếp.”

Lục Vi hoảng hốt, muốn đến an ủi Nhạc Lăng nhưng lại không biết phải nói thế nào. Dạ Ly thấy thế cũng chỉ cười nhạt, ôm ngực, nói: “Tôi thấy cô không phải bị dọa đến chết mà là cô mắc cỡ muốn chết, vì thế cô đừng thò hai cái tai kia ra trước mặt loài người nữa.” Nhạc Lăng nghe vậy lại vênh mặt, bĩu môi, lặng lẽ ngăn những giọt nước mắt đang chực trào trong khóe mắt.

Dạ Ly khẽ hắng giọng. “Được rồi, bây giờ sương cũng đã tan hết, chấp niệm cũng đã hiện nguyên hình. Nào đến đây, Quý phu nhân, chúng ta nói chuyện một lát. Tại sao ngày nào bà cũng nhẩn nhện, chấp nhận chịu khổ hình ở đây mà không rời khỏi khu nhà này?”

Dạ Ly vừa dứt lời, Lục Vi mới định thần nhớ đến phụ nữ còn đang đứng bên cửa sổ... được gọi là chấp niệm gì đó kia. Cô hít một hơi thật sâu rồi lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía bà ta nhưng ánh mắt vừa chạm tới, toàn thân cô chợt trở nên cứng đờ, vị “Quý phu nhân” kia từ lúc nào cũng đang nhìn cô chăm chăm.

Mẹ ơi, con muốn về nhà!

12. Chương 12: Chờ Đợi

Trong phòng, Lục Vi, Nam Huyền đứng một bên, “Quý phu nhân” đứng một bên, cả hai bên đều bất động.

Dạ Ly khoanh tay trước ngực, hắng giọng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Tôi đã tìm hiểu qua về Quý phu nhân, bà họ Lam tên Vân Thanh, sinh ra trong một gia đình lao động bình thường, là một trong những thành phần trí thức sau khi trở về quê được cử làm giáo viên dạy tiểu học. Năm 1995, chồng bà qua đời vì một tai nạn ngoài ý muốn, bà một mình ở vậy nuôi dạy Quý Vân trưởng thành. Năm 2000, bà mắc bệnh ung thư vú, sau một thời gian chạy chữa nhưng không khỏi, bà đã qua đời tại bệnh viện không lâu sau đó.”

Trong lòng Lục Vi run rẩy từng cơn, tự trấn an mình rồi cả gan đưa mắt nhìn người đàn bà tên Lam Vân Thanh vẫn bất động, vô hồn đó. Năm 2000... Nói như vậy, bà ta vẫn ở căn phòng này suốt hơn mười năm qua. Rốt cuộc chuyện gì khiến bà ta lưu luyến không muốn rời đi, lẽ nào là vì Quý Vân?

Dạ Ly vẫn khoanh tay nói: “Năm đó, bà không chịu nổi người chồng bạo ngược, buổi tối hôm đó, thừa dịp ông ta say rượu, bà đã đẩy ông ta ngã từ trên tầng xuống mà chết, nhưng bà cũng vì chuyện này mà ân hận suốt cuộc đời, cho nên sau khi chết, mỗi đêm bà đều phải lặp đi lặp lại hành động giết người trước đây mình đã làm, đúng không?”

Nghe xong những lời này, Lục Vi bất giác mở to mắt. Trước đây, cô từng nghe các cụ già kể, những người tự sát sau khi chết, đêm nào cũng phải trải qua những việc đã làm trước lúc chết, nhưng cô không ngờ những kẻ giết người cũng phải nhận hình phạt tương tự như thế. “Lẽ nào cảnh tượng mà buổi tối hôm đó tôi trông thấy chính là...” Lục Vi nói được nửa câu lại sợ hãi nhìn về phía Lam Vân Thanh, thấp giọng nói tiếp: “... chính là quá trình giết người khủng khiếp mà bà ấy phải trải qua hay sao?”

Dạ Ly gật đầu. “Nhưng không phải ai cũng bị bắt buộc như những linh hồn tự sát phải làm, Quý phu nhân đây đã tự nguyện...” Cô ý kéo dài ngữ điệu, Dạ Ly nhếch mép nói: “Bà ta chẳng những tự nguyện ở lại khu nhà hình ống để mỗi đêm nếm trải nỗi thống khổ của một kẻ giết người, mà khi nghe nói có người muốn đến phá dỡ khu nhà, bà ta còn dùng cả niệm lực của mình để điều khiển Địa Phục Linh của tôi đuổi người. Ha ha, Quý phu nhân, bà có thể nói cho tôi biết vì sao lại như thế không?”

Dạ Ly vừa dứt lời, Lam Vân Thanh vốn lặng lẽ đứng phía đối diện cuối cùng cũng chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ và sống mũi thấp tẹt của bà ta không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của Lục Vi. Đứng trước mặt cô lúc này là một người phụ nữ hao gầy, xanh xao, một đôi mắt u uất, thẳm sâu khiến người khác nhìn vào có chút hoang mang, khó lòng thấu hiểu được. Bà ta khẽ mấp máy môi, giọng nói thốt ra cũng mỏng manh, yếu ớt vô cùng: “Tòa nhà hình ống... không thể phá... không thể phá...”

Nhạc Lăng nghiêng đầu, chau mày nói: “Tại sao? Chẳng phải nếu phá dỡ nơi này rồi thì bà có thể tự giải thoát ình sao? Kỳ thực đây là lần đầu tiên tôi gặp một chấp niệm kỳ lạ như bà, đó có phải là ngược đời không cơ chứ?”

Dạ Ly cười lớn. “Vết thương lớn nhất của loài người chính là làm việc theo cảm tính, thậm chí không thiết dùng cả sinh mệnh của mình chỉ để bảo vệ cho cái mà họ gọi là người yêu hoặc người nhà. Quý phu nhân toàn tâm toàn ý trông giữ khu nhà như thế, tôi đoán, haizz, không phải bà đang đợi người nào đó mà chỉ đang canh giữ một cái gì đó đúng không?”

Nghe thấy những lời này, bộ dạng chậm chạp, xanh xao của Lam Vân Thanh đột nhiên như hồi sinh tinh khí. Bà ta mạnh mẽ ngẩng cao đầu, ánh mắt dờ dẫm, vô hồn cũng trở nên kích động, sắc bén, đưa năm ngón tay vuốt mặt mình, thì thào nói: “Người... người đã biết hết... Người không được để cho người khác biết... nếu không... giết... ta sẽ giết người... giết người!!”

“A...”

Lam Vân Thanh đột nhiên như phát điên, bổ nhào về phía Dạ Ly. Lục Vi đứng bên cạnh bị dọa cho sợ chết khiếp, hét lên một tiếng rồi ngã nhào. Nhưng điều đáng sợ hơn là, Lục Vi ngã xuống đất lâu như vậy rồi mà vẫn không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, khẽ ngẩng đầu nhìn mới phát hiện Lam Vân Thanh vẫn đứng nguyên một chỗ, mười đầu ngón tay giương nanh múa vuốt trước mặt Dạ Ly, chỉ tiếc là đã không thể nhúc nhích được nữa. Bà ta vẫn gắng sức lao về phía Dạ Ly, đôi mắt giận dữ nhìn đối phương trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lúc này, thần sắc Dạ Ly vẫn không mấy may biến đổi, anh ta nhẹ nhàng cúi người vòng qua Lam Vân Thanh, thoát khỏi móng vuốt sắc nhọn và ánh mắt nãy lửa của bà ta rồi tiếp tục nói: “Khu nhà hình ống này không thể phá dỡ hay bà sợ điều gì đó sẽ bị phơi bày ra ánh sáng? Quý phu nhân, rốt cuộc bà đang sợ điều gì, hãy nói hết ra đi!”

Lam Vân Thanh bị treo lơ lửng giữa không trung, sắc mặt cau có, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giết người... ta sẽ giết các người...”

Dạ Ly bình thản ngồi tựa lưng trên sofa, bắt chéo chân, điềm nhiên nói: “Lòng kiên nhẫn của ta có giới hạn, nếu không phải hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc người vì cái gì mà phải chịu khổ, ở lại đây càn quấy thì đã sớm đánh tan hồn phách của người rồi. Nói đi, nếu người không nói ta sẽ thiêu trụi âm hồn của người, khiến người hồn siêu phách lạc, ngay sau đó tòa nhà này sẽ lập tức bị phá dỡ. Đến lúc đó, tất cả những điều người muốn giấu cũng sẽ bị phơi bày ra ánh sáng.”

Nghe xong những lời này, Lam Vân Thanh tựa hồ có chút dao động, mím chặt môi, không lên tiếng.

Nhạc Lăng nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Bà hãy mau nói đi, chưa biết chừng sau khi biết chuyện, chúng tôi còn có thể giúp đỡ bà. Bà không thể thoát khỏi ma thuật của Boss đâu, anh ấy rất lợi hại và cũng rất độc ác.”

Lam Vân Thanh nghe thấy vậy, đột nhiên nhắm mắt lại, những giọt lệ trên khóe mi từ từ rơi xuống, giọng nói bỗng trở nên ảm đạm, thê lương: “Không thể phá... Không thể để người khác biết... là... tôi đang tìm một thứ giống như thế, thứ này không thể để người khác xem...”

Vi Vi được Nhạc Lăng đỡ đứng lên, lắng nghe câu chuyện sâu thẳm của Lam Vân Thanh, thì ra đây là một câu chuyện tình cách đây mấy chục năm.

Những năm 70, theo chính sách thời kỳ đó, Lam Vân Thanh xuống vùng nông thôn làm giáo viên xóa nạn mù chữ. Tại đây, bà quen biết và kết giao với Dương Chính Hải cũng thuộc thành phần trí thức lúc bấy giờ. Dương Chính Hải xuất thân dòng dõi thư hương, nhưng trong cuộc Cách mạng văn hóa, cha ông ta bị khép vào hàng ngũ phản động, mỗi ngày đều bị giải đi bêu giễu trên khắp các đường phố nên bị tổn thương lòng tự trọng, cuối cùng nhảy lầu tự sát. Sống trong một gia đình có hoàn cảnh như thế, Dương Chính Hải

tự nhiên cũng không dám ngẩng cao đầu, mặc dù vậy nhưng Lam Vân Thanh vẫn bị hấp dẫn bởi tính cách con người ông ta. Ở một vùng nông thôn nghèo khổ hai thanh niên trẻ tuổi cùng làm việc, cùng trau dồi kiến thức, họ đến với nhau một cách tự nhiên như thế.

Sau cuộc cải cách văn hóa, cha của Dương Chính Hải được xử lại án oan, Dương Chính Hải cũng thuận lợi có tên trong danh sách những thanh niên ưu tú được trở lại thành phố làm việc. Lúc chia tay, hai người họ lưu luyến mãi không rời, hẹn ước cùng nhau chờ đợi, đến khi Lam Vân Thanh được trở về thành phố, họ sẽ kết hôn. Nhưng cũng như rất nhiều câu chuyện tình về người đàn ông phụ bạc, Dương Chính Hải đã không giữ đúng lời ước hẹn, khi Lam Vân Thanh trở về thành phố thì ông ta đã lấy vợ, sinh con, có gia đình của riêng mình. Nhưng ông trời cũng thật biết trêu người, âm xui dương khiến thế nào họ lại cùng làm giáo viên trong một trường học. Lúc tìm không thấy tình cờ lại gặp, vài năm trôi qua như thế. Lam Vân Thanh chuyển từ cảm giác bối rối sang chết lặng.

Chán nản, Lam Vân Thanh kết hôn và sinh con theo sự sắp xếp của cha mẹ. Bà những tưởng như thế là có thể chôn vùi mối tình đầu sâu xuống tận đáy lòng, mãi mãi không bao giờ bị phát hiện ra. Ngày hôm đó, Lam Vân Thanh đi chơi hội Đạp thanh^[1] cùng đồng nghiệp, lúc trở về thấy mặt ông chồng đờ đờ sứt sứt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm đồng thư từ trước mặt.

[1] Hội đạp thanh: hội trong Tết Thanh minh. Trước đây, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân nên mới có tên gọi hội Đạp thanh (tức là giẫm lên cỏ).

Lam Vân Thanh vừa trông thấy, tim đã đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, những bức thư đó là của bà và Dương Chính Hải trước kia thường liên lạc với nhau. Trước đây, khi mới quen chồng mình bấy giờ, bà cũng từng nhắc qua về người yêu cũ, còn khẳng định quan hệ giữa hai người hoàn toàn trong sáng, nhưng thực tế lại không như những gì bà nói. Sâu thẳm trong cõi lòng Lam Vân Thanh mãi mãi chôn vùi một bí mật: bà đã từng vì Dương Chính Hải mà phá thai...

Ai cũng có một thời tuổi trẻ đầy ngông cuồng, thời đó hai người họ chỉ là những thanh niên mới lớn chưa hiểu chuyện nên đã phạm phải sai lầm. Sau khi phát hiện mình có thai, bà hoảng loạn tìm cách giải quyết. Lúc đó, Dương Chính Hải cũng vô cùng hối hận, mỗi khi nhớ tới chuyện này, ông ta đều hứa hẹn sau này sẽ đối xử thật tốt với Lam Vân Thanh để bù đắp những tổn thương mà bà đã phải trải qua.

Vốn chỉ là những lời thề non hẹn biển của đôi lứa khi yêu, nhưng cuối cùng nó đã trở thành chứng cứ chứng minh cho sự phản bội chồng. Từ đó, một lão Quý vốn thật thà, phúc hậu đã trở thành một con người trầm mặc, ít nói, chìm ngập trong rượu chè, say xỉn ngày đêm, hề rượu say là ông lại động tay động chân, chửi bới vợ con.

Người ngoài nhìn vào đều cho rằng Lam Vân Thanh không may mắn lấy phải người chồng không ra gì, không ai ngờ trong chuyện này còn có uẩn khúc như vậy. Lam Vân Thanh vẫn luôn âm thầm nhẫn nhịn chịu đựng, hy vọng chồng mình có thể tha thứ, nhưng mãi rồi vẫn chẳng có chút chuyển biến nào, ngày càng không thể cứ vãn nổi. Ông chồng không chỉ cất giấu những bức thư đó mà còn tuyên bố sẽ đưa tất cả những bí mật của đôi gian phu dâm phụ này công khai trước toàn thể nhà trường, để hiệu trưởng xem xét, giải quyết chuyện Quý Ván rốt cuộc có phải con ông ta hay không.

Dưới áp lực tinh thần quá lớn như vậy, cuối cùng Lam Vân Thanh sụp đổ hoàn toàn. Buổi tối hôm đó, thừa lúc chồng mình say rượu, bà ta điều ông chồng nửa say nửa tỉnh ra ngoài ban công, đẩy xuống...

Lam Vân Thanh ôm mặt nghẹn ngào. “Là tôi có lỗi với lão Quý, có lỗi với Tiểu Vân, sau khi chết, tôi đáng bị trừng phạt như vậy.”

Lục Vi cắn chặt môi, nói: “Bà chết rồi mà vẫn không chịu rời đi, hơn nữa còn ở lì trong căn phòng này, vừa rồi bà nói chồng bà đang cất giấu những lá thư đó, lẽ nào...”

“Bà nghi ngờ chồng mình cất giấu những lá thư trong căn phòng này, sợ sau khi khu nhà này bị phá dỡ, sẽ có người khác phát hiện ra, cho nên mới cố gắng làm ra những chuyện này.” Không đợi Lục Vi nói xong, Dạ Ly đã chen ngang. Anh ta ngược nhìn Lam Vân Thanh, lắc đầu về khinh bỉ. “Đàn bà quả nhiên là loài động vật nhìn nhận vấn đề theo cảm tính, bị người ta lừa dối, bỏ rơi mà vẫn giúp hắn giữ gìn danh dự. Chà! Bà quyết định xuống tay với người chồng của mình cũng là vì sợ ông ta đến trường phơi bày quan hệ mờ ám trước đây của hai người, sợ ký ức về mối tình đầu sẽ phá hỏng tiền đồ tốt đẹp của hắn ta phải không?”

Lam Vân Thanh bị Dạ Ly vạch trần, sâu trong đáy mắt vụt qua một tia hoảng hốt, bà ta vẫn không ngừng phản đối: “Không, không phải vì ông ta, thực sự lúc đó tôi đã phát điên mất rồi, bị người chồng vũ phu đánh ỉnh mấy bầm dập, nhất thời không chịu được mới... Tôi cố giữ khu nhà này cũng không phải vì ông ta, tôi chỉ không muốn sau khi chết rồi mà vẫn bị người đời bêu giếu...”

Nói xong, Lam Vân Thanh dường như cũng cảm thấy những lời nói vừa rồi của mình thực sự rất nực cười, bà ta khẽ nhếch miệng cười giấu cợt, sau đó lại cụp mắt một cách đầy mệt mỏi, nói: “Sau khi lão Quý chết, một mình tôi nuôi con thật không dễ dàng gì. Lúc đó, Chính Hải cũng thường xuyên đến giúp đỡ tôi, cũng coi như ông ta đã bù đắp phần nào những tháng ngày trước đó. Chỉ là đã bao năm trôi qua, tôi vẫn không sao tìm thấy những bức thư đó, nếu thực sự chúng vẫn nằm ở trong khu nhà này, nếu như để Tiểu Vân phát hiện ra, tôi...”

Giọng nói của Lam Vân Thanh càng lúc càng nhỏ, Lục Vi bất giác nhớ tới câu nói của người xưa: người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Câu nói này thật đúng với Lam Vân Thanh, cho tới tận hôm nay, bà ta vẫn cố sức bảo vệ người đã nhẫn tâm phản bội mình, chẳng phải đây là nghiệt duyên hay sao?

Người ta luôn cho rằng cái gọi là “chấp niệm” kia đều là vì oán hận, không cam lòng với thực tế phũ phàng mà sinh ra, nhưng chưa bao giờ nghĩ, còn có một người phụ nữ gốc nghèo, mỗi ngày tình nguyện chịu đựng cực hình chỉ để bảo vệ kỷ vật của mối tình đầu, hy sinh chút linh hồn còn sót lại để bảo vệ danh dự cho người mình yêu, cho dù người ấy sớm đã không yêu mình nữa rồi.

Sao phải tự mình chịu khổ như vậy cơ chứ?

Dạ Ly buông một tiếng thở dài rồi nói: “Cho nên tôi mới chán ghét loài người, luôn hy sinh vì những thứ không đáng, vì những thứ tình cảm không đáng mà ôm hận cả đời. Lam Vân Thanh, nhân lúc tôi còn chưa thay đổi ý định, tôi cho bà hai sự lựa chọn, hoặc là để tôi giúp bà thoát khỏi nơi này, nhanh chóng đầu thai chuyển kiếp, hoặc là bà vẫn khăng khăng...”

Dạ Ly cười một cách ma mẫn, không nói hết câu mà cố ý kéo dài ngữ điệu, vừa có ý uy hiếp lại vừa có ý cảnh cáo. Nhưng Lam Vân Thanh nghe vậy vẫn chỉ lặng lẽ cúi đầu, không chút do dự nói: “Không.”

Nhạc Lăng vội vàng lên tiếng: “Bà nói cái gì? Bà không hiểu những gì Boss tôi vừa nói sao? Nếu bây giờ bà không đi, Boss sẽ khiến bà hồn bay phách lạc không thể siêu thoát được, bà hiểu không?”

“Không... Ta đã ở đây mười mấy năm rồi, không thể rời đi như thế được, không thể chỉ trong gang tấc mà thất bại như thế được...”

Trước tình hình này, nụ cười trên khuôn mặt Dạ Ly chợt biến mất, đôi mắt anh ta dần trở nên sâu thẳm. Dạ Ly quay người, bước từng bước về phía Lam Vân Thanh. “Đây có thể là lựa chọn của chính bà...”

Dạ Ly tiến sát đến trước mặt bà ta rồi đột nhiên dừng lại, khẽ cúi đầu nhìn Lục Vi đang chống tay vào ngực anh ta, ra sức đẩy về phía sau.

“Cô...” Dạ Ly thoáng do dự sau đó mới phẫn nộ lên tiếng: “Cô quấy rối tôi.”

Lục Vi kinh hãi nhưng hai tay vẫn đẩy Dạ Ly ra, ngăn không cho anh ta ra tay: “Đợi đã, tôi có chuyện muốn hỏi bà ấy.”

“Hỏi cái gì?”

Lục Vi quay đầu nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của bà ta, nhẹ nhàng nói: “Nếu như tôi giúp bà tìm được những lá thư đó thì sao? Nếu tìm được, bà có chịu rời khỏi nơi này không?”

Lam Vân Thanh chợt giật mình bừng tỉnh rồi vội vã gật đầu.

Lục Vi xoa cằm, nói với vẻ đầy chính nghĩa: “Được, tôi sẽ giúp bà tìm lại chúng.”

13. Chương 13: Ngưu Nữ Chức Nam

(Lao vào Đào cốc. Hai nghìn năm trước.)

Cảnh xuân rạng rỡ, đào khoe sắc thắm, dòng nước hoan ca, Nam Huyền ngâm mình trong hồ nước trong xanh, thỏa thích vui đùa. Hắn cứ ngỡ rằng nơi này yên tĩnh, vắng vẻ, chắc sẽ không có người trần lui tới, nhưng đang vui vẻ đùa nghịch dưới làn nước mát lành liền nghe thấy từ bên bờ bên kia truyền đến một giọng nói dịu dàng: “Tiểu ca ca!”

Nam Huyền quay đầu liền trông thấy một bé gái tóc thắt bím đang chớp chớp đôi mắt đáng yêu nhìn về phía mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé gái hồng hào như trái đào tiên xinh xắn, đáng yêu trong khu vườn của Vương Mẫu nương nương, nổi bật trên khuôn mặt dễ thương đó là một đôi mắt vừa to vừa sáng, cánh tay khẳng khiu và bàn chân thon nhỏ, nhìn đáng vẻ thì có lẽ cô bé chưa đầy bốn, năm tuổi.

Nam Huyền đứng trong làn nước, thần thờ nhìn cô bé, nghĩ vừa rồi mình hiện nguyên hình rồng vui đùa trong hồ nước, không biết cô bé đó có nhìn thấy không? Tại sao bé lại không hề cảm thấy sợ hãi.

Cô bé chấp tay sau lưng, hỏi: “Tiểu ca ca, huynh có trông thấy Hoa Hoa của muội đâu không?”

Nam Huyền khẽ nghiêng đầu: “Hoa Hoa nào?”

“Ha ha, là một con lợn hoa to thế này này, lông nó màu khoang trắng vàng rất đáng yêu.” Cô bé vừa nói vừa khua chân khua tay, đáng vẻ đặc ý vẽ lên không trung một bông hoa lớn, Nam Huyền nhìn điệu bộ khua khuấy của cô bé thì gãi đầu bối rối. Một con lợn hoa trắng trắng vàng vàng... có lẽ hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng vừa rồi quả thực hắn đã ăn thịt một con lợn béo nục nịch, vì nuốt quá vội nên cũng không rõ nó có màu trắng hay vàng.

Cô bé trông thấy bộ dạng ngây ngốc của Nam Huyền liền chu môi hỏi: “Rốt cuộc là huynh có trông thấy hay không để muội còn đi tìm ở chỗ khác?”

Nam Huyền khó xử, nhìn cô bé chằm chằm rồi lắp bắp nói: “... Không thấy... Ta ăn rồi...”

Vừa dứt lời, Nam Huyền liền nghe thấy từ bờ bên kia truyền đến một giọng nữ lạnh lùng: “Hừm, ăn rồi sao?” Quay đầu lại, hắn liền trông thấy bóng dáng một tiên nữ đứng thấp thoáng sau lớp sương trắng mờ mờ, mái tóc dài buông xõa, chiếc khăn nhẹ mỏng manh che khuất một phần khuôn mặt xinh đẹp, khóe môi anh đào khẽ mỉm cười: “Quả nhiên là bị người ăn mất, vậy được rồi, ta sẽ bắt người làm sủng vật của ta.”

...

Nam Huyền mở mắt, phát hiện thấy mình vẫn nằm trên giường, còn Lục Vi đang đắp khăn ấm lên trán anh ta. Thấy Nam Huyền tỉnh lại, Lục Vi vui mừng khôn xiết: “Nam Huyền? Cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, anh thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Nam Huyền nửa tỉnh nửa mê, chậm chạp ngồi dậy, hồi lâu sau mới định thần lại được, nghĩ đến việc chủ nhân đã muốn vứt bỏ mình, anh ta liền tung chăn, bò xuống giường. Lục Vi thấy thế vội vàng ngăn lại. “Anh làm gì vậy?”

Nam Huyền cúi mặt đáp: “Chính chủ nhân đã từng nói, sủng vật không được phép ngủ trên giường.”

Đây là lần đầu tiên tên “thú cưng” ngốc nghếch này dùng những lời lẽ cứng rắn như vậy để nói chuyện với Lục Vi, do vừa tỉnh dậy nên điệu bộ cúi gằm mặt của anh ta không được tự nhiên cho lắm, bộ dạng đó như lộ rõ vẻ bất lực, cam chịu. Vi Vi im lặng một lúc, cuối cùng không kìm được bật cười thành tiếng, đưa tay ra sau gáy ra vẻ đầu hàng: “Trong chuyện này tôi hoàn toàn vô tội, con mèo đó là của Dạ Ly, anh ta chỉ mang nó đến để giúp tôi tìm ra chấp niệm mà thôi. Từ nay về sau... tôi sẽ không nghĩ đến chuyện nuôi thêm thú cưng nữa.”

Vừa dứt lời, Lục Vi liền ý thức được mình lại sơ ý nói sai, cổ họng ngay lập tức uất nghẹn, muốn thu lại câu nói cuối cùng nhưng đã muộn mất rồi. Nam Huyền vẫn giữ nguyên tư thế cúi gằm mặt, vô hồn nhìn vào một điểm nhưng đôi tai lại đỏ rần, hồi lâu sau Vi Vi mới nghe thấy anh ta lên tiếng, giọng yếu ớt:

“Lạc, tôi nằm mơ thấy... thấy cảnh tượng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mặc dù người đã quên nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ...”

Lục Vi hít một hơi thật sâu, bắt chước điệu bộ ngây ngô của Nam Huyền, kéo tay áo anh ta, nói: “Tôi không nhớ thì anh có thể kể lại cho tôi nghe mà, anh kể cho tôi, tôi sẽ không quên nữa đâu.”

“Thú cưng” ngốc nghếch quay đầu nhìn Lục Vi, thấy cô nghiêng mặt nhìn mình mỉm cười, nhớ đến giai nhân trong giấc mộng vừa nhắm mắt vừa bước đi, đôi mắt ảm đạm của anh ta cuối cùng cũng khôi phục được chút thần thái. Nam Huyền ngẩng mặt, nói: “Lúc đó, tôi không cẩn thận ăn mất ma sủng[1] của người, người nói, không có ma sủng thì sẽ lấy tôi để thế chỗ, còn nói mũi của tôi rất linh, so với sủng vật trước kia còn lợi hại hơn nhiều.”

[1] Ma sủng: quái vật thành tinh, nuôi làm sủng vật.

“Sau đó thì sao? Tôi bắt anh trở ở thành thú cưng của tôi, anh có đồng ý không?”

“Có!”

Vi Vi chặc lưỡi, quả nhiên là một “thú cưng” thiên hạ đệ nhất ngốc, như vậy mà cũng lập tức... chấp nhận?

Nam Huyền tỏ vẻ yếu đuối, điệu bộ có chút ngượng ngùng, nói: “Vì lúc đó người nói nếu tôi không đồng ý thì sẽ không đưa quần áo cho tôi.”

“Hả? Như vậy nghĩa là sao?”

Nam Huyền cúi gầm mặt, thận trọng nói: “Lúc đó tôi đang tắm, người lấy quần áo của tôi, còn nói chỉ khi nào tôi đồng ý làm sủng vật thì người mới trả lại quần áo cho tôi.”

Lục Vi: “...”

Người ta đều nói giấc mơ thường rất đẹp nhưng sự thực đúng là tàn khốc. Giây phút này, Vi Vi thực sự cảm thấy thực tế đúng là quá trở trêu!! Có cần thiết phải độc ác như vậy không? Đây chẳng phải là phiên bản tiêu chuẩn của mối tình Ngưu Lang – Chức Nữ sao? Không đúng, nên gọi là Ngưu Nữ – Chức Nam mới đúng. Nam Huyền khẳng định mình chính là chủ nhân của anh ta? Vậy thì năm đó, mình thực sự... đáng khinh bỉ như thế sao?

Thấy Lục Vi im lặng, Nam Huyền ra vẻ ảm ức, nói: “Vi Vi, có phải bây giờ Nam Huyền không còn lợi hại như trước nữa, ngay cả chấp niệm cũng không phát hiện ra, cho nên người mới không thích tôi nữa phải không? Nếu.. nếu tôi cũng giống con lợn khoang đó, bị người khác ăn thịt mất, người cũng không rủ lòng thương xót, đúng không?”

Lục Vi ho khan mấy tiếng, không ngừng lắc đầu, nói:

“Tạm thời chấp niệm kia sẽ không xuất hiện nữa, anh không cần lo lắng. Còn nữa, Nam Huyền, có chuyện này tôi vẫn luôn muốn nói cho anh biết.”

Hai tai của Nam Huyền rung rung, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Vi Vi lặng lẽ cúi đầu, sau khi hạ quyết tâm mới gằn giọng nói rõ ràng từng từ: “Anh không phải là thú cưng của tôi, tôi cũng không phải chủ nhân của anh.”

Nam Huyền nghe xong, ánh mắt vừa ánh lên vẻ mừng rỡ đột nhiên tối sầm lại, không gì có thể diễn tả được vẻ buồn bã trên khuôn mặt ấy. Lẽ nào... chủ nhân vẫn còn chán ghét mình? Cũng đúng, vì sao một nghìn năm trước, sau trận chiến đó, anh ta ngủ lâu như vậy mới tỉnh lại, đúng là anh ta chẳng còn tác dụng gì nữa rồi.

Nam Huyền chớp chớp đôi mắt ướt nhoèn, cúi mặt, đau khổ nhìn chằm chằm đôi bàn tay xinh xắn đang nắm chặt vật áo mình.

“Nam Huyền, anh hãy nhớ lấy, anh là bạn tôi, em trai tôi, người nhà của tôi, không phải là thú cưng.”

Nam Huyền chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt tràn ngập hai từ “không hiểu”. Lục Vi lắc đầu, kiên nhẫn giải thích: “Chủ nhân có quyền sai khiến thú cưng, hy sinh thú cưng, thậm chí vứt bỏ thú cưng, còn thú cưng không thể tự mình quyết định bất cứ chuyện gì, chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời chủ nhân, như thế là không công bằng. Anh là một con người, sống cùng tôi, ăn ở cùng tôi, cho nên anh là người nhà của tôi, bạn của tôi, không phải hề một cái là có thể vứt bỏ như chó, như mèo được, anh hiểu không?”

Còn nữa, tôi là Lục Vi. Tôi tốt nghiệp một trường đại học bình thường, là một nhân viên công sở bình thường không quyền không thế, không phải là Lạc chủ nhân gì đó của anh.”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch vò đầu bứt tai, rõ ràng anh ta không thể ngay lập tức tiếp nhận những đạo lý to lớn đó của Vi Vi, nhưng anh ta hiểu được một điều, ý của Vi Vi là, bọn họ không chơi trò chủ nhân, đây tớ nữa mà sẽ trở thành bạn bè. Nam Huyền khờ khạo hỏi: “Bạn bè có thể ở cùng nhau không?”

Lục Vi gật đầu. “Đương nhiên là có thể.”

“Vậy tôi vẫn có thể đi theo Vi Vi phải không?”

“Có thể.”

Nam Huyền nửa hiểu nửa không nhưng chỉ cần được ở cùng Vi Vi thì cô nói họ thế nào thì là thế ấy. Nghĩ đến đây, vẻ mặt buồn thảm của tên “thú cưng” ngốc nghếch cuối cùng cũng tươi tỉnh trở lại, đang muốn ôm “người bạn” Vi Vi vào lòng thì chợt nhớ tới một vấn đề vô cùng quan trọng: “Tôi không phải là sủng vật nữa, vậy sau này, chúng ta có thể ngủ chung giường không?”

Lục Vi ngây dại, toát mồ hôi lạnh, thật là hết chỗ nói. “Điều này thì không thể!!”

Nam Huyền không hiểu vì sao Vi Vi đột nhiên lại giận dữ như vậy, buồn bã nói: “Vậy thì làm sao mới có thể được đây?”

Vi Vi kiểm chế không dám cho Nam Huyền một quả vào đầu, cô hít một hơi, kiên nhẫn giảng giải cho anh ta bằng những lời lẽ dễ hiểu nhất: “Chỉ có vợ chồng mới có thể ngủ chung giường, hiểu chưa hả?”

“Ừm...” Tên quái vật ngốc nghếch giương mắt nhìn trời, bây giờ đã hoàn toàn hiểu rồi. Thì ra chỉ như vậy mới có thể ngủ chung giường, vậy thì anh ta phải nỗ lực để Vi Vi từ “bạn bè” trở thành “vợ” rồi?

— — — — Tôi là đoạn phân cách thuyết tiến hóa — — — —

An ủi Nam Huyền xong, Lục Vi bắt đầu thực hiện kế hoạch tìm kiếm những lá thư của Lam Vân Thanh. Bởi cô đã đồng ý giúp đỡ Lam Vân Thanh nên phải nắn nỉ mãi, Dạ Ly mới cho cô thời hạn bảy ngày, anh ta còn tạm thời giam lỏng Lam Vân Thanh trong một vại sành nhỏ đặt ở khu nhà.

Nhưng mấy ngày liền, Lục Vi đã lục tung mọi xó xỉnh, ngõ ngách trong nhà nhưng không tìm thấy chút dấu vết của những bức thư đó, đang không biết xoay sở thế nào thì ngày ra hạn phải đóng tiền nhà cũng đến gần. Tiền thuê nhà của Lục Vi được nộp theo quý, cứ ba tháng lại đóng một lần nhưng không hiểu vì sao cuối tuần này, Quý Tinh đột nhiên gọi điện đến, nói Lục Vi cần phải nộp trước cả tiền thuê nhà của quý tới. Bởi đã yêu cầu quá đường đột, chủ nhà cũng hiểu và thông cảm cho khách thuê trọ, vì thế bà ta đã giảm bớt tiền thuê nhà cho Lục Vi.

Vi Vi mặc dù không hiểu rõ nguyên do của chuyện này nhưng vừa nghe nói được giảm tiền nhà thì cô cũng không lên tiếng phản bác nữa. Tuy số tiền nhà được giảm không nhiều nhưng mấy trăm đồng không phải là tiền sao. Cũng may là tiền công ty thưởng Tết năm ngoái, Vi Vi vẫn chưa tiêu đến, đúng là một công đôi việc. Thứ Bảy đó, cô liền vui vẻ chạy đến nhà Quý Tinh nộp tiền.

Quý Tinh sống trong tiểu khu Phổ Cầm ở cổng Tây, hôm nay Vi Vi đến gần đó mua sách tiện đường rẽ qua nhà bà ấy. Sau hai tiếng gõ, cửa đã được mở ra, Lục Vi mỉm cười chuẩn bị chào hỏi, chữ “cô” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì cô suýt đã tự cắn vào lưỡi mình khi trông thấy cảnh tượng trước mắt.

Quý Vân xuất hiện với một chiếc tạp dề hoa nhí, mái tóc không được chải chuốt như mọi ngày, khuôn mặt đẹp trai có chút phong trần, ống tay áo xắn cao để lộ cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ, nhưng vấn đề trên tay anh đang cầm một chiếc tuốc-nơ-vít.

Lục Vi ngây người, đứng chết lặng tại chỗ quên cả chào hỏi, chỉ mở to mắt trừng Quý Vân. Tình huống này thực sự ngoài sức tưởng tượng của Lục Vi: một vị luật sư phong độ ngời ngời lúc này đột nhiên xuất hiện với mái tóc rối bù, còn khoác một chiếc tạp dề trông thật hài hước, đây thực sự là Quý Vân mà cô quen biết sao?

Vi Vi từng mơ ước có một ngày được nhìn thấy anh trong căn nhà riêng, nhưng cô không nghĩ anh lại xuất hiện trước mặt mình trong bộ dạng như thế này. Trong đôi mắt cô lúc này, anh không khác gì một công

nhân điện nước.Ồ, nhưng là một công nhân điện nước rất đẹp trai, rất cool.

Thoáng chốc, hai người đều im lặng. Trước sự viếng thăm đột ngột của Lục Vi, Quý Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lắp ba lắp bắp lên tiếng trước: “Tôi cứ tưởng là cô tôi về. Cô đến tìm bà ấy sao?”

Vi Vi gật đầu, nói: “Tôi đến trả tiền thuê nhà.”

Bầu không khí bỗng trở nên ngưng ngững. Lục Vi không dám ngược nhìn khôn mặt điển trai của Quý Vân, cúi đầu bối rối không biết nên nói gì nữa. Quý Vân nhẹ nhàng cất lời: “Bình nước nóng nhà cô tôi bị hỏng, tôi vừa mới sửa xong...”

Hả? Anh đang giải thích với cô sao? Một luật sư tầm cỡ như anh mà cũng biết sửa bình nước nóng ư? Vi Vi giật mình, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thẳng vào đối phương. Quý Vân đưa tay che miệng ho khan mấy tiếng, nói với giọng không được tự nhiên cho lắm: “Cô tôi đi ra ngoài chắc cũng sắp về rồi, cô vào nhà ngồi đợi nhé?”

“Vâng.”

Thừa lúc Lục Vi bước vào, Quý Vân vội cởi chiếc tạp dề, hận không thể xé nó ra thành trăm mảnh ngay lập tức.

14. Chương 14: Người Đàn Ông Của Gia Đình

Trong nhà Quý Tinh, Lục Vi tựa mình trên sofa, đứng ngồi không yên.

Sau khi Quý Vân mời cô vào nhà, anh liền giấu ngay bộ mặt bí xị trốn vào phòng bếp, không thềm để ý đến cô nữa. Vi Vi căng thẳng, đặt hai tay ngay ngắn lên đùi, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh từ phòng bếp. Phòng khách và phòng bếp được ngăn cách bởi một bức tường, yên ắng một cách tuyệt đối, không thấy phát ra một tiếng động nào dù là nhỏ nhất. Không biết có phải do hiệu quả cách âm của ngôi nhà này quá tốt, hay là Quý Vân bên kia cũng đang ngồi yên lặng như cô.

Giây phút này, Vi Vi chỉ có cảm giác như ngạt thở, vừa ngóng trông bà chủ nhà nhanh chóng trở về vừa hy vọng bà ta đi chậm hơn một chút, dù sao thì cơ hội để cô và Quý Vân có thể ở riêng thực sự quá hiếm hoi. Đang lúc bối rối thì Quý Vân bê một chiếc khay nhỏ bước ra.

Sau khi đặt cái khay trước mặt Lục Vi, vẻ mặt Quý Vân vẫn hết sức lạnh lùng, nói: “Mời cô uống cà phê!”

Ngửi thấy mùi hương nồng đậm tỏa ra từ cốc cà phê, Vi Vi thoáng rung động, sau khi nói lời cảm ơn, cô liền nâng cốc cà phê lên nhấp một ngụm nhỏ, cảm nhận vị nồng nàn hòa tan trong miệng, hương thơm dịu ngọt, vị đậm mà không ngấy, tất cả đều rất vừa với khẩu vị của cô. Lục Vi thoáng chút kinh ngạc nhìn về phía Quý Vân, đối phương vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nói một cách tự nhiên: “Lần trước ở quán cà phê, tôi thấy cô chỉ cho thêm sữa, nên tôi đoán cô thích uống cà phê không đường.”

Lục Vi nắm chặt cốc cà phê xinh xắn trên tay, cẩn thận không để cà phê sánh ra ngoài. Vì cô sợ béo nên từ khi bắt đầu đi làm, mỗi lần uống cà phê cô tuyệt đối không cho thêm đường, lúc đầu còn không quen, nhưng uống liền trong một thời gian dài, cà phê không đường tự nhiên trở thành sở thích đặc biệt của cô. Nhưng cô ngần ngại lần không ngờ, Quý Vân nổi tiếng bằng giá, lạnh lùng lại cẩn thận đến thế, họ chỉ uống cà phê với nhau duy nhất một lần, vậy mà anh cũng phát hiện ra điều này.

Quý Vân nhìn đồng hồ, nói: “Cô tôi chắc cũng sắp về rồi. Nếu cô có việc bận không thể đợi thì cô thể đưa tiền nhà cho tôi, khi nào cô tôi về tôi sẽ đưa lại cho cô ấy.”

“Không cần, không cần, tôi không vội gì cả, tôi sẽ đợi cô ấy về.” Nói xong, Lục Vi liền cảm thấy Quý Vân hơi giật mình, mặc dù chỉ thoáng qua nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ ràng. Ách! Có khi nào Quý Vân cho rằng mình không tin tưởng anh ta không nhỉ?

Nghĩ vậy, Vi Vi đang định lên tiếng giải thích thì Quý Vân đã đứng dậy, nói: “Vây cô cứ ngồi đây đợi một lúc nữa nhé, tôi đang dở tay sửa máy thứ.”

“... Vâng.”

Sau một hồi, cảm giác của Lục Vi từ thấp thỏm không yên biến thành thở dài não ruột, tự than trách bản thân.

Lúc đầu cô còn cho rằng Quý Vân nói “dở tay sửa máy thứ” chỉ là mượn cớ thoái lui, vì anh không có thói quen tiếp chuyện người chẳng mấy thân thiết như cô, nhưng lúc này cô chợt phát hiện ra mình đã sai. Trong mười phút ngắn ngủi, Quý Vân đã lắp xong ba chiếc bóng đèn tiết kiệm năng lượng, lại sửa máy lọc nước bị tắc đến điều hòa bị dò nước.

Giả định thứ nhất: Lẽ nào tiền lương của luật sư thấp đến thế? Ngoài công việc làm luật sư, Quý Vân còn phải kiêm cả việc sửa chữa điện nước?

Giả định thứ hai: Quý Vân là sinh viên khối xã hội hay là sinh viên khối tự nhiên?

Giả định thứ ba: Tại sao trong nhà bà Quý lại có nhiều đồ hỏng cùng một lúc như vậy cơ chứ?!!

©STE.NT

Sau khi sửa xong máy lọc nước, Quý Vân mới ngồi xuống cạnh Lục Vi, giải thích: “Cô tôi không biết làm những thứ này nên mỗi khi rảnh rỗi, tôi lại đến đây giúp cô ấy sửa chữa những thứ bị hỏng.”

Lục Vi đỡ đầu gật đầu. Lúc cô chuyển đến khu nhà hình ống, cô cũng được nghe các bà hàng xóm kể lại câu chuyện về Quý Tinh. Từ khi còn rất trẻ, Quý Tinh đã ly dị và chưa có con, đúng lúc ấy cha mẹ Quý Vân qua đời, bà liền đón Quý Vân về nhà nuôi dạy, coi anh như con đẻ của mình. Khi Quý Vân trưởng thành, anh cũng phụng dưỡng Quý Tinh như mẹ mình, cứ thế cho tới tận bây giờ, việc cho thuê căn nhà cũng do một tay Quý Tinh đứng ra lo liệu, giải quyết. Chỉ có điều Vi Vi không ngờ, cháu trai Quý Tinh lại chính là “thần tượng” của mình bao năm nay.

“Cô Quý thực sự rất vất vả, nếu có thời gian, anh cũng nên gần gũi, giúp đỡ cô ấy nhiều hơn.”

“Ừm.” Quý Vân đáp lại một tiếng rồi bật tivi lên xem.

Lục Vi cũng không biết nên tiếp tục câu chuyện thế nào, bèn hỏi: “Dạo này có chương trình tin tức giữa trưa, anh có thường xuyên theo dõi không?”

Quý Vân lắc đầu. “Cô tôi nói đầu kỹ thuật số bị hỏng, tôi đang giúp cô ấy dò lại kênh.”

Vi Vi: “...”

Thực sự không tìm được đề tài nói chuyện, Vi Vi đành im lặng ngồi xem Quý Vân dò kênh. Trong lúc mãi mê ngắm nhìn như bị thôi miên, trong trái tim Lục Vi bỗng xuất hiện một ảo giác. Cô đã từng cùng Điền Hân thảo luận về “mười đức tính cần nhất của người đàn ông lý tưởng”, kết luận đã chỉ ra rằng, các cô gái dường như đều đặc biệt chú ý đến các kỹ năng “đảm việc nhà” của người đàn ông: biết nấu ăn, biết bế con, có thể chăm sóc vợ, bố mẹ và con cái... Những người đàn ông có đầy đủ các kỹ năng đó được gọi chung là “người đàn ông của gia đình”.

Cho nên, Lục Vi luôn tưởng tượng bộ dạng của Quý Vân khi ở nhà, nhất định anh sẽ mặc một bộ quần áo đơn giản, thoải mái, một tay cầm nồi niêu xoong chảo, một tay cầm khăn lau. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ thời buổi này vẫn còn người đàn ông như vậy.

Hóa ra, ngoài việc cầm nồi niêu xoong chảo, những người đàn ông cầm tuốc-nơ-vít còn rất đẹp trai, mạnh mẽ và hấp dẫn. Ngắm lại thấy cũng đúng, những việc “trọng đại” như nấu cơm, giặt giũ, sửa bình nước nóng, thay bóng điện hay cài đặt máy tính là những việc của đàn ông. Không biết sắp tới, nếu đèn điện trong khu nhà cô ở bị hỏng thì có thể mời Quý công tử đây đến sửa giúp được không nhỉ?

Vi Vi đang vui vẻ chìm đắm trong những dòng suy nghĩ vẩn vơ thì đúng lúc ấy, tivi bắt được tín hiệu của một kênh truyền hình địa phương, đang chiếu một bộ phim kinh dị. Trên màn hình bất ngờ xuất hiện một ma nữ đầu tóc rũ rượi nhảy chồm ra, Lục Vi vốn đang chìm đắm trong thế giới ảo của riêng mình, hình ảnh rùng rợn đó bỗng đập vào mắt, bắt giác hét lên một tiếng.

Quý Vân thấy thế quay lại nhìn Vi Vi rồi nhanh chóng tắt ti vi. Bầu không khí bối rối giữa hai người vừa dịu đi đôi chút giờ lại trở nên ngưng ngập. Quý Vân nhíu chặt đôi mày anh tú, không biết đang nghĩ gì. Vi Vi vùi mặt vào lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Tôi xin lỗi!”

Kỳ thực lúc bình thường, Lục Vi rất bình tĩnh, rất bạo gan, mỗi lần chị em đồng nghiệp xem phim kinh dị, cô vẫn luôn được coi là người gan dạ nhất. Nhưng không biết có phải do gần đây cuộc sống bình yên của cô thường xuyên gặp chuyện kinh dị hay không mà cô không thể tự trấn an mình bằng bốn chữ “chỉ là hư cấu” được nữa, vì thế vừa nhìn thấy hình ảnh ma quái trên ti vi, cô đã sợ hãi hét toáng lên. Hơn nữa, cô còn la hét trước mặt Quý Vân...

Đạo đức giả sẽ khiến bạn tự tìm đến cái chết!! Vi Vi cắn môi, thầm khinh bỉ bản thân ngàn vạn lần, không còn dũng khí mà ngẩng mặt nhìn đời nữa.

Một lát sau, Quý Vân chủ động lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Tôi phải xin lỗi cô mới đúng. Cô tôi đột ngột gọi điện cho cô báo đóng trước tiền nhà, cũng là vì cô ấy sợ cô bị dọa cho chạy mất, không ai còn dám thuê căn nhà đó nữa, có điều cô...”

Quý Vân dừng lại một chút, nhìn thẳng vào vẻ mặt đang mơ hồ của Lục Vi, nói: “Rõ ràng cô sợ hãi như vậy, tại sao vẫn còn muốn thuê căn nhà đó?”

Lục Vi ghen lời, chăm chú, ngây ngốc nhìn Quý Vân, nhất thời không biết nên trả lời ra sao. Cho dù chinh mắt cô đã trông thấy hồn ma của Lam Vân Thanh, nhưng... cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ rời khỏi khu nhà này, chẳng phải vì... tiền thuê nhà ở đây rất rẻ sao?

Quý Vân đan mười đầu ngón tay vào nhau, nhẹ giọng hỏi: “Gần đây cô còn trông thấy cảnh tượng kỳ lạ nào nữa không?”

Lục Vi lắc đầu, đột nhiên một tia sáng chợt lóe lên, cô cẩn thận nói từng từ: “Có lẽ là có... Cách đây hai ngày, tôi có nằm mơ thấy bà ấy, chính trong căn nhà đó... Bà ấy nói bà ấy tên là Lam Vân Thanh, bảo tôi đừng sợ, bà ấy sẽ không làm hại tôi, còn nói muốn tôi giúp đỡ tìm giúp thứ gì đó.”

Từ nhỏ tới giờ, Vi Vi chưa từng nói dối nên khi nói ra những lời này, khuôn mặt cô bất giác đỏ bừng, nhưng để tăng thêm độ tin tưởng, cô còn vô sỉ nói ra cái tên Lam Vân Thanh.

Quả nhiên khi nghe thấy những lời này, ánh mắt Quý Vân đột nhiên sáng bừng, ngẩng mặt nhìn Lục Vi chăm chăm.

“Cô nói bà ấy tên là gì?”

“Lam... Lam Vân Thanh...”

Vi Vi lắp bắp, đôi con ngươi không ngừng đảo quanh, khuôn mặt cũng đỏ bừng, vì... Quý Vân trong lúc kích động đã nắm chặt lấy tay cô. Lúc này, dường như anh cũng đã phát hiện ra điều dị thường, hỏi dồn: “Cô vừa nói cái gì? Bà ấy muốn tìm cái gì?”

“À... ừm... Bà ấy nói muốn tìm lại những bức thư mà chồng bà ấy cất giấu bao năm qua, tìm được rồi thì bà ấy sẽ đi ngay, nhưng hơn mười năm nay, bà ấy vẫn chưa tìm thấy.”

“...” Nghe thấy thế, ánh mắt Quý Vân trở nên sâu thẳm, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ như nhớ ra một điều gì đó. Vi Vi ngẩng đầu nhìn dáng vẻ dờ dẩn của anh, đang định mở miệng thì cánh tay lại bị anh nắm lấy: “Đi, chúng ta đến khu nhà hình ống!”

— — — — Tôi là đoạn phân cách hé lộ chân tướng sự thật — — — —

Dưới khu nhà hình ống, cách chân tường bao một đoạn, đúng chỗ trước kia trồng cây ngô đồng, Quý Vân cầm một chiếc xẻng, ra sức đào bới, Lục Vi đứng bên cạnh, run rẩy theo dõi. Trên đường về đây, Quý Vân nói cho cô biết, anh đã từng nhìn thấy cha mình giấu giếm mẹ chôn thứ gì đó dưới chân tường này. Vì lúc ấy anh còn nhỏ, lại nhiều năm trôi qua như thế, anh cũng không còn nhớ những chuyện này, hôm nay cô nhắc đến, anh mới chợt nhớ ra...

Lục Vi nín thở, chăm chú nhìn vào cái hố nhỏ vừa được đào, lo lắng lúc cây ngô đồng bị đánh đi trồng ở nơi khác thì những bức thư đó cũng bị lấy đi mất rồi. May mắn là, sau hơn mười phút hì hục đào bới, dưới

cái hố nhỏ đó dần hiện ra một chiếc hộp gỗ cũ kĩ màu đỏ tươi. Quý Vân nhanh chóng nhấc chiếc hộp lên, vì nó đã bị chôn ở đó khá lâu nên thoát nhìn thì có vẻ cũ nát nhưng cũng may không bị hư hỏng gì.

Quý Vân buồn rầu lên tiếng: “Đây là chiếc hộp khi còn nhỏ tôi vẫn trông thấy, đó là chiếc hộp của nhà tôi.”

Vi Vi cầm lấy một đầu chiếc hộp, thầm cầu nguyện cho những bức thư để trong chiếc hộp này vẫn còn nguyên vẹn, chỉ như vậy Lam Vân Thanh mới có thể siêu thoát. Cô khẽ thở dài, định mở chiếc hộp chỉ to bằng bàn tay ấy ra. Phía đối diện, Quý Vân mặt mày rầu rĩ như chất chứa biết bao tâm sự, một lúc sau mới gật đầu, nói: “Đợi tôi đi khỏi rồi cô hãy mở nó ra.”

“Đi á?” Câu nói này của Quý Vân nghĩa là sao? Chẳng lẽ anh không muốn biết bên trong chiếc hộp này có những gì sao?

Quý Vân khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng đưa chiếc hộp đến trước mặt Lục Vi, nói: “Nếu trong chiếc hộp này là những thứ bà ấy cần, cô hãy trả cho bà ấy, nếu không phải... cô hãy đốt hết đi.” Nói xong, Quý Vân quay người bước đi. Vi Vi định gọi thì chợt thấy anh đứng khựng lại.

Ôm chiếc hộp vào lòng, Vi Vi như bưng bình tĩnh, có lẽ ngay từ đầu, Quý Vân ít nhiều đã biết sự mâu thuẫn giữa cha mẹ mình. Việc đã đến nước này, anh còn tự dối mình dối người không muốn mở những bức thư bên trong chiếc hộp ra xem, đó chẳng phải là sự tôn trọng cuối cùng anh muốn dành ẹ mình hay sao?

“Cũng đúng, hãy để những chuyện buồn năm xưa cho gió cuốn bay đi!” Lục Vi tự nói với chính mình. Nói xong, cô từ từ mở chiếc hộp ra.

15. Chương 15: Kết Cục Bất Đắc Dĩ

12 giờ 22 phút tối.

Trong căn nhà trọ chật hẹp đã kín chỗ ngồi. Ôm chiếc hộp cũ kĩ trong lòng, xác nhận lại một lần nữa những thứ bên trong, Lục Vi hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

“Vậy hãy bắt đầu đi!” Nhạc Lăng đem chiếc bình gốm màu xanh giam giữ linh hồn Lam Vân Thanh đặt giữa phòng khách. Nam Huyền cũng nhanh chóng ngồi sát lại Vi Vi, đề phòng bất trắc. Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu... người giải phóng. Ba người sáu con mắt không ai bảo ai cùng hướng về phía Dạ Ly, đối phương vô cùng lễ mễ, rất lâu sau mới ngáp dài một cái, chậm chạp rời khỏi chiếc sofa mềm mại.

Vi Vi thấy điệu bộ của anh ta thì nỗi sợ hãi dần trào lên cổ họng, một lần nữa nhắc nhở mình không nên quá căng thẳng, đã từng gặp mấy lần rồi, có lẽ bà ta cũng không đến nỗi dọa cho người ta chết khiếp, ngoại trừ dáng người khô gầy, héo hon, ngoại trừ làn da nhợt nhạt, ngoại trừ...

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Sợ hãi như vậy thì làm được trò trống gì cơ chứ? Lục Vi cố gắng vứt bỏ tất cả những suy nghĩ yếu đuối ra khỏi đầu, ngẩng lên liền trông thấy tên người sao Hỏa Dạ Ly đã bước đến trước mặt mình từ lúc nào. Anh ta lười biếng, uể oải xoa xoa cái bụng rồi thốt lên: “Đói quá!”

Lục Vi: “...”

Nhạc Lăng: “...”

Nam Huyền: “...”

Trước sự lên án không lời của tất cả mọi người, sắc mặt Dạ Ly vẫn không hề thay đổi, anh ta thản nhiên vòng qua ba người bước đến trước tủ lạnh, mở ra: “Ai da, Tiểu Vi Vi, những thanh sô cô la lần trước khó ăn như thế mà cô cũng đã ăn hết rồi sao? Là con gái mà lại để tủ lạnh trống huơ trống hoác thế này, cô đúng thật là... Ồ? Đây là cái gì?”

Nam Huyền đưa mắt nhìn thứ đồ ăn trên tay Dạ Ly, trong lòng có chút lo sợ, rụt cổ đáp: “Đó là món thịt viên Vi Vi làm.”

“Thịt viên?” Dạ Ly vân vê viên thịt trên tay, ôm bụng cười. “Làm thế nào mà nó lại giống những viên xúc xích thế này? Rõ ràng là hình vuông...”

Mặt Lục Vi tối sầm, thực ra cô cũng được coi là “nữ hoàng của giới xử lý hắc ám”, có thể bằm nhỏ miếng thịt rồi viên tròn chúng lại đã là một cảnh giới không tồi chút nào. Lúc đó, cô cố gắng như thế cũng là muốn cho Nam Huyền nếm thử cái gọi là “mỹ thực nhân gian”, chỉ tiếc là...

Lại nhớ đến lúc Nam Huyền trông thấy món thịt viên này, ánh mắt anh ta vừa ghét bỏ vừa sợ hãi, Vi Vi nổi giận, nói: “Là vương hay tròn thì liên quan gì đến anh! Tên Dạ khốn kiếp kia, tôi xin anh làm việc chuyên nghiệp một chút đi có được không? Đến nhà tôi không phải để ăn mà để làm việc!!!”

Nếu không vì đại sự mà phải nín nhịn thì lúc này Lục Vi đã tổng cổ anh ta ra ngoài rồi. Không còn nhiều thời gian nữa nhưng tên sao Hỏa Dạ Ly chẳng biết xấu hổ, ngang nhiên nhét miếng thịt viên còn lạnh ngắt hơi tử lạnh vào miệng nhai nhồm nhoàm, thi thoảng còn cố ý để những tiếng chóp chép vang lên.

“Haizz, mặn quá, khó ăn quá!” Dạ Ly vừa phê bình tài nghệ nấu ăn của Vi Vi vừa trơ tráo quẳng những miếng thịt tiếp theo vào miệng, chẳng bao lâu túi thịt viên đã trơ đáy. “Cô vội cái gì chứ? Nếu không phải vì cô thì hôm đó tôi đã đánh cho bà ta hồn siêu phách tán rồi, hôm nay đâu phải đến đây phiền cô nữa chứ? Hi hi, cô cho rằng giải phóng bà ta không tốn hao sức lực, thất lưỡng đốt sống của tôi không tê mỏi hay sao?”

Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi, nhẩn nhẩn không dám ra tay, vì giờ vẫn có việc cần đến anh ta. Cô cố đợi Dạ đại thiếu gia ăn uống no nê xong, liền trưng vẻ mặt giả bộ tươi cười, mềm mỏng nói: “Vậy bây giờ ngài đã ăn xong chưa? Có thể bắt đầu được chưa? Cảm phiền ngài dùng ngón tay ngài ngọc giúp chúng tôi giải trừ phong ấn.”

Dạ Ly lấy tay áo quạt miệng, không thèm để ý đến những lời Lục Vi nói, liếc mắt nhìn chiếc bình sứ đặt trên mặt đất, ung dung bước tới gần.

Loảng xoảng một tiếng, Dạ yêu nghiệt đập chiếc bình vỡ tan. Thoáng chốc, Lục Vi giật mình sợ hãi, mím chặt môi, thâm chử thê: “Khốn kiếp! Dạ Ly, tên chết tiệt xấu xa, bỉ ổi, vô liêm sỉ, có cũng như không!”

Đây chính là ma thuật giải trừ phong ấn thần thông quảng đại đó sao? Đúng là tiêu hao thể lực, kinh thiên động địa thật đấy! Lục Vi vì tiếc rẻ túi thịt viên không đáng giá kia mà tức giận, quên hết mọi chuyện xung quanh. Lúc này, từ những mảnh sành hiện lên những đám khói xanh kỳ lạ, trong nháy mắt, mọi người thấy rõ từ trong đám khói xanh đó hiện lên hình ảnh của Lam Vân Thanh.

Bà ta xuất hiện cũng giống như lần trước, nhưng lần này Lục Vi phát hiện mình đã có thể bình tĩnh hơn rất nhiều. Ngoại trừ hành động nắp sau lưng Nam Huyền theo phản xạ, nhịp tim đập hơi nhanh, toát nhiều mồ hôi lạnh hơn một chút, còn lại không hề có tiếng thét sợ hãi hay bấp chân mềm nhũn bất thường như lần trước.

Vội nuốt nước miếng, Vi Vi bê chiếc hộp gỗ đến trước mặt Lam Vân Thanh, nói: “Chúng tôi đã tìm thấy những bức thư của hai người, bà xem đi!” Hôm đó, sau khi mở chiếc hộp gỗ, Vi Vi phát hiện ngoài rất nhiều thư mà Dương Chính Hải gửi cho Lam Vân Thanh, còn có cả một chiếc lắc tay bằng bạc dành cho trẻ con, trên chiếc lắc tay đó có ba chiếc chuông nhỏ rất đáng yêu, nhưng vì đã quá lâu rồi nên chiếc lắc bạc đã mất đi vẻ sáng bóng ban đầu.

Lục Vi tiếp tục nói: “Bây giờ tôi trao trả toàn bộ những thứ này cho bà, bà có thể an tâm đi được rồi.”

Lam Vân Thanh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào chiếc hộp rồi từ từ nhìn lên Lục Vi. Điều khiến Lục Vi cảm thấy vô cùng kinh ngạc là, trên người bà ta đột nhiên phát ra những ánh hào quang trắng lóa, cả cơ thể càng lúc càng sáng rực. Dường như Lam Vân Thanh bị chính những tia sáng đó hút vào, khuôn mặt vốn gầy gò, xanh xao cũng dần trở nên tròn trịa, hiền hòa, phúc hậu.

Lục Vi ôm chặt chiếc hộp, vẻ mặt đờ đẫn, ngây dại, cô nghĩ có lẽ đây chính là hình ảnh của Lam Vân Thanh khi còn sống. Đôi mắt ấy... đôi mắt của bà ta và Quý Vân giống nhau như hai giọt nước, rất đen, rất sáng...

Nhạc Lăng bỗng kêu lên một tiếng: “Bà ta muốn...”

Lam Vân Thanh mỉm cười nhìn Lục Vi, gật đầu nói: “Cảm ơn, cô giúp tôi đem những thứ này đốt hết đi. Đốt đi... Bí mật này sẽ cùng tôi biến mất mãi mãi. Chiếc lắc tay đó... chính là của Tiểu Vân, nó là một đứa trẻ ngoan. Cảm ơn... cảm ơn mọi người...”

Dứt lời, cơ thể Lam Vân Thanh dần dần tan biến, càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng chỉ còn là một ảo ảnh từ từ bay lên. Đợi đến khi Vi Vi ngẩng đầu nhìn thì bà ta chỉ còn là làn khói đang dần tan, sau cùng... hoàn toàn biến mất. Lục Vi vẫn ôm khư khư chiếc hộp gỗ trong tay, kinh ngạc nói: “Bà ấy...”

Nam Huyền chau mày đáp: “Tiêu tán.”

“Tiêu tán?” Lục Vi nhớ đến những lời Dạ Ly từng nói, sau khi người ta chết hồn phách sẽ tách rời thân thể, chỉ một số ít có duyên mới có thể được đầu thai chuyển thế ngay, những linh hồn còn lại sẽ giống như làn khói tiêu tán trong không trung. “Tiêu tán” trong câu nói của Nam Huyền chính là ý nghĩa này sao?

Nhạc Lăng ghé sát vào tai Lục Vi: “Thực ra, lần trước Boss đã có ý định đưa bà ta đi rồi, để bà ta có cơ hội được đầu thai chuyển kiếp, làm thú cưng cho người khác, so với kết cục này cũng còn tốt hơn nhiều, haizz...”

Dạ Ly dứt hai tay vào túi quần, lạnh lùng lên tiếng: “Chính bà ta lựa chọn con đường này, không ai có thể giúp được bà ta. Chấp niệm vốn phải dựa vào những hoài niệm chôn sâu mà tồn tại, Lục Vi, cô đã giúp bà ta hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình, linh hồn bà ta sẽ tự hóa thành khói bay đi.”

Đối diện với kết cục bi thương này, Lục Vi cũng không biết nói sao cho phải, cho rằng chỉ cần giúp Lam Vân Thanh tìm được những tín vật bị cất giấu ấy thì bà ta sẽ không phải tiêu tán như vậy, nhưng dù là thế nào thì kết cục vẫn chỉ có một, chẳng trách Dạ Ly vẫn khinh thường nói cô chỉ làm những việc thừa thãi. Nghĩ đến điều này, Vi Vi cảm thấy vô cùng khó chịu, mím chặt môi, sống mũi cay sè, thiếu chút nữa thì òa khóc trước mặt bao người.

Cảm giác này... giống như mình đã rất nỗ lực làm chuyện gì đó nhưng không thành, mình thật ngốc nghếch khi cho rằng chỉ cần dựa vào năng lực của bản thân thì có thể thay đổi được tất cả, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra mình chỉ là một kẻ đại ngốc. Lục Vi cúi đầu đau khổ, đột nhiên bàn tay bị ai đó nắm chặt, ngẩng đầu liền thấy tên “thú cưng” ngốc nghếch đang đứng sát bên cạnh cô.

Nam Huyền vỗ nhẹ vào đầu Lục Vi, an ủi: “Mặc dù kết cục tiêu tán không thể thay đổi được nhưng vừa rồi bà ta đã mỉm cười thanh thản mà ra đi.”

Không giống cách nói “hồn siêu phách tán” tàn nhẫn của Dạ Ly, Nam Huyền dùng từ “ra đi” thật nhẹ nhàng, thanh thản. Mặc dù biết bản chất của hai từ đó hoàn toàn giống nhau, nhưng Vi Vi vẫn muốn khóc, nuốt nỗi niềm thương xót vào trong, nở nụ cười dịu dàng.

“Nam Huyền nói đúng. Ít nhất thì bà ấy cũng không còn gì để tiếc nuối.”

“Ừm, cho nên Vi Vi vẫn làm được việc tốt, không nên buồn nữa.”

Bên kia Dạ Ly trừng mắt, lạnh lùng nhìn hai người chủ – tớ an ủi lẫn nhau, lắc đầu lên tiếng: “Tình cảm của con người, thật phức tạp!”

Nhạc Lăng chớp chớp mắt im lặng, không kìm nổi những suy nghĩ trào dâng trong lòng, thầm than thở: “Làm sao lắng nghe cuộc sống... đầy những điều chua xót này?”

16. Chương 16: Sách Hướng Dẫn Chăm Sóc Thú Cưng

Sách hướng dẫn chăm sóc thú cưng

Tên: Nam Huyền

Giống: Long tộc – Tiêu đồ

Giới tính: Giống đực

Tuổi: 1000 tuổi +

Tính cách: Tự kỷ, ít nói, thích ở nhà (đặc biệt rất ghét người khác xâm phạm chỗ ở của mình.)

Một số điều cần lưu ý:

1. Phải luôn nhớ tránh để thú cưng ăn thức ăn của con người, ngoài nước sạch. Rất thích ăn táo, dâu tây và một số hoa quả khác.
2. Phải ghi nhớ, ngay cả khi tức giận cũng không nên nói với thú cưng những từ như “không cần”, “vứt bỏ” vì sẽ gây ra những hậu quả không thể lường trước.
3. Không nên nhốt thú cưng trong nhà một mình, hãy thường xuyên dẫn hần ra ngoài dạo phố, tiếp xúc, làm quen với nhiều bạn bè khác.
4. Dạy bảo hần, tôn trọng hần, cho hần một chiếc giường lớn ấm áp và mềm mại.

Bên cửa sổ, Lục Vi lật đi lật lại cuốn “sách hướng dẫn” viết tay đặt trên bàn, bên trong chiếc phòng bì mới mở còn một thứ quan trọng khác, một manh mối nhỏ bỗng nhiên xuất hiện.

Lục Vi nhìn cái tên “Lục Nam Huyền” được viết ngay ngắn trên chiếc chứng minh thư, trên đó còn có bức ảnh chân dung của một anh chàng đẹp trai, trên khóe miệng còn nở nụ cười ngờ nghệch rất đáng yêu. Căn cứ vào ngày tháng năm sinh được ghi trên chứng minh thư có thể biết Nam Huyền năm nay chỉ mới hai mươi hai tuổi, cách số tuổi thực của anh ta trên dưới một nghìn năm.

Nhưng điều khiến Lục Vi kinh ngạc nhất vẫn là địa chỉ thường trú trên chứng minh thư giống hệt địa chỉ nhà mình. Khẽ thở dài một tiếng, Vi Vi nhìn sang phía Nam Huyền đang cuộn tròn ngủ trên sofa. Vì thân hình cao lớn nên lần nào đi ngủ, anh ta cũng phải cuộn tròn người lại thì mới có thể nằm vừa chiếc sofa lớn nhất trong nhà. Vi Vi cũng từng đề nghị để anh ta ngủ trên giường còn mình ngủ ở sofa, nhưng không ngờ có nói thế nào thì tên “thú cưng” ngốc nghếch cũng không đồng ý, một lòng một dạ trông ngóng đến ngày mình có thể xoay chuyển được tình thế, đưa “quan hệ bạn bè” tiến triển thêm một nấc, trở thành “quan hệ vợ chồng”.

Lục Vi không biết những toan tính trong lòng anh ta nhưng cũng cảm thấy để một “thú cưng” trung thành như vậy phải cuộn tròn nằm ngủ trên sofa cũng không phải là cách, những câu khác trong cuốn sách hướng dẫn đó Lục Vi không để ý nhưng điều lưu ý cuối cùng quả thực đã thức tỉnh cô.

Đặt cuốn sách xuống, Lục Vi xoay người đánh thức Nam Huyền dậy. Ưu điểm lớn nhất của tên “thú cưng” ngốc nghếch này chính là tính cách ôn hòa, rất ít khi cáu giận, cho dù Vi Vi có liên tục làm ồn để đánh thức anh ta dậy, anh ta cũng không cần nhả nửa lời. Lúc này bị chủ nhân đánh thức, Nam Huyền dụi dụi mắt, ngồi dậy, lẩm bẩm: “Buồn ngủ quá...”

Vi Vi vừa khoác thêm áo vừa phàn nàn nói: “Đi, chúng ta ra ngoài mua giường.”

Tại khu bán đồ nội thất của trung tâm thương mại, Vi Vi chọn cho Nam Huyền một chiếc giường sofa màu trắng, kiểu dáng đơn giản và thanh lịch, cũng không chiếm quá nhiều diện tích trong phòng. Bên dưới chiếc giường còn có một ngăn kéo gỗ, rất thích hợp để quần áo và đồ dùng của Nam Huyền. Mọi thứ có vẻ rất ổn, giá cả cũng rất đẹp: 888 nhân dân tệ.

Ba số “8” quả thực cũng là một áp lực lớn đối với Lục Vi, số tiền này đã đi đứt một phần ba tiền lương một tháng của cô. Nhưng nghĩ đến tên “thú cưng” ngốc nghếch đáng thương kia mỗi tối đều phải cuộn mình nằm trên chiếc sofa chật hẹp, cô cắn răng chọn chiếc giường sofa đó, chuẩn bị ra ngoài lấy hóa đơn thanh toán. Nhưng vừa quay người, cô liền phát hiện Nam Huyền đã biến mất từ bao giờ.

Vi Vi lo sợ anh ta lại gây chuyện ở đâu đó, vội vã chạy khắp nơi tìm kiếm, đến khu vực bán đồ chơi trẻ em, cô mới thấy tên “thú cưng” ngốc nghếch kia.

Giữa những gian hàng bày biện chật cứng các loại hàng hóa, Nam Huyền đang ngơ ngẩn đứng trước một đồng hồ chơi nhồi bông sắc sỡ sắc màu, bên cạnh là một bé gái xinh xắn mặc chiếc váy màu hồng nhạt đang khóc âm lên, đòi mẹ mua ột con vịt nhồi bông. Vi Vi thở hồng hộc, chạy đến trước mặt Nam Huyền, hơi tỏ ra tức giận, nói: “Tại sao anh ại tự ý chạy lung tung thế? Trước khi ra khỏi nhà, chẳng phải tôi đã nói anh phải luôn đi theo tôi sao?”

“Hu hu hu, mẹ mua... Con muốn... con muốn...” Bé gái đó luôn miệng khóc đòi.

Nam Huyền vẫn cúi nhìn đứa bé gái đang lăn lộn khóc lóc trên nền đất, hoàn toàn không để ý đến Lục Vi.

“Nam Huyền, anh có nghe tôi nói không? Anh có biết nếu hôm nay chúng ta lạc mất nhau thì sẽ nguy hiểm thế nào không?”

Bé gái: “Mẹ, mẹ mua cho con đi! Con xin hứa khi về nhà sẽ làm việc tốt, sẽ chăm chỉ học thuộc từ mới tiếng Anh, còn chăm chỉ vẽ tranh nữa...”

Lục Vi: “Nam Huyền? Nam Huyền! Tôi đang gọi anh đấy!”

Bé gái: “Oa oa oa... Mẹ không mua cho con, con sẽ không ăn cơm, không uống nước, để đói chết luôn!”

Lục Vi: “...”

Trước sự tấn công mạnh mẽ của đứa trẻ, Vi Vi không thể nói tiếp được nữa, nhưng bà mẹ vẫn quyết tâm không để ý đến thái độ của cô bé, thản nhiên xem chiếc đệm sofa bên cạnh. Khi còn bé, Lục Vi sợ nhất là những đứa trẻ có tiếng khóc vừa chói tai vừa thê lương thế này, mỗi lần nghe thấy tiếng khóc đó, cô đều có cảm giác như bị quỷ ám bên tai. Lúc này, cô cũng không chịu đựng nổi nữa, vội vàng nắm tay Nam Huyền kéo đi. “Thôi nào, chúng ta đi thôi!”

Nhưng Nam Huyền vẫn đứng yên tại chỗ, không chịu rời đi, thấy Lục Vi quay đầu trừng mắt nhìn mình, anh ta mới chịu nhích người bước lên, nhưng chỗ anh ta bước tới lại không phải hướng Lục Vi muốn đi, mà là... chiếc giá đỡ đặt con vịt nhồi bông kia. Lục Vi kinh ngạc, tròn miêng trợn mắt nhìn Nam Huyền lấy con vịt nhồi bông từ trên giá xuống, nuốt nước miếng cái “ực”, hàm cứng lại không nói được lời nào.

Lẽ nào... Nam Huyền muốn tặng con vịt nhồi bông này cho cô bé kia? Lúc này, bé gái nhìn thấy có người ôm con vịt xuống cũng nín khóc, mỉm cười vỗ tay rồi chỉ vào Nam Huyền, nói: “Con vịt, con vịt!”

Nhưng khi những người đứng xem xung quanh đều cho rằng Nam Huyền sẽ tặng con vịt nhồi bông đó cho bé gái thì tên “thú cưng” ngốc nghếch lại ôm luôn con vịt vào lòng, đi vòng qua đứa bé, bước đến trước mặt Lục Vi.

“Hả?” Vi Vi lú lẫm nhìn những người xung quanh, bắt giắc đỏ mặt. Nam Huyền... muốn tặng thứ đồ chơi này ỉnh sao?

Nam Huyền gật đầu, ánh mắt chột sáng lấp lánh. “Tôi muốn!”

Lục Vi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn bảng giá niêm yết bên dưới: 199 nhân dân tệ, ngay tức khắc, cô thầm chửi rủa ngàn vạn lần. Con vịt nhồi bông bé xíu thế này mà giá những hai trăm tệ sao? Chả trách mẹ đứa trẻ nhất định không mua cho nó. Vi Vi lắc đầu, nói: “Tôi không thích thứ này, hơn nữa nó quá đắt. Chúng ta mau đến khu vực thanh toán thôi, anh giúp tôi chuyển chiếc giường sofa về nhà được không?”

Tên “thú cưng” đại ngốc chớp chớp đôi mắt trong veo, ôm con vịt vào lòng như muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình, kiên quyết nói: “Tôi muốn!”

Lục Vi: “...”

Nếu lúc này mặt đất nứt ra một khe hở, Lục Vi nhất định sẽ không ngần ngại mà nhảy vào. Nam Huyền, anh thực sự muốn gây rắc rối cho tôi phải không? Anh có biết một người có thân hình cao hơn mét tám lại ôm một con vịt nhồi bông trông thế nào không hả? Lại còn vẻ mặt đầy khao khát kia nữa, thật đúng là... một chết đi được.

Lục Vi đưa hai tay ôm mặt, không dám nhìn ai.

Bên này, bé gái thấy con vịt bông được lấy xuống nhưng không phải là dành ỉnh, nó òa lên một tiếng rồi tiếp tục gào thét, túm chặt ống tay áo của mẹ, nhất quyết không buông. “Mẹ mua, mẹ mua đi... Con muốn, con muốn!”

Nam Huyền ngay lập tức học theo bộ dạng nũng nịu của cô bé, một tay ôm chặt con vịt yêu quý, một tay bám chắc lấy cánh tay Lục Vi. “Vi Vi mua! Nam Huyền thích, Nam Huyền muốn!”

Nam Huyền, đủ rồi đấy, thực sự là quá đủ rồi! Đúng là đòi hỏi một cách quá vô sỉ mà!! Bất giác, Lục Vi cảm thấy có rất nhiều ánh mắt khác thường đổ dồn vào mình, càng lúc càng xoáy sâu. Thật là mắt mặt chết đi được!

Nam Huyền thấy mọi người kéo đến xem mỗi lúc một đông, còn Lục Vi vẫn không chút động lòng, liền tiếp tục học theo bộ dạng nũng nịu của cô bé kia, vung tay giậm chân giậm dỗi. “Vi Vi Vi Vi, con vịt này lông dày lại mềm mại, nếu được ôm nó ngủ thì thật thoải mái. Giống như ôm Vi Vi vậy.”

“Anh cầm miệng cho tôi!!”

Cuối cùng, Lục Vi lại là kẻ bại trận, vội vã kéo tên “thú cưng” ngốc nghếch cùng... con vịt nhồi bông đáng ghét kia đến quầy thu ngân. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là con vịt bông đắt tiền nhất mà cô mua. Xót tiền, Lục Vi thề ít nhất nửa năm nữa, nhất định sẽ không quay lại khu mua sắm này.

Cuốn sổ ghi chép những điều cần lưu ý khi nuôi thú cưng đúng là vô tích sự, điều quan trọng nhất thì không nói tới, không thèm nhắc nhở chủ nhân phải lưu ý: hết sức cẩn thận khi đưa “thú cưng” ra ngoài mua sắm bởi rất có thể anh ta sẽ bị lạc đường vì những bạn nhỏ khác!

— — — Tôi là đoạn phân cách bán những thứ dễ thương cũng có tội — — —

Từ khu mua sắm đi ra, Vi Vi liền nhận được ba tin nhắn của Điền Hân, nội dung tin sau gay gắt hơn tin trước.

16:06, người gửi: Điền Hân.

Nội dung tin nhắn: Cậu có ở nhà không? Không à? Tớ biết... Từ sau khi cậu trúng tiếng sét ái tình, những ngày cuối tuần đều dành cho anh ta... Hô hô, cậu cũng không còn quan tâm đến tớ nữa. Ngay cả cậu cũng như thế, tớ thật sự tuyệt vọng với thế giới này. Đương nhiên, nếu tối nay cậu mời tớ ăn cơm, tớ sẽ tha thứ cho cậu. (PS: Không được phép mang theo người đàn ông của cậu đến để kích động tớ!!)

16:10, người gửi: Điền Hân.

Nội dung tin nhắn: Cậu rõ ràng là không thèm quan tâm tới tớ! Tức chết mất, được, đã thế thì tuyệt giao, cắt đứt quan hệ! Cậu định thế nào. Hô hô, cậu biết không, vừa rồi tớ còn nhận được một thông tin cực kỳ bí hiểm, đại thúc nhà tớ (chú thích: đây là cách gọi thân mật của Điền Hân với một nam minh tinh màn bạc) đột nhiên có quan hệ với một cô gái khác, nếu hôm nay mấy tay săn ảnh không chụp lại được thì bí mật đó mãi mãi bị che giấu trong bóng tối. Mà hận nhất cô ta lại chính là nữ hoàng tin đồn mà tớ căm ghét nhất. Hô hô! Tớ đã bị lừa rồi!! Tối nay tớ phải đi giết chết con tiện nhân kia.

16:12, người gửi: Điền Hân.

Nội dung tin nhắn: Được lắm, cậu vẫn không thèm trả lời tớ, cậu cho rằng tớ không dám làm gì cô ta phải không, tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy! Còn nữa, ngày mai cậu nhớ gửi lão Trình đơn xin nghỉ phép giúp tớ, cứ nói tớ bị mắc bệnh truyền nhiễm, không đi làm được.

Đọc xong tin nhắn, Lục Vi bình tĩnh gọi cho Điền Hân, quả nhiên chuông điện thoại vừa vang lên đã có người nhắc máy. Đầu biên kia lập tức giậm chân, la lối om sòm: “Cậu đúng là loại người trọng sắc khinh bạn!!! Hai mươi phút rồi cậu mới chịu gọi lại cho tớ, nếu quả thực lúc đó tớ quần trí muốn nhảy lầu tự tử hoặc cắt cổ tay, uống thuốc trừ sâu thì cậu định thế nào? Lương tâm của cậu để đâu mất rồi hả?”

Nghe người ở đầu máy bên kia gào thét một hồi tới khi chỉ còn lại tiếng thở hổn hển, Lục Vi mới đưa chiếc điện thoại đang để cách tai n mét lại gần, “hừ hừ” nói: “Cậu có viết hàng nghìn bức di thư, có bị người ta áp bức chết đến vạn lần thì cậu vẫn có thể tái sinh cơ mà, tớ cần gì phải lo lắng cho cậu kia chứ! Với cả tháng nào cậu chẳng thất tình đến vài lần!”

“Cậu quả nhiên hồ hững, lạnh nhạt với bạn bè, đúng là một kẻ máu lạnh!”

“Yên tâm đi, không có đại thúc mà cậu yêu nhất nhưng vẫn còn Tiểu Minh Minh của đại lục, Tiểu Phong Phong của Hồng Kông, Tiểu Phúc Phúc của Nhật Bản, cậu còn nhiều người “yêu nhất” như vậy, bị nữ minh tinh nào đó cướp mất một, hai người thì có sao?”

“Cậu chết đi, chết đi, cậu cố ý gọi tới để chọc tức tớ phải không? Cậu muốn đẩy nhanh việc tự sát của tớ chứ gì!”

“Haizz, cậu tự sát là chuyện nhỏ, xin nghỉ phép mới là chuyện lớn, một tháng ba mươi ngày cậu thất tình tới ba mươi ba ngày như thế, đây đâu phải đang đóng phim chứ! Cậu muốn xin phép nghỉ thế nào đây?”

Nghe thấy thế, Điền Hân vừa lúc trước còn giận hờn bỗng nhiên đổi giọng, nhẹ nhàng thủ thỉ: “Ừ, ừ, tớ cũng biết, chỉ là... gần đây tớ cảm thấy quá chán nản, thất vọng. Đường như làm việc gì cũng không thuận vậy, bản thảo giao cho lão Trình hôm qua cũng bị gửi trả, hôm nay thì in nhầm bản sao, bị trưởng phòng mắng cho té tát, vừa rồi lại nghe nói đại thúc đã tìm được niềm vui mới, tớ... tớ thực sự không muốn sống nữa.”

Lục Vi im lặng, nén tiếng thở dài bất lực, đang muốn an ủi cô đồng nghiệp đôi câu thì nghe thấy đối phương bổ sung: “Lẽ nào tớ... sắp biến thành một bà cô già rồi sao?”

Lục Vi suyết sắc, được rồi, thế giới đã công nhận tâm tư của đa số nữ giới thường xuyên bất ổn, nhưng em gái nhỏ của tôi ơi, em cũng đừng bi quan quá như vậy chứ!)

Điền Hân muốn khóc mà không khóc nổi, tiếp tục nói: “Vi Vi, tớ thực sự rất cần cậu giúp, lúc này tớ chỉ muốn chết thôi, tớ cũng không biết phải làm thế nào nữa. Tớ muốn cùng cậu ăn một bữa cơm thôi, cậu không thể có tình người một chút sao?”

Lục Vi nghe Điền Hân nói vậy thì quay đầu nhìn người bên cạnh. Nam Huyền đang vô cùng thích thú, ôm con vịt nhỏ vào lòng vuốt ve, ra vẻ cưng nựng, thân thiết không rời. Vừa nhìn sang, Vi Vi thiếu chút nữa thì muốn chui đầu xuống đất. Cô thà không bao giờ nhìn thấy cảnh Nam Huyền vuốt ve bộ lông mềm mại của con vịt bông, trông anh ta chẳng khác nào một đứa trẻ to xác.

“Cậu sao vậy? Sao cậu không nói gì nữa thế?” Điền Hân thấy Lục Vi không nói gì, cho rằng cô vẫn đang do dự, liền hét âm lên. “Không phải cậu thực sự thấy tớ chết mà không muốn cứu đấy chứ. Cứu tôi với, cứu tôi với!”

Lục Vi nói: “Đến, đến, mình sẽ đến ngay. Chỉ là không biết cậu có thành ý... để mình mang “thứ cưng” theo không.” Hơn nữa đó lại là một “thứ cưng” vô cùng thú vị.

17. Chương 17: Bí Mật Về Bà Cô Già

Vi Vi đưa Nam Huyền đến trước cửa nhà Điền Hân, sau khi gõ cửa một hồi mới thấy Điền Hân uể oải lê đôi dép đến mở cửa. Lục Vi thấy cô đầu bù tóc rối, đôi mắt thâm quầng, đang muốn tra hỏi về sự mờ ám của Điền Hân, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy một luồng khí đen kịt phía sau lưng cô ấy, nhất thời không nói lên lời, miệng há hốc, toàn thân cứng ngắc.

Sau lưng Điền Hân là một đám sương mù đang bay lơ lửng, cuộn thành một khối lớn, như bao phủ toàn bộ phần đỉnh đầu Điền Hân. Kỳ dị nhất là đám sương mù này cũng có mắt mũi, lúc này nó đang ngược ánh mắt u ám, chăm chú nhìn Lục Vi. Thấy Lục Vi kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía nó, con quái vật liền vịn mình một cái, sau khi phát ra những âm thanh “u u” buồn thảm, nó đưa cánh tay chạm xuống đỉnh đầu của Điền Hân, rồi tiếp tục vây quanh phòng khách.

Lục Vi hoàn toàn bất động. Thánh Ala? Ba ba cha cha? Chúa trời? Ai có thể nói cho cô biết, trò quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Lục Vi đang ngẩn người, Điền Hân liếc mắt nhìn ra cửa, kinh ngạc hét lên: “A a, cậu đúng là đồ tồi! Lại còn đưa cả bạn trai đến, với bộ dạng của tớ lúc này sao có thể gặp được người khác đây... Cậu, cậu...”

Nam Huyền vò đầu, anh ta không tài nào lý giải phản ứng quá khích của Điền Hân.

Lục Vi nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối bù của Điền Hân, vỗ về an ủi: “Yên tâm, yên tâm, anh ta sẽ không vào trong đâu, chỉ đứng ở ngoài cửa thôi. Tớ thực sự... không yên tâm khi để anh ta ở nhà một mình.” Vi

Vi thở dài, một mớ tâm sự chất chứa trong lòng nhất thời không giải thích rõ ràng được. Những hiểu biết của Nam Huyền về cuộc sống thực tại dù chỉ là kiến thức đơn giản nhất nói không chừng không bằng một đứa trẻ ba, bốn tuổi. Ai dám để một đứa trẻ như vậy ở nhà một mình chứ?

Lục Vi nghĩ đi nghĩ lại rồi bổ sung thêm một câu: “Còn nữa, anh ta không phải bạn trai của mình, mà là em trai mình!”

“Em trai?” Điền Hân dõi ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn sang phía Nam Huyền, quả là rất đẹp trai, có điều anh ta chỉ đứng bên cạnh mà không hé răng lấy nửa lời, nhìn có vẻ ngốc nghếch. Điền Hân hỏi: “Sao gần đây cậu có nhiều em trai vậy?”

Lục Vi khẽ hắng giọng ho khan vài tiếng, tự đáy lòng có chút chột dạ. So với việc làm rõ thân thế thực sự của Nam Huyền thì những gì diễn ra trước mắt lúc này còn quan trọng hơn nhiều... Vì Vi ngẩng đầu, trước mắt cô lại là cái bóng đen to lớn không ngừng vằn vù trên đầu Điền Hân, để đáp lại cái nhìn nghi hoặc của Lục Vi, con quái vật béo mập đó còn làm ra vẻ thờ dài ử rừ.

Lục Vi mím môi, mọi phản ứng của cô lúc này tuyệt vọng không khác gì đang lạc giữa vương quốc của Java[1]. Được rồi, mặc dù trò đùa này có phần hơi ác độc nhưng so với chuyện chấp niệm của Lam Vân Thanh còn có vẻ tốt hơn nhiều, chí ít thì cũng không khiến người ta sợ hãi đến đờ đẫn cả người. Nhưng Lục Vi à Lục Vi, tại sao mi lại có thể phản ứng một cách thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra khi đối mặt với những loài quái vật dị thường thế này kia chứ? Mi đúng là đã sa đọa thật rồi! Mi đã vì tên người sao Hỏa Dạ Ly cùng lũ quái vật của hắn mà sa đọa rồi!!!

[1] Java: Một ngôn ngữ lập trình, rất nhiều ứng dụng công nghệ thông tin được viết bằng ngôn ngữ Java, trong đó có game. Ở đây, ý Lục Vi muốn nói mình đang rơi vào vương quốc game Java.

Điền Hân tròn mắt nhìn chằm chằm vào Lục Vi: “Thái độ này của cậu là thế nào? Mau nói đi, anh ta rốt cuộc có phải là bạn trai của cậu không?”

Lục Vi nghiêng răng nói: “Tiểu Hân Tử, cậu có nhìn thấy trên đầu cậu có đám...”

“Trên đầu tớ? Trên đầu tớ làm sao? Không phải cậu mượn cơ đánh trống lảng sang chuyện khác đấy chứ?” Điền Hân vừa nói vừa đưa tay xoa xoa đầu, một giây sau đó, sự việc kỳ lạ đã xảy ra...

Từ trong mớ tóc rối bù, Điền Hân moi ra một nửa sợi mì ăn liền đang ăn dở.

Trong nháy mắt, Lục Vi dường như nghe thấy từ trong miệng Tiểu Hân Tử phát ra tiếng nhai nhóp nhép. Thực ra, vốn là một cô gái có tính đại khái nên thi thoảng Tiểu Hân Tử vẫn lơ thôi, lếch thếch, suy sụp tinh thần một chút, mọi người xung quanh cũng đã quen nhìn thấy Điền Hân như vậy. Nhưng dù sao mỗi lần ra khỏi nhà, cô vẫn luôn chỉnh đốn bản thân, ăn vận sạch sẽ, thơm tho. Vậy mà giờ xuất hiện trước mặt một anh chàng đẹp trai như Nam Huyền, Điền Hân lại vô ý hiện nguyên hình với bộ dạng xấu xí, theo những gì Lục Vi biết về Điền Hân thì cô ấy tuyệt đối không thể chấp nhận sự thực phũ phàng này.

“Ha ha!” Vi Vi vỗ nhẹ vào vai Điền Hân, xoa dịu bầu không khí căng thẳng. “Không sao, không sao, mình biết cậu cố ý chọc cười người khác đây mà. Làm bạn của cậu quả thật rất thú vị, có phải thế không Nam Huyền?”

Lục Vi quay đầu, nháy mắt ra hiệu cho Nam Huyền, “thú cưng” ngốc nghếch cũng nghiêng đầu nhìn chủ nhân rồi đưa mắt nhìn con quái vật trên đỉnh đầu Điền Hân, nhưng lại hiểu sai hoàn toàn ngầm ý của Lục Vi. Sau khi trề môi một cái, anh ta mới mỉm cười, đáp: “Ha ha, quỷ u sầu.”

Rầm một tiếng.

Vi Vi nghe thấy rõ tiếng trái tim Điền Hân vỡ thành trăm mảnh. Cô há miệng, còn chưa kịp thốt lên đã trông thấy Điền Hân như phát bệnh, ngửa mặt lên trời hét lớn: “A a a...”

“Tiểu Hân Tử, cậu nghe mình giải thích đã, không phải anh ta nói cậu...” Lục Vi chưa kịp nói hết câu, Tiểu Hân Tử vội đóng sầm cửa lại, chắc chắn bức tường nhà cô ấy tối nay sẽ bị hỏng nặng.

Nam Huyền thấy phản ứng của Điền Hân thì trong lòng kinh hãi, chép miệng tổng kết một câu: “Loài người thật khủng khiếp, trong đó, giống cái là khủng khiếp nhất trong các loại khủng khiếp.”

— — — — Tôi là đoạn phân cách sư tử Hà Đông — — — —

Sau khi Điền Hân đóng cửa, mặc cho Lục Vi có làm ồn thế nào cũng nhất định không chịu mở ra. Hồi lâu sau, ước chừng Điền Hân đã hối hận vì đập đầu vào tường xong, trong phòng bỗng truyền ra những tiếng kêu yếu ớt, rằng cô ấy muốn ở lại một mình, bảo Lục Vi và Nam Huyền quay về.

Lục Vi nghĩ đến con “quỷ u sầu” trên đầu Điền Hân, dự cảm tất cả những chuyện tồi tệ mà Tiểu Hân Tử gặp phải trong khoảng thời gian gần đây chắc chắn có liên quan đến con quái vật đó. May mắn thay, có vẻ như nó chưa gây hại cho người khác, Nam Huyền cũng tỏ vẻ không mấy để ý đến nó. Lục Vi vẫn có cảm giác không yên tâm, nhưng cứ dửng dăng mãi ở cửa thế này cũng không giải quyết được vấn đề gì nên cô đành đưa Nam Huyền đến cửa hàng thú cưng kia.

Vừa bước vào cửa hàng thú cưng, hai chân Vi Vi bỗng mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào. Nghen hòng trần trời nhìn cảnh tượng xung quanh, trong lòng cô rối bời, chỉ muốn gào lên một tiếng: “Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc đây là cái trò quái quỷ gì không?!!”

Những con vật bày bán trong cửa hàng thú cưng đột nhiên biến dạng: con thì nhe nanh giương vuốt, con thì ba đầu một thân, chân người đuôi rắn, còn có con một mắt một chân, hình thù kỳ quái bay lơ lửng giữa không trung như một chiếc đèn lồng... Đây thực sự là cửa hàng thú cưng đó ư? Có lẽ phải gọi nó là cửa hàng quái vật mới đúng!

“Vi Vi, sao cô lại đến đây?” Nhạc Lăng nhìn thấy Lục Vi thì lảng xảng chạy đến. Khi tới gần, cô ta liền phát hiện sắc mặt Lục Vi không được tốt lắm, trông mắt đen láy đã trở nên mờ đục. Nhạc Lăng lên tiếng hỏi: “Cô đến tìm Boss sao? Boss không có ở đây.”

Lục Vi cố ép mình bình tĩnh, chỉ tay về phía con mèo ba đầu, hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhạc Lăng chớp chớp mắt nhớ lại chuyện lần trước đã cùng Lục Vi đồng tâm tác chiến ở khu nhà hình ống, dù sao thì hai người cũng đã có chút thân thiết, cô bèn thẳng thắn nói: “Đó là Dục miêu. Nó có ba bộ mặt, mặt cười, mặt khóc và mặt ác. Nếu trong nhà sắp xảy ra tai họa thì nó sẽ lập tức đổi bộ mặt khóc lên trên. Nếu sắp có người xấu ghé đến thì nó sẽ đổi thành mặt ác. Những lúc bình thường thì đều là mặt cười. Rất nhiều người mua nó về để trấn gia.”

Vi Vi đưa ánh mắt bất lực nhìn cô ta, rốt cuộc là “con người” hay “yêu quái” mua nó về nhà để trấn gia đây?

“VẬY còn cái này?” Lục Vi chỉ vào một con vật không có cánh nhưng lại có cái đầu của loài chim và cánh tay của con người.

Nam Huyền đáp: “Là Mạnh điệu.”

“Đúng, đúng.” Nhạc Lăng bỏ thức ăn vào lồng, Mạnh điệu thấy được ăn thì lập tức mổ xuống ngón tay Nhạc Lăng. Nhạc Lăng cười ha ha vẻ thích thú, nói: “Mạnh điệu tính tình hiền lành, thích nhất là yên tĩnh và gọn gàng, sạch sẽ. Cô xem, những hạt cám trên tay tôi nó đều ăn hết rồi kìa.”

Nhạc Lăng vừa nói vừa giơ ngón tay của mình lên cho Lục Vi xem. Vi Vi ngạc nhiên, mồm miệng há hốc, im lặng đứng nhìn, cô thực sự tuyệt vọng khi phải đối mặt với thể giới quái dị này.

“Dạ Ly là đồ khốn kiếp, tại sao anh ta có thể bán những con quái vật này cho người bình thường được cơ chứ? Đúng là tên gian thương vô liêm sỉ! Đúng là mất hết tính người!”

Nhạc Lăng chu môi than thở: “Boss vốn dĩ đâu phải là người nên làm gì có tính người cơ chứ! Hơn nữa, những con vật nhỏ bé này đều không gây hại cho người khác, một số con còn có khả năng bảo vệ gia đình khỏi tai ương, vì thế bán chúng cho loài người thì có gì là không tốt cơ chứ? Chúng còn trung thực và đáng tin cậy hơn con người rất nhiều.”

Lục Vi thở dài, thấp giọng nói: “Tôi không nói lũ yêu quái này có điểm gì không tốt, chỉ là chúng... bộ dạng của chúng không phải muốn dọa chết người khác sao?”

Nhạc Lăng líu lười nói: “Tại sao? Người bình thường đều nhìn chúng giống chó, mèo thôi mà.”

Nhạc Lăng vừa dứt lời, Vi Vi liền cảm thấy như bị sét đánh ngang tai, linh hồn siêu thoát lên chín tầng mây. Nói như thế, chẳng phải đám yêu quái này có thể thay đổi diện mạo để mê ảo loài người hay sao? Nói không chừng con chó Teddy mà mẹ cô đang nuôi cũng chính là quái vật...

Lục Vi run rẩy, tất cả... tất cả những điều này thực sự quá kinh khủng!

“Vậy còn chuyện quỷ u sầu thì thế nào? Tiểu Hân Tử không hề nuôi thú cưng mà.”

“Quỷ u sầu?” Nhạc Lăng chống cằm nói. “Hôm nay cô đã nhìn thấy quỷ u sầu sao?”

Vi Vi gật đầu, nghĩ đến sự an nguy của Tiểu Hân Tử nên nhất thời cô cũng không để ý tới lũ yêu ma đang nhao nhao trong lồng kia nữa. Lục Vi lay lay người Nhạc Lăng, yêu cầu cô ta nói rõ. “Con quái vật đó là loại yêu quái nào? Có làm hại con người không?”

Nhạc Lăng cười ha hả. “Quỷ u sầu là một loại niệm quái tập hợp tất cả những nỗi buồn, sự phiền muộn, niềm oán hận mà thành. Nhìn vẻ ngoài của nó cũng có thể đoán ra, con người sau khi tiếp xúc với nó thì lúc nào cũng có cảm giác phiền muộn, rầu rĩ. Không sao đâu, chỉ cần nó được ăn no ngủ kĩ, một thời gian sau sẽ tự động rời bỏ ký chủ mà đi thôi. Trong thời gian này, ký chủ ngoài cảm giác tuyệt vọng ra thì... he he, về cơ bản là không có tổn thương nào khác.”

Nghe Nhạc Lăng nói vậy, Lục Vi rốt cuộc cũng yên tâm phần nào. Cô thở phào nhẹ nhõm rồi gật đầu, nói: “Vậy thì tốt rồi, nhưng bình thường Tiểu Hân Tử lúc nào cũng vui vẻ, hoạt bát, sao lại bị nó quấy nhiễu nhỉ?”

Nhạc Lăng đưa tay che miệng, khê ho khan một tiếng, liếc mắt nhìn Nam Huyền đang ngẩn ngơ bên cạnh rồi mới ngại ngần kề sát vào tai Lục Vi, nói nhỏ: “Thực ra loại quỷ u sầu này rất yếu, nó hầu như không thể tiếp xúc với người bình thường, nhưng có một loại người rất dễ bị nó quấy nhiễu...”

“Là loại người nào?”

“Là khi con gái đến thời kỳ kinh nguyệt...” Nhạc Lăng chột ngừng lại, liếc mắt nhìn người bên cạnh rồi che miệng nói tiếp: “Cho nên, đa số các cô gái cứ đến lúc ấy là đều dễ cáu kỉnh, nóng nảy, thực tế đó đều là do quỷ u sầu gây ra. Mỗi lần thấy nó bám theo sau vị khách nào là tôi đều nhắc nhở bản thân phải cẩn thận hơn một chút.”

Vi Vi: “...”

Trước sự biến hóa khôn lường đang phơi bày trước mặt, Lục Vi cảm thấy thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan của mình đã hoàn toàn sụp đổ. Tâm trạng cáu gắt, buồn bực của phụ nữ mỗi khi đến kỳ kinh nguyệt chẳng phải là do những cơn co thắt ở bụng dưới sinh ra hay sao? Vì sao... lại là do quỷ u sầu...

Nhớ lại ban nãy trước khi rời đi, Lục Vi nhìn thấy bộ dạng ngáp ngáp dài của quỷ u sầu trên đầu Điền Hân, bỗng cảm thấy hàm răng ngứa ngáy. Có lẽ từ hơn mười năm trước, hằng tháng, cứ đến ngày đó là có một con quỷ u sầu như thế chờn vờn trên đỉnh đầu cô, chẳng trách Điền Hân không kiềm chế nổi mà chỉ muốn rời bỏ thế giới đầy đau khổ này...

Hai tay Lục Vi ôm mặt, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, vội vã ngừng lên nghi hoặc, hình như cô đã quên mất vấn đề mấu chốt nhất. “Lần trước tôi đến đây, những con thú cưng này vẫn còn vẻ bình thường cơ mà.”

Nhạc Lăng chớp mắt, vẻ mặt vẫn tỏ ra ngô nghê không biết gì. “Ừ nhỉ, nhưng sau đó, chẳng phải đến chấp niệm cô cũng có thể nhìn thấy sao?”

“Thế nghĩa là sao?”

Nhạc Lăng gãi gãi tai, nói: “Vi Vi, cô cũng khiến tôi nói năng hồ đồ mất rồi. Tay cô đang đeo một sợi dây màu đỏ đây ma lực, vì thế cô mới có thể nhìn thấy những chấp niệm và ma quỷ có yêu lực thấp, không đúng sao?”

Nghe xong những lời này, Lục Vi bỗng giật mình, giơ cổ tay lên, chậm rãi ngắm nhìn sợi dây màu đỏ mà Nam Huyền đã đeo ỉnh, a a...

Lục Vi bỗng cảm thấy trái tim mỏng manh của cô đang vỡ thành trăm mảnh.

Vi Vi: “Ý của cô là, sợi dây đỏ này và mắt âm dương có tác dụng như nhau, chỉ cần đeo nó là có thể nhìn thấy những thứ không nên thấy?”

Nhạc Lăng: “Đúng vậy!”

Lục Vi cúi đầu, ra sức cắn đứt sợi dây đỏ trên tay, rồi ngẩng lên, trừng mắt nhìn tên “thú cưng” ngốc nghếch đang đứng bên cạnh. “Nam... Huyền...” Sao anh có thể đeo một vật đáng sợ như vậy lên tay tôi được chứ? Tại sao lại đối xử như vậy với một kẻ nhất gan như tôi... Hừ, anh có biết chủ nhân của anh nhất gan như mèo không hả?

Nam Huyền nghe thấy chủ nhân kêu tên mình thì hoàn hồn, gãi đầu hớn hờ nhìn chủ nhân rồi thốt ra hai từ thanh minh cho hành động của mình: “Hi hi!”

Vi Vi tức đến sôi máu, không ngừng đấm ngực, trời đất ơi, tên “thú cưng” ngốc nghếch kia, anh thực sự không muốn để tôi yên phải không?

18. Chương 18: Sợi Dây Bịp Bợm

4:44 chiều, tại cửa hàng thú cưng.

Vi Vi mồ hôi mồ kê đầm đìa chiến đấu với sợi dây đỏ trên cổ tay, từ một nơi sâu thẳm tận đáy lòng như có ngàn vạn con ngựa đang ầm ầm phi nước đại, không ngừng gào thét: “Không tháo được, không tháo được, không tháo được...”

Vi Vi chỉ biết kêu trời: “Sao lại thế này!” Trong nửa giờ đồng hồ ngẩn ngui, cô đã thử qua nào kéo, nào kìm, bấm móng tay, nào dao gọt hoa quả... đủ mọi hung khí mà vẫn không làm cách nào cắt đứt được sợi dây đỏ trên tay, lẽ nào thực sự phải chặt đứt bàn tay cô sao?

Nhạc Lăng lắc đầu: “Cho dù cô có chặt đứt bàn tay thì cũng vô ích thôi. Thần lực đã trói buộc, không thể muốn bỏ là có thể bỏ ngay được. Hừm! Xét về bản chất sợi dây đỏ này và Nam Huyền có bản chất trói buộc giống hệt nhau.”

Vi Vi: “?”

Nhạc Lăng nhắc lại, nhấn mạnh từng từ, câu nói này đã hoàn toàn đập tan hy vọng cuối cùng của Lục Vi: “Nó chính là một sự trói buộc.”

“...” Trong giây phút này, không một từ ngữ nào có thể diễn tả chính xác tâm trạng của Lục Vi. Người đời vẫn thường nói: ghét của nào trời trao của ấy. Với tư cách là sinh vật nhút nhát nhất trong các loại sinh vật, nhờ có sợi dây trói buộc này mà từ nay, Lục Vi sẽ phải làm quen với hình ảnh đầy ma quái của những con quái vật khủng khiếp đang từng ngày, từng giờ len lỏi vào cuộc sống vốn “yên bình” của cô, thực sự rất thoải mái, rất... tuyệt vời...

Lục Vi ngã gục, định chống tay xuống mặt bàn nhưng lại bị tên “thú cưng” đàn độn kia nhanh tay lẹ mắt dùng thân mình chặn lại. Thấy thế, cô tóm lấy cổ áo Nam Huyền, dúi mạnh xuống, nói: “Nam Huyền, anh đúng là đồ ngốc, đồ đại ngốc, tại sao anh lại đeo thứ kinh khủng đó vào tay tôi chứ hả? Hả? Hả?”

Tên “thú cưng” đại ngốc đưa tay giữ đầu, vẫn giữ nguyên bản mặt vô tội của người bị hại, lên tiếng thanh minh: “Vi Vi yếu lắm, có sợi dây này thì tiểu yêu, tiểu quỷ mới không dám lại gần.” Nói xong, anh ta lại chớp chớp đôi mắt trong veo ra vẻ khó hiểu. Anh ta đeo sợi dây này cho cô để nó bảo vệ cô, không cho những yêu ma quỷ quái có cơ hội quấy rối cô thì có gì là không tốt? Chẳng phải lúc anh ta tặng sợi dây này cho cô, cô đã rất vui vẻ sao, tại sao con gái nói thay đổi là thay đổi được ngay vậy?

Khóe môi Lục Vi run rẩy, không muốn tiếp tục tốn công giảng giải đạo lý cho tên đại ngốc này nghe nữa, cô gơ tay lên, để lộ sợi dây màu đỏ, nói: “Mặc kệ tôi yếu hay không, trước tiên anh giúp tôi tháo sợi dây này ra đi đã. Ai buộc chuồng thì người ấy phải có cách tháo chuồng, việc này do anh gây ra, anh nhất định có cách giải quyết, đúng không?”

“Ừm.” Nam Huyền gật đầu nhìn Lục Vi đang tràn trề hy vọng, gãi đầu gãi tai, nói một cách khó khăn: “Nhưng... Dạ Ly không dạy tôi cách tháo.”

“Cái gì?” Tiếng đổ vỡ không ngừng vang lên, Vi Vi hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng. Dạ Ly... Dạ Ly... lại là tên Dạ khốn kiếp ấy!! Chuyện này và tên chủ cửa hàng thú cưng vô lương tâm ấy lại có quan hệ gì đây?

Nhạc Lăng ho khan vài tiếng, chen ngang giải thích: “Thời gian trước, cửa hàng chúng tôi có nhập một lô hàng đồ trang sức, chỉ cần truyền niệm lực vào những thứ đồ trang sức đó thì khi tiếp xúc với cơ thể, nó sẽ sản sinh năng lượng có tác dụng bảo vệ người đeo nó. Muốn trói buộc hay giải thoát đều phải có khẩu quyết tương ứng, cũng có thể nói là...”

Nhạc Lăng liếc mắt nhìn bốn phía, sau khi xác định đằng sau không có người mới lè lưỡi, nói: “Có lẽ khi Boss đưa sợi dây đó cho Nam Huyền, mới chỉ nói cho anh ta câu thần chú trói buộc mà quên không nói câu thần chú tháo ra. Lúc này cô nên kìm nén nỗi đau thương thì hơn.”

Lục Vi trợn tròn mắt, nghĩ đến bộ mặt yêu nghiệt của Dạ Ly liền cảm thấy lửa hận cháy bùng bùng nơi lồng ngực. Anh ta “quên không nói” hay là cố ý không nói đây? Vi Vi ôm đầu, mắt hoa lên, cảm thấy mọi thứ trước mặt như sắp sửa nổ tung, nhưng đột nhiên cô nhớ ra... Khoan đã, thứ đồ trang sức mà Nhạc Lăng nhắc đến ban bây sao lại giống...

“Cô vừa nói sợi dây đỏ này rốt cuộc là cái gì?”

Nhạc Lăng quanh co, úp úp mở mở một hồi rồi lại nhìn trời nhìn đất, cuối cùng, khi thấy Vi Vi quá quyết liệt, cô ta mới chịu giơ tay đầu hàng. “Được rồi, thực ra đó là vòng dành cho thú cưng.”

Lục Vi ngã lộn xuống đất. Dạ gian thương, anh thật độc ác! Sao anh có thể lấy vòng của chó đeo lên tay tôi!!

— — — — Tôi chính là tên gian thương, ô là là — — — —

Trên đường dắt thú cưng đi dạo về, Dạ Ly còn vào quán mua rất nhiều đồ ăn vặt, khi bước vào cửa thì cái mà anh ta nhìn thấy chính là tình cảnh này...

Nhạc Lăng đang nơm nớp lo sợ đứng phía sau quầy thu ngân, nín thở chờ đợi, Nam Huyền nằm trên sofa bên cạnh ngủ say sưa, còn chủ nhân của anh ta – Lục Vi... Ồ, với kinh nghiệm xem tướng phong phú của Dạ Ly thì giờ phút này, ấn đường của cô đã đen lại, đôi mắt sáng quắc như bốc hỏa, trên trán nổi rõ những đường gân xanh... nhất định là tối qua cô đã ngủ không ngon giấc.

Dạ Ly chống tay vào má, ngấm ngấm Lục Vi đang nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn mình, che miệng cười, nói: “Ai da, Tiểu Vi Vi, cô đến đây có việc gì thế? Có phải một ngày không gặp tôi, cô đã cảm thấy nhớ nhung như ba thu xa cách rồi không? Hay cô đã thay đổi ý định, muốn mua thêm một con thú cưng nữa về làm bạn với Nam Huyền? Hay là... A! Cô đang làm cái gì thế này?”

Dạ yêu nghiệt nhanh tay đỡ cú đấm như trời giáng của Lục Vi, hai mắt híp lại đầy vẻ khiêu khích. “Không thể tưởng tượng nổi một người như Tiểu Vi Vi lại thích chào hỏi mọi người khác bằng phương thức đặc biệt thế này đây, nhưng tôi không thích chào bằng nắm đấm, chỉ bằng chúng ta thay nó bằng một cái ôm nhé!”

Dạ Ly vừa nói vừa kéo Lục Vi lại như thực sự muốn cùng cô thực hiện một “cái ôm chào hỏi thân tình”. Lục Vi thấy thế liền lùi lại ba bước, mặt mũi đỏ bừng, lên tiếng nguyên rủa: “Dạ Ly, anh đúng là con rùa rút cổ khốn kiếp! Anh cố ý để Nam Huyền đeo sợi dây đỏ đó lên cổ tay tôi là có ý gì hả? Trong lòng anh đang rắp tâm mưu mô điều gì?”

Nghe xong những lời này, Dạ Ly mới sững sờ hiểu ra mọi chuyện, dường như đến lúc này anh ta mới nhớ ra những việc xấu xa mà mình đã làm, liền đưa tay xoa cằm, nói: “Cô đang nói tới chuyện đó sao? Ha ha, sao người ta biết được là cô không thích sợi dây đỏ kia chứ, thế nên người ta mới không nói cho Nam Huyền biết cách tháo nó ra đó mà.” Dạ Ly đưa hai tay ôm ngực, điệu bộ yếu điệu, nũng nịu. Nhạc Lăng và Vi Vi nhìn thấy điệu bộ của hắn thì không kìm được mà nổi da gà.

Dạ Ly nói: “Người ta có ý tốt quan tâm đến cô, còn không bắt cô trả tiền. Khó khăn lắm mới gặp được nhau, thế mà cô nỡ lòng nào giận dữ và hung dữ với người ta như thế, oa oa...”

Vi Vi vã mồ hôi hột, nghe nói chỉ có đàn bà con gái mới hay sử dụng hai từ “người ta” để nói chuyện với những người đặc biệt thân thiết. Lúc đó cô vẫn luôn nghĩ, nếu đàn ông con trai mà xưng hô như vậy thì sao nhỉ? Cho đến hôm nay, cuối cùng cô cũng được biết: con trai mà tự xưng hai tiếng “người ta” thì chẳng khác gì những tên thái giám vừa ăn cướp vừa la làng!!

“Im ngay, im ngay!” Lục Vi xoa xoa hai bên thái dương, cảm thấy tiếng khóc của Dạ Ly khiến người ta khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần khi nghe bất kể loại âm thanh nào khác. “Vậy bây giờ tôi sẽ gọi Nam Huyền dậy, anh nói cho anh ta biết câu thần chú để tháo sợi dây quai quýt này ra khỏi tay tôi.”

Nói xong, Lục Vi định bước đến đánh thức tên “thú cưng” ngốc nghếch kia dậy thì bị tên Dạ xấu xa ngăn lại. “Bảo bối đáng yêu, đừng vội!”

“Anh lại muốn làm gì thế hả?” Vi Vi đề cao cảnh giác lùi một bước, cô thừa hiểu một kẻ không biết xấu hổ như Dạ Ly sao có thể buông tha anh một cách dễ dàng như thế được.

Dạ Ly mỉm cười gian trá, lấy một tờ hóa đơn từ trong túi áo ngực ra, nói: “Nếu cô đã đến đây rồi thì trước tiên chúng ta thanh toán mọi nợ nần trước đó đã nhỉ?”

Vi Vi ngẩn người, cầm tờ hóa đơn lên xem. Im lặng không nói. Trên đó có ghi hàng loạt những chi phí nuôi dưỡng Nam Huyền trong suốt quãng thời gian trước đây:

Tiền trông giữ: 100.000 tệ

Tiền thức ăn: 100.000 tệ

Tiền vệ sinh, làm đẹp: 80.000 tệ

Tiền sưởi ấm: 80.000 tệ

Tiền vỗ về tâm lý: 80.000 tệ

...

Nhìn đến dòng chữ cuối cùng trên tờ hóa đơn, Vi Vi nổi giận đùng đùng, chỉ muốn lao đến xé thịt lột da tên Dạ yêu nghiệt kia thành trăm ngàn mảnh. Cửa hàng thú cưng này chẳng phải đang bịp bợm khách hàng, bức họ đến bước đường cùng rồi tự đào hố chôn mình hay sao? Đây đúng là mồ mả ông cha, mồ mả tổ tiên, mồ mả cả gia đình nhà các người! Được rồi, cứ coi như trong khoảng một nghìn năm Nam Huyền ngủ say đó, vẫn cần phải ăn uống, tắm rửa và giữ ấm đi chẳng nữa, nhưng ai có thể nói cho cô biết, tiền vỗ về tâm lý là cái gì? Chi phí đưa đi chơi, tán gẫu là cái gì? Khốn kiếp! Quá khốn nạn mà!!

Nam Huyền ngủ say như chết, lẽ nào còn cần người ngồi bên đọc truyện cổ tích cho anh ta nghe mỗi tối? Hơn nữa, điều đáng hổ thẹn nhất là, phía dưới cùng của tờ hóa đơn đó vẫn còn một đồng những hóa đơn lớn nhỏ khác, toàn những thứ hàng hiệu xa xỉ dành cho nam giới, từ CK đến Versace, rồi từ Hermes đến Dunhill, quần áo, giày dép, túi xách, đủ thứ xa xỉ trên đời.

Vi Vi chợt nhớ đến đồng quần áo và đồ dùng dành cho nam giới đột nhiên xuất hiện trong nhà cô một cách khó hiểu. Lúc đó, cô còn kinh ngạc nghĩ rằng cửa hàng thú cưng này quả thật chu đáo và hào phóng, mua toàn bộ từ A đến Z cho Nam Huyền, bây giờ mới biết tất cả những thứ này đều không đơn thuần chỉ là những đồ dùng cá nhân bình thường, hơn nữa người phải chi trả những hóa đơn khổng lồ này... lại chính là cô?!!

Dạ Ly nở một nụ cười gian trá. “Cũng coi như chúng ta là chỗ thân tình, tôi có thể giảm bớt cho cô số lẻ trên tờ hóa đơn, vậy vị chi tổng số tiền cô phải trả là 237 vạn tệ, trừ một đôi vòng ngọc bích Long Phụng mà cô đã tạm ứng cho chúng tôi một nghìn năm trước, ồ... tính ra nhân dân tệ là 20 vạn tệ, vậy cô chỉ phải trả cho cửa hàng tổng chi phí là 217 vạn tệ.”

Vi Vi: “...”

Đây hoàn toàn là một âm mưu xảo trá đã được vạch sẵn! Rõ ràng Dạ Ly không hề hỏi ý kiến của khách hàng về những thứ liệt kê trong tờ hóa đơn này, anh ta cố ý sắm đồ hàng hiệu cho Nam Huyền một cách bừa bãi mà không thèm đếm xỉa đến cảm nhận của cô. Không những thế, anh ta vẫn có thể bình thản đối

mặt với những thắc mắc của Lục Vi, nói: “Tôn chỉ của cửa hàng đối với tất cả thú cưng của mình là, chỉ cung cấp những thứ đắt nhất, không quan tâm những thứ tốt nhất!”

Lục Vi suýt học máu, ngã lăn xuống đất. Mặc dù lúc trước, cô chẳng dẫn đo suy tính mà tiếp nhận Nam Huyền, nhưng điều đó không có nghĩa người ta có quyền được lợi dụng và chà đạp cô. Cho đến tận giờ phút này, việc rút cuộc cô có phải chủ nhân thực sự của Nam Huyền hay không vẫn còn là một ẩn số chưa có lời giải, anh ta dựa vào đâu mà có quyền đổ lên đầu cô một đồng nợ như vậy?

Vi Vi quyết định phải lấy cái ác để chế ngự cái ác, cắn răng nói: “Anh nghĩ rằng anh nói sao thì tôi phải nghe vậy ư? Anh dựa vào đâu để chứng minh Nam Huyền đã từng tồn tại trong cửa hàng của anh một nghìn năm nay, nói không chừng chính anh là kẻ đã bắt cóc Nam Huyền!”

“Tôi...”

“Anh có gì làm bằng chứng? Anh lấy phí nuôi dưỡng thú cưng ra để chứng minh sao? Tắm rửa, gội đầu có thể chứng minh sao? Đôi vòng ngọc bích Long Phụng kia có thể chứng minh sao?”

Dạ Ly: “...” Dưới sức công phá mạnh mẽ của Lục Vi, Dạ Ly chỉ biết phòng mồm trợn má, ngây ngốc đứng nhìn, không thốt nên lời. Nhưng đúng lúc Lục Vi cho rằng mình sắp thắng lợi hoàn toàn thì Dạ Ly bỗng nhiên cười ha hả: “Cha cha, tôi biết con người bây giờ thích nhất là chiêu trò quỷ rối, cho nên, mọi quyết định của tôi cho đến bây giờ vẫn vô cùng đúng đắn.”

Chớp mắt, trong đầu Lục Vi hiện lên một câu hỏi lớn không có lời giải.

Dạ Ly vẫn cười ha hả: “Bây giờ, tôi sẽ cho cô hai sự lựa chọn. Một là cô đến cửa hàng thú cưng của tôi làm việc để trả nợ, hai là lập tức trả tiền cho tôi. Đương nhiên, cô không trả, tôi cũng không thể làm gì cô được, ha ha, ai bảo ngay từ đầu tôi đã đặt niềm tin tuyệt đối vào cô như vậy chứ, không thêm ký kết hợp đồng giao ước, pháp luật cũng không thể bảo vệ những loài ma quỷ nhỏ bé như chúng tôi...”

Nói đến đây, Dạ Ly dừng một chút rồi lại uyển chuyển tiếp lời, trên môi nở một nụ cười quỷ quái. “Có điều, nếu cô không trả đủ tiền cho tôi, tôi sẽ mãi mãi, mãi mãi không nói cho Nam Huyền biết câu thần chú tháo sợi dây đỏ trên cổ tay cô.”

Lục Vi nghiêng rằng, sắc mặt từ đỏ tía đến xanh tái rồi cuối cùng chuyển sang màu xám tro u ám. Lẽ nào đây chính là minh chứng cho câu nói: “Đạo ột thước, ma ột trượng[1]” hay sao?

[1] Câu này có nghĩa là: cái xấu luôn luôn lấn át cái tốt nhưng cái tốt luôn vững vàng để chống lại. Thiện luôn luôn thắng tà.

19. Chương 19: Nhi Đại Bất Trung Lưu

Ở ga tàu điện ngầm, hành khách xếp thành một hàng dài đợi tàu. Một người phụ nữ trung niên có dáng vẻ vội vã vỗ vỗ vào vai Lục Vi đang đứng phía trước, lớn tiếng nói: “Cô gái, cô đứng cách xa người phía trước như thế làm gì? Cần thận không bị chen ngang đấy.”

Vi Vi nghe thấy vậy, chưa kịp nói gì đã bị người phụ nữ đó thụi nắm đấm vào lưng, suýt ngã nhào. Quay lại nhìn bà ta một cái, sau khi xác nhận một cách chắc chắn là bà ta không hề nói đùa, cô mới rụt rè quay đầu lên.

Trước mặt Lục Vi rõ ràng có hai nữ sinh đang đứng xếp hàng. Họ đều cột tóc đuôi gà, đi giày thể thao, mặc áo đồng phục rộng thùng thình, trên ba lô treo đầy ảnh của các minh tinh màn bạc và những con thú nhồi bông nhỏ xinh, dáng vẻ vô cùng thanh tú, có điểm gì không giống những người khác đâu, tại sao lão bà bà kia lại không nhìn thấy chứ?

Lục Vi thăm chử rửa, hai cô nữ sinh kia cũng nhận ra có người đang nhìn mình, họ hồn nhiên chum đầu xì xầm với nhau điều gì đó. Người phụ nữ trung niên đó thấy sắc mặt Lục Vi trắng bệch lại đẩy cô cái nữa

rồi nói: “Đi đi, phía trước người ta đi hết rồi kia kìa.”

Thấy cô vẫn không di chuyển, chàng trai đứng phía trước cũng quay lại nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dò hỏi nhắc nhở: “Sao cô không bước sát lên một chút.”

Lục Vi cúi đầu, im lặng. Xem ra mọi người đều thực sự không nhìn thấy hai cô bé kia... Lẽ nào trong thế giới ma quỷ, trẻ con cũng phải đi học sao? Hoặc giả chúng cũng đang vội vã tham gia buổi gặp mặt trong tiết Thanh minh? Dưới ánh nhìn kỳ quái của mọi người, Vi Vi chậm rãi bước ra khỏi hàng, gượng cười, nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra còn có chút việc nên không... không đi nữa...”

Lục Vi tận mắt trông thấy người đàn bà kia tiến lên, bước chân dề lên bóng hình của hai cô bé. Cô run rẩy, không dám nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của hai cô bé, dờ dẩn rời khỏi ga tàu điện ngầm. Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ bao trùm mọi vật, vì là cuối tuần nên người đến công viên vui chơi cũng đông hơn, lũ trẻ thỏa thích nô đùa, tiếng nói cười rộn rã khắp nơi... Mặc dù cảnh vật trước mắt vui tươi là vậy nhưng Vi Vi vẫn không thể cười nổi.

Cô nhớ rõ bây giờ là 10 giờ 22 phút giờ Bắc Kinh, ngày 1 tháng 4 năm 2012, chín ngày sau khi biết rõ sự thật về sợi dây màu đỏ đang đeo trên tay. Từ sau khi biết được công dụng của sợi dây này, cô luôn vô tình hoặc hữu ý gặp những sinh vật kỳ quái ở xung quanh.

Nhạc Lăng nói, tính chất của yêu ma và động vật sắp tuyệt chủng cũng gần giống nhau, chúng đều rất hiếm hoi, hơn nữa thần lực của sợi dây trên tay Vi Vi cũng rất yếu, những yêu ma mà có thể nhìn thấy thực sự không nhiều. Ban đầu Vi Vi cũng dựa vào những lập luận này của Nhạc Lăng để tự an ủi mình, đau lòng hay sợ hãi mãi rồi cũng thành quen, đeo sợi dây đỏ trên tay cũng chẳng sao cả. Cô tuyệt đối không được sợ hãi, không nên tạo cơ hội cho những ý đồ đen tối của tên Dạ Ly trở thành hiện thực, làm sao cô có thể tình nguyện đến cửa hàng thú cưng làm việc không công được kia chứ?

Nhưng thực tế đã chứng minh, nhân phẩm của Lục Vi thực sự quá kém cỏi, mới hai ngày trôi qua mà cô đã chạm mặt “sứ giả của thần Chết” rồi.

Hôm nay, Vi Vi vốn định đi tàu điện ngầm đến nhà Quý Tinh. Lần trước, vì có chuyện đột xuất nên Lục Vi vẫn chưa kịp đóng tiền nhà cho bà, sau đó bà ấy lại đi du lịch, thỏa thuận ngày nộp tiền nhà sẽ đổi sang hôm nay. Nhưng Vi Vi ngàn vạn lần không nghĩ đến chuyện ngay cả trong ga tàu điện ngầm cũng có thể gặp những thứ kia. Rơi vào bước đường cùng, cô đứng trước quảng trường hồi lâu, cuối cùng không kiên nhẫn nổi nữa, đành đau đớn đưa ra quyết định: đi taxi.

Nhưng vừa lên taxi, thắt dây an toàn xong xuôi, Lục Vi đã cảm thấy hối hận. Người lái xe là một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, anh ta quay nhìn Lục Vi, mỉm cười gật đầu chào: “Xin chào, cô muốn đi đâu?”

Ồm, lịch sự thật đấy, còn tươi cười thân thiện với khách nữa chứ, đúng là một người lái xe tốt. Nhưng... ai có thể nói cho Lục Vi biết, người lái xe trông hết sức bình thường ấy lại không có chân... Trên ghế lái thò ra một chiếc đuôi rắn màu xanh đang ngoe nguẩy vui sướng.

Ha ha ha ha, nhất định đây là ngày Cá tháng Tư, nhất định là thế.

Vi Vi nuốt nước miếng, run rẩy khước môi, nói: “Bỗng nhiên tôi nhớ ra mình còn có chút việc, không đi nữa...”

“Hả? Đợi đã!” Anh chàng lái xe nghiêng đầu, nhân lúc Lục Vi đang loay hoay tháo dây an toàn, chiếc đuôi rắn thoát cái đã lườm tới trước mặt cô. Cô hét lên một tiếng, lùi lại theo phản xạ. Lúc này, người lái xe thân thiện, hòa nhã kia bỗng cất tiếng cười đầy ma quái. “Ha ha, quả nhiên cô có thể nhìn thấy.”

Lục Vi khóc ròng, thâm oán thán số phận mình quá đen đủi, những con quái thú kỳ dị chỉ có trong truyền thuyết mà trong một ngày cô lại đụng độ tới hai lần. Lục Vi đưa hai tay lên đầu cầu xin tha thứ, khi sắp sửa hô to: “Đại vương tha mạng” thì anh chàng lái xe kia đột nhiên ngượng nghịu nói: “Ài da, vừa lên xe là cô đã nhìn chằm chằm vào cái đuôi của tôi, tôi liền biết ngay cô chính là đồng loại của mình. Nay cô em, cho tôi xin số điện thoại được không. Thế nào mà ngày thường tôi qua lại khu phố này bao lần mà chưa từng gặp cô em nhỉ? Mới đến à?”

Vi Vi (tê liệt hoàn toàn): “...”

— — — — Tôi là đoạn phân cách kết bè kết phái — — — —

Vì mọi lý do bất thường, cuối cùng Vi Vi đến nhà Quý Tinh muộn hơn so với dự tính nửa tiếng. Vội vàng leo lên cầu thang, gõ cửa, đối phương vừa mở cửa, Vi Vi đã ngây ngốc đứng như trời trồng, tim đập tình thích, nói năng lộn xộn, không đầu không cuối...

Thì ra, so với yêu ma, loài đáng sợ hơn cả... mãi mãi là con người.

Người “đáng sợ hơn cả yêu ma” ấy vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, ngay đến mí mắt cũng không thèm nhướng lên, lạnh lùng quay người bước vào trong phòng. May là Quý Tinh hôm nay cũng ở nhà. Thấy Lục Vi bước vào, bà ta đang ngồi trên sofa liền nghiêng cổ ra chào hỏi: “Đến rồi à?”

Vi Vi ngoan ngoãn gật đầu, lấy một chiếc phong bì từ trong túi ra đưa cho Quý Tinh, trong lòng chợt cảm thấy lâng lâng. Chẳng lẽ đồ đạc trong nhà Quý Tinh lại nhanh hỏng đến thế sao, mới một thời gian ngắn Quý Vân lạnh lùng lại phải đến đây để làm công nhân sửa chữa. Nhưng tại sao mỗi lần cô đến, anh đều trốn vào phòng bếp? Lẽ nào cô xấu xí đến mức không bằng cả con gián trong xô bếp hay sao?

Quý Tinh vừa đếm tiền vừa hỏi: “Nghe nói em trai cô bây giờ cũng đến ở cùng cô à?”

“Vâng!” Vi Vi trả lời, đợi bà chủ nhà đếm tiền xong, cô đang chuẩn bị cáo từ thì cái mũi xấu tính lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc đang lan tỏa khắp căn phòng. Hai người đồng thời quay lại liền thấy Quý Vân vẫn một vẻ lạnh lùng đang bê khay cà phê bước ra. Một, hai, ba... Vi Vi nhắm đếm, trong khay có ba cốc cà phê Macchiato. Nhìn xung quanh một lượt, ạch, nếu không phải cô bị hoa mắt thì trong căn phòng này, ngoài hai người họ ra thì chỉ còn cô. Nói như thế... cốc cà phê Macchiato thứ ba kia là dành cho cô sao?

Bình thường, Vi Vi và Quý Tinh đều chẳng có chuyện gì để nói với nhau. Lần nào cô đến đây nộp tiền nhà, hai người cũng chỉ nói dăm ba câu liên quan đến vấn đề nhà cửa mà thôi, sau khi Quý Tinh đếm tiền và xác nhận xong, Vi Vi cũng nhanh chóng ra về. Nhưng tình hình lúc này...

Nhất thời, Quý Tinh và Lục Vi đều ngồi ngây tại chỗ, không biết anh chàng lạnh lùng, băng giá này có ý gì. Quý Vân làm như không nhìn thấy dáng vẻ đang muốn rời đi của Lục Vi, sau khi đặt khay đựng cà phê lên bàn, anh liền chớp mắt, thản nhiên nói: “Bữa trưa có cá hấp, sườn xào chua ngọt, còn có cánh gà chiên giòn và canh đậu hũ củ cải trắng.”

Quý Vân chớp chớp hàng mi dài cong vút, vừa nói vừa đặt ba cốc cà phê xuống bàn. Lục Vi như bị đóng đinh tại chỗ, đi không được mà ở cũng không xong, lúc này, lời cáo từ đã lên đến miệng mà cô không biết phải nói thế nào. Trong đầu đầy những con vi rút “ham ăn”, trước mắt lại thấp thoáng bóng dáng món sườn xào chua ngọt, cánh gà chiên giòn...

Không ngờ khẩu vị của Quý Vân lại giống mình đến vậy, nhưng Lục Vi vẫn thắc mắc những lời anh vừa nói là anh đang chuẩn bị làm cơm hay có ý nhắc khéo cô Quý vào nấu. Vi Vi còn đang ngẩn ngơ, bỗng nghe thấy Quý Vân bắt ngờ thốt ra năm chữ: “Ồ lại đây ăn cơm.”

Về mặt không có bất cứ biểu hiện nào, câu nói ra cũng không có chủ ngữ, chỉ đơn giản như vậy thôi nhưng lại khiến Vi Vi và Quý Tinh chao đảo. Hai người kinh ngạc, đồng thanh thốt lên: “Cái gì?” Quý Tinh chậm rãi nhìn theo ánh mắt của cậu cháu trai đang dừng trên khuôn mặt đỏ bừng của Lục Vi, càng nhìn càng cảm thấy khả nghi, càng nhìn càng không sao hiểu được.

Chẳng trách Tiểu Vân đột nhiên lại “nhàn rỗi” như vậy, bỏ cả công việc để đến đây thăm mình, lại còn mua rất nhiều thức ăn. Chẳng trách thằng bé đến đây từ sáng sớm, không có việc gì cũng cứ đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Có lẽ vì hôm trước, mình đã tiện miệng nói với thằng bé hôm nay Lục Vi sẽ đến trả tiền nhà!

Nghĩ đến đây, trái tim Quý Tinh lập tức vỡ thành muôn mảnh, lẽ nào Tiểu Vân lại đem lòng thích một con bé tầm thường như thế? Gia cảnh của con bé không tốt, ngoại hình bình thường, học lực trung bình, công việc bình dân... Một tay mình nuôi dưỡng Tiểu Vân trưởng thành thành tuần tú, xuất sắc như thế, sao có thể để con bé tầm thường này cướp đi được? Không được, tuyệt đối không được!

Lục Vi bị sự im lặng tàn nhẫn của Quý Tinh đã kích đến độ thương tích đầy mình, đứng ngây tại chỗ, hai má vốn luôn hồng hào của cô lúc này nóng ran. Cô run rẩy ngẩng đầu, đang không biết phải mở lời thế nào thì thấy Quý Vân nhíu mày giải thích: “Có nhiều thức ăn quá, hai người sợ ăn không hết.”

Quý Tinh tỏ vẻ khó chịu, nói: “Ăn không hết thì để lại ăn dần!”

Bị bà chủ nhà nhìn chòng chọc như muốn xuyên thủng người, Vi Vi cũng từ chối một cách vô thức: “Không cần đâu, ở nhà tôi còn có chút việc...” Lục Vi thà từ chối lời mời của Quý Vân còn hơn ở lại dùng cơm để bị ghen ghét. Cô đang tìm thêm một lý do thuyết phục hơn thì chuông điện thoại bỗng vang lên. Vừa nhìn dây số hiển thị trên màn hình cô liền nhận ra đó là nhân viên siêu thị nội thất gọi đến.

Sau khi linh kiện của chiếc giường sofa mới mua được chuyển về nhà, nhân viên siêu thị nội thất đã ấn định thời gian đến lắp đặt giường cho cô. Có lẽ họ gọi đến vì việc này. Vừa nhắc máy, Lục Vi liền nghe thấy dây bên kia lên tiếng: “Xin chào, cô Lục phải không ạ? Chúng tôi ở bên siêu thị nội thất, thật xin lỗi cô vì đơn hàng nhiều quá, nhân viên lắp đặt của chúng tôi chắc phải nửa tháng nữa mới đến lắp giường cho cô được. Nếu không đợi được chúng tôi thì cô có thể tự mình lắp đặt.”

Vi Vi nghe xong những lời này nhất thời nổi giận, nói: “Còn phải đợi những nửa tháng nữa ư? Các anh làm ăn kiểu gì thế hả? Tuần trước tôi đã hẹn thời gian cụ thể rồi cơ mà, vì sao lại phải đợi nửa tháng nữa? Lễ nào các anh muốn để em trai tôi phải ngủ dưới đất nửa tháng nữa sao?”

Đối phương im lặng giây lát rồi chỉ nghe thấy một câu “xin lỗi” nhẹ nhàng được cất lên. Lục Vi tức giận đến nổi đầu bốc hỏa, đây chính là thái độ phục vụ khách hàng tận tình, chu đáo của siêu thị nội thất này sao? Chẳng lẽ chỉ vì chiếc giường cô mua quá rẻ nên họ mới có thái độ như vậy? Vi Vi không thừa hơi tốn sức để tranh cãi với tên nhân viên bất lịch sự đó nữa, nhanh chóng ngắt máy, hận không thể đập tan cái điện thoại cho bở tức.

Đang tức giận đùng đùng, Lục Vi cúi đầu nhìn xuống sàn nhà với màu sắc, hoa văn lạ hươ hươ, giật mình nhớ ra... hình như... cô vẫn đang ở trong nhà họ Quý. Lục Vi đỡ đầu ngẩng lên, quả nhiên thấy Quý Vân và Quý Tinh đang tròn xoe mắt, kinh ngạc nhìn mình.

Quý Vân nói: “Cô mua giường ở siêu thị nội thất à?”

Lục Vi gật đầu nói: “Ừm... Rõ ràng tôi đã hẹn thời gian đến lắp đặt nhưng đột nhiên họ lại thay đổi...”

Quý Vân: “Việc đó rất đơn giản, lát nữa tôi sẽ lắp cho.”

“Không cần...” Bản thân là một cô nàng chuyên văn, lại thuộc phái liễu yếu đào tơ, khi phải đối mặt với một đồng đinh ba ốc vít phức tạp này, Lục Vi quả thực không biết phải làm sao. Cái tên “thú cưng” ngốc nghếch kia còn mù tịt hơn cả cô, có lẽ bảo Nam Huyền đập phá đồ đạc thì may ra anh ta còn làm được, chứ bảo lắp giường thì... thà để cô tự làm còn hơn.

Vừa dứt lời, Lục Vi liền thấy Quý Vân với tay lấy chiếc áo đang để trên ghế, đứng dậy khoác lên người, hành động đó khiến Lục Vi ngạc nhiên: “Anh Quý, anh...”

Quý Vân thần nhiên đáp, ánh mắt vô cùng điềm tĩnh: “Để tôi giúp cô.”

Câu nói đó giống như một quả bom vừa giật kíp khiến ngôi nhà của Quý Tinh nổ tung, Lục Vi và Quý Tinh lập tức ngậy người như phồng. Quý Vân không hề chú ý đến vẻ kinh ngạc, ngậy ngậy của hai người, khoác vội chiếc áo rồi kéo Lục Vi ra cửa, nói: “Đúng lúc tôi đang rảnh rồi, để tôi đến lắp giường giúp cô. Con đi trước đây!”

Lục Vi: “...”

Khi hai người đã rời đi được một lúc, Quý Tinh vẫn còn chưa hết kinh ngạc, phát hiện trong phòng này chỉ còn lại một mình mới vội chạy tới ban công, thò đầu ra, giận dữ gào với theo chiếc xe đang nghênh ngang chuẩn bị chuyển bánh: “Món sườn xào chua ngọt, cá hấp thì thế nào hả? Không ăn à?”

Chiếc xe hơi màu đen không vì những tiếng gào thét của Quý Tinh mà dừng lại, một làn khói bay ra từ ống bô xe phả vào không khí, lượn vòng quanh rồi từ từ tan biến. Haizz, tên tiểu tử bất hiếu kia! Đại cô, bà cũng nên kìm nén bị thương!

20. Chương 20: Chiếc Vòng Đeo Tay Bằng Bạc

Căn phòng số 36 tầng ba khu nhà hình ống số 3, viện Tây Khang đang chìm đắm trong không gian vô cùng tĩnh lặng.

Lục Vi đứng ở một góc, nhìn sang bên trái, Quý Vân xắn cao tay áo, khuôn mặt không chút biểu cảm đang thào thào lấp lấp chiếc giường sofa cô mới mua, nhìn sang bên phải, Nam Huyền đang ngồi xếp bằng trên ghế, chăm chú quan sát từng động tác của Quý Vân. Cô bỗng vất tay lên trán, trầm tư suy nghĩ: sao sự việc có thể trở nên lạ lùng thế này?

Trước đó nửa tiếng, Quý Vân chủ động đề nghị giúp Lục Vi lắp chiếc giường sofa này, rồi kiên quyết lái xe đưa cô về khu nhà, lúc đó cô mới nghĩ đến việc trong nhà vẫn còn một phiền phức lớn khác, đó chính là... Nam Huyền.

Với tư cách là “thú cưng” giữ nhà vô cùng trách nhiệm, cuộc sống hằng ngày của Nam Huyền chỉ gói gọn trong một từ “ngủ”, khi nào Vi Vi đi làm về... anh ta sẽ cùng chủ nhân chơi đùa một lúc hoặc bị “áp giải” ra khỏi nhà đi lòng vòng một lượt, sau đó về nhà tiếp tục ngủ. Cuộc sống của anh ta ngày nào cũng như ngày nào, đều trôi qua một cách nhàm chán và đơn điệu như vậy, nhiệm vụ quan trọng duy nhất của Nam Huyền chính là trông nhà, ngoài ra không có công việc nào khác.

Nam Huyền là Tiêu đồ, con trai thứ chín của Thần Long, thích nhất việc giữ nhà và ngủ, ghét nhất có người xâm nhập vào nơi ở của mình. Mỗi lần Lục Vi đưa người lạ vào nhà, anh ta đều có vẻ nóng nảy một cách bất thường. (Đặc biệt là với động vật giống đực.)

Từ lúc phát hiện ra những biểu hiện bất thường đó của tên “thú cưng” ngốc nghếch, Lục Vi luôn hạn chế tối đa để người lạ vào nhà. Cách đây mấy hôm, ngay cả khi mấy nhân viên của siêu thị nội thất chuyển giường đến, Lục Vi cũng bảo bọn họ để đồ ngoài cửa, sau khi họ đi khỏi, mới gọi Nam Huyền ra chuyển đồ vào trong.

Nhưng đầu óc Lục Vi cứ dờ dẩn cho đến khi cùng Quý Vân đứng trước cửa nhà mới bỗng giác ngộ ra: mọi linh kiện của chiếc giường sofa được chuyển vào trong nhà nhưng vẫn phải đợi công nhân đến lắp đặt, mà người “công nhân” đó lại chính là Quý Vân.

Quý Vân thấy Lục Vi đứng thờ người ra liền chau mày hỏi: “Cô không mang theo chìa khóa à?”

Lục Vi lắc đầu, nói: “Anh đợi tôi một chút.” Nói xong, cô liền mở cửa chạy vội vào trong, sau khi đánh thức tên “thú cưng” ngốc nghếch kia dậy, cô cũng không thèm để ý rốt cuộc anh ta đã tỉnh hẳn chưa, vội vã dặn dò: “Nam Huyền nghe này, bây giờ tôi lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho anh, lát nữa, bất luận là có sinh vật nào bước vào nhà, anh cũng không được tùy tiện nói chuyện, tùy tiện phản kháng, chỉ được phép ngoan ngoãn ngồi trên sofa, đã rõ chưa?”

Vì thế...

Khung cảnh kỳ quái cứ thế diễn ra...

©STENT: .luv-ebook

Sau khi Quý Vân bước vào nhà, anh lẳng lặng bắt tay ngay vào việc xếp giường. Tên “thú cưng” kia cũng ôm ngực ngồi xếp bằng, trầm ngâm không nói một lời, trừng mắt nhìn chòng chọc vào Quý Vân, một phút cũng không dời. Vi Vi vã mồ hôi hột, Nam Huyền đang phản kháng trong im lặng sao?

“Ồ!” Lục Vi lên tiếng, phá tan bầu không khí im ắng bao quanh. “Cũng sắp trưa rồi, tôi ra ngoài mua ít đồ ăn, anh Quý ở lại ăn trưa cùng chúng tôi nhé!” Nói xong, không đợi Quý Vân đáp, Vi Vi liền vẫy tay nói tiếp: “Nam Huyền, cùng chị ra ngoài mua chút đồ ăn nào!”

“...” Tên “thú cưng” không đáp, cũng chẳng thèm chớp mắt lấy một cái, vẫn tiếp tục quan sát Quý Vân vịn đỉnh ốc.

Vi Vi cảm thấy khó xử, ho khan hai tiếng, gọi lại: “Nam Huyền, chị đang gọi em đấy!”

“...” Tên “thú cưng” đáng ghét lúc này mới thản nhiên giương mắt nhìn Lục Vi, vẻ mặt tràn ngập sự coi thường. Đúng vậy, Lục Vi tuyệt đối không hoa mắt, thái độ ấy đúng là đang coi thường cô. Hai con người

đen láy kia dường như đang muốn gào lên: Đối với hành động vô đạo đức này của chủ nhân, loài động vật đáng yêu như tôi đây tuyệt đối không quan tâm tới cô trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.

Lục Vi chờ đợi, đang không biết phải làm thế nào thì Quý Vân đã lên tiếng, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ: “Dường như cậu ấy rất hứng thú với công việc lắp ráp đồ nội thất, cô đi mua đồ ăn một mình cũng được mà.”

“À, vâng!”

Trong hoàn cảnh phát sinh sự việc ngoài ý muốn này, Lục Vi dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy đi mua đồ ăn rồi lại nhanh như gió quay về, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì cô không sao kiềm chế nổi, trơ mắt sững sờ. Chiếc giường sofa mới mua thân nhiên được đặt trong phòng khách còn chiếc sofa trước đó lại không cánh mà bay. Chiếc ghế dài gãy nửa chân đã được đóng lại, bên dưới bàn máy vi tính vốn trông hươu trông hoác giờ bỗng chia ra một cái ngăn kéo đặt bàn phím, tủ sách trước kia kê cạnh bộ bàn ghế cũng bị di chuyển đến bên bàn máy vi tính... Với cách bài trí này, phòng khách bỗng trở nên rộng rãi vô cùng.

Mặc dù chỉ sắp xếp lại một vài thứ, nhưng bố cục của cả phòng khách đã hoàn toàn khác so với trước lúc Lục Vi rời đi, chỉ có điều là... vị sư huynh cùng trường – người công nhân lắp đặt tất cả những thứ này cùng chiếc sofa cũ đã không cánh mà bay. Lục Vi quắc mắt hỏi Nam Huyền từ nãy đến giờ vẫn ngồi im lặng trên ghế: “Người nữa đâu?”

Tên “thú cưng” “hừm” một tiếng, quay mặt đi không thèm để ý.

Vi Vi sa sầm nét mặt nhưng vẫn cố tỏ vẻ mềm mỏng, nhẹ nhàng nói: “Nam Huyền ngoan, giờ anh có thể nói chuyện được rồi, cũng không cần ngồi im trên ghế như thế nữa, nhưng... người vừa nãy đi đâu rồi?”

Nam Huyền được chủ nhân thu hồi mệnh lệnh, từ từ đứng dậy, cử động hai cánh tay rồi nhìn chằm chằm vào mặt Lục Vi, ánh mắt ngập tràn vẻ phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không biết!”

Hai từ vô cùng đơn giản vậy thôi nhưng lại khiến Lục Vi không ngừng tưởng tượng. Có lẽ Quý Vân cảm nhận được thái độ bất mãn của Nam Huyền nên lắp xong chiếc giường, anh đã lặng lẽ ra về. Cũng có thể vì anh không yên tâm Quý Tinh đang ở nhà một mình nên đã vội vã trở về rồi. Cũng có thể là...

Lục Vi vô đầu gào thét: “Rốt cuộc ban nãy đã xảy ra chuyện gì?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch im lặng giây lát rồi chậm rãi mở miệng: “Vừa rồi anh ta hỏi tôi, cô nấu cơm có ngon không?”

Nghe thấy những lời này, trong lòng Lục Vi liền vang lên những tiếng lộp bộp. Không ngờ Quý Vân bằng giá với dáng vẻ chưa bao giờ biết đến khói bếp nhân gian đột nhiên lại quan tâm đến nghệ thuật vào bếp của người khác như vậy! Lục Vi liền hỏi lại: “Vậy anh trả lời thế nào?”

Nam Huyền nhìn trời, nở nụ cười tinh quái. “Tôi ra sức lắc đầu, sau đó anh ta bỏ đi.”

“Đoàng” một tiếng, Lục Vi hoàn toàn ngã gục. Đồ “thú cưng” ngốc nghếch, anh dám ăn miếng trả miếng với tôi như vậy sao!!

— — — — Tôi là đoạn phân cách ăn miếng trả miếng — — — —

Ngày đầu tuần đi làm, vào giờ nghỉ trưa, Lục Vi cầm một chiếc hộp nhỏ màu đỏ nằm bỏ trên bàn làm việc, vô cùng bối rối. Có nên đi tìm anh, có nên đi tìm anh, có nên đi tìm anh không đây? Mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, đã vạch sẵn kế hoạch dụ dỗ anh chàng đẹp trai nhưng Lục Vi nhất gan vẫn không dám hành động.

Gục đầu xuống bàn, Vi Vi tự an ủi mình, theo lẽ thường chủ nhà đích thân đến giúp cô sắp xếp đồ đạc, bất luận thế nào cô cũng nên gặp người ta để thể hiện lòng biết ơn, nhưng...

Đang nhíu mày do dự, từ phía sau Lục Vi bỗng có một cơn gió lạ thổi tới, trong phút chốc, chiếc hộp đỏ trên tay bỗng nhiên đổi chủ. Điền Hân đứng đưa chiếc hộp, cười gian trá. “Đây là thứ đồ vật thần thánh gì mà có thể khiến cho Lục tiểu thư yêu quý của chúng ta ở đây thở vắn than dài cả trưa thế này?”

Lục Vi uốn oải quay đầu nhìn Điền Hân, nói: “Mình khuyên cậu nên nói nhỏ một chút kéo đánh thức chị Tống dậy lúc giữa trưa thế này, cẩn thận chị ấy ăn thịt cậu, hôm nay chị Tống đến ngày bị “bà cô già” ghé thăm đó.”

Điền Hân chẳng thèm để tâm, vỗ nhẹ lên đầu Lục Vi, nói: “Cậu thích buồn chuyện từ lúc nào thế hả, ngay cả thân nhân của người khác đến mà cậu cũng biết cơ đấy!”

Lục Vi thở dài, lại bỏ ra bàn, lặng im không nói. Chẳng phải cô thích thú mấy chuyện tầm phào ấy mà đơn giản chỉ là “nhân tại giang hồ thân bất do kỷ[1]” mà thôi. Bây giờ cô không chỉ thường xuyên trông thấy quỷ u sầu mà mọi thứ kỳ quái như côn trùng, động vật bò sát lúc nào cũng lẩn vờn trước mặt cô. Nói không chừng đến một ngày nào đó, cô còn có thể xuống cõi âm gian để thỏa hiệp với thần Chết cũng nên.

[1] Ý nói con người sống trên đời nhiều khi phải làm những chuyện trái với mong muốn của bản thân.

Vi Vi đang ngơ ngẩn, Điền Hân đã tự ý mở chiếc hộp màu đỏ trên tay ra xem, đập vào mắt là một chiếc vòng bạc dành cho trẻ sơ sinh. Điền Hân khê dẩu môi, sau khi kiểm tra chắc chắn không phải mình hoa mắt mới “ồ” lên một tiếng, nói: “Con người bạn nào đó của cậu sắp đầy tháng sao? Cậu chuẩn bị quà này để tặng em bé à?” Nhưng chiếc vòng này chẳng phải rất... khó coi ư? Nó đã không còn vẻ sáng bóng, lấp lánh của chất bạc từ lâu rồi, ngay cả âm thanh phát ra từ ba quả chuông nhỏ trên đó cũng không còn trong trẻo nữa.

“Hơn nữa, chẳng phải thông thường khi tặng vòng cho trẻ con phải tặng có đôi có cặp sao? Sao cậu chỉ mua có một chiếc?” Điền Hân vừa lẩm bầm vừa lắc lắc chiếc vòng, bỗng như hiểu ra chuyện gì đó, cô há hốc miệng, kinh ngạc nói: “Vi Vi, có phải gần đây cậu dính vào yêu đương nên thiếu tiền đúng không? Thế nên cậu mới đem tặng chiếc vòng cũ kĩ thế này? A... Tớ biết ngay mà, bạn trai của cậu là người không thể dựa dẫm được, vừa nhìn là biết ngay anh ta chỉ là một nhân viên quèn, cậu còn dám gạ mình nói đó là em trai cậu ở quê lên à?”

“Stop, stop, stop!” Vi Vi ngay lập tức cắt đứt trí tưởng tượng vô cùng phong phú của Điền Hân, sợ nếu cứ để cái miệng của cô ấy tiếp tục phát thanh thì chưa biết chừng Lục Vi sẽ biến thành nhân vật nữ chính trong một bộ phim truyền hình nói về bi kịch tình yêu giữa một đôi nam nữ nghèo nàn, bất hạnh. Lục Vi vội vàng giải thích: “Chiếc vòng này không phải để tặng, đó là chiếc vòng mà một người bạn của mình đã đeo khi còn nhỏ.”

Vừa nói Vi Vi vừa giằng lấy chiếc vòng, Điền Hân bướng bỉnh không chịu bỏ tay ra, hai người cứ thế tranh giành nhau rồi vô ý để chiếc vòng rơi xuống sàn nhà. Điền Hân nhanh tay nhanh mắt nhặt nó lên, liền phát hiện mặt trong có khắc hình càn khôn, cô liếc mắt cười đầy ẩn ý nói: “Cậu nói đi, tại sao bạn cậu lại đưa chiếc vòng này cho cậu vậy? Mặt trong còn có khắc dòng chữ “Tiểu Vân sống lâu trăm tuổi” là thế nào? Tiểu Vân, Tiểu Vân, ôi ôi, không phải là anh chàng... cậu thầm yêu trộm nhớ kia chứ... Ô ô!!”

Vi Vi vội vàng lấy tay che miệng Điền Hân, trừng mắt nói: “Cậu không được nói linh tinh! Chiếc vòng này là do tớ vô tình có được, giờ tớ còn đang bối rối không biết có nên trả lại cho anh ta hay không đây?”

Điền Hân nghe thấy những lời này, hai mắt liền híp lại thành hai đường chỉ, chống cằm nói: “Vô tình có được á? Hi hi, mau khai báo thành thực đi, làm thế nào mà cậu có được? Đồ con gái xấu xa, lẳng lơ, dâm đãng kia! Hừ, thông đồng với một mỹ nam còn chưa đủ, lại còn không quên người tình cũ lạnh lùng, băng giá kia! Rốt cuộc cậu có còn coi người bạn này ra gì không vậy?”

Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Điền Hân, Lục Vi gơ tay đầu hàng, ngượng ngùng nói: “Tớ thực sự không lừa dối cậu, chiếc vòng này... là mẹ anh ta đưa cho tớ.” Hừm, đây chính là chiếc vòng được tìm thấy trong chiếc hộp chôn dưới gốc cây ngô đồng, lúc Lục Vi trả nó lại cho Lam Vân Thanh, bà ta đã tận tay giao nó cho cô. Vì vậy, cô nói như thế cũng không thể bị coi là nói dối Điền Hân được.

Nghĩ vậy, Vi Vi nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Điền Hân, đối phương cũng nghiêng đầu chăm chăm nhìn lại. Im lặng một lát, Điền Hân đột nhiên hét toáng lên: “Má ơi! Ngay cả mẹ anh ta, cậu cũng gặp rồi sao!”

Lục Vi: “...” Nếu như có thể, cô hy vọng trước đây, bây giờ và mãi mãi sau này không bao giờ phải gặp mẹ anh.

Vi Vi: “Lúc này tớ không thể nói rõ ràng cho cậu biết mọi chuyện được, dù sao thì mọi chuyện cũng không

giống những gì cậu đang nghĩ đâu... Haizz, tớ với anh ta không phải như cậu tưởng tượng. Chỉ là tớ đang suy nghĩ có nên trả chiếc vòng này cho anh ta không mà thôi.” Vi Vi cúi đầu chăm chú nhìn chiếc vòng bạc, trong lòng cũng có chút không yên. Ngộ nhỡ bây giờ Quý Vân hoàn toàn không còn nhớ gì về chiếc vòng này, mà cô cứ như điên như dại chạy tới đòi trả lại thì chẳng phải là tốn công vô ích, tự huỷ hoại mình hay sao? Nhưng chiếc vòng này lại có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với anh, nó là kỷ vật thời thơ ấu, cô mà không trả thì cũng không hay cho lắm?

“Trả! Tại sao lại không trả chứ?” Điền Hân hùng hồn vỗ bàn, đứng dậy.

Cô gái có lá gan thô để Lục Vi lập tức rút cổ do dự: “Nhưng nếu như...”

“Không có nếu như gì cả!” Điền Hân vung tay quả quyết, cắt ngang lời của Lục Vi. “Cậu không phải nghĩ ngợi làm gì, tại sao mẹ chồng tương lại lại trao chiếc vòng này cho cậu, đáp án đã rõ mười mươi, bà ấy đang muốn tác thành cho hai người! Cậu mà không đem trả chiếc vòng này cho anh ta thì đúng là đã phụ lòng mong mỏi của người lớn rồi. Đi, bây giờ mình đưa cậu đi trả lại.”

Nói xong, Điền Hân lập tức đứng dậy, kiên quyết kéo Lục Vi ra khỏi phòng, đúng lúc cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại thì cánh cửa thang máy bên cạnh lại từ từ mở ra. Một chàng trai tuấn tú rạng ngời bước ra, thông thả tiến vào phòng làm việc của Lục Vi, nở một nụ cười sáng chói như ánh mặt trời rồi nói:

“Hi, cô gái xinh đẹp, tôi là Dạ Ly. Vài hôm trước tôi đã hẹn với Trình Tổng, hôm nay đến đây để nhậm chức.”

21. Chương 21: Mơ Tưởng Hảo Huyền

Cô gái hay buôn chuyện Điền Hân kéo Lục Vi đi trao trả “tín vật đính ước”. Trên đường đi, vẻ mặt của Điền Hân còn hưng phấn, kích động hơn gấp bội phần đương sự Lục Vi. Trong thang máy, Điền Hân xoa cằm đề xuất ý kiến: “Lát nữa cậu gặp anh ta, đừng vội trả cái này, đầu tiên hẹn anh ta xuống quán cà phê, sau đó... A! Đúng rồi!”

Điền Hân hất tay một cái, vừa nói vừa tháo sợi dây chuyền trên cổ Lục Vi xuống rồi bỏ vào trong chiếc hộp gỗ đựng chiếc vòng bạc của Quý Vân. Vi Vi toát mồ hôi, ngược ánh mắt nhìn Điền Hân, nói: “Ai da! Cậu lại bày trò gì thế hả?”

“Đương nhiên phải tìm cơ cho lần gặp mặt tiếp theo nữa chứ, cậu đúng là ngốc chết đi được! Trước đây, những công tử muốn lấy được vợ đều phải vịn vào cơ mượn ô để có cơ hội đến nhà người mình yêu. Giờ cậu mà không cố ý bỏ quên thứ gì đó vào tay Quý Vân, ngộ nhỡ đỉnh núi băng ấy quay mặt làm ngơ, không thèm gặp cậu nữa thì sao hả?”

Nghe xong những lời này, Lục Vi ôm mặt, hận không thể biến thành vô hình để không phải gặp mặt bất cứ ai nữa. Điền Hân ơi Điền Hân, cậu thật là... Cậu có thể giảm bớt cái tính nhiều chuyện đi được không! Cậu cho rằng chỉ cần làm thế là có thể theo đuổi được đàn ông ư? Sống trên đời hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải một sinh vật ấu trĩ như cậu đấy!

Lục Vi di di ngón tay lên bức vách bằng kim loại lạnh băng trong thang máy, may là ngoài cô và Điền Hân thì trong thang máy lúc này còn có một bác trung niên với vẻ mặt hết sức lãnh đạm, bên cạnh bác ấy là một “nữ sát thủ” đang đứng quay lưng về phía họ. Dáng vóc của “nữ sát thủ” này cũng có thể coi là hoàn mỹ, mái tóc thẳng mượt, đen óng như thác đổ cùng những đường cong gợi cảm khiến người ta lưu luyến không rời mắt, chỉ có điều, không biết phía trước trông cô ấy như thế nào.

Lục Vi đang chăm chăm nhìn tấm lưng ngà ngọc của “nữ sát thủ” thì thang máy vang lên tiếng “leng keng”, đã đến tầng hai mươi ba. Vừa khéo là “nữ sát thủ” kia cũng cùng họ bước ra khỏi thang máy, Vi Vi khẽ nghiêng đầu nhìn, máu trong đầu bỗng dưng phun trào.

Khốn kiếp, sao ông trời lại không công bằng như thế!! Vòng ngực đầy đặn kia, khuôn mặt xinh xắn kia, đôi mắt hồ ly mê hoặc kia sao lại dành hết cho cô ấy được chứ? Vi Vi sôi máu ghen tị, Điền Hân sau một hồi nhìn ngó xung quanh cũng chặc lưỡi khen ngợi: “Cách trang hoàng này, phong cách này... Nghề luật sư quả

nhiên là kiếm được rất nhiều tiền, chỉ cần nhìn cái biển hiệu lấp lánh ánh vàng treo phía trước kia là biết ngay, so với tấm biển của công ty mình đúng là một trời một vực, haizz!”

Lục Vi nghe thấy vậy liền hoàn hồn. Hai người đang không biết làm cách nào để tìm Quý Vân thì bỗng nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói ngọt ngào: “Tùng tiểu thư, Luật sư Quý đang định xuống dưới đón cô đấy.”

Nghe thấy những lời này, Vi Vi và Điền Hân cùng quay đầu nhìn lại. Cô gái xinh đẹp trong thang máy ban nãy đang yêu kiều, thướt tha đứng trước cửa công ty của Quý Vân. Phía trước quầy lễ tân, một cô gái niềm nở đứng dậy bắt chuyện với cô ta.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tò mò của Lục Vi, khuôn mặt mỹ nữ thoáng quay lại, khóe môi khẽ nhếch lên. Biểu hiện đó quá nhanh khiến Lục Vi sửng sốt, không hiểu đó đơn giản chỉ là một nụ cười hay là một biểu cảm nào khác. Ngay sau đó, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Chỉ có vài bước chân thôi mà, đầu phiên anh ấy phải quá câu nệ như vậy.”

Cô gái đứng trước quầy lễ tân nở một nụ cười rồi che miệng nói nhỏ với mỹ nữ câu gì đó. Ở khoảng cách này, Lục Vi không thể nghe rõ họ đang nói những gì. Tự dấy lòng cô lặp đi lặp lại ba chữ “Luật sư Quý, Luật sư Quý” được thốt ra từ miệng cô gái đứng ở quầy lễ tân kia, chỉ là cô không biết trong công ty này rốt cuộc có mấy người được gọi là Luật sư Quý?

Nhưng chẳng bao lâu sau, chút hy vọng cuối cùng của Lục Vi cũng bị phá cho tan tành. Vị Luật sư Quý, người được mệnh danh là núi băng lạnh giá ấy lúc này lại giống như một làn gió xuân mát lành thổi tới, ánh mắt anh vô cùng ấm áp, mỉm cười chăm chú nhìn mỹ nhân.

Loảng xoảng!

Lục Vi nghe thấy tiếng trái tim mình tan vỡ. So với tất cả những tổn thương trước kia thì trận đổ vỡ này được coi là mãnh liệt và có sức tàn phá hơn cả.

“Vi Vi, mình sai rồi, mình không nên dẫn cậu đến đây.” Điền Hân đứng bên cạnh, mặt như đưa đám, cho dù dần dần đến mấy cũng có thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Có lẽ vì nghe thấy câu nói này của Điền Hân, Quý Vân vô thức nhìn sang phía thang máy, chợt trông thấy bóng dáng của Lục Vi thì bất giác ngẩn người, nụ cười ấm áp trên khóe môi bỗng tan biến, khuôn mặt lại lạnh lùng, băng giá như những ngày qua. Trước tình huống này, ngay cả chút phong độ cuối cùng Vi Vi cũng không có cách nào duy trì được, chẳng lẽ bản thân cô đáng... ghét đến vậy sao?

Nếu không thì vì sao từ trước đến nay khi đối diện với cô, anh chưa bao giờ nở một nụ cười rạng rỡ thế này? Trước nay cô chưa từng thấy anh nhìn ai bằng ánh mắt ấm áp đến vậy, trong đầu cô chỉ lưu trữ hình bóng của một chàng trai luôn luôn lạnh lùng, băng giá trước sau như một.

Cô gái được xưng danh “Tùng tiểu thư” kia hiển nhiên cũng phát hiện ra vẻ mặt bất thường của Quý Vân, bất giác kéo tay anh, chớp chớp hàng mi cong dài, nói: “A Vân, có chuyện gì thế?”

Quý Vân im lặng giây lát rồi quay sang cô ta, lắc đầu nói: “Không có gì, chúng ta mau vào trong đi!” Vừa dứt lời, đúng lúc cửa thang máy cũng mở ra. Điền Hân biết mình hôm nay đã phạm phải một sai lầm lớn, rầu rĩ trừng trừng nhìn mặt đưa đám, kéo áo Lục Vi, nhắc khéo: “Vi Vi...”

Lục Vi ngược mắt nhìn cánh cửa lớn của văn phòng luật sư lăm lăm tiền nhiều của kia một lần nữa, nén tiếng thở dài, cười nói: “Ừ, chúng ta đi xuống thôi!”

Trước khi bước vào thang máy, Vi Vi tiện tay ném chiếc hộp gỗ nhỏ đựng “chiếc vòng bạc của anh ta và sợi dây chuyền của cô” vào thùng rác. Giác mộng hảo huyền này không thể có kết quả.

— — — — Tôi là đoạn phân cách thất tình — — — —

Hai cô gái nhỏ lúc đi thì riu ra riu rít, khi trở về thì trầm lắng, ỉu xiu. Một người vốn quen đánh trống khua chiêng cả ngày như Điền Hân cũng cảm nhận được áp lực xưa nay chưa từng có của Lục Vi. Suốt quãng đường trở về công ty, Điền Hân không dám hé răng nói nửa lời, chỉ biết cúi gằm mặt, ăn năn hối lỗi. Vi Vi nghĩ, cho dù tình cảm đó chưa phải là yêu nhưng trong bầu không khí ngọt ngào như lúc này, cô chẳng có cách nào ngăn được cơn vi rút vui vẻ trong lòng không cất lên những tiếng kêu “thất tình” đau xót!

Trước đây cô chưa bao giờ hy vọng nên lúc này cũng không cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng mối tình đơn phương của cô đã đến mức quá đà, lúc đầu trào cao bao nhiêu, bây giờ ngã đau bấy nhiêu. Lục Vi tự an ủi mình: “Không sao cả, không sao cả, thất tình cũng chẳng sao... Nhiều nhất cũng chỉ ba mươi ba ngày sau là tốt lên ngay thôi.”

Nhưng cũng có câu nói: “Nếu mộng tưởng là cơn mưa rào thì thực tế là cần khô.” Về đến công ty, Lục Vi còn chưa kịp điều tiết con vi rút thất tình trong lòng liền xảy ra hai sự việc không thể tưởng tượng được, buộc cô phải tạm thời gác lại đau buồn mà chấn chỉnh cờ trống để lâm trận.

Sự việc thứ nhất: Quỷ u sầu chuyển dời vị trí.

Khi Lục Vi ra khỏi thang máy, vừa bước chân trái vào cửa công ty liền cảm thấy cơ thể bất chợt rùng mình ớn lạnh, vừa ngẩng lên, đập vào mắt cô là hình ảnh quỷ u sầu đang lao về phía mình. Sau khi bị nó cọ xát quanh người, Vi Vi nhìn sang phía chị Tổng, thấy mặt chị ấy đã hồng hào, tươi tỉnh trở lại.

Mới sáng nay chị Tổng vẫn còn buồn bực, lúc này lại rạng rỡ, vui vẻ chào hỏi: “Vi Vi, Điền Hân, vừa đi ăn cơm về hả? Đến giờ làm việc rồi, mau vào đi!”

Lục Vi và Điền Hân bất giác nhìn nhau vẻ khó hiểu.

Điền Hân thầm nghĩ: “Có phải chị Tổng uống nhầm thuốc rồi không? Bình thường thấy ai đến muộn, chị ấy đều rống lên như sư tử Hà Đông, lẽ nào bà cô già này bị rối loạn tâm thần rồi?”

Lục Vi thì nghĩ: “Hóa ra quỷ u sầu trên người chị Tổng đã chuyển đến ký sinh trên người mình nên nỗi đau khổ vì thất tình mới nghiêm trọng đến vậy... Nhưng chị Tổng bỗng nhiên vui vẻ như thế chẳng phải là có chút kỳ quái ư?”

Hai người đang nghĩ thầm thì chị Tổng nháy mắt ra chiều bí ẩn, hớn hỏ nói: “Các cô mới về nên chưa biết công ty mình vừa có nhân sự mới. Đi, để tôi giới thiệu với hai người.”

Nghe thấy vậy, Lục Vi và Điền Hân càng ù ù cạc cạc không hiểu gì, chẳng lẽ có đồng nghiệp mới lại khiến chị Tổng trở nên vui vẻ như thế sao? Vị đồng nghiệp này có ba đầu sáu tay hay biết thuật thôi miên người khác vậy? Hai người bọn họ chỉ biết ôm một bụng nghi hoặc lặng lẽ theo sau chị Tổng, bước vòng qua phòng tiếp khách rồi dừng lại trước bàn làm việc của Lục Vi.

Lúc này Vi Vi mới ngạc nhiên phát hiện ra, khoảng trống bên cạnh bàn làm việc của mình giờ đã được kê thêm một chiếc bàn mới, bên trên còn lắp sẵn một bộ máy vi tính, sổ ghi chép, văn phòng phẩm đầy đủ, thậm chí còn có cả một chậu hoa tươi rất đẹp. Một chàng trai đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, quay lưng về phía mọi người, trên người anh ta phát ra một luồng sáng yếu ớt hắt từ màn hình máy tính, trên đó còn đang bật một bản word hiện rõ mấy chữ lớn được đặt làm tiêu đề: “Luận bàn về việc làm cách nào để cộng tác tốt với các đồng nghiệp nữ.”

Nhìn thấy dòng chữ này, không hiểu vì sao tự đáy lòng Lục Vi lại nảy sinh một dự cảm chẳng lành, cô lặng lẽ lùi một bước. Chị Tổng ho khan một tiếng rồi mỉm cười giới thiệu: “Vi Vi, Điền Hân, đây là đồng nghiệp mới của chúng ta, phóng viên Dạ Ly. Dạ Ly, đây là biên tập viên Lục Vi và kế toán viên Điền Hân.”

Dạ Ly quay lại, khi bộ mặt hại nước hại dân ấy xuất hiện trước mặt ba cô gái cũng là lúc Lục Vi ngây dại, uất nghẹn không nói được một lời, chỉ nhìn Dạ Ly đang liếc mắt đưa tình nói một cách rành rọt: “Chào các chị, sau này xin được chỉ giáo!”

Điền Hân không thể kiềm chế được cảm xúc, khề thốt lên một tiếng, dãn mắt dò xét anh ta từ trên xuống dưới không chừa một phân, sau đó lại kinh ngạc liếc nhìn khuôn mặt đầy vẻ xuân tình của chị Tổng, sau cùng dừng lại trên khuôn mặt xám ngoét, cắt không còn giọt máu của Lục Vi. Hai tay Lục Vi yếu ớt đặt trên ngực, siết chặt trái tim như sắp ngừng đập, bất giác lùi vài bước.

“Tại sao lại sắp xếp cho anh ta ngồi cạnh tôi? Tôi phản đối!”

Điền Hân nuốt vội câu nói: “VẬY CẬU ĐỔI CHỖ CHO TỐ, CẬU XUỐNG PHÒNG TÀI VỤ NGỒI NHÉ” xuống cổ họng, nghiêng răng nói: “Lục Vi, cậu phải biết tự thỏa mãn chứ!”

Dạ Ly nghe thấy Vi Vi nói vậy cũng vờ tỏ ra bị thương, chau mày nói: “Chị Vi Vi không thích tôi sao? Tôi làm việc rất yên tĩnh, không làm phiền đến người khác đâu.”

Chị Tổng cũng xoa cằm, nói đỡ cho Dạ Ly, hoàn toàn đập tan chút hy vọng cuối cùng của Lục Vi: “Đương nhiên phải sắp xếp anh ấy ngồi cạnh cô rồi, Trình Tổng giao nhiệm vụ cho cô giúp đỡ Dạ Ly làm quen với công việc mới.”

“Làm quen ư?” Vi Vi thổ huyết, cả cơ thể hoàn toàn ngã gục.

22. Chương 22: Chuyện Ma

14 giờ 33 phút giờ Bắc Kinh, ngày 6 tháng 4 năm 2012.

Lục Vi khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm đồng nghiệp mới với vẻ mặt đầy cảnh giác. Dạ Ly vẫn cúi gằm mặt, cẩn thận xem xét cuốn sách về điều lệ của công ty, giống hệt một cậu học sinh tiểu học đang ngoan ngoãn, chăm chỉ học bài, thi thoảng lại làm bộ làm tịch cau mày suy nghĩ.

“Haizz, quy định về chế độ nghỉ lễ Thanh niên, kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ[1] tôi không hiểu lắm, chị Vi Vi, chị có thể giải thích cho tôi được không?”

[1] Phong trào Ngũ Tứ: phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, tầng lớp trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4/5/1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

Nhìn tập văn kiện được đẩy đến trước mặt mình, Lục Vi chỉ tay vào trang giấy, nói một cách khó chịu: “Anh không biết chữ à? Quy định chế độ nghỉ lễ Thanh niên mừng 4 tháng 5 là dành cho những nhân viên có độ tuổi từ hai mươi tám trở xuống, năm nay anh đã quá hai nghìn tám trăm tuổi chưa vậy?”

Dạ Ly xấu hổ, đưa tay sờ lên mũi, nũng nịu cười nói: “Đáng ghét, chị Vi Vi thật là thích nói đùa, em đây so với chị cũng chẳng hơn kém nhau là bao.”

Chị Vi Vi, chị Vi Vi...

Lục Vi cảm thấy ghê tởm bởi những từ ngữ xưng hô buồn nôn này, quan trọng hơn là, ai thêm một lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm này gọi là “chị” cơ chứ! Lục Vi nén tiếng thở dài, một lần nữa tự nhắc bản thân phải thật bình tĩnh, sau đó mới chậm rãi mở miệng, nói: Có phải dạo này anh nhàn rồi quá nên sinh ra nhiều chuyện phải không? Cửa hàng thú cưng của anh ế lắm sao? Do khủng hoảng tài chính nên anh phải tiếp tục chơi trò Cosplay này hả? Sắm vai phóng viên nhí ột tạp chí nhỏ bé này à?”

Dạ Ly nhú mày, nhếch miệng, hắng giọng nói: “Cô xem, cô lại hiểu sai tôi rồi. Tôi thực sự muốn đến công ty này làm việc, hơn nữa Trình Tổng, ông chủ của cô lại nhiệt tình mời tôi gia nhập đây chứ, tôi còn mua cả cổ phần ở đây nữa kìa.”

Lục Vi kiềm chế cơn kích động để không lật tung bàn làm việc của mình lên, thầm rửa: “Nhiệt tình mời cái quái gì! Ai mà biết tên Dạ đồn mặt nhà anh đã dùng quỹ kế gì để vào được công ty này chứ! Chẳng lẽ anh lại muốn tiếp cận để bức bách tôi nữa sao? Hay là muốn tôi phải đến cửa hàng thú cưng kia làm việc không công thì anh mới hả lòng hả dạ hả?” Nghĩ đến việc này, Lục Vi quay mặt “hừ” lạnh một tiếng: “Dạ đồn mặt, anh không cần bày mưu tính kế nữa đâu, tôi nhất định sẽ không để anh đạt được mục đích! Bây giờ bốn cô nương đây không muốn tháo bỏ sợ dây đỏ này nữa, tôi cứ muốn đeo nó như thế đây, sao nào?”

Nghe thấy vậy, Dạ Ly bật cười khanh khách. “Vậy mỗi khi đi làm cô phải cẩn thận hơn một chút, cẩn thận ở trong này cũng gặp phải những thứ bẩn thỉu, dơ dáy đấy nhé! Ai da, không biết nếu cô xin phép Trình Tổng cho phép dẫn theo thú cưng đi làm, để Nam Huyền bảo vệ cô thì Trình Tổng sẽ phản ứng ra sao nhỉ?”

Dạ Ly nói xong, ngón trỏ chỉ lên không trung vẽ một vòng tròn, rồi chỉ thẳng xuống mặt đất, gật đầu, cất cao giọng: “Cô không nghe nhầm đâu, chính là chỗ này!”

Lục Vi giật mình, nói: “Anh nói thế là sao?”

Dạ yêu nghiệt lắc lư cái đầu, không thêm để ý, tiếp tục lên tiếng: “Tôi thành thực nói cho cô biết, Trình Tổng mời tôi đến đây thực chất là... hi hi, làm phóng viên cái gì chứ, đó chẳng qua chỉ là vỏ bọc thôi, công việc thực sự của tôi là giữ cho nơi này được yên ổn.”

Vi Vi nhìn dáng điệu giả thần giả quỷ của Dạ Ly mà không thêm lên tiếng, mặc kệ anh ta tiếp tục diễn trò.

Dạ Ly húng hắng, cất giọng trầm bổng, du dương tiếp tục mê hoặc: “Nửa tháng trước, trong lúc đi thang máy, Boss của cô, Trình Tổng đã gặp phải một số chuyện rất khó giải thích... Tối hôm đó, ông ta tăng ca đến mười rưỡi, sau khi xử lý xong công việc thì đi thang máy rời khỏi công ty như mọi ngày. Nhưng khi ông ta vừa đặt chân vào thang máy thì đã có một người phụ nữ đứng ở trong đó tự bao giờ. Mái tóc dài mềm mại, làn da trắng như tuyết, vóc dáng đẹp mê hồn... Ông ta không kiềm chế được liền liếc mắt nhìn trộm cô gái đó mấy lần, nhưng đúng lúc ấy, trong thang máy đột nhiên... Cô gái xinh đẹp đó đột nhiên biến thành một con yêu quái tóc dài, túm chặt lấy cái cổ béo múp của Trình Tổng!”

“Mẹ ơi!!!”

“A... a!”

Câu chuyện đang đến hồi gay cấn thì một giọng nữ lạnh lạnh bất giác xen vào, Lục Vi nhất như thổ để bất chấp tất cả hét toáng lên. Sau khi không còn sợ hãi, cô mới phát hiện ra Điền Hân đang đứng ngay sau Dạ Ly, liền vô cùng phẫn nộ.

“Mẹ ơi, Tiểu Hân Tử! Cậu không có việc gì làm hay sao mà đột nhiên lại xuất hiện ở đây, còn cố tình không phát ra tiếng động nữa chứ! Có phải cậu muốn dọa chết mình không?!”

Điền Hân vừa tiếp tục cắn miếng khoai sấy trên tay vừa “hừ hừ” lên tiếng: “Dọa chết cậu cũng đáng! Bây giờ Lục Vi cậu ngày càng khác thường rồi, không còn giống tính người gì cả. Tổ chính thức thông báo cho cậu biết, tình nghĩa chị em thân thiết giữa chúng ta bấy lâu nay đã bị rạn nứt. Cậu biết rõ Trình mập và chị Tổng ra ngoài bàn công chuyện, Lương sư phụ thì nghỉ bệnh, cả công ty chỉ còn lại ba người chúng ta. Thế mà hai người lại ngồi đây kể cho nhau nghe những chuyện kích động như vậy, thú vị như vậy, hơn nữa lại là chuyện ma quỷ mà trong đó Trình mập thủ vai nam chính. Sao các người không gọi tôi chứ hả! Còn nữa, Lục Vi, haizz, tay cậu rốt cuộc đang đặt ở chỗ nào trên người Tiểu Ly vậy?”

Lục Vi vừa trải qua cơn sợ hãi quá độ lúc này mới từ từ cúi xuống nhìn, quả nhiên thấy bàn tay của mình do quá căng thẳng nên đã vô thức bám chặt vào bả vai của Dạ Ly, cách vị trí... máu chó nhất kia... không xa lắm. Cô vã mồ hôi hột, lặng lẽ rút tay về, còn Dạ Ly thì trưng ra vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt nhìn cô như muốn nói: “Nếu cô muốn tiếp tục chà đạp thì tôi cũng không để bụng đâu”. Càng khiến cô bực chết đi được.

Nhưng đáng hận nhất là, cảm giác lúc đặt tay lên đùi anh ta lại... thích vô cùng. (= =)

Tiểu Hân Tử, cậu quản nhiều chuyện như vậy làm gì, còn thần nhiên chen vào giữa câu chuyện của chúng tôi?! Sau khi kéo ghế ngồi xuống, khuôn mặt Điền Hân tràn ngập vẻ háo hức, nói: “Tiểu Ly, anh kể tiếp đi, chuyện ma không thể chỉ kể một nửa rồi dừng lại được, bằng không tối nay chúng sẽ đến tìm anh tính sổ đấy. Đoạn nào tôi chưa được nghe thì anh kể lại một lần nữa đi, ha ha ha.”

Vi Vi ôm mặt, nói: “Trời ơi, hãy đưa tôi ra khỏi đây!”

Dạ Ly nhìn Điền Hân rồi nháy mắt mấy cái, sau đó bắt chước giai điệu của Chuyền tàu cuối lúc nửa đêm[2] tiếp tục kể câu chuyện ma quái còn đang dang dở của mình: “Ngay khi cánh cửa thang máy vừa khép lại, bên trong đột nhiên tối đen như mực... Hóa ra là mất điện! Trình Tổng... Á, Trình mập thậm chí không thể để mắt phong độ trước mặt mỹ nữ được, thế nên ông ta bình tĩnh nói: “Không sao... không sao đâu!” Rồi ông ta lập tức ấn vào nút báo động cầu cứu bên ngoài, có vẻ như mạch điện đã bị hỏng. Nhưng không ngờ cô gái đó còn bình tĩnh gấp mấy lần Trình mập, cô ta lạnh lùng cất tiếng cười. Tiếng cười quỷ dị đến đáng sợ, vang dội khắp buồng thang máy chật hẹp. Trình mập sở soạn, lần mò nút báo động nhưng sờ tới sờ lui, ngón tay chỉ chạm được vào cánh cửa titan lạnh lẽo, tựa như không hề có cái nút nào như thế. Điều quái quỷ nhất là ngay cả bốn bức tường thang máy ông ta cũng không thể chạm vào, dường như trước mặt ông ta lúc đó chỉ là một không gian vô bờ bến. Điện thoại, cặp tài liệu của ông ta cũng không cánh mà bay.

[1] Một chương trình kể chuyện ma quỷ, liêu trai của Đài truyền hình tỉnh Tứ Xuyên.

Đúng lúc này, Trình mập cũng có chút hoảng loạn, ông ta cất tiếng gọi cô gái kia nhưng đối phương không đáp lại dù chỉ là một tiếng động. Ông ta càng lúc càng sợ hãi, chỉ còn biết ngồi thu mình một chỗ. Một giờ, hai giờ... Không biết đã bao lâu trôi qua, thang máy bỗng vang lên tiếng “ting ting” quen thuộc, cuối cùng cũng mở ra. Bên ngoài đèn đuốc vẫn sáng trưng, thang máy cũng hoạt động bình thường, dường như tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác. Nhưng khi Trình mập quay lại nhìn mới phát hiện ra... trong thang máy trống không, ngoài ông ta ra không hề có người nào khác. Ông ta lo sợ nơm nớp đưa tay lên nhìn đồng hồ, so với lúc ông ta bước vào thang máy cùng lắm cũng chỉ một, hai phút trôi qua, nhưng rõ ràng ông ta đã ở trong đó những mấy tiếng đồng hồ cơ mà...”

Nghe đến đây, Lục Vi nuốt nước miếng cái “ực”, nổi da gà. Cô chống tay xuống bàn, cổ trắn tỉnh đứng lên, nhưng lại phát hiện chân mình như sắp nhũn ra. “Toàn những chuyện bậy bạ! Tôi... tôi đi lấy nước.” Vì Vi quay người nhưng hồi lâu sau vẫn không thấy cử động, một lát mới quay lại, do dự nói: “Ồ, hay là Tiểu Hân Tử, cậu đi cùng mình đi... Đi!” Mặc dù máy lọc nước cách bàn làm việc của cô mấy bước chân nhưng nghĩ đến phòng khách tối mờ, cửa ra vào lại chỉ khép hờ, cô chợt thấy vô cùng hoảng sợ.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy Điền Hân có phản ứng gì, cô ấy ngập ngừng một lát rồi đột nhiên vỗ tay, hét to: “Ồi, Dạ Ly, anh kể chuyện ma thật truyền cảm! Không nghe quả là đáng tiếc. Nào nào, kể tiếp một câu chuyện nữa đi!”

Lục Vi bám chặt vào băng ghế, thiếu chút nữa thì ngã lặn xuống đất.

Dạ Ly nhướn mắt, nghiêm túc nói: “Chuyện tôi kể không phải là chuyện ma, đó là chuyện có thật. Sau khi trải qua chuyện này, kỳ thực Trình mập không để tâm lắm vì ông ta vẫn luôn tự lừa gạt chính mình đó là do áp lực tinh thần quá lớn nên sinh ra ảo giác, cho đến Tết Thanh minh lại xảy ra một chuyện nữa.”

“Đủ rồi!” Lục Vi bất giác gào lên. “Trong giờ làm việc mà các người lại đi nói chuyện phiếm, hơi quá đáng rồi ấy!”

Điền Hân nghe thấy vậy thì ngược nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lục Vi bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: “Cậu còn nói mình ư? Tháng trước ngày nào cậu cũng xin về sớm khiến mình phải giúp cậu tìm đủ mọi lý do để xin phép chị Tổng kia mà. Tiểu Ly, anh không cần để ý tới cô ấy, cô ấy chính là một con quỷ nhất gan, anh cứ kể tiếp đi, hi hi!”

Dạ Ly làm bộ nghiêm túc nhìn sang phía Lục Vi, nói: “Chị Vi Vi, chị thực sự không sao đấy chứ?”

“Ai da, không sao đâu! Nếu cô ấy sợ thì có thể ra phòng khách mà ngồi, không nghe thấy mình nói gì là được mà.” Lục Vi vô cùng đau khổ, cả văn phòng chỉ còn lại ba người, sao cô có can đảm đi đến chỗ không người chứ!

Dạ Ly mỉm cười đắc ý, kéo dài giọng bắt đầu câu chuyện thứ hai: “Không bao lâu sau thì đến Tết Thanh minh, Trình mập nhận được lời mời của nhân tình, bảo ông ta đến thành phố A chơi mấy hôm. Đường nhiên, chắc các cô cũng biết, ở nhà ông ta còn có một bà vợ la sát nữa, nên ông ta phải nghĩ cách để bình dấm chua đó không nghi ngờ.

Đầu tiên ông ta đến công ty, lấy máy bàn trong phòng làm việc gọi cho vợ, nói là phải tăng ca, sau đó ông ta để kênh máy kiến cho người khác không thể liên lạc được. Sau khi hoàn tất mọi việc, ông ta chuẩn bị rời khỏi công ty, đúng lúc đó, trong phòng làm việc đột nhiên truyền đến tiếng gõ bàn phím lách cách. Theo phản xạ, ông ta nhìn về phía phát ra tiếng động, chợt thấy... máy tính không hề cắm điện nhưng trên màn hình lại sáng rõ, hiển thị một hàng chữ lớn: “Lừa gạt phụ nữ sẽ không thể có kết cục tốt đẹp.”

Điền Hân im lặng, hai tay chống má nói với giọng đầy ngưỡng mộ: “Đó nhất định là một nữ quỷ tốt, có tình có nghĩa!”

Dạ Ly liếc mắt nhìn Lục Vi, tổng kết: “Nghe nói, hôm đó Trình tổng sợ chết khiếp, phải bò ra khỏi phòng làm việc, còn không dám quay lại đóng cửa. Sau đó, ông ta mới gọi cho Lục Vi, bảo cô đến khóa cửa đấy.”

Cả người Lục Vi run rẩy, đứng ngây ngốc một chỗ. Không sai... Trong dịp Tết thanh minh vừa rồi, đúng là có một hôm Trình Tổng gọi cho cô, bảo đến công ty khóa cửa. Lúc đó, cô còn thắc mắc sao Trình Tổng lại bất cẩn đến quên không khóa cửa, bây giờ nghĩ lại...

“Anh đừng có nói bừa, hôm đó tôi không hề thấy ở đây có điều gì kỳ lạ cả.”

Dạ Ly xua tay, nói: “Cô không nhớ sao? Ở khu nhà hình ống, tôi đã nói những gì với cô? Lúc trước không thấy không có nghĩa là về sau cũng không thấy.” Nói xong, Dạ Ly lại ghé sát vào tai Lục Vi thì thầm: “Huống chi, bây giờ có sợi dây đỏ kia thì cái gì cô cũng có thể trông thấy hết...”

Lục Vi run rẩy, rằng va vào nhau lập cập, không thốt nên lời. Quả nhiên tên Dạ tai họa này và Conan[3] rất giống nhau, đi đến đâu là ở đó xảy ra chuyện chẳng hay ho gì.

[3] Tên nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản – Thám tử lừng danh Conan.

23. Chương 23: Một Năm Tóc

Những gì thốt ra từ miệng Dạ Ly đều chẳng khác gì loài quạ đen chuyên dự báo những điều xui xẻo, mấy ngày sau, quả nhiên Lục Vi đã gặp phải chuyện kỳ quái.

Thời gian trước, công ty nhận thêm hai đơn đặt báo. Sau khi tạp chí được in ấn xong, phòng làm việc không còn chỗ chứa, chị Tổng thuộc phòng Hành chính liền cân nhắc sửa sang lại gian chứa đồ làm nơi để số tạp chí này. Lục Vi, Tiểu Hân Tử và chị Tổng bắt tay vào dọn dẹp, cuối cùng gian chứa đồ đó cũng được chỉnh trang xong. Nhưng điều khiến họ cảm thấy lo lắng, bất an chính là... họ tìm thấy một nắm tóc ở góc tối phía trong cùng.

Công ty Lục Vi chuyển đến tòa nhà thương vụ này chưa được bao lâu, gian chứa đồ lúc bình thường chẳng ai sử dụng, họa hoằn lắm mới có lúc bỏ vào đó mấy thùng tạp chí, báo cũ đã quá kỳ, cũng chẳng mấy khi mở cửa, sao lại xuất hiện nắm tóc này? Đã thế còn được ai đó cố ý vo tròn giống như tổ chim vậy?

Chị Tổng hoài nghi nói: “Lẽ nào là của cô nhân viên nào đó ở công ty đã thuê trước đây? Thật buồn nôn! Trước khi đi còn để ý mà dọn dẹp mà dọn dẹp cho sạch sẽ nữa.”

Mặt mũi Điền Hân trắng bệch, liên tưởng đến câu chuyện ma quỷ mà Dạ Ly kể mấy hôm trước, run rẩy nói: “Nhưng khi chúng ta mới chuyển đến đây, em nhớ gian chứa đồ này đã được quét dọn sạch sẽ rồi cơ mà, lúc đó làm gì thấy nắm tóc này đâu. Công ty chúng ta chỉ có ba chị em mình là con gái, nắm tóc này không phải của chúng ta, vậy là của ai chứ... Lẽ nào câu chuyện Tiểu Ly kể là thật, trong này thực sự có...”

“Đừng nói nhảm!” Chị Tổng thấy Điền Hân ôm cánh tay run rẩy thì mặt mũi tối sầm, trách móc: “Lúc mới chuyển đến, chính tôi đã dọn dẹp gian phòng này, lúc đó tôi cũng chỉ làm qua quýt cho xong, bên trong vẫn còn sót rất nhiều thùng giấy nên cũng không để ý đến nắm tóc này. Được rồi, được rồi, chúng ta tiếp tục dọn thôi!”

Lục Vi từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói.

©STENT

Hôm sau, Lục Vi đến công ty từ sớm, cố ý đến gần gian chứa đồ xem xét. Quả đúng như dự đoán... trong góc phòng lại xuất hiện thêm một nắm tóc đen. Vẫn bị vo tròn thành một nắm như cũ, chỉ có điều số lượng có vẻ ít hơn hôm qua một chút.

Lục Vi đứng bên ngoài, tay vịn vào cánh cửa, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu tranh tư tưởng một hồi mới dám chậm rãi bước vào bên trong. Gian chứa đồ này không rộng lắm, diện tích chỉ khoảng mười mét vuông, vì lúc này bên trong đã đặt một số thùng tạp chí nên chỉ cần nhìn lướt qua là có thể bao quát hết gian phòng. Lục Vi bật đèn sáng trưng, đảo mắt một vòng nhưng không phát hiện thấy có điều gì dị thường, đành lẳng lặng đem nắm tóc đen kia vứt vào thùng rác.

Câu chuyện quỷ dị đó cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Sáng nào cũng vậy, Lục Vi đều đến văn phòng trước nửa tiếng, lén lút vào gian chứa đồ kiểm tra một lượt, sau khi đem vứt nắm tóc chẳng biết từ đâu mà có kia đi, cô lại thản nhiên ngồi vào bàn làm việc và tan ca như thường. Ngày hôm sau, hôm sau nữa cũng như vậy. Bất luận là nắm tóc đó có bị chia năm xẻ bảy, vứt mỗi nắm một nơi hay thậm chí đã cho xuống bồn cầu dội nước thì ngày hôm sau, nó vẫn đường hoàng xuất

hiện ở chỗ cũ. Điều đó khiến Lục Vi ngày càng sợ đến độ nổi da gà, nhưng cũng không biết phải giải quyết ra sao.

So với chuyện tận mắt trông thấy yêu ma quỷ quái thì chuyện này đối với cô càng thêm phần khủng khiếp. Bởi lẽ khi bạn ở ngoài ánh sáng mà nó ở trong bóng tối thì bạn sẽ luôn có cảm giác sợ hãi, không biết khi nào, lúc nào nó sẽ bất ngờ nhảy ra và làm những trò kỳ quái. Nhưng tính đến thời điểm này, mọi hiện tượng dị thường trong văn phòng chỉ gói gọn trong việc xuất hiện một nắm tóc quái dị ấy mà thôi.

Vi Vi cũng hỏi Nam Huyền về vấn đề này, rằng anh ta có sở thích thu thập tóc con người hoặc lấy tóc của phụ nữ làm công cụ giết người hay không? Nam Huyền ù ù cạc cạc lắc đầu khiến Lục Vi càng rối rắm không biết phải làm thế nào.

Nghi vấn thứ nhất: Tên Dạ vô lại kia vẫn luôn miệng nói mục đích đến công ty làm việc là để trấn trạch bảo vệ công ty, nhưng đã mấy ngày nay, anh ta lặn mất tăm, không biết đi đâu. Vì sao không có chút tin tức về anh ta? Ngay cả chị Tổng chịu trách nhiệm chăm công cũng làm ngơ đối với việc anh ta mất tích.

Nghi vấn thứ hai: Vì sao lần này Trình Tổng đi công tác lâu như vậy mà vẫn chưa thấy về? Lẽ nào ông ta thực sự đã bị dọa cho sợ đến mức vỡ mặt rồi?

Đáp án có ngay trong chiều hôm ấy... Đó chính là tin Dạ Ly và Trình Tổng cùng đi công tác.

Chị Tổng: “Đúng vậy, Trình Tổng nói Tiểu Dạ là một nhân tài mới đến, có chuyến công tác ở Tây An nên ông ấy quyết định cho cậu ta đi cùng để được mở mang kiến thức.”

Vi Vi bấu chặt móng tay xuống mặt bàn, nói: “Vậy sao?” Nhân tài mới đến cái quái gì! Mở mang kiến thức cái quái gì! Lão Trình mập kia sợ đi một mình thì sẽ không biết phải ứng phó với nữ quỷ thể nào nên mới dẫn Dạ yêu nghiệt đi để bảo vệ ông ta chứ gì?

“Vậy họ không nói bao giờ sẽ quay về à?”

“Có thể là sang tuần sau.”

Lục Vi nghe thấy vậy thì hoàn toàn tuyệt vọng. Tuần sau, như vậy có nghĩa là cô còn phải chịu đựng chuyện khủng khiếp này những năm ngày nữa. Không đúng! Cho dù tên Dạ tai họa kia có trở về thì chuyện này cũng chưa chắc đã được giải quyết tốt đẹp ngay, mà chưa chắc cô sẽ không phải trải qua những chuyện kinh dị hơn nữa. Mà cũng có một khả năng, tất cả những chuyện này đều do một tay tên Dạ yêu nghiệt gây ra. Giống như những con Địa Phược Linh lần trước, giờ anh ta lại cố ý để những nắm tóc kỳ lạ ở đây hòng dọa cô thì sao? Lục Vi càng nghĩ càng cảm thấy bất an. Cô không thể ngồi một chỗ chờ chết, không thể bị động chờ đối phương xuất đầu lộ diện được, phải nghĩ ra cách nào đó để làm sáng tỏ nội tình và mục đích của đối phương...

Đã nhắc đến là phải làm ngay, Vi Vi chợt nhớ mình còn có một tên “thú cưng” ngốc nghếch đang ngủ mê mết ở nhà – Nam Huyền.

— — — — — Tôi là đoạn phân cách ngủ mê mết — — — — —

Một mái tóc đen cổ tình làm rối, chiếc áo thun đen cổ chữ V bó sát để lộ chiếc quai xanh gợi cảm, chiếc quần bò suông cùng đôi giày da bóng lộn, dưới tòa nhà thương vụ, Nam Huyền dứt hai tay vào túi quần, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu lên khuôn mặt điển trai làm lộ rõ những nét ngây thơ, đáng yêu như trẻ con. Nam Huyền cúi đầu, lặng lẽ chăm chú nhìn vào những viên đá thạch anh, im lặng không nói, trái tim không ngừng đập loạn.

Anh ta đang đợi một người, đợi chủ nhân của mình, Vi Vi.

Tự đáy lòng anh ta đã âm thầm gọi tên cô biết bao nhiêu lần, mỗi lần nhắc đến là một lần trái tim như muốn nổ tung trong lồng ngực, cả cơ thể không sao kiềm chế được bỗng mềm nhũn ra. Đây là lần đầu tiên Vi Vi chủ động cần đến anh ta...

Thực ra trong khoảng thời gian nhàn nhã tu dưỡng ở nhà, tên “thú cưng” ngốc nghếch này ngoài việc ngủ nghỉ ra thì dưới sự quản thúc của chủ nhân, anh ta cũng đã học được không ít những kỹ năng cần thiết, ví dụ như mở cửa, đóng cửa, nhận điện thoại, chơi điện tử, bắt xe buýt công cộng... Nhưng xem ra anh ta vô cùng lười biếng, sau khi học xong kỹ năng “ra ngoài một mình” thì vẫn chưa thực hành lần nào. Đúng lúc

anh ta đang cảm thấy chán nản, cho rằng mình sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được Lục Vi khen ngợi thì cô đã gọi điện bảo tự đi đến tòa nhà của công ty cô.

Sau khi Lục Vi cúp máy, Nam Huyền cố gắng kiềm chế không để tiếng gầm rú vì sung sướng của mình vang xa nghìn dặm làm rung chuyển đất trời. Xúc động-ing[1], đây là lần đầu tiên sau giấc ngủ nghìn năm chủ nhân chủ động truyền lệnh ỳnh! A a...!

[1] Đây là một cách biểu thị trạng thái phổ biến trên mạng của giới trẻ, diễn đạt một trạng thái nào đó đang diễn ra.

Vì quá hưng phấn nên tên “thú cưng” ngốc nghếch nhanh chóng khóa cửa nhà, ngoan ngoãn đứng đợi xe buýt, ngoan ngoãn lên xe và ngoan ngoãn đứng đợi dưới tòa nhà thương vụ...

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, Nam Huyền vì quá hưng phấn mà đôi tai ửng hồng bỗng nhiên giật giật, sung sướng nghĩ: Đợi lúc nữa Vi Vi xuống đây, nhất định cô ấy sẽ khen ngợi mình, mình đã đến sớm hơn dự tính những mấy phút!

“Hi, anh chàng đẹp trai!” Nam Huyền đang chìm đắm trong thế giới hạnh phúc của riêng mình thì một giọng nói bất ngờ vang lên bên tai. Nghiêng đầu nhìn chằm chằm sinh vật bên cạnh mình, tên “thú cưng” ngốc nghếch thầm phán đoán: là giống cái, vô hại. Vì thế, anh ta quay mặt sang hướng khác, không thèm nhìn nữa.

Đứng phía đối diện, cô gái tóc xoăn thấy Nam Huyền im lặng không nói gì, đành lấy hết dũng khí lên tiếng lần nữa: “Anh cũng làm việc tại tòa nhà này à? Hay là... đang đợi bạn tan ca?”

“...” Nam Huyền chăm chú nhìn cô gái tóc xoăn đó nhưng thần trí đã sớm du ngoạn lên chín tầng mây rồi. Vì Vi Vi gọi mình đến vì gần đây trong văn phòng của cô ấy xuất hiện một nắm tóc kỳ lạ sao? Vì chuyện này mà mấy đêm liền cô ấy không được ngon giấc, thậm chí còn gặp ác mộng, anh ta không có cách nào khác, đành thức trắng đêm ngồi bên giường, canh cho chủ nhân ngủ. Nếu để anh ta bắt được cái thứ quỷ quái làm hại Vi Vi kia thì...

Nghĩ đến đó, đôi mắt Nam Huyền bỗng nhiên cau lại. Cô gái kia thấy thế thì tưởng rằng anh ta đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của mình, liền che miệng cười tủm tỉm, nói: “Ồ, là như thế này. Đồng nghiệp của tôi vừa rồi thấy anh đứng đây thì muốn được làm quen với anh. Anh xem, cô ấy đứng đằng kia...”

Cô gái tóc xoăn chỉ tay về phía cửa chính của tòa nhà thương vụ, quả nhiên ở đó có một cô gái với mái tóc thẳng mượt, dung mạo kiều diễm, đáng yêu đang bị mấy đứa trẻ vây quanh. Khuôn mặt cô ấy đỏ ửng, xem ra có chút ngượng ngùng.

Nam Huyền vẫn im lặng không nói, phóng tầm mắt nhìn theo hướng ngón tay của cô gái tóc xoăn. Mấy cô gái trong tòa nhà thấy thế bỗng xì xào bàn tán, tiếng tranh cãi mỗi lúc một ầm ĩ hơn.

“Nhìn xem, anh ta đang nhìn về phía này kìa!”

“Ha ha, nhìn từ xa trông anh ta thật đẹp trai, không biết nhìn gần thì như thế nào nhỉ?”

“Ai da, mấy người đừng ồn ào, đừng ồn ào nữa nào!”

...

Nam Huyền chăm chú nhìn về phía cửa chính của tòa nhà thương vụ, thần sắc dần tươi tỉnh hẳn lên. Trong không khí bắt đầu lan tỏa một mùi hương quen thuộc. Năm giây, bốn giây, ba giây... Quả nhiên từ trong tòa nhà thương vụ xuất hiện một thân hình nhỏ nhắn, ngập tràn sắc đỏ. Sau khi nhìn thấy Nam Huyền, Vi Vi sững sờ giây lát rồi không chút do dự chạy thẳng đến chỗ anh ta.

Trong nháy mắt, Lục Vi bổ nhào vào người Nam Huyền. Trên khuôn mặt rạng ngời của tên “thú cưng” ngốc nghếch cuối cùng cũng nở một nụ cười mê hoặc. Anh ta vừa vỗ vỗ vào lưng Lục Vi đang thở hổn hển vừa nghiêng đầu, nhếch miệng cười rạng rỡ.

Lục Vi vịn vào người Nam Huyền, sau khi điều chỉnh lại hơi thở mới cất tiếng nói: “Anh đến đây rồi sao không gọi cho tôi? Sao lại ngốc nghếch đứng đây đợi chứ! Mẹ ơi, tôi thề là từ nay về sau nhất định sẽ không để anh ra ngoài một mình nữa, anh làm tôi lo lắng suốt nửa tiếng đồng hồ, chỉ sợ trên đường đến đây anh

gặp phải chuyện gì chẳng lành hoặc là bị lạc đường, mặc dù tôi cũng đã đưa anh đi đoạn đường này mấy lần rồi...”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu chủ nhân, thể hiện sự thân mật. Có thể khẳng định rằng một loạt những hành động của hai người họ đối với cô gái tóc xoăn đang đứng lặng trong gió và cô gái tóc thẳng phía xa xa kia chẳng khác nào một đòn tấn công chí mạng. Bên này, Lục Vi còn chưa nói hết những gì cần nói thì ở tòa nhà thương vụ bên kia đã nổi lên một trận xì xào mới.

Đương nhiên, với tư cách là người tiên phong, cô gái tóc xoăn kia vẫn còn khá mạnh mẽ, chỉ là lúc này cô ta có chút dờ dẩn than trách ông trời sao quá bất công mà thôi. Lục Vi chăm chú nhìn cô gái đang hóa đá trước mặt, chợt nhận ra hình như bầu không khí không được thoải mái cho lắm. Ách, cô lập tức lên tiếng hỏi Nam Huyền: “Đây là...”

Nam Huyền nghiêng đầu, thuận theo ánh mắt của Lục Vi nhìn sang phía cô gái tóc xoăn, tựa hồ đến lúc này anh ta cũng mới biết đến sự tồn tại của cô gái đó. Ngẩng mặt nhìn trời cố gắng nhớ lại, nhưng cuối cùng anh ta vẫn lắc đầu, đáp: “Không quen.”

Lục Vi nghe thấy rõ tiếng đổ vỡ phát ra từ bên trong cơ thể cô gái đó. Ho khan một tiếng, cô kéo tay Nam Huyền, cẩn thận nói: “Nào, chúng ta lên thôi! Tôi đã gọi KFC rồi, anh có muốn thử không, thử ăn khoai tây một lần xem thế nào nhé?”

“Không muốn!”

“Nếu bây giờ anh ăn khoai tây thì sẽ được tặng một con thú nhồi bông nữa.”

“Không... Thôi được, ăn một ít thôi đấy!”

...

Màn kịch khôi hài kết thúc, các cô gái hay buôn chuyện kia chậm rãi bò từ dưới đất lên, quay về nhà, tìm các mẹ. Tiếng chuyện trò của Lục Vi và Nam Huyền cũng dần dần biến mất trong đại sảnh tòa nhà thương vụ.

Xa xa, một chiếc xe hơi màu xanh ngọc chậm rãi kéo cửa kính lên, khởi động rồi quét bụi rồi đi.

24. Chương 24: Con Mèo Dơ Bẩn

Trên hành lang tầng mười của tòa nhà thương vụ, 19 giờ 5 phút tối.

Lục Vi rụt rè, thận trọng núp sau lưng tên “thú cưng” ngốc nghếch, mỗi lần nhích thêm một bước là trái tim cô lại đập loạn. Cảm giác như sắp đến ngày tận thế, cuối cùng Vi Vi không nhịn được nữa bèn lên tiếng: “Nam... Nam Huyền, hay là... chúng ta về nhà đi?” Quay đầu nhìn dãy hành lang sâu hun hút, Lục Vi nuốt nước miếng, lần thứ $n + 1$ cảm thấy hối hận vì đã gọi Nam Huyền đến công ty để điều tra.

Trước đó hơn mười phút, hai người họ còn đang bàn cãi kịch liệt về vấn đề Thần Long ăn khoai tây chiên có bị tiêu chảy hay không thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Lục Vi kinh hãi, bất giác đánh rơi chiếc đĩa trên tay. Ra khỏi văn phòng, tên “thú cưng” ngốc nghếch dẫn chủ nhân rẽ sang con đường phía đông, trước mặt là khu nhà vệ sinh.

Cổ nhân từng nói, nhà vệ sinh là nơi tối tăm, ảm thấp nhất nên thường tập trung những thứ không được sạch sẽ, Lục Vi nghĩ vậy liền run rẩy túm chặt lấy tên “thú cưng” ngốc nghếch đang đứng trước mặt, nói: “Nam Huyền, tôi nói thật đấy, chúng ta đi về thôi!”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch nghe thấy vậy liền quay đầu lại, nhìn Lục Vi đã sợ đến mức răng va vào nhau lập cập, trầm ngâm một lát rồi kiên định lắc đầu: “Không được! Tối nay mà không bắt được nó thì cô sẽ còn lo lắng không yên, đã một tuần nay, không đêm nào cô được ngủ yên rồi.” Huống chi, lúc này Nam

Huyền đã mơ hồ cảm nhận được mùi hương của kẻ chủ mưu... mùi hương giống hệt mùi trên nắm tóc mà Vi Vi đưa cho.

Nghĩ đến đây, Nam Huyền chăm chú nhìn vào bên trong khu nhà vệ sinh, mùi hương đích xác tỏa ra từ nơi này, không thể nào sai được.

Lục Vi cắn răng nói: “Nhưng tôi... tôi thực sự...” không thể hành động một mình được, nếu bây giờ rời xa tên “thú cưng” ngốc nghếch này thì không biết cô sẽ gặp phải những chuyện kinh khủng gì nữa, nhưng nếu cứ bám theo Nam Huyền đi bắt thứ đó... Lục Vi nhìn trời, không kìm nổi lòng mình liên tưởng đến cảnh tượng bên trong nhà vệ sinh:

Cánh cửa vừa khép lại, giữa bốn cầu tỏa ra một làn sương trắng âm u đến kỳ dị, cô và Nam Huyền lần mò, tìm kiếm bóng dáng của “cái thứ đó”. Cô lơ đãng quay đầu nhìn lại, thần hồn nát thần tính thế nào lại trông thấy một chiếc bóng áo trắng nhẹ nhàng lướt qua, nhìn kĩ mới thấy đó là một cô gái có mái tóc dài quét đất thướt tha, yếu điệu, trên khóe môi đang nở một nụ cười vô vùng lạnh lẽo. Thấy Lục Vi có thể nhìn thấy mình, cô ta giơ cánh tay đầm đìa máu về phía trước, bàn tay còn cầm một nắm tóc màu đen, cất tiếng cười quỷ dị, nói: “Tóc của ta, người có thích không?”

A... a... a!

Lục Vi hét lên ba tiếng, bưng mặt khóc nức nở. “Tôi nhất định không vào trong đó đâu, không đi là không đi!” Cho dù đã có tên “thú cưng” ngốc nghếch kia bảo vệ nhưng cô cũng không muốn cùng “mỹ nữ tóc dài” đó face to face[1].

[1] Mặt đối mặt.

Nam Huyền đành thở dài, nói: “Để tôi đưa Vi Vi xuống dưới rồi tôi lại lên tiếp.”

Lục Vi nghe anh ta nói vậy thì sắc mặt càng trở nên trắng bệch, cô bỗng nhớ đến câu nói của Tiểu Hân Tử trước kia: “Trong đêm tối, nhất định không được tách nhau ra để hành động một mình, vì cho dù bạn có an toàn về đến nhà thì cũng không thể biết chắc rằng đồng sự của mình có về nhà an toàn hay không?”

Như thế này không được, như thế kia cũng không xong, trong lúc Lục Vi đang đắn đo suy nghĩ thì tên “thú cưng” ngốc nghếch kia đã nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, cùng lúc đó, một luồng hơi ấm từ sợi dây đỏ trên tay cô dần bao trùm toàn bộ cơ thể. Vi Vi ngẩng đầu, khẽ thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc, những tia sáng đỏ hồng ảm áp từ sợi dây tỏa ra, theo luồng hơi nóng quấn quanh người cô rồi lan tỏa khắp bầu không khí.

Tên “thú cưng” ngốc nghếch nói: “Thế này thì sẽ không sao nữa, cô xuống dưới đợi tôi trước đi!”

— — — — Tôi là đoạn phân cách chờ đợi — — — —

Vi Vi không dám đi xuống một mình, đành quay về văn phòng chờ đợi. Nhưng vừa bước đến trước cửa văn phòng, đầu cô lại như muốn nổ tung.

Cánh cửa kính lớn vốn được khóa chặt giờ lại mở toang. Trong phòng, đèn đuốc sáng trưng, dường như Lục Vi còn nghe rõ tiếng gõ bàn phím lách cách. Khóe miệng cô run rẩy, không lẽ... vị “nữ hiệp” mà Trình Tổng gặp phải lần trước không ở trong nhà vệ sinh mà đang có mặt trong văn phòng của cô hay sao?

“Không, không thể thế được! Có lẽ là ai đó trong công ty để quên đồ nên quay lại lấy chẳng?” Vi Vi tự trấn an bản thân, bất giác sờ vào sợi dây đỏ trên tay, cảm thấy an tâm phần nào rồi mới cẩn trọng bước vào văn phòng. Sau đó, để an toàn, cô còn lấy chiếc ghế gần đó chèn vào cửa, để phòng tình thế cấp bách có thể nhanh chóng chạy thoát ra ngoài.

Sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Lục Vi hít một hơi thật sâu rồi từ từ bước đến phòng làm việc.

“Tiểu Hân Tử? Chị Tổng? Là mọi người sao?”

Không có tiếng trả lời, ngay cả tiếng gõ bàn phím ban nãy cũng biến mất.

Vi Vi cắn chặt môi, vừa tiếp tục đi về phía trước vừa lăm bầm một mình: “Không sợ, không sợ, không có chuyện gì đâu! Huống chi...” Đến trước bàn làm việc của mình, Lục Vi đang lăm bầm bỗng nhiên im bật...

Máy tính của cô đang mở, trên màn hình phát ra những tia sáng mờ ảo như vừa có người dùng nó. Trong phút chốc, ngay cả khi tất cả mạch máu trong cơ thể đều dồn lên não bộ, Lục Vi cũng không thể nói rõ được rốt cuộc cô đang sợ hãi hay hoảng loạn. Theo phản xạ, cô vội lấy chiếc ô trong góc phòng, rằng lợi va vào nhau lập cập: “Ai? Ra đây mau!!”

Là kẻ trộm? Hay là có kẻ điên rồ mò? Hay là...

Không có tiếng đáp cũng không có bất kỳ thứ gì nhảy ra, trong văn phòng rộng lớn nhường này chỉ còn lại một vẻ yên tĩnh đến lạnh lẽo, cả người Vi Vi bất giác đổ mồ hôi. Nép vào một góc, cô đưa mắt nhìn khắp phòng, chỉ thấy cửa gian chứa đồ lộ ra một khe sáng mờ nhạt. Cô nhớ rất rõ lúc cô và Nam Huyền mở cửa văn phòng, đích thân cô đã kiểm tra kỹ lưỡng từng gian phòng và cẩn thận đóng hết cửa ra vào lẫn cửa sổ, nhưng lúc này, trong gian chứa đồ lại hắt ra một tia sáng mờ ảo, không lẽ... bên trong đó có người?

Vi Vi thở dốc một hơi, giơ cao chiếc ô ra trước mặt, từng bước từng bước tiếp cận gian chứa đồ. Trong không gian u tối, tất cả các cánh cửa đều khóa chặt, chỉ có một cánh cửa có thể mở ra và đó là cánh cửa kính khổng lồ. Cô vẫn luôn thắc mắc có kẻ nào lại ngốc nghếch không quay người bỏ chạy mà lại chọn lựa vừa la hét vừa cố gắng kéo cánh cửa đó ra?

Nhưng lúc này, cô dường như đã hiểu được, càng rơi vào những thời khắc sợ hãi con người càng không điều khiển được bản thân mình, bàn chân dường như không nghe theo sự điều khiển của trí não mà bị chính sự hiếu kỳ dẫn dắt, cứ như vậy, từng bước từng bước đến gần. Giơ cao chiếc ô, cuối cùng Lục Vi cũng tiến sát đến cánh cửa, hít một hơi thật sâu, dồn hết dũng khí mở cửa ra...

“A a...!”

“Đánh chết người, đánh chết người!”

“Nam Huyền, Nam Huyền...”

“Ô ô ô, đừng đánh, đừng đánh nữa. Tôi sai rồi!”

“Nữ vương tha mạng, tha mạng! Đau đau!”

...

Sau một hồi hỗn loạn, đèn điện trong phòng được bật sáng trưng, Vi Vi nhìn tên xấu xa vừa bị mình đánh, trợn mắt há mồm... Dạ Ly đang ngồi xổm trong góc, trên mặt vẫn còn những vết bầm do bị cán ô đánh trúng. Mái tóc rối bù, cổ áo dường như cũng vừa bị xé rách.

Vi Vi líu lười nói: “Tại sao lại là anh? Chẳng phải anh đi công tác cùng Trình Tổng sao?”

Tên Dạ đại họa vẫn giữ nguyên tư thế nửa ngồi nửa quỳ dưới sàn cầu xin tha thứ, vẻ mặt vô cùng đau khổ, nói: “Đi công tác thì không thể về trước được à? Vừa nghe nói cô bị quấy rầy là tôi lập tức về đây ngay, đúng là làm ơn mắc oán mà, hu hu. Cô đánh tôi đau quá!”

Lục Vi nhìn thấy điệu bộ tình quái của Dạ Ly thì không khỏi cảm thấy nghi hoặc, nhưng mi nói một câu đánh trúng vào yếu điểm của anh ta: “Cho nên... việc đầu tiên anh làm khi trở về chính là đến văn phòng kiểm tra máy tính của tôi, xem mấy ngày qua tôi sống thế nào sao?”

Vi Vi cố ý nhấn mạnh từ “sao” ở cuối câu, vốn định đùa giỡn tên Dạ đại họa này thêm lát nữa nhưng mới nghe đến đây, trong nháy mắt, anh ta đã co rúm lại, sợ hãi thu mình vào trong góc.

“Tôi làm như thế vì...” Chưa nói hết câu, hai người đã nghe thấy một tiếng nổ lớn, quay đầu nhìn lại, tên “thú cưng” ngốc nghếch kia đã đứng trước mặt Lục Vi từ bao giờ.

“Vi Vi!”

Lục Vi biết Nam Huyền nghe thấy tiếng gọi của cô nên đã quay lại, anh ta vội vàng đứng chắn trước mặt cô, nói: “Không sao, không sao, tôi sớm đã nghi ngờ có kẻ trộm mà, quả nhiên là Dạ Ly.”

Dạ yêu nghiệt nghe vậy thì híp mắt cười, nhìn Nam Huyền, chào hỏi: “Lâu rồi không gặp!”

Lục Vi liếc mắt khinh thường, quay đầu vờ vai tên “thú cưng” ngốc nghếch để trấn an, nhưng bàn tay vừa chạm vào người Nam Huyền, cô đã lập tức cau mày lại.

Cô nhìn mẫu thủy tinh nhỏ trên tay mình. “Đây là...”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch thấy thế, vội vàng nhặt mảnh thủy tinh vỡ dính trên đầu ngón tay Vi Vi, xác định chắc chắn ngón tay ngọc ngà không hề có vết thương nào mới yên tâm lên tiếng: “Cẩn thận không bị thương đấy!”

Lục Vi im lặng, đột nhiên nhớ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng khác: có vẻ như, dường như, đại loại là vừa rồi, lúc tên “thú cưng” ngốc nghếch này bước vào còn kéo theo một tiếng nổ lớn... giống tiếng kính rơi vỡ.

“Nam... Huyền... Anh có thể nói cho tôi biết vừa rồi anh làm thế nào để vào được đây không?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch suy nghĩ một hồi, tỏ vẻ khó hiểu, nói: “Tôi chạy thẳng vào.”

Lục Vi: “...”

Dạ Ly: “Ha ha ha, chúc mừng! Tiểu Vi Vi, cô lại phải đền tiền cho công ty rồi.”

— — — — Tôi là đoạn phân cách gấp rắc rối — — — —

Trong cái rủi cũng có cái may, vì cửa mới chỉ được mở một cánh nên tên “thú cưng” ngốc nghếch chỉ phá hỏng một cánh còn lại. Trong giờ phút này, Vi Vi hoàn toàn không còn tâm trí đâu mà để ý tới “câu chuyện kỳ quái về mái tóc đen” kia nữa. Cô đưa hai tay chống trán, suy nghĩ đến việc ngày mai không biết phải ăn nói với lão Trình ra sao. Đúng lúc này, tên Dạ đồn mạt vừa cười trên nỗi đau khổ của người khác kia đã kịp thời đưa ra ý kiến: “Cô có thể nói là cô đang tặng ca thì bỗng có một tên cướp xông tới. Hắn dùng búa đập vỡ cửa kính, sau đó làm nhục cô. Ồ, mọi người nghe thấy vậy nhất định sẽ cảm thấy cô thật đáng thương, không ai còn truy cứu trách nhiệm nữa đâu.”

Lục Vi trợn mắt nhìn tên Dạ đại họa, khinh bỉ không thêm đáp lại.

Tên Dạ đại họa tiếp tục chế nhạo: “A! Hoặc cô cũng có thể nói, nhân viên cửa hàng KFC đến giao hàng cho cô bị cận thị, lúc anh ta bước vào không để ý là có cửa kính, vừa đụng một cái, cánh cửa đã vỡ vụn ra.”

Lục Vi thực sự không thể chịu nổi cái miệng ồn ào của Dạ Ly, giận dữ nói: “Anh cho rằng cái cửa này làm bằng giấy sao? Chỉ cần đụng một cái là có thể vỡ vụn ra chắc? Dạ đồn mạt...”

“Ai da, cô không cần phải tức giận như thế!” Dạ Ly cắt ngang câu nói của Lục Vi, cười gian trá. “Thực ra, tôi vẫn có một cách khác.”

“Cách gì?”

Dạ Ly ghé sát vào tai Lục Vi, thì thầm: “Chính là nói... cô không biết gì hết.”

“Không biết sao?” Lục Vi ngập ngừng một chút, chợt bừng tỉnh. Đúng vậy, chẳng phải công ty đang xảy ra biết bao chuyện quỷ dị sao? Hơn nữa lão Trình còn tận mắt trông thấy, cô chỉ cần nói lúc mình tặng ca, cửa kính bỗng nhiên vỡ vụn, bản thân cô cũng không rõ tại sao lại như thế!

Dạ Ly vuốt cằm, ra cái vẻ “trẻ con thật dễ dạy bảo”, tiếp tục nói: “Bản đại sư đây cũng có thể giúp cô dàn xếp với tên Trình mập kia, nhưng phải có điều kiện.”

Vi Vi ôm ngực không nói, ánh mắt dò xét đối phương. Cô thừa biết tên Dạ đồn mạt này sao có thể làm việc không công cho người khác được chứ?

Dạ Ly: “Cô đến cửa hàng thú cưng làm việc giúp tôi.”

Vi Vi thở hắt một hơi, vỗ vỗ trán, bắt lực lên tiếng: “Cửa hàng đó chẳng lẽ còn thiếu người sao? Tại sao một ông chủ như anh lại luôn nghĩ đến tôi? Tôi đến đó để giúp anh thúc đẩy việc kinh doanh hay giúp anh trừ yêu diệt quỷ?”

Dạ Ly bĩu môi nói: “Nếu cô đến thì Nam Huyền cũng sẽ đến, chẳng phải lúc đó cửa hàng của tôi sẽ có thêm một chân lao động miễn phí nữa sao? Hô hô, trước khi nghĩ đến việc có thể thúc đẩy kinh doanh thì trước tiên đã có thể tăng thêm nhân công rồi, chắc chắn...” Dạ Ly nhìn trời, nghĩ đến một tương lai xán lạn mà thêm khát, một lát sau mới lại tìm tằm cười, nói: “Nói ra mới nhớ, chẳng phải ban nãy Nam Huyền đã lần theo dấu vết đến khu nhà vệ sinh sao? Thế nào rồi? Cậu có thu hoạch được gì không?”

Nghe xong những lời này, tên “thú cưng” ngốc nghếch này giờ vẫn ngơ ngác không biết đang nghĩ gì bỗng nhiên giật mình, cặp mắt suy tư hồi lâu rồi lắc đầu nguây nguậy. Dạ Ly thấy thế thì nhíu mày, trên khuôn mặt thoáng ẩn thoáng hiện một nét cười mờ nhạt.

“Ồ, xem ra đối phương có vẻ rất giỏi hoạt. Ngay cả chiếc mũi linh nghiệm nhất trong tam giới của Tiêu đồ cũng đành bất lực.”

Bị khiêu khích, Nam Huyền ngẩng đầu, đôi mắt chợt sáng long lanh, điệu bộ như muốn nói gì đó xong lại thôi. Vì Vi thấy vậy thì tim đập thình thịch, nhưng cuối cùng Nam Huyền vẫn lắc đầu, nói: “Không có, tôi không thể tìm ra nó.”

Vì Vi nghe Nam Huyền nói vậy thì im lặng nhìn thẳng vào Dạ Ly đang đứng đối diện, tâm tư như mặt nước hồ phẳng lặng.

Haizz! Nam Huyền ngốc nghếch, quả thực là anh không hề biết nói dối! Đôi tai ửng hồng xinh xắn và đôi mắt dáo dác bất định kia đã hoàn toàn phản bội anh rồi.

Có... một con mèo... dơ bẩn...

25. Chương 25: Chiếc Thang Máy Kinh Hoàng

Hôm sau đi làm, không biết rốt cuộc Dạ Ly đã nói với Trình Tổng những gì mà ông ta trước nay vẫn nổi tiếng keo kiệt giờ không những không bắt Lục Vi phải đền bù thiệt hại cho cánh cửa kính bị vỡ, lại còn trưng vẻ mặt đồng cảm, bước đến an ủi cô: “Cô cứ yên tâm làm việc cho tốt, những gì đã thấy tối qua cô hãy quên hết đi.”

Sau khi Trình Tổng đi khỏi, Lục Vi liếc nhìn sang phía Dạ Ly, dò hỏi: “Rốt cuộc anh đã nói gì với ông ta vậy?”

“Ồ...” Dạ Ly sờ cằm, vẻ như đang suy nghĩ. “Tôi chỉ kể cho ông ta nghe một câu chuyện liên qua đến công ty...”

“Dừng, dừng, dừng!” Sớm đã lĩnh hội đủ những câu chuyện ma tà quỷ quái của tên Dạ đại họa này, lại nhớ đến khuôn mặt tái mét của Trình Tổng ban nãy, Lục Vi lập tức ngăn anh ta lại. “Anh không cần nói nữa.”

Dạ đại họa cười ngượng. “Cũng đúng, so với việc kể chuyện ma quỷ thì lúc này chẳng phải cô nên lo lắng cho Nam Huyền ở nhà một mình sao? Ai da, đứa trẻ này đã lớn khôn, đôi cánh cũng đã cứng cáp, lại còn biết nói dối nữa chứ!”

Nghe những lời khích bác này, Lục Vi cũng chẳng thèm tranh cãi với Dạ Ly, chỉ trầm tư suy nghĩ. Kỳ thực tối hôm qua cô cũng đã khéo léo gặng hỏi Nam Huyền có phải anh ta có điều gì đó khó nói hay không. Nhưng vừa nghe thấy cô hỏi như vậy, Nam Huyền liền ôm chặt con vịt bông vào lòng, cúi đầu không đáp.

Vì Vi kiên nhẫn, nhẹ nhàng nói: “Nam Huyền, anh phải nói thật cho tôi biết, có phải tối qua trong khu nhà vệ sinh, anh đã trông thấy cái gì phải không. Anh cứ nói với tôi, tôi sẽ không nói lại cho Dạ Ly biết đâu.”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch quay đầu, cuộn con vịt bông thành một vòng tròn, im lặng hồi lâu rồi mới thấp giọng nói: “Vi Vi không nên hỏi, tôi đã đồng ý với nó là giữ bí mật rồi.”

Vì Vi: “...”

Cho nên mới nói, “thú cưng” ngốc nghếch nhà mình vẫn là người hồn nhiên, ngây thơ và chất phác nhất. Những lời này so với việc thừa nhận đã gặp thứ gì đó có gì khác nhau đâu? Nghĩ đến đây, Vì Vi đảo mắt một vòng, cầm tay Nam Huyền, nói: “Có chuyện gì mà ngay cả tôi anh cũng không thể nói ra vậy?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch khẽ run lên, hai vành tai bắt giắc đỏ ửng, im lặng không đáp.

“Nam Huyền, lẽ nào tôi phải lấy tư cách là chủ nhân ra lệnh thì anh mới chịu nói hay sao?”

Nghe Lục Vi nói vậy, Nam Huyền bỗng giống như một chú mèo nhỏ, đột nhiên xù lông, co rúm người lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Vi chăm chú, trong lòng tràn đầy tâm sự nhưng không sao thốt nên lời, do dự hồi lâu mới lên tiếng, giọng nói có vẻ không tự nhiên: “Chính cô đã nói chúng ta là người nhà, là bạn bè, nhưng lúc cần đến tôi thì lại biến tôi thành sủng vật sao? Các người... các người đều giống nhau!”

Trong lòng Lục Vi vang lên tiếng “lộp bộp”, thoáng chốc cũng đỡ dần, không nói nên lời. Đây là lần đầu tiên cô thấy Nam Huyền tức giận, lần đầu tiên... anh ta nhìn cô bằng ánh mắt giận hờn như vậy. Vì những lời nói của cô đã làm tổn thương anh ta sao? Vì Vi Vi lú lờ, lắc đầu nói: “Nam Huyền, không phải thế, tôi chỉ muốn nói...”

“Các người đều giống nhau... giống nhau!” Không đợi Lục Vi nói hết câu, tên “thú cưng” ngốc nghếch đã vùng thoát khỏi bàn tay cô, vùi đầu cuộn tròn trong chăn, nhất định không chịu ra. Cho đến tận sáng nay, khi Vi Vi chuẩn bị đi làm, anh ta vẫn bó mình trong chăn không thèm quan tâm đến ai. Bất luận Lục Vi nói thế nào, co kéo thế nào, anh ta cũng nhất định không chịu thò đầu ra ngoài. Nhưng khi Lục Vi quay đi, anh ta lại như một con ốc sên từ từ thò đầu ra, đôi mắt dáo dác nhìn bốn phía thăm dò. Lúc Vi Vi quay lại nhìn, anh ta lại thụt vào trong chăn, cứ như vậy lặp đi lặp lại...

Sau khi nhớ lại tất cả những chuyện này, Vi Vi chỉ biết thở dài, im lặng không nói.

Dạ Ly thấy thế thì nghiêng đầu dò xét: “Sao? Sắc mặt kém như vậy, xem ra tối qua cô lại tâm sự cả đêm không ngủ hả?”

Vi Vi lườm anh ta một cái, nói: “Chuyện của tôi không cần anh phải bận tâm, việc anh nên quan tâm nhất lúc này là nhanh chóng tìm cách bắt cho bằng được con quái vật vút tốc khắp nơi kia ra đây.”

“Yên tâm, yên tâm, tôi đã điều tra được đến tám, chín phần mười rồi. Mấy ngày nữa mọi chuyện tự nhiên sẽ minh bạch thôi.”

Nhưng qua mấy ngày nữa mà vẫn chưa bắt được kẻ chủ mưu trong câu chuyện quái quỷ về mớ tóc đen đó thì không biết còn xuất hiện những chuyện khủng khiếp gì nữa đây? Lục Vi nhát gan không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng cô cũng quyết định đáp ứng yêu cầu của Dạ Ly, đến cửa hàng thú cưng làm việc không công. Nhưng với điều kiện là phải tháo sợi dây đỏ trên tay cô ra ngay lập tức!!

Khụ khụ, về nguyên nhân tại sao thì vẫn phải kể tiếp câu chuyện cách đây một ngày.

Một ngày trước, Lục Vi và Điền Hân ra ngoài tặng tạp chí cho khách hàng, hai người vừa đi vừa nói cười hi hi ha ha một hồi. Mọi chuyện đều diễn ra hết sức bình thường, cho đến khi... họ tình cờ gặp Quý Vân dưới tòa nhà thương vụ. Sau sự việc tự lừa mình dối người lần trước, Lục Vi đã cố ý né tránh Quý Vân. Tòa nhà thương vụ nói to không to, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ cần bạn cố ý không quan tâm tới một ai đó thì rất có thể có một ngày, bạn và người ấy sẽ vô tình gặp nhau.

Bỗng nhiên gặp Quý Vân ở đây, Vi Vi và Tiểu Hân Tử đều cảm thấy có chút kinh ngạc. Đúng lúc hai người bước về phía thang máy thì Quý Vân cùng mỹ nhân kia cũng sóng vai nhau đi ra từ đó, bốn người cứ như vậy bước qua nhau. Đây là sự cố ngoài ý muốn nên Lục Vi chỉ ngỡ ngàng trong giây lát rồi bình tâm trở lại, vốn cho rằng cũng chỉ là một việc hết sức bình thường nhưng không ngờ, khi bước đến gần thang máy, cô chợt nghe thấy một giọng nam ồm ồm từ phía sau truyền đến: “Cô Lục.”

Đôi chân Vi Vi run rẩy, chỉ muốn trốn chạy mà không sao làm được. Quay người lại, cô khẽ mỉm cười, gạt đầu, động tác và lời nói hết sức liền mạch, tự nhiên lưu loát: “Anh Quý, thật trùng hợp!”

Biểu cảm trên khuôn mặt Quý Vân vẫn không thay đổi, anh nhìn cô không rời mắt, như muốn xuyên thấu tâm can cô. Hồi lâu sau anh mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Cô tôi nghe một người hàng xóm nói, hai hôm trước, khu nhà hình ống có trộm lên vào, cô ấy bảo tôi nếu có gặp cô thì hỏi xem trong nhà có việc gì không.”

Rõ ràng câu nói này có ý quan tâm nhưng khi thốt ra từ miệng Quý Vân lạnh lùng thì lại có ý như vậy. Vi Vi nhìn đôi mắt đen láy, sâu thẳm như đại dương đang gợn sóng mà trái tim loạn nhịp, cắn chặt răng, nói: “Không sao, cảm ơn anh!”

“Đừng khách khí!”

“Vậy chúng tôi đi trước.”

“Hẹn gặp lại!”

...

Nói vài ba câu khách sáo rồi hai bên đều đứng yên tại chỗ, dường như không muốn rời đi. Vi Vi lén hít một hơi thật sâu, tự đáy lòng trào dâng những cảm xúc khó tả. Dường như mỗi lần gặp Quý Vân, dù chỉ là tình cờ, trong lòng cô cũng trào dâng một cảm xúc mãnh liệt như thế, một cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Nhưng những lời lẽ trong cuộc đối thoại giữa hai người họ đều chỉ là những từ ngữ diễn hình ột cuộc giao tiếp lễ phép, đúng quy tắc.

Mỹ nhân bên cạnh Quý Vân thấy thế liền mở to đôi mắt xinh đẹp, đảo qua đảo lại giữa hai người, như đang suy nghĩ điều gì đó. Đúng lúc ấy, Tiểu Hân Tử ho khan vài tiếng, cuối cùng Vi Vi cũng hoàn hồn, kéo Điền Hân quay người bước đi.

Sau khi vào thang máy, tâm hồn Vi Vi vẫn như đang treo ngược cành cây, lặng lẽ chìm đắm trong thế giới nhỏ bé của riêng mình mà không có cách nào thoát ra. Trong đầu lúc thì hiện lên hình ảnh Quý Vân giúp cô lắp chiếc giường sofa, lúc thì ẩn hiện hình bóng anh sánh vai cô gái kia rời đi... Lúc Lục Vi vẫn còn đang ngẩn ngơ thì thang máy bất chợt vang lên những tiếng “leng keng” vui tai.

Lục Vi vô thức đưa mắt nhìn màn hình hiển thị số tầng, thang máy đang dừng ở tầng năm. Cô nhú mào, nhớ rõ ràng lúc bước vào không có ai bấm lên tầng năm cả.

“Ồ? Tiểu Hân...” Cô quay lại gọi Điền Hân, nhưng chợt nhận ra một sự thật kinh hoàng: trong thang máy, ngoài cô ra thì không có lấy một bóng người.

Vi Vi trừng mắt nhìn khoang thang máy trống rỗng, đầu óc như muốn nổ tung. Sao lại có thể như vậy? Rõ ràng ban nãy có đến bảy, tám người cùng bước vào thang máy, cho dù cô có bị hoa mắt đi nữa thì cũng không thể không nhìn thấy Tiểu Hân Tử cũng đã bước vào. Rõ ràng cô ấy đi sát bên cạnh cô mà!

Chân tay Lục Vi bắt giác mềm nhũn, cô lùi lại phía sau mấy bước, đúng lúc đó, cánh cửa thang máy cũng từ từ mở ra. Từ trước đến nay, Vi Vi chưa từng đặt chân đến tầng năm, nhưng quả thực nơi này không hề giống các tầng khác của tòa nhà. Bao trùm phía bên ngoài là một màu đen u ám, ngay cả đèn báo hiệu khẩn cấp cũng không có, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ trong thang máy hắt ra, chỗ tối chỗ sáng khiến nơi này càng thêm âm u, rùng rợn.

Vi Vi nơm nớp lo sợ có thứ gì đó sẽ từ trong bóng tối lao vào, cô liều mạng ấn nút điều khiển cho cửa thang máy đóng lại, nhưng xui xẻo thế nào nút điều khiển không hề có phản ứng. Đúng lúc đó, cô phát hiện sợi dây đỏ trên tay mình bỗng nhiên phát sáng, ánh sáng càng lúc càng rõ rồi dần dần bao phủ toàn bộ cơ thể Lục Vi. Nhạc Lăng đã từng nói cho cô biết tác dụng của sợi dây này, trên mặt sợi dây có chứa thần lực của tên “thú cưng” ngốc nghếch kia, khi gặp nguy hiểm, nó sẽ tự động hình thành kết giới để bảo vệ chủ nhân. Lúc này, ánh sáng đỏ phát ra từ chiếc vòng tay đã bao trùm toàn bộ cơ thể cô, như thế chẳng phải đã quá rõ ràng ràng...

Lục Vi run rẩy nuốt nước miếng, đảo mắt nhìn nhanh ra bên ngoài theo phản xạ. Bên ngoài tối đen như mực, có chìa tay ra cũng không nhìn rõ năm đầu ngón tay, càng không thể xác định được phương hướng. Có lẽ phía ngoài cánh cửa thang máy này vốn chẳng phải tòa nhà thương vụ gì đó, mà là một thế giới hoàn toàn khác. Cảnh tượng này giống hệt câu chuyện mà Dạ đại họa đã kể. Nếu như chuyện Trình Tổng gặp mà là sự thật thì lúc này, chẳng phải cô cũng đang bị một loài nghịch quỷ nào đó trêu đùa sao?

Thang máy không hoạt động, Vi Vi cũng không dám ra ngoài, đành ôm ngực ngồi thu lu một chỗ. Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên cô nghe thấy một âm thanh mơ hồ vọng lại, càng lúc càng rõ: “Bạch, bạch, bạch!” Hình như đó là tiếng bước chân đang chạy vội về phía này.

Vi Vi che ngực, cảm thấy da đầu co giật từng cơn, nhưng tiếng bước chân mỗi lúc một gần, kèm theo đó là tiếng thở gấp gấp. Cuối cùng, “rầm” một tiếng, có thứ gì đó đập mạnh vào thang máy.

“A a...!” Lục Vi ôm mặt hét lên. Lúc này ngoài việc co rúm người rồi la hét, cô còn biết làm gì nữa đây? Mẹ ơi, cứu con với!

Nhưng đối phương lại không có bất kỳ hành động gì, vẫn thờ hờn hờn, ngồi lâu sau mới nói: “Lục Vi!”

Vi Vi nghe thấy giọng nói ấy có chút kỳ lạ, đầu óc bỗng chốc trở nên tê dại. Trong hoàn cảnh này sao có thể... Cô quỳ gối, ôm lấy cơ thể, nước mắt chực trào ra, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: nhất định là do mình quá sợ hãi nên mới sinh ra ảo giác, có thứ quái dị nào lại có thể giả dạng người mà mình muốn gặp nhất kia chứ?

“Lục Vi!” Đối phương lại cất tiếng gọi, thừa dịp xích lại gần cô.

Vi Vi có cảm giác đối phương muốn tóm lấy mình, liền linh đưa hai tay lên ôm mặt, miệng không ngừng la hét: “Không... không được lại gần! Người là yêu quái...”

“Lục Vi, cô mở mắt ra nhìn xem!!” Vi Vi bị đối phương dùng lực nắm chặt cánh tay, trong lúc giãy giụa, cô mơ hồ cảm nhận được độ ẩm trên cơ thể đối phương. Có nhiệt độ... có hơi ẩm, vậy không phải là quái vật sao? Lục Vi cẩn thận hé mắt nhìn, quả nhiên là khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc ấy, nhưng sự khác biệt lớn nhất chính là trong đôi mắt sâu thẳm ấy lại tràn ngập cảm xúc tựa như lo lắng.

Trong phút chốc, nước mắt Vi Vi như chực trào, muốn khóc nhưng không thể nào rơi lệ. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, như bình tĩnh. Bên ngoài là một khoảng không sáng ngời: cửa công ty, dãy sofa khu nghỉ chân, thậm chí phía xa kia còn loáng thoáng vọng lại tiếng chuông điện thoại... tất cả đều diễn ra hết sức bình thường, chỉ có một thứ duy nhất bất thường chính là cơ thể đang sợ hãi đến run rẩy của cô.

“Tôi...”

Quý Vân thở phào nhẹ nhõm. “Vừa rồi thang máy đột nhiên mất điện, cô hoảng sợ đến mức ngất đi.”

“...?” Vi Vi nghiêng đầu, là như vậy sao? Nhưng tất cả cảnh tượng mình vừa nhìn thấy đều rất chân thực, từ đầu đến cuối mình không hề bị ngất, lẽ nào trí nhớ của mình rối loạn thật rồi ư? Lời nói dối của Quý Vân có vẻ không được thuyết phục cho lắm?

Lục Vi im lặng, sau khi trấn tĩnh lại. Cô liền hỏi: “Vậy làm sao anh biết tôi đang ở đây? Chẳng phải anh và... và bạn gái anh đã đi rồi sao?”

Quý Vân khẽ hắng giọng, lắc đầu đáp: “Tôi chợt nhớ ra còn có giấy tờ quan trọng để quên ở công ty nên quay lại lấy.”

Lục Vi ngây ra như phỗng, vô thức gật đầu, nhất thời có chút mơ hồ. Sau đó Quý Vân chậm rãi kéo cô lại gần, khẽ nói: “Tôi đưa cô về công ty.”

“Cảm ơn!”

Quý Vân ấn nút thang máy lên tầng mười, cửa đóng lại. Một lúc sau, thang máy kêu “ting” một tiếng, cửa mở ra, tất cả mọi thứ vẫn diễn ra hết sức bình thường.

26. Chương 26: Chiếc Vòng Tay Cầu Vòng

Trong khu nhà hình ống, Vi Vi run rẩy bưng cốc trà nóng, trên khuôn mặt vẫn là vẻ khiếp sợ. Nhạc Lăng vừa luôn miệng vỗ về vừa đưa tay vỗ nhẹ lên vai Vi Vi, mỗi lần vỗ xuống đều lưu lại một ánh huỳnh quang trên người cô. Lục Vi gật đầu, nói: “Cảm ơn, tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Nhạc Lăng chớp mắt, mỉm cười. “Không sao. Cũng phải công nhận là lá gan của Vi Vi đã lớn hơn trước nhiều rồi đấy, gặp sự cố như vậy mà vẫn không bị dọa cho sợ đến mức hôn mê là tốt lắm rồi.”

Nghe xong những lời này, tên “thú cưng” ngốc nghếch đang ngồi trong góc bất giác quay đầu lại, muốn tới gần Lục Vi nhưng nét mặt lại ngượng ngùng, xấu hổ. Dạ Ly nhíu mày, cố ý cất cao giọng: “Lại còn to gan ư? Phù phù! Mọi người không nhìn thấy bộ dạng của cô ấy lúc trở về văn phòng đấy thôi, cái tư thế ấy không còn là đi bình thường nữa mà phải gọi là bò mới đúng, may mà bên cạnh còn có người xóc nách mới lết về được đến nơi. Chắc chắn, lúc ấy, mặt mũi cô ấy trắng bệch cắt không còn giọt máu, lưỡi cũng lú cá lại.”

Vi Vi không còn hơi sức đâu để trả treo với tên Dạ đại họa lắm điều nhiều chuyện này, hai tay cô không ngừng day day hai bên huyết thái dương, thở dài. Nhớ lại lúc đó, sau khi được Quý Vân lạnh lùng đưa về công ty, cô lập tức túm lấy Điền Hân tra hỏi mọi chuyện, đáp án nhận được là: có quá nhiều người trong thang máy nên loáng cái Tiểu Hân Tử đã không thấy Lục Vi đâu, cô ấy còn tưởng cô không kịp chen chân vào thang máy.

Lục Vi nghe thấy vậy liền cảm thấy cả cơ thể bỗng dưng lạnh ngắt. Rõ ràng lúc đó trong thang máy chỉ có vài người, tại sao Điền Hân lại nói là “nhiều người đến nỗi không chen chân vào được”? Điền Hân mới chính là người vào thang máy cuối cùng, lúc đó bên trong vẫn còn rất nhiều chỗ trống kia mà? Còn nữa, tại sao Quý Vân lại đột nhiên xuất hiện ở đó?

Trước khi đầu óc Lục Vi nổ tung, may mà Dạ đại họa đã tìm ra manh mối, giúp cô xin nghỉ rồi hai người quyết định trở về khu nhà hình hổng.

Uống một ngụm trà an thần, Vi Vi gơ tay, để lộ sợi dây đỏ kia rồi nói: “Mặc kệ là như thế nào, trước tiên hãy giúp tôi tháo sợi dây rắc rối này ra trước đã!!” Chỉ khi nào tháo bỏ được vật tai họa này, cô mới có thể yên tâm. Một ngày kinh khủng như thế này, thực sự đã quá đủ với Lục Vi rồi.

“Cái gì?” Nhạc Lăng nghiêng đầu, nhỏ giọng nhắc nhở Lục Vi: “Vi Vi, cô quên rồi sao? Boss đã nói nếu cô muốn tháo sợi dây này ra, nhất định phải...”

“Tôi đồng ý!” Không đợi Nhạc Lăng nói hết câu, Vi Vi liền kiên định gật đầu, chăm chú nhìn sang phía Dạ Ly.” Đến làm ở cửa hàng thú cưng đúng không? Tôi đồng ý!” Cho dù phải khổ cực, mệt mỏi một chút nhưng vẫn tốt hơn gấp ngàn vạn lần khi phải bắt chuyện với một con quái vật thân người đuôi rắn hoặc bị nhốt trong cầu thang máy quỷ dị.

Được rồi, tuy tôi không muốn thừa nhận nhưng Dạ yêu nghiệt anh đã thành công trong vai diễn quái ác này rồi đấy!

Dạ Ly thấy tình thế bất ngờ đảo ngược thì khẽ nhếch mép cười, không hề có sự vui mừng, hớn hở như trong tưởng tượng của Lục Vi. Sau khi trầm ngâm một lúc, anh ta mới kín đáo liếc nhìn tên “thú cưng” ngốc nghếch kia, nói: “Nam Huyền, đến bước này rồi mà cậu còn muốn bảo vệ nó ư?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch nhú chặt hàng mày anh tú, đưa mắt nhìn khắp người Lục Vi một lượt rồi lại liếc nhìn sang phía Dạ Ly.

Dạ Ly nghiêm nghị nói: “Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ chủ nhân, vậy mà thần ma đã nhiều lần khiến chủ nhân cậu phải chịu tổn thương đến nỗi thường xuyên mất ăn mất ngủ... Để chủ nhân của mình rơi vào tình cảnh như vậy mà cậu không cảm thấy mất mặt hay sao?”

Nghe Dạ Ly nói vậy, trong lòng Vi Vi bỗng dưng lên một tiếng nổ rền vang. Mấy ngày trước, tên “thú cưng” ngốc nghếch kia đã vì cái “quan hệ chủ tớ” đó mà hục hặc với cô một trận. Trong thời gian ấy, bất luận Lục Vi có dỗ dành, khuyên bảo thế nào, anh ta cũng làm bộ thản nhiên, không quan tâm đến thái độ của cô. Lúc này nhắc đến chuyện cũ, Nam Huyền có lẽ sẽ lại làm ầm ĩ lên chăng?

Nghĩ vậy, Vi Vi ngược mắt lặng lẽ thăm dò Nam Huyền, đúng lúc đối phương cũng đang âm thầm quan sát cô. Trong giây phút hai ánh mắt chạm nhau, họ vội vàng ngoảnh mặt đi, không khí nhất thời trở nên căng thẳng khiến cả hai càng thêm xấu hổ, thẹn thùng.

Tên “thú cưng” ngốc nghếch nghiêng răng nói: “Nó không thể làm hại Vi Vi. Không thể!”

Dạ Ly cười gian trá. “Làm sao cậu có thể khẳng định chắc chắn như vậy? Nếu không phải nó giả thần giả quỷ thì việc gì cậu phải căng thẳng như thế? Cứ để nó xuất hiện đối chất xem sao! Nói không chừng, nó còn biết ai đang đùa dai, cố tình chọc ghẹo người khác, có thể cung cấp cho chúng ta một chút manh mối thì sao?”

Đây chắc chắn là một kế sách hay ho, Vi Vi nhìn tên “thú cưng” ngốc nghếch” kia, vẻ mặt căng thẳng dần dần ra, nhanh chóng chớp thời cơ, xua tay nói: “Vậy cứ quyết định thế đi! Dạ Ly, anh nhanh nói cho Nam Huyền biết cách niệm thần chú tháo sợi dây trên tay tôi ra đi. Tôi muốn vứt bỏ sợi dây phiền phức này lắm rồi!”

“Như vậy sao được, ngộ nhờ tháo sợi dây này ra rồi, cô lại đổi ý thì làm thế nào? Nào nào, Tiểu Vi Vi, trước tiên chúng ta cùng ký vào bản hợp đồng lao động này đã.”

Nhạc Lăng nghe thấy những lời này thì bất giác hoảng sợ, vẻ mặt xám ngoét, túm chặt lấy Vi Vi, vừa kinh hãi vừa buồn rầu nói: “Hừm hừm! Vi Vi à, cô phải nghĩ cho kĩ đã, nghĩ thật kĩ rồi hãy ký, bản hợp đồng kia chẳng khác nào một bản giao kèo...”

“Nhạc Lăng!” Dạ đại họa vừa cầm bản hợp đồng vừa híp mắt cười gian trá. Nhạc Lăng thấy vậy liền ngậm miệng không dám nói tiếp.

Vi Vi tỉnh ngộ, nhảy dựng lên, giáng một quyền lên người Dạ Ly, nói: “Đồ khốn! Không phải người lại định giả trò gì xấu xa đấy chứ? Có phải bản hợp đồng lao động này chính là bản giao kèo bán thân gì đó không? Người đứng là một tên vô lại, quá vô lại!”

“Đau, đau! Tiểu Vi Vi, cô không được nghe Nhạc Lăng nói bừa, đây đơn thuần chỉ là một bản hợp đồng lao động bình thường mà thôi. Đây đây, cô xem, làm việc không lương, không cần mua bảo hiểm xã hội... Không, không đúng, là...”

“Anh im miệng, im ngay cho tôi!”

Trong lúc hai người đang khoa chân múa tay ầm ĩ thì từ góc tường bỗng nhiên vọng lại một giọng nói không nặng không nhẹ: “Tôi không đồng ý.” Tiếng nói vừa dứt, trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại. Lục Vi dừng tay, không tiếp tục ẩu đả với Dạ Ly nữa, kinh ngạc nhìn về phía tên “thú cưng” ngốc nghếch, Nam Huyền nghiêm túc lắc đầu, nhắc lại: “Tôi không đồng ý.”

Khê ho khan một tiếng, Nam Huyền ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, hai vành tai ửng đỏ vì xấu hổ. “Bất luận lần này là ai đang giả trò ma quỷ thì Vi Vi vẫn phải đeo sợi dây này trên tay, như vậy yêu ma quỷ quái mới không đụng đến cô được. Nếu không có sự bảo hộ của sợi dây này... ai có thể đảm bảo hôm nay cô không bị làm sao chứ?”

Nghe xong những lời này, Vi Vi bỗng giật mình, đại não bắt đầu hoạt động trở lại, phát hiện ra... tên “thú cưng” này bình thường ngốc nghếch là vậy, nhưng những lúc quan trọng lại có thể nói ra những lời rất... tuyệt vời! Những lời nói “uyên bác” như thế chỉ những người đàn ông trưởng thành mới có thể thốt ra được thôi.

Lục Vi nhìn Nam Huyền đến thất thần, trong đầu cô là vô vàn những hình ảnh tưởng tượng: tên “thú cưng” ngốc nghếch, bé dại nhà mình bỗng chốc mang dáng vẻ của một người đàn ông trưởng thành đầy quyền rũ. Nam Huyền bị cô nhìn đến mức đỏ mặt tía tai, anh ta dứt khoát quay mặt sang một bên, không thèm để ý đến cô.

Nhạc Lăng vãn về cầm, đăm chiêu nói: “Cũng đúng. Mặc dù Vi Vi bị những thứ quỷ quái kia dọa cho sợ hãi nhưng chung quy so với việc bị động đón nhận tất cả thì việc trực tiếp nhìn thấy chẳng phải là tốt hơn sao?”

Dạ Ly đang trầm mặc, đột nhiên cất tiếng cười diên đại. Sau khi bước đến trước mặt Lục Vi, tên Dạ yêu nghiệt này không biết lấy từ đâu ra một chiếc vòng tay có màu sắc sắc sỡ, nịnh nọt: “Cưng, tôi với tư cách là chủ cửa hàng xin trình trọng giới thiệu với cô một món đồ trang sức mới: chiếc vòng tay cầu vòng. Chiếc vòng tay này không những kế thừa được công năng của sợi dây đỏ kia, là vào thời khắc quyết định nó có thể giúp cô chống lại yêu ma, mà điều quan trọng nhất chính là nó khiến tất cả loài yêu ma quỷ dị mà cô trông thấy đều biến thành phiên bản Q[1] vô cùng đáng yêu. Sao? Có phải sản phẩm này đã được cải tiến rất thực tế đúng không? Nào, lấy một cái đi, chỉ cần 8888 đồng là đã có thể sở hữu một chiếc.”

[1] Phiên bản Q: hình vẽ Chibi đáng yêu.

Lục Vi: “...” Anh ta đúng là một tên gian thương, lúc nào cũng nghĩ ra được những chiêu trò để mở rộng thị trường tiêu thụ ỉn!!

— — — — Tôi là đoạn phân cách gian thương — — — —

Cuối cùng, với sự đảm bảo chắc chắn của Nhạc Lăng rằng chiếc vòng này không có bất cứ chất độc hại cũng như tác dụng phụ nào, Lục Vi mới lấy “thứ đồ dùng thử” đó đeo vào tay.

22 giờ 22 phút tối, trong tòa nhà thương vụ, chốc chốc Lục Vi lại nhìn vào “chiếc vòng bảy sắc cầu vòng” đeo trên cổ tay, nghi ngờ chiếc vòng này có khác nào những chiếc vòng đeo tay màu sắc sắc sỡ bình thường khác? Cái thứ này chỉ cần có tiền thì bất cứ ai cũng có thể mua được ư? Chẳng biết nó có hiệu quả như những gì tên Dạ gian thương đó nói hay không?

Vi Vi háng giọng hỏi: “Chiếc vòng này thực sự có thể biến quái vật thành phiên bản Q đáng yêu thật sao?”

Dạ Ly nghe vậy thì không thêm ngẩng lên, vừa chơi điện tử vừa thuận miệng trả lời: “Yên tâm đi, bảo bối bé nhỏ! Mọi vật phẩm ở cửa hàng thú cưng chúng tôi đều rất đảm bảo, rất chất lượng...”

“Dừng lại! Nói đúng vào trọng tâm!”

Dạ Ly nghiêm mặt nói: “Tất cả mọi thứ đều sinh ra từ tâm, khi nhìn thấy yêu ma, cô càng sợ hãi bao nhiêu thì dáng vẻ của chúng càng đáng sợ bấy nhiêu. Ngược lại, chỉ cần tâm linh của cô trong sáng, lũ yêu ma ở trước mặt cô tự nhiên cũng sẽ trở nên hòa nhã, dễ gần. Công năng của chiếc vòng tay này chính là giúp cô thanh lọc tâm linh.”

Lục Vi im lặng, đây chính là một cách để tên Dạ đốn mạt nhà anh có cơ mắng mỏ tôi phải không? Nghĩ đến những điều anh ta vừa nói, Lục Vi bất giác cười lạnh. Những lời anh ta nói không khỏi khiến người ta nghi ngờ. Nửa giây sau, trong phòng làm việc truyền đến một tiếng hét kinh thiên động địa: “A a a...”

Nhìn màn hình chột tối om, Dạ Ly đập tay xuống mặt bàn, trừng mắt nhìn Lục Vi. “Cô đã phá hỏng thành quả của tôi rồi! Chỉ một chút nữa thôi là tôi sẽ thắng!!”

Vi Vi thản nhiên ném phích cắm điện lên mặt bàn, vừa vỗ tay vừa nói: “Dạ tiên sinh, tôi buộc lòng phải nhắc nhở anh điều này, chúng ta đến công ty muộn như thế này không phải để chơi mà là để theo dõi.”

Lúc chiều ở nhà, họ đã bàn bạc kĩ lưỡng và đưa ra quyết định, để sớm tìm ra chân tướng sự việc, tối nay họ sẽ đến công ty một chuyến. Nam Huyền có nhiệm vụ tìm ra thủ phạm và đưa đến trước mọi người để đối chất, Nhạc Lăng trấn thủ ở cửa hàng thú cưng trực chờ tin tức. Sau khi đến công ty, Nam Huyền liền đi thẳng đến khu nhà vệ sinh, còn tên Dạ đại họa thì điềm nhiên, thảnh thơi ngồi trong phòng làm việc chơi trò Pikachu.

Vi Vi sốt ruột nói: “Tên “thú cưng” gốc ghéech kia đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thấy quay lại, có phải là đã gặp nguy hiểm gì rồi không?”

“Hai người tự đi đàm phán đi, hừ hừ, loại tiểu yêu như con Âm Âm này sợ nhất là người lạ, muốn nó đến gặp chúng ta thì cần phải cho nó chút dưng khí.” Dạ đại họa vừa nói vừa cắm đầu dây vào ổ điện, khởi động lại máy tính, làm ra vẻ bình an vô sự liếc mắt nhìn người bên cạnh. “Cho nên, yên tâm ngồi ở đây chơi điện tử vẫn là biện pháp tốt nhất.”

“Âm Âm?” Lục Vi sờ cằm, nói: “Anh đã biết ai là kẻ quấy rối rồi phải không? Chẳng lẽ tên Âm Âm đó chính là kẻ ngày nào cũng mang tóc đến dọa chúng ta sao? Âm... Tại sao cái tên đó lại kỳ quái vậy nhỉ?”

Dạ Ly chống tay lên cằm, nháy mắt nói: “Ừ hừm, tôi lại phải phổ cập kiến thức khoa học cho cô rồi. Lại đây, Tiểu Vi Vi, tôi nói cho cô biết, Âm Âm, loại tiểu yêu này không có khả năng tấn công người khác, lại lười nhác và đần độn, phép thuật cũng không đáng kể, độ nhất gan còn trên tài cô, nhưng có hai điểm mà trong tam giới không có người nào vượt qua được nó, thứ nhất chính là thuật ẩn thân, thứ hai là khả năng chạy trốn. Tối hôm trước, lúc cô đụng phải tôi trong công ty, đó chính là lúc tôi đang giăng bẫy để bắt nó nhưng tiếc là lại để nó chạy mất.”

Vi Vi nhớ lại tối hôm đó còn nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, lúc này mới chợt hiểu ra: “Tiếng kêu đó chính là của Âm Âm phải không?”

“Ừ!”

Vi Vi hỏi: “Theo như lời anh nói thì nó giỏi nhất là thuật ẩn thân và chạy trốn, vậy Nam Huyền làm thế nào mà tìm được nó?”

Nghe xong những lời này, Dạ Ly nhanh chóng nói: “Vậy mới có cái gọi là tương sinh tương khắc. Âm Âm không sợ trời, không sợ đất nhưng sợ nhất là cái mũi linh lợi của con trai Thần Long.”

“Tiêu đồ.” Vi Vi mơ màng, ngắt lời Dạ Ly. “Người mà tên tiểu yêu này sợ nhất chính là Nam Huyền sao?” Hai người đang nói thì tên “thú cưng” ngốc nghếch kia đã chậm rãi bước vào phòng.

27. Chương 27: Bí Mật Năm Tóc Đen

Lục Vi nhìn Nam Huyền bình yên vô sự đứng trước mặt mình. Sau khi thở phào một hơi, cô mới cất tiếng hỏi: “Cái kia... Âm âm đây? Anh không tìm thấy à?”

Nam Huyền lắc đầu, im lặng một lát mới chìa cánh tay đang giấu ở sau lưng ra. Lục Vi vừa liếc nhìn, đầu óc lập tức trở nên ngầy dại. Một vật gì đó giống như bông tuyết nhỏ đang cuộn tròn, mềm nhũn, lông xù lên...

Vi Vi đặt ngón trỏ lên cằm, xoay người chăm chú nhìn vào lòng bàn tay tên “thú cưng” ngốc nghếch, nắm lông tròn vo đó cũng chớp chớp đôi mắt trong suốt, nhìn cô chăm chăm. Vi Vi chớp mắt, nó cũng chớp mắt, Vi Vi nghiêng đầu, nó cũng nghiêng đầu. Khóe miệng run run, cô thẹn tới đỏ mặt, nói: “Nam Huyền, cho dù anh không bắt được Âm Âm nhưng cũng không cần... mang con chuột này đến đây để đùa giỡn tôi chứ?” Vừa dứt lời, Dạ Ly bỗng nhiên bật cười khanh khách. “Đến chết với loài người các cô, đây chẳng phải là Âm Âm sao?”

“Cái gì?” Lục Vi trợn tròn mắt ngạc nhiên. “Đây chính là hình dạng của nó sau khi đã biến hóa ư?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch gật đầu. Dạ Ly ôm cái miệng gian trá của anh ta, cười như nắc nẻ: “Thế nào? Thế nào? Sau khi đeo chiếc vòng cầu vòng của chúng tôi vào, chẳng phải vạn vật trên thế gian này đều trở nên rất tuyệt mỹ sao? Tất cả đều rất “Q”, rất đáng yêu, đúng không nào?”

Vi Vi hất cánh tay tên Dạ đồn mặt đang không ngừng vờ vai mình xuống, im lặng không nói, toàn thân nổi da gà. Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc thế giới hỗn loạn này là sao đây?! Kẻ chủ mưu gây ác kia từ một nữ quỷ u ám với mái tóc dài bỗng nhiên biến thành một con chuột nhỏ bé đang cuộn mình rất đáng yêu, đây đơn giản chỉ là... một trò đùa chó má mà thôi!!!!!! (Vi Vi thuyết minh thêm: “Xin lỗi, tôi không nhận được phải nói ra những lời hơi bạo miệng một chút.”)

Nhìn thấy Dạ Ly, con chuột nhỏ bé bất giác run lên bần bật, lồm ngồm bò dậy, cúi đầu khúm núm van xin: “Tiểu nhân... tiểu nhân tên là Khuyên Khuyên, tiểu nhân đáng chết, cầu xin đại vương đừng... đừng ăn thịt...”

Vi Vi phun máu, cười đến nỗi bò lăn ra đất. “Đại vương? Ha ha! Mấy người cho rằng mình đang viết truyện Tây du ký sao? Còn lên núi vây bắt tiểu yêu nữa chứ!”

Dạ Ly lăm bằm bằng vẻ coi thường: “Ai thêm ăn người, miếng thịt mỡ nhà người chẳng bỏ cho ta dính răng! Còn nữa, ai cho phép người gọi cả tước vị của ta ra như thế? Gọi ta là đại Boss được rồi!”

Lục Vi khinh bỉ nhìn Dạ Ly, sau khi để tên “thú cưng” ngốc nghếch kia đặt Khuyên Khuyên lên bàn làm việc, màn tra hỏi mới chính thức bắt đầu.

Khuyên Khuyên ôm cái đuôi nhỏ bé, nằm bò ra bàn, cuộn mình thành một khối, run rẩy nói: “Không... không phải tôi... Khuyên Khuyên đại ngốc không làm chuyện xấu... không biến thành đại quái vật hù dọa Vi Vi...”

Lục Vi kinh ngạc hỏi: “Cô biết tên tôi sao?” Từ nãy tới giờ, đâu có ai nói cho con chuột đó biết, ồ không đúng, phải là nói cho Âm Âm tiểu yêu biết tên họ của cô chứ?

Khuyên Khuyên gật đầu. “Biết! Tôi đã ăn trộm đồ ăn vặt của cô và Tiểu Hân Tử, lão Lương... Ừm, nhưng Khuyên Khuyên không cố ý, Khuyên Khuyên không ăn thì sẽ bị chết đói. Khuyên Khuyên không có ý hù dọa cô đâu.”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch kia này giờ vẫn im lặng, nghe đến đây, cũng vội vàng nói chen vào: “Khuyên Khuyên không phải là kẻ đã tạo ra những cảnh tượng kỳ dị trong thang máy vì năng lực yêu ma của nó rất thấp. Lần đầu tiên tôi tìm thấy nó, nó bị dồn vào một góc và chỉ biết run rẩy đứng đó, ngay cả phép thuật phòng ngự đơn giản nhất cũng không biết.”

Nghe được những lời này, Vi Vi chậm rãi ngẩng lên, lặng lẽ nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của “thú cưng” ngốc nghếch, không biết phải nói gì, trong lòng dấy lên một cảm giác chua xót. Dường như từ khi quen biết đến nay, cô chưa từng nghe thấy Nam Huyền nói những lời thấu tình đạt lý đến vậy. Từ trước đến giờ, anh ta chưa một lần nói được những câu dài mà khúc chiết như vậy, bởi mỗi khi nói chuyện, anh ta chỉ có thể nói một câu ngắn gọn, tuyệt đối không nói được đến câu thứ hai. Haizz, có lẽ vì tên “thú cưng” ngốc nghếch này luôn cảm thấy căng thẳng mỗi khi nhắc đến tiểu yêu Khuyên Khuyên. Lẽ nào thực sự là “nhị đại bát trung lưu”, tên “thú cưng” nhà mình đã trưởng thành, không cần đến mình nữa sao?

Dạ Ly xoa cằm, nói: “Người thực sự không có khả năng làm ra ảo cảnh kia, nhưng nắm tóc kỳ lạ đó là người làm ra phải không? Người lấy tóc của con người nhiều như vậy để làm gì?”

Dưới ánh mắt như tóe lửa của Dạ Ly đại vương, Khuyên Khuyên run rẩy bầy, đôi tai rung rung lấp ló nói: “Tôi... tôi... tôi đang đợi chủ nhân trở về...” nói đến đây, Khuyên Khuyên không đứng vững được nữa, đôi chân run lên bần bật, “phịch” một tiếng, tiểu yêu quỳ gối, phủ phục cầu xin: “Đại vương tha mạng! Xin đại vương đừng ăn thịt tôi, hu hu. Thực sự không phải tôi cố ý, lần đầu tiên cảm nhận được hơi thở của đại vương ở đây, tôi đã muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này rồi, nhưng... nhưng không thể... Chủ nhân... chủ nhân... cô ấy...”

Nghe thấy hai từ “chủ nhân”, trong lòng Lục Vi vang lên một tiếng “lộp bộp”, mơ hồ nhớ lại cuộc cãi vã với tên “thú cưng” ngốc nghếch sáng hôm đó. Anh ta nói: “Chính cô đã nói chúng ta là người nhà, là bạn bè, nhưng lúc cần đến tôi thì lại biến tôi thành sủng vật sao? Các người... các người đều giống nhau!”

Các người đều giống nhau!

Phải chăng vì biết Khuyên Khuyên cũng đang ở đây đợi chủ nhân của mình, lại nghĩ đến chuyện của mình và chủ nhân, cho nên “thú cưng” ngốc nghếch mới...

Nghĩ đến đây, Lục Vi bắt giác ngược nhìn về phía Nam Huyền, đúng lúc bắt gặp anh ta cũng đang nhìn về phía mình, tia lửa điện lóe lên, tên “thú cưng” ngốc nghếch thần thờ giây lát rồi cúi đầu nhìn đi chỗ khác. Bên này, Khuyên Khuyên ngập ngừng một lúc rồi tiếp tục nói: “Chủ nhân nói cần ra ngoài giải quyết công việc, bảo tôi cứ ở trong này đợi. Tôi không dám rời đi... ngộ nhớ... ngộ nhớ khi tôi đi khỏi, chủ nhân quay về thì biết làm sao! Hu hu, đại vương, cầu xin người buông tha cho tôi, thịt của tôi thực sự rất chua.”

Dạ đại vương siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người còn gọi ta là đại vương một lần nữa, ta sẽ lập tức giết chết người! Câm miệng lại mau!”

Khuyên Khuyên đang bò trên mặt bàn khóc hu hu, nước mắt nước mũi giàn giụa, nghe thấy lời cảnh cáo này, bèn cắn răng im bật, tiếng khóc nức nhen lại. Vi Vi háng giọng, nói sang vấn đề khác: “Vậy chủ nhân của cô đi đâu, cô có biết không? Cô đợi ở đây bao lâu rồi?”

Khuyên Khuyên nghe vậy, đôi mắt to tròn lại chan chứa vẻ ai oán, buồn bã lắc đầu, nói: “Khuyên Khuyên không nhớ rõ, Khuyên Khuyên chỉ biết, nơi này vốn là một vùng đầm lầy, sau đó dần biến thành đất bằng, cuối cùng chỗ này cũng bị con người chiếm mất, còn dựng lên tòa nhà cao tầng này nữa. Nhưng Khuyên Khuyên không dám rời đi, vẫn một lòng đợi chủ nhân, cho nên, bình thường tôi vẫn ăn trộm thức ăn của con người, nằm trong gian chứa đồ này. Tóc... Nắm tóc đó là vì gần đây, Khuyên Khuyên không tìm được ít cỏ khô nào để làm tổ, chỉ có thể lấy tóc của con người thay thế. Ô ô...”

Chân tướng sự việc đã rõ ràng. Lục Vi chặc lưỡi, nói: “Nói như vậy là trước nay cô vẫn luôn ẩn nấp trong gian chứa đồ này, chỉ là bình thường chúng tôi ít vào đây nên mới không phát hiện ra cái ổ được làm bằng tóc của cô?”

Khuyên Khuyên gật đầu vẻ đáng thương. “Tôi không muốn dọa Lục Vi, nhưng gian chứa đồ này rất ẩm ướt, tôi lại sợ lạnh. Sau đó... sau đó chiếc ổ bằng tóc cũng thường xuyên bị mất, đại... đại Boss cũng đột nhiên xuất hiện truy sát, tôi chỉ có thể trốn vào nhà vệ sinh thôi.”

Khuyên Khuyên nói như vậy, Lục Vi càng cảm thấy áy náy. Xem ra nó thu nhặt những lọn tóc này cũng không dễ dàng chút nào, nhưng không ngờ, hết lần này tới lần khác cái ổ bằng tóc đó bị người ta mang đi vứt, thật sự là quá đáng thương!

“Xin lỗi, tôi không nghĩ nó lại là tổ của cô.” Có điều, theo cách nói của Khuyên Khuyên thì nơi này trước đây chỉ là một vùng đầm lầy, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, chủ nhân của nó...

Rất có thể mọi người đều đang nghĩ đến một khả năng duy nhất, họ bỗng nhiên im lặng, không ai nói với ai câu nào. Khuyên Khuyên hết nhìn bên này lại ngó bên kia, cuối cùng nó rướn tấm thân mập mạp, bụ bẫm ngồi dậy, rơi lệ nói: “Đại Boss, cầu xin ngài cho tôi tiếp tục ở lại nơi này! Chủ nhân... chủ nhân tôi đã hứa nhất định sẽ trở về.”

Dạ Ly vỗ vỗ trán, đáp án cho vấn đề của Khuyên Khuyên đã quá rõ ràng: người đứng là Âm Âm ngu ngốc, vừa lười biếng vừa dần dộn, chỉ biết ăn mà không biết làm, lẽ nào người không biết chủ nhân của người 99,9% là đã vứt bỏ người rồi? Người còn ngốc nghếch đòi ở lại đây chờ đợi cô ta đến bao giờ...

Nhưng rốt cuộc Dạ đại vương vẫn là người dễ mềm lòng, anh ta cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt đen tròn ngân ngấn nước của Khuyên Khuyên, lần đầu tiên có lòng tốt mà nói dối một con vật đáng thương: “Người đã đợi lâu như vậy rồi, nơi này cũng thay đổi quá nhiều, biết đâu chủ nhân của người quay lại nhưng không tìm được đường thì sao?”

Khuyên Khuyên ghen ngào, tứ chi cứng đờ, đôi mắt mở to, bấy lâu nay chỉ biết nghĩ đến những thứ như “trộm thức ăn, đợi chết, đợi chủ nhân”, còn những chuyện khác nó đều chưa từng nghĩ tới.

Dạ ma vương thừa thắng xông lên, nhếch mép cười nham hiểm, nói tiếp: “Ta và thần Thổ địa ở khu vực này có mối quan hệ khá thân thiết, còn nuôi dưỡng được ba con Thạch Tượng Quỷ chuyên đi dò la tin tức, chỉ bằng giờ người vẽ hình dáng của chủ nhân người ra đây, ta sẽ giúp người tìm xem sao...”

Nghe được những lời này, hai tròng mắt Khuyên Khuyên chợt lóe sáng, nửa thân trên rướn cao, liên tục gật đầu, nói: “Cảm ơn đại Boss, đại Boss là người tốt nhất trong tam giới.”

Khóe miệng Dạ Ly nhếch lên, lộ rõ nụ cười nham hiểm. Vì Vi chứng kiến cảnh tượng này cũng mơ hồ cảm nhận có điều gì đó vô cùng mờ ám. Quả nhiên một giây sau, tên Dạ đại Boss, kẻ xảo quyệt, tên gian thương vô liêm sỉ ấy rút từ trong túi áo ngực ra một bản hợp đồng lao động, nhú mày nói: “Đợi một lúc nữa, người hãy theo ta về cửa hàng thú cưng. Nào, bây giờ hãy ấn dấu vân tay của người vào đây, sau đó người sẽ được ở cùng rất nhiều đại ca ca, đại tỷ tỷ...”

“Dừng lại!” Đúng lúc Dạ gian thương chìa bản hợp đồng ra trước mặt Khuyên Khuyên, Vi Vi dang tay chắn ngang trước bàn làm việc. Tên “thú cưng” ngốc nghếch kia và Dạ Ly nhìn nhau kinh ngạc.

Dạ đại họa ôm ngực, nói: “Tiểu Vi Vi, cô đang làm cái trò gì vậy?”

Lục Vi không thềm để ý đến anh ta, quay đầu nói với Khuyên Khuyên: “Khuyên Khuyên, cô về ở cùng tôi nhé!” Lời nói vừa dứt, ánh mắt Nam Huyền bỗng trở nên u ám. Điều khiến anh ta sợ hãi nhất chính là Vi Vi sẽ nhận nuôi một thú cưng khác, anh ta lo sợ là mình sẽ bị thất sủng, mà Vi Vi cũng đã từng nhắc đi nhắc lại là cô ấy sẽ không nuôi thêm bất cứ thú cưng nào khác, thế mà bây giờ... Cô ấy có ý gì kia chứ?

Lục Vi mỉm cười, liếc mắt nhìn Nam Huyền một cái rồi quay sang, chân thành nói với Khuyên Khuyên: “Cô không được tin tên Dạ đốn mạt kia, hắn là một tên gian thương. Trong cửa hàng thú cưng của hắn toàn là những tiểu yêu bị lừa gạt giống như cô. Chúng đều bị nhốt trong một chiếc lồng, ăn không đủ, ngủ không yên, rất đáng thương.”

Khuyên Khuyên nghe thấy những lời này thì hai tai run lên bần bật, sợ hãi lùi lại hai bước. Dạ Ly nhú mày khuyên giải: “Tiểu Vi Vi, cô không phải tỏ ra quá phức tạp như vậy, giờ cô lại muốn tranh giành buôn bán với tôi sao? Còn nữa, ai nói với cô là bọn chúng đều bị lừa gạt, có một số là bị bắt...”

“Đấy, cô xem!” Lục Vi giả bộ đáng sợ trước mặt Âm Âm tiểu quỷ. Khuyên Khuyên quả nhiên bị dọa cho hoảng sợ đến độ mặt mũi xám ngoét. Thừa dịp này, Lục Vi chép miệng, chuyển sang chủ đề khác, mềm mỏng nói: “Nhưng trong nhà tôi thì hoàn toàn không giống như vậy. Cô xem, Nam Huyền nhà tôi là Tiêu đồ, con trai thứ chín của Thần Long, rất lợi hại, rất dũng mãnh, anh ta thừa sức bảo vệ chúng ta. Hơn nữa,

anh ta cũng không phải người xấu, đúng không? Cô biết rồi đấy, lần đầu tiên anh ta bắt được cô, nghe cô nói không làm chuyện gì xấu, chỉ là đang ở đây đợi chủ nhân về, anh ta đã thả cô ra ngay còn gì.”

Lục Vi vừa dứt lời, tên “thú cưng” ngốc nghếch bất giác sững sờ tại chỗ. Khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Vi Vi chăm chăm, lẩm bẩm: “Tại sao cô biết...” Rõ ràng Nam Huyền chưa từng nói cho ai biết chuyện bắt được Khuyên Khuyên, lúc đó vì nghe thấy đối phương khóc than gọi chủ nhân nên mới mủi lòng tha cho nó. Nhưng tại sao Vi Vi lại biết?

Vi Vi liếc mắt, nắm lấy tay Nam Huyền, nhẹ nhàng nói: “Tôi đoán vậy!” Với tính cách của Nam Huyền, cũng chỉ có khả năng đó mới khiến anh ta cảm động mà buông tha cho đối phương.

Khuyên Khuyên nghe Nam Huyền và Vi Vi nói chuyện cũng khẽ ngẩng lên lẩm bẩm: “Tiêu đề đại nhân là người tốt, chủ nhân của anh nhất định cũng là người tốt... Vậy... vậy tôi cùng cô trở về, cô mời tôi ăn khoai tây sấy được không?”

Lục Vi hoảng hốt, nhất thời không hiểu được ý tứ trong câu nói của con chuột nhỏ bé kia. Khuyên Khuyên ngượng ngùng gãi gãi vành tai rụt rè giải thích: “Tôi rất thích món khoai tây sấy mà cô thường mua.”

Nghĩ ngợi một lát, Lục Vi phì cười. Chẳng trách những gói khoai tây sấy cô hay mua đến công ty đều hết rất nhanh, lúc đó còn tưởng Tiểu Hân Tử ăn vụng, không ngờ trong công ty còn có tên trộm tàng hình chuyên ăn cắp vặt kia.

“Cô muốn gì cũng được, cùng chúng tôi về nhà thôi, Khuyên Khuyên.” Lục Vi chìa tay đến trước bàn làm việc. Khuyên Khuyên ngoe ngậy cái đuôi nhìn Dạ đại vương âm khí nặng nề rồi lại nhìn sang vẻ ôn nhu, thân thiện của Lục Vi, thật quá dễ dàng để lựa chọn inh chủ nhân tốt nhất.

Khuyên Khuyên không chút do dự bỏ vào lòng bàn tay của Lục Vi. Vi Vi nâng con chuột bé nhỏ lên, đặc ý nhìn sang Dạ gian thương, chớp chớp mắt. “Nam Huyền, chúng ta về nhà thôi!”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch vò vò đầu, khoe miệng bất giác nhếch lên. Vừa rồi Vi Vi đã nói: “Cùng chúng tôi về nhà thôi, Khuyên Khuyên.”

Chúng... tôi...

Có nghĩa là anh ta và Vi Vi cũng sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.

28. Chương 28: Bóng Đèn Nhập Vào Nhau

Sau khi Khuyên Khuyên cùng Lục Vi về nhà, việc đầu tiên nó làm là... ăn những món ăn đặc biệt. Những tháng ngày ẩn dật trong tòa nhà thương vụ, nó phải ăn vụng cơm thừa canh cặn của người ta, thật là cực khổ. Lúc này, bữa ăn đã được cải thiện, nào là khoai tây sấy, thịt bò khô, Coca-Cola... Biết bao đồ ăn vặt bày la liệt trước mắt, Khuyên Khuyên sung sướng tận hưởng thế giới hạnh phúc của mình.

Vỗ vò vào cái bụng nhỏ đang căng phồng vì no nê, Khuyên Khuyên nằm dài trên bàn máy vi tính, vừa “ợ” một tiếng vừa lim dim mắt một cách thoải mái. Điều bộ đáng yêu đến nực cười của Khuyên Khuyên khiến Vi Vi không nhịn được cười. Ngược lại, tên “thú cưng” ngốc nghếch đang nằm dài trên sofa kia lại nhìn con chuột nhỏ bé đó với ánh mắt không chút cảm tình. Anh ta mơ hồ nhìn sang phía Vi Vi, mấy lần muốn nói điều gì đó nhưng ngập ngừng mãi rồi lại thôi, cúi đầu vờ như không thêm quan tâm đến.

Tất cả những điều này Lục Vi đều trông thấy hết, vốn định đợi đến khi nào chỉ có một mình tên “thú cưng” ngốc nghếch ấy cô mới nói cho rõ ràng, nhưng không ngờ đến lúc Khuyên Khuyên đã ngủ say, tên “thú cưng” ngốc nghếch kia vẫn nằm nguyên chỗ cũ, ánh mắt không ngừng dán chặt vào Khuyên Khuyên. Khẽ thở dài một tiếng, Lục Vi gơ hai tay đầu hàng, quay lại nói: “Nam Huyền, anh có chuyện gì muốn nói với tôi phải không?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch ngại ngần, hồi lâu sau mới lặng lẽ gật đầu: “Vi Vi, vì sao Khuyên Khuyên...”

Không đợi Nam Huyền nói hết câu, Lục Vi liền lấy gói khoai sây, ngồi xuống cạnh Nam Huyền, tiện tay nhón một miếng bỏ vào miệng đối phương. Nam Huyền vốn định mở miệng nói thì lại bị miếng khoai chặn họng, nhất thời lâm vào thế bí, không biết phải làm thế nào.

Vi Vi thấy vậy thì bật cười thành tiếng, chống nạnh, trừng mắt ra lệnh: “Ăn đi!”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch không dám cãi lời, cố gắng cắn một miếng khoai tây sây trong miệng. Vi Vi hỏi: “Có ngon không?”

Nam Huyền theo bản năng chỉ muốn lắc đầu, là một con rồng thần, anh ta không nhất thiết phải ăn đồ ăn dưới trần gian, thứ đồ ăn hơi mặn lại hơi ngọt này càng không phải thứ anh ta yêu thích, nhưng không thể kháng cự được ánh mắt háo hức, chờ đợi của đối phương, tên “thú cưng” ngốc nghếch vẫn làm trái với lương tâm, gục gặc gật đầu.

Lục Vi liếc mắt mỉm cười. “Khuyên Khuyên cũng thích ăn khoai tây sây. Anh xem, nếu chúng ta bỏ nó lại tòa nhà thương vụ, ngay đến khoai tây sây nó cũng phải vụng trộm ăn cắp của người ta. Hơn nữa, nó sẽ không có quyền được lựa chọn, không thể thích ăn khoai tây sây là có khoai tây sây để ăn. Để được no bụng, nó phải ăn cơm thừa canh cặn của người ta vớt lại, ngay cả một cái ổ ỉm áp để ngủ nó cũng phải dùng tóc con người để bện...”

Nói đến đây, ánh mắt Lục Vi dần trở nên ảm đạm, thê lương. “Sống mà không có chỗ ăn, chỗ ở là một điều bất hạnh nhất. Thực ra, ở chỗ Dạ Ly, nó vẫn sẽ được ăn, được ở nhưng đổi lại là hoàn toàn mất tự do, đó là điều khủng khiếp nhất, phải không? Cho nên, chúng ta cần phải mang nó về đây. Huống chi, Nam Huyền cũng nghĩ như vậy, phải không?”

Nghe Lục Vi nói như vậy, tên “thú cưng” ngốc nghếch vẫn trầm tư im lặng, khẽ ngẩng đầu nhìn Lục Vi với ánh mắt kỳ quái. Mười đầu ngón tay đan vào nhau, Nam Huyền cúi xuống, anh ta thừa nhận, quả thực ngay từ đầu cũng đã nghĩ đến việc xin Vi Vi đưa Khuyên Khuyên về nhà, vì... Haizz, người phạm vẫn có câu thành ngữ “đồng bệnh tương lân”, chẳng phải tâm tư của anh ta lúc này cũng giống như vậy sao?

“Trước đây tôi cũng từng đợi cô, trong lòng vừa lo lắng vừa khó chịu, muốn tự mình ra ngoài tìm kiếm nhưng lại sợ khi mình đi rồi, cô lại quay trở về thì biết làm sao. Dù sao... cảm giác đó cũng rất khó chịu.”

Vi Vi chăm chú nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như chất chứa biết bao buồn tủi của Nam Huyền, nhẹ nhàng lên tiếng: “Người anh đợi... Ồ, không biết đó có phải là tôi không?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch cúi đầu, thần thái ủ rũ, chán nản không thể diễn tả bằng lời, thở dài một tiếng rồi chậm rãi gật đầu. Vi Vi nghen ngào, suýt thì nghen khoai tây sây, không ngờ mình... cũng thật vô liêm sỉ.

“Chủ nhân của Khuyên Khuyên chỉ ít còn bảo nó ở nguyên một chỗ chờ đợi, nhưng lúc đó cô đã vội vàng ra đi, ngay cả một câu nói cũng không để lại, tôi... Trong lúc tôi bị thương, chìm vào giấc ngủ dài cũng không thấy cô trở về, tôi đã từng nghĩ rằng, nghĩ rằng...” Nam Huyền dụi dụi mắt, bộ dạng oan ức chẳng khác nào một đứa trẻ đang tủi thân. Những đau buồn, sầu muộn, khó khăn đã qua trong nháy mắt bất chợt ùa về, dường như Lục Vi cảm nhận được nỗi đau này, tự đáy lòng trào dâng một cảm xúc khó tả, đầu óc quay cuồng, cả cơ thể trong phút chốc như mất tự chủ, ôm chầm lấy Nam Huyền.

Không gian ngưng tụ, thời gian như ngừng lại, chỉ trong giây lát mà ngỡ đã bao năm. Tên “thú cưng” ngốc nghếch đỡ dần mất nửa giây, sau đó cũng đưa tay ra, chậm chậm ôm lấy đối phương, hít hà mùi hương êm dịu quen thuộc. Thì ra những điều khó nói hà tất phải nói thành lời, chỉ cần một ánh mắt, một cái ôm đã là quá đủ.

Nam Huyền dụi dụi vào vai Lục Vi tìm chút hơi ấm, ngửi mùi hương cỏ thoang thoảng lẫn quất quanh đây, trong lòng dấy lên một cảm giác bình an không nói nên lời.

“Vi Vi...”

“Xin lỗi, Nam Huyền, trước đây tôi không nên nói những lời như vậy.”

“Là tôi không tốt, đáng lẽ tôi không nên tức giận với Vi Vi.”

Một người một thú lại hòa hảo như lúc ban đầu. Đang ôm chặt nhau thì thềm, từ phía sau chọt truyền đến một tiếng ho nhẹ: “Hừ hừ, hai người giải thích cho tôi hiểu về cảm giác bóng điện nhập vào nhau được không?”

Lục Vi và Nam Huyền cùng quay lại, thấy Khuyên Khuyên đang giả vờ giả vịt đưa ngón tay lên dụi dụi mắt. Vi Vi phì cười: “Nói linh tinh cái gì thế, Nam Huyền là em trai tôi mà.”

Khuyên Khuyên vênh hai chiếc tai tròn tròn, xinh xắn lên, ra dáng là một người từng trải, nói: “Tỷ đệ lưu luyến nhau như thế ắt hẳn trong đó cũng phải có chút ít tình yêu. Hai người không cần xấu hổ, cứ coi như tôi không tồn tại, tôi đi ngủ đây.” Nói xong, con chuột nhỏ bé kia bò dọc theo chân bàn xuống dưới sàn, lê cái thân béo ục ịch hướng về phía phòng ngủ của Lục Vi.

Vi Vi chặc lưỡi nói: “Cô đi đâu vậy?”

“Đi ngủ thôi!”

“Vào phòng tôi sao? Ngủ trên giường của tôi sao?”

Khuyên Khuyên gật gật đầu làm như đó là lẽ đương nhiên. “Ừ, ngủ cùng Vi Vi, oáp oáp!”

Vi Vi há hốc miệng, nhất thời không biết phải nói thế nào. Khi còn nhỏ, cô đã từng trông thấy cảnh tượng chuột bỏ hoành hành trong nhà. Chúng thường lấy những nơi tối tăm, ẩm thấp, gần nguồn lương thực làm “nơi diễn tuồng” của mình. Trong kho lương thực, trong góc tường... cơ hồ không có chỗ nào là không có chúng. Thậm chí trong đêm tối, Tiểu Vi Vi luôn cảm thấy ở bất cứ đâu cũng có thể nghe thấy tiếng chuột kêu, cô còn lo sợ nếu vô tình đánh động đến chúng, từng con chuột sẽ bò ra cắn vào tai mình.

Tuy chuyện này đã trôi qua khá lâu rồi nhưng đến tận bây giờ, Lục Vi vẫn còn chút cảm giác khiếp sợ trước những chứng bệnh mà lũ chuột có thể gây ra. Mặc dù Khuyên Khuyên là một con chuột vô cùng đáng yêu, lại có những cử chỉ, động tác rất giống con người nhưng dù sao nó vẫn thuộc họ nhà chuột. Trong lòng Lục Vi bỗng nhiên trỗi dậy một cảm giác kháng cự mạnh mẽ, tròn mắt nhìn Khuyên Khuyên, nói quanh co một hồi: “Khuyên Khuyên, cô ngủ cùng Nam Huyền nhé, vì tư thế ngủ của tôi không được đẹp lắm đâu.” Ai ngờ Khuyên Khuyên nghe xong câu nói đó liền nhảy dựng lên, quyết quyết chiếc đuôi nhỏ bé vào tay Vi Vi, thở gấp, nói: “Cô... cô... Khuyên Khuyên không ngủ cùng Nam Huyền đâu!”

“Có vấn đề gì sao?”

Khuyên Khuyên nghe vậy lại thẹn thùng, đưa tay lên che mặt, nói: “Khuyên Khuyên là con gái, làm sao có thể ngủ cùng con trai trên một chiếc giường được chứ?”

Vi Vi toát mồ hôi, đang quẩn trí không biết phải nói thế nào, liền nghe thấy Khuyên Khuyên nói thêm: “Có điều, vẫn còn có một cách.”

“Cách gì? Cô mau nói đi!”

“Vi Vi và Nam Huyền ngủ cùng nhau, Khuyên Khuyên ngủ một mình.” Nó vừa dứt lời, tên “thú cưng” ngốc nghếch ở bên cạnh vốn đang ngồi bất động, ánh mắt đột nhiên lóe lên những tia sáng lấp lánh. “Vi Vi mềm lắm, Nam Huyền rất thích!” Dứt lời, tên “thú cưng” ngốc nghếch dường như muốn bỏ nhào đến ôm lấy Vi Vi, cảm nhận cảm giác mềm mại ấy.

Đối mặt với tình cảnh này, Lục Vi vội nuốt nước miếng, cuối cùng đành hạ quyết tâm, nói: “Khuyên Khuyên, chúng ta đi ngủ thôi.”

— — — — Tôi là đoạn phân cách ôm ôm — — — —

Chuyện về nắm tóc đen trong công ty đã được giải quyết ổn thỏa, nhưng thủ phạm hù dọa Trình Tổng và Lục Vi trong thang máy vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Lục Vi nói hết toàn bộ sự thật lúc bị kẹt trong thang máy với Dạ Ly, nhưng có một việc cô không muốn nói ra, đó là... Quý Vân.

Vi Vi vẫn không sao hiểu được, hôm đó Quý Vân làm thế nào có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi kỳ quái đó, làm thế nào mà anh ta đưa cô thoát ra khỏi đó được. Sự xuất hiện của Khuyên Khuyên đã khiến tất cả những mối nghi ngờ đều chuyển sang một người xa lạ khác, chỉ tiết Quý Vân đột ngột xuất hiện phía ngoài thang máy hôm ấy là manh mối đáng nghi ngờ nhất.

Vi Vi vẫn luôn do dự không biết có nên nói cho tên Dạ đại họa biết thủ phạm có thể là người đã tiễn mình đến cửa ngày hôm đó hay không. Hôm nay, Trình Tổng vẫn đi muộn nửa tiếng đồng hồ, nhưng bất ngờ ông ta lại không có dáng vẻ thong dong, nhàn nhã như mọi khi, dường như phải lết mãi mới vào đến văn phòng, vừa bước tới cửa đã la hét om sòm tìm Dạ Ly.

Nửa tiếng sau, Dạ đại họa bước ra từ phòng làm việc của Trình Tổng, quả đúng như dự liệu, hai chữ “người đó” trong câu chuyện cũ lại xuất hiện.

Dạ Ly lên tiếng: “Trình mập nói, vừa rồi trong thang máy, ông ta lại trông thấy người con gái đó.”

Vi Vi trờm mắt hỏi: “Người nào cơ?”

“Chính là người mà tối hôm đó ông ta đã thềm đến chảy nước miếng nhưng cuối cùng lại bị cô ta dọa cho hồn siêu phách tán ấy. Vừa rồi Trình mập cùng một nhóm người đi vào thang máy, rõ ràng ông ta đã trông thấy cô ta ẩn nút lên tầng hai mươi ba... vừa khéo cũng là tầng làm việc của công ty Quý Vân!”

“Anh nghĩ xem bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Dạ Ly ra vẻ không có chuyện gì, nói: “Còn có thể làm thế nào nữa, lên thẳng trên đó mà tìm.”

“Ừ, chúc anh thành...” Lục Vi còn chưa nói hết câu, Dạ Ly đã vỗ nhẹ lên vai cô, cười tươi như hoa. “Với tư cách là lao động không công của cửa hàng thú cưng, cô sẽ đi cùng tôi.”

Lục Vi: “...”

Buổi chiều hôm đó, vào lúc 15 giờ 15 phút 15 giây, sau khi đợi Dạ đại Boss ăn no ngủ kĩ xong, hai người bắt tay vào hành động, đi thang máy lên thẳng tầng hai mươi ba.

Trên đường đi, Lục Vi lo lắng, thấp thỏm không yên. Trong lúc sợ hãi, ngay cả bộ dạng của đối phương như thế nào cô cũng không nhớ thì sao có thể nhận diện được đây? Lại lo sợ khi tìm ra rồi, không biết Dạ Ly có thể đối phó được hay không, hay là bị dọa cho sợ đến độ làm ảnh hưởng đến người khác. Nhưng kết quả lại một lần nữa chứng minh: chân tướng sự thật thường rất chó treu.

Đến tầng hai mươi ba, Dạ Ly lấy ra một thứ gì đó giống như la bàn từ túi áo ngực, đi theo hướng mà đầu kim đã chỉ, tiến thẳng vào công ty của Quý Vân. Mặc kệ ba rem “không phận sự miễn vào” phía trước quầy tiếp tân, Dạ đại họa vẫn đường đường chính chính xông thẳng vào phòng làm việc. Đến khi đối phương trông thấy Dạ Ly và Lục Vi thì cũng đã muộn, không thể ngăn chặn được nữa.

Cô lễ tân còn chạy đuổi theo phía sau, la hét: “Này anh chị kia, anh chị đến tìm ai vậy? Xin lỗi, Tùng tiểu thư, họ...”

Bên này, cô gái tên là Tùng tiểu thư ấy chợt tái mặt, không kịp nói dù chỉ một lời. Dạ Ly khoanh tay, đứng tựa cửa, chép miệng nói: “Muốn nói chuyện ở đây hay là đi ra ngoài?”

Tùng tiểu thư đứng ngây tại chỗ, Lục Vi ở bên cạnh cũng đã hóa đá. Cô đưa mắt nhìn kĩ dung nhan của đối phương, vị “Tùng tiểu thư” này chẳng phải ai khác mà chính là bạn gái của Quý Vân.

Lục Vi chau mày, ai đó có thể nói cho cô biết, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

29. Chương 29: Chân Tướng Sự Thật

Bầu không khí trong văn phòng công ty Luật tỉnh lặng như tờ. Quả lắc nhỏ trong chiếc đồng hồ cổ đặt bên cạnh giá sách không ngừng phát ra những tiếng tích tắc đơn điệu. Lục Vi cắn cắn ngón tay cái, liếc nhìn Dạ đại họa đứng bên cạnh rồi lại nhìn chăm chăm vào Tùng Dung đang ngồi nghiêm chỉnh trước mặt. Bầu không khí thực sự có chút kỳ quái, cuối cùng không chịu nổi, cô khẽ ho khan một tiếng.

Tiếng ho đó phá tan bầu không khí nặng nề đang bao phủ, Dạ Ly nhìn thẳng vào Tùng Dung, nhếch mép cười vẻ tà mị. “Thì ra kẻ cố ý ở trong thang máy giả thần giả quỷ, dọa唬 Trình Vu chính là cô sao?”

Đầu óc Lục Vi choáng váng, hồi lâu sau mới nhớ ra Trình Vu chính là tên thật của sếp mình – Trình Tổng. Tùng Dung hơi rướn người, trừng mắt lý sự: “Đáng kiếp! Vừa nhìn ta đã biết ngay hần chính là một tên dâm ô hèn hạ, đáng ghê tởm. Vừa bước vào thang máy, hần đã nhìn chòng chọc vào người ta, hận không thể liếm cơ thể ta một lượt từ trên xuống dưới. Ta không dọa hần thì dọa ai đây chứ?”

Dạ đại họa lại nhếch mép cười. “Trên màn hình máy tính đột nhiên xuất hiện lời nguyên rửa cũng là do cô làm phải không?”

Tùng Dung nghe thấy vậy thì đột nhiên cất tiếng cười kì dị, ma quái. “Đó là do vận khí của hần không tốt mà thôi. Vừa hay hôm đó tâm trạng của bản cô nương đây không được vui vẻ, lại trông thấy hần tăng ca nên mới tò mò, lặng lẽ đi theo hần.”

“Hừ! Trình mập nhìn trộm, vô nhục cô bằng ánh mắt, cô có nghiêm khắc trừng trị ông ta cũng đáng thôi.” Dạ Ly gật đầu như thể điều đó là lẽ đương nhiên, dừng lại một chút, giọng điệu của anh ta bỗng trở nên thâm trầm, sắc bén: “Vậy còn Lục Vi thì sao? Lục Vi cũng nhìn trộm cô à? Thế nên cô mới cố ý tạo ra ảo cảnh trong thang máy để hù dọa cô ấy sao?”

Giọng nói của Dạ Ly vừa trầm tĩnh vừa khó chịu, hoàn toàn không giống ngữ khí thường ngày của anh ra. Vi Vi bất giác cảm thấy có chút kỳ quái, quay lại nhìn, bỗng chốc cô phải trợn mắt kinh ngạc.

Cả cơ thể Dạ đại họa tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ dị, tia sáng màu bạc đỏ như ngọn lửa bùng bùng bốc cháy bao trùm người anh ta, khỏe miệng anh ta méo mó, ngoác rộng đến tận mang tai, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn, đôi mắt thì... một bên đồng tử dường như sắp rớt cả ra ngoài... Thời khắc chứng kiến cảnh tượng này, ngay đến việc phải la hét, Lục Vi cũng quên mất, cô chỉ biết ngây dại đứng nhìn. Lúc này, điệu bộ phong lưu tự phụ vốn có của Dạ Ly đã hoàn toàn biến mất.

Anh ta oán thán, kêu gào một cách quỷ dị, tựa hồ những lời nói ấy không phải phát ra từ miệng mà bộc phát từ sự dồn ép mạnh mẽ nơi lồng ngực. Dạ Ly nói: “Từ trước đến nay, ta vẫn luôn nhìn cô bằng nửa con mắt, không thèm để ý đến cô là cô càng xác xược. Bây giờ cô dám quay lại đây, ha ha ha!”

Tiếng cười của Dạ Ly khiến Lục Vi bất giác run lên bần bật, đang định vòng cánh tay cứng đờ ôm lấy cơ thể, không ngờ trước mặt bỗng xuất hiện một cánh tay thon nhỏ với những ngón tay mềm mại, xinh đẹp, móng tay sơn màu hồng phấn. Trong phút chốc, Vi Vi chợt tỉnh ngộ, đoán chừng trong lúc hoảng loạn, Tùng Dung không biết làm thế nào, muốn bắt cô để uy hiếp chẳng?

Theo phản xạ, Lục Vi nghiêng người sang một bên, đến khi trừng mắt nhìn lại, quan sát hiện trường thì bàn tay đó đã bất ngờ biến mất ngay trước mắt cô.

A ha! Lục Vi lú lẫm, vừa rồi... mọi việc chỉ diễn ra trong nháy mắt... đâu có lâu gì chứ? Tùng... Yêu nữ Tùng Dung đâu? Đương lúc bối rối, Lục Vi liền nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của Dạ Ly: “Ai da, cô cũng khá thông minh đấy nhỉ, muốn bắt Lục Vi để uy hiếp ta sao? Đáng tiếc, trên đời này ta hận nhất là kẻ nào dám uy hiếp ta! Hừ, vốn không nghĩ cô lại ra tay nhanh như thế, với trình độ của ta mà ức hiếp cô quả thật là hơi mất mặt. Ai da, chỗ cao không tránh được hạn, vì sao ta lại không thể gặp được đối thủ vừa tầm một chút cơ chứ?”

Nghe thấy những lời này, Lục Vi phát hiện ra Dạ Ly vốn đang ngồi bên cạnh cô đột nhiên biến mất, quay đầu nhìn lại, đầu óc cô chợt ù đi rồi hoàn toàn nổ tung.

Giữa gian phòng, Dạ Ly đã khôi phục dáng vẻ phong trần hại nước hại dân khi trước, hất tóc nhú mày một cách vô liêm sỉ, như thể mình là “thần mã thiên hạ vô địch”, và ngay dưới đế giày của anh ta... Ạch! Ai đó có thể nói cho Lục Vi biết, cái đồng to tướng dưới chân Dạ yêu nghiệt kia là gì không?

Vi Vi dụi dụi mắt, sau khi đã xác nhận và khẳng định chắc chắn mình hoàn toàn không bị hoa mắt, cô mới lặng lẽ chống cằm, đắm chìm trong những suy nghĩ miên man vô định. Mặc dù thí nghiệm lâm sàng đã chứng minh, thế giới yêu ma quỷ quái và hung ác hơn nhiều so với thế giới hiện thực mà Lục Vi đang sống. Sau khi biết rõ kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện chính là bạn gái của Quý Vân, cô càng nhắc nhở bản thân không nên kỳ vọng quá nhiều vào sự thay đổi của chân tướng sự việc. Nhưng dù là như thế nhưng khi phải chứng kiến tất cả những gì xảy ra trước mắt, thế giới quan của Lục Vi vẫn hoàn toàn... sụp đổ thêm một lần nữa.

Dưới chân Dạ Ly là một loài động vật có vú với thân hình tròn trịa đang không ngừng giãy giụa, lỗ mũi to tròn không ngừng thở phì phì, đôi mắt bé tí chiếm không nổi 1% diện tích khuôn mặt cùng... một đồng thệit mỡ bao quanh thân.

Giây phút này, ngoài việc há miệng ngạc nhiên, Vi Vi không còn cách nào để kìm nén sự kinh ngạc đang tràn ngập trên khuôn mặt mình.

Dạ đại họa lại giẫm xuống thật mạnh trước sự vùng vẫy của Tùng Dung, thậm chí anh ta còn không chút do dự, định giẫm nát khuôn mặt của cô ta, sau đó quay đầu nhìn Lục Vi kể công: “Vi Vi, chiêu anh hùng cứu mỹ nhân của tôi thế nào, có xuất sắc không? Cô khen một câu đi chứ!”

Lục Vi chớp mắt, thành thực nói: “Xin lỗi, tôi không nhìn rõ.”

“Ồ, vậy tôi biểu diễn thêm lần nữa cho cô xem nhé, lần này động tác sẽ chậm rãi hơn.”

“Đừng, trước tiên anh có thể nói cho tôi biết, cô ta hiện nguyên hình là gì không? Tại sao tôi lại thấy cô ta giống tê giác thế kia?”

“Thì chính là tê giác chứ sao!” Dạ Ly đập tan điểm nghi ngờ cuối cùng trong đầu Lục Vi chỉ bằng một câu nói. Vi Vi đưa hai tay lên ôm mặt, bắt lực rên rỉ. Đầu óc hoàn toàn choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt, trong đầu chỉ lờn vờn hai hình ảnh: một là cô Tùng Dung xinh đẹp như bông hoa mới hé, e ấp bên cạnh anh chàng đẹp trai Quý Vân, trai tài gái sắc đẹp như tranh như họa, hai là hình ảnh một con tê giác béo mập đang giãy giụa, lăn lộn dưới chân Dạ Ly. Ồi! No!

Vi Vi bất giác cảm thấy xấu hổ khi nhớ tới hình ảnh Quý Vân và Tùng Dung sóng bước bên nhau. Nếu như Quý Vân biết được người vẫn thường đi cùng mình là một con tê giác to béo, đầy đà thì không biết anh sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Ý nghĩ ấy vừa manh nha đã ngay lập tức bị Vi Vi gạt ra khỏi đầu.

©STE.NT

Bên này, con tê giác cái – tiểu thư Tùng Dung vẫn đang liều mạng giãy giụa đấu tranh, miệng và mũi không ngừng phát ra những tiếng thở phì phò cuồng loạn, bốn chân đập mạnh xuống đất, gắng sức gồng người đứng lên, nhưng bất luận cô ta có nỗ lực thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn chân nhẹ nhàng, thoải mái của Dạ Ly. Vi Vi cảm thấy có chút e ngại, nói: “Tiếng động lớn như vậy, bên ngoài...”

“Yên tâm, lúc chúng ta bước vào đây, tôi đã bố trí kết giới rồi. Cho dù bây giờ cô thư ký kia có bước vào đây cũng chỉ nhìn thấy chúng ta và Tùng tiểu thư đang bàn bạc công việc mà thôi. Cô nói xem có đúng thế không, Tùng tiểu thư?”

Tùng Dung vẫn không ngừng phun ra từng luồng khí nóng nơi đầu mũi, tức giận gầm lên: “Người là đồ đồn mạt, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu! Người đừng vội đắc ý, dám đối xử với ta như thế này ư... Người có biết cha ta là Tây Tự Quốc...”

Tùng Dung còn chưa kịp nói xong, Dạ Ly đã nhếch mép cười một cách ranh mãnh, ngắt lời cô ta: “Hô hô, không thể tưởng tượng được trong thế giới của yêu ma bây giờ cũng lưu hành cái vỏ bọc “cha ta là Lý Cương” rồi ư? Xin lỗi, tại hạ chưa từng đến Tây Tự Quốc nên chỉ có thể tử thân thay cho cô mà thôi.” Nói xong, Dạ đại họa gơ năm ngón tay phải lên không trung vẽ một vòng tròn, ngay sau đó, chiếc vòng sáng lên, từ từ phủ kín cơ thể Tùng Dung, trói chặt cô ta bên trong.

Dạ Ly quay lại, ngồi bên cạnh Lục Vi, bắt chéo chân, nói: “Nói đi! Nếu cô thành khẩn khai báo thì may ra ta sẽ thương tình... buông tha cho.”

Tùng Dung khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, dáng người kiêu kỳ, dung mạo xinh đẹp xuất chúng, nhưng nhìn thế nào Vi Vi cũng cảm thấy có chút gì đó kỳ quặc không quen mắt. Tùng Dung bị sợi tơ vàng cột chặt thì không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Sẽ có một ngày... ta nhất định không bỏ qua cho người đâu!”

Dạ đại họa ngáp dài một cái, không hề cảm thấy sợ hãi vì bị đe dọa, nói: “Uy hiếp đi uy hiếp lại cũng chỉ có một câu như vậy, cô rốt cuộc có muốn đi hay không? Muốn đi thì mau nói cho ta biết tại sao cô lại hại Lục Vi, phải chăng là vì... có người nào đó xúi giục cô phải không?” Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của Dạ Ly bỗng trở nên xa xăm, trầm lắng. Trong lòng Lục Vi vang lên một tiếng “lộp bộp”.

Theo như những gì Dạ Ly nói thì trước đó anh ta đã phát hiện ra sự tồn tại của Tùng Dung, chẳng qua anh chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi. Nhưng lúc này Dạ Ly đột nhiên tìm tới Tùng Dung, chắc hẳn không phải vì muốn giúp Trình Tổng đòi lại công bằng, mà là anh ta nghi ngờ có kẻ nào đó đang đứng sau lưng Tùng Dung...

Vi Vi bất giác đưa mắt nhìn Dạ Ly, tự đáy lòng thầm cầu nguyện: “Không phải là anh, nhất định không phải là anh! Từ nhỏ đến lớn anh đều rất bình thường, sẽ không...”

Lục Vi đang nhắm mắt, lặng lẽ cầu nguyện thì nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài, Tùng Dung nói: “Là Quý Vân.”

Phụt!

Tất cả dây thần kinh trong đầu đột nhiên đứt phụt, Lục Vi mở to mắt ngạc nhiên, không do dự nhìn thẳng vào mặt Tùng Dung. Tùng Dung cũng nhìn cô chăm chăm, tức giận nói: “Tôi cảm hận loại con gái giống như cô, ngoại hình tầm thường, đầu óc cũng không hơn ai, dựa vào cái gì mà người ấy lại nhất định là cô chứ!”

Vi Vi mờ mịt: “Hả?”

Tùng Dung trầm mặc hồi lâu mới nhếch mép nói tiếp: “Tập đoàn công ty chúng tôi và văn phòng luật sư này có quan hệ hợp tác, cho nên tôi thường xuyên đến đây bàn công việc. Thực tình tôi đã sớm để ý đến Quý Vân, anh ta không giống những người đàn ông khác, đôi mắt sáng ngời thu hút, vừa có năng lực lại rất có khí chất...” Nói đến đây, khóe miệng Tùng Dung khẽ nhếch lên, rồi chợt nhớ đến điều gì đó, cô ta cảm giận liếc nhìn Lục Vi: “Nhưng tất cả là vì cô! Cô là một cô gái đầu óc rộng tuếch! Lẽ ra tôi đã có được anh ta trong tầm tay nhưng không hiểu tại sao lại thất bại dưới tay cô. Hôm đó tôi và anh ta đi ăn cơm, nhưng khi xuống dưới tòa nhà, vừa trông thấy cô cùng một người đàn ông khác đang thăm thiết mặn nồng. A Vân liền lấy cớ có việc bận không đi nữa. Hừ, lẽ nào anh ra cho rằng tôi không hay biết gì sao? Lúc đó tôi muốn... muốn tìm một cơ hội để trừng trị cô, giống như đã trừng trị ông chủ của các người vậy.”

Nghe đến đây, Vi Vi đột nhiên nhớ lại trước lúc bị kẹt trong thang máy, cô cũng đã gặp Quý Vân và Tùng Dung, chỉ vì như thế mà cô ta quyết định ra tay với cô sao? Nhưng tại sao Quý Vân có thể xâm nhập vào trong ảo cảnh ấy? Đang định mở miệng hỏi, Vi Vi liếc mắt nhìn sang phía Dạ Ly, những lời muốn nói dâng lên cửa miệng cuối cùng lại nuốt vào trong.

Dạ Ly chống má lắng nghe, nhất cử nhất động của Lục Vi không lọt qua tầm mắt anh ta, nhưng cuối cùng thấy Vi Vi lặng yên không nói, tròn mắt đảo qua đảo lại, trong nháy mắt anh ta lại nở nụ cười gian trá, nói: “Ai da, nói như vậy thì Tiểu Vi Vi nhà chúng ta đúng là có số đào hoa!”

Lục Vi đập vào cánh tay của Dạ Ly đang đặt trên vai mình, sắc giọng nói: “Ai là người nhà của anh? Lắm chuyện! Bây giờ mọi chuyện đều đã rõ ràng, tính sao đây?”

Nghe thấy câu nói này, Tùng Dung cũng chớp chớp mắt, ưỡn ngực ra vẻ chẳng sợ gì, nói: “Bản cô nương không làm hại đến tính mạng ai, cùng lắm cũng chỉ là trêu đùa bọn họ một chút thôi, mau thả ta ra!”

Dạ Ly nhíu mày. “Cô nói thả là tôi phải thả ư? Đừng có mà mơ!”

Tùng Dung nghe thấy thế thì tức giận vùng vẫy, đạp chân đạp tay, nói: “Đồ khốn! Người nói chỉ cần ta thành thật nói hết mọi chuyện thì người sẽ thả ta ra cơ mà!”

“Hừ!” Dạ Ly vắn về cằm, bộ dáng giống hệt một tên vô lại, nói: “Nhất định là lỗi tai của Tùng tiểu thư không được tốt lắm. Tôi đã nói: một là thành thực khai báo, hai là nếu tâm trạng tôi tốt hơn thì tôi mới thả cô ra. Nhưng bây giờ tâm trạng tôi không được tốt lắm, phải làm thế nào đây?”

“Người...” Biết mình bị Dạ Ly đùa giỡn, con tê giác thành tinh đó rốt cuộc cũng nổi trận lôi đình: “Người dựa vào cái gì mà bắt ta? Cho dù ta đã thực sự phạm sai lầm thì cũng còn có thần Thổ địa khu vực này quản chế, đâu đến lượt người! Tên vô lại, khốn nạn, người dám xen vào chuyện của người khác sao?”

Dạ Ly vỗ tay, liếc mắt đưa tình, cười duyên, nói: “Vậy ý Tùng tiểu thư là muốn được gặp thần Thổ địa khu vực này phải không? Ậu cũng là chỗ thân quen, để ta đưa cô đi gặp.” Nói xong, quả thực Dạ Ly đã tóm lấy Tùng Dung, định bước ra ngoài. Vi Vi nhớ trước đây Dạ Ly cũng từng nói trước mặt Khuyên Khuyên

là anh ta có quen biết thần Thổ địa, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng hứng thú với câu chuyện “cảnh sát khu vực” của thế giới yêu ma, liền tò mò hỏi: “Vậy mỗi nơi lại có một vị thần Thổ địa khác nhau à? Giống như cảnh sát khu vực của chúng tôi phải không?Ồ, trông sẽ như thế nào nhỉ?”

Nghe thấy vậy, Dạ Ly đưa mắt nhìn Lục Vi chăm chăm, vẻ vô cùng ngạc nhiên, nói: “Chẳng phải hôm trước các cô đã cùng nhau đi dạo phố sao?”

“Hả? Thần Thổ địa ở đây chính là Nhạc Lăng?”

“Ừ!”

Trong nháy mắt, Lục Vi nghẹn họng không thốt nên lời. Cô liếc nhìn Tùng Dung một cái, tự đáy lòng chân thành chia buồn với cô ta trong ba giây.

Thủ phạm đã bị trừng phạt, chân tướng sự việc đã đưa ra ánh sáng. Sự việc đến bước này, theo lý mà nói thì đã được giải quyết xong xuôi. Nhưng ba ngày sau đó, trong văn phòng công ty cô lại một lần nữa vang lên tiếng kêu hoảng loạn của Trình Tổng: “Dạ... Dạ tiên sinh, nó lại đến rồi! Nó lại đến quấy rầy tôi nữa rồi!”

Lục Vi: “...”

Vi Vi im lặng quay sang nhìn Dạ gian thương với ánh mắt lên án: “Có phải anh lại cố ý thả Địa Phước Linh ra dọa Trình Tổng đúng không? Đây là kết quả của những tháng ngày vô lo vô nghĩ, ăn không ngồi rồi của anh ở đây đây hả?”

Dạ yêu nghiệt nháy mắt vẻ vô tội. “Vi Vi, cô lại hiểu lầm tôi rồi! Ôi ôi, cô nghĩ mà xem, mặc dù chúng ta đã bắt được con tê giác cái thành tinh đó, nhưng Trình mập vẫn chưa biết đó là công lao của tôi, cho nên...”

“Cho nên anh quyết định tiếp tục dọa ông ta?”

“Làm gì có. Tôi chỉ tạo ra một chút ảo cảnh, còn tối nay tôi mới đưa con yêu quái kia đến trước mặt ông ta, tóm chặt lấy nó rồi tiêu diệt tận gốc, để Boss của cô hoàn toàn yên tâm cũng là điều tốt mà.”

Nghe xong những lời này, Vi Vi chột giật mình, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề đặc biệt quan trọng. “Nếu anh tiêu diệt tận gốc con yêu quái đó thì chẳng phải anh sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa sao?” Dựa vào tính cách keo kiệt của lão Trình, nhân viên không còn giá trị lợi dụng nữa nhất định sẽ bị sa thải, Dạ đại họa lại cam lòng để thế ư?

Dạ Ly dường như cũng thấu hiểu suy nghĩ trong đầu Vi Vi, gật đầu giải thích: “Ai da, vậy lại phải có cách gì đó thôi? Đi làm một tháng nay tôi mới phát hiện ra, thời buổi này kiếm được ình một chỗ làm thực sự rất vất vả, ô ô, thế nên đành nhẫn nhịn chịu đau khổ đến khi Trình mập mua ình một suất bảo hiểm mà thôi.”

Vi Vi: “...” Ngày nào tên xấu xa này cũng đến muộn về sớm, lấy tư cách đâu mà than phiền giữ được một chỗ làm thật là quá đau khổ chứ!!

Vì thế, một tuần sau, Dạ Ly đột ngột từ chức khiến đám người Tiểu Hân Tử và chị Tổng phải chịu một phen buồn khổ. Mà theo nguồn tin thân cận, số tiền Dạ Ly kiếm được sau khi bị sa thải ước chừng bằng một công nhân bình thường làm việc trong khoảng hơn hai mươi năm cộng lại. Trước những tin đồn này, Lục Vi có suy nghĩ: anh ta quả nhiên không hổ danh là Dạ gian thương. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, diễn xuất của anh ta trong những pha hành động hết sức kỳ quáy và đầy quả cảm, giống y như thật vậy.

Câu chuyện về nắm tóc đen với nỗi đau cắt da cắt thịt của Trình Tổng cuối cùng cũng đã hạ màn một cách viên mãn.

30. Chương 30: Tiểu Long Nhà Ta Đã Trưởng Thành

Tâm lý học lứa tuổi vị thành niên

Tôi từ đâu đến?

Quá trình trưởng thành

Hé mở cánh cửa tình yêu

Giáo dục sức khỏe giới tính thanh thiếu niên

...

Trong một góc khuất ở cửa hành sách Tân Hoa, trên giá bày la liệt những cuốn sách đủ các thể loại, Vi Vi chợt cảm thấy để lựa chọn in hình một cuốn sách hay thật là quá khó khăn. Cuốn thì viết quá mơ hồ, trừu tượng nên không thể mua được, cuốn thì lại viết quá lộ liễu nên cũng không thể mua, cuốn khác còn vẽ cả những bức tranh khỏa thân để minh họa, càng không thể mua được!!

Đặt cuốn Giáo dục sức khỏe giới tính thanh thiếu niên lên kệ sách, hai bên má đã được phủ một lớp trang điểm nhẹ của Lục Vi cũng chợt đỏ ửng, cô quay trái quay phải nhìn ngó xung quanh một lượt rồi lén lút như kẻ gian, sau khi tin tưởng tuyệt đối là không có ai trông thấy mới nhẹ nhõm thở phào một cái. Tên cuốn sách này là Giáo dục sức khỏe giới tính thanh thiếu niên nhưng trong đó lại toàn chỉ dẫn về những kỹ năng giữ gìn sức khỏe tình dục. Cô tuyệt đối không thể mua cuốn sách này cho tên “thú cưng” ngốc nghếch kia xem được!

Nghĩ đến Nam Huyền, mặt mày Lục Vi bỗng xám xịt... hoàn toàn bất lực. Rốt cuộc... phải làm thế nào mới có thể nói rõ ràng cho tên Tiểu Long ngốc nghếch này hiểu được... tất cả những điều này và còn chuyện bắt đầu xảy ra từ tuần trước nữa đây?

Bắt đầu từ tuần trước, Lục Vi phát hiện thấy tên Tiểu Long ngốc nghếch này có gì đó khác lạ. Có những lúc về mặt anh ta cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ngay cả lúc nói chuyện với cô, ánh mắt anh ta cũng trở nên xa xăm, đỏ mặt tía tai. Mà kỳ lạ nhất là, anh ta thà chết chứ nhất định không để cô đến gần chiếc giường sofa của mình. Từ sau khi tên Tiểu Long ngốc nghếch này ở lại đây, Vi Vi vẫn luôn coi anh ta như một đứa trẻ mà chiều cố quan tâm, sắp xếp, xử lý mọi công việc, chiếc giường sofa của anh ta bình thường cũng do một tay cô dọn dẹp. Bây giờ tên Tiểu Long ngốc nghếch này lại đột nhiên không chịu để cô giúp anh ta buông màn gấp chăn, lúc đầu cô cho rằng đó là vì anh ta muốn giữ thể diện trước mặt Khuyên Khuyên, muốn chứng minh mình đã lớn. Nhưng mãi đến hôm đó, cô mới phát hiện ra cái thứ kỳ quặc kia...

Hôm đó, Lục Vi quyết định tổng vệ sinh cả căn nhà, phân công Nam Huyền giặt quần áo, còn cô quét dọn phòng khách. Khi kéo chiếc giường sofa ra để lau chùi dưới gầm giường, cô vô tình phát hiện thấy một chiếc quần ngủ của con trai. Lục Vi vô cùng ngạc nhiên, nhặt chiếc quần kỳ lạ đó lên xem, không rách không bẩn, tại sao lại bị vứt ở dưới này? Lẽ nào tên Tiểu Long ngốc nghếch kia ăn ở bừa bộn, vứt đồ lung tung sao?

“Vi Vi, tôi...” Lục Vi đang thắc mắc thì Nam Huyền đã ôm chậu rửa mặt từ phòng bếp đi ra. Vừa nhìn thấy Lục Vi bản thân đứng trước chiếc giường sofa, trong tay còn cầm chiếc quần đáng chết kia, sắc mặt Nam Huyền bỗng đỏ bừng. Không kịp suy nghĩ phải làm thế nào, anh ta bất chấp tất cả, chạy vội đến trước mặt Lục Vi, giật lấy cái quần, khó chịu nói: “Tôi... tôi quên mất còn chiếc quần này, tôi mang đi giặt.” Nói xong, anh ta quay người bước vào phòng bếp. Nhưng vì lúc đó trời đã tối, Vi Vi lại vô tình sờ vào chỗ ẩm ướt dưới đũng quần, liền hiểu rõ.

Theo lý mà nói thì tên Tiểu Long ngốc nghếch này đã trưởng thành, đã bắt đầu có chút... ai da, có chút phản ứng về mặt sinh lý, điều này cũng không có gì bất thường. Nhưng Nam Huyền không đi học, cũng không có bạn bè để chuyện trò, chia sẻ, cô phải làm thế nào để trang bị cho anh ta những kiến thức cơ bản về vấn đề này đây? Nỗi băn khoăn này đã trở thành vấn đề nhức nhối nhất trong con mắt của người giám hộ có kinh nghiệm non nớt như Lục Vi. Lại nhìn lướt qua một lượt những cuốn sách bày la liệt trên giá, cô khẽ thở dài, kế hoạch dùng sách để giáo dục giới tính cho Nam Huyền đã hoàn toàn bị phá sản.

Giá như... có một người đàn ông cùng Nam Huyền chuyện trò, tâm sự thì tốt biết bao... Ý nghĩ này vừa xuất hiện, gương mặt đầu tiên xuất hiện trong đầu Vi Vi chính là bản mặt anh tuần xuất chúng của Dạ đại họa.

Vi Vi xoa cằm, tưởng tượng nếu để Dạ Ly chỉ dẫn cho Tiểu Long ngốc nghếch những chuyện kia thì...

“Ồ hô hô, Tiểu Vi Vi, tại sao cô không tự nói cho cậu ta biết? Lẽ nào cô xấu hổ sao?”

“Ồ hô hô, Tiểu Vi Vi, cô yên tâm, ta nhất định sẽ đem hết kinh nghiệm về cuộc sống truyền đạt lại cho Nam Huyền, để cậu ta đánh đâu thắng đấy, chinh phục tất cả giống cái trong tam giới này!”

Lục Vi: “...”

Kế hoạch nói cho Dạ đại họa lại thất bại, Lục Vi lắc đầu lẩm bẩm: “Nên tìm một người đàn ông đứng đắn, nghiêm chỉnh thì hơn.” Đang đắn đo suy nghĩ việc tìm người, Vi Vi chợt nghe thấy phía sau lưng vọng lại một giọng rầu rĩ: “Làm gì có người đàn ông tốt? Tìm đâu ra người đàn ông tốt bây giờ?”

Vi Vi giật mình, vừa cúi xuống liền trông thấy một cái đầu nho nhỏ với bộ lông mượt mà thò ra khỏi ba lô của mình. “Khuyên Khuyên! Cô chui vào ba lô của tôi từ bao giờ vậy?”

Khuyên Khuyên cười gian hai tiếng rồi chậm rãi bò lên vai Lục Vi, nhìn chăm chăm lên giá sách, đưa tay che mặt, nói: “Khuyên Khuyên chưa từng được xem và nghe những thứ này. Vi Vi sao lại... lại...”

Mặt Lục Vi tối sầm, đành phải kể rõ ràng mọi chuyện cho con chuột lấm điều này nghe, so với Nam Huyền, quả nhiên con gái nói chuyện với nhau có vẻ dễ dàng hơn. Nghe xong, Khuyên Khuyên gãi gãi vành tai, ra vẻ hiểu chuyện, nói: “Thì ra là như vậy, chẳng trách sáng nay khi ra ngoài, cô lại lén lút như vậy, lúc đó Khuyên Khuyên còn tưởng cô trốn ra ngoài ăn cơm một mình, hóa ra là vì Tiểu Long ngốc nghếch ấy. Ai da! Không ngờ Tiểu Long ngốc nghếch lại phát dục muộn như thế, hơn một nghìn tuổi mới di tinh.”

Nghe thấy Khuyên Khuyên nói ra hai từ sau cùng, Lục Vi bỗng cảm thấy thẹn thùng, hai gò má bắt gặp nóng bừng lên. Chẳng phải Dạ Ly đã nói, loại tiểu yêu Âm Âm này ngoài việc ăn thì chỉ biết ngủ, lại dấn độn, ngốc nghếch sao? Vì sao... vì sao bà tám Khuyên Khuyên này còn biết cả từ ngữ của người lớn rồi nói ra một cách tự nhiên như thế!

Khuyên Khuyên thấy Lục Vi thẹn đến nỗi không thốt nổi nên lời, một lần nữa ra vẻ người lớn, hỏi: “Vi Vi, cô xấu hổ như thế, lẽ nào cô vẫn còn là xử nữ sao?”

Lời nói vừa dứt, Lục Vi nghe rõ một tiếng “bộp” vang lên trong đầu, mọi thứ bắt gặp nổ tung. Cũng may lúc này cô đang đứng trong một góc khuất và cũng may là người khác không nhìn thấy, không nghe thấy những lời Khuyên Khuyên nói, nếu không cô thực sự chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa. Nghĩ vậy, Vi Vi vô thức đưa tay lên che mặt, không biết phải làm thế nào nữa.

Khuyên Khuyên thấy thế, lẩm bẩm: “Có gì mà phải xấu hổ như thế chứ? Phát dục, giao phối là lẽ thường tình, trước đây, khi tôi còn ở trong tòa nhà thương vụ, cũng thường thấy con người yêu đương vụng trộm ở đó.”

Lục Vi ghen hòng, chỉ còn cách đục lỗ mà chui xuống đất. Khuyên Khuyên vẫn tiếp tục nói, còn tỏ ra oai phong lẫm liệt, vỗ vỗ vào vai Lục Vi: “Chẳng phải là giáo dục giới tính sao? Vi Vi, cô không phải lo, tôi sẽ giúp cô giáo dục Nam Huyền.”

Vi Vi: “... Được.” Có lẽ giữa yêu ma với nhau sẽ dễ dàng khai thông cho nhau hơn chẳng?

— — — — Tôi là đoạn phân cách giáo dục — — — —

Tối hôm đó, Lục Vi đã hoàn toàn phủ định cái lý luận “giữa yêu ma với nhau sẽ dễ dàng khai thông cho nhau” chết tiệt đó, hơn nữa còn hận không thể tự giáng ình hai cái bạt tai. Chuyện kể bắt đầu từ...

Tháng Năm, nhiệt độ bắt đầu tăng cao. Ăn xong bữa tối được một lúc, Lục Vi liền lui về phòng ngủ, bật máy tính lên mạng, để Khuyên Khuyên có không gian và thời gian riêng tư giáo dục Nam Huyền. Ngồi lướt web nhưng trong lòng Vi Vi vẫn cảm thấy không yên tâm, trong đầu đầy nghi hoặc. Rốt cuộc Khuyên Khuyên giảng bài cho Nam Huyền như thế nào. Cô thấp thỏm không yên nhưng không biết nên làm gì nên đành đi ngủ.

Lúc Lục Vi mơ màng tỉnh dậy, ngoài trời vẫn còn tối om. Cảm thấy bên cạnh mình có luồng hơi ấm truyền sang, dường như có cái gì đó đang đè lên người cô. Duỗi cánh tay định vươn vai một cái, Lục Vi cảm thấy có chút khó khăn, không thể nào duỗi chân tay ra được, dường như bị một sức mạnh đè chặt xuống.

Cảm thấy có chút kỳ quái, Lục Vi từ từ ngẩng lên, ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại.

Tên “thú cưng” ngốc nghếch Nam Huyền đang trần như nhộng nằm ngay bên cạnh cô, giữa màn đêm mờ tối, hai mắt anh ta sáng lấp lánh, những tia sáng dường như cũng đang quần quýt, hòa quyện, ngưng tụ trên cơ thể cô, cơ hồ vô cùng hưng phấn.

Vi Vi hít một hơi thật sâu, từ từ định thần lại, sau đó mới lên tiếng: “Tại sao anh lại ở đây?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch chớp mắt, hồn nhiên nói: “Vi Vi ngủ tiếp đi, tôi ôm cô ngủ trên giường.”

Lục Vi cảm thấy choáng váng, chỉ ôm tôi ngủ thì anh có cần cởi sạch quần áo như thế không? Quả nhiên không thể tin tưởng được lũ yêu ma, rốt cuộc Khuyên Khuyên đã nói với Nam Huyền những gì? Nghĩ đến đây, Vi Vi vô thức tránh ra xa, không để tên “thú cưng” ngốc nghếch này tiếp xúc thân mật với mình hơn nữa. Nhưng cô lùi ra ngoài một chút, Nam Huyền cũng tiến thêm một chút.

Cuối cùng, chưa đầy một phút sau, nửa người Lục Vi đã rơi khỏi giường. Trong phòng lặng lẽ như tờ, tên chủ mưu Khuyên Khuyên chẳng biết từ lúc nào đã biến mất không còn dấu vết, Vi Vi cuối cùng không chịu nổi nữa, hét toáng lên: “Nam Huyền, trở về giường của anh ngay!”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch không đáp, ngược lại còn ôm chầm lấy Lục Vi, đẩy cô cùng mình ngã xuống giường. Bị thân hình ấm áp, rắn chắc của Nam Huyền ôm lấy, trước tấm lòng “hảo tâm” của tên “thú cưng” ngốc nghếch, Vi Vi chỉ biết khóc dở mếu dở, hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng khuyên bảo: “Nam Huyền, anh còn nhớ tôi từng nói với anh những gì không, một nam và một nữ không có quan hệ huyết thống thì không thể tùy tiện ngủ cùng nhau được.”

Cọ cọ vào mấy sợi tóc của Vi Vi, tên “thú cưng” ngốc nghếch buồn rầu, hờn dỗi đáp: “Hừ, Khuyên Khuyên cũng nói như thế!”

Lục Vi im lặng, trực giác đã mách bảo cô rằng cái con chuột Khuyên Khuyên được việc thì ít mà làm hỏng việc thì nhiều ấy chắc chắn còn nói thêm điều gì nữa. Quả nhiên một lát sau, Nam Huyền ngẩng lên, ánh mắt long lanh nhìn cô lưu luyến, nói: “Nhưng Khuyên Khuyên còn nói, tôi đã trưởng thành rồi, trưởng thành thì... thì...” Nghĩ đến hàm nghĩa chính xác của từ “trưởng thành”, Nam Huyền vui mặt vào cổ Lục Vi, thì thầm: “Trưởng thành thì có thể ngủ cùng Lục Vi, hầu hạ chủ nhân.”

Vừa nghe thấy câu nói này, đầu óc Lục Vi bỗng nổ tung, tất cả dây thần kinh trong cơ thể đều tê liệt. Con vi rút trước mặt chỉ biết lặp đi lặp lại một câu nói:

Hầu hạ chủ nhân...

Hầu hạ chủ nhân...

Hầu hạ chủ nhân...

Khuyên Khuyên hỗn láo!! Trong cái đầu bé tẹo của con chuột nhà cô rốt cuộc còn chứa đựng những điều bậy bạ gì nữa đây? Cô rốt cuộc muốn giở trò gì với tôi đây? Cô định biến tôi thành một nữ chủ nhân háo sắc ư? Lẽ nào con chuột hỗn xược đó cho rằng Lục Vi đến cửa hàng sách Tân Hoa kia tìm mua những quyển sách giới tính là để dạy cho Nam Huyền học công phu trên giường rồi hầu hạ cô sao?

Chẳng trách lúc nó nhìn thấy mấy cuốn sách đó, nó đã cố tình trêu đùa mình.

Chẳng trách nó còn hỏi mình “vẫn còn là xử - nữ sao”...

Chẳng trách nó tự tin như vậy, dám cam đoan sẽ “giáo dục” thật tốt cho tên “thú cưng” ngốc nghếch này.

Chẳng trách...

Khuyên Khuyên chết tiệt!! Tôi mà bắt được cô lúc này, nhất định sẽ tống cổ cô đến chỗ tên Dạ đốn mạt kia ngay!! Trong lúc Lục Vi đang thâm mắng chửi thì Khuyên Khuyên đang ôm miếng khoai sây, nằm chổng vó ngủ ngon lành, để mặc cô rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng...

Lục Vi cố sống cố chết đẩy Nam Huyền đang nằm đè trên người mình ra nhưng đối phương vẫn không có ý thỏa hiệp, không hề động đậy. Thậm chí tên “thú cưng” ngốc nghếch đó còn thần nhiên gục đầu lên ngực cô, tiếp tục thổ lộ: “Thời gian trước đây, tôi vẫn thường nằm mơ thấy Vi Vi, sau này... sau này là...” Anh

ta mở to mắt, chăm chú nhìn mái tóc rối tung trước mặt, thấp thoáng ẩn hiện bờ vai thon đẹp của Lục Vi, cảm thấy cơ thể mình nóng bừng, cảnh tượng này và bức tranh trong mộng ấy quả thực là rất giống nhau.

Anh ta cắn răng nói: “Khuyên Khuyên nói nếu tôi làm giống trong giấc mơ đó thì có nghĩa là tôi đã trưởng thành, có thể hầu hạ Vi Vi... Còn nữa, người trong giấc mộng đó là Vi Vi, rõ ràng là tôi thích Vi Vi mà.” Ngừng một chút, tên “thú cưng” ngốc nghếch nhớ đến câu nói mà Khuyên Khuyên đã dặn đi dặn lại, trình trọng bổ sung thêm: “Thích là tình cảm giữa nam và nữ đó.”

Anh ta vừa dứt lời, trong lòng Lục Vi đã vang lên một tiếng nổ lớn. Câu nói của tên “thú cưng” ngốc nghếch giống như một viên đá nhỏ, rơi xuống mặt hồ phẳng lặng làm gợn lên biết bao đợt sóng lăn tăn. Cho đến tận lúc này, cô cũng chỉ coi Nam Huyền là em trai, là bạn bè, thậm chí anh ta còn rất trẻ con, nhưng cô không thể nghĩ được là, có một ngày tên Tiểu Long ngốc nghếch này đã trưởng thành, và... khiến cô phải đối mặt với những vấn đề như lúc này.

Thích là tình cảm giữa nam và nữ ư? Giữa cô và Nam Huyền sao? Là thế nào đây? Còn cả Quý Vân, hình tượng mà cô đã theo đuổi suốt bao năm nay, tình cảm giữa cô và anh rốt cuộc là gì?

“Nam Huyền...” Lục Vi nhất thời cũng quên mất phải vùng vẫy để thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, trong lòng trào dâng bao điều muốn nói nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tên “thú cưng” ngốc nghếch không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng dang tay, ôm chặt lấy Lục Vi, nói từng từ rành rọt: “Vi Vi, tôi còn nhớ trong giấc mộng tôi đã hôn cô, bây giờ tôi có thể làm như vậy không?”

31. Chương 31: Bạn Gái

“Vi Vi, tôi muốn hôn cô, có được không?” Nam Huyền vừa dứt lời, Lục Vi chỉ biết sững sờ, ngây ra như phỗng.

Trong phòng ngủ là một mảng tối đen bao trùm, ánh trăng chênh chếch xuyên qua lớp cửa kính, hắt vào từng gợn lai láng, hai người vẫn giữ nguyên tư thế nam trên nữ dưới truyền thống, không ngừng giằng co nhau. Trước tình thế này, tên “thú cưng” ngốc nghếch đột nhiên đưa ra một yêu cầu vô sỉ, thậm chí hồi lâu sau, Lục Vi cũng không biết phải phản ứng thế nào, câu nói này quả thực có rất nhiều ẩn ý...

Mặc dù một lần nữa tự cảnh cáo bản thân rằng người và thú không thể yêu nhau, mặc dù lý trí đã nhắc nhở rằng một người phụ nữ đang hoang thì không thể mê đắm sắc đẹp, nhưng khi đối mặt với Nam Huyền, đối diện với thân thể cường tráng, khỏe mạnh này, cơ thể Lục Vi vẫn trung thành với nhu cầu, không thể nhích. Vi Vi muốn khóc mà không sao khóc nổi, vừa âm thầm cầu cứu trời cao đất rộng vừa tuyệt vọng nhìn khuôn mặt tuấn tú của tên “thú cưng” ngốc nghếch ngày càng gần ngay trước mắt.

Vi Vi cắn chặt môi, trái tim như muốn nổ tung nơi lồng ngực. Lúc này, cô không có cách nào chống lại được cái gọi là quan hệ nam nữ ấy, phản ứng sinh lý đó không liên quan gì tới cô, có phải vậy không? Huống chi, đó là do Khuyên Khuyên đã đẩy cô đến bước đường này, khiến cô rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cho nên, không thể nào trách cô được đúng không?

Thầm nghĩ vậy nên Vi Vi khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng lý trí cũng hoàn toàn bị mê hoặc, cô nhắm mắt lại. Nhưng vừa mới nhắm mắt, điện thoại trên đầu giường lại bất chợt đổ chuông. Lục Vi bị tiếng chuông làm cho giật mình, trong đầu bỗng tỉnh táo trở lại. Lúc mở mắt ra, cô liền trông thấy vẻ mặt thuần lương của tên “thú cưng” ngốc nghếch đang chăm chú nhìn mình. Trong nháy mắt, cô hận không thể tự giáng ình một cái bạt tai, trong lòng thầm nguyên rủa: “Lục Vi, mày điên rồi sao? Mày đang làm cái trò gì thế hả? Cậu ta là em mày! Em trai của mày đấy!!”

Đẩy Nam Huyền sang một bên, Lục Vi với tay lấy chiếc điện thoại vẫn đang đổ chuông không ngừng, vừa ấn nút nghe, đầu máy bên kia đã truyền đến một giọng nói gấp gáp: “Mau đến bệnh viện!!!”

Trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện thành phố đã chật kín người, ngay cả hành lang của bệnh viện cũng dành chỗ để kê thêm một số giường phụ cho bệnh nhân nằm tạm. Trong không khí tràn ngập mùi hăng nồng của thuốc sát trùng, Lục Vi nhìn cảnh tượng người qua người lại nhốn nháo trước mặt, chợt nhớ tới câu nói: “Trên thế giới này, nơi đáng sợ nhất, nơi không tồn tại sức sống nhất chính là bệnh viện.”

Đối diện với cô lúc này chính là bà chủ nhà Quý Tinh, trông đáng vẻ bà ta ngồi trên băng ghế dài bằng gỗ ở hành lang bệnh viện vô cùng yếu ớt, đầu tóc rối bù, đôi mắt đỏ ngầu, không còn vẻ lạnh lẽo và hoạt bát thường ngày. Quý Tinh lặng lẽ vuốt vuốt hai bên gò má nhợt nhạt, thở dài nói: “Đúng là làm tôi sợ chết đi được! Đang ngồi nói chuyện bình thường thì nó đột nhiên ngã gục xuống, cơ thể to lớn như thế, bảo tôi làm sao có thể kéo dậy được... Gọi tới số 120 mà tôi run quá, loay hoay mãi mà không bấm nổi...”

Nhớ lại lúc Quý Vân bị ngã, Quý Tinh run rẩy khóe môi, có thể dễ dàng nhận thấy bà ta vẫn chưa thực sự hoàn hồn. Lục Vi đặt cốc nước lọc vào tay bà ta, an ủi: “Bác sĩ nói do anh ấy bị thiếu máu, hơn nữa lại làm việc quá sức, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài hôm là sẽ không sao.”

Nghe xong những lời này, Quý Tinh không hề tỏ vẻ cảm kích mà trừng mắt liếc nhìn Lục Vi một cái, sẵn giọng nói: “Không sao? Không việc gì? Nó vẫn còn bất tỉnh nằm trong kia mà cô còn nói không sao à? Vậy phải như thế nào thì mới có sao? Phải như thế nào thì cô mới lo lắng đây?”

Nghe xong những lời mắng mỏ này, Vi Vi ngẩn người, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Mặc dù trước kia, với tư cách là chủ nhà, Quý Tinh cũng chỉ đối xử với cô hết sức bình thường, không quá lạnh lùng cũng chẳng quá thân thiết, nhưng hôm nay, thái độ của bà ta đối với cô có vẻ hơi lạ, khiến cô có chút ngượng ngùng, không biết nói sao cho phải. Điều kỳ lạ nhất là, khi Quý Vân bị ngã, Quý Tinh không thông báo cho ai, chỉ gọi điện bảo cô đến bệnh viện.

Trong lòng Vi Vi bồn chồn, lo lắng không yên. Quý Tinh dường như cũng cảm thấy mình hơi nặng lời, liền hạ giọng, nói khẽ: “Cô là bạn gái của nó, cũng nên quan tâm, chăm sóc nó nhiều hơn, bản thân nó vốn đã không biết yêu thương, quý trọng cơ thể mình rồi.”

Lời vừa dứt, Vi Vi liền cảm thấy mọi thứ trước mắt nhòe đi, hai tai ù đặc, chỉ còn lại một âm thanh nhỏ bé lặp đi lặp lại: bạn gái, bạn gái, bạn gái...

Chẳng trách Quý Tinh lại có thái độ kỳ lạ như thế với mình, đây chẳng phải thái độ soi mói của mẹ chồng với con dâu hay sao? Vi Vi tái mặt, liên tục xoa tay giải thích: “Cô Quý, cô hiểu lầm rồi, cháu và Quý Vân không phải...”

Quý Tinh không đợi Vi Vi nói hết câu, liếc mắt nhìn cô một cái, ngắt lời: “Còn chối ư? Hai người thực sự cho rằng tôi già rồi nên lú lẫn hả? Học cùng một trường, làm việc cùng một tòa nhà, cũng khéo thật đấy, ngay cả thuê nhà cô cũng chọn nhà chúng tôi để thuê.”

Vi Vi im lặng, trưng ra cái dáng vẻ ngốc nghếch của một cô con dâu đang bị mẹ chồng dạy bảo, ngại ngùng bẻ ngón tay, oan ức nghĩ: Đúng là trùng hợp thật mà, tất cả đều không phải tôi cố ý, thực sự tôi cũng cảm thấy rất khó hiểu, làm thế nào mà từ khi học tiểu học, lên trung học thậm chí cả đại học và đến khi đi làm, cả một quãng thời gian dài như thế, tôi cũng không sao thoát khỏi Quý Vân.

Nghĩ đến đây, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lục Vi, cô ngập ngừng một chút rồi mới do dự nói: “Cô Quý, sao cô lại biết cháu và Quý Vân học cùng trường?”

Quý Tinh khẽ “hừ” một tiếng, nghiêng đầu nói: “Không giấu nổi nữa chứ gì? Tôi đã trông thấy một tấm ảnh trong máy tính của Quý Vân.” Nói đến đây, Quý Tinh thở dài, giọng điệu trở nên dè dặt: “Không phải tôi muốn phản đối hai đứa quen nhau, hai đứa cũng không cần phải giấu giếm gì, dù sao cũng là sự lựa chọn của Tiểu Vân, tôi có thích hay không cũng không quan trọng. Cô với nó cũng xứng đôi vừa lứa, nếu hôm nay tôi không gọi điện cho cô, có lẽ cô đã được ngủ ngon rồi...”

Bà chủ nhà còn dài dòng thêm một lúc nữa, nước mắt nước mũi sụt sùi kể lể quá trình vất vả từ khi bắt đầu nuôi dưỡng Quý Vân đến bây giờ. Vi Vi chỉ biết ngậm ngùi lắng nghe, giọng nói của Quý Tinh càng lúc càng trở nên xa xăm, thậm chí cuối cùng Lục Vi hoàn toàn không nghe rõ bà ấy nói gì nữa... Cô đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không có cách nào thoát khỏi.

Trong máy tính của Quý Vân có ảnh của mình ư? Sao có thể như thế được! Bao nhiêu năm qua, Quý Vân đều làm như không quen biết cô, mấy lần cô cố tình đứng gần bên anh nhưng anh cũng không thèm chớp mắt lấy một cái, vậy thì trong máy tính của anh sao có thể lưu ảnh của cô được? Vô thức cắn chặt môi, Lục Vi xâu chuỗi tất cả những chuyện xảy ra gần đây lại với nhau: bà chủ khu nhà hình ống, cầu thang máy, Tùng Dung, bức ảnh...

Mọi chuyện rồi như tơ vò, dường như vẫn còn một sợi dây vô hình nào đó dẫn dắt cô, nhưng cô lại không nghĩ ra đầu mối sợi dây đó nằm ở đâu. Vì Vi đang say sưa nghĩ ngợi thì bác sĩ và y tá thăm khám cho Quý Vân cùng bước ra, nói: “Bệnh nhân tỉnh rồi. Ai là người nhà của bệnh nhân?”

____ _Tôi là đoàn phân cách thăm hỏi____ _

2 giờ 13 phút, rạng sáng ngày 16 tháng 5.

Lục Vi vô cùng bối rối ngồi trong nhà Quý Vân, gọt hoa quả.

Bản thân Lục Vi cũng không thể nào lý giải nổi tại sao sự tình lại có thể phát triển đến bước đường này. Lúc đó, Quý Vân tỉnh lại, bác sĩ xác nhận sức khỏe của anh không có vấn đề gì lớn, sau khi được truyền nước, vì “giường bệnh không đủ” nên Quý Vân được trả về nhà. Quý Tinh sau một hồi lo lắng, mệt mỏi cũng đã về nhà của bà, mà bệnh nhân Quý Vân về tình về lý mà nói thì phải “trao trả” cho “bạn gái” Lục Vi chăm sóc.

Vi Vi không còn cách nào khác, đành phải theo Quý Vân về nhà anh nên lúc này mới có một màn dở khóc dở cười này. Lặng lẽ quan sát xung quanh một lượt, Vi Vi bất giác trầm trồ, đây là lần đầu tiên cô trông thấy một người đàn ông độc thân lại có một căn nhà sạch sẽ, tinh tươm đến vậy. Tường nhà và những vật dụng gia đình với tông màu chủ đạo đen và trắng, khiến căn nhà có vẻ đẹp hiện đại và thoải mái. Lợi dụng khoảng trống ở giữa phòng khách và phòng ngủ, chủ nhà đã thiết kế một chiếc kệ sách bằng gỗ vừa tiện dụng lại rất tinh tế, xung quanh còn trang trí một số loại cây giả, thoát nhìn rất lạ mắt và độc đáo. Chiếc sofa được gia công hơi lõm sâu, giống như một chiếc “giường tròn” nhỏ xinh, êm ái, xung quanh bọc một lớp vải lông màu ánh bạc, đối diện là một chiếc kệ lớn để ti vi...

Nghĩ đến việc lần trước ở khu nhà hình ống, Quý Vân đã phô diễn tài nghệ xuất chúng của mình, Vi Vi liền đoán ra tất cả những kiệt tác này đều là sản phẩm từ chính đôi bàn tay khéo léo của anh. Chỉ là không biết có phải vì những vật dụng trong nhà anh đều có gam màu lạnh nên so với căn phòng thuê nhỏ bé nhưng vô cùng náo nhiệt của Lục Vi, phòng của Quý Vân có vẻ lạnh lẽo hơn nhiều.

Nghĩ đến căn phòng chật chội của mình, gương mặt của tên Tiểu Long ngốc nghếch kia chợt lóe lên trong đầu Lục Vi, con dao gọt hoa quả trong tay mất tự chủ lệch ra khỏi đường cắt... thiếu chút nữa đã làm ngón tay cô bị thương. Cô chợt ngẩn người, nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay mình. Đúng lúc đó, một bàn tay rắn chắc và quen thuộc bỗng giành lấy quả táo và con dao trong tay cô, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Để tôi làm.”

Vi Vi lú lẫm, ngại ngần ngồi lùi sang một bên, hỏi: “Anh đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?” Lúc này, Quý Vân đang mặc một bộ pijama, vẻ oai phong,凛冽 thường ngày như biến mất, chỉ còn lại vẻ tiều tụy của một bệnh nhân, nghe Lục Vi hỏi, anh vừa gọt táo vừa thuận miệng đáp: “Tôi không sao!”

Lục Vi nhìn khuôn mặt giống như bức tượng bằng đá cẩm thạch được điêu khắc hoàn mỹ ấy, trái tim bất đầu loạn nhịp. Nghĩ đến vài giờ trước, cô còn cùng Nam Huyền giằng co nhau trên giường, đột nhiên cô không nói rõ được những cảm xúc đang trào dâng trong lòng. Dường như nơi lồng ngực bị cái gì đó đè nặng khiến cô ngạt thở, cô giậm chân thầm nghĩ: Lục Vi, mày là loại con gái dễ thay lòng đổi dạ, sao có thể vừa gặp đã yêu ngay được? Ách! Lẽ nào đây chính là sự chột dạ như người đời vẫn nói? Không đúng, mình và Quý Vân có tình cảm gì đâu chứ, thế nên mình và Tiểu Long ngốc nghếch ở cùng nhau thì có gì phải xấu hổ? Mà cũng không đúng, không đúng, rõ ràng mình vẫn coi Nam Huyền là em trai, vừa rồi mình cũng chưa cùng tên ngốc nghếch ấy làm chuyện gì đó...

Vứt bỏ những suy nghĩ kỳ quặc ra khỏi đầu, Lục Vi liền nói: “Hình như cô Quý có chút hiểu lầm mối quan hệ giữa chúng ta, tôi...” Chưa kịp nói hết câu, Quý Vân đã đưa quả táo đã gọt vỏ đến trước mặt Lục Vi, nói: “Thật ngại vì đã làm phiền cô, muộn như thế rồi mà cô tôi còn gọi cô đến.”

Vi Vi xua tay. “Tôi không phải là có ý này, tôi muốn nói...” Dừng lại một chút, Lục Vi thở dài, nhìn chằm chằm quả táo trên tay một cách ngốc nghếch, nói: “Đây là gọt cho anh ăn mà.”

Nghe thấy vậy, Quý Vân chẳng nói chẳng rằng liền bỏ đôi quả táo, đưa một nửa đến trước mặt Lục Vi. Trước tình thế này, Lục Vi thực sự không biết nên làm thế nào, đành miễn cưỡng nhận lấy một nửa quả táo, giống như một đứa trẻ làm hỏng việc, rầu rĩ giải thích: “Chỉ là tôi cảm thấy rất ngạc nhiên khi cô Quý hiểu lầm như vậy, cô ấy nói... Haizz, cô ấy nói trong máy tính của anh có ảnh của tôi.”

Lục Vi vừa dứt lời, không khí trong phòng dường như đã đông cứng. Không ai nói câu nào, cả căn phòng chìm trong yên lặng.

Quý Vân cầm nửa quả táo trên tay, đang đưa lên miệng ăn, chợt nghe thấy câu nói của Lục Vi liền quay lại, chăm chú nhìn đối phương, khuôn mặt vẫn điềm nhiên nhưng tận sâu trong đáy mắt lại trào dâng những gợn sóng lẫn lẫn. Lục Vi cúi đầu, nắm chặt tay lại, hít một hơi thật sâu, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Quý Vân, chẳng phải trước đây anh không hề quen biết tôi sao?” Kỳ thực trong đầu Lục Vi đã đưa ra trăm ngàn những giả thuyết khác nhau về vấn đề này. Chỉ như vậy mới đủ để giải thích cặn kẽ mọi hành vi của Quý Vân. Làm “người lạ quen thuộc nhất” của anh suốt mười sáu năm nay, cho dù không quen biết, ít ra cũng phải cảm thấy quen mặt đúng không? Nhưng Quý Vân lại chưa từng nhắc đến vấn đề này, có thể nào... anh đang cố tình tránh né điều gì đó?

“Chúng ta từ tiểu học, trung học, cho đến đại học cũng luôn học chung một trường, anh đã biết chuyện này từ trước rồi phải không?”

Quý Vân giật mình, đặt nửa quả táo lên miệng tách trà trước mặt. Trong đôi mắt đen sậm ánh lên những vệt sáng long lanh. Rất lâu sau, anh mới chậm rãi dời ánh mắt xa xăm ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lên tiếng: “Thế mà đã ba giờ sáng rồi.”

Trái tim Lục Vi như muốn nổ tung, nghe thấy câu trả lời của anh mà đỏ khốc đỏ cười, đành lắc đầu. nói: “Cũng muộn rồi, tôi về đây!”

Quý Vân cũng không ngăn cản, đứng dậy, gật đầu nói: “Tôi đưa cô về.” Vi Vi lắc đầu, dù gì Quý Vân cũng là bệnh nhân, sao có thể để một người ốm yếu đưa mình về được? Cô nói: “Dưới kia cũng tiện bắt xe mà, hơn nữa nơi này là trung tâm thành phố, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Nghe thấy vậy, Quý Vân cũng không tranh cãi nữa, về mặt anh vẫn không chút thay đổi, nói: “Đợi chút!” rồi quay người bước vào phòng ngủ. Vi Vi không biết anh định làm gì, một lúc sau mới thấy anh cầm một chiếc hộp nhỏ bước ra. Khi nhìn rõ chiếc hộp, trong lòng Lục Vi bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ.

Không phải hôm trước cô đã vứt chiếc hộp này rồi sao?

Quý Vân vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm, lạnh lùng nói: “Mấy hôm trước tôi đã nhặt được nó ở tòa nhà thương vụ, phát hiện ra trên chiếc dây chuyền này có khắc chữ “Vi”. Đúng hôm đó cô có đến văn phòng luật sư, tôi đoán nó là của cô nên giữ lại, nhưng chưa có dịp mang trả cho cô...”

Nghe xong, Vi Vi liền nghĩ ngay tới hôm mình và Tiểu Hân Tử sôi sục khí thế mang chiếc vòng bạc lên tầng hai mươi ba trả lại cho khổ chủ, không ngờ tới nơi lại gặp Tùng Dung, cô tức giận đùng đùng, liền vứt chiếc hộp đó vào thùng rác. Lúc này cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, không còn mặt mũi đâu để đối diện với Quý Vân được nữa, đành bối rối nói lời cảm ơn rồi nhanh chóng cầm lấy chiếc hộp, đút vội vào túi xách.

Thấy thế, Quý Vân cũng không nói gì, bước ra cửa trước. Vi Vi không biết phải làm sao, đành ngoan ngoãn bước theo anh. Hai người kẻ trước người sau cùng xuống dưới lầu. Sau khi Quý Vân đích thân tiễn Lục Vi vào taxi, anh mới khom người cúi xuống trước cửa sổ, nói: “Tôi còn nhớ đã từng gặp cô ở phòng tự học, lúc đó cô còn gửi cả thư tình cho tôi nữa.”

Lục Vi ngồi trong xe trợn tròn mắt, trái tim chợt đập chậm lại nửa nhịp. Rõ ràng anh vẫn còn nhớ...

32. Chương 32: Yêu Ma Diểu Hành

Một viên đá rơi xuống biển làm nổi lên trăm nghìn cơn sóng nhỏ lẫn lẫn, chỉ một câu nói của Quý Vân cũng đủ khiến Lục Vi suy nghĩ miên man.

Ngồi trên taxi trở về nhà, Lục Vi mở to cửa sổ xe, hứng những cơn gió sớm miên man phả vào da thịt, thổi tung những lọn tóc lòa xòa trên khuôn mặt. Những ký ức đã ngủ yên trong tiềm thức, nay bỗng bừng lên

về theo hoài niệm. Đúng vậy, trước đây, khi ở phòng tự học, Quý Vân đã từng nhận được một bức thư tình, nhưng nói chính xác thì bức thư đó chẳng liên quan gì tới Lục Vi. Kể ra từ đầu thì...

Lúc đó Vi Vi học lớp mười, Quý Vân đang học lớp mười hai. Khi Lục Vi vào trung học, nhờ mặt mũi sáng sửa lại nhanh nhẹn, hoạt bát nên rất nhanh sau đó, cô đã cùng Phan Lộ Lộ trở thành đôi bạn thân thiết, cùng ngồi một bàn, cùng ăn cơm, cùng đi toilet, cùng nhau làm bài tập... Dáng người Phan Lộ Lộ không cao lắm, khuôn mặt tròn vành vạnh, hề cười một cái là đôi mắt sáng long lanh lại vẽ thành một đường cong mềm mại trên khuôn mặt, cộng thêm thân hình hơi tròn của cô ấy nên bạn bè trong lớp thường gán cho cô ấy biệt danh “Mập Lỗ Lỗ”.

Khi nghe bạn bè gọi mình bằng biệt danh này, Phan Lộ Lộ cũng không tỏ ra tức giận, cả ngày vui vẻ đùa giỡn, chẳng quan tâm đến sự trêu chọc của bạn bè, nhưng chỉ có Lục Vi biết, trong lòng cô bé Lộ Lộ lúc nào cũng hờn hờn, vô tư ấy lại chất chứa một nỗi buồn sâu kín. Trái tim cô ấy đã hướng về một người, người đó họ Quý, tên Vân.

Trong buổi khai giảng đầu năm học, Quý Vân là học sinh tiêu biểu, đại diện toàn thể học sinh trong trường lên phát biểu và bày tỏ niềm hân hoan: “Nhiệt liệt chào mừng tân học sinh!” Đến nay Lục Vi vẫn còn nhớ rõ, ngày đó Quý Vân có mái tóc húi cua năng động, mặc bộ đồng phục màu đen, đứng trên bục phát biểu một cách tự nhiên, thoải mái. Sau lễ khai giảng đó, Quý Vân liền trở thành hình mẫu được hầu hết các em gái lớp dưới theo đuổi. Tất nhiên cũng không thể thiếu được “tiểu thư” “Mập Lỗ Lỗ” gốc gác, hồ đồ kia.

Nhưng sự thực đã chứng minh, so với những kẻ si tình đang theo đuổi Quý Vân, Phan Lộ Lộ to gan và can trọng hơn nhiều. Trước lễ Tình nhân mấy ngày, Lộ Lộ nói với Lục Vi rằng cô ấy đã có một quyết định trọng đại: thổ lộ tình cảm với Quý Vân. Kế hoạch của Lộ Lộ như sau: trước tiên, cô ấy sẽ viết một bức thư hẹn anh, sau đó đến ngày lễ Tình nhân, sẽ tặng sô cô la cho anh. Nhưng có một vấn đề là: thứ nhất, Lộ Lộ không biết viết thư tình, thứ hai, chữ cô ấy không khác gì gà bới, thực sự không ai đọc nổi.

Vậy nên với tư cách là bạn cùng bàn kiêm bạn tốt, Vi Vi đành đích thân lâm trận. Biết bao tình cảm thầm kín chôn chặt tận đáy lòng nay được dịp giải bày trên mặt giấy, đến phần ký tên cuối bức thư, cô luôn nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo để không viết tên mình. Buổi tối hôm đó, sau khi đến phòng tự học, Lục Vi cùng Phan Lộ Lộ đứng đợi Quý Vân ở hành lang, khi thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc xuất hiện, Vi Vi bỗng cảm thấy lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi, dường như cô còn căng thẳng hơn cả đương sự Lộ Lộ.

Đối với những chuyện như gửi thư thổ lộ tình cảm thế này, Phan Lộ Lộ cũng chẳng khác gì một cô gái trước lúc bước lên kiệu hoa: vô cùng bối rối, ngượng ngùng. Lúc đầu thì hào hứng chạy thật nhanh đến trước mặt Quý Vân, nhưng đến khi mặt đối mặt rồi thì biết bao lời muốn nói đột nhiên quên hết, cuối cùng chỉ còn biết dúm nhanh bức thư vào lòng đối phương một cách gốc gác, rồi chạy vụt đi.

Trước lúc chạy trốn, Lộ Lộ còn bối rối, bất an quay lại nhìn kẻ đồng mưu, liếc mắt một cái, nhưng chính cái liếc mắt này mà sau đó đã xảy ra đại họa.

Đáp lại động tác quay đầu của Lộ Lộ, Lục Vi chỉ biết đứng chôn chân tại hành lang. Quý Vân nắm chặt bức thư tình, vẫn còn chút ngỡ ngàng, ánh nhìn của anh rơi xuống người Lục Vi. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, Vi Vi cảm thấy linh hồn mình phiêu diêu, chỉ còn lại thân xác ngây ngốc đứng im tại chỗ, không thể cử động cũng không có cách nào rời đi.

Quý Vân hết nhìn bức thư trong tay lại nhìn vẻ mặt lo lắng của Vi Vi, một lúc sau mới chậm rãi nói ba từ: “Đưa tôi à?”

Vi Vi giật mình, vội vàng gật đầu. Rất lâu sau khi đối phương đã rời đi, cô mới dần hồi phục thần trí trí độn của mình, nghĩ: “Quý Vân sẽ không cho rằng... bức thư đó là của mình gửi cho anh ấy chứ?”

Ba ngày sau là lễ Tình nhân. Theo giao ước trong bức thư thì Vi Vi cùng bạn sẽ đứng đợi Quý Vân trong rừng cây, trong lòng cô... rối rắm không thể nói nên lời. Nghĩ tới biểu hiện của Quý Vân trong buổi tối hôm đó, trái tim Vi Vi không ngừng đập loạn, vừa hy vọng anh sẽ cho rằng chủ nhân của bức thư đó là mình, vừa sợ anh sẽ hiểu lầm, vừa mong chờ anh sẽ xuất hiện lại hy vọng anh vĩnh viễn không tới. Trong lòng rối như tơ vò, buổi tối hôm đó, cô lo lắng, bồn chồn đứng đợi, thậm chí sắp đến giờ đóng cổng trường mà vẫn không thấy bóng dáng cao lớn ấy xuất hiện...

Thở dài một tiếng, Vi Vi bấm nút đóng cửa kính xe. Bây giờ, “Mập Lỗ Lỗ” năm nào đã kết hôn và sinh con, cô ấy đang rất hạnh phúc bên tổ ấm nhỏ bé của mình, có lẽ kế hoạch theo đuổi anh chàng đẹp trai Quý Vân từ lâu đã bị ném đến tận nước Tráo Oa rồi. Vậy mà Lục Vi vẫn chuyển động quay tròn, trở về điểm xuất phát. Cô vốn cho rằng Quý Vân không nhớ đến chuyện này nữa, nhưng nào ngờ anh không những không quên mà thậm chí còn nhớ rất rõ. Câu đố năm đó, cuối cùng cũng có lời giải đáp: quả nhiên Quý Vân đã hiểu lầm, cho nên, năm đó anh mới không xuất hiện để từ chối?

Lục Vi chỉ còn biết cười khổ, cô chậm rãi định thần, đang muốn nhìn ra ngoài xem đây là đâu thì nghe thấy bác tài nói: “Đến nơi rồi!”

— — — — — Tôi là đoạn phân cách vội vàng — — — — —

Vì con ngõ nhỏ trước khu nhà rất khó để ô tô đi vào nên bác tài chỉ cho xe dừng lại ngoài đường lớn. Vi Vi xuống xe, ngẩng mặt ngắm nhìn ánh trăng mờ ảo, lạnh lẽo rồi ung dung đi bộ dọc theo con ngõ nhỏ về phía tòa nhà hình ống đứng sừng sững, hiên ngang giữa khu đất trống, khắp bốn bề yên lặng như tờ.

Bước vào con ngõ nhỏ, Lục Vi đột nhiên nghe thấy từ phía sau không ngừng truyền đến một âm thanh xào xạc. Âm thanh đó càng lúc càng tiến đến gần, sột soạt, giống như tiếng bước chân nhưng lại không phải, giống như tiếng xì xầm nói chuyện nhưng nghe kĩ lại không hiểu rốt cuộc người ta đang nói những gì. Đang lúc Lục Vi bồn chồn khó hiểu thì chợt cảm thấy dưới chân lan truyền những chuyển động rất nhỏ. Nhẹ nhàng cúi xuống, sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, Lục Vi đứng bất động, đôi đồng tử trong nháy mắt phóng to đến cực đại, như thể muốn rơi ra ngoài.

Một con quái vật họ nhà hươu có ba đầu, mỗi đầu một màu: đỏ, vàng, lam, một con báo một chân to, dài đang bước đi, một mỹ nữ ngực nở, eo thon và chiếc cổ dài ngoẵng đang lò dò đi trước, một cô bé kỳ quái với đôi chân treo lơ lửng như một chiếc đèn lồng trôi nổi giữa không trung... Lũ ma quỷ muôn hình vạn trạng đang lũ lượt kéo nhau đi thẳng về phía Lục Vi, nhất thời, Vi Vi chỉ cảm thấy da đầu giật giật, hai chân đờ đẫn, tê liệt không còn chút cảm giác.

Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế này?

Ma quỷ đang tổ chức cuộc đại diễu hành ư? Bọn họ đang thực hiện cuộc đại di cư về phía Tây Nam sao? Ai có thể nói cho cô biết nên làm gì bây giờ không? Vi Vi còn đang đờ đẫn thì lũ yêu ma đã oanh liệt ào ào kéo tới khiến cô không kịp chạy trốn, chỉ còn biết ôm lấy mặt, cắn răng chờ đợi kết cục bi thảm nhất sẽ xảy ra. Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, lũ yêu ma không hề để ý tới Lục Vi, vẫn vừa đi qua người cô vừa hò hét inh ỏi. Tất cả đều diễn ra quá đột ngột, đầu óc Lục Vi vẫn còn trì độn, không kịp phản ứng, nhìn lên thấy lũ yêu ma đang tiếp tục hành quân về phía trước. Nuốt nước miếng, Lục Vi cẩn trọng quan sát xung quanh, mặt trăng hình bán nguyệt vừa sáng vừa lạnh, con đường mờ tối trong yên lặng, màn đêm nhạt nhòa, hiu quạnh, tất cả đều... rất đối bình thường, không lẽ vừa rồi cô bị hoa mắt sao?

Lục Vi đang vui đầu suy nghĩ thì phía sau lại truyền đến một tiếng động lớn giống như tiếng thú vật đang gầm rú, cô kinh hãi đưa tay ôm đầu, hét lên một tiếng.

“Nghịch chương, nghịch chương!” Từ vách tường bỗng phát ra một giọng nói khàn khàn vẻ tang thương. Vi Vi lần theo tiếng nói, nhìn ra phía ngã tư đường liền trông thấy một bà lão tóc hoa râm đang đứng đó. Lúc này, bà ta đang gơ cao chiếc gậy trên tay, cất giọng sang sảng: “Ngàn năm mới gặp, ngàn năm mới gặp! Lão gia Thiên Sát này! Hung thần của bá tánh thường dân! Mau chạy đi, chạy đi, nó sắp đến đây rồi đây...”

Lục Vi nghe những câu nói không đầu không cuối của bà ta, chặc lưỡi nói: “Xin hỏi... bà đang nói cái gì vậy?”

Lão bà bà nghe thấy có người hỏi lại, nghiêng đầu nhìn Lục Vi, trong nháy mắt đã luyện công giảm mạnh cây gậy ba toong xuống đất, thoáng chốc biến mất rồi lại vụt xuất hiện trước mặt Lục Vi, khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, chăm chú nhìn khắp người Lục Vi một lượt, vừa hít hít ngửi ngửi vừa nói: “Ồ! Là con người sao? Con người không phải chạy, không phải chạy, lão gia không ăn thịt người.”

Nói xong, Lục Vi lại thấy trên người lão bà bà đó lơ mờ hiện ra một chiếc đuôi rắn, ngoe nguẩy vài cái rồi chui xuống đất, biến mất không để lại dấu vết. Vi Vi hét lên một tiếng, đờ đẫn ngồi sụp xuống. Khẽ lau

giọt mồ hôi ướt đầm trên trán, mặc dù cô bị dọa đến chết khiếp nhưng lý trí cuối cùng đã trở về thức tỉnh đầu óc.

Xem ra, đại yêu ma vô cùng lợi hại sắp xuất hiện? Cho nên lũ tiểu yêu, tiểu quỷ kia mới sợ hãi bỏ chạy toản loạn như vậy. Bất giác đưa tay lên ngực, muốn giữ chặt tim gan đang rụng rời, Vi Vi cố gắng thả lỏng đầu óc, chuẩn bị bỏ từ dưới đất dậy, lại nghe thấy phía sau vọng tới những tiếng “hây a, hây a” hỗn hển.

Vừa quay đầu nhìn lại, Lục Vi liền trông thấy một cậu bé ăn vận giống như một vị tiểu hòa thượng đang công một bọc vải lớn, vội vàng chạy lại từ phía xa, cái đầu tròn lông lốc ướt đầm mồ hôi. Cậu ta đang cau mày, bọc vải trên lưng còn lớn gấp mấy lần cái đầu của cậu ta, xem ra nó khá nặng. Mặc dù vẻ mặt cậu ta vô cùng căng thẳng nhưng bước chạy lại vô cùng thông dong, mỗi bước chạy tựa như còn cân nhắc điều gì đó rồi mới dám chạy tiếp.

Lục Vi từ dưới đất bò dậy, phỉu sạch bụi đất bám trên người mà tiểu hòa thượng vẫn chưa chạy được hai bước. Đây là tiểu quái Lạc Đan sao? Vi Vi thầm nghĩ.

“Gào, gào, gào!” Phía sau lại truyền đến một loạt âm thanh gầm rú của mãnh thú, không giống tiếng kêu lần trước, âm thanh lần này có vẻ gần hơn. Lục Vi dừng lại một chút, mặc cho câu nói lúc trước của bà lão, “đại yêu quái không ăn thịt người” lớn vồn bên tai, trong lòng cô vẫn kinh hồn bạt vía, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Nghĩ vậy, Lục Vi ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh đến đầu ngõ, vừa chạy được hai bước lại nghe thấy một tiếng “ai da” vang lên ở phía sau, quay đầu nhìn liền phát hiện tiểu hòa thượng kia đã biến mất, chỉ để lại đám sương trắng bao phủ toàn thân một con rùa đen bằng ngọc thạch, trên lưng vẫn công bọc vải lúc trước.

Nhìn thấy bọc vải kia, Lục Vi thở dài, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cậu bé tiểu hòa thượng vừa rồi. Sau khi biến về hình hài ban đầu là một chú rùa đen, tiểu hòa thượng lẽ từng bước chậm chạp khiến người ta không khỏi cảm thấy lo lắng. Lục Vi ở bên cạnh nhìn cũng quên cả bước đi, toát mồ hôi thay cho cậu bé. Nhưng đúng lúc này, dưới chân đột nhiên lại xuất hiện một cơn chấn động mạnh, mà kỳ lạ là tiếng thổ dốc cũng mỗi lúc một nặng nề hơn, nếu cô đoán không lầm thì “lão gia” mà bà lão nhắc đến kia đã xuất hiện...

Vi Vi chậm rãi ngẩng lên nhìn, quả nhiên cách đó không xa có một người đang đứng. Nói ông ta là người thì có vẻ không đúng lắm, nói ông ta là một tảng mỡ di động thì có lẽ dễ hình dung hơn. Vị “lão gia” này chân dài hai, ba thước, ngực lúc nào cũng ưỡn ra như hộ pháp nên khiến người ta như không nhìn thấy đầu ông ta đâu. Lúc này, ông ta nặng nề, khó nhọc bước từng bước như một ngọn núi biết chuyển động, mặc dù bước đi hết sức vụng về và chậm chạp nhưng so với tên tiểu rùa đen kia thì vẫn còn nhanh nhẹn hơn nhiều.

Lục Vi đứng bên cạnh, vừa cắn răng vừa sốt ruột thúc giục: “Tiểu rùa đen, mau chạy đi, phía sau sắp đuổi đến rồi!”

Nghe thấy lời này, tiểu rùa đen dường như có khấn trương hơn một chút, nhưng còn chưa kịp tăng tốc thì... năm mươi mét, bốn mươi mét... khoảng cách giữa đại yêu quái và nó mỗi lúc một gần, từ cái bụng căng tròn kia phát ra những tiếng cười gian trá, sắc nhọn.

“Tiểu rùa đen, cậu mau vứt cái bọc trên lưng xuống rồi chạy đi!”

Nghe thấy câu nói này, con rùa nhỏ chợt dừng lại, vẻ mặt nghiêm trang, lắc đầu nói: “Không thể, không thể, đây là...” Tiểu rùa đen còn chưa nói xong, Vi Vi đã đến trước mặt nó, ôm nó rồi chạy thật nhanh, rẽ vào một con ngõ nhỏ bên cạnh. Chậm chạp như thế thì chỉ có chết thôi, nếu đợi người nói xong câu đó thì tên đại ma đầu kia đã giẫm nát cái mai rùa của nhà ngươi rồi!

33. Chương 33: Thiên Đầu Phật

Trong con ngõ nhỏ quanh co, sâu thẳm, một thiếu nữ áo hồng đang thở hồng hộc, gấp rút tháo chạy. Mái tóc của cô và chiếc váy trên người bị gió đêm thổi tung, nhìn từ xa trông giống một đóa hoa phù dung hé

nở, bông bênh nổi trôi. Nhưng thực tế lại không đẹp như vậy...

Vi Vi ôm tiểu rùa đen vào lòng, chạy như bay vào con ngõ nhỏ. Bàn chân đau nhức, ê ẩm, hơi thở dồn dập, gấp gáp, cả người tê rần, nhắc nhở cô rằng thể lực của cô đã hoàn toàn cạn kiệt, nhưng cô có nỗ lực thể nào thì con ngõ nhỏ vốn đã quá quen thuộc, dù có nhắm mắt cũng không thể đi lạc, lúc này lại ngoằn ngoèo, quanh co, mãi không đi hết được.

Lục Vi chạy vào con ngõ nhỏ này, thứ nhất vì nghĩ “lão gia” kia rất béo, nếu chạy vào con ngõ nhỏ thể này thì sẽ rất khó khăn; hai là qua lối đi này cũng có thể đến được khu nhà hình ống, đến được đó thì không cần lo lắng nữa vì Nam Huyền sẽ kịp thời tiếp ứng. Nhưng sự việc không như mong đợi, ngàn vạn lần cũng không thể ngờ cô đã tự sa chân vào cạm bẫy mà “lão gia” kia bày ra. Hơn nữa, tại sao con ngõ vốn dài không đến một trăm mét này lại có thể biến thành mê cung quanh co, thăm thẳm đến khôn cùng, không thể tìm thấy lối ra.

“Làm... làm... thế... nào... bây... giờ?” Lục Vi vịn vào tường, đưa mắt nhìn khắp con ngõ sâu hun hút bị một lớp sương đêm bao phủ, tuyệt vọng nói: “Tôi... tôi thực sự chạy không nổi nữa.” Dọc hai bên đường tuy có rất nhiều lối rẽ nhưng dường như rẽ lối nào cũng đều trở về chỗ cũ, nói không chừng đến một khúc cua nào đó sẽ gặp phải đại ma đầu đang đuổi tới.

Tiểu rùa đen nhảy xuống đất, nói: “Xoay vào mai rùa của tôi.”

“Hả?” Lục Vi vẫn đứng dựa vào tường, mơ hồ nhìn tiểu rùa đen từ đầu đến cuối, phía sau lại truyền đến một tiếng gầm rú khiến bức tường gạch vững chắc là thể cũng lắc lư không ngừng.

“Nhanh lên! Không còn thời gian nữa đâu!”

Vi Vi cắn răng, nhẹ nhàng đỡ lấy chiếc mai rùa bạch ngọc, xoay đủ một vòng rồi mới từ từ dừng lại. Cô vừa định thần thì nhìn thấy trên chiếc mai rùa bạch ngọc xuất hiện vô số những mũi tên phát ra ánh sáng lấp lánh cùng chỉ về hướng đối lập với phương hướng đứng hiện tại của hai người.

Tiểu rùa đen thò đầu ra, nói: “Cứ theo hướng mũi tên chỉ mà chạy.”

“Nhưng tiếng gầm rú truyền đến từ hướng đó mà.”

“Cứ nghe tôi, mau chạy đi!”

Nghe thấy vậy, Vi Vi co chân, mặc dù bán tín bán nghi nhưng vẫn ôm lấy tiểu rùa đen chạy thực mạng theo hướng ngược lại. Ước chừng khoảng mười phút sau, trước mắt Vi Vi là một khoảng không rộng mở sáng chói, con ngõ nhỏ này rốt cuộc cũng không phải là con đường tuyệt vọng, những cột đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp, giây phút này bỗng trở nên thân thiết đến lạ. Rốt cuộc họ cũng đã đi đến con đường cái lớn, phía sau lưng chính là khu nhà hình ống siết bao quen thuộc.

Thoát khỏi mê cung chết tiệt đó, Vi Vi như muốn hét lên vì vui sướng, nhưng miệng còn chưa kịp hé một nụ cười thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi phải há miệng trợn mắt...

“Lão ma đầu” ưỡn cái bụng nặng trĩu đang đi về phía họ, mỗi bước đi, cái bụng của nó lại phát ra một trận cười sắc nhọn đến chói tai. Cùng với tiết tấu này, Vi Vi nghe thấy trái tim mình cũng đập thình thịch, mỗi lúc một nhanh...

Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ...

Trong thoáng chốc, Lục Vi cảm thấy da đầu mình giật giật, chỉ biết đứng bất động tại chỗ. Cô nóng ruột như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang bò, đầu óc chợt trở nên trống rỗng, không thể nghĩ ra bất cứ giải pháp nào, cứ đứng hóa đá tại chỗ, nhìn chằm chằm vào khối thịt khổng lồ đang từng bước tiến lại gần phía mình.

Tiểu rùa đen nhảy xuống khỏi lòng Lục Vi, hóa thành hình dáng tiểu hòa thượng, dang tay ra chắn trước mặt Vi Vi, nói: “Cô mau đi đi!”

Lúc thốt ra những lời này, “lão ma đầu” chỉ còn cách hai người họ chưa đầy một trăm mét. Nó ưỡn cái bụng trương phình, phát ra một tiếng kêu ghê rợn. Ngay sau đó, Vi Vi thấy cái bụng to lớn của nó nứt ra một khoảng lớn, quanh cảnh trong đó bắt ngờ hiện ra một cách rõ ràng.

Hàng ngàn hàng vạn đầu người chen chúc nhau trong bụng, chúng há miệng cười lớn rồi tranh nhau thò đầu nhìn ra bên ngoài, tựa như vô cùng thích thú với hai món ăn là Vi Vi và tiểu rùa đen này.

“Ha ha ha ha ha...”

“Cạc cạc cạc cạc cạc!”

Tiếng cười đó kỳ dị, khủng khiếp như muốn xé thủng màng nhĩ của Lục Vi. Cô sớm đã bị dọa đến mức ngây ngốc, chết lặng, hai mắt tròn tròn nhìn những cái đầu người ghê tởm đang đi về phía mình.

“Cô... cô có hiểu những lời tôi nói không? Mau chạy đi!” Tiểu hòa thượng thấy Vi Vi đứng im không cử động cũng không tỏ ra vội vã, vừa ôm chặt cái bọc vải vào lòng vừa ra sức đẩy Lục Vi chạy đi.

Vi Vi vẫn đứng ngây ngốc. Không phải cô không muốn đi mà... hai chân cô dường như đã mọc rễ...

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Đúng lúc Vi Vi cho rằng hôm nay mình sẽ bỏ mạng tại đây thì phía sau đột nhiên truyền đến một giọng cười lạnh lẽo, kèm theo đó là giọng nói du dương, êm ái như gió xuân. Những giọng cười ma quái phát ra từ cái bụng của “lão ma đầu” kia vừa nghe thấy giọng nói ấy thì đột nhiên im bật. Lục Vi nhất thời cảm thấy trong lòng mình ấm áp, thoải mái như được tắm dưới cơn mưa mát lành, mọi tạp âm kinh sợ kia đã bị gột rửa hoàn toàn. Bên này, cái bụng của “lão ma đầu” cũng từ từ ươn ra, những cái đầu người lơ nhố bên trong không còn giãy giụa, gào thét vọt ra ngoài nữa, tất cả đều rụt cổ, vùi đầu nhìn xuống một cách im lặng.

Vi Vi kinh ngạc, cùng tiểu hòa thượng quay đầu nhìn về phía sau. Một mỹ nhân khoác trên mình bộ xiêm y trắng muốt lượn vài vòng giữa nền trời rồi dần dần tiến đến. Bộ xiêm y nhẹ nhàng, bông bành bay trong gió để lộ một dáng hình yếu điệu, thướt tha, mái tóc đen dài tự nhiên điệu đà buông xõa sau lưng, không có thêm bất cứ thứ đồ trang sức cầu kỳ nào, nước da trắng mịn như bông tuyết, đẹp không sao tả xiết.

Vi Vi thần thờ nhìn ngắm đối phương, đoan trang, thuần khiết, dịu dàng, xinh đẹp, không thể đoán ra đó là thần tiên hay ma quỷ? Ách! Đợi một chút, chẳng lẽ lại là con người?

Cô gái đó liếc mắt mỉm cười, nhẹ nhàng bước tới trước mặt “lão ma đầu”, “lão ma đầu” ban nãy còn khí thế bồng bồng, lúc này lại ngoan ngoãn đứng im. Một lát sau, cô gái đó mới cất tiếng nói: “Thiên Đầu Phật, lâu rồi không gặp!”

Giọng nói của cô ấy vô cùng dịu dàng và bình thản, nếu ai không biết còn cho rằng cô ấy chỉ đang đùa tiếu, nhưng “lão ma đầu” nghe xong lại phát ra những tiếng kêu thê lương, đưa hai tay ôm bụng, khom mình cầu cứu rồi bất giác ngã xuống, bò đi, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng lão đầu nữa. Thấy thế, cô gái kia cũng không đuổi theo, chỉ nghiêng người chăm chú nhìn Lục Vi.

Lục Vi đỡ đầu, bất giác cảm thấy mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, đối diện với một mỹ nhân, cô không biết phải mở miệng thế nào.

“Cái này...”

“Tỷ tỷ là...” Bên này, tiểu hòa thượng cũng bị kích động, ấp úng lên tiếng.

Cô gái đó lại mỉm cười, dường như nhìn thấy cái gì đó từ đằng xa, cô đưa ngón trỏ lên miệng, “suyt” một tiếng rồi cũng nhanh chóng rời đi. Tất cả những chuyện này đột ngột đến rồi cũng đột ngột đi, Vi Vi có chút hoảng hốt, nhìn chằm chằm về hướng cô gái ấy đang đi xa dần, đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng lại nghe thấy từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Vi Vi!” Lục Vi đưa mắt nhìn lại, tên “thú cưng” ngốc nghếch với vẻ mặt đầy lo lắng đang vội vàng chạy tới.

“Nam Huyền? Sao anh lại đến được đây?”

“Tôi cảm giác được bên ngoài có cái gì đó không bình thường, nhìn ra liền phát hiện thấy ở đầu ngõ bị người ta hạ kết giới. Cô gặp phải chuyện gì sao?”

“Ừm.” Lục Vi gật đầu, nói. “Về nhà rồi nói.”

Nam Huyền im lặng theo Vi Vi đi về nhà nhưng bước được hai bước lại trầm ngâm quay đầu nhìn về hướng mỹ nhân áo trắng vừa rời đi, một lát sau mới bước nhanh về phía trước.

— — — — —Tôi là đoàn phân cách bí ẩn— — — — —

Sáng sớm hôm sau, Vi Vi chạy một mạch đến cửa hàng thú cưng.

Sau khi đưa tiểu rùa đen về nhà, cô muốn kể cho Nam Huyền nghe chuyện về “lão ma đầu” kia nhưng không ngờ tên Tiểu Long ngốc nghếch ấy vẫn giữ bộ mặt hốt hoảng, tâm hồn treo ngược cành cây. Chợt nghĩ đến tình cảnh không minh bạch của hai người mấy giờ trước, cô liền cho rằng Nam Huyền vẫn còn ám ảnh về chuyện đó nên cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng không ngờ đến sáng nay, tiểu rùa đen và cả cái bọc nó luôn mang trên người đột nhiên biến thành ngọc thạch, bất luận Lục Vi gọi thế nào, kêu gào thế nào nó cũng không có chút phản ứng, chuyện này ngay cả Nam Huyền và Khuyên Khuyên cũng cảm thấy kỳ quặc, có hỏi cũng không biết trả lời ra sao. Trong tình huống này, Lục Vi chỉ có thể cầu cứu Dạ đại họa mà thôi, nhưng khi cô bước vào cửa hàng thú cưng, vừa nhìn thấy người đang đứng trong đó liền sửng sốt ngay trước cửa.

“Sao lại là cô?” Vi Vi và Tùng Dung cùng lên tiếng, ai nấy đều kinh ngạc. Sau câu chuyện về nắm tóc đen đó, Tùng Dung, Tùng đại tiểu thư liền biến mất không để lại dấu vết. Vi Vi còn tưởng rằng cô ta đã trở về Tây Tạng Quốc, không ngờ hôm nay đột nhiên lại gặp cô ta ở đây.

Con tê giác cái thành tinh béo mập lúc này lại biến thành một cô gái có dung nhan kiều diễm, mặc một chiếc váy dài cổ cánh sen, ôm lấy vòng eo thon thả, mái tóc đen dài, óng ả buông xuống bờ vai. Cô ta khoanh tay trước ngực, “hừ” một tiếng rồi nói: “Cô không biết xấu hổ mà còn hỏi tôi, nếu không phải vì cô, tôi có bị giam lỏng như thế này không hả?”

Vi Vi toát mồ hôi. Cô nương, cô đừng ra cái vẻ mình là kẻ bị hại như vậy được không? Tùng Dung không thêm để ý tới biểu cảm của Lục Vi, nước mắt nước mũi bỗng giàn giụa, than vãn, kể lể nỗi thống khổ của mình: “Tên Dạ Ly khốn kiếp, ép tôi ký hợp đồng bán thân, bây giờ tôi đã trở thành nô bộc của hắn ta rồi. Thần Thổ địa ở đây cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp, cô ả cấu kết với Dạ Ly hãm hại tôi...”

Trước những giọt lệ của Tùng Dung, Vi Vi cất tiếng hỏi: “Vậy bây giờ công việc hằng ngày của cô chính là giúp anh ta quản lý cửa hàng phải không? Còn Nhạc Lăng đâu?”

Tùng Dung nghe hỏi thì sắc mặt cũng bình thường trở lại, nhú mày nói: “Gần đây xảy ra chuyện lớn, có lẽ cô ta và Dạ Ly đều đang bận bịu vì chuyện này, hic, đáng đời!”

Nghe thấy những lời này, giác quan thứ sáu mách bảo cho Lục Vi biết “việc lớn” trong câu nói của Tùng Dung và “lão ma đầu” kia có liên quan đến nhau, cuống quýt hỏi lại: “Có phải là có tên đại yêu quái nào đó xuất hiện không? Ách! Hắn vừa to vừa béo, trong bụng còn có rất nhiều đầu người, nhìn vô cùng ghê tởm?”

Tùng Dung lú lẫm, ngạc nhiên nói: “Sao cô lại biết? Đó không phải yêu ma, mà là Thiên Đầu Phật.”

“Thiên Đầu Phật?” Vi Vi nhú mày, loại quái vật ăn thịt người đó thì có liên quan gì tới người nhà Phật cơ chứ?

Tùng Dung gật đầu, chậm rãi nói: “Muốn thành Phật thì khi nhập giáo cần phải vứt bỏ lục căn, từ bỏ tất cả những tạp niệm, bao gồm cả thân xác mình. Trước khi thành Phật, thân thể của Thiên Đầu Phật đã biến ảo như thế, trong đó tích tụ những cảm xúc của con người như vui vẻ, tức giận, buồn bã, sợ hãi, yêu, ghét, ham muốn... Sau đó, nó hình thành một cánh cổng mà tất cả các loài yêu quái đều không thể qua được, gặp bất cứ tiểu yêu, tiểu quái nào nó cũng liền ăn tươi nuốt sống, còn được người đời tôn sùng là Phật gia cấm ghét điều ác. Sau đó, tôi nghe nói lão ta bị Thượng thần phong ấn, nhưng không hiểu tại sao, thời gian gần đây lão ta lại xuất hiện, gây huyên náo cả vùng này, khiến yêu ma như bọn tôi đều vô cùng sợ hãi. Phù phù, thế nên mới khiến Dạ Ly và Nhạc Lăng gần đây bận bịu như vậy đây.”

Vi Vi nghe xong liền chống cằm suy nghĩ, trong đầu không ngừng vang lên ba chữ “Thiên Đầu Phật”, nụ cười xinh đẹp của cô gái áo trắng tối hôm qua lại hiện lên trong đáy mắt. Sau đó lão ma đầu đã bị Thượng thần phong ấn sao? Chẳng lẽ... cô gái xuất hiện tối qua chính là Thượng thần đã phong ấn Thiên Đầu Phật? Cô ta nghe nói Thiên Đầu Phật lại xuất hiện tác oai tác quái nên đến thu phục nó sao?

Lục Vi đang ngẩn ngơ suy nghĩ, cánh tay bất giác bị Tùng Dung giật mạnh. Tùng Dung làm ra vẻ thần bí nhìn ngó xung quanh, sau khi chắc chắn không có ai mới tươi cười, nói nhỏ: “Vi Vi, cô và tôi coi như có duyên. Bây giờ tôi bị giam lỏng ở đây, thực sự rất đau khổ, cô có thể... giúp tôi đưa khẩu tín này về cho cha tôi là quốc vương Tây Tự Quốc và đệ đệ của tôi, bảo họ mau đến cứu tôi được không?”

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu Lục Vi đã xuất hiện một dãy dài những dấu chấm lửng gọn gàng, ngay ngắn. Tây Tự Quốc... Đó là nơi quý quái nào. Cô phải đến đâu để đưa khẩu tín này đây?

Tùng Dung thấy Lục Vi do dự liền vỗ ngực cam đoan: “Sau khi việc này thành công, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô! Tôi cũng sẽ nhường Quý Vân lại cho cô, tuyệt đối không tranh giành với cô nữa, còn nữa... chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật.”

Vi Vi nghiêng đầu. “Bí mật gì?” Tùng Dung đưa tay lên miệng, “khụ, khụ” một tiếng rồi nói rõ ràng từng từ: “Nhạc Lăng, thần Thổ địa của nơi này, thực ra là con trai.”

!!!

Vi Vi: “Cô nói cái gì?”

34. Chương 34: Đại Thúc Thô Tục Khoác Lên Mình Võ Bọc Lolita Đáng Yêu

Trong cửa hàng đồ ngọt Gấu trúc Wowo, 14 giờ 22 phút ngày 5 tháng 5.

Vi Vi ôm ngực, nhìn chăm chăm vào người nào đó như hổ rình mồi. Phút đối diện, Nhạc Lăng tròn mắt trưng vẻ ngây thơ vô tội, nhếch môi nhìn Lục Vi. Tối nay cô ta mặc một chiếc váy công chúa bông bênh xinh xắn, để lộ đôi chân thon dài và vòng eo quyến rũ, mái tóc cũng được tạo kiểu xoăn lộn hoàn toàn phù hợp với bộ váy duyên dáng kia, trên mái còn cài một chiếc kẹp tóc hello kitty màu hồng nhạt, cả cơ thể toát lên vẻ đáng yêu, nữ tính. Hai người cứ ngồi ngây ngốc như vậy, không ai nói với ai câu nào khiến bao anh chàng không ít lần phải liếc nhìn.

Nếu là lúc bình thường, Vi Vi nhất định sẽ không ngần ngại bày tỏ sự ngưỡng mộ tài nghệ trang điểm của Nhạc Lăng, thậm chí còn trêu chọc cô ta mấy câu. Chiếc kẹp tóc trên đầu cô ta chẳng phải là cái mà cô và cô ta đã mua khi cùng đi dạo phố hôm trước đó sao, nhưng lúc này... nó chẳng có ý nghĩa gì hết...

Nghĩ đến việc bấy lâu nay mình bị người ngồi trước mặt lừa dối, Vi Vi cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, hai tay không ngừng day day huyết thái dương, lòng bàn tay có chút ngứa ngáy.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cô có phải là đàn ông không?” Vi Vi vì bất đắc dĩ phải tiếp xúc với thế giới yêu ma quái đản này mà bao lần khiếp sợ, có rất nhiều điều muốn nói nhưng phải chôn chặt nơi đáy lòng, không tìm được người nào đáng tin cậy để giải bày tâm sự. May mà Nhạc Lăng tuổi tác cũng xấp xỉ cô, vừa dịu dàng lại rất đáng yêu nên hai người mới nhanh chóng trở thành một cặp, cùng nhau ăn uống, dạo phố, chuyện trò, tìm hiểu những kiến thức về thế giới yêu ma... Lục Vi luôn coi Nhạc Lăng là người bạn tốt, người chị em thân thiết nhất của mình, thậm chí còn tâm sự với nhau những rắc rối trong chuyện tình cảm.

Nhưng ai ngờ, ông trời trêu người, Tùng Dung lại nói cho cô biết bí mật quái quỷ kia – thần Thổ địa nơi này là con trai.

Nhạc Lăng là con trai...

Là con trai...

Con trai...

Lúc đó, trong đầu Vi Vi chỉ còn lại tiếng đổ vỡ, dường như có ai đó không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói này bên tai khiến cô bừng tỉnh rằng đã bị ai kia lừa phỉnh.

“Làm sao có thể như thế được chứ?” Vi Vi kinh hãi kêu lên. “Có phải cô nhìn nhầm không, cũng có khi thần Thổ địa trước kia đã rời đi, Nhạc Lăng chỉ làm tạm thời thôi.”

Tùng Dung xoắn xoắn mấy sợi tóc trước mặt, khinh thường nói: “Không thể nào nhầm được, đó là sự thật 100%. Vì muốn sớm thoát khỏi nơi này nên tôi đã không ngừng thăm dò hai người đó. Sự thực đã chứng minh, Nhạc Lăng chắc chắn là con trai. Hơn nữa, một nghìn năm mới thay đổi thần Thổ địa một lần, trừ khi đối phương đột ngột chết, không có người kế nhiệm. Cô vẫn không tin sao? Vậy cô xem, đây là chứng minh thư tôi đã lấy trộm của Nhạc Lăng.”

...

Nghĩ đến bức ảnh chân dung trên chứng minh thư là của một ông lão râu tóc bờm xờm, tinh thần có chút suy sụp, Vi Vi đưa hai tay lên ôm mặt, nghĩ: Cũng may mình chưa từng cùng Nhạc Lăng đi tắm biển, một ông lão già nua lại khoác lên mình vỏ bọc của một thiếu nữ Lolita xinh đẹp đáng yêu, thực sự là quá kinh khủng, quá kinh khủng!!!

“Làm thế nào mà cô có được hình dáng như vậy?” Vi Vi ngẩng đầu, trước mắt là một cô gái kiều diễm, xinh đẹp nhưng trong đầu lại hiện lên ảnh một ông lão già nua, xấu xí, đầu óc cô bỗng quay cuồng, cảm giác sau hôm nay có lẽ không còn bất cứ thứ gì có thể khiến cô sụp đổ hơn thế.

Trong nháy mắt, Nhạc Lăng bị bao phủ bởi một lớp sương mù mờ ảo, thấy Vi Vi ngẩng lên, cô ta học ngay điệu bộ chết tiệt của Dạ đại họa, kéo lấy tay Vi Vi, bắt đầu nũng nịu, than khóc: “Ồ ô, Vi Vi, tôi sai rồi, thực sự tôi không cố ý lừa dối cô. Nhưng nếu... người ta mà nói cho cô biết sự thật thì nhất định cô sẽ chẳng thêm quan tâm tới người ta nữa, ô ô... Vì dáng vẻ già nua đó nên người ta mới không dám nói với cô, nhưng người ta không có ác ý, người ta cũng không làm hại cô, cô tức giận với người ta như thế thật không nên, ô ô ô...”

Có những câu nói dù giả dối nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy thương xót, dù biết tất cả những chuyện đang diễn ra ngay trước mắt mình đây là giả dối nhưng Vi Vi vẫn không chịu được khi thấy bộ dạng đau khổ, nước mắt nước mũi giàn giụa của Nhạc Lăng, chỉ còn cách giơ hai tay đầu hàng: “Cô khóc cái gì, người ta lại tưởng tôi bắt nạt cô! Haizz, cô rốt cuộc có phải là đàn ông không vậy!”

Nhạc Lăng thấy ngữ khí của Vi Vi có vẻ mềm mỏng trở lại thì cắn chặt môi, cúi gầm mặt, rụt rè nói: “Tôi nói thật cô đừng giận nhé, thực sự là tôi bị người khác ép buộc.”

“Là ai?”

Nhạc Lăng dẩu môi, nói rõ ràng từng từ: “Dạ Ly.”

Lục Vi tròn mắt nhìn, trước mặt tự nhiên xuất hiện những từ ngữ kỳ dị kiểu như: “người bạn tốt”, “suốt một đời”, “vì anh ta, làm đàn ông hay phụ nữ đều như nhau cả”...

Không phải là...

Chẳng lẽ thế giới này đã mục nát đến độ biến thành như thế này sao? Lẽ nào thực sự không có chốn Niết Bàn sao? Chẳng lẽ Nhạc Lăng vì quá yêu Dạ đại họa nên mới biến thành “ông lão già nua khoác trên mình vỏ bọc của Lolita đáng yêu, xinh đẹp” này??

Lúc này, Nhạc Lăng đã uống hết cốc nước chanh trên bàn, sau đó mới rử rử nói, tất cả mọi thứ của cô ta, ngay cả cái tên cũng là giả, tên thật của Nhạc Lăng là Nhạc Linh, ngoại trừ sở thích sưu tầm các loại váy vóc, trang điểm, túi xách, giày... (khụ khụ, chỗ này đã được giản lược cả một ngàn từ), thì ông lão này vẫn được coi là một người khá... bình thường. Rất nhiều, rất nhiều năm trước đây, ông lão đã lỡ chân... bước vào sân khấu lấp lánh ánh đèn của Dạ đại họa.

Đối với đoạn ký ức cực kỳ bi thảm kia, Nhạc Linh chỉ nói băng quơ: “Lúc đó, tôi nghe người ta nói có một tiểu yêu xuất hiện làm cản, đi khắp nơi lừa gạt mọi người, rất nhiều tiểu yêu khác đã bị anh ta ức hiếp. Thế là tôi đi tìm anh ta...”

Nói đến đây, Nhạc Linh dừng lại một lát, hai tay chống lên má, xỉ mặt. Mặc dù Vi Vi đã sớm biết kết cục thế nào nhưng vẫn không khỏi tò mò, hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

“Đại khái cũng chỉ có năm chiêu thôi” Nhạc Linh vỗ vỗ má, vẻ đáng thương cúi gầm mặt, thỏn thút nói: “Chỉ có mười chiêu mà tôi cũng không chặn nổi, ô ô... Anh ta quả thực là một tên biến thái! Còn những gì sau đó... cô cũng biết rồi đấy. Lúc ấy, Dạ Ly còn dẫn theo Nam Huyền đang hôn mê bất tỉnh, dứt khoát nói muốn mở một cửa hàng thú cưng ở thành phố xinh đẹp này và tôi bị bắt trở thành người trông coi cửa hàng từ đó. Sau này, anh ta nói bộ dạng tôi xấu xí, luộm thuộm, không có khách nào dám đến nên bắt tôi phải cải trang thành bộ dạng Lolita xinh đẹp, cuối cùng... người ta mới thành ra đáng vẻ như thế này đây... Mà bây giờ người ta mới biết, sự mềm yếu, xinh đẹp của Lolita rất phù hợp với người ta. Người ta cũng thích bộ dạng đáng yêu này, thích chải tóc cho cô ta, hóa trang cho cô ta với những bộ váy xinh đẹp nhất, đây mới là cuộc sống đích thực chứ!”

Vi Vi thấy vẻ ngượng ngùng trên khuôn mặt “tiểu cô nương Nhạc Lăng”, khắp cơ thể cô ta như được bao phủ bởi một lớp phấn hồng thì khóe môi khẽ run rẩy. Quả nhiên, tên Dạ đại họa không hổ danh là thiên hạ đệ nhất khốn nạn, không chỉ giỏi lừa gạt, hãm hại người khác mà còn khéo léo trong việc dẫn dắt người ta dần sâu vào con đường lệch lạc, biến một ông lão già nua thành một tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần với mục đích đánh lừa người khác.

OTZ[1]...

[1] Ngôn ngữ trên mạng được giới trẻ ưa dùng, bắt nguồn từ một icon của cư dân mạng Nhật Bản, ban đầu là ORZ, sau biến thể thành OTZ. Do một bộ phận giới trẻ Đài Loan tỏ ra “sùng bái” văn hóa trẻ Nhật Bản nên ít nhiều họ cũng bị ảnh hưởng. OTZ có nghĩa là: “Trời ơi, tại sao lại như vậy?”

Lục Vi ngắt lời Nhạc Linh, nói: “Vây bao nhiêu năm qua, cô vẫn cam chịu làm nô bộc cho anh ta ư? Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc phải vùng lên phản kháng à?” Hừm, dù to dù bé thế nào thì thần Thổ địa không phải là thần sao? Cũng phải có tổ chức, có người đứng đầu chứ? Ngay cả con tê giác thành tinh Tùng Dung kia sau khi bị giam lỏng còn nghĩ đến việc cầu cứu phụ thân, tại sao một vị thần đường đường chính chính như thế lại không bao giờ nghĩ đến việc tìm người giúp đỡ? Suy cho cùng thì đây lại là một câu chuyện đồng tính nữa chẳng?!

Nhạc Linh nghe thấy vậy thì đảo mắt, cẩn thận nhìn ngó xung quanh, thấp giọng nói: “Tôi đã liên hệ với tổng bộ rồi nhưng chẳng có kết quả gì. Không những thế, sau một năm, họ còn tặng hẳn một căn hộ cao cấp cho Dạ Ly, nói là hoan nghênh anh ta đến nơi này an cư lạc nghiệp. Ách! Mọi biểu hiện đều cho thấy... Dạ Ly có người nâng đỡ, không phải là quan nhệ đại thì cũng là phú nhệ đại.”

Vi Vi vờ mờ hồi hột, không ngờ quy tắc trò chơi ngầm trong thế giới yêu ma cũng có tính khả thi. Lại nghĩ đến Tùng Dung đã ôm hận mà cất công dò la, sống chết điều tra những bí mật của Dạ yêu nghiệt để vạch trần bộ mặt thật của anh ta, Vi Vi cảm thấy có chút ngạc nhiên, nói: “Nói như vậy, ngay cả cô cũng không biết rốt cuộc Dạ Ly từ đâu đến phải không?”

“Không biết.” Nhạc Linh lắc đầu, nghĩ ngợi một chút rồi xoa xoa cằm, nói tiếp: “Nhưng có một số điểm tôi có thể khẳng định.”

“Điểm gì?”

Nhạc Linh hắng giọng một cái, làm ra vẻ trịnh trọng nói: “Anh ta là một loài động vật có vú.”

Lục Vi: “...”

Vi Vi trông thấy tất cả những nhân viên phục vụ đi tới trước quầy bar. Giờ này trong quán vắng khách, Vi Vi và Nhạc Linh lại là khách quen, cô cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Chủ quán An Nguyên kinh ngạc nói: “Hai người không biết gì sao? Sắp đến giờ chiếu bộ phim Kế hoạch mai mối rồi.”

Lục Vi và Nhạc Linh nhìn nhau vẻ khó hiểu: “Là cái quái gì vậy?”

Vẫn giữ vẻ kinh ngạc trước hai người “đến chuyện này mà cũng không biết”, An Nguyên nói một cách sinh động. “Gần đây cả thành phố đang bàn tán xôn xao về một bộ phim hài. Nữ diễn viên chính giống hệt búp bê, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, nói chuyện dịu dàng, êm ái khiến người xem hận không thể cắn một cái... Khụ khụ, nhưng những điều này đều không quan trọng. Điều quan trọng chính là, bắt đầu từ tập năm, bỗng nhiên xuất hiện một số thứ không nên xuất hiện.”

Vi Vi nghe chủ quán nói với vẻ đầy nguy hiểm thì ngơ ngác hỏi: “Cái gì mà không nên xuất hiện?”

An Nguyên im lặng, ghé sát vào chiếc bàn giữa hai người, nói với giọng đầy vẻ bí hiểm: “Đến tập năm, hai nhân vật chính đi chơi trong tiết Thanh minh, nhưng không biết vì sao, trong cảnh hai người leo núi, người ta luôn thấy có một bóng hình bám theo sau.”

Nhạc Linh nghe thấy vậy thì đưa hai tay ôm ngực, tỏ vẻ sợ hãi, nói: “Thật đáng sợ!”

An Nguyên nhân cơ hội đó nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Nhạc Linh, cười nói: “Lăng Lăng đừng sợ, có anh ở đây!”

Lục Vi bĩu môi, nhăn trán, “anh” ư? Nếu anh biết người anh đang nắm tay kia là một ông lão đáng kính đã sống không biết bao nhiêu năm thì anh còn có thể làm ra vẻ cảm kích và nắm tay an ủi như thế được không?”

“Đây chỉ là kỹ xảo thôi mà, điện ảnh bây giờ hiện đại lắm, cái gì mà chẳng làm được.”

An Nguyên sờ sờ cằm, nói: “Lúc đầu đài truyền hình cũng nghĩ như vậy, nên họ đã nghiêm túc tiến hành xét duyệt bộ phim một lần nữa rồi mới công chiếu tiếp. Tập sáu ngày hôm qua không còn nhìn thấy bóng dáng kỳ quái đó nữa.”

Vi Vi nắm chặt chiếc cốc trong tay, nói: “Vậy chẳng phải là tốt rồi sao?”

“Nhưng lần này, nam diễn viên chính lại công một lão bà bà trên lưng!”

Phụt!

Ngậm cà phê trong miệng Vi Vi bất giác phun thẳng ra ngoài, cô ho đến chảy nước mắt. An Nguyên đại ca, anh có cần cố ý nói lấp lửng như thế không? Anh đúng là không có ý tốt mà!

Nhạc Linh đan hai tay vào nhau, dáng vẻ như đang cầu nguyện, còn vô sỉ kêu lên: “Ôi, thật khủng khiếp. Muốn dọa chết người ta sao! Lê nào cái thứ kia là có thật?”

An Nguyên ngây ngô cười, thấp giọng nói: “Mấy cảnh đó đều được quay ở núi Bất Thanh. Nghe đồn núi Bất Thanh vốn không được trong lành, không hiểu sao dạo trước còn xảy ra một chuyện gây chấn động. Người dân ở đó đều nói, buổi tối ở nơi đây thường nghe thấy những tiếng kêu gào đáng sợ, nói không chừng là vì xây dựng trạm phát điện ở đó nên khiến quỷ thần nổi giận.”

Lục Vi nghe anh ta nói, nhất thời không biết nên nói gì, nhưng vẫn bán tín bán nghi hỏi: “Sao lại có những chuyện đó cơ chứ, anh đã thử phỏng lên đúng không?”

An Nguyên trừng mắt, chống nạnh nói: “Muội muội, ca ca lừa các muội làm gì chứ? Các muội có thể tự đi xem, khắp nơi đều đang bàn tán chuyện này ầm ĩ. Tôi...” An Nguyên còn chưa nói xong, đầu bên kia quầy bar đã có người gọi lớn: “Kế hoạch mai mới bắt đầu chiếu rồi!”

Thoáng chốc, bầu không khí trong cửa hàng đồ ngọt vừa rồi còn náo nhiệt đột nhiên yên ắng lạ thường, tất cả mọi người đều tập trung trước màn hình tivi lớn treo trên tường. Lục Vi nhát gan cắn chặt răng, cũng không nén nổi tính hiếu kỳ, đưa mắt nhìn lên màn hình tivi, không cần... quá sợ hãi như vậy...

35. Chương 35: “tình Địch” Đến Nhà

Trong cửa hàng đồ ngọt Gấu trúc Wowo, một bầu không khí yên lặng bao trùm, hoàn toàn đối lập với phố xá ồn ào, tấp nập bên ngoài.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn lên màn hình tivi, Vi Vi nắm chặt chiếc cốc trong tay, lặng lẽ xem phim, cắn chặt môi. Nữ minh tinh Tịnh Lệ yểu điệu vuốt mái tóc dài, đen mượt như nhung, nhưng tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào dòng phụ đề trên đỉnh đầu của cô gái, trên đó viết rất rõ ràng...

Thời gian dành cho quảng cáo chỉ còn mười một giây, mười giây... Khi tiết mục quảng cáo gần kết thúc, Lục Vi đếm ngược theo hàng số ở góc màn hình, trái tim bắt đầu loạn nhịp. Cuối cùng những con số màu đỏ kia cũng biến thành con số 0, mọi người đều mở to mắt. Màn hình chợt lóe sáng, nhưng ca khúc chủ đề của bộ phim không vang lên, thay vào đó là một nữ phát thanh viên ngồi nghiêm trang, phía sau thấp thoáng trông thấy một số nhân viên của đài truyền hình đang bận bịu làm công việc của mình.

“Họ đang làm cái quái gì vậy?” An Nguyên đập bàn, lên tiếng.

Ở đầu kia quầy bar, một nhân viên phục vụ khác cũng phụ họa: “Mẹ kiếp, hay là mấy người lại mở nhầm kênh rồi?”

“Không thể nào, đây chính là kênh Mã Đồng[1] mà! Chắc chắn không sai được.”

[1] Một kênh truyền hình của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Trong lúc đám người đang ồn ào tranh luận, giọng nói của nữ phát thanh viên chợt vang lên: “Kính thưa quý vị khán giả đang xem chương trình phim truyện buổi chiều, bộ phim Kế hoạch mai mối vì một số nguyên nhân khách quan nên tạm thời ngừng phát sóng. Bây giờ chúng tôi xin...”

Không đợi nữ phóng viên nói hết câu, An Nguyên nhú mày, nhảy từ trên ghế xuống, nghiêng rằng nói: “Thiên triều là thế này sao, có chuyện gì mà phải bưng bít, che đậy như thế chứ, có ý gì đây hả? Nhạc Lăng, em xem, anh không nói dối em đúng không? Thực sự là có chuyện kinh dị gì đó đang xảy ra, nếu không tại sao đài truyền hình lại cho ngừng phát sóng bộ phim đó chứ?”

Nhạc Linh thở dài một tiếng, giả bộ hiểu ý, gật đầu: “Thực ra không phát sóng cũng tốt, nếu dọa chết trẻ con thì biết làm thế nào?”

Mọi người có mặt trong cửa hàng cũng sôi nổi bàn luận, người thì đăng nhập vào Microblogging tìm hiểu, người lại gọi điện thoại cầu nhau, chỉ có duy nhất một người không thèm chú ý đến họ chính là nữ phóng viên kia. Lục Vi sờ cằm không nói, bước đến trước quầy bar, ngẩng lên nhìn màn hình ti vi, chăm chú nghe nữ phát thanh viên nói tiếp: “Đối với một số chuyện kỳ lạ xảy ra trong bộ phim Kế hoạch mai mối thời gian gần đây, ngoài việc điều tra, phỏng vấn đơn vị trực tiếp sản xuất và đạo diễn bộ phim, hôm nay chúng tôi còn mời tới đây Dạ Ly tiên sinh, một chuyên gia xã hội học nổi tiếng, và bây giờ chúng ta cùng chào đón Dạ tiên sinh!”

Chỉ nghe đến đây, Lục Vi đã nhảy dựng lên, miệng há to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà. Dạ chuyên gia ư? Là Đại gạch[2] gia thì có...

[2] và đồng âm “zhuan” nhưng khác nghĩa, một là “chuyên môn, chuyên ngành”, một là “gạch, thứ có dạng viên gạch”.

Một lát sau, trên màn hình quả nhiên xuất hiện vẽ mặt yêu nghiệt hại nước hại dân kèm theo một nụ cười đầy mê hoặc của Dạ Ly. Không giống lúc bình thường, trên màn hình, Dạ Ly đang mặc một bộ âu phục thanh lịch, dưới chân là đôi giày da bóng lộn, những lọn tóc mái cũng được chải chuốt, hất ngược ra phía sau, thậm chí trên sống mũi còn đeo một đôi mắt kính viền trắng bạc. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thực bày ra trước mắt khiến Lục Vi phải đồng ý một điều là... Dạ đại họa trong dáng vẻ mới mẻ này quả thực rất, rất đẹp trai.

Vi Vi thở dài một hơi, thầm nghĩ: Không biết sẽ có bao nhiêu người lại bị tên xấu xa này lừa gạt nữa đây?

Người dẫn chương trình hỏi: “Dạ tiên sinh, nghe nói ngài là chuyên gia trong lĩnh vực phong thủy, bát quái, Chu dịch... vậy ngài có ý kiến gì về chuyện này?”

Dạ Ly ra vẻ trầm ngâm, nói: “Bốn tập đầu tiên của bộ phim Kế hoạch mai mối đều hết sức bình thường, tôi cũng đã xem qua mấy tập này và không phát hiện ra vấn đề gì. Suy cho cùng, tôi cho rằng vấn đề chính nằm ở núi Bất Thanh, chắc quý vị cũng đã biết lịch sử núi Bất Thanh đã có từ mấy trăm năm nay, cũng có rất nhiều truyền thuyết...”

Vi Vi trợn mắt, không nén nổi cơn tức giận, nói: “Những lời này chẳng phải rất vô nghĩa hay sao?”

“Bingo, đúng là rất vô nghĩa.” Vi Vi đột nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến một giọng nam hoàn toàn giống giọng nói đang phát ra từ ti vi, kinh hãi toát mồ hôi lạnh, quay lại nhìn chằm chằm Dạ Ly đang đứng

ngay phía sau mình, phải rất lâu sau cô mới hoàn hồn, cất tiếng nói: “Tại sao anh lại ở đây?”

Dạ đại họa bưng mặt, ra vẻ then thùng, xấu hổ nói: “Ai da, lần đầu tiên xuất hiện trên truyền hình nên cảm thấy hơi căng thẳng, tôi đến đây để xem khán giả phản ứng ra sao. Ồ, biểu hiện của tôi thật tuyệt, đáng tiếc là người chụp ảnh không chụp được khoảnh khắc này.”

Vi Vi sa sầm nét mặt, nói: “Tôi đang muốn hỏi ngài, Dạ đại sư, ngài trở thành chuyên gia xã hội học từ khi nào vậy?”

Dạ Ly cười gian. “Nếu muốn thì ngay cả chuyên gia dân gian học tôi cũng có thể làm được, không phải đó chỉ là một câu hỏi trên truyền hình thôi sao? Thực ra lần này là ngoài ý muốn, không biết từ đâu và bằng cách nào mà kênh truyền hình Mã Đồng lại có danh thiếp của tôi, biết tôi được nhân dân tín nhiệm nên mới mời tôi lên để bác bỏ tin đồn này. Cô xem, tôi rất có lương tâm đấy chứ, nói toàn những lời vô nghĩa, mơ hồ, không phủ định mà cũng chẳng khẳng định chuyện này là thật hay giả.”

“Nói như vậy, chuyện này là thật ư? Núi Bất Thanh thật sự có...”

Dạ đại họa buông thông hai tay, nhún vai ra vẻ không hề phủ nhận.

Lục Vi “hừ” lạnh một tiếng. “Nói đi, anh thu được bao nhiêu lợi nhuận từ việc lên truyền hình hà?”

“Tiểu Vi Vi, sao cô lại nói thế chứ! Tôi đâu phải loại tiểu nhân bị cám dỗ bởi đồng tiền!” Dạ Ly ôm ngực ra vẻ đau đớn, lát sau lại trở về nét mặt kịch cỡm, cất tiếng cười hề hề, thần bí nói: “Có điều, đài truyền hình cũng tặng tôi một chuyến du lịch bốn người tới núi Bất Thành. Vi Vi, chúng ta cùng đi nhé?”

Nhìn ánh mắt giả vờ ngây thơ của Dạ Ly, Lục Vi chỉ biết im lặng, cô thừa biết Dạ đại họa chẳng phải người thật thà gì...

“Cảm ơn, tôi không rảnh!” Ai mà biết được lên núi Bất Thanh rồi cô bị những thứ kỳ quái gì đó bám theo hay không, vả lại, cô cũng không muốn trở thành diễn viên bắt đắc dĩ trên truyền hình.

“Đi đi mà, đi đi mà...” Dạ đại họa vừa kéo kéo cánh tay Lục Vi vừa nũng nịu nói. “Cô lúc nào cũng chỉ biết làm việc, cuộc sống nhiều áp lực như vậy, thỉnh thoảng cũng nên đi du lịch chứ! Đến núi Bất Thanh ngắm cảnh dưới bầu trời xanh thẳm, sương mờ trắng xóa, lại được ngâm mình trong suối nước nóng, thật quá tốt! Tôi phải vất vả lắm mới xin được cho bốn người cùng đi. Cô, tôi, Tiểu Long ngốc nghếch và một người tùy tùng nữa là vừa đủ, chúng ta...”

Bên này, Dạ đại họa vẫn không ngừng riu rít, kiên nhẫn thuyết phục, bên kia Vi Vi lại khoanh tay trước ngực, im lặng làm ngơ, vì... trong đầu cô bỗng hiện lên một suy nghĩ đáng sợ.

“Dạ xấu xa! Không phải anh muốn đi nghỉ dưỡng, tắm suối nước nóng nên mới cố ý bày trò ma quỷ đấy chứ?” Anh ta làm như vậy là để đài truyền hình tạo cơ hội cho anh ta được đi du lịch miễn phí chẳng??

Dạ Ly xua tay, lắc đầu. “Lương tâm trời đất! Tôi sao có thể làm những chuyện đáng mất mặt như thế được chứ! Với cả, yêu quái ở núi Bất Thanh đâu dễ dàng nghe lời tôi, chúng đều coi Thiên Đầu Phật là đại ca. Ách, mấy hôm trước, chẳng phải Tiểu Vi Vi đã bị Thiên Đầu Phật dọa ột trận hú hồn sao? Tôi nói cho cô biết, Thiên Đầu Phật bị phong ấn ngay tại núi Bất Thanh, nói không chừng đến đây còn có thể gặp được một số chuyện vui ngoài dự tính ấy chứ!”

Nghe thấy những lời này của Dạ Ly, Lục Vi chợt rùng mình run sợ, mặc dù cô đã nghe Tùng Dung kể qua về Thiên Đầu Phật nhưng cô chưa từng nói chuyện đó cho tên chủ nhân của cửa hàng thú cưng này nghe, làm sao anh ta lại biết được?

“Nơi Thiên Đầu Phật bị phong ấn chính là núi Bất Thanh ư? Vậy tại sao nó có thể chạy thoát ra ngoài, gây ra bao chuyện kỳ dị ở núi Bất Thanh như thế chứ?”

Dạ Ly háng giọng, ho khan vài tiếng, biểu cảm cũng có vẻ chân thật hơn: “Tạm thời vẫn chưa có gì rõ ràng, nên tôi mới muốn tới đó xem xét một chuyến. Vi Vi, cô đi cùng nhé?”

Lục Vi vẫn không đáp. Tên xấu xa kia một mực muốn mình đến núi Bất Thanh là có ý gì đây?

— — — — —Tôi là đoạn phân cách núi Bất Thanh— — — — —

Lúc Lục Vi về đến nhà đã là năm rưỡi. Gõ cửa một hồi lâu mới thấy Nam Huyền lẻ mề đi ra mở. Cô cũng không để tâm đến chuyện này, vừa thay dép vừa hỏi: “Tiểu rùa đen đã tỉnh chưa?” Mấy ngày nay, Vi Vi đã làm đủ mọi cách như ủ ấm, ngâm nước, lay gọi... nhưng vẫn không thể khiến tiểu rùa đen tỉnh dậy, nó vẫn án binh bất động, không hề nhúc nhích, luôn trong trạng thái đờ đẫn, vô cảm như khoảnh khắc trước khi hóa đá. Vì thế việc đầu tiên của Lục Vi mỗi khi về nhà chính là hỏi thăm tình hình của tiểu rùa đen.

Nhưng hôm nay, hỏi một lúc lâu rồi mà Vi Vi vẫn chưa nhận được câu trả lời, ngạc nhiên ngẩng lên, liền trông thấy Tiểu Long ngốc nghếch hướng mắt nhìn vào trong phòng như đang có tâm sự gì đó. Lục Vi tò mò, nhìn theo ánh mắt của anh ta, ngay tức khắc cả người lão đảo, suýt ngã nhào.

“Quý Vân?”

Quý Vân điềm điềm ngồi trên sofa, thấy chủ nhà về thì chỉ khẽ gật đầu rồi nói: “Ồ què gửi lên ít đặc sản, cô tôi bảo tôi mang cho cô một ít.”

Vi Vi toát mồ hôi, đứng chôn chân, khóe miệng run rẩy, lúc này cười còn khó hơn khóc, không hiểu sao gần đây bà chủ nhà lại nhiệt tình với cô như vậy? Bà ấy thực sự coi cô là cháu dâu tương lai nên mới đối xử đặc biệt như thế ư?

Thấy Lục Vi không nói gì, Quý Vân lại lên tiếng: “Xin lỗi, tại tôi quá đường đột. Trước khi đến, lẽ ra tôi phải gọi điện báo cho cô biết trước.”

“Không, không, anh ngồi đi!” Vi Vi vừa xua tay vừa thay dép đi trong nhà, đang bối rối bỗng nghe thấy một giọng nói lạnh lớt truyền đến.

“A, a, nhìn đi, nhìn đi! Người theo đuổi cô ấy xếp hàng dài ngoài cửa, Tiểu Long ngốc nghếch, nếu người không chịu cố gắng, chưa biết chừng chẳng bao lâu nữa, ngay cả giường của Vi Vi cũng sẽ có người khác leo lên.” Không biết Khuyên Khuyên từ đâu bò ra, trèo lên vai Nam Huyền, chằm ngời ly gián.

Đứng đứng trước mặt Quý Vân, Lục Vi giả vờ như không trông thấy, không nghe thấy, tươi cười đi đến trước sofa, nói: “Nam Huyền, nhà có khách, tại sao không biết pha trà vậy! Đi vào phòng bếp lấy ấm trà ra đây!”

Khuyên Khuyên lập tức rung rung hai tai, rồi lại ghé vào tai Nam Huyền, nói: “Đúng, đi pha trà mời anh ta đi! Pha đi, pha đi, để anh ta cũng trở thành chủ nhân của người, về sau người sẽ phải hầu hạ cả hai người bọn họ.” Vi Vi đứng bên cạnh Quý Vân, siết chặt nắm tay. Lúc đưa Khuyên Khuyên về nhà, cô luôn tin tưởng những lời Dạ đại dọa nói là đúng: “Loài Âm Âm này rất nhát gan, sợ nhất là gặp chuyện phiền phức, tham ăn lười làm, sở trường duy nhất là ẩn thân.” Bây giờ xem ra...

Không sai, có thể khẳng định loài chuột hamster đáng chết này đúng là rất ham ăn lười làm, bản lĩnh lớn nhất và duy nhất của chúng là ẩn thân! Ẩn thân chằm ngời ly gián, ngày ngày chỉ biết nói lời ong tiếng ve, đặt điều phá hoại gia đình người khác. Lần trước, chính nó đã giật dây bảo tên “thú cưng” ngốc nghếch kia đến hầu hạ cô bây giờ lại một lần nữa...

Khuyên Khuyên, ta sẽ ghi nhớ, nhớ thật sâu, thật kỹ mối thâm thù này!!

Nam Huyền nghe thấy những lời này của Khuyên Khuyên thì đứng bất động, ánh mắt nhìn Quý Vân cũng thêm phần kiêng kị. Vi Vi cười, nói: “Nam Huyền, cùng chị vào phòng bếp pha trà nào! Quý Vân, anh ngồi chờ một chút nhé, anh xem ti vi đi!”

Nói xong, Vi Vi chạy một mạch ra mở ti vi, sau đó lại vụt đến trước mặt tên “thú cưng” ngốc nghếch, ra vẻ vô tình vỗ nhẹ lên vai anh ta, hướng trúng đầu Khuyên Khuyên đập cho vài cái rồi mới đẩy Nam Huyền đi vào phòng bếp. Nam Huyền vốn đang buồn rầu, thấy Vi Vi chủ động thân thiết với mình thì trong đôi mắt đen sẫm chợt lóe lên những tia sáng lấp lánh, thuận theo lực đẩy của cô đi thẳng vào trong.

Khuyên Khuyên bị đánh thì giơ chân lên gào thét: “Tiểu Long ngốc nghếch, không được nghe lời cô ấy! Lúc này, trong lòng cô ấy đầy dã tâm. Tình địch đến cửa rồi mà người vẫn ngồi im một chỗ như vậy à! Lại còn mở cửa cho anh ta nữa chứ! Lại còn pha trà mời anh ta... Chết chết!!”

Lục Vi cố gắng kìm nén cơn tức giận, liếc mắt cười, nói: “Nam Huyền cũng uống chút gì đi, cà phê nhé?”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trong ti vi truyền ra một tiếng cười sắc lẹm, Lục Vi và tên “thú cưng” ngốc nghếch cùng quay lại, liền thấy Tương Ảnh, nữ diễn viên chính của bộ phim Kế hoạch mai mối đang đứng trước rất nhiều micro, cười tươi như hoa, nói: “Ma quỷ ư? Ma quỷ đến ư? Người chết đều hóa thành tro bụi, tôi không tin vào những chuyện này đâu. Tôi dự định sắp tới sẽ cùng công ty phối hợp với các phóng viên bên đài truyền hình cùng chuyên gia xã hội học Dạ Ly đến núi Bất Thanh điều tra, nhất định sẽ điều tra ra chân tướng của hiện tượng kỳ lạ này!”

Ngồi trên sofa, Quý Vân nắm chặt chiếc điều khiển ti vi trong tay, ánh mắt dán vào màn hình ti vi, nhếch môi rồi đưa mắt nhìn từ ti vi đến tượng thạch rùa đen. Bên này, Nam Huyền chỉ mơ màng nhìn xuống đất, một lát sau lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xuất hiện trên màn hình ti vi, không nói một lời.

36. Chương 36: Núi Bất Thanh

Quý Vân ngồi chơi một lát rồi cáo biệt ra về. Khuyên Khuyên thấy khách đã đi khỏi, không ngớt reo hò đến nỗi quên cả ăn, nhanh chóng lên vào túi quà, bắt đầu “kiểm tra” đồ ăn. Tên “thú cưng” ngốc nghếch vẫn giữ nguyên bộ dạng ngờ nghệch đến thất thần khiến người khác không thể biết anh ta đang nghĩ gì.

Vi Vi cho rằng Nam Huyền vẫn còn để ý đến những câu nói ban nãy của Khuyên Khuyên, liền kéo tay Nam Huyền, nói: “Nam Huyền, anh cùng tôi ra ngoài ăn cơm đi!”

Trong khu thương nghiệp, Vi Vi vừa đi vừa nói chuyện với Nam Huyền câu được câu chăng, vì... cô có nói gì thì đối phương cũng chẳng để tâm. Từ lúc bắt đầu rời khỏi nhà, Nam Huyền vẫn giữ bộ dạng như kẻ mất hồn. Lục Vi càng thêm kiên định: Nhất định phải nói chuyện rõ ràng với tên “thú cưng” ngốc nghếch này một lần!

Từ lúc bị Khuyên Khuyên tiêm nhiễm vào đầu những ý nghĩ không mấy tốt đẹp, tên “thú cưng” ngốc nghếch ngày càng trầm tư. Lục Vi muốn giải thích nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, trong lúc cô còn băn khoăn, không biết nói thế nào thì Nam Huyền cũng không còn để ý đến chuyện này nữa rồi. Nhưng không thể ngờ Quý Vân đột ngột đến nhà hôm nay, hành động đó chẳng khác nào đặt một quả bom giữa trận, cộng thêm con chuột chết tiết kia chằm ngồi nên ngày hôm nay thực sự không thể để cứ thế trôi qua được...

Vi thế, hôm nay cô nhất định phải giải thích rõ ràng cho tên “thú cưng” ngốc nghếch kia hiểu! Lục Vi vô thức nắm chặt năm đầu ngón tay, suy nghĩ đến thất thần, bỗng cảm thấy Nam Huyền đứng bên cạnh đang ra sức lôi kéo, ngẩng lên, còn chưa kịp định thần liền trông thấy một nữ phóng viên cột tóc đuôi ngựa, tay cầm một chiếc micro đang vội vàng đi thẳng về phía cô.

“Xin chào, tôi là phóng viên kênh truyền hình Cẩm Thành, xin hỏi cô có biết chuyện bộ phim Kế hoạch mai mối đã ngừng phát sóng không?”

Đường Hạ Hy nơi Lục Vi đang đứng là con đường nổi tiếng nhất Cẩm Thành, con đường này được dành riêng cho người đi bộ, hầu như lúc nào cũng náo nhiệt, cộng thêm vị trí ở trung tâm thành phố nên có rất nhiều đài truyền hình, tòa soạn báo thường chạy tới đây phỏng vấn người qua đường. Đã trở thành một thói quen nên người dân thành phố đi qua đây nếu gặp phóng viên hay nhiếp ảnh gia đang tác nghiệp cũng cảm thấy quen, chẳng e dè gì nữa.

Vi Vi giật mình, gật đầu nói: “Biết một chút.” Chuyện đó, đài Mã Đồng cũng vừa tuyên bố, nghiêm nhiên trở thành hiện tượng đáng quan tâm hàng đầu đối với quần chúng, tỷ lệ người xem liên tục tăng. Các đài truyền hình địa phương đương nhiên cũng muốn thuận gió đẩy thuyền, tiến hành xây dựng những chuyên mục đưa tin về những chuyện kỳ quái trong bộ phim đã ngừng phát sóng đang xôn xao dư luận.

Phóng viên vẫn tươi cười niềm nở, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngây ngô, hiền lành của Lục Vi, lại thản nhiên nhìn vào ống kính máy quay, không quên liếc mắt nhìn sang Lục Vi, nói: “Vậy cô có suy nghĩ gì về những chuyện này không? Cô có tin ma quỷ là có thật không?”

Vi Vi cười khéo: “Có lẽ đó chỉ là một sai sót nào đó trong khâu sản xuất hậu kỳ mà thôi, hi hi.”

“Nếu giải thích như vậy thì tại sao khi kiểm tra những cuộn phim trước đó lại không thấy bóng ma kỳ dị kia xuất hiện, phải đến lúc chiếu trên truyền hình mới có thể nhìn rõ hình ảnh đó?”

Lục Vi bối rối, trầm nghĩ, cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây. Lẽ nào phải nói cho cô biết là có thứ quỷ quái đó thật ư? Cô phóng viên thấy Lục Vi có vẻ khó xử liền nhanh chóng chuyển mục tiêu sang Nam Huyền đang đứng ngay bên cạnh, hỏi: “Ý kiến của anh thì sao? Anh có đồng ý với cách nghĩ của bạn gái mình không?”

Nghe thấy hai từ “bạn gái”, Lục Vi vô thức ngẩn người, khuôn mặt lạnh lùng của Quý Vân từ từ hiện ra ngay trước mắt. Bạn gái, lại là bạn gái! Thế giới này rốt cuộc là thế nào đây? Lẽ nào một nam một nữ đi với nhau đều bị coi là có quan hệ yêu đương hay sao?

Nam Huyền lạnh lùng nhìn cô phóng viên và chiếc micro ở trước mặt, tỏ ra không thêm quan tâm, nói: “Đi thôi!”

Dứt lời, cả cô phóng viên và Lục Vi đều sững sờ, đứng ngây tại chỗ. Bị tên “thú cưng” ngốc nghếch kéo đi, Lục Vi bỗng ý thức được, nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay mình chính là vì... ngay từ lúc bắt đầu phỏng vấn, hai người vẫn luôn nắm chặt tay nhau... Chẳng trách cô phóng viên kia hiểu lầm. Hai người họ cứ như vậy, nghênh ngang dắt tay nhau đi trên con phố hoa lệ, có khác gì hai người đang yêu nhau đâu?

Gió đêm tháng Năm vẫn còn phảng phất hơi lạnh, hai người tay trong tay bước nhanh trên con đường, dường như trong giây phút này, dòng người và những tòa nhà cao tầng sừng sững trước mặt đều trở nên mơ hồ, trong đôi mắt họ chỉ còn hình bóng của nhau, cùng ánh trăng lưỡi liềm mềm mại, uốn cong trên đỉnh đầu.

“Nam Huyền...” Vừa bước thật nhanh, Lục Vi vừa cảm nhận chút hơi ấm nồng nàn lan tỏa trong lòng bàn tay, hai gò má bắt gặp đỏ ửng. Liếc nhìn bóng hình Tiểu Long ngốc nghếch, cô bất ngờ phát hiện, dưới ánh trăng nhạt nhòa, anh chàng này càng đẹp trai muôn phần. Nhớ đến lần đầu tiên trông thấy Nam Huyền, anh ta đang trần như nhộng nằm trên giường, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, cô không khỏi trầm mặc, anh ta không còn là Tiểu Long ngốc nghếch trước kia nữa, mà đã trở thành một người đàn ông chân chính. Vì sao cô lại không ý thức được rằng anh ta cũng có lúc phải trưởng thành?

Cuối cùng cũng đến ngã rẽ vào con ngõ nhỏ, Nam Huyền chợt dừng lại. Lục Vi đã đi bộ cùng anh ta hơn nửa tuyến phố, người cũng đã mỏi nhừ rồi, muốn rút tay về nhưng lại bị đối phương nắm chặt hơn. Giữa tiếng sấm sét vang dội trong đầu, cô nghe thấy Nam Huyền hỏi: “Vi Vi, có phải cô thực sự thích anh chàng Quý Vân đó không?”

Anh ta vừa dứt lời, Lục Vi chợt giật mình kinh ngạc, mở to mắt nhìn chằm chằm vào đối phương. Thì ra, không phải chỉ có cô đang muốn giải thích, mà Nam Huyền cũng muốn chơi bài giữa với cô sao? Quý Vân... Nghĩ đến mối quan hệ trước nay vẫn luôn mập mờ này, Lục Vi không thể lý giải thái độ của Quý Vân? Vì thế, lúc này cô chỉ biết cúi đầu im lặng. Quý Vân, rốt cuộc cô coi mối quan hệ này là gì đây? Thần tượng? Người thầm yêu trộm nhớ?... Chính cô cũng không rõ, chỉ biết rằng mỗi khi cô chán nản, muốn buông tay thì anh lại xuất hiện, phá vỡ hoàn toàn mọi toan tính ấp ủ trong lòng cô trước đó. Lần trước, tận mắt trông thấy anh ta và Tùng Dung đi bên nhau, trái tim cô tưởng như đã chết không bao giờ hồi sinh vì con người lạnh lùng, xa vời ấy nữa, thế nhưng anh lại vô tình mà hữu ý sinh bệnh, rồi cố tình đưa cái hộp nhỏ đựng sợi dây chuyền và chiếc vòng tay cũ kĩ kia trả lại cho cô.

Không biết bao nhiêu lần, câu nói trêu chọc của Tiểu Hân Tử cứ lởn vởn bên tai Vi Vi: “Cố ý để thứ gì đó rơi vào tay đối phương, như vậy mới có cơ hội gặp lại.” Quý Vân đưa lại chiếc lắc bạc đó cho cô là cố tình thật sao? Vậy nếu như... thực sự là cố ý thì thái độ lạnh lùng của anh với cô là thế nào?

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Vi Vi lại cảm thấy bàn tay mình bị siết chặt, nhìn lên liền chạm phải đôi con ngươi đen láy, trong suốt như mặt nước hồ không một gợn sóng của Tiểu Long ngốc nghếch, trong lòng ngực cô bỗng vang lên những tiếng nổ vang rền. Lục Vi, Lục Vi, mày đang suy nghĩ cái gì đây, thái độ của Quý Vân với mày đã thay đổi như thế nào? Thời cơ tốt thế này, tại sao không mau dứt khoát nói rõ với Nam Huyền đi?

Vi Vi khê thở dài, chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Nam Huyền nói: “Tôi còn có cơ hội nữa không?”

Anh ta vừa dứt lời thì một đám trẻ con chơi đùa chạy ngang qua. Nhìn ánh đèn đường rực rỡ, Lục Vi ngây ngốc nhìn thẳng vào khuôn mặt sáng sủa của Nam Huyền, không nói nên lời.

Còn có cơ hội nữa không...

Ngay cả trong mơ, Vi Vi cũng chưa từng nghĩ lời nói này lại có thể thốt ra từ miệng Nam Huyền. Trong ấn tượng của cô, anh ta chỉ là một đứa trẻ, là em trai, là người thân, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, mối quan hệ hồn nhiên, vô tư ấy lại thành ra thế này? Mà cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, cô bỗng không thể trả lời được câu hỏi đơn giản này.

Lục Vi, rốt cuộc trong lòng mày đang muốn gì?

“Nam Huyền... tôi... Anh đột nhiên nói điều này, cái đó... Anh là con của Thần Long, tôi là một người bình thường, tôi... xin lỗi, lúc này tôi rất bối rối, tôi không biết phải trả lời ra sao...”

Vi Vi vừa trả lời lộn xộn vừa chăm chú nhìn vào cặp mắt trong sáng, rạng ngời đang từ từ sụp xuống đến ủ rũ, ảm đạm của Nam Huyền. Rốt cuộc mình đang làm cái gì, nói cái gì vậy? Hít một hơi thật sâu, Lục Vi còn muốn nói điều gì đó nhưng trên quảng trường đột nhiên vọng đến tiếng nhạc dịu êm. Trên màn hình LED thật lớn lại một lần nữa xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp, rạng ngời của Tương Ảnh. Cô ta bật cười khanh khách và đưa ra lời tuyên bố: “Núi Bất Thanh, tôi đến đây!”

Nam Huyền nghiêng đầu nhìn lên màn hình lớn, trong chốc lát trở nên trầm mặc. Anh ta không lên tiếng, Lục Vi cũng không biết phải nói gì, chỉ ngây ngốc đứng bên cạnh. Hồi lâu sau, cô lặng nhìn yết hầu của Nam Huyền đang khẽ cử động, anh ta nhẹ nhàng thốt lên: “Vi Vi, chúng ta lên núi Bất Thanh đi!”

“Hả?”

“Đến núi Bất Thanh.” Nam Huyền quay đầu nhìn thẳng vào Lục Vi, trịnh trọng thành thật nói: “Tôi muốn cùng cô đến núi Bất Thanh.” Có một số việc, thực sự nên để nó kết thúc.

— — — — Tôi là đoạn phân cách biến hóa kỳ lạ — — — —

“Núi Bất Thanh, đúng như tên gọi của nó, là một nơi không hề có vẻ non xanh nước biếc, đó chỉ là một ngọn núi vô cùng kỳ quái. Theo truyền thuyết, nhiều năm về trước, ngọn núi này không có nổi một ngọn cỏ hay một gốc cây, khắp ngọn núi đầu đầu cũng có nước. Mấy năm sau, nước hoàn toàn biến mất, tạo thành một ngọn núi băng. Nó chỉ cao hơn mặt nước biển mấy trăm mét, phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy một màu trắng xóa. Khi đến đây, cô nên mang theo nhiều nước suối để uống, nước trong tủ lạnh chẳng mấy chốc sẽ đóng băng à xem.”

Tại cửa hàng thú cưng, Tùng Dung đang thao thao bất tuyệt miêu tả về núi Bất Thanh qua trải nghiệm thực tế và cả những tài liệu cô ta đọc được. Hai tay cô ta chống nạnh vẻ rất hài lòng, nhìn Lục Vi đang vểnh tai nghe một cách chăm chú, rồi mới giả bộ ho khan mấy tiếng, hạ thấp giọng nói với vẻ thần bí: “Còn nữa, truyền thuyết kể rằng... ở đó có con cáo chín đuôi...”

Nhạc Linh xua tay ngắt lời Tùng Dung: “Tôi dám cam đoan, truyền thuyết đó là sai hoàn toàn. Núi Bất Thanh tuyệt đối, tuyệt đối không có cáo chín đuôi.”

Nghĩ đến Nhạc Linh cũng là một loài cáo, Vi Vi trừng mắt, tò mò hỏi: “Vì sao?”

Nhạc Linh nhìn trời nghĩ ngợi, lát sau mới nói: “Ở đó ẩm ướt như thế, nếu cáo chín đuôi ở lâu sẽ mắc bệnh phong thấp mà chết hết thôi!”

Tùng Dung và Vi Vi cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Từ lúc Nam Huyền nói muốn lên núi Bất Thanh, Lục Vi và Dạ Ly hẹn nhau Chủ nhật tuần này tập trung ở cửa hàng thú cưng, rồi cùng đi tới núi Bất Thanh nổi tiếng kỳ quái đó. Nhưng đã hẹn rõ ràng là chín giờ có mặt, mà bây giờ đã chín rưỡi rồi vẫn không thấy anh ta đâu.

Trong lúc chờ đợi, tên “thú cưng” ngốc nghếch lại cuộn tròn trên sofa ngủ gà ngủ gật, còn ba cô gái Lục Vi, Tùng Dung, Nhạc Linh thì ngồi quây quần tán gẫu về những vấn đề khoa học. Có điều, trong số đó chỉ có duy nhất Lục Vi là vẫn cảm thấy hoang mang. Cô chống má nhìn Nhạc Linh, hỏi: “Nghe Tùng Dung nói, lần này cô không cùng chúng tôi đến núi Bất Thanh đúng không?”

“Ừ!” Nhạc Linh cười hì hì, gật đầu. “Với thân phận là thần Thổ địa, tôi không được phép rời khỏi khu vực mình cai quản, vả lại vẫn chưa có tin tức gì về Thiên Đầu Phật, không biết là đã bị ai đó bắt được hay vẫn

đang ăn dật ở đâu, cho nên trách nhiệm của tôi là giữ vững trận địa.”

Tùng Dung nghe vậy thì khẽ “hừ hừ” hai tiếng, khoanh hai tay trước ngực đi sửa soạn hành lý. Cô ta thực sự rất hứng thú với chuyến đi lần này, nói không chừng còn tìm được cơ hội thoát khỏi Dạ ma vương để về nhà cũng nên.

Nhạc Linh thấy Tùng Dung đã đi khỏi, nhân cơ hội ngồi sát lại gần Lục Vi, lặng lẽ nhét vào tay cô một vật gì đó.

“Hả? Đây là...” Thấy Lục Vi lên tiếng, Nhạc Linh vội vàng đưa ngón tay lên miệng, “suyt” một tiếng rồi khẽ nói: “Không được nói cho Boss biết, có lẽ... đến núi Bất Thanh sẽ phải dùng đến thứ này. Cũng coi như tôi vì... chuyện cô đã che giấu thân phận thật của tôi mà bồi thường cho cô vậy.”

Nghe thấy những lời này, Lục Vi càng lúc càng cảm thấy hoài nghi, mở to mắt nhìn Nhạc Linh chằm chằm. Đối phương lại khôi phục dáng vẻ yếu điệu như lúc trước, mỉm cười ngọt ngào, nói: “Nhớ là đến bước đường cùng mới được mở ra, trong trường hợp còn có thể cứu vãn được thì không nên dùng.”

Những lời này đã minh chứng một cách rõ ràng rằng đây là một cạm bẫy, giống như chiếc hộp Pandora[1], càng nhắc nhở mọi người không nên mở thì mọi người lại càng không kìm nổi sự cảm dỗ, muốn xem rốt cuộc sau khi mở chiếc hộp thì sẽ có điều gì xảy ra. Nhưng nhìn thái độ khẩn khoản và căng thẳng của Nhạc Linh, Vi Vi liền im lặng, dứt chiếc túi nhỏ thêu kiểu chữ thập đỏ vào ba lô.

[1] Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để họ có thể tiếp tục sống.

“Mẹ ơi, đây là cái gì?” Tùng Dung đang thu xếp hành lý, đột nhiên nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm vào chiếc túi xách bên cạnh, há mồm tròn mắt kinh hãi.

“Này, cái túi này... biết động đây!”

Nghe thấy vậy, Lục Vi vỗ vỗ đầu, lúc này mới nghĩ ra một chuyện vô cùng quan trọng. Mở “cái túi biết động đây” kia ra, Vi Vi cẩn thận nhắc ra một chiếc lồng, đặt lên bàn, sau đó mới vén tấm vải đen lên, trong phút chốc, một con chuột nhỏ với thân hình béo mập nhảy ra trước mặt mọi người.

Nhạc Linh đưa tay lên che miệng, ngấm ngấm con chuột nhỏ hồi lâu rồi mới do dự nói: “Đây chẳng phải là tiểu quái Âm Âm mà trước đây cô đã nhận nuôi sao? Ồ, dường như nó béo hơn trước nhiều rồi đấy.”

Từ khi được Lục Vi nuôi dưỡng, mỗi ngày Khuyên Khuyên không còn phải trải qua cảm giác lo lắng, hãi hùng như trước đây nữa. Bây giờ, ngoài việc ăn rồi ngủ, còn thêm thật nhiều chuyện, chằm ngòi lý gián, dạy dỗ Tiểu Long ngốc nghếch những điều lung tung, bậy bạ, chưa quá nửa tháng, thân hình vốn gầy gò, xanh xao lúc trước, nay đã trở nên trắng tròn, béo tốt, dưới ánh đèn trong cửa hàng thú cưng, cả thân hình béo núc của nó dường như phát ra một quang sáng nhạt nhòa.

Dưới con mắt nhòm ngó của mọi người, thái độ của Khuyên Khuyên không được dễ chịu cho lắm, nó đang giãy giụa, tìm cách thoát khỏi sợi dây buộc trên người, cái miệng lẩm nhẩm của nó cũng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô vô nghĩa. Đây chính là điều mà người ta vẫn thường nói: “Gặp lại kẻ thù đỏ mặt tía tai”, mỗi lần nhìn thấy Khuyên Khuyên dài lưỡi lẩm nhẩm, biểu cảm của Vi Vi cũng trở nên rất tệ.

Cô “hừ” một tiếng quỷ dị, cười lạnh, nói: “Cả nhà tôi đều đến núi Bất Thanh nên tôi đành đưa nó đến gửi ở cửa hàng thú cưng một thời gian.”

Nghe thấy những lời này, Khuyên Khuyên càng giãy giụa, khóe mắt tựa hồ nhỏ vài giọt nước mắt hối hận, chỉ tiếc là... đã quá muộn. Nhạc Linh thấy ánh mắt Vi Vi vô cùng sắc bén, cả cơ thể toát ra một luồng khí nặng nề thì bất giác run rẩy, thầm nghĩ, cũng may Vi Vi không tức giận chuyện mình ngụy trang thành Lolita lừa cô ấy, bằng không... Nói không chừng kết cục của mình so với con chuột bạch nhỏ bé kia còn bi thảm hơn nhiều.

Nhạc Linh ngẫm hiểu, vuốt cằm, nói: “Ồ, gửi nuôi à? Không có bất cứ yêu cầu đặc biệt gì chứ?”

Vi Vi nghe thấy vậy thì cười vang hai tiếng khiến mọi người ở đó đều nổi da gà. Cô vỗ vỗ vào vai Nhạc Linh, nói: “Bạn thân, cô hiểu mà!” Chỉ cần làm sao cho con chuột lão xược này từ nay về sau không dám nói này nói nọ nữa thì cô biến nó thành câm thành điếc cũng không sao cả!

Nhạc Linh hiểu ý, vui vẻ cười, nói: “Vi Vi, cô yên tâm, khi nào cô trở về... tôi bảo đảm cô sẽ mãn nguyện!” Khuyên Khuyên nghe thấy những lời nói này thì không giãy giụa nữa, gục đầu vào lồng, ngất lịm.

Khi Lục Vi đã hoàn thành công việc gửi nuôi thú cưng, Dạ đại họa cuối cùng cũng ung dung, khoan thai xuất hiện. Họ bắt đầu lên xe, phóng tới núi Bất Thanh.

37. Chương 37: Giác Mơ

Khi đoàn người tới núi Bất Thanh, mặt trời đã lặn, ánh hoàng hôn đỏ rực tắt dần phía đường chân trời.

Dạ Ly vừa đỗ xe ở một thị trấn nhỏ dưới chân núi liền trông thấy một bà cụ chạy đến, tươi cười hỏi: “Các vị là khách du lịch phải không? Đang muốn tìm chỗ nghỉ ngơi hả? Hai ngày nay, nhà trọ ở đây đều kín người, không thể tìm được nơi trọ khác đâu! Ở nhà của tôi đi, nhà tôi cách đây chỉ một đoạn đường ngắn thôi!”

Vi Vi xuống xe, phóng tầm mắt ra xa. Phía sau thị trấn nhỏ bé này là núi tuyết trắng xóa, ở nơi này nhìn xuống, những ngôi nhà thấp bé nằm san sát nhau, dựa vào chân núi. Có điều, so với những nơi khác thì những ngôi nhà ở thị trấn nhỏ này còn giữ lại được ít nhiều dư vị cổ kính, không có quá nhiều nhà cao tầng, đa số đều là những tứ hợp viện, trước cổng vẫn treo dây đèn lồng và dán câu đối đỏ.

Lục Vi vẫn chưa hồi phục tinh thần sau chuyến đi dài mệt mỏi. Dạ Ly đã từ chối khéo bà cụ đó, anh ta chỉ tay về phía tây, nói: “Trước khi đến đây, tôi đã liên hệ được một chỗ nghỉ ngơi khá tốt. Tiểu Vi Vi, chúng ta đến đó, có lẽ họ cũng bắt đầu dọn cơm rồi đấy!” Nói xong, Dạ đại họa liền thân mật ôm vai Lục Vi, bước về phía trước.

Vi Vi dựa vào người Dạ Ly bước đi, càng lúc càng cảm thấy có chút nghi ngờ. Bốn người họ cùng lên núi Bất Thanh mà Dạ Ly chỉ đặc biệt quan tâm tới Lục Vi, như thể đó là một “đặc ân”, thực sự khiến cô cảm thấy vô cùng hoang mang. Với tính cách không bao giờ làm những việc bất lợi của Dạ Ly, anh ta hao tâm tổn sức dụ cô lên núi, không biết là có mưu mô quỷ kế gì đây...

Lục Vi trầm nghĩ rồi khẽ nhường hai hàng lông mày, trừng mắt nói: “Dạ đồn mạt, không phải anh lại có âm mưu đen tối gì đấy chứ?”

Dạ Ly ho khan một tiếng, khom lưng ghé sát vào tai Lục Vi, nói khẽ: “Buổi tối đừng ngủ, nhớ xem kịch vui.”

Lục Vi nghe vậy thì không yên lòng, quay lại nhìn tên “thú cưng” ngốc nghếch và Tùng Dung đang tràn đầy hứng khởi ở phía sau, im lặng không nói.

Lúc đến tứ hợp viện mà Dạ đại họa vừa nói, quả nhiên trước cổng đã có người đứng đón. Để thuận tiện cho đài truyền hình ghi hình, đưa tin nên cả tòa nhà đã được bao trọn. Tứ hợp viện này vừa được xây, nhìn còn rất mới, tổng cộng có ba tầng. Trong sân trồng rất nhiều cỏ cây hoa lá, giữa sân đặt một bộ bàn ghế bằng gỗ liễu, bên trên là một ấm trà và một tờ báo mở ngổ, mọi đồ vật ở đây đều hết sức đơn giản mà tinh tế.

Ông chủ của tứ hợp viện này là một người rất tháo vát và giỏi giang, tuổi ngoài tứ tuần, tên là Vương Khôn. Sau khi giúp mọi người bố trí, sắp xếp phòng nghỉ xong xuôi, ông liền vào bếp dọn cơm chiều. Vì sức lan truyền rộng rãi của bộ phim Kế hoạch mai mối, nên nhiều ngày nay, du khách đến tham quan núi Bất Thanh đã tăng lên một cách khác thường. Việc thuê nhà cũng trở nên khó khăn hơn nên bốn người họ chỉ thuê được hai phòng: Tùng Dung và Vi Vi ở một phòng, Dạ đại họa và Tiểu Long ngốc nghếch ở một phòng.

Lục Vi cứ tưởng Nam Huyền sẽ không chịu rời khỏi mình, nhưng không ngờ sau khi sắp xếp xong, Tiểu Long ngốc nghếch không nói không rằng, đi thẳng vào phòng mình, từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn cô một cái. Không biết mình đã làm sai điều gì, Lục Vi luôn cảm thấy gần đây Nam Huyền có gì đó kỳ lạ, nhưng rốt cuộc kỳ lạ ở chỗ nào thì cô không thể nói rõ.

Lục Vi vừa sửa soạn hành lý vừa suy nghĩ miên man. Tùng Dung bước ra từ toilet, miệng còn lẩm nhẩm hát. Thoắt cái cô ta đã khoác thêm một chiếc áo trắng bên ngoài chiếc váy liền màu đỏ đô, phải công nhận rằng con tê giác cái thành tinh béo mập này có gu thời trang vô cùng thời thượng.

Tùng Dung nhìn Lục Vi chớp chớp mắt, xoay tròn một vòng, nói: “Có đẹp không? Mấy hôm trước tôi mới lùng được đây.”

Lục Vi sờ cằm, thành thực đáp: “Rất hợp với cô...” vẻ ngoài biến hóa thật khôn lường. Đương nhiên, Vi Vi không dám nói ra mấy từ phía sau. Chẳng phải chuyến đi này là để điều tra chân tướng về bóng ma kia sao? Hà cớ gì Tùng Dung phải hóa trang tỉ mỉ như vậy, cô ta tưởng đến đây đi du lịch chắc?

Nghĩ vậy, Lục Vi chần chờ một lát rồi mới nói: “Tùng Dung, cô đoán xem... ở đây thực sự có thứ đó không?”

“Đương nhiên.” Tùng Dung cẩn thận xoa kem dưỡng ẩm lên người, lơ đãng nói tiếp: “Ở đâu mà chẳng có người chết chứ? Chỉ có điều ở đây có vẻ khốc liệt hơn mà thôi.”

Hai người đang nói chuyện bỗng nghe thấy một tiếng động lớn từ bên ngoài vọng vào, nghe giống nhe có cái gì đó vừa bị đập nát, giữa những âm thanh đó còn có tiếng thét kinh hãi của một cô gái. Lục Vi mở cửa nhìn ra liền thấy Dạ Ly đang đứng ngoài hành lang, do dự nhú mảy.

“Tương Ảnh ở sát vách bên này.” Dạ Ly vừa dứt lời, Lục Vi mới nhớ tới lời tuyên bố “muốn tới núi Bất Thanh điều tra” của nữ minh tinh Tương Ảnh kia. Chẳng trách cả khu tứ hợp viện này đã được bao trọn, hóa ra là đài truyền hình không muốn có người quấy rầy nữ minh tinh này. Nói như thế, quả nhiên Dạ đại họa có mục đích gì đó?

Thấy Vi Vi chau mày căng thẳng, Dạ Ly buông tay, làm ra vẻ vô tội, nói: “Đừng hỏi tôi, tôi không biết gì đâu, tôi thấy náo nhiệt thì chạy ra xem thôi.”

“Ra ngoài, ra ngoài! Cút hết ra ngoài cho tôi!” Trong phòng lại truyền đến một trận ồn ào mới, hồi lâu sau, một mỹ nhân đeo kính có vẻ bối rối, khó xử bước ra ngoài, theo sau đó là tiếng đóng cửa rất lớn. Ba người đứng ngoài hành lang ngơ ngác nhìn nhau.

Mỹ nhân nhìn thấy Dạ Ly thì nhanh chóng lấy lại tinh thần, mỉm cười, gật đầu chào: “Dạ tiên sinh!”

Dạ Ly nhếch môi cười, giới thiệu với Vi Vi: “Đây là người đại diện của Tương Ảnh tiểu thư, Văn Trinh. Văn tiểu thư, vị này là trợ lý của tôi, Lục Vi.”

Văn Trinh không mở lời, nhìn Vi Vi, cúi đầu chào lại. Lục Vi cũng chỉ đáp lễ cho phải phép, nhưng bàn tay phải đã đưa ra sau lưng Dạ Ly, véo mạnh một cái.

Vi Vi: “Tôi trở thành trợ lý của anh từ khi nào vậy?”

Dạ Ly: “Ha ha a...” (Đau đầu!)

Văn Trinh nói: “Thật ngại, để các vị chê cười rồi. Với sự sắp xếp của công ty lần này, Tương Ảnh... có chút không đồng tình. Bình thường, cô ấy rất hòa nhã, nhưng có lẽ là do cô ấy chưa thích nghi được với hoàn cảnh ở nơi này, sau khi đến đây, tính tình của Tương Ảnh không được ổn định cho lắm.”

Vi Vi mơ hồ hiểu ra mọi chuyện, xem ra vị đại minh tinh này vốn không tin vào chuyện ma quỷ, muốn đích thân đến núi Bất Thanh điều tra, nhưng xem ra ở đây không thú vị như trong dự đoán, hẳn là theo sự sắp xếp của công ty nên nhất cử nhất động của cô ta bị cường chế gắt gao. Câu nói: “Bình thường Tương Ảnh rất hòa nhã” của Văn Trinh kia thực chất chỉ là giấu đầu hử đuôi mà thôi.

Dạ Ly nói: “Không sao, vậy chúng tôi không làm phiền Tương Ảnh tiểu thư nữa. Đúng rồi, người ở đài truyền hình đã đến cả rồi sao?”

“Vẫn chưa tới, theo lịch trình là sáng sớm mai sẽ lên núi, sau đó chúng ta bắt đầu điều tra.”

“Được rồi.”

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Đêm đầu tiên.

Vì câu nói của Dạ Ly nên Vi Vi dự định buổi tối sẽ không ngủ vội, nhưng vừa ngả đầu xuống gối cô đã mơ màng thiếp đi. Chỉ trong chốc lát, Lục Vi đã chìm đắm vào giấc mơ. Đây là một cơn ác mộng khiến người ta cảm thấy hoang mang...

Mặt hồ xanh biếc yên tĩnh không một gợn sóng, dường như cô đang bị ai đó ôm siết ngang lưng, toàn thân đau điếng như có trăm ngàn mũi kim châm. Cô không nhìn rõ khuôn mặt của chàng trai kia nhưng trong cơn mơ hồ có thể cảm nhận được sâu sắc tất cả sự thân thiết, dịu dàng toát ra từ con người anh ta, tựa hồ họ đã sớm quen biết, gắn bó với nhau từ ngàn năm nay. Nơi này là cánh rừng ngút ngàn trải rộng đến vô cùng, hồ nước xanh thẳm tĩnh mịch... Dường như cô đã từng đi qua đây cả trăm ngàn lần. Cô cố gắng nhớ lại nhưng không thể nhớ nổi điều gì.

Chàng trai lay gọi cô: “Nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Vi Vi muốn mở miệng nhưng không sao thốt nên lời. Chàng trai đó lại ôm chặt lấy cô, nhìn ra mặt hồ, gọi lớn: “A Y, người mau ra đây! Ta biết người đang ở đây, ra đây mau!”

A Y...

Lục Vi trầm ngâm suy nghĩ, chắc chắn cô đã đến đây và nghe thấy cái tên này rồi. Đang nghĩ ngợi ngẩn ngơ, mặt hồ vừa rồi còn xanh biếc bỗng nhiên trở nên u ám, nước hồ nhuộm một màu đen sẫm, bọt sóng nhấp nhô tựa hồ có một con quái vật nào đó đang từ dưới đáy hồ nổi lên.

Thoắt một cái, nước hồ ầm ầm cuộn xoáy, vỗ vào bờ, một đôi mắt xanh biếc nổi trên mặt hồ. Vi Vi nhớ ra, trong giấc mơ trước đây, cô đã lạc tới hồ nước này, còn nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp và con cá sấu tên gọi A Y đang chuyện trò, hợp tấu. Ánh mắt sắc bén, xanh biếc kia là của nó sao?

Chàng trai nói: “Người có thể cứu cô ấy, đúng không?”

“Nàng ấy bây giờ...” Chàng trai dừng lại một lát, cúi đầu nhìn cô gái mình đầy thương tích đang nằm trong lòng mình, thần thái vô cùng đau khổ. “Cứu nàng ấy, chỉ cần cứu được nàng ấy, muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng người.”

A Y vẫn ẩn mình trong hồ nước, không động đậy, dường như nó đang cân nhắc điều gì đó. Vi Vi vẫn bị chàng trai kia siết chặt trong vòm ngực, sống lưng đau đớn, bỗng rất như đứng giữa giàn hỏa thiêu. Cô khó khăn quay đầu nhìn về phía A Y, ngoài sự chần chừ, do dự, đôi mắt kia cũng thấp thoáng hiện lên nỗi e sợ. Hung ác, thâm thúy, quyết đoán... và rõ ràng nhất chính là ánh mắt oán giận sâu xa.

Vi Vi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đối phương, trong chốc lát, mặt hồ lại nổi lên những cơn sóng lớn dữ dội, một cái miệng há to dữ tợn lao tới phía cô...

Lục Vi choàng mở mắt, nhìn chằm chằm lên trần nhà, khê thở phào một hơi. Cũng may, đó chỉ là giấc mơ. Lau những giọt mồ hôi lấm tấm vương trên trán, Vi Vi phát hiện ra toàn thân mình toát mồ hôi lạnh, trên cánh tay và trên mặt dường như vẫn còn lưu lại cảm giác đau đớn từ giấc mơ kia. Cô đang định vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo thì bỗng nhiên vách phòng bên cạnh vang lên một âm thanh kỳ lạ.

“Cạch, cạch, cạch.”

Hiệu quả cách âm trong căn nhà này quả thật không tốt lắm, cộng thêm không gian tĩnh mịch càng khiến âm thanh đó mỗi lúc một rõ ràng và quấy dị.

“Cạch, cạch, cạch.”

Lại ba tiếng đó, dường như đó là tiếng giày cao gót của con gái, lẽ nào Tương Ảnh còn chưa ngủ sao? Hay... Đây chính là “kịch hay” mà Dạ đại họa đã nói.

Vi Vi nín thở lắng nghe, một lát sau, từ phòng bên cạnh lại truyền đến tiếng băng ghế kéo lê trên sàn. Vi Vi từng nghe người ta kể chuyện ma quỷ, thường có những chi tiết đáng sợ như canh ba gà gáy, sát vách

bỗng truyền đến tiếng cười (tiếng khóc) của một cô gái, nhưng lúc này, trong phòng Tương Ảnh không có tiếng người, điều này càng khiến Lục Vi sởn gai ốc.

Đêm hôm khuya khoắt, cô ta lại đi giày cao gót, còn kéo ghế đi lung tung, rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Oành!

Sau tiếng kéo ghế trên mặt sàn, tiếng ghế đổ lại đột ngột vang lên, rồi căn phòng sát vách trở nên yên ắng như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng tiếng động cuối cùng đã khiến tất cả dây thần kinh của Lục Vi vốn căng thẳng lại như muốn nổ tung ra. Lục Vi run rẩy ngồi dậy, trong đầu mơ hồ xuất hiện hình ảnh một cô gái treo mình lơ lửng trên xà nhà.

“Tùng... Dung...” Vi Vi cảm thấy giọng nói của mình run rẩy, ngay cả tấm chăn đang đắp trên người cũng rung dữ dội.

“Mau... mau tỉnh... tỉnh dậy... Cô có nghe thấy tiếng gì ở phòng bên cạnh không?”

Con tê giác thành tinh vẫn không trả lời.

“Tùng Dung, mau đi cứu cô ấy đi, đừng ngủ nữa!”

Đối phương vẫn không lên tiếng.

“Tùng Dung? Tùng Dung!” Vi Vi rốt cuộc cũng cảm thấy có cái gì đó không bình thường, vội vàng bật công tắc đèn. Chăn đệm giường bên vẫn chỉnh tề, ngay ngắn, không hề có dấu hiệu cho thấy có người đã nằm. Trong phòng không hề có bóng dáng của Tùng Dung.

Con tê giác thành tinh đã biến mất không để lại dấu vết.

38. Chương 38: Những Người Cầm Đèn Lồng Đỏ

Mới chỉ bật một chiếc bóng đèn mờ ảo, nửa sáng nửa tối mà quỷ dị, gian phòng bên cạnh vẫn không chút động tĩnh. Trong góc tường mờ tối, dường như có một con quái vật với gương mặt dữ tợn đang ẩn nấp, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của người nằm trên giường, chờ thời cơ hành động.

Vi Vi bị chính những tưởng tượng của mình dọa cho khiếp sợ. Đúng lúc này, Tùng Dung lại bỏ đi đâu mất dạng. Cô không dám bước xuống giường, cũng không muốn tiếp tục đơn thương độc mã ngồi một mình phòng, rụt rè đưa tay sờ tìm điện thoại dưới gối. Tay cô vừa chạm xuống giường, căn phòng bên cạnh lại đột nhiên truyền đến những tiếng động kinh hoàng.

Oành oành oành!

Tiếng động lộn xộn giống như có người đang giãy giụa, dùng chân đập vào tường. Hai tay Vi Vi run rẩy, điện thoại rơi xuống đất. Nhưng tiếng động trong căn phòng bên cạnh vẫn không dừng lại, thậm chí càng lúc càng to, càng lúc càng kịch liệt khiến Lục Vi vốn nhất gan, lúc này càng trở nên luống cuống, đành cuộn tròn, co quắp trong chăn, da đầu không ngừng giật giật.

Không biết đã qua bao lâu, căn phòng bên cạnh mới dần yên tĩnh trở lại. Lục Vi vừa thở phào, một ý nghĩ kinh khủng lại lóe lên trong đầu. Không phải... Tương Ảnh tự sát hoặc bị người ta giết hại đấy chứ? Lục Vi đang nghĩ ngợi lung tung, tiếng lộp cộp của giày cao gót lại vang lên khiến người ta không khỏi rung mình sợ hãi.

Cộp, cộp, cộp!

So với tiết tấu vừa rồi có vẻ chậm hơn nửa nhịp, dường như chủ nhân của đôi giày cao gót đó đang vui mừng, đắc ý đi một vòng trong phòng. Lục Vi cắn chặt môi, không dám thở mạnh, vội đưa tay lên che miệng. Nếu... cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng động từ phòng bên cạnh thì vừa rồi, lúc cô kêu tên Tùng Dung to như thế, liệu đối phương có nghe thấy không?

Nghĩ ngợi một hồi, sống lưng Lục Vi bắt giắc lạnh buốt. Nếu cô là kẻ đó, đối diện với người có khả năng tiết lộ bí mật của mình, cô sẽ xử lý ra sao? “Tạch, tạch, tạch”, tiếng gót giày nện xuống nền nhà sắc nhọn, âm thanh cách phòng Lục Vi dường như càng lúc càng gần.

“Cộc, cộc, cộc!” Cuối cùng, từ phía cửa chính vọng lại tiếng gõ cửa dồn dập. Nghe thấy âm thanh đó, Vi Vi sụp đổ hoàn toàn, hét lên một tiếng bi thảm, trùm kín chăn, sống chết không chịu mở ra. Nhưng tiếng gõ cửa vẫn không dừng. Một hồi lâu sau, không thấy bên trong có động tĩnh gì, người bên ngoài vội nói vọng vào: “Tiểu Vi Vi, mở cửa ra, là tôi đây!”

Lục Vi nhát gan nghe thấy giọng nói mà thường ngày mình ghét nhất, không hiểu sao lúc này lại cảm thấy vô cùng xúc động, nước mắt nước mũi giàn giụa, vội vàng chạy ra mở cửa. Sau khi xác thực Dạ đại họa đang đứng ngoài cửa, cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Anh làm tôi sợ chết mất!”

Dạ Ly chớp chớp hàng mi, hỏi: “Sao vậy?”

“Phòng bên cạnh, ngôi sao Tương Ảnh đó, cô ta...” Nghĩ đến sự sợ hãi mà mình vừa trải qua, Vi Vi không thốt nên lời, cô xua tay, nói một cách dứt khoát: “Anh nói trước đi, anh đến đây có việc gì?”

Dạ Ly thông thả bước vào phòng, liếc nhìn khắp gian phòng một lượt, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Tôi sang đây là muốn nói với cô, Tiểu Long ngốc nghếch kia đã mất tích rồi. Bây giờ lại thấy cả...” Dạ Ly nhún vai, không biết phải làm sao, nói: “Hắn là Tiểu Long ngốc nghếch kia và Tùng Dung đều mất tích rồi.”

— — — — — Tôi là đoạn phân cách mất tích — — — — —

Lục Vi và Dạ Ly cùng bước ra ngoài. Cả một dãy hành lang dài vắng lặng treo đầy đèn lồng đỏ dọc hai bên, hắt ra những vệt sáng màu cam yếu ớt, chao đảo, đong đưa theo chiều gió. Lúc mới đến đây, Vi Vi thấy mỗi tầng lầu đều dùng đèn lồng thay đèn tường chiếu sáng, lúc đó cô còn khen ngợi làm như vậy khiến khu nhà vừa giữ được vẻ cổ kính đặc trưng vừa rất đối tự nhiên. Bây giờ, giữa đêm trăng tĩnh mịch, nhìn thấy những chiếc đèn lồng đung đưa lay động, Vi Vi chỉ cảm thấy quỷ dị vô cùng.

“Việc Tiểu Long ngốc nghếch mất tích cũng không cần quá lo lắng, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cậu ta đến đây, nhưng con tê giác thành tinh kia...” Dạ đại họa vừa nói vừa sờ sờ cằm. “Chúng ta phải tìm thấy cô ta càng sớm càng tốt, bằng không... Hi hi.”

Thấy Dạ Ly hé nở một nụ cười quỷ dị đầy ẩn ý, Lục Vi trừng mắt nói: “Anh có chuyện gì thì nói nhanh lên, đừng có cái kiểu lấp la lấp lửng như thế, còn nữa, anh nói đây không phải là lần đầu tiên Nam Huyền đến đây là có ý gì?”

Dạ đại họa che miệng, tiếp tục giả ngây giả ngô cười khổ, cố ý thừa nước đục thả câu, nói: “Đi đi, đi xuống dưới rồi nói. Tôi đã nói là tối nay sẽ đưa cô đi xem kịch vui mà!”

Hai người đi xuống lầu, vừa khéo gặp ông chú Vương Khôn đang cọ rửa chiếc bàn gỗ liễu trong sân. Lúc ăn tối, Vương Khôn đã kể cho Vi Vi nghe, chiếc bàn gỗ liễu này mặc dù không đáng tiền nhưng đó là do một người bạn thân đã tự tay làm tặng ông ta, nên ông ta vô cùng trân trọng. Nhưng dù có thích thế nào đi chăng nữa thì giữa đêm hôm khuya khoắt chạy ra đây cọ rửa chiếc bàn chẳng phải là rất... kỳ quái hay sao?

Lục Vi đứng dưới mái hiên, cố ý lớn tiếng ho khan một cái. Vương Khôn không quay đầu lại, vẫn giữ nguyên tư thế, tiếp tục cọ rửa chiếc bàn. Vi Vi cảm thấy ngạc nhiên, vừa bước về phía ông ta vừa lên tiếng: “Ông chủ Vương, muộn như vậy rồi mà vẫn chưa ngủ sao?”

Đối phương vẫn giữ thái độ không thèm quan tâm, dường như ông ta hoàn toàn không biết phía sau mình có người, tiếp tục cọ rửa chiếc bàn.

“Ông chủ Vương!” Vi Vi tiến lại gần hơn, lúc này mới phát hiện ra động tác của Vương Khôn chẳng khác gì một cái máy, cứ chà đi sát lại một chỗ. Lục Vi hoài nghi, cắn chặt môi, định lên tiếng, nhưng trong khoảnh khắc ngẩng lên nhìn, cô đột nhiên hét lớn...

Dưới ánh sáng của đèn lồng, vẻ mặt của Vương Khôn không chút cảm xúc, khóe miệng hơi mím, đôi mắt nhắm chặt!!

Lẽ nào ông ta bị mộng du? Lục Vi hoảng sợ ôm ngực, lùi lại hai bước, quay lại nhìn Dạ đại họa vẫn đứng tựa vào cây cột dưới chiếc đèn lồng bằng giấy, một nửa vẻ anh tuấn bị chiếc bóng của mái hiên che khuất,

nửa còn lại hé mở một nụ cười chế nhạo.

Thấy thế, Lục Vi phần nộ lên tiếng: “Anh đã sớm biết ông ta như vậy rồi phải không?”

Dạ đại họa ôm ngực, lại trưng ra vẻ vô tội, nói: “Tôi thề, tôi không liên quan gì đến chuyện này!”

Lục Vi thấy mình hỏi một đàng, anh ta trả lời một nẻo, đành ra đòn phủ đầu, nói: “Đây là cái mà anh gọi là kịch vui ư? Rốt cuộc anh muốn giở trò gì?”

Dạ Ly nghe Vi Vi nói vậy, ánh mắt sáng như trăng rằm, bước nhanh đến trước mặt cô, vừa kéo cô đi vừa nói: “Đi, chúng ta đi xem cái này trước đã rồi nói sau.”

Mặc dù Lục Vi đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi thấy cảnh tượng diễn ra ở thị trấn nhỏ này, cô vẫn không khỏi trợn mắt há miệng vì kinh hãi...

Trên con đường u ám, tĩnh mịch, có một vài người đi lại, họ hoặc dắt tay nhau cùng đi hoặc khoa chân múa tay độc hành, nhưng đáng sợ nhất là tất cả bọn họ đều nhắm mắt đi trong vô thức! Lẽ nào những người sống trong thị trấn này đều mắc chứng dạ du (đi lại trong đêm)? Nơi này đâu còn là trấn Bất Thanh như ban ngày đã thấy, là trấn “Dạ Du” thì đúng hơn!

Và kỳ quái nhất là, trên tay những người đó đều cầm một chiếc đèn lồng màu đỏ. Đêm khuya thanh vắng, chỉ cần một cơn gió vô tình thổi qua cũng đủ để ngọn lửa nhỏ trong chiếc đèn lồng chao qua chao lại. Nếu không phải đang đi bên cạnh Dạ đại vương nổi tiếng lợi hại thì chắc giờ phút này, Lục Vi đã chết ngất ở đây rồi.

Vi Vi run rẩy hỏi: “Họ... rốt cuộc bị làm sao vậy?” Tại sao lúc mới đến đây thấy nhà nào cũng treo đầy đèn lồng, cô lại không nghi ngờ chút nào chứ! Lúc đó, Lục Vi còn tưởng người ta treo đèn lồng để trang trí, thu hút khách du lịch đến xem vẻ tinh tế và cổ kính của nơi đây, nhưng bây giờ xem ra, những chiếc đèn lồng này còn có tác dụng khác!

“Nói một cách chính xác, họ đang bị khống chế. Điều khiển từ xa mà, ồ, chính xác là chiếc đèn lồng trên tay họ, một khi ngọn nến bên trong tắt, họ sẽ thoát khỏi sự khống chế thôi, không tin cô nhìn xem.” Nói xong, Dạ Ly tiện tay kéo một người lại, thổi tắt ngọn nến trong chiếc đèn lồng của anh ta.

Trong nháy mắt, cây nến vụt tắt, người đó cũng ngã xuống.

Lục Vi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đang nằm sõng xoài dưới đất. “Anh ta có sao không?”

“Không sao, chỉ là ngủ một giấc thôi.”

Vi Vi suy tính, nếu những gì Dạ Ly nói là đúng thì thị trấn nhỏ này đang bị một loại tà ma nào đó khống chế. Với thân là yêu ma, tất nhiên Dạ Ly sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng còn cô thì sao? Ngoài việc gặp phải giấc mơ kỳ quái đó thì đến một sợi lông cô cũng không bị tổn thương, tại sao vậy?

Dạ đại họa nói: “Đó đương nhiên là nhờ có tôi. Hi hi, Tiểu Vi Vi, cô quên là trên tay cô đang đeo chiếc vòng bầy sắc cầu vòng à? Mặc dù cô vẫn luôn ghét bỏ sự tầm thường và khả năng kỳ dị của nó nhưng cô xem, vào thời điểm quan trọng, nó vẫn luôn bảo vệ cô, che chở cho cô! Có phải cô cảm động rồi không, có muốn lấy thân mình để báo đáp không nào?”

Lục Vi im lặng, lúc này rồi mà tên Dạ trướng thối kia vẫn còn tâm trạng để đùa giỡn được, đúng là vô liêm sỉ hết chỗ nói!

“Chúng ta có thể nói chuyện thực tế một chút được không? Ví dụ như Nam Huyền và Tùng Dung đang ở đâu? Không biết họ có bị đèn lồng đỏ khống chế không, chúng ta nên đi tìm họ càng nhanh càng tốt!”

Dạ Ly khoanh hai tay trước ngực, làm ra vẻ chẳng có gì đáng lo, nói: “Nam Huyền là con trai của Thần Long, là sinh vật cao cấp hơn cô gấp n lần, cô nên lo lắng cho bản thân mình trước đã. Còn con tê giác cái thành tinh kia, hi hi...”

Vi Vi thấy anh ta cười đến vô tâm vô tính, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng bùng lên. Thái độ này của anh ta chứng tỏ anh ta đã biết tình hình của trấn Bất Thanh từ trước, nhưng anh ta vẫn đến, hơn nữa còn cố ý hại bạn bè mình lâm vào cảnh ngộ này!!

Cô càng nghĩ càng tức, cuối cùng dứt khoát nắm chặt đầu ngón tay, giận dữ gầm lên: “Anh mau nói cho tôi biết, rốt cuộc Tùng Dung đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Dạ Ly bị mắng chửi thậm tệ, cúi gầm mặt, tủi thân nói: “Được rồi, tôi nói! Tiểu Vi Vi, lẽ nào cô không phát hiện ra, trong suốt chặng đường đến đây, người vui vẻ nhất chính là con tê giác béo mập đó sao? Ở Cẩm Thành, nơi nào cũng có tai mắt của sủng vật bảo bối của ta ẩn nấp, cô ta làm sao mà thoát được, nhưng đến núi Bất Thanh... cô ta sẽ có cơ hội để trốn.”

Lục Vi nhớ lại lúc còn ở trong khu nhà tứ hợp viện kia, Tùng Dung vừa thay váy vừa vẽ móng tay, tâm trạng vui vẻ như mới được hồi sinh vậy.

“Vậy bây giờ thì sao? Cô ấy đã chạy thoát chưa?”

Dạ Ly chép miệng, hèn hạ lắc đầu, nói: “Cô ta sao? Ha ha, con tê giác thành tinh đó ngoài xuất thân có chút tốt đẹp, có thể biến hóa thành con người ra thì chưa biết chừng lúc này cũng bị đèn lồng khổng chế rồi cũng nên. Ách, để cô ta ném mùi vị đau khổ cũng tốt, ta hận nhất là loại phú nhị đại như cô ta.”

Vi Vi trầm mặc, vốn dĩ trong thế giới yêu quái, cái gọi là “phú nhị đại” chính là bản thân tự nhiên đã có khả năng biến hóa thành hình người, cao hơn một bậc so với bọn yêu quái khác. Quả thực, so với bọn yêu quái phải vất vả, khổ sở luyện từng bước từ thấp đến cao thì chủng tộc của Tùng Dung đúng là rất đáng ghét.

Lục Vi đang ngẩn ngơ suy nghĩ liền thấy Dạ đại họa nghiêm mặt, ngẩng lên nhìn trời suy ngẫm. Cô cho rằng đầu óc anh ta cuối cùng cũng có lúc bình thường, ai ngờ anh ta trầm ngâm một lát, câu đầu tiên cất lên là: “Tôi cứu cô lần này, cô có thể lấy thân báo đáp. Tôi không cần vị trí quá cao đâu! Tiểu Long ngốc nghếch, Quý Vân và tôi, tôi chấp nhận làm người sau cùng cũng được.”

Vi Vi nghe thấy vậy thì thổ huyết, ngã lộn xuống đất.

Đề tài này chắc chắn cần phải thay đổi...

Vì sao tên Dạ chết tiết lúc nào cũng có cớ để trêu chọc cô như thế chứ!! Chẳng lẽ đầu óc anh ta không bình thường thật sao? “Tại sao anh lại muốn làm người sau cùng hả?” Vi Vi kinh ngạc hỏi, không phải những người bình thường... đều muốn làm chính thất sao?

Dạ Ly “hừ hừ” nói: “Tôi chỉ dựa vào kinh nghiệm từ các cuộc đấu đá trong cung mà thôi. Thường thì người thấp bé bao giờ cũng được cưng chiều nhất, chính thất luôn bị ghẻ lạnh, ai thêm làm chính thất chứ!” Ngừng một lát, Dạ đại họa lại cười hi hi, nói: “Tự nhiên Tiểu Vi Vi hỏi tôi vấn đề này, xem ra cô thích cả ba người, không bỏ được ai trong số ba người bọn tôi phải không?”

Lục Vi: “...”

Chết tiết! Tự nhiên lại bị tên xấu xa này giảng bậy!! Vi Vi thở dài, tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, kiềm chế cơn nóng giận rồi mới lên tiếng: “Tại sao núi Bất Thanh lại biến thành như vậy? Không phải là liên quan đến việc phong ấn cho Thiên Đầu Phật ở đây chứ?”

Dạ Ly gật đầu, đang muốn nói điều gì đó thì Lục Vi đã hốt hoảng hét lên. Anh ta vội quay đầu lại, liền trông thấy Tùng Dung toàn thân đỏ rực đang cầm đèn lồng đỏ đi tới.

39. Chương 39: Chính Thất

Trước đó, Tùng Dung cố ý thay một bộ váy liền bó sát màu đỏ thẫm, vốn là để chúc mừng vì sắp thoát khỏi đại ma vương, nhưng không ngờ lúc này, giữa làn gió đêm hiu hắt, chân váy của cô ta khẽ đong đưa, phối hợp với chiếc đèn lồng đỏ cháy leo lét trên tay, khiến từ người cô ta toát lên vẻ quỷ dị đến hãi hùng.

Điều hoàn toàn khác với những người dân ở thị trấn nhỏ này là đôi mắt của con tê giác cái thành tinh đó không nhắm lại mà mở to, vô hồn nhìn về phía trước, mái tóc đen của cô ta buông xõa tung bay trong gió. Mặc dù trước đó mấy tiếng, hai người còn ở chung một phòng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Tùng Dung, Lục Vi vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, vô thức lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng hiển nhiên, con tê giác cái thành tinh kia đã hoàn toàn mất ý thức, lướt qua hai người rồi tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lục Vi kinh ngạc nói: “Cô ta... Đây là... Bọn họ muốn đi đâu vậy?” Những người mộng du cứ đi đi lại lại trên đường cho đến lúc trời sáng sao? Hay là họ còn có mục đích khác?

Dạ Ly nhếch môi cười gian trá. “Xem ra, người đứng đằng sau khổng chế không có mục đích cụ thể gì, đại khái... hẳn đang trong giai đoạn thử nghiệm.” Nói xong, ánh mắt Dạ họa đảo một hồi, đột nhiên “a” lên một tiếng. Vi Vi nhìn theo ánh mắt anh ta, vừa xoay người lại liền thấy Nam Huyền đang chậm rãi đi tới.

Tiểu Long ngốc nghếch trông thấy hai người thì bất giác sững sờ, rảo bước thật nhanh đến bên cạnh Lục Vi, thấy sắc mặt cô vẫn bình thường mới thở phào một tiếng.

Dạ Ly khoanh tay trước ngực, trêu chọc: “Nếu lo lắng cho cô ấy thì đừng có chạy lung tung trong đêm như thế, ngộ nhỡ tôi cũng bị mộng du, hoặc là ngủ say như chết thì ai sẽ bảo vệ cho Tiểu Vi Vi nhà cậu đây?”

Nam Huyền vội vàng giải thích: “Vừa rồi tôi thấy Tùng Dung bị yêu lực khổng chế nên đi theo cô ta, truy tìm tung tích của tên chủ mưu. Nhưng tiếc là cô ta chỉ đi lung tung mà không có mục đích nào hết.”

Dạ Ly xoa cằm, do dự. “Những người bị khổng chế đều như thế, nếu không ở nhà rửa bàn, cho cá ăn thì cũng ra đường đi lung tung, xem ra những người này vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm.”

Lục Vi nghĩ đến tiếng giày cao gót vọng đến từ phòng của Tương Ảnh, đoán là cô ta cũng bị ảnh hưởng bởi năng lực ma quỷ này, liền nói: “Nói như vậy là, chỉ cần ở trong thị trấn này thì đều có khả năng bị nó khổng chế sao? Rốt cuộc đây là yêu quái gì? Vừa rồi Dạ đại họa nói núi Bất Thanh trở nên như thế này là có liên quan đến Thiên Đầu Phật, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?”

Nam Huyền chớp chớp mắt, nói: “Thiên Đầu Phật bị giam giữ ở đây cả nghìn năm, các loài tiểu yêu ở những vùng lân cận đều vô cùng nể sợ năng lực của nó, không kẻ nào dám lỗ mãng. Nhưng bây giờ Thiên Đầu Phật đã trốn thoát rồi, bọn tiểu yêu cũng được dịp giải phóng mà tự do tác oai tác quái.”

Dạ Ly gật đầu, nói: “Bọn yêu ma này đều là loại chuyên đi hiếp đáp người lương thiện, mặc dù năm đó Thiên Đầu Phật bị phong ấn ở đây nhưng thực ra nó cũng có tác dụng trấn áp ma quỷ, vì dù gì nó cũng được hình thành bằng xương thịt của người nhà Phật. Hừm, bây giờ Thiên Đầu Phật đã được phóng xuất, trấn Bất Thanh được lên phim truyền hình, người dân ở đây lại mắc chứng mộng du. Hừ, cũng may mà nơi này vẫn chưa phát đạt như thành phố, nếu không thì hệ thống truyền hình và công nghệ thông tin đã bị bọn chúng giám sát và điều khiển, hừm, nếu như vậy thì chuyện này còn gây chấn động thế nào nữa đây?”

Vi Vi nghe thấy thế thì càng lo lắng. Chẳng phải Nhạc Linh đã từng nói, trên thế giới này có rất ít yêu quái sao? Hơn nữa, đại đa số yêu quái không khác biệt lắm so với loài người, chúng chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, ăn những cái con người vứt bỏ, mọi thứ về thế giới của chúng đều là do phim truyền hình, điện ảnh bịa đặt, gán ghép cho chúng cái tên yêu quái mà thôi.

Tại sao... trấn Bất Thanh nhỏ bé như vậy mà lại có nhiều yêu ma, quỷ quái đến thế? Chúng còn mặc sức càn quấy, phá rối. Khi Lục Vi bày tỏ những nghi vấn này, Dạ Ly và “thú cưng” ngốc nghếch chẳng ai bảo ai cùng im lặng. Một lát sau, Dạ đại họa mới nhướn mày đầy ẩn ý, dò xét thái độ của Nam Huyền, kìm nén những tiếng cười khúc khích.

Vi Vi ngạc nhiên nhìn Tiểu Long ngốc nghếch, từ lúc đặt chân lên núi Bất Thanh, dường như anh ta luôn có tâm sự. Vừa rồi Dạ đại họa còn nói, trước kia anh ta đã từng đến đây, rốt cuộc đó là khi nào? Chẳng phải Tiểu Long ngốc nghếch đã ngủ say suốt một nghìn năm sao? Lê nào một nghìn năm trước...

“Nam Huyền, tôi...”

Lục Vi chưa kịp mở lời, Tiểu Long ngốc nghếch đã mạnh mẽ nắm chặt tay cô, lắc đầu nói: “Cả một buổi tối mệt mỏi rồi, tôi đưa cô về trước. Mặc dù chiếc vòng tay này có thể bảo vệ cô nhưng cô ra ngoài lâu như thế cũng không tốt.”

Khi nói những lời này, Tùng Dung đã vòng qua vòng lại trước mặt ba người đến ba lần. Lục Vi khẽ nghiêng đầu nhìn. Dạ đại họa ở bên cạnh cũng kêu lên một tiếng: “Ồ, xem ra con tê giác này cũng không tệ đâu, ý thức bị khổng chế hoàn toàn, còn biết dùng yêu lực của mình đối kháng lại, cố tình xoay quanh chúng ta để cầu cứu.”

Vi Vi nhớ ban nãy Dạ Ly đã thổi tắt ngọn nến của một người đi đường để cứu anh ta, cô cũng to gan bước đến trước chiếc đèn lồng của Tùng Dung, ra sức thổi. Một hơi, ngọn nến không mấy may chao động, hai hơi, vẫn bất động, ba hơi, ngọn lửa đột nhiên bốc cháy dữ dội. Lục Vi kinh hãi...

Nam Huyền đến bên cạnh cô, giải thích: “Ngọn nến này là do yêu lực hình thành, con người không thể thổi tắt nó.” Nói như vậy, nhưng tên “thú cưng” ngốc nghếch đứng ngay bên cạnh cô cũng chẳng hề có ý định thổi tắt ngọn nến để cứu người.

Lục Vi có chút bất mãn, nhìn Dạ Ly chăm chăm: “Không phải Tùng Dung đã ký khế ước gì đó với anh rồi sao, chẳng phải cô ấy đã là người của anh rồi sao? Lý do gì anh lại không cứu cô ấy?”

Dạ Ly phồng mồm tròn mắt, kinh ngạc nhìn Lục Vi, nói: “Tiểu Vi Vi không được nói vậy. Tôi là một người hết sức thanh liêm. Nô bộc này không nghe lời, hí hí, dạy dỗ một chút cũng là lẽ đương nhiên. Mấy người không cần xen vào chuyện của tôi, cứ về nghỉ trước đi!”

Nam Huyền nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu, nói: “Cũng đúng!” Nói xong, anh ta dặt tay Lục Vi định rời đi, liền nghe thấy Dạ Ly cất giọng kỳ quái: “Chính thất, nhớ giúp ta chăm sóc Tiểu Vi Vi cho tốt nhé!”

Nam Huyền quay đầu, nhú mày hỏi: “Chính thất là sao?”

Mặt Vi Vi đỏ bừng, kéo tên “thú cưng” ngốc nghếch, vừa đi vừa nói: “Không cần để ý đến hắn!”

Dạ Ly nhếch môi cười. Sau khi hai người họ đi khỏi, anh ta mới lững thững đuổi theo Tùng Dung, thổi tắt ngọn nến rồi nói: “Nói hết lại cho ta tất cả những điều mà người nhìn thấy!”

— — — — — Tôi là đoạn phân cách chạy trốn — — — — —

Trên đường trở về khách sạn, Lục Vi vẫn luôn băn khoăn suy nghĩ một vấn đề: Tiểu Long ngốc nghếch phát hiện Tùng Dung muốn chạy trốn nên mới theo dõi cô ta ư? Nhưng tại sao đến nửa đường mới gặp cô ta? Nếu chỉ là ngẫu nhiên gặp trên đường thì trước lúc đó, tên “thú cưng” ngốc nghếch này đã đi đâu?

Lúc về tới tứ hợp viện của Vương gia, ánh nắng ban mai đã dần hé lộ. Vương Khôn đã không còn ở trong sân cọ rửa chiếc bàn gỗ nữa, xem ra ông ta đã về phòng ngủ rồi. Dưới mái hiên, dãy đèn lồng đỏ cũng đã tắt lửa, cảnh vật trở lại vẻ bình thường. Lục Vi đứng trong sân, không nói một lời.

Nam Huyền hỏi: “Cô có mệt không? Về phòng ngủ một lát đi!”

Vi Vi ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nói ra những lời ấp úng trong lòng: “Nam Huyền, anh có điều gì giấu tôi ư?”

Nghe thấy thế, toàn thân tên “thú cưng” ngốc nghếch bỗng run rẩy, một lúc lâu sau, ánh mắt anh ta chợt sáng lên, nói: “Tôi chỉ muốn đến xem nơi Thiên Đầu Phật đã từng bị phong ấn, ai ngờ bắt gặp Tùng Dung...”

“Vì sao anh lại muốn đến xem nơi ông ta từng bị phong ấn?”

Nam Huyền chăm chú nhìn Lục Vi, khẽ hít một hơi thật sâu rồi từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía xa xăm, chậm rãi nói: “Một nghìn năm trước, Lạc bảo tôi ở lại Lạc Đào Cốc đợi cô ấy. Nhưng không bao lâu sau, Thiên Đầu Phật bất ngờ công kích thôn làng đó, người có thể chạy được đều đã chạy hết, cuối cùng tôi... cuối cùng tôi không đợi được cô ấy trở về, tôi bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Sau đó... Lạc đã quay về, thu phục Thiên Đầu Phật, mang nó lên núi Bất Thanh, phong ấn ở đó.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao núi Bất Thanh lại bất thường như thế. Khi đó, chúng tôi quyết chiến với Thiên Đầu Phật một phen, số yêu ma tử nạn nhiều không đếm xuể, ngay cả thần Thổ địa cũng... Có lẽ họ không cam lòng nên nhất quyết không chịu rời đi.”

Lục Vi: “...” Đến lúc này, Vi Vi cũng đoán được nguyên nhân tại sao Nam Huyền hôn mê bất tỉnh suốt một nghìn năm. Cô đã từng muốn hỏi anh ta rất nhiều lần, nhưng thấy vẻ đau khổ của anh ta nên lại thôi. Nhưng giờ phút này, khi biết chân tướng sự thật, cổ họng cô đột nhiên nghẹn đắng, không biết phải nói gì.

Nghĩ đến ánh mắt đau khổ của Tiểu Long ngốc nghếch mỗi khi nhắc đến chuyện này, Lục Vi bỗng hiểu ra đôi chút. Anh ta đau đớn chẳng phải vì vết thương của mình, mà là anh ta cảm thấy tuyệt vọng vì không thể đợi được đến lúc chủ nhân trở về?

Nam Huyền tiếp tục nói: “Lạc Đào Cốc chính là trấn Bất Thanh ngày nay.”

Mặt trời dần hé phía đằng đông, cả khu tứ hợp viện tắm mình trong màu nắng mới. Chú chó nhỏ trong góc sân xù lông, cất tiếng sủa vang gọi chủ nhân tỉnh giấc. Hai người cứ đứng như vậy dưới mái hiên trong sân tứ hợp viện, hồi lâu chẳng ai nói với ai lời nào. Bốn bề là một vẻ yên tĩnh, đều hiu, bầu không khí căng thẳng, ngọt ngào cứ quẩn quanh, bủa vây lấy Lục Vi.

Xin lỗi, vì đã để anh chịu nhiều đau khổ đến vậy...

Xin lỗi, tất cả những điều anh nói, tôi không nhớ gì hết...

Thực sự xin lỗi...

Rất nhiều điều muốn nói dồn ứ trong cổ họng nhưng không sao cất nên lời, Vi Vi cúi đầu, cắn chặt răng, hồi lâu sau mới lấy hết can đảm lên tiếng: “Nam Huyền, tôi muốn đến chỗ phong ấn trước kia xem một chút, có được không?”

“Được!”

Hai tiếng sau, Lục Vi đối diện với quyết định mà mãi về sau, cô vẫn luôn cảm thấy hối hận đến chết của mình.

Vừa hi hục leo lên núi, Vi Vi vừa ngẩng đầu nhìn con đường ngoằn ngoèo trải dài trước mặt, thở hồng hộc, nói: “Rất cuộc... còn bao lâu nữa...” Lúc hai người quyết định leo lên núi Bất Thanh, trời vừa hừng nắng, nhưng Lục Vi và Nam Huyền leo lên núi chưa được bao lâu, bầu trời đã nhanh chóng đổi sắc, mưa phùn lất phất. Mặc dù không ảnh hưởng đến hành trình của hai người, nhưng sau khi bị nước mưa thấm ướt, đường núi trở nên lầy lội, càng lúc càng khó đi. Một nhân viên văn phòng chưa từng trải qua khổ luyện, lười nhác như Lục Vi quả nhiên đã cảm thấy nhụt chí.

Thấy Vi Vi dừng lại, Nam Huyền liền quay đầu, lời nói dâng lên đến miệng lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứt đoạn, trong nháy mắt, khuôn mặt anh tuần bỗng ửng hồng. Tiểu Long ngốc nghếch đang đứng cách Lục Vi mấy bậc thang, vừa quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy Lục Vi đang vỗ nhẹ lên vòm ngực trắng ngần, thở hổn hển, trong chiếc áo phong trễ cổ, hai cái “đầu thổ trắng” thấp thoáng phập phồng nơi lồng ngực. Nhớ đến hình ảnh đêm hôm đó, khi hai người gần sát bên nhau, Tiểu Long ngốc nghếch dường như sắp trào máu mũi đến nơi.

“Không được, tôi thực sự không đi nổi nữa rồi!” Vi Vi không phát hiện ra vẻ khác thường của Nam Huyền, ghé mình ngồi xuống một bậc thang, không thêm động đậy. Không còn đủ sức, Lục Vi bắt đầu thuyết phục chính mình. Thực ra, không cần thiết phải leo lên tận núi Bất Thanh, chỉ cần bảo Nam Huyền kể lại chuyện ngày trước ỉn nghe, mà cho dù lên đến nơi rồi cũng chưa chắc đã có thể vì tức cảnh sinh tình mà nhớ tới chuyện trước kia.

Chẳng phải Tiểu Long ngốc nghếch đã nói, Thiên Đầu Phật là do đích thân cô phong ấn sao? Nghĩ mà xem, lần trước, cô bị nó đuổi cho chạy đến n đoạn đường mà chỉ biết bất lực, không làm gì khác được. Đúng thế, cô thực sự không muốn đi tiếp nữa, dù có đi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Nghĩ như vậy, Lục Vi phũ chân, đang muốn nói Nam Huyền dừng lại, nhưng vừa ngước mắt lên liền trông thấy Tiểu Long ngốc nghếch đã đứng trước mặt mình từ bao giờ, xoay lưng quỳ xuống. Vi Vi nghiêng đầu nhìn tư thế kỳ quái này của Nam Huyền, chắc lưỡi: “Anh làm cái gì vậy?”

“Lên đi!”

“Hả?”

“Lên đi, tôi công cô.”

Nghe thấy những lời này, Vi Vi há miệng trợn mắt sững sốt, lắp bắp nói: “Nhưng tôi rất nặng...”

Chưa dứt lời, Nam Huyền đã kéo cánh tay Lục Vi, đặt lên vai mình. Vi Vi cắn răng, thuận theo sức kéo lên, dựa người lên lưng anh ta. Trong nháy mắt, Nam Huyền công cô lên, hương cỏ xanh thanh khiết bỗng lan tỏa khắp không gian. Vi Vi không biết vì sao tìm mình lại đập nhanh đến thế, cô vùi đầu vào gằn hôm cổ

của Nam Huyền, đầu óc quay cuồng, điên đảo, cũng không hiểu vì sao lúc này cô lại nhớ đến hai từ trong câu nói của Dạ đại họa kia:

Chính thất!

40. Chương 40: Sắc Tâm Khó Đổi

Bình minh ló rạng, cửa hàng tào phớ mặn nhà họ Vương nơi đầu thị trấn vừa mới mở cửa đã chào đón hai vị khách ghé thăm.

Người con trai tinh thần sáng láng, toàn thân toát lên vẻ nhanh nhẹn, khỏe mạnh, trái lại, cô gái bên cạnh ... có khuôn mặt ủ rũ, tóc tai rối bời, đôi mắt rũ xuống, mơ hồ có quầng thâm. Từ lúc trấn Bất Thành bắt đầu mở cửa thu hút khách du lịch tới nay, sáng nào cũng thấy xuất hiện những cảnh tượng kỳ cục như vậy nên chủ quán Vương cũng chẳng lấy gì làm lạ. Ông gượng cười hai tiếng rồi nhanh chóng đi chuẩn bị đồ ăn cho khách.

Bên này, Dạ đại họa thấy lão Vương đã đi xa liền ôm ngực, đưa mắt nhìn chăm chăm Tùng Dung đang ngồi trước mặt. Con tê giác thành tinh hai mắt đỏ au, mái tóc đen rối bời cột lại phía sau, vẻ xinh đẹp lúc ban đầu hoàn toàn biến mất. Đường như cô ta vẫn chưa thoát khỏi nỗi hoảng loạn đã trải qua, răng lợi va vào nhau lập cập.

Dạ Ly bắt chéo chân, “hừ” một tiếng, nói: “Tôi không kiên nhẫn được nữa đâu, ăn sáng xong mà cô còn cố chấp không chịu nói hết những chuyện xảy ra tối qua thì sau này cứ ở lại trấn Bất Thành, không cần về nữa.”

Nghe thấy những lời này, Tùng Dung như gặp phải cường địch, đứng phắt dậy, túm lấy cánh tay Dạ Ly, tha thiết cầu xin: “Dừng mà...” Nghĩ đến hơi thở của người tối qua, nàng tê giác lại run lên bần bật, vẻ kiêu ngạo trước nay bỗng tan thành mây khói. Mặc dù tối hôm qua, “người” kia không hành động gì, chỉ làm vài động tác để khống chế cô ta, nhưng với bản năng yêu quái của mình, Tùng Dung vẫn có thể nhận thấy vẻ đáng sợ và mạnh mẽ của đối phương. Nếu bị đối phương tìm thấy một lần nữa ... thì chắc chắn còn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần so với việc ở lại làm nô bộc cho Dạ đại vương!

Tùng Dung rút tay về, cúi đầu về thần phục, nói: “Tôi sai rồi, sau này không dám chạy trốn nữa! Chúng ta hãy ký kết ước đi, anh không được vứt bỏ tôi một mình ở lại nơi này!”

“Vậy...” Dạ đại họa nhướn mày, giọng nói trầm thấp mà mê hoặc. “Tối qua cô đã trông thấy những gì?”

Nghĩ đến những chuyện xảy ra tối qua, Tùng Dung cúi gằm mặt, im lặng không lên tiếng. Đúng lúc đó, lão Vương bê hai tô tào phớ thịt bò sớ trường đặt lên bàn. Nhìn những lát tào phớ mặn trắng mềm, nóng hổi, Tùng Dung bất giác lại nhớ đến tên tiểu chính thái tối hôm qua. Nói ra thì chuyện xảy ra cũng là do cô ta xui xẻo...

Tối qua, thừa lúc Lục Vi ngủ say, cô nàng tê giác quyết định khăn gói, lén lút rời đi. Vốn dĩ cô ta định chạy theo hướng tây, quay về nhà để tìm viện binh, nhưng vừa bước ra khỏi khu tứ hợp viện, cô ta đã gặp phải chuyện kinh hoàng: trên con đường sỏi đá rêu phong của thị trấn, những người dân chia thành từng tốp từ hai đến ba người đang “lang thang đi dạo”, trên tay mỗi người cầm một chiếc đèn lồng đỏ, hai mắt nhắm chặt, trông giống bị mộng du.

“Chẳng lẽ thị trấn này thực sự có ma quỷ càn quấy?” Tùng Dung chép miệng lẩm bẩm, nghĩ ngợi giây lát rồi nói tiếp: “Không thể như thế được!” Tuy miệng nói thế nhưng tính hiếu kỳ trong người lại bất chấp nổi lên. Sự thực đã chứng minh, tính hiếu kỳ cũng có thể hại chết tê giác.

Mặc dù Tùng Dung không học phép thuật một cách bài bản, ngoại trừ vẻ bề ngoài và gia thế tốt đẹp ra, mọi thứ còn lại của cô ta đều hết sức tồi tệ, thế nhưng dựa vào một chút yêu lực thiên bẩm, cô ta vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở kỳ lạ mà những chủng tộc yêu quái khác không thể nhận ra. Từ trong những chiếc đèn lồng đỏ toả ra một hơi thở nhạt nhòa, lan toả khắp nơi khiến cô ta có chút chần chờ. Mùi

hương này thoang thoảng như có như không, nếu nói là yêu khí thì lại quá sạch sẽ, nếu nói là hơi thở bình thường thì trên người trần tục không thể có vị chua nồng đáng ghét ấy được, nhưng tất cả đèn lồng trên tay những người dân đi lang thang kia lại toả ra một mùi hương thơm ngát. Mùi hương này thực sự khiến Tùng Dung cảm thấy rất tò mò, không hiểu tại sao, cô ta lại đi theo mùi hương đó về hướng bắc, cuối cùng đến chân núi Bất Thanh, tìm được nguyên địa[1] của mùi hương này.

[1] Khu vực trên bề mặt trái đất mang đặc trưng riêng, có khối không khí mang nhiệt độ và độ ẩm trung bình.

Dưới chân núi Bất Thanh, có một cây hoa lê cao trên một mét. Mặc dù đã vào tháng Sáu nhưng cây hoa lê này vẫn xanh tốt. Nhất thụ lê hoa nhất khô nguyệt[2], đúng là Tùng Dung chưa bao giờ được thấy cảnh đẹp trước mắt. Ánh trăng lặng lẽ chiếu rọi những tia sáng nhạt nhòa, hư ảo lên thân cây như thêu hoa dệt gấm. Dưới tán cây, một chàng trai áo trắng đứng lặng lẽ, thân thể gầy gò, vẻ ngoài anh tú, tuyệt mỹ có chút nhợt nhạt vì bệnh trạng, nhìn đáng vẻ có lẽ chỉ mười lăm, mười sáu tuổi.

[2] Có nghĩa là “một cây hoa lê, một ánh trăng”.

Trước mặt anh ta là một hàng dài những người mộng du tay cầm đèn lồng đỏ đang thần thờ, trì độn, nhưng không giống những người đi lang thang mà Tùng Dung gặp trên đường, mắt những người bị mộng du ở đây vẫn mở to tròn. Sau khi được người con trai đó thấp đèn, họ mới từ từ nhắm mắt lại và tự rời đi. Tùng Dung cứ đứng ngây ngốc nhìn cảnh tượng này từ xa, cô ta biết loại phép thuật này, nó được gọi là ... yểm.

Lũ tiểu yêu thường dùng yêu thuật để mê hoặc con người, đưa họ đến một nơi hẻo lánh và ăn thịt. Nếu yêu lực mạnh một chút còn có thể yểm thuật lên cơ thể con người, khống chế thể xác của đối phương. Nhưng người thanh niên này lại lợi dụng ánh nến của đèn lồng để mê hoặc con người, đây là lần đầu tiên Tùng Dung trông thấy yêu thuật này.

Hít một hơi thật sâu, cô nàng tê giác nói: “Tôi đoán đầu tiên cậu ta dùng yểm thuật dụ dỗ con người đến gốc cây, sau đó sử dụng đèn lồng để kéo dài thời gian yểm thuật. Cho nên chỉ cần đèn lồng tắt, con người sẽ được trả lại tự do.” Dạ đại hoạ chống cằm, nhìn xa xa phía ngoài đường, dường như không để ý đến những lời Tùng Dung nói, một lúc lâu sau anh ta mới ậm ừ, liếc mắt nói: “Sau đó thì sao?”

Tùng Dung giật mình, dán mắt xuống bàn, nói: “Sau đó chẳng phải anh đã biết rồi sao? Cậu ta phát hiện ra tôi, sau đó tôi cũng bị yểm thuật.”

Dạ đại hoạ nghe thấy vậy liền ngược mắt lên dò xét cô nàng tê giác, khoé miệng nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị. “Vậy sao?”

Tùng Dung chặc lưỡi, trong nháy mắt bỗng nhiên chột dạ, nói: “Đương nhiên rồi!”

“Ta thấy bệnh cũ của cô lại tái phát rồi, sắc tâm không đổi mới là sự thật.” Dạ đại hoạ không do dự vạch trần Tùng Dung, khoanh tay trước ngực, lắc đầu. “Nhanh như vậy mà đã quên rồi, vết thương chưa liền sẹo đã quên đau sao? Chẳng phải cô thấy người thanh niên đó vừa trẻ vừa đẹp lại vô cùng non nớt, chỉ muốn cắn một miếng thôi đúng không? Ồ, thật đáng tiếc, miếng mồi non quá không ăn được, đã thế còn suýt gặp nguy hiểm đến tính mạng nữa chứ, chặc chặc!”

“Anh... anh!!” Bị vạch trần, cô nàng tê giác nổi cơn thịnh nộ, nhưng chỉ biết nín nhịn không dám đắc tội với Dạ Ly, đành ngồi một chỗ vừa đập bàn vừa giơ chân. Tùng Dung càng tỏ ra giận dữ, Dạ Ly càng thờ ơ lạnh nhạt nhìn ra bên ngoài, bên khoé miệng còn mơ hồ nở nụ cười giễu cợt.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, những tia nắng ban mai tinh khiết bao trùm thị trấn nhỏ yên tĩnh và vui vẻ. Mọi người lại bắt đầu bắt tay vào công việc hằng ngày với tâm trạng không vương muộn phiền. Dạ đại hoạ tận mắt chứng kiến những điều này, đôi mắt cũng dần trở nên xâu xa hơn.

Hoa lê, thiếu niên, đèn lồng đỏ...

Chính là người đó đang càn quấy sao?Ồ, rốt cuộc lại phải gặp mặt rồi.

__ __ __ __ __Tôi là đoạn phân cách sắc tâm không đổi__ __ __ __ __

Câu chuyện phân làm hai tuyến, lúc Dạ Ly và Tùng Dung ở trong quán tào phớ mặn ăn sáng thì Vi Vi và Nam Huyền đã leo lên đến đỉnh núi Bất Thanh. Nhưng vừa lên đến đỉnh núi, hai người liền choáng váng trước cảnh tượng hiện ra trước mắt ...

Con đường cái rộng lớn, bằng phẳng, những khách sạn mọc lên chi chít, còn có cả một dãy xe buýt xếp hàng ngay ngắn, chỉnh tề trên bãi đỗ... Núi Bất Thanh cao hơn mực nước biển không quá mấy trăm mét, trên đỉnh núi vẫn có thể bắt gặp những dòng suối nước nóng bốc hơi nghi ngút. Mấy năm gần đây, với sự hỗ trợ của chính phủ, nơi này đã được khai phá thành một địa điểm du lịch hấp dẫn, những dấu vết năm xưa đã bị phai mờ, chẳng biết phải đi đâu để tìm nơi Thiên Đầu Phật đã từng bị phong ấn?

Nam Huyền dạo một vòng quanh đỉnh núi, bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi, Vi Vi, khung cảnh ở đây thay đổi nhiều quá... Vốn vẫn có thể lần theo hơi thở của Thiên Đầu Phật để truy tìm, nhưng bây giờ, nơi nơi đều là mùi của con người...”

Lục Vi thở dài. Thực ra, cho dù tìm được vị trí kia thì cô cũng chưa chắc nhớ ra được điều gì, lại vất vả cho tên “thú cưng” gốc ghéch, suốt dọc đường phải cõng mình trên lưng. Cô đang muốn nói lời an ủi, một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu, ánh mắt sáng bừng, nói: “Chẳng phải anh nói trước kia, núi Bất Thanh từng trải qua một cơn địa chấn sao? Có thể đó chính là lúc Thiên Đầu Phật trốn thoát? Có lẽ tâm cơn địa chấn chính là nơi mà Thiên Đầu Phật bị phong ấn?”

Tiểu Long gốc ghéch lắc đầu. “Thiên Đầu Phật mặc dù bị phong ấn tại núi Bất Thanh, nhưng sơn động cũng chỉ là một cái cửa ra vào, nơi thực sự giam giữ Thiên Đầu Phật là ở một không gian khác. Nếu không, chẳng phải bất cứ người dân nào cũng có thể giải phong ấn sao? Việc nó trốn thoát không thể gây ra cơn địa chấn cho nơi này.”

Vi Vi nhut chí. “Nói như vậy, cơn địa chấn đó chẳng liên quan gì đến nó cả, người có thể giúp nó giải trừ phong ấn chắc chắn cũng không bình thường chút nào.” Nam Huyền xoa cằm ngẫm nghĩ. Lúc hai người mệt mỏi định quay về, Vi Vi đột nhiên cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh ở bên hông, hình như còn khẽ động đậy. Cúi đầu sờ vào túi áo khoác, cô liền thốt lên một tiếng, nhẹ nhàng lôi tiểu rùa đen phát ra một luồng sáng trong suốt, kỳ dị đến chói mắt.

Sau khi tiểu rùa đen biến thành tảng đá, mỗi giờ mỗi phút Lục Vi đều quan tâm đến mọi sự thay đổi của nó. Lần này đến núi Bất Thanh, nghĩ mọi người đi hết, trong nhà chẳng còn ai, cô lặng lẽ đem tiểu rùa đen theo. Nhưng một giây trước đó thôi, nó vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, mà bây giờ...

Vi Vi cắn chặt môi, nói: “Nó giống như biến thành băng vậy, rất lạnh, có lẽ nào nó sẽ biến mất không?” Nam Huyền cầm tiểu rùa đen đặt sang tay mình rồi nắm lấy bàn tay kia của Lục Vi. Lục Vi biết anh ta rất đau lòng, như chính tay mình đang bị đông lạnh vậy, không kìm nổi, khẽ mở miệng nói: “Tiểu rùa đen, người muốn nói điều gì với chúng ta sao?”

Tiểu rùa đen đột nhiên xoay tròn, đứng thẳng lên, một lát sau mới từ từ dừng lại, trên mai rùa chợt xuất hiện một mũi tên. Nhất thời, Lục Vi và Nam Huyền quay sang nhìn nhau. Nhớ lại lần bị Thiên Đầu Phật truy đuổi, Lục Vi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Có lẽ... nó biết nơi Thiên Đầu Phật bị phong ấn.”

41. Chương 41: Băng Huyền Quy

Hai người đi vòng vèo theo hướng mũi tên trên mai rùa một hồi, cuối cùng đến trước một ngôi nhà gỗ hoang cũ nát. Trong này hoàn toàn cách biệt với khu du lịch náo nhiệt bên ngoài, không có người sinh sống. Phóng tầm mắt ra xa, bốn bề xung quanh, ngoài núi tuyết trắng xóa thì chỉ có băng giá trập trùng. Cũng may bây giờ là tháng Sáu, Vi Vi khoác chiếc áo ngoài của Nam Huyền thì không còn cảm thấy quá lạnh nữa. Nhìn tiểu rùa đen trên tay Tiểu Long gốc ghéch, Vi Vi bất giác thè lưỡi, nói: “Đi đến đây, tiểu rùa đen không còn phát sáng nữa, lẽ nào đây chính là nơi nó muốn đưa chúng ta đến?”

Nam Huyền không trả lời, nhắm mắt nhìn chăm chú về phía ngôi nhà gỗ trước mặt. Vì đã nhiều năm không được sửa sang nên ngôi nhà gỗ vừa cũ nát vừa ảm thấp, chiếc bảng hiệu méo mó treo lủng lẳng trước cửa,

vẫn còn thấy rõ mấy chữ “Tuyệt cốc ôn tuyền” nét còn nét mất.

Giữa ngọn núi băng trắng xoá một màu, nhìn thế nào cũng thấy ngôi nhà hoang cũ kĩ này không ăn nhập gì với khung cảnh. Lúc hai người mới đến đây, gặp một người dân ở núi Bất Thanh, thấy họ đang rào bước về phía này, liền vội vàng chặn lại, nói: “Cô gái, phía trước không thể đi được nữa đâu!”

Nghe thấy vậy, Lục Vi quay đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh, hỏi: “Tại sao vậy? Phía trước cấm đường sao?”

Người phụ nữ công cái gùi trên lưng nhìn Lục Vi và Nam Huyền từ đầu đến chân, ngẫm đánh giá một hồi rồi xua tay nói: “Mấy người là khách du lịch phải không? Phía trước không có cảnh đẹp gì đâu, quay lại đi!”

Lục Vi thấy người phụ nữ đó định rời đi liền kéo người ta lại, cười nói: “Chị à, phía trước có cái gì vậy? Tại sao chị lại nói không nên lên trên đó?”

Người phụ nữ đó muốn nói gì lại thôi, do dự một lát, khuôn mặt bỗng nhiên xám xịt, thần bí nói: “Hai người còn trẻ, đừng trách tôi dọa hai người... Phía trên đó vốn có ôn tuyền cốc[1], nhưng rất nhiều khách du lịch khi tắm suối nước nóng ở đó đều cảm thấy có thứ gì đó đang kéo chân họ... Dần dần, khách điểm trên đó không thể làm ăn được nữa. Lúc mới đầu, ông chủ còn hoài nghi là đối thủ cạnh tranh giả trò ma quỷ, còn mời cả học giả hay chuyên gia nào đó đến nghiên cứu, nhưng không bao lâu sau, chính ông ta cũng mất mạng khi ngâm mình dưới suối nước nóng, haizz!”

[1] Một điểm kinh doanh suối nước nóng.

Nói đến đây, chị ta thở dài một hơi, nắm lấy quai đeo, sóc lại chiếc gùi trên lưng, tiếp tục nói: “Những người dân bản địa chúng tôi đều được nghe kể lại, trong ngôi nhà kia không được sạch sẽ cho lắm, cũng không ai dám tiếp tục đến khách điểm đó nữa, dần dần nơi này cũng bị bỏ hoang. Hai người đừng lên đó nữa, cẩn thận lại động chạm đến cái gì đó!”

Nghĩ đến lời người phụ nữ đó nói, Vi Vi bất giác ôm chặt lấy cánh tay, chăm chú nhìn vào bên trong ngôi nhà đó thăm dò. Cánh cửa chính để ngỏ, chút ánh sáng yếu ớt dè dặt chiếu rọi vào trong, có thể thấp thoáng nhìn thấy một quầy thu ngân, một chiếc ghế gỗ, vài đôi dép có thể là của khách hàng bỏ lại... Đường như những đồ vật này trở nên bí hiểm, u ám hơn khi được đặt giữa núi băng lạnh lẽo, tĩnh mịch.

Vi Vi run rẩy hỏi: “Nam Huyền, anh nói xem, bên trong có phải có điều gì đó mờ ám không?”

Tên “thú cưng” ngốc nghếch lắc đầu. “Tôi không cảm thấy dấu hiệu của tà ác, nhưng thật ra Thiên Đầu Phật...” Nếu đoán không sai thì đây chính là nơi khi xưa Thiên Đầu Phật bị phong ấn, mùi hương này vô cùng quen thuộc, cảm giác cũng rất thân thuộc. Có lẽ sau này, con người phát triển nơi này thành điểm tắm suối nước nóng và xây dựng khách điểm ở đây. Nhưng nếu nói dưới hồ nước có thứ gì đó kéo chân khách du lịch thì có vẻ không giống với tác phong của Thiên Đầu Phật lắm.

Nam Huyền nói: “Thiên Đầu Phật được lũ yêu quái tự phong là lão Phật gia. Xét về năng lực, lũ yêu quái kia không thể qua mặt được nó, nó cũng không bao giờ cố ý gây hại cho con người. Hơn nữa, cho dù nó đột nhiên phát cuồng muốn làm điều ác thì cũng không bao giờ làm những chuyện đơn giản, nhẹ nhàng như kéo chân người dưới nước, ngay cả chuyện ăn sống tiểu yêu, tiểu quái, nó còn nhất định không chịu nuốt kia mà.”

Vi Vi bị mấy từ “còn nhất định không chịu nuốt” trong câu nói của Tiểu Long ngốc nghếch làm cho ghê tởm. Nghĩ tới lần tận mắt chứng kiến hàng nghìn cái đầu lồ lộ chen chúc trong cái bụng trương phình của lão ta, cô lại không kìm được run lấy bẩy. Đang sợ hãi không thốt nên lời, Vi Vi liền cảm thấy trên đầu mình hơi âm ẩm, ngẩng đầu nhìn, thì ra là Tiểu Long ngốc nghếch đang chụp mũ áo lên đầu cô.

Nam Huyền hơi khom lưng, cười tếu: “Mặc dù nói như vậy nhưng để an toàn, cô cứ ở lại đây, một mình tôi sẽ vào bên trong. Nếu có chuyện gì hãy gọi tôi.”

Vi Vi đang muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy vật trong túi áo đã đã nhanh chóng phát ra một ánh hào quang trong suốt. Giấy lát sau, tiểu rùa đen đã tự động bay ra khỏi túi áo, như một chiếc đĩa bay nhỏ bé chao liệng giữa không trung.

Lục Vi bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi, muốn chạy lên phía trước nhưng bị Nam Huyền túm lại. Tiểu rùa đen xoay tròn mấy vòng trên không trung, sau khi tiếp tục phát ra những ánh hào quang chói mắt, hình hài tiểu hoà thượng một lần nữa lại xuất hiện trước mắt hai người. Vi Vi dụi dụi mắt, sau khi xác định chắc chắn mình không nhìn lầm mới kinh hãi thốt lên: “Tiểu rùa đen!!”

Nam Huyền đứng bên cạnh lắc đầu, trầm giọng nói: “Phải gọi là Băng Huyền Quy mới đúng.”

“Hả, là sao?”

“Thú cưng” ngốc nghếch sau một hồi trầm ngâm mới nhìn sang tiểu hoà thượng, nói: “Vừa rồi, khi người dùng quy xác dẫn đường cho chúng ta tới đây, ta đã nghĩ, rõ ràng người rất am hiểu chuyện của Thiên Đầu Phật, tất yếu có liên quan đến nó, cộng thêm tính cẩn thận của Lạc, năm đó, khi phong ấn Thiên Đầu Phật, nhất định cô ấy đã tìm thần thú để canh giữ. Thanh Long, Bạch Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Quy... Nơi này băng tuyết ngập trời, xem ra đúng là nơi thuộc về Băng Huyền Quy.”

Vi Vi nghe thấy vậy thì nửa hiểu nửa không, còn đôi mắt tiểu hoà thượng bỗng nhiên sáng rực rồi liên tục gập đầu, trên khuôn mặt hồn nhiên, trong sáng tràn ngập vẻ ngạc nhiên, thán phục: “Tôi tên là Nhược. Năm đó sau khi Lạc đại nhân phong ấn Thiên Đầu Phật, sợ lão ta sẽ lại giở trò nên đã dùng khối băng từ núi Bất Thanh khắc tạc ra tôi và Hoài. Bình thường chúng tôi vẫn canh giữ ở cửa sơn động, mấy trăm năm liền sóng yên biển lặng, nhưng sau đó không hiểu tại sao, con người lại đột nhiên chạy đến đây quấy rối, còn xây dựng cái nhà tắm gì đó...”

Lời nói này khiến cho Lục Vi vô cùng xấu hổ. Nói như vậy là chính cô đã chế tác ra tiểu rùa đen sao? Ạch! Thật sự xin lỗi, quả nhân hoàn toàn chẳng nhớ được gì. Đối diện với ánh mắt trong suốt của Tiểu Nhược, Vi Vi chỉ có thể nhìn trời cười khổ, nghẹn ngào, xấu hổ nói lảng sang chuyện khác: “Vì thế, muốn dọa ấy người khách đó sợ hãi mà bỏ chạy nên cậu đã kéo chân người ta ở dưới hồ nước sao?”

Tiểu Nhược gập đầu. “Chúng tôi bị con người quấy rối nên mới làm như vậy...” Nói xong, Tiểu Nhược hơi cúi xuống bộ dạng như đứa trẻ biết hối hận khi mắc lỗi. Giây lát sau lại chợt nhớ ra chuyện gì đó, nó vội vàng lên tiếng: “Có điều... ông chủ đó không phải do chúng tôi hại chết, ông ta bị đột tử, tôi là Tiểu Hoài không hề làm hại ông ta.”

Nhìn bộ dạng sốt ruột giải thích của Tiểu Nhược, Vi Vi mỉm cười, gập đầu: “Chúng tôi tin cậu. Có điều, cậu vừa nhắc đến Tiểu Hoài nào đó nữa phải không? Cậu ta đâu rồi?”

Nghe đến những lời này, ánh mắt của Tiểu Nhược đột nhiên trở nên u sầu, cẩn thận đặt cái bọc vải ở trên lưng xuống, lặng lẽ mở ra. Vi Vi và Nam Huyền chăm chú quan sát, trong bọc vải kia có mấy khối băng đã bị vỡ, trong đó có một khối còn có thể nhận ra là phần quy xác loang lổ nhiều màu, nếu đoán không lầm thì đây chính là...

Ánh mắt Nam Huyền đầy vẻ thâm trầm, anh ta nói: “Đây chính là Hoài. Lúc Thiên Đầu Phật trốn ra, lão ta đã dẫm nát nó sao?”

Nước mắt Tiểu Nhược lăn dài, nức nở nói: “Một nghìn năm qua, Tiểu Hoài đều ở bên cạnh tôi, lúc lão ta chạy trốn, là tôi không tốt... không bảo vệ được Tiểu Hoài, hại cô ấy thành ra thế này...”

Vi Vi nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ Tiểu Nhược, nó cố sống cố chết bảo vệ bọc vải trên lưng, nhất định không cho vứt bỏ. Cô cảm động, xoa nhẹ lên cái đầu trọc lốc của tiểu hoà thượng, không ngờ bàn tay bỗng chốc cũng lạnh ngắt như băng.

“Bây giờ cậu không cần lo lắng nữa, hãy kể cặn kẽ mọi chuyện cho chúng tôi nghe.”

Tiểu Nhược lau nước mắt, gập đầu. “Có một người xấu đã tìm đến nơi này. Sau khi hắn ta thả lão gia ra, tôi và Tiểu Hoài không cách nào có thể ngăn cản được, thậm chí còn hại Tiểu Hoài thành ra thế này. Sau đó, tôi bám theo lão gia đi khắp nơi, cho tới khi gặp được cô. Nhưng vì tôi được làm từ một tảng băng tuyết có thần lực yếu nên không bao lâu sau lại biến trở về hình dạng viên đá ban đầu. Sau khi lên núi Bất Thanh, tôi không còn sợ bị hoá thành nước nữa, cho nên lúc này mới dám hiện thân chỉ đường cho hai người.”

Lục Vi cẩn mõi suy nghĩ, nói như vậy là lúc ở Cẩm Thành, tiểu rùa đen không chịu tính lại là vì muốn tu dưỡng thần khí? Hay vì nó quá sợ hãi? Còn tên người xấu kia nữa, rốt cuộc hắn là ai? Nghĩ đến điều này,

một dự cảm không lành bỗng trào dâng trong lòng cô, sau khi lặng lẽ trao đổi qua ánh mắt với Nam Huyền, Lục Vi khẽ lên tiếng:

“Tiểu Nhược, cậu còn nhớ dáng vẻ của tên người xấu kia không?”

———Tôi là đoạn phân cách người xấu. Hu hu———

Hai đóa hoa đua nhau khoe sắc. Trong lúc Nam Huyền và Vi Vi đang dần biết được chân tướng sự việc thì Dạ đại họa cũng đang thảnh thơi, thư thái, mãn nhãn thưởng thức hoa lê. Núi Bất Thanh có ba cái tuyệt, ba cảnh đẹp không thể bỏ qua, đó là: núi bằng, suối nước nóng và hoa lê.

Ở những nơi khác, phần lớn hoa lê chỉ nở rộ vào độ tháng Bốn, tháng Năm, nhưng cây hoa lê ở dưới chân núi Bất Thanh lại có chút khác biệt, tháng Sáu nở rộ, tháng Bảy đua sắc, thường phải đến tháng Tám, tháng Chín mới bằng lòng ủ rũ, tàn phai. Các chuyên gia đều cho rằng vì khí hậu và địa hình núi Bất Thanh vô cùng đặc biệt nên mới tạo ra kỳ tích này. Nhưng thông thường, những vị khách du lịch khi đến đây, chẳng mấy ai để ý đến thời tiết, độ ẩm thế nào, phần lớn họ chỉ quan tâm đến những câu chuyện truyền miệng về hoa lê ở nơi đây.

Người ta kể lại rằng, những cây hoa lê này là do một tiên tử biến thành, vì quyến luyến Sơn thần ở núi Bất Thanh mà cô ấy nhất định không rời đi, vẫn luôn nằm phủ phục dưới chân anh ta, cho đến khi biến thành cây lê lẻ loi, trơ trọi nơi này. Mỗi ngày hè gió hiu hiu thổi, cô ấy lại thả trôi những cánh hoa như những giọt nước mắt nghẹn ngào dưới chân Sơn thần...

Chuyện xưa mặc dù có chút huyền hoặc nhưng vẫn có một điểm chân thực không thể bỏ qua, đó là: Những người yêu nhau đến nơi này ước nguyện đều rất linh. Chỉ cần đứng dưới tán cây lê cầu phúc, cuộn tròn tờ giấy viết tên hai người, để vào trong chiếc túi ướp hương hoa lê rồi treo lên cây, như vậy hai người nhất định sẽ đến được với nhau.

Nhưng cũng cần chú ý một chút về chiếc túi ướp hương hoa lê. Những người muốn cầu phúc mỗi sáng đều phải đến đây nhặt những đóa hoa rơi dưới gốc cây, tự mình cất vào túi thơm thì mới thực sự mang lại hiệu quả. Lúc này, cùng lắm mới chỉ tám, chín giờ sáng mà đã có không ít những du khách ra đây chơi đùa, nhưng chẳng mấy ai hứng thú với việc nhặt những đóa hoa rơi ướp vào túi thơm. Một đám thanh niên có vẻ giống với sinh viên đại học đang chuyện trò huyền ảo, tíu tít tạo dáng chụp ảnh, lưu lại những khoảnh khắc đẹp để dưới tán cây hoa lê lạ lùng.

Trong số những nữ sinh có một cô gái cột tóc đuôi ngựa vô cùng xinh xắn, cứ nhìn chăm chăm vào Dạ Ly đang đứng bất động. Một lát sau, cô gái đó lấy hết can đảm, đến gần, nói: “Anh đẹp trai, anh có thể hơi nghiêng mặt lên một chút nữa, tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, giữ nguyên về mặt đầu buồn nhìn lên tán cây hoa lê, em sẽ chụp cho anh bức ảnh thật đẹp!”

Nói xong, đám nữ sinh phía sau cũng cười rộ lên. Dạ đại họa quay đầu nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh, cười tươi như hoa, nói: “Ai da, anh đứng đây lâu như vậy chính là để thu hút sự chú ý của các em, các em không đến bắt chuyện với anh, lại còn biến anh thành cây hoa lê thứ hai sao?”

Mấy cô gái đó nghe Dạ đại họa hài hước trêu chọc, cũng cười rộ lên.

Cô gái cột tóc đuôi ngựa đột nhiên đưa máy ảnh cho anh ta, nói: “Nếu thế thì anh đẹp trai chụp giúp chúng em mấy tấm ảnh chung nhé!”

Sau khi chụp hình xong, Dạ đại họa thuận lợi hòa vào nhóm mấy nữ sinh kia. Nghe nói mấy cô gái đó đều là sinh viên khoa Sinh của một trường đại học, Dạ Ly cảm thấy hứng thú, liền kết vòng hoa thành một chiếc vương miện nhỏ, đội lên đầu, nói: “Các em đều là những sinh viên khoa Sinh, vậy có phát hiện ra đây vốn dĩ không phải là hoa lê không, làm gì có cây hoa lê nào đến tháng Tám, tháng Chín vẫn còn nở rộ cơ chứ!”

Đối phương chau mày, hỏi lại: “Vậy theo anh thì đây là loại hoa gì?”

Dạ Ly cười tếu táo: “Đây là Bạch Mạn Đà La. Loài hoa rơi đầy trên ngọn núi mà Quan Âm Bồ Tát tọa lạc, được người Trung Quốc vô cùng yêu thích. Loài hoa trắng nhỏ bé này từ trên trời cao phiêu diêu bay xuống, anh đã thấy một lần.” Dứt lời, Dạ đại họa đưa nhánh hoa lại gần mũi, hít hà hương thơm thanh khiết, khóe mắt không nén nổi nhìn lên tán cây, càng tin tưởng hơn vào những điều mình dự đoán.

“Có người đã cố ý đem cây hoa này đến trồng ở đây, muốn dùng nó để ngăn chặn sát dục.” Mấy cô gái chỉ cho rằng Dạ Ly đang nói chơi, vui vẻ cười đùa một lúc rồi dời đi. Dạ Ly mỉm cười đứng dưới tán cây một lát, đến lúc này mới khẽ cất tiếng thở dài, nói: “Cứ nói tôi là đồ dối trá, nhưng hiếm khi thấy tôi nói thật mà lại có người tin, anh nói có phải không, Quý Vân?”

Hai chữ sau cùng, Dạ Ly nói rất khẽ nhưng đối phương vẫn nghe thấy. Lời nói vừa dứt, một bóng người mờ ảo từ từ bước đến. Tóc đen, mắt sáng, áo khoác màu cà phê nhã nhặn, lịch sự. Quý Vân vẫn im lặng đứng phía sau Dạ Ly.

Dạ Ly cũng không vội, với tay kéo một cành hoa lê đùa nghịch, nói: “Mới đến đây tối qua, vậy mà sáng nay đã vội vàng ra đây ngắm hoa rồi sao?”

Đôi mắt đen láy của Quý Vân bóng ánh lên những tia sắc lạnh, không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của Dạ Ly mà hạ thấp giọng, trầm ngâm hỏi: “Tại sao anh lại lừa Lục Vi đến núi Bất Thanh?”

Dạ Ly nhướn mày, quay người lại, nở nụ cười rạng rỡ đến chói mắt: “Anh hỏi như vậy là chột dạ hay là sợ hãi?”

“Tôi cảnh cáo anh không được làm chuyện bậy bạ.”

Dạ đại họa không cảm thấy hoảng sợ bởi lời uy hiếp này, ngược lại, anh ta còn nhún vai giả bộ lấy làm tiếc, nói: “Tôi còn có cách khác sao? Tiểu Vi Vi không lên núi thì Nam Huyền cũng không chịu đi, Nam Huyền không đi thì làm sao tìm được cô ta? Ai da, anh cũng biết đấy, người ta thúc giục gấp gấp như thế, tôi thực sự cũng không có cách nào khác.”

Nghe xong những lời này, năm đầu ngón tay Quý Vân siết chặt lại, ánh mắt nhìn Dạ Ly cũng trở nên sắc lạnh hơn.

“Nếu không thì chúng ta cùng nhau thương lượng đi.” Dạ đại họa vẫn vờ cầm. “Anh và cô ta đã làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, nhất định anh biết cô ta đang ở đâu đúng không? Bây giờ anh chỉ cần nói cho tôi biết tung tích của cô ta, rồi chúng tôi sẽ trở về nhà, chuyện của anh và Lục Vi, tôi sẽ không đoái hoài tới nữa.”

Quý Vân trầm mặc, không thêm để ý, quay người rời đi. Dạ đại họa thấy thế, lớn tiếng gọi với theo: “Này, dù thế nào tôi cũng sẽ viết tên Lục Vi để vào trong túi hoa, tôi giúp anh cầu phúc nhé?” Dứt lời, Quý Vân đã đi xa.

42. Chương 42: Người Xấu

Dạ đại họa ngắm hoa, trêu chọc mấy cô gái trẻ xong, lúc này mới ung dung trở về khách sạn. Vừa mở cửa đã trông thấy Lục Vi, Tiểu Long ngồi ghế và cô nàng tê giác đang ngồi quanh chiếc bàn gỗ đặt ở giữa hiên, như đang thảo luận vấn đề gì đó.

“Mọi người an nhàn, thoải mái quá nhỉ?” Dạ Ly vừa nói vừa ngồi xuống cùng đám đông, lúc này mới phát hiện ra biểu cảm của ba người họ có vẻ vô cùng nghiêm túc. Nhìn Nam Huyền đang khoanh tay trước ngực trầm ngâm, Dạ đại họa chớp mắt. “Trà không ngon sao? Cơm sáng không hợp khẩu vị à? Ở đây buổi tối không cách âm hay là... Ồ? Tiểu Vi Vi, cô cũng như vậy là sao? Sao mặt mũi lại nhăn nhó vậy, có chuyện gì xảy ra ư?”

Lục Vi không trả lời, lúc này Tùng Dung mới rướn cổ lên, nghẹn ngào nói: “Dạ Ly, Dạ... ông chủ, Dạ... đại vương, sau khi tôi từ cửa hàng tào phớ trở về liền gặp một chuyện khiến tôi bức mình, hy vọng anh có thể giải thích sự nghi hoặc này.”

Dạ Ly quét mắt nhìn một lượt những khuôn mặt căng thẳng bên bàn trà, giả vờ giả vịt nói: “Có chuyện gì thì nói đi, ông chủ đâu rồi? Trà nguội hết rồi còn không mau đem đi thay nước? Ông chủ! Pha cho tôi một ấm trà Long Tỉnh tốt nhất rồi mang ra đây!”

“Anh hãy giải đáp vấn đề của tôi trước đã!!” Thấy bộ dạng của Dạ đại họa không mấy để ý, cô nàng tê giác tức đến phát cáu, đập bàn đứng lên, nói: “Tôi càng nghĩ càng thấy không đúng, trước khi đến núi Bất Thanh, anh thừa biết tôi muốn chạy trốn, vậy mà anh vẫn cố tình đưa tôi đi theo. Đúng lúc tôi tháo chạy thì gặp phải những chuyện kỳ quái kia. Là do anh cố ý đúng không?”

Sau khi những chữ cuối cùng được rít qua kẽ răng, khuôn mặt xinh đẹp của Tùng Dung trở nên méo mó, như thể để chứng minh lời cô ta nói là thật. Dạ Ly đưa cô ta đến núi Bất Thanh, quả thực rất đáng nghi ngờ. Mặc dù năng lực của Dạ đại họa rất lợi hại nhưng điểm yếu lớn nhất của anh ta chính là: cái mũi không linh. Anh ta sớm biết núi Bất Thanh có yêu ma càn quấy, lại muốn nhử cò tận gốc nên quyết định đưa cô nàng tê giác giỏi đánh hơi này theo. Nghĩ vậy, Tùng Dung hít một hơi khí lạnh, tiếp tục nói: “Anh rõ ràng là cố ý! Anh cố ý thả tôi ra để làm mồi dụ! Nếu... nếu tôi qua tên kia phát điên, nói không chừng bây giờ, đến thi thể của tôi cũng chưa chắc đã tìm thấy!”

Đối diện với những chứng cứ phạm tội rõ ràng như thế, sắc mặt Dạ Ly vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhún vai nói: “Không sai, kể ra thì cô cũng không đến nỗi ngốc nghếch như tôi tưởng, trong thời gian ngắn như vậy đã biết rõ ràng mọi chuyện rồi.”

“Anh...” Cô nàng tê giác tức giận nhảy dựng lên. Dạ Ly nhanh chóng hướng ánh mắt dò xét lên khuôn mặt Lục Vi và Tiểu Long ngốc nghếch, nói: “Hai người cũng có chuyện nói sao? Không phải tôi lại trêu chọc gì mấy người đấy chứ?”

Vi Vi cười lạnh. “Đúng vậy, anh không trêu chọc tôi và Nam Huyền, nhưng anh đã trêu chọc một người khác...” Nói xong, Vi Vi khẽ vỗ tay mấy cái, tức thì, từ trên mái hiên liền xuất hiện một luồng sáng chói lòa. Trong nháy mắt, Tiểu Nhược đã chạy ngay đến núp sau Nam Huyền, ánh mắt lạng lẽ, chăm chú quan sát Dạ Ly.

“Anh nhìn tiểu hòa thượng này có quen không?”

Dạ đại họa ngấm ngĩa Tiểu Nhược, xoa xoa cằm nhìn trời, điệu bộ thản nhiên như chẳng liên quan gì đến anh ta. “Ồ, cũng quen quen.”

“Đương nhiên là anh quen quá rồi!” Vi Vi kéo Tiểu Nhược lại gần, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Nhược, cậu còn nhớ hình dáng của anh ta không?”

Tiểu rùa đen nghe thấy vậy thì gật đầu một cách khó khăn, đôi mắt đen láy đảo một vòng rồi dừng lại trên người Dạ Ly, cắn chặt răng, chỉ tay vào anh ta, nói: “Chính... chính là hắn ta! Hắn ta chính là tên xấu xa đã thả Thiên Đầu Phật ra!”

Tiểu rùa đen vừa dứt lời, không gian bỗng trở nên yên tĩnh. Ngoài sân vọng lại tiếng cười nói, nô đùa của trẻ con, thi thoảng còn có một vài tiếng chó sủa phụ họa, nhưng những người đang có mặt trong căn phòng này lại giống như đã cách ly khỏi thời gian, không gian, yên lặng đến rợn người. Dạ đại họa trầm mặc hồi lâu, lúc này mới từ từ cúi xuống nhìn lại mình, trên người không biết từ lúc nào đã vương đầy tơ nhện. Thấy thế, Dạ đại họa nhếch môi cười: “Ồ, sợ ý quá!”

Tùng Dung chống nạnh, hừ hừ nói: “Đây chính là dây trói của Tây Tạng Quốc ta, trước lúc ta rời khỏi nhà đã lấy trộm được một ít. Quái vật có yêu lực càng cao nó càng trói chặt, dù người lợi hại đến đâu cũng không thể thoát được.” Kỳ thực, ngay từ đầu, cô nàng tê giác đã nghĩ đến việc dùng bảo bối này để chạy trốn khỏi Dạ Ly, nhưng vì khiếp sợ trước thực lực không thể lường trước của đối phương nên cô nàng vẫn không dám dùng thử. Nhưng bây giờ, cô ta và Thần Long Nam Huyền đã ở cùng một chiến tuyến, cho dù Dạ Ly có lợi hại thế nào thì cũng không còn đáng sợ nữa.

Trong lúc nói chuyện, mạng nhện đã lạng lẽ giăng lên hai má Dạ Ly, bó chặt từ đầu đến chân anh ta. Dạ Ly thở dài, vẫn làm ra vẻ thản nhiên, lạnh lùng nói: “Ầy ầy, các người làm như vậy là không được. Trong này còn có cả người phạm nữa đấy. Vừa rồi tên tiểu hòa thượng kia đã làm những chuyện kỳ quái, bây giờ lại đến lượt cô trói tôi như thế này, để ông chủ và Tương Ảnh nhìn thấy thì...”

“Anh yên tâm!” Không đợi Dạ Ly nói hết câu, Vi Vi đã ngắt lời. “Trong hai tiếng đồng hồ nữa, bọn họ sẽ tạm thời chìm vào giấc ngủ, việc anh nên quan tâm lúc này là sau hai tiếng đồng hồ nữa anh sẽ ở đâu.”

Dạ Ly giả bộ đáng thương, ỉu xìu nói: “Tiểu Vi Vi, nói tôi ăn hiếp người khác đã đành một nhẽ, lẽ nào ngay cả cô cũng không tin tôi sao? Tôi toàn tâm toàn ý với cô như vậy vẫn chưa đủ tốt ư?”

“Nếu anh thực sự tốt với tôi thì đã chẳng gạt tôi lên núi Bất Thanh!” Vi Vi nhíu mày, càng nhìn vẻ mặt vờ vịt của Dạ đại họa càng thêm tức giận. “Còn nữa, vì sao anh lại thả Thiên Đầu Phật ra? Rốt cuộc anh đang có âm mưu gì?!”

Dạ Ly nước mắt lưng tròng. “Nếu tôi nói ra hết thì các người có thể tháo sợi dây này ra cho tôi không? Trói tôi như trói phạm nhân vậy, khó coi quá!”

“Hừ, người bây giờ khác gì phạm nhân đâu.” Cô nàng tê giác xoay ngược tình thế, vênh mặt, tròng mắt nói to. “Tốt nhất người nên thành thật khai báo, bằng không bản cô...” Tùng Dung còn chưa nói xong từ “nương”, khóe miệng đã tạo thành hình chữ O tròn trĩnh, nghẹn họng, không thốt ra được tiếng nào.

Vừa rồi Dạ Ly còn ngậm đắng nuốt cay ngồi bất động bên ghế, vậy mà chỉ trong nháy mắt, anh ta đã nhanh chóng thoát ra, trên đất vương vãi những đoạn dây trói đứt rời. Lúc này, cô nàng tê giác vẫn đang thần thờ nhìn những sợi dây trói bảo bối của mình, phía sau bỗng truyền đến một tiếng động lớn, quay đầu nhìn lại, Nam Huyền và Dạ Ly đang dồn nhau vào góc tường.

Ách! Nói chính xác là Tiểu Long ngốc nghếch đang từng bước tiến lên, ép Dạ Ly về phía sau. Ngay cả sợi dây bảo bối này cũng không trói được anh ta, rốt cuộc Dạ Ly thuộc giống gì? Hơn nữa, từ lúc quen biết anh ta tới nay, chưa ai từng thấy anh ta ra tay. Không biết khi thực sự phải chiến đấu, anh ta sẽ lợi hại đến mức nào.

Lục Vi và Tùng Dung đều hiểu thế cục lúc này đang nghiêng về bên nào, khuôn mặt nhất thời xám đen. Bên kia, Dạ đại họa dùng một bức bình phong ngăn cản sự công kích của Nam Huyền, ngọt nhạt nói: “Ầy ầy, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đường hoàng được không? Tôi chỉ cảm thấy khó chịu khi bị sợi dây đó siết chặt nên mới giãy ra thôi mà. Còn nữa, Tiểu Long ngốc nghếch, cậu đừng có hao phí sức lực như thế, thần lực chưa khôi phục hoàn toàn, còn muốn trêu đùa với tôi sao?”

Mặc dù những lời nói của Dạ Ly có vẻ tự cao tự đại nhưng đó là sự thực. Vi Vi cắn cắn môi, chợt nghĩ đến vị đại thúc Nhạc Linh đáng khinh kia đã từng nói, năm đó Tiểu Long ngốc nghếch bị thương nặng, có thể bảo toàn được tính mệnh đã là một việc quá may mắn rồi, nếu muốn hồi phục thần lực như cũ thì cần đến một trăm tám mươi năm trở lên. Muốn đấu lại Dạ ma vương hùng mạnh lúc này, cả ba người bọn họ có hợp lại cũng chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi. Nhưng nếu Dạ Ly tạm thời không có ác ý gì...

“Nam Huyền!” Lục Vi lên tiếng, ý muốn bảo Tiểu Long ngốc nghếch dừng tay. Sau khi cùng Nam Huyền trao đổi suy nghĩ qua ánh mắt, lúc này cô mới bình tĩnh nói: “Dạ Ly, rốt cuộc anh làm thế là vì lý do gì?”

Dạ Ly gỡ bỏ kết giới bao quanh mình, biểu hiện vô cùng hữu hảo, nói: “Tôi làm như vậy cũng là bất đắc dĩ thôi, hừ, tôi thả Thiên Đầu Phật ra cũng chỉ vì... muốn tìm một người.” Dứt lời, Dạ Ly lại nhìn sang phía Tiểu Nhược, nói: “Ta biết Thiên Đầu Phật đã giẫm nát đồng bọn của người, thật sự xin lỗi, ta không cố ý.”

Tiểu Nhược nghe thấy vậy lại cảm thấy sợ hãi, núp ra sau lưng Lục Vi, nhưng vẫn tò mò thò nửa cái đầu ra nhìn chằm chằm, dò xét Dạ Ly.

Nam Huyền nhếch khóe môi, cười khẩy một cái, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Anh muốn tìm ai?”

Dạ Ly ôm cổ họng, ho khan hai tiếng, nói: “Chắc là bị đau họng rồi! Ý của tôi là chúng ta cùng ngồi trước rồi từ từ nói, có được không?” Dứt lời, Dạ đại họa rất tự nhiên nheo cặp mắt khinh bỉ nhìn Tùng Dung, cô nàng tê giác ban nãy còn tỏ ra cao ngạo giờ bỗng run rẩy, gạt nước mắt, nói: “Vây... để tiểu nhân đi pha trà.”

— — — — — Tôi là đoạn phân cách người hầu — — — — —

Hương trà lan tỏa. Bốn người kéo theo cả tiểu rùa đen, trịnh trọng ngồi quây quanh chiếc bàn gỗ liêu, nghe tên chết tiệt kia kể lại chuyện xưa. Nhấp một ngụm trà Long Tĩnh, nhắm nháp vị thơm ngọt còn lưu lại nơi đầu lưỡi, Dạ đại họa cuối cùng cũng thư thái trở lại, nhẹ giọng nói: “Nói đến gia môn bất hạnh, thực ra người tôi tìm chính là chị ruột của tôi...”

“Chị ruột?” Lục Vi lú lười. “Anh còn có chị ruột sao?” Cho đến lúc này, trong suy nghĩ của Lục Vi, Dạ đại họa chính là một tên lãng tử chơi bời, điển hình cho cái gọi là “một người ăn no cả nhà không đói”, nhưng không ngờ, tên lãng tử đó đột nhiên có chị gái, mà còn là chị ruột...

Điều này thực sự không hợp logic lắm.

Dạ Ly gật đầu. “Nếu không vì bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn gặp chị ta, chỉ là trong nhà gần đây xảy ra nhiều chuyện, các bậc trưởng lão đều muốn tìm chị ta về. Mà chị ta lại rất ham chơi, không biết lưu lạc phương nào, cho nên tôi mới phải dùng chút thủ đoạn.”

Đôi mắt Nam Huyền đầy vẻ thâm thúy. “Thủ đoạn mà anh nói chính là mở kết giới, thả Thiên Đầu Phật ra gây hại cho con người sao?”

Dạ Ly nhún vai. “Thứ nhất, Thiên Đầu Phật chỉ ăn yêu ma quỷ quái, từ trước đến nay chưa từng ăn thịt con người, vì thế không tính là có nguy hại cho loài người. Thứ hai, tôi xin cam đoan với mọi người, chỉ cần tìm được bà chị hư hỏng kia về, tôi sẽ lập tức bắt Thiên Đầu Phật nhốt về chỗ cũ.”

Vi Vi suy nghĩ. “Anh tìm chị mình thì có liên quan gì đến Thiên Đầu Phật?”

Dạ Ly im lặng, liếc nhìn Tiểu Long ngốc nghếch một cái, sau đó mới chậm rãi nói: “Người chị ngốc nghếch đó của tôi, hừ, có sở thích... lo chuyện bao đồng. Hơn nữa, chị ta đã ở núi Bất Thanh một thời gian, nếu như chị ta biết ở đây xảy ra chuyện, nhất định sẽ quay trở về xem cảnh náo nhiệt.”

Nam Huyền nghe thấy vậy thì lên thở phào một tiếng, ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn Dạ Ly. Dạ đại họa vẫn thản nhiên cười tếu, nhìn Nam Huyền, nói tiếp: “Thực ra chị ta đã đến đây.”

“Đến rồi sao?” Lục Vi trừng mắt, do dự nói: “Anh nói, chị anh cũng đến đây rồi?”

“Ừm, Thiên Đầu Phật được thả ra, mặc dù không làm gì ảnh hưởng đến người dân ở trấn Bất Thanh, nhưng chúng ta cũng đã thấy, lũ yêu ma quỷ quái vì Thiên Đầu Phật mà rời đi, tác oai tác quái khắp nơi. Yêu khí bao trùm, người dân sớm muộn gì cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Vi Vi nghẹn ngào, trong lòng trào dâng một sự tức tối. Vậy mà Dạ yêu nghiệt người còn dám thề sống thề chết rằng Thiên Đầu Phật tuyệt đối không gây nguy hại gì cho loài người? Chiết tiết!!!

Tùng Dung nghe thấy thế, trong đầu bỗng hiện lên bóng dáng gã tiểu chính thái yêu kiều tối qua, bưng tỉnh: “Lẽ nào, người đứng dưới gốc cây đốt đèn đỏ không phải để hại dân chúng, mà chỉ muốn giúp họ xua đuổi yêu khí trên người, tránh gặp những chuyện không may?”

Dạ Ly gật đầu. “Đúng vậy, hấn cố ý khống chế người dân, thổi mùi hương Mạn Đà La vào đèn lồng, thứ nhất là để uy hiếp lũ tiểu yêu, tiểu quái ở núi Bất Thanh, thứ hai là bảo hộ thôn trấn. Mọi người không phát hiện ra rằng tối qua rất yên tĩnh sao? Trên đường chỉ có bóng dáng con người, nửa bóng hình ma quỷ cũng không thấy.”

Vi Vi chống cằm suy nghĩ. Quả thực, ngay cả ở Cẩm Thành, chỉ cần nhập nhạng tối là đã khó tránh khỏi đụng phải một vài tiểu yêu, tiểu quái trên đường, nhưng ở trấn Bất Thanh này, lũ yêu quái hống hách lộng hành là vậy, nhưng sau khi họ đến đây, buổi tối lại vô cùng yên tĩnh. Nhưng cứ ban ngày ban mặt, bọn chúng lại làm loạn, còn cố tình để mình xuất hiện trên truyền hình...

Nghĩ đến đây, Lục Vi đang định nói tiếp, chợt nghe thấy Dạ đại họa nheo mắt tổng kết: “Cho nên tôi có dự cảm, ngày hôm nay nhất định sẽ xảy ra một số chuyện vô cùng thú vị.”

Nam Huyền dừng ánh mắt ở phía cửa một lúc, khó khăn nói: “Không cần dự đoán, điều đó đã đến rồi.”

43. Chương 43: Bỏ Nhà Theo Trai

Vi Vi thuận theo tiếng nói ngẩng đầu nhìn, vừa thấy khuôn mặt mới xuất hiện liền sững sờ, ngây ngốc lắm lắm: “Quý Vân?” Tại sao anh ấy cũng đến trấn Bất Thanh?

Dạ Ly thấy Quý Vân chậm rãi bước vào, ôm bụng cười thành tiếng, giọng nói thốt ra chỉ đủ để Lục Vi và Nam Huyền nghe thấy: “Chính thất, lớn nhỏ đều đã đến đông đủ rồi, được lắm, thật sự rất tốt.” Chính thất Nam Huyền không nói gì, chỉ khoanh tay trước ngực, lặng lẽ quan sát.

Trong số năm người đứng đó chỉ có cô nàng tê giác là nhanh nhẩu đứng dậy, điệu bộ ngúng nguẩy như một đứa trẻ, chạy đến trước mặt Quý Vân, làm nũng, hờn dỗi nói: “Quý Vân, sao anh lại đến đây? Đáng ghét, đến mà cũng không nói trước với người ta một tiếng.”

Lời vừa thốt ra, mọi người đều bị vẻ ồm ồm của Tùng Dung làm cho nổi hết da gà. Một lúc sau, Vi Vi mới chợt nhớ ra Quý Vân đã từng cùng Tùng tiểu thư... Hừm, họ đã từng có một giai đoạn quan hệ mập mờ như thế. Nói vậy thì, Quý Vân đến đây là để tìm Tùng Dung sao?

Nghĩ vậy, Vi Vi khẽ ngắc đầu liếc nhìn Quý Vân dò xét, vừa nhìn lên liền chạm phải ánh mắt sắc lẹm về đối phương, trái tim chợt loạn nhịp, hai gò má ửng đỏ. Đối với sự nhiệt tình thái quá của Tùng Dung, vẻ mặt Quý Vân vẫn hết sức lạnh lùng, băng giá, sau khi lịch sự gật đầu chào hỏi, anh khẽ nói: “Tôi đến tìm Lục Vi có chút việc.”

Quý Vân vừa dứt lời, nụ cười trên khuôn mặt cô nàng tê giác bỗng đông cứng lại, liếc ánh mắt sắc lẹm về phía Lục Vi vẫn đang ngồi chết sững bên bàn nước. Vi Vi thở dài, quả nhiên con gái trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, nhưng cô vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên, ồ lên: “Tìm tôi à?” Phải có việc quan trọng lắm thì Quý Vân mới đích thân đến tận núi Bất Thanh tìm cô, còn nữa, làm sao anh biết bọn họ đang ở núi Bất Thanh?

Bao nghi vấn chất chứa trong lòng, Vi Vi còn chưa kịp nói ra thì Quý Vân đã nhìn cô, khẽ gật đầu. “Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.”

©STENT: .luv-ebook

Ra khỏi khu tứ hợp viện, hai người lững thững bước đi trên con đường cái quanh co. Lục Vi sánh vai bên cạnh Quý Vân, nhất thời không biết nên nói gì, bầu không khí có chút ngại ngùng, xấu hổ, suy nghĩ của cô cũng trở nên lộn xộn, rối rắm.

Núi Bất Thanh, Thiên Đầu Phật, những chiếc đèn lồng quỳ di, Bằng Huyền Quy... Mới lên núi Bất Thanh có một buổi tối mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bộ não Lục Vi vốn đã chậm tiêu, đột nhiên phải tiếp nhận thêm một lượng thông tin lớn như vậy nữa khiến cô không khỏi đau đầu. Lúc này Quý Vân lại bỗng nhiên xuất hiện một cách thần bí, nếu giờ có ai đó nói với cô, việc Quý Vân đến núi Bất Thanh và những chuyện kỳ quái kia không liên quan tới nhau thì có đánh chết cô cũng không tin.

Nghĩ đến đây, Vi Vi khẽ cắn môi, do dự nói: “Cái kia...”

“Lên xe đi!” Lúc Vi Vi rụt rè lên tiếng cũng là lúc Quý Vân đột nhiên cất lời.

“Hả?” Lục Vi bỗng ngây ngốc, tròn mắt nhìn Quý Vân, thấy anh bước tới trước, mở cửa xe.

Nửa giờ sau, Lục Vi ngồi trên ghế phụ, nhìn bên ngoài, phong cảnh quen thuộc dần lùi xa, lúc này cô mới cảm thấy có điều gì đó không hợp lý.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Quý Vân thản nhiên nói: “Đưa cô về nhà.”

Câu nói vừa thốt ra, Lục Vi sững sờ ngồi ngây tại chỗ, hồi lâu sau mới tiêu hóa hết ý nghĩa trong câu nói đơn giản của Quý Vân. “Đưa tôi về nhà?” Vi Vi nhúu mày, nghi hoặc nhìn anh. “Anh nói vậy là sao?”

Quý Vân không chớp mắt, vẫn chuyên tâm lái xe, nói: “Chẳng sao cả, chỉ là đưa cô về nhà thôi.”

Lục Vi chỉ còn biết im lặng. Quý Vân đi cả ngàn dặm xa xôi, lái xe suốt năm tiếng đồng hồ đến trấn Bất Thanh chỉ để đón mình về Cẩm Thành thôi sao? Lục Vi hít một hơi thật sâu, ngữ khí dịu hần xuống, cắn răng nói hai từ: “Dừng xe!”

Bất luận hành động này của Quý Vân xuất phát từ mục đích gì đi chăng nữa thì Lục Vi cũng không thích người khác quyết định thay mình, nhất là anh còn chẳng thêm hỏi qua ý kiến của cô.

Nhưng xe vẫn chạy băng băng trên đường, không hề có biểu hiện sẽ dừng lại. Thấy thế, tất cả những nỗi bức dọc trong lòng Lục Vi như ngọn lửa được đổ thêm dầu, nhanh chóng bốc lên. Vi Vi cao giọng, nói: “Anh Quý, xin anh dừng xe lại!”

Quý Vân im lặng, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, cất giọng buồn bã như phả vào đó cả tiếng thở dài náo nức: “Vi Vi, hẳn là cô đã nhận ra, núi Bất Thanh đang gặp nguy hiểm.”

Lục Vi nghe thấy thế thì bất giác giật mình, đây là lần đầu tiên Quý Vân gọi cô hai tiếng “Vi Vi”. Lục Vi thấy sắc mặt anh như đông cứng lại, lúc nói không hề có biểu hiện đùa cợt, càng khiến người khác cảm thấy bất an. Nếu thực sự như lời anh nói thì cô càng không nên cứ thế mà rời khỏi núi Bất Thanh, ít nhất mọi người cũng phải cùng rời đi.

Nghĩ đến Tiểu Long ngốc nghếch và Băng Huyền Quy vẫn còn ở trên đó, Vi Vi vội vàng nhồm dậy. “Như thế thì tôi càng phải quay lại, Nam Huyền và bọn họ vẫn còn ở trên đó... Không được, không được, Quý Vân, anh mau dừng xe lại, không! Không được! Phải quay lại thôi!”

Vi Vi vừa nói vừa định quay sang kéo tay Quý Vân, nhưng bàn tay còn chưa động được vào ống tay áo liền nghe thấy bên tai truyền đến tiếng phanh gấp. Quý Vân cuối cùng đã chịu dừng xe.

“Chúng ta...”

“Vi Vi.” Lục Vi còn chưa nói xong, Quý Vân đã ngắt lời. Anh quay lại, nhìn thẳng vào Lục Vi, đôi mắt đen thẫm, u tối như vực thẳm, tựa hồ muốn nhìn thấu tận cùng tâm can của đối phương. Nhất thời, Vi Vi không biết tại sao lại ngây ngốc, si mê nhìn chăm chăm vào đôi mắt ấy, không có cách nào để thoát ra.

“Vi Vi hãy nghe theo tôi nói.” Giọng nói của Quý Vân thâm trầm mà ấm áp, mê hoặc lòng người, khiến tinh thần Lục Vi từ từ an tĩnh lại. “Lúc này núi Bất Thanh đang xảy ra một số chuyện, tôi đưa cô rời khỏi nơi này trước đã.”

Nghe xong những lời này, đôi đồng tử của Lục Vi từ từ dần ra, rõ ràng như gương sáng mà lại không thể nào mở ra được. Cô nhìn chăm chăm vào Quý Vân, chậm rãi lặp đi lặp lại: “Anh đưa tôi rời khỏi đây.”

“Đúng, tôi đưa cô rời khỏi đây, đừng suy nghĩ về anh ta nữa, được không?”

Mi mắt Lục Vi dần khép lại, trong đầu như đang vẩn vơ suy nghĩ ngàn vạn điều nhưng không thể tìm ra được vấn đề cốt yếu. Cô vùng vẫy đấu tranh và do dự một hồi, nhưng đột nhiên lại cúi thấp đầu, đáp: “Được!” Nói xong, cô nhắm mắt lại, thiếp đi. Quý Vân thở dài, cởi áo khoác đắp lên người Lục Vi, khởi động xe rồi rời đi.

— — — — —Tôi là đoạn phân cách cảnh lái xe— — — — —

Cùng lúc đó, tại khu nhà tứ hợp viện ở trấn Bất Thanh, Tiểu Long ngốc nghếch đang đứng trên nóc nhà, phóng tầm mắt nhìn về phía núi Bất Thanh xa xa. Đang trầm ngâm suy nghĩ, Nam Huyền liền nghe thấy tiếng bước chân thong dong từ phía sau truyền đến, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Dạ đại họa.

Dạ Ly bậm môi, thông thả bước đến gần Tiểu Long ngốc nghếch, nói: “Đứng cao thế này, ngoài việc quan sát được núi Bất Thanh, còn có thể nhìn thấy Tiểu Vi Vi nhà cậu vừa mới bị người ta kéo lên xe đi mất rồi phải không?” Dứt lời, Dạ Ly làm ra vẻ rầu rĩ, ghé sát vào tai Nam Huyền, nói nhỏ: “Cô ấy bỏ trốn theo trai mà cậu không đuổi theo sao?”

Nam Huyền vẫn trầm mặc không thềm lên tiếng, hồi lâu sau mới quay đầu, nhìn Dạ Ly trừng trừng: “Anh mau nói cho tôi biết, người anh muốn tìm rốt cuộc là ai?”

Dạ Ly nhanh chóng thu lại nụ cười cợt nhả, hắng giọng, chậm rãi ngồi xuống. “Cậu cố ý để cô ấy bị Quý Vân đưa đi sao? Không muốn cô ấy ở lại vùng đất lắm thị phi này ư?”

Tiểu Long ngốc nghếch nhìn xuống lòng bàn tay mình, không trả lời mà nói: “Lúc tôi vừa tỉnh lại, anh nói với tôi là Lạc nhờ anh chăm sóc tôi. Dạ Ly, hãy nói cho tôi biết, trong suốt một nghìn năm tôi hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Dạ Ly nhếch mép cười thâm thúy. “Không phải tôi đã nói rồi sao? Sau khi cậu hôn mê bất tỉnh, chủ nhân yêu quý của cậu trở về thấy tình trạng của cậu như vậy liền nổi giận lôi đình, truy đuổi Thiên Đầu Phật và

lũ chấp niệm kia, quăng tất cả bọn chúng vào địa lao. Sau đó... hừ, chắc cậu cũng biết tính cách của Lạc rồi đây, mười chỗ ăn chơi thì phải đến chín chỗ có bóng dáng của chị ta. Hô hô, tôi cũng khổ sở, bị chị ta cưỡng chế bắt làm vú em cho cậu...”

Ánh mắt của Tiểu Long ngốc nghếch chợt sáng lên, anh ta không cảm thấy hứng thú với màn kịch độc diễn của Dạ đại họa. Nam Huyền trầm ngâm đôi mắt nhìn về núi Bất Thanh, lát sau lẩm bẩm: “Lạc... chủ nhân của tôi chính là người chị ruột của anh, đúng không?”

Tí tách!

Cuộc trò chuyện tựa như một mặt hồ yên ả bỗng nổi trận gió lớn, làm gợn lên những đợt sóng lăn tăn. Dạ đại họa vẫn im lặng. Một cơn gió khê lướt qua, cuộn đám lá khô bay xào xạc, hai người vẫn im lặng, không ai nói một lời.

Hồi lâu sau, Dạ Ly mới hắng giọng, thản nhiên nói: “Cậu phát hiện ra từ lúc nào vậy?”

Nam Huyền lắc đầu, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh. Anh phát hiện ra từ lúc nào ư? Đường như là từ khi biết được Thiên Đầu Phật vẫn tồn tại, và cũng có thể là khi ở gần bên Vi Vi trong gang tấc...

Mặc dù, Vi Vi và chủ nhân có hơi thở và mùi hương giống nhau nhưng anh lại có cảm giác họ không phải là một. Ban đầu, Tiểu Long ngốc nghếch còn giận dữ nói Lạc đã thay đổi, nhưng lâu dần mới phát hiện ra, người này không phải là Lạc. Nam Huyền nhắm mắt, thần sắc có chút mệt mỏi, quả thực, anh ta nên sớm nghĩ đến điều này. Tuy Lạc toàn làm những việc quái đản, không bao giờ ở yên một chỗ nhưng nếu đã thấy anh ta hôn mê bất tỉnh, tại sao cô ấy còn tùy tiện giao anh ta cho người khác?

Dạ Ly tính tình tinh quái, có ánh mắt giống hệt chủ nhân, quả thực họ là chị em ruột cũng chẳng lấy gì làm lạ. Chỉ là rốt cuộc bây giờ Lạc đang ở đâu? Nam Huyền ngáp ngừng giây lát, lên tiếng: “Trước khi đến núi Bất Thanh, hình như tôi đã gặp cô ấy một lần. Chỉ là lúc đó cô ấy vội vàng đuổi theo Thiên Đầu Phật, không hề trông thấy tôi.”

Dạ đại họa lắc đầu, nói: “Nam Huyền, không ngờ cậu...”

“Anh không nghĩ là tôi lại giữ im lặng như thế sao?” Nam Huyền nghiêng đầu nhìn Dạ Ly, quả nhiên khuôn mặt tuấn tú ấy vẫn vô cùng thản nhiên. Tiểu Long ngốc nghếch hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói tiếp: “Anh sợ sau khi tôi tỉnh dậy, không thấy Lạc sẽ phát cuồng, làm loạn, cho nên mới cố ý dùng Vi Vi để lừa gạt tôi phải không? Nhưng tại sao mùi hương trên người Vi Vi và Lạc lại giống nhau đến thế?”

“Hừ!” Dạ Ly thở dài, xoa cằm cười khổ. “Vấn đề này, cậu nên đích thân tìm chủ nhân tốt của cậu mà hỏi. Năm đó, sau khi phong ấn Thiên Đầu Phật, chị ta nói đi là đi, để tôi một mình giải quyết đồng tàn tro rồi như tờ vò. Nếu không phải tôi tìm đến Lục Vi, nói không chừng cả Cẩm Thành đã bị hủy diệt rồi. Cậu cho rằng tôi muốn làm thế lắm sao?”

Nam Huyền quen biết Dạ đại họa đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy anh ta nói những lời ai oán mà chân thành đến thế, cảm động giật giật khóe môi, không biết phải nói sao.

“Dù sao thì Vi Vi rời khỏi núi Bất Thanh lúc này cũng là tốt cho cô ấy.” Nam Huyền lẩm bẩm, tựa hồ đang hạ một quyết tâm rất lớn. “Dạ Ly, anh hứa với tôi một chuyện.”

“Hả?”

“Tạm thời... đừng nói cho Vi Vi biết sự thật này. Tôi muốn đích thân nói cho cô ấy biết.”

Dạ Ly nghe thấy vậy thì im lặng, dứt tay vào túi quần, khê đáp: “Được!” Cái gì phải đến, sớm muộn gì cũng sẽ đến.

44. Chương 44: Quỷ Áp Xe

Trong xe, Lục Vi nửa tỉnh nửa mê, cảm giác hít thở có chút khó khăn. Đường như có cái gì đó đang quẩn chặt lấy cô, khiến cô càng lúc càng khó chịu. Tự đáy lòng Vi Vi trào dâng một nỗi sợ hãi khôn cùng, cảm giác cần cố gắng ngắc, tứ chi nặng nề không sao cử động được. Lúc cô cố giãy giụa, tưởng chừng có thể thoát ra được rồi, trên người đột nhiên lại có thứ gì đó như nặng nghìn cân từ từ ép chặt.

Nhất thời, nước mắt Lục Vi bỗng trào ra, cảm giác này lại vô cùng quen thuộc: Mình đang bị ép lên giường. Nhưng rõ ràng cảm nhận được độ lắc lư của xe ô tô đang chạy trên đường, Lục Vi lặng lẽ sửa lại câu cho đúng – là quỷ áp xe.

Mới vừa rồi, Lục Vi bị mê man, có lẽ vì thế nên dễ dàng nhiễm âm khí, nhưng giữa ban ngày ban mặt mà bị bóng đè thì thật giống với cô gái còn xuân lần đầu lên kiệu hoa... vẫn còn ngỡ ngàng. Nếu thực sự đúng như những gì cái mồm quạ đen của Dạ đại họa đã nói, thì lũ tiểu yêu ở núi Bất Thanh buổi tối không dám xuất đầu lộ diện vì sợ mùi hương Mạn Đà La, nhưng giữa ban ngày ban mặt lại mặc sức càn quấy.

Vi Vi bối rối không biết phải làm sao, bỗng nhiên lại cảm thấy có người đang nhẹ nhàng vỗ lên vai mình. Một giọng nói trầm ấm, ôn hòa cất lên: “Không được phép chạm vào cô ấy.” Dứt lời, Lục Vi liền cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng. Cô khẽ mở mắt, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Quý Vân ngồi bên ghế lái, chiếc cổ cứng ngắc như hóa đá giờ đã cử động được, chân tay cũng nhẹ nhõm hơn.

Quý Vân vẫn bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói: “Cẩn thận không cảm lạnh.”

Vi Vi nhìn chiếc áo khoác nam đang đắp trên người mình, trong lòng vẫn sợ hãi, nhú mào, hạ thấp giọng, nói: “Tôi bị quỷ áp xe.”

Nghe thấy vậy, Quý Vân khẽ mỉm cười, đính chính lại: “Do lúc ngủ thần kinh bị ức chế quá mà thôi, cô không nên nghĩ ngợi nhiều như thế.” Thấy Quý Vân vẫn giữ nguyên dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị như cũ, Lục Vi bất giác líu lưỡi, vậy câu nói của anh ban nãy là sao chứ?

Nghĩ vậy, Lục Vi trầm mặc, chính cô cũng không biết rõ thân phận thật của Quý Vân, luôn cho rằng anh và tên quái vật Dạ Ly kia hoàn toàn không giống nhau. Quý Vân đi làm, ăn uống, nghỉ ngơi đều giống những người bình thường, nhưng dường như anh cũng biết nhiều chuyện, chuyện về khu nhà hình ống, chuyện trong thang máy lần trước... Hình như mỗi lần cô xảy ra chuyện, anh đều xuất hiện, thậm chí ngay cả tình trạng quỷ dị ở núi Bất Thanh, anh cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

“Ồ!” Nghĩ đến núi Bất Thanh, bộ não đậu phụ của Lục Vi rốt cuộc cũng hoạt động trở lại. Cô nhồm dấy, nhìn ra ngoài cửa xe, phát hiện trên người không chỉ đắp một chiếc áo khoác mà còn được thắt dây an toàn rất cẩn thận.

Quý Vân thở dài. “Không cần nhìn, chúng ta đang trên đường quay trở lại.”

“Hả?” Vi Vi mờ mịch, tưởng mình đang nghe nhầm, tròn mắt nhìn Quý Vân, lại nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa xe. Quả thực họ đang trên đường lên núi Bất Thanh.

“Vì sao?” Lẽ nào trong lúc mình ngủ, Quý Vân đã nghĩ thông suốt rồi đưa mình trở lại ư?

Quý Vân đưa tay lên lau trán, vẻ mặt như đông cứng lại, “Đường xuống núi bị phong tỏa rồi.”

“Phong tỏa?” Lục Vi mở to mắt vẻ không thể tin được, rõ ràng là không có mưa lũ, cũng không có động đất, tại sao lại bị phong tỏa chứ?

“Trên đường xuống núi, có một tảng đá to rơi xuống mặt đường, người dân trong núi không ra được, người bên ngoài cũng không vào được. Chỉ có điều...” Đôi mắt Quý Vân chợt sáng rực, nói: “Cô có cảm thấy việc này thật trùng hợp không? Giống như có người biết tôi sẽ đưa cô trở về vậy.”

Lục Vi nghe thấy vậy cũng học theo dáng vẻ của Quý Vân, nhếch khóe môi, hai đầu lông mày chau lại. Ai lại muốn cô ở lại đây chứ? Dạ đại họa? Thiên Đầu Phật? Hay... người được gọi là chị ruột của Dạ Ly đó?

“Vậy bây giờ chúng ta...”

“Trở về khu nhà nghỉ kia.” Quý Vân vừa tiếp lời Vi Vi vừa đánh xe rẽ vào núi Bất Thanh.

— — — — Tôi là đoạn phân cách quỷ áp xe — — — —

Đối với sự trở lại của Quý Vân và Lục Vi, mọi người đều không mấy may kinh ngạc, dường như hai người chỉ đi đâu đó hàn huyên một lát rồi trở về. Dụ chỉ có Dạ đại họa lúc thấy hai người tiến vào khu tứ hợp viện liền che miệng cười khi khi, trêu chọc: “Tôi đã nói rồi mà, Tiểu Vi Vi yêu quý tôi nhất, nên đâu có bỏ nhà theo trai được chứ!”

Lục Vi trừng mắt nhìn anh ta, thấy Nam Huyền đang nằm trên ghế ngủ gà ngủ gật liền đánh thức anh ta dậy, nhẹ giọng hỏi: “Tùng Dung và tiểu rùa đen đâu?”

Dạ Ly nói: “Tiểu rùa đen ở trong túi áo Nam Huyền, đã biến trở lại thành viên đá rồi. Còn cô nàng tê giác kia... Tôi bảo cô ta đi ra ngoài có chút việc, một lúc nữa sẽ quay về.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Quý Vân đi tìm ông chủ khu nhà tứ hợp viện đặt thuê phòng. Nhân lúc Quý Vân rời đi, Vi Vi tiến lại gần Dạ Ly, đang chuẩn bị lên tiếng liền bị đối phương dùng ngón tay trở che miệng. Dạ đại họa hớn hỏ, cười nói: “Tôi biết, Quý Vân muốn đưa cô đi, nhưng lại bị phát hiện nên không đi được.”

Vi Vi kinh hãi, đưa cặp mắt xinh đẹp nhìn anh ta chằm chằm. “Thì ra đúng là anh!”

Dạ đại họa vội đưa tay lên che miệng Lục Vi, ánh mắt long lanh, vẻ mặt vô tội nói: “Cưng à, không nên chuyện xấu nào cũng đổ cho tôi làm, như vậy là không tốt. Tôi là ma quái thật đấy nhưng không phải muốn làm gì cũng có thể làm được. Mọi người ở đây đều có thể làm chứng, tôi vừa mới cùng chính thất nhà cô ngồi trên nóc nhà ngắm trời xanh mây trắng.”

Lục Vi lườm anh ta một cái, nói: “Vậy có chuyện gì đã xảy ra? Nếu không phải do tên xấu xa nhà anh làm thì sao anh lại biết đường đi đã bị cấm chứ?”

Dạ Ly ho khan, buông thông tay, nói: “Bởi vì... ngay sau khi cô và Quý Vân rời đi, đài truyền hình đã gọi cho trợ lý Văn Trinh, nói đường lên núi bị một tảng đá lớn chặn nên không thể đi tiếp được.”

Nghe đến đây, Lục Vi mới chợt nghĩ đến trong khu nhà nghỉ này còn có những vị khách khác, trong đó có đại minh tinh Tương Ảnh và trợ lý của cô ta. Lần này mọi người lên núi cũng là để điều tra chân tướng của bóng hình kỳ quái xuất hiện trong phim kia. Nhưng lúc này trời đã chạng vạng mà chẳng thấy bóng dáng hai người đó đâu. Lục Vi hỏi: “Họ đi đâu rồi?”

“Sau khi nhận điện thoại không lâu, Văn Trinh biến mất. Còn Tương Ảnh...” Dạ Ly đưa tay sờ cằm, cố ý dừng lại một chút cho có phần bí hiểm, sau đó mới cười một cách giả tạo, nói tiếp: “Từ lúc chúng ta tới đây đã không thấy cô ta đâu rồi. Hô hô, người ta cũng thích được gặp cô ta, còn muốn tìm cô ta để xin chữ ký nữa kia.”

Nghe xong, đôi đồng tử của Lục Vi chợt giãn to hơn, lúc này cô mới từ từ nhớ lại chuyện đã xảy ra. Tối qua, vì chuyện những người mộng du mà cô quên mất tiếng động kỳ dị phát ra từ căn phòng sát vách. Lúc này, Văn Trinh mất tích, Tương Ảnh lại không thấy đâu, phải chăng đúng như những gì cô dự đoán, tối qua... cô ta đã bị sát hại???

Nghĩ đến khả năng này, Lục Vi nổi da gà, kéo Dạ đại họa lại gần, kể cho anh ta nghe tường tận chuyện đã xảy ra tối qua. Cô vừa nói xong, đúng lúc Tùng Dung cũng mang theo một chiếc túi từ ngoài chạy vào, thở hồng hộc, ngồi xuống ghế, lát sau đứng dậy la toáng lên.

“Dạ Ly, tên đại vương khốn nạn nhà anh, anh bắt tôi làm tạp vụ đã đành, nhưng không nên để một người phụ nữ như tôi phải làm mấy việc nặng nhọc thế này chứ! Còn bắt tôi sục sục truy tìm qua mùi hương, tôi không phải là chó... Tôi không tìm thấy cô trợ lý Văn Trinh đó đâu! Tôi chỉ tìm được cái túi rách này thôi, anh thích làm gì thì làm, bà cô này không rảnh nữa!”

Mấy lời ồn ào đó không chỉ đánh thức Tiểu Long ngốc nghếch mà ngay cả Quý Vân đang đăng ký nhận phòng ở bên ngoài cũng phải quay lại nhìn. Thấy người trong lòng bước đến, cô nàng tê giác vừa rồi còn chống nạnh chữm mắng như một mụ đàn bà chanh chua bỗng chốc im bật, cắn răng hồi lâu mới khôi phục dáng vẻ dịu dàng, nói: “A... Vân, sao hai người quay về sớm vậy?”

Lục Vi im lặng, tất cả mọi người đều đã biết chuyện bọn họ “bỏ trốn thất bại”. Vi Vi vừa suy xét, cân nhắc vừa đưa mắt nhìn sang phía Tiểu Long ngốc nghếch, đang định mở miệng nói thì Tiểu Long ngốc nghếch lại lảng tránh ánh mắt của cô.

Thấy vậy, trái tim Lục Vi bỗng vỡ vụn. Quý Vân liền gật đầu, nói: “Tôi đi xem phòng đây!” Nói xong, anh quay người bước đi.

Lúc này, Dạ Ly chỉ cười gian hai tiếng, liếc cặp mắt sắc lẹm về phía chiếc túi rách. Tùng Dung thấy Quý Vân đã lên gác, liền ngồi xuống bên cạnh Lục Vi, làm ra vẻ thê lương, oán giận nói: “Hai người hay thật đấy, chạy đi nói chuyện hàn huyên vui vẻ, để tôi lại một mình, còn bị sai ra ngoài tìm cái cô Văn Trinh gì kia nữa...”

Dạ Ly cau mày, mở cái túi ra. Lục Vi ngó đầu qua xem, bỗng giật mình kinh hãi, trong đó toàn là... các loại quần áo rách nát như một đồng vải vụn... Vi Vi nghiêng đầu hỏi: “Đây là...”

Dạ Ly tiện tay nhấc chiếc túi đó lên, kéo lại khóa rồi nói: “Đều là của Tương Ảnh...”

Tùng Dung ôm ngực, “hừ” lạnh. “Xem ra, cô trợ lý Văn Trinh này chỉ có vẻ bề ngoài nhã nhặn như vậy thôi! Dám cắt quần áo của đại minh tinh thành ra thế này, không biết cô ta đã phải kìm nén nổi oán hận đến mức nào?”

Nam Huyền im lặng. Anh vốn không quan tâm tới cái túi rách đó, thỉnh thoảng chỉ liếc mắt nhìn trộm Lục Vi, nghĩ đến những chuyện ban nãy nói với Dạ Ly, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Lục Vi lại hồn nhiên không hề hay biết, nghe Tùng Dung nói, cô càng lúc càng kiên định với suy nghĩ ban đầu của mình.

Cô chống cằm suy nghĩ. “Hôm qua chúng ta còn thấy Tương Ảnh nổi giận với trợ lý Văn Trinh, buổi tối tôi lại nghe thấy có tiếng động giống như có người thất cổ tự tử rồi rơi xuống đất, bây giờ lại tìm thấy đồng quần áo bị cắt nát kèm theo việc trợ lý Văn Trinh mất tích... Chuyện này không phải...” Chẳng phải đây chính là một vụ án giết người sao!?

“Văn Trinh nói tính tình Tương Ảnh gần đây không được tốt lắm, thế nên Văn Trinh đã bị cô ta áp bức, nhục mạ không ít lần. Cô trợ lý bé nhỏ này đã phải chịu oan ức, khổ cực biết bao nhiêu năm, cho đến tối hôm qua, cô ta không chịu nổi nữa...” Lục Vi dừng lại một lát rồi mới tiếp tục suy luận: “Vì thế cô ta đã giết Tương Ảnh. Hôm nay nghe nói đường xuống núi bị chặn, cô ta lo sợ không chạy thoát được nên mới trốn đi? Nếu sự suy đoán này là đúng thì bây giờ, thi thể nạn nhân vẫn còn ở...”

Lục Vi nói xong suy nghĩ của mình, ánh mắt vô thức hướng lên tầng hai, nhìn vào cửa sổ phòng Tương Ảnh. Một lát sau, phía sau truyền đến một tràng pháo tay, Dạ đại họa nói thêm vào: “Tiểu Vi Vi, cô đúng là thần tượng của mọi người, khả năng trình thám thật tuyệt vời! Cô không làm thám tử lừng danh như Conan quả thực là rất, rất đáng tiếc, có điều...”

Lục Vi mặc kệ Dạ Ly, ngắt lời: “Có điều cái đầu anh ấy!” Nói xong, cô đứng dậy, túm lấy Tiểu Long ngốc nghếch, nói: “Nam Huyền, lên trên kiểm tra cùng tôi, được không?”

Hai mắt Tiểu Long ngốc nghếch sáng lên, anh lắc đầu, ngập ngừng nói: “Đi cũng được, có điều... Vi Vi...”

Nam Huyền còn chưa nói xong, mọi người đã nghe thấy một giọng nữ chắc nịch truyền xuống: “Các người đứng đấy làm gì thế?”

Lục Vi quay đầu lại nhìn, trong nháy mắt chợt ngây ngốc, thần thờ. “Thi thể” Tương Ảnh với mái tóc uốn xinh đẹp đang đứng chấp tay sau lưng, chăm chú nhìn mọi người.

Quả nhiên, làm Thám tử Conan không dễ dàng đến vậy.

45. Chương 45: Tương Ảnh

Đôi mắt bên vàng bên xanh như mắt mèo Ba Tư, ngũ quan xinh xắn, mái tóc đen dài uốn lượn đến tận vòng eo gợi cảm, cộng với bộ váy liền bó sát, lộ vai và chiếc mũ đáng yêu màu hồng phấn... Nhìn đại mình tinh Tương Ảnh xuất hiện sống động trước mắt, Vi Vi chỉ còn biết xấu hổ đến chết lặng, đứng im một chỗ.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Lục Vi, Tương Ảnh bê tách trà, thản nhiên “hừ” lạnh một tiếng: “Nhìn thấy tôi còn sống, chắc cô thất vọng lắm nhỉ?”

“Không, không... Tôi chỉ là...” Lục Vi vội vàng xua tay, chưa kịp giải thích thì Tùng Dung đã ngắt lời, lạnh lùng nói: “Một tiểu nha đầu diễn viên điện ảnh thì có gì mà giương oai chứ?”

Dứt lời, cả Nam Huyền và Dạ đại họa đứng đó cũng chỉ biết im lặng trầm ngâm. Nghe đồn, Tương Ảnh nổi tiếng từ năm mười sáu tuổi, sau khi tham gia một số bộ phim điện ảnh. Từ đó về sau, sự nghiệp của cô ta cứ lên như điều gặp gió, liên tiếp đóng phim, có mặt trong hầu hết các chương trình truyền hình, rồi gia nhập kinh đô điện ảnh Hollywood... Cho đến nay, cô ta cũng mới chỉ là một cô bé mười tám tuổi. Một người gặp nhiều may mắn như thế khi đối mặt với cô nàng tê giác xinh đẹp, thích khoác lác kia, thực sự cũng phải chịu một đòn đả kích vô cùng ghê gớm.

“Hừm!” Tương Ảnh chống má nhìn trời, mỉm cười nói mỉa: “So với một số người đã lên chức bác gái kia thì quả thực tôi cũng chỉ được tính là tiểu nha đầu thôi, nhỉ?”

“Cô...” Tùng Dung đập bàn đứng dậy, đang định nổi cơn điên cuồng thì nghe thấy Dạ đại vương cố ý ho khan hai tiếng, lập tức nén giận, ngoan ngoãn ngồi xuống. Dạ đại họa cất tiếng cười xòa, nói: “Trợ lý của tôi không hiểu chuyện, Tương Ảnh tiểu thư đừng để bụng. Chúng tôi chỉ thấy hiếu kỳ, không biết Văn Trinh tiểu thư đã đi đâu rồi?”

Vi Vi lặng lẽ gật đầu, còn chuyện túi quần áo rách nát kia và cả những tiếng động tối qua nữa, quả thực mọi thứ đều vô cùng kỳ quái.

Tương Ảnh bĩu môi, sắc mặt có vẻ hơi mất bình tĩnh, nói: “Không cần quan tâm đến cô ta, cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết cằn nhằn, nếu không vì cô ta thì tôi cũng chẳng bao giờ đến nơi quý quý này.”

Lục Vi và Nam Huyền liếc mắt nhìn nhau, có vẻ sự thật đúng như những gì họ suy đoán, Tương Ảnh không hề muốn đến núi Bất Thanh điều tra chuyện ma quỷ.

“Văn Trinh cũng không lớn hơn tôi là bao, nhưng so với bác gái đây còn phiền toái hơn nhiều, thế này không được, thế kia cũng không xong. Lẽ ra tôi có thể đến Maldives nghỉ ngơi một tuần nhưng lại bị cô ta phá hỏng để đến cái thị trấn nhỏ buồn chán này. Như thế thôi thì đã đành, nhưng thậm chí tôi muốn ra ngoài tản bộ giải sầu, leo núi ngắm cảnh, cô ta cũng không cho. Bây giờ cô ta mất tích rồi thì càng tốt! Tốt nhất là mất tích luôn đi, mãi mãi đừng bao giờ xuất hiện nữa!”

Vi Vi chặc lưỡi, nói: “Nói như vậy, cô cũng không biết cô ấy đi đâu à? Vậy những bộ quần áo rách này...”

Tương Ảnh nhìn chằm chằm vào chiếc túi, khóe mắt hiện lên vẻ đắc ý, nói: “Hi hi, lần này đến núi Bất Thanh không phải là để phỏng vấn sao? Cô ta không cho tôi ra ngoài, tôi liền xé rách tất cả quần áo mang theo, xem cô ta làm thế nào!”

Thì ra, khi Lục Vi và mọi người đến khu tứ hợp viện này, đúng lúc gặp Tương Ảnh và trợ lý cãi nhau vì chuyện này. Sau khi Tương Ảnh đuổi Văn Trinh ra khỏi phòng, cô ta liền giận dữ xé nát đồng quần áo, đợi đến chạng vạng tối, khi Văn Trinh không để ý, liền tìm cách chuồn ra ngoài phi tang.

Dạ đại họa về cảm suy nghĩ, do dự nói: “Nói như thế có nghĩa là, sau khi Văn Trinh quay lại, phát hiện ra cô đã bỏ đi nên tức tốc chạy ra ngoài để tìm. Chẳng trách khi nhìn thấy đồng quần áo rách nát này, chúng tôi lại có dự cảm chẳng lành.”

Tiểu Long ngốc nghếch từ nãy đến giờ vẫn im lặng, lúc này bỗng nhìn Tương Ảnh, ngập ngừng nói: “Tôi qua cô đi đâu?”

Nghe thấy câu hỏi này, Lục Vi thoáng giật mình. Nếu tối qua Tương Ảnh chuồn ra ngoài đi chơi thì tại sao cô lại không gặp... Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang Tương Ảnh. Tương Ảnh bị mọi người nhìn đến

nổi mắt tự nhiên, trừng mắt nói: “Các người định giở trò gì vậy? Thảm vận phạm nhân à?”

Nói xong, cô ta định quay người bước lên lầu nhưng bị Nam Huyền nhanh chóng nhảy ra cản đường.

“Cái gì vậy!” Tương Ảnh tức giận, không muốn tốn sức ở lại tranh cãi, bèn nói: “Các người lấy tư cách gì mà quản chuyện của tôi? Dựa vào cái gì mà bắt tôi phải khai báo rõ ràng cho các người biết tối qua tôi đi đâu?”

Dạ Ly đứng sau Tương Ảnh, cất tiếng cười quỷ dị. “Không biết Tương Ảnh tiểu thư có biết hay không, mấy tiếng trước, đường lên núi Bất Thanh đã bị phong tỏa, bây giờ trợ lý của cô đột nhiên mất tích, tôi cảm thấy cô cần nói mọi chuyện cho rõ ràng.”

“Cô ta mất tích thì có liên quan gì đến tôi? Tôi...” Tương Ảnh ngập ngừng một chút, sau đó đành thỏa hiệp, nói: “Được rồi, tối qua tôi đến chân núi Bất Thanh ngắm hoa lê.”

“Ngắm hoa lê?” Dạ đại họa đột nhiên cười phá lên một cách quái dị. “Hừ, nếu tôi đoán không lầm, Tương Ảnh tiểu thư không phải đến đó một mình nhỉ?”

Tùng Dung nghe vậy chợt hiểu ra, kinh hãi kêu lên: “Là tên tiểu tử tôi qua!”

— — — — Tôi là đoạn phân cách chàng thiếu niên tuyệt mỹ — — — —

Trước những lời lẽ hết dụ dỗ lại đến đe dọa của Dạ đại họa, Tương Ảnh cuối cùng cũng chịu thừa nhận, tối qua, ở dưới gốc cây hoa lê, cô ta đã gặp một chàng thiếu niên áo trắng. Theo hình dung bên ngoài, chàng trai đó với chàng trai mà cô nàng tê giác trông thấy chính là một người. Nhưng kỳ lạ là, Tương Ảnh khẳng không thừa nhận mình đã nhìn thấy những người dân tại trấn cầm đèn lồng đi trong đêm. Cô ta nói cả buổi tối hôm qua, hai người chỉ đứng dưới chân núi ngắm trăng sao và nói chuyện phiếm, tuyệt đối không có người thứ ba xuất hiện.

“Không thể nào!” Tùng Dung nóng nảy đập bàn, gất lên. “Tối hôm qua tôi trông thấy rõ ràng, người dân ở trấn xếp hàng dài đợi anh ta thả đèn lồng cho.”

Tương Ảnh khinh bỉ nói: “Tối qua cô bị mộng du thì phải! Trên thế giới này làm gì có ma quỷ? Cái gì mà đốt đèn lồng chứ... Anh ấy chỉ là một du khách đến đây nghỉ ngơi thôi. Anh ấy còn cho tôi cả số điện thoại và địa chỉ, không tin mấy người xem đi, hừm!” Vì Vi đón lấy tờ giấy trên tay Tương Ảnh, quả nhiên trên tờ giấy có một dòng chữ ngay ngắn, viết địa chỉ khu nhà nghỉ và số điện thoại, không có gì khả nghi.

Dạ Ly thấy thế chợt giật mình, trầm ngâm nói: “Vì thế, chỉ còn cách mời hai cô và người thiếu niên đó giáp mặt đối chất một phen mới rõ.”

Sau khi mò đến địa chỉ ghi trên tờ giấy, quả nhiên đúng như những gì mọi người dự liệu, không hề có người thiếu niên áo trắng kia. Đừng nói là thiếu niên áo trắng, mà ngay cả khu nhà nghỉ có địa chỉ trên tờ giấy đó cũng chỉ là một bãi cỏ hoang, không hề thấy bất kỳ bóng dáng nhà cửa hay người dân nào sinh sống. Tương Ảnh chỉ còn biết trợn mắt, há miệng, kinh ngạc nói: “Không thể nào, tối qua chúng tôi đứng dưới chân núi, anh ta còn chỉ cho tôi xem phòng của mình, rõ ràng đó là một tòa nhà có kiến trúc phương Tây...”

Tùng Dung ôm bụng cười, đem những lời Tương Ảnh nói với mình ban nãy nhắc lại không sót một từ: “Tối qua cô bị mộng du thì phải.” Mọi người đang nói chuyện, bỗng nghe thấy mấy tiếng động lớn vọng đến, kèm theo đó là một cơn địa chấn đáng sợ từ dưới lòng đất. Lục Vi đứng không vững, suýt ngã nhào, may mà Nam Huyền đã nhanh chóng đỡ lấy cô. Trong khoảnh khắc được Nam Huyền ôm chặt trong lòng, Lục Vi mở to mắt, trong đầu lúc này chỉ nghĩ đến duy nhất hai từ: động đất!

46. Chương 46: Vườn Không Nhà Trống

18 giờ 32 phút giờ Bắc Kinh, ngày 14 tháng 5 năm 2012.

Trên con đường rải đá dài mà vắng vẻ, bỗng xuất hiện một đám sương trắng mỏng manh, bao trùm lên thị trấn nhỏ bé, che khuất tầm nhìn của mọi người. Đứng trên vách núi phóng tầm mắt ra xa, cả thôn trấn yên tĩnh đến kỳ lạ, không có bất cứ tiếng động hay dấu vết nào còn lưu lại sau cơn động đất vừa rồi. Ngay cả những chiếc đèn lồng đỏ treo trước cửa mỗi ngôi nhà cũng chìm trong làn sương dày đặc, không còn nhìn rõ màu sắc của nó nữa....

Sau khi đám người Lục Vi từ núi Bất Thanh chạy về đến thị trấn, ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi và khó chịu. Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn chính là, những người dân trong thị trấn đều biến mất không để lại dấu vết! Trên thế gian chỉ còn lại những căn nhà vắng vẻ, trống rỗng.

Vừa bám theo mọi người đi lên phía trước, Vi Vi vừa nhìn ngó vào các cửa hiệu dọc hai bên đường. Vì phát triển du lịch nên mấy năm về trước, trấn Bất Thanh đã cho xây dựng một loạt các tòa nhà có kiến trúc cổ điển. Dọc hai bên đường cái, hầu hết các tòa nhà đều được thiết kế hai tầng với mái hiên và ban công thoáng mát, chìa ra ngoài đường. Những người dân ở đây đều lấy tầng một để mở tiệm cơm, phòng trà.. còn tầng hai mới là không gian nghỉ ngơi riêng tư của gia đình. Buổi chiều, lúc họ rời đi, trên đoạn đường dành riêng cho người đi bộ còn bày biện rất nhiều loại hoa, tiếng nói cười tíu tít, cả chủ và khách đều niềm nở, thân thiện chào hỏi bán mua. Nhưng chỉ sau mấy tiếng đồng hồ, nơi này bỗng biến thành vườn không nhà trống, đáng sợ đến rợn người... Cách cửa lớn ở các hàng quán vẫn rộng mở như cái miệng há to đang đứng đưa, vẫy vẫy, dữ tợn nhìn họ.

Tùng Dung ôm cánh tay, run rẩy, giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Đầu tiên là chuyện bóng ma trên phim truyền hình rồi đến chuyện mộng du tập thể, người dân bỗng dưng mất tích, nơi này thực sự có quỷ ám mà...”

Dạ Ly huýt sáo trêu chọc: “Ồ hô hô, chẳng lẽ Tùng Dung tiểu thư của chúng ta cũng biết sợ ư?”

Vì có Tương Ảnh là người ngoài nên cô nàng tê giác cũng không tiện đôi co với anh ta, chỉ chống nạnh, tức giận nói: “Tôi sợ cái gì chứ? Cả thị trấn bỗng trở thành vườn không nhà trống, tất cả đều biến mất không để lại chút dấu vết, không biết họ đã đi đâu nữa.”

Trước tình cảnh này, đúng như dự đoán, người bình tĩnh nhất lại chính là Tương Ảnh, cô ta chỉ lặng lẽ bám theo đoàn người tiến lên phía trước. Còn Lục Vi nhát gan thì mặt mũi trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Dạ Ly đảo mắt nhìn quanh một hồi, thấp giọng nói: “Năm 1590, tại đảo Roanoke thuộc nước Mỹ hiện nay, có hơn một trăm người dân đột nhiên biến mất chỉ trong một đêm. Năm 1923, tại một thị trấn nhỏ của Brazil, hơn sáu trăm người dân cũng mất tích tập thể. Mặc dù cảnh sát đã tích cực tìm kiếm khắp nơi, nhưng chỉ thấy trên chiếc bảng trong một lớp học tại thị trấn có viết hàng chữ: “Không ai có thể cứu chúng tôi.” Năm 1915, trong thời kỳ chiến tranh trên lãnh thổ Anh Quốc, năm trăm người thuộc một đơn vị lục quân Anh cũng đột ngột biến mất...”

Không thể không thừa nhận, Dạ đại họa đúng là một cao thủ trong việc kể chuyện kinh dị. Anh ta không đến đài truyền hình đăng ký làm phát thanh viên kể chuyện ma Chuyển xe lúc nửa đêm thì quả là đáng tiếc. Cùng với câu chuyện của anh ta, những âm thanh vô định càng lúc càng vọng đến dồn dập hơn, sắc mặt Vi Vi cũng dần tái mét, đôi chân bắt đầu run rẩy. Đúng lúc cô đang cắn chặt răng, nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh hơn thì chợt cảm thấy cánh tay mình âm ỉ, ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy Tiểu Long ngóc nghếch đã đứng sát bên cạnh mình từ lúc nào, ánh mắt vô cùng kiên định.

Hắng giọng một tiếng, Nam Huyền điềm đạm nói: “Không phải sợ, chỉ là không gian đang thay đổi một chút mà thôi. Nhiều lúc do dòng khí lưu hoặc do nguyên nhân nào đó mà giữa không gian xuất hiện một lỗ hổng, đến một lúc nào đó sẽ diễn ra sự chuyển đổi, đại khái trấn Bất Thanh vừa khéo rơi vào chính lỗ hổng không gian đó.”

Tùng Dung kích động khịt khịt mũi, chống nạnh nói: “Anh nói cứ như là “thế giới khoa học viễn tưởng” không bằng, để lấy lòng cô ấy thì không cần phải dùng cách phiến hà như vậy đâu!”

Vi Vi nghe thấy vậy, hai má bỗng đỏ bừng, bàn tay được Tiểu Long ngóc nghếch nắm chặt cũng có cảm giác ấm áp hẳn lên. Cô cố nín nụ cười gượng gạo, ngẩng đầu đáp: “Tôi không sao!”

“Hừ!” Dạ Ly gật gà gật gù cái đầu, khom lưng đi như lão chuột già, hành động một cách kỳ quái nói: “Tiểu Long ngóc nghếch nói không sai, cũng có thể có khả năng này, nhưng vẫn còn một khả năng khác.”

“Khả năng nào?”

Dạ Ly đưa mắt nhìn quanh một hồi rồi liếc sang Tương Ảnh vẫn im lặng từ nãy đến giờ, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực... họ vẫn ở đây, vẫn như bức tường đất, tường đá, như cái bàn, cái ghế cô vẫn nhìn thấy đó thôi... Không tin, Tiểu Vi Vi, tối nay trước khi ngủ, cô thử sờ lên giường của mình, nói không chừng còn có thể sờ thấy cánh tay của ai đó trên đầu giường...”

Nghe Dạ Ly trêu chọc, sắc mặt của Lục Vi từ trắng bệch chuyển sang tái mét, sợ đến độ quên cả hét lên. Vì Vi Vi đỡ dần, trừng mắt nhìn anh ta, trước mắt lúc này chỉ còn một khoảng trắng xóa lúc ẩn lúc hiện, tưởng tượng tình huống mình đang nằm trên giường, không cẩn thận quờ vào cánh tay của ai đó, khéo môi Lục Vi run rẩy, muốn hét lên mà không được.

Tâm hồn đang treo ngược cành cây, Lục Vi lại cảm thấy cánh tay mình căng ra, vô thức ngoái đầu lại, chỉ thấy Nam Huyền nói: “Người và vật không thể có khả năng hòa hợp thành một thể thống nhất, cho dù là biến hóa ảo thuật cũng chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn mà thôi, cô không cần để ý đến những lời nói nhảm nhí của Dạ Ly.”

Nói xong, Nam Huyền lại trừng mắt nhìn Dạ đại họa, ánh mắt thay lời cảnh cáo. Lúc đó Dạ Ly mới chịu dừng lại, cười lớn: “Được rồi, được rồi, không dọa cô nữa. Thực ra những gì cô nhận định cũng không sai, nhưng ít nhất là không ai trong số chúng ta bị mất tích, thậm chí còn vô duyên vô cớ có thêm một người là đại minh tinh Tương Ảnh đây nữa chứ, phải không nào?”

Lục Vi nhìn anh ta với vẻ khó hiểu. Dạ đại họa chấp tay sau lưng, đứng lại, mắt la mày liếm cười hi hi nhìn cô, Vi Vi nhú mày do dự, tại sao... cô luôn cảm thấy lời nói của tên Dạ đại họa này nhiều ẩn ý đến thế...

Lát sau, Vi Vi đột nhiên thốt lên một tiếng, lẩm bẩm câu gì đó rồi bỏ tay Nam Huyền ra, chạy lên phía trước. Tiểu Long ngốc nghếch ngậy ngốc một lát, sau đó mới chạy theo. Tương Ảnh cũng dừng lại, nghi hoặc nói: “Cô ấy vừa gọi ai vậy? Kỷ Vân? Lúc này còn vội vã chạy về xem phim truyền hình sao?”

Nghe thấy thế, Tùng Dung chợt tỉnh ngộ, nghĩ đến Quý Vân vẫn còn ở trong khu tứ hợp viện, không kìm nổi liếc xéo ánh mắt giả bộ thâm trầm của Dạ đại họa, liên tục lắc đầu. Cái đồ tiểu tam nhà người, không thấy Lục Vi và chính thất đẹp đôi sao? Người còn cố tình châm ngòi ly gián, sớm muộn gì người cũng gặp quả báo thôi.

— — — — —Tôi là đoạn phân cách châm ngòi ly gián— — — — —

Chạy về khu nhà nghỉ, Lục Vi sộc thẳng vào phòng Quý Vân, kiểm tra hết phòng khách, phòng vệ sinh, thậm chí cả dưới gầm giường, gầm tủ... nhưng vẫn không thấy anh đâu... Bất luận cô có gọi thế nào cũng chỉ nghe thấy tiếng mình vọng lại. Từ hành lang đến giường đệm trống trải đều không thấy bóng dáng anh. Quý Vân cũng mất tích rồi.

Vì sự dịch chuyển không gian mà anh và những người dân trấn Bất Thanh cùng biến mất. Vì sợ cô gặp nguy hiểm, anh mới đến đây, vì muốn đón cô về, anh mới bắt buộc phải lưu lại trấn Bất Thanh này, kết quả là...

“Quý Vân!” Sau cuộc tìm kiếm điên cuồng là một sự tuyệt vọng vô bờ bến. Lục Vi thất thần ngồi lên giường, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng, cảm giác sợ hãi tăng gấp ba lần so với lúc ban đầu.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Lúc này, trong lòng Lục Vi chỉ còn lại sự mịt mờ, trống trải, vẻ mặt băng giá, lạnh lùng của anh đọng đầy trong mắt cô. Cô không dám tưởng tượng Quý Vân đi đâu, càng không dám nghĩ nếu sau này anh thực sự không quay về nữa thì cô sẽ phải làm thế nào.

Bao lâu nay, Quý Vân vẫn luôn là một giấc mộng đẹp trong lòng cô, một giấc mộng chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn mà không thể trêu đùa hay chọc giận. Nhưng từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, giấc mộng đó sẽ tan thành mây khói, tan biến mất... Phải làm thế nào mới có thể tìm được Quý Vân đây?

Lục Vi đang thần thờ, ngơ ngác, bỗng nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, đôi mắt cô chợt sáng lên, ngẩng đầu gọi to: “Quý Vân!” Âm thanh vừa thốt ra, trong nháy mắt đã nhìn thấy có người bước đến, Vi Vi nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch, nỗi u uất trong lòng càng trở nên sâu sắc...

Dưới ánh đèn, Nam Huyền đứng ở cửa, khuôn mặt chìm trong vẻ u sầu, buồn bã. Lục Vi mở miệng, muốn nói một câu “xin lỗi” nhưng lời vừa dâng lên đến cửa miệng lại lặng lẽ nuốt ngược trở về. Tại sao cô phải nói xin lỗi chứ? Xin lỗi vì trong thời khắc quan trọng này, người mà cô quan tâm nhất là Quý Vân sao?

Nam Huyền ho khan một tiếng, chậm rãi bước vào phòng. “Đừng khóc, anh ta không sao.”

Lúc này Lục Vi mới cảm nhận được nơi khoe mắt cô nóng ẩm, cay sè, đưa tay lau những giọt nước mắt không biết từ bao giờ đã lăn dài trên khoe mi, cô thì thầm: “Không sao ư? Anh tìm được anh ấy rồi à?”

Nam Huyền lắc đầu, bước đến bên cạnh cửa sổ, nhìn về phía xa xăm. “Anh ta không mất tích, hoặc cũng có thể nói là người dân trấn Bất Thanh không mất tích, thực sự, người mất tích là chúng ta.”

Nghe thấy những lời này. Lục Vi mở to hai mắt, vô thức lùi lại. “Anh nói cái gì?”

Nam Huyền quay người nhìn Lục Vi, ánh mắt bình tĩnh và thâm trầm, sâu sắc. “Vi Vi, cô nghĩ kĩ mà xem, khi đi trên đường, cô không cảm thấy trấn Bất Thanh quá sạch sẽ, quá đầy đủ sao? Nếu người dân nơi đây thực sự mất tích, nhất định sẽ để lại dấu vết gì đó, ví dụ như bữa cơm ăn dở, giường chiếu lộn xộn, đồ chơi trẻ em vương vãi khắp nơi... Nhưng trấn Bất Thanh này lại không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy sự tồn tại của con người.”

“Ý của anh là...”

Tiểu Long ngốc nghếch nhìn thẳng vào mắt Lục Vi, gật đầu đáp: “Đây chính là ảo cảnh được tạo ra.”

Lục Vi cảm thấy bàng hoàng. “Anh chắc chứ?”

“Tôi khẳng định.” Nam Huyền gật đầu. “Vì tiểu rùa đen cũng không thấy đâu nữa.”

Vi Vi nghe thấy vậy, đang muốn nói tiếp bỗng nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng đánh nhau. Cô cùng Nam Huyền nhìn xuống dưới thăm dò, liền thấy Dạ đại họa, Tùng Dung và Tương Ảnh đã trở về. Chỉ là, Tương Ảnh lúc này đang ngồi trên đất, toàn thân được bao phủ bởi ánh hồng quang kỳ quái. Hai tay cô ta ôm ngực, hít thở một cách khó khăn. Mặc dù trên người không bị thương nhưng dường như cô ta vô cùng đau đớn, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Còn Dạ Ly đang đứng đút hai tay vào túi áo, cười mỉa mai, rõ ràng anh ta chính là tên đầu sỏ gây ra những chuyện này. Tùng Dung đứng bên cạnh cũng đồng lõa với Dạ Ly, cô ta cầm dây trói thần – bảo vật gia truyền của nhà mình, quăng vào người Tương Ảnh, trói chặt lại.

Lục Vi kinh hãi kêu lên. “Họ đang giở trò gì vậy?”

Nam Huyền trầm ngâm một lát, nói rõ từng từ: “Tương Ảnh chính là người đã tạo ra ảo cảnh này.”

47. Chương 47: Tự Làm Tự Chịu

Tại khoảng sân khu tứ hợp viện, mọi người vẫn ngồi quây quần bên chiếc bàn gỗ liễu, chỉ khác là lần này, người bị thẩm vấn đã chuyển từ Dạ Ly sang Tương Ảnh. Vào giờ phút này, Lotita Tương Ảnh đã không còn dáng vẻ rạng rỡ như khi ở trên tivi, hai tay cô ta bị trói ra phía sau, đầu tóc bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm mồ hôi, chiếc váy tơ lụa mềm mại cũng rách tả tơi, thoạt nhìn có cảm giác thật nhếch nhác.

Vi Vi nhìn Dạ đại họa đang ngồi ở vị trí chủ tọa nhàn nhã, ung dung thưởng thức trà, lên tiếng: “Thực ra... có nhất thiết phải dùng đến loại dây trói này không? Dạ đại vương đã ngồi đây rồi thì còn sợ gì nữa chứ? Nhiều người như vậy mà lại đi ức hiếp một cô gái, thật là...”

Không đợi Lục Vi nói hết câu, Dạ đại họa đã thở ra một luồng khí lạnh, ám muội nói: “Tiểu Vi Vi, sau khi trải qua những chuyện của Tùng Dung và Nhạc Lăng, cô thực sự không nhớ gì nữa sao?”

Lục Vi không hiểu câu nói thâm thúy ấy của Dạ Ly, đưa ánh mắt nghi hoặc sang phía Tùng Dung. Cô nàng tê giác thấy thế liền nói: “Ày ày, đừng có đánh đồng bản tiểu thư với loại người này được không? Cứ cho là lúc đầu tôi gây sự với các người trước, nhưng cũng làm một cách quang minh chính đại. Lòng dạ tôi trước sau ngay thẳng, không bao giờ quanh co, luồn lách như cô ta.”

Dạ đại họa chép miệng. “Đúng vậy, rõ ràng là yêu ma nhưng lại biến hóa thành nhân viên văn phòng xinh đẹp để lừa gạt người khác, quả thực là quang minh chính đại quá!”

Tùng Dung nhất thời uất nghẹn, ngồi thu mình trong góc không dám nói thêm lời nào. Trong lòng Lục Vi chợt cảm thấy bồn chồn, lo lắng. Dạ đại họa vừa nói “sau khi trải qua những chuyện của Tùng Dung và Nhạc Lăng”... mà hai người đó đều có vẻ ngoài hoàn toàn khác so với hình hài thật. Lẽ nào Tương Ảnh cũng...

Nghĩ đến đây, Lục Vi trợn mắt há miệng, đăm đăm nhìn cô nàng Lolita đang ngồi trên mặt đất: vô cùng yếu đuối, mỏng manh như nhành hoa lê giữa trời mưa gió, rõ ràng vẫn là dáng vẻ yêu kiều, xinh xắn say đắm lòng người, nhưng nhìn thế nào, Lục Vi cũng cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ. Không thể khéo như vậy chứ, chẳng lẽ Tương Ảnh cũng do một vị đại thúc đáng khinh, già nua, xấu xí biến thành? Sở thích của lũ yêu ma này thật là...

Dạ Ly đứng dậy, đặt tay lên bả vai Lục Vi, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vi Vi, cô hãy nhìn cho kỹ đi, đây không phải là một cô gái. Có thể đem chúng ta ra đùa giỡn, còn cố ý tạo ra ảo cảnh, đốt đèn lồng khổng chế người dân trong cơn mộng du chết tiệt đó, liệu có thể là một Lolita bình thường được không?”

“Đốt đèn khổng chế người dân sao?” Tùng Dung chậm rãi đứng dậy, kinh ngạc dò xét Tương Ảnh một hồi, sau đó mới che miệng, hải hùng thốt lên: “Lẽ nào, cô là...”

“Hừ, không sai, chính là người mà cô muốn ngằm cảm mến tối hôm qua, người thiếu niên yếu ớt nhưng lại đẹp đến mê hoặc lòng người. Không tin thì bà cô già hãy mở to mắt mà nhìn cho kỹ đi!” Nói xong, Dạ Ly liền nhíu mày, ý bảo Tùng Dung ra tay. Tùng Dung tiến lên đến trước mặt Tương Ảnh, chăm chú nhìn đối phương, rất lâu, lâu đến mức Lục Vi còn tưởng rằng Tùng Dung đã hóa đá. Một lúc sau, cô ta mới từ từ ngồi xuống, đưa hai tay xoa khắp mặt Tương Ảnh rồi hất chiếc mũ trên đầu Tương Ảnh xuống. Trong nháy mắt, chân tướng đã hiện ra.

Sau khi trút bỏ lớp sơn phấn và đôi lông mi giả cong vút, cô nàng Lolita xinh đẹp say đắm lòng người bỗng biến thành một cậu thiếu niên tuấn tú và kiêu ngạo. Lúc này, giọng nói của cậu ta cũng trở nên trầm thấp, mê hoặc: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, không được phép động vào ta!”

Vi Vi đỡ đầu, đối diện với một Tương Ảnh bằng xương bằng thịt bỗng thay đổi hình hài, nhất thời chịu không nổi, ngậy ngốc đứng im. Lúc này, cô nàng tê giác cũng rơi vào tình trạng rối rắm. Tùng Dung bừng bừng tức giận, nện mạnh gót giày tám phân xuống nền đất, cau gắt: “Đồ khốn kiếp, quả nhiên là người! Ngươi còn dám lừa bọn ta rằng tối qua đã ở cùng một chàng trai trẻ ngấm sao, tâm sự ư? Hóa ra chỉ có một mình ngươi giả trò mà thôi! Một mình ngươi tự làm tự chịu đúng không?”

Tương Ảnh mặc dù đã thay đổi diện mạo nhưng độ kiêu căng chỉ tăng chứ không giảm, cậu ta thò cái cổ trắng nõn ra ngoài, nghiêng đầu nói: “Chỉ có loại phụ nữ ngốc nghếch như ngươi mới dễ dàng mắc mưu đến vậy. Ngươi bị ta yểm bùa cũng đáng lắm, ai bảo ánh mắt háo sắc của bà cô già cứ sáng rực lên nhìn trộm ta cơ?”

Tương Ảnh vừa dứt lời, mọi người đang có mặt ở đó liền giả bộ nhìn trời nhìn mây rồi đếm kiến, trong lòng ai cũng nghĩ đến một chuyện. Quả nhiên sự háo sắc của cô nàng tê giác chưa bao giờ thay đổi. Tùng Dung quay đầu nhìn, thấy mọi người đều lảng đi chỗ khác thì lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu. Định tiếp tục la mắng nhưng Dạ Ly đã ngắt lời: “Được rồi, ân oán giữa các ngươi để xuống dưới đó rồi tính tiếp. Bây giờ cậu nói rõ cho chúng tôi nghe, cậu đưa chúng tôi vào ảo cảnh này là có mục đích gì?”

Vi Vi gật đầu, đây cũng là điều mà bây giờ cô muốn biết nhất. Cho dù Tương Ảnh muốn hại bọn họ, khiến bọn họ lạc vào ảo cảnh thì cũng không cần thiết phải đi cùng chứ?

Tương Ảnh trầm lặng, đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi mới rầu rĩ nói: “Không có các người thì tôi cũng chẳng vào đây làm gì, phải vào ảo cảnh này với các người thì tôi mới có thể giải đáp được một bí mật...”

“Bí mật?”

Tương Ảnh nhìn Lục Vi gật đầu, dịu giọng nói: “Gia thế dòng họ Tương chúng tôi đều là những thuật sĩ danh tiếng lẫy lừng, nhưng một là không luyện đan, hai là không chiêm tinh, bói toán. Học thuật bí truyền của Tương gia chính là tạo ra ảo cảnh và kết giới.”

Vi Vi nghe vậy thì kinh ngạc thốt lên: “Tạo ra ảo cảnh và tạo ra giấc mộng trong Kẻ cắp giấc mơ[1] có giống nhau không?”

[1] Một bộ phim điện ảnh thuộc thể loại hành động, viễn tưởng của Mỹ.

Dạ Ly trầm ngâm giây lát. “Tất nhiên là không giống nhau lắm, nhưng hiệu lực thì khác một trời một vực. Hừ, người tạo ra ảo cảnh trong thế giới yêu ma thường được gọi tắt là giam giữ, bình thường người ta tạo ra ảnh ảo là để giam giữ hoặc phong ấn ma quỷ.” Nói đến đây, Dạ Ly ngừng lại một lát, sau khi nhìn xung quanh khắp lượt mới tiếp tục nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, ảo ảnh này tạo ra là để giam giữ Thiên Đầu Phật, đúng không?”

Tương Ảnh gật đầu. “Chúng tôi vẫn luôn tuân thủ bổn phận của mình khi tạo ra ảo cảnh này, từ trước đến nay chưa bao giờ vi phạm. Nhưng sau khi gia tộc chúng tôi giúp Lạc đại nhân phong ấn Thiên Đầu Phật, không hiểu tại sao lại bị nguyên rủa. Cho nên người trong Tương gia đều không thể sống quá hai mươi lăm tuổi, bất luận là nam hay nữ, chỉ cần sang đến ngày sinh nhật thứ hai mươi lăm một khắc, nhất định sẽ yên giấc ngàn thu...”

Nói đến đây, Tương Ảnh như một con chuột nhỏ với hàng mi dày, rậm khê chớp liên mấy cái, sau đó mới nói tiếp: “Tôi và cô cô ngụy trang thành người bình thường, trà trộn vào làng giải trí, vốn tưởng rằng thông qua con đường này có thể nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết, nhưng bất luận chúng tôi có cố gắng thế nào cũng đều vô ích, thậm chí, ngay cả căn nguyên của lời nguyên đó cũng không điều tra ra được... Nhưng tôi biết, nhất định nó có liên quan đến ảo cảnh phong ấn Thiên Đầu Phật!

Sau ngày phong ấn Thiên Đầu Phật, cả gia tộc tôi mới xảy ra chuyện, cho nên lần này, biết Thiên Đầu Phật đã trốn thoát, tôi và cô cô mới lấy thân phận là diễn viên đi đến núi Bất Thanh. Thấy nơi này tràn ngập yêu khí, chúng tôi định một mặt dùng mùi hương Mạn Đà La tẩy trần thị trấn nhỏ này, một mặt tiếp tục nghỉ cách, nhưng không ngờ các người lại...”

Ngừng lại một chút, Tương Ảnh ngẩng đầu nhìn Tùng Dung. Tùng Dung chống nạnh, nói: “Nhìn gì mà nhìn. Có muốn ta khoét cái mắt mèo của nhà ngươi đi không hả!!”

Tương Ảnh không thèm để ý đến cô nàng tê giác danh giá, thở một hơi xả giận rồi chậm rãi nói tiếp: “Các người không bị ảnh hưởng bởi mùi hương của Mạn Đà La, tuyệt đối không phải người bình thường, vì thế cô tôi mới cố tình đem túi quần áo rách này chạy trốn để gây sự chú ý với các người. Thật ra, mấy bộ quần áo rách nát này là một loại bùa chú, dựa vào cái này để làm rõ thân phận thật của các người. Sau đó, cô cô nói với tôi, có lẽ phải mượn năng lượng của các người để tiến vào ảo cảnh phong ấn Thiên Đầu Phật, chỉ cần vào được ảo cảnh đó là có thể điều tra ra nguyên nhân thực sự khiến gia tộc tôi vướng phải lời nguyên nên tôi mới đi theo, dụ mấy người nhập cuộc.”

Lục Vi càng nghe càng choáng váng, líu lưỡi nói: “Mượn năng lượng của chúng tôi? Như vậy là có ý gì?”

Nam Huyền nói: “Thuật sĩ tạo ra ảo cảnh phần lớn đều vì con người, tuy họ có đạo hạnh nhưng không làm cách nào để tự cởi bỏ được ảo cảnh hoặc kết giới, chứ đừng nói là tiến vào. Nhưng theo truyền thuyết ngũ hành trận, họ có thể mượn năng lượng của các thể lực khác để vào trong.”

“Cho nên...” Dạ đại họa đặt mạnh cốc trà xuống mặt bàn, đánh “cạch” một tiếng. “Văn Trinh, cô của cậu mới ở bên ngoài, còn cậu ở trong này diễn vở kịch hay này với chúng tôi, dụ dỗ chúng tôi tiến vào ảo cảnh. Và điều quan trọng nhất chính là, giờ đến bản thân cậu cũng không biết phải thoát ra ngoài bằng cách nào?”

“Cái gì?” Cô nàng tê giác trừng mắt, kinh ngạc thốt lên. “Ngay cả cậu cũng không biết làm thế nào để thoát ra sao? Vậy mà cậu còn dám vào đây!”

Tương Ảnh hếch mũi, “hừ” lạnh. “Mấy năm nữa tôi cũng sẽ phải chết, chi bằng liều một phen, còn hơn là trơ mắt đứng nhìn cô tôi nằm sau phải ra đi...”

Tiểu Long ngốc nghếch vẫn luôn trầm mặc, giờ nghe thấy những lời này, bỗng ngập ngừng giây lát, cuối cùng lên tiếng: “Có lẽ... tôi biết cách giải bùa chú này.”

Lời nói vừa thốt ra, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Nam Huyền. Ánh mắt Tương Ảnh sáng quắc, mặt mũi vô cùng hớn hở. Nam Huyền kéo Lục Vi lại gần, nói: “Vi Vi, cô còn nhớ không, vừa rồi tôi có nói với cô, khi chúng ta tiến vào ảo cảnh thì không thấy tiểu rùa đen đâu cả.”

Lục Vi gật đầu: “Chuyện này liên quan đến tiểu rùa đen sao?”

Nam Huyền xoa cằm. “Tiểu Nhược là Băng Huyền Quy trấn giữ ảo cảnh, nhiệm vụ của nó là trông coi ảo cảnh và Thiên Đầu Phật, cho nên khi chúng ta bị dụ dỗ vào đây thì nó liền giăng kết giới chặn ở bên ngoài. Nhưng xét trên phương diện khác, tiểu rùa đen lại là người có thể hóa giải ảo cảnh này.”

“Nói như thế, chỉ cần tìm được nó là có thể tìm ra nguyên nhân của lời nguyền này phải không?” Tương Ảnh thấy có hy vọng giải mã được lời nguyền, liền giẫy giụa, nói.

“Đúng vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, nhem nhuốc của Tương Ảnh bỗng sáng bừng, tháo bỏ mọi sự đề phòng, nhưng nụ cười còn chưa kịp nở thì Tùng Dung đã lên tiếng: “Tiểu tử, người đừng vui mừng quá sớm, trước tiên hãy nghĩ xem làm thế nào để thoát ra trước đã.”

Dứt lời, mọi người lại tiếp tục chìm vào im lặng.

Lục Vi cắn răng nhìn Dạ đại họa, rồi lại lén nhìn Tiểu Long ngốc nghếch, hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Dạ Ly từ từ nhắm mắt, để lộ vẻ mặt trang nghiêm hiem thấy. Sau đó, anh ta mở miệng, chỉ nói một chữ: “Đợi!” Cho dù bọn họ không thoát ra được thì sớm muộn cũng có người tiến vào, ví dụ như... Thiên Đầu Phật.

48. Chương 48: Lựa Chọn

Buổi tối, nhóm người vẫn tá túc trong khu tứ hợp viện. Tùng Dung và Lục Vi một phòng, ba người đàn ông ở một phòng. Có lẽ cả đêm không được ngủ ngon giấc, sáng sớm còn bị Dạ đại họa đến gọi đi, cô nàng tê giác mệt mỏi ngóc đầu dậy, sau đó lại từ từ ngã lún xuống gối. Lục Vi cũng lún qua lún lại trên giường, không tài nào chớp mắt được, đầu óc rối bời nằm nghe tiếng mưa rơi lộp độp dưới mái hiên.

Thở dài một tiếng, Vi Vi thò chân bước xuống giường, định xem cảnh mưa gió trong thế giới ảo và thế giới thực có gì khác nhau, nhưng khi vừa mở cửa ra, cô bỗng giật mình, khẽ thốt lên: “Nam Huyền?!”

Ngoài hành lang, Tiểu Long ngốc nghếch đang dựa lưng vào tường, ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh đèn lồng mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện. Mưa xối xả cả đêm, thi thoảng lại có những cơn gió lạnh thổi tới làm ướt một bên vai áo của Nam Huyền.

Thoảng chốc, trái tim Lục Vi như bị bóp nghẹt, lặng lẽ bước đến trước mặt Tiểu Long ngốc nghếch, nói: “Tại sao không về phòng, anh ướt hết rồi kìa, lỡ bị cảm lạnh thì sao?” Vi Vi vừa nói vừa lấy ống tay áo nhẹ nhàng thấm khô những giọt nước mưa còn đọng trên mặt Nam Huyền, đột nhiên cánh tay mềm mại của cô bị nắm chặt lấy, xung quanh chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích.

Phải rồi, tại sao mình lại nói như vậy? Tiểu Long ngốc nghếch ngồi trước cửa phòng mình cả đêm, không phải là lo lắng cho sự an nguy của mình sao? “Nam Huyền...”

“Tôi không sao!” Không đợi Lục Vi nói hết câu, Nam Huyền đã gạt cánh tay của đối phương từ trên mặt mình xuống, tránh né ánh mắt cô rồi ưu tư nói: “Tôi không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một lát, cô đừng lo!”

Nghe thấy vậy, Lục Vi bất giác giật mình, sau đó lại nhanh chóng mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Nam Huyền. Tiểu Long ngốc nghếch đang định rời đi, bỗng bên tai truyền đến một giọng nói véo von như chim hoàng anh: “Thật trùng hợp, tôi cũng không ngủ được! Nam Huyền, nói chuyện phiếm với tôi được không?”

Tiểu Long ngốc nghếch nhìn ánh mắt lấp lánh như sao Khuê của Lục Vi, nhất thời ghen hòng, cúi đầu không biết phải làm sao.

“Tiểu Long ngốc nghếch, lần đó chúng ta ra ngoài dạo phố, chẳng phải anh rất thích chú gấu Teddy ngồi bông trong cửa hàng đó sao? Tôi mua tặng anh nhé, có được không? Ồ thực sự đã rất lâu rồi chúng ta không cùng nhau đi dạo phố. Đúng rồi, tiệm bánh ngọt mà tôi thích nhất vừa cho ra mắt một món kem mới rất ngon, anh...”

Vi Vi còn chưa nói hết câu, quay sang nhìn Nam Huyền, trái tim bất giác nhói đau, lời chưa kịp nói ra đã nghẹn lại trong cổ họng, không cách nào thốt ra được. Thực sự không nói rõ được vẻ mặt của Nam Huyền lúc này chất chứa nỗi nhớ thương hay là niềm bi ai, đôi mắt đen láy vẫn sáng lấp lánh, nhưng trong sâu thẳm vẫn có cái gì đó rất mật mờ, hư ảo. Thực sự Lục Vi chưa từng nhìn thấy Tiểu Long ngốc nghếch như thế này, anh ta... làm sao vậy? Đang quá vui mừng vì cuối cùng cũng có được chú gấu Teddy yêu thích, hay là không tin mọi người sẽ thoát được ảo cảnh này?

“Nam Huyền, anh...”

“Vi Vi!” Nam Huyền lắc đầu ngắt lời cô, gượng cười, nói: “Cô thực sự thích Quý Vân phải không?”

Kẹt kẹt... Bánh quay định mệnh đang di chuyển từng bước, người nào đó vốn đã rơi vào vòng xoáy nhưng lại không biết cảnh giác, cứ mặc kệ như thế mà bước tiếp... Đây không phải lần đầu tiên Tiểu Long ngốc nghếch hỏi về vấn đề này, nhưng so với lần trước, lần này Lục Vi lại cảm thấy vô cùng khó xử, không biết phải trả lời ra sao. Lẽ nào... anh ta đang ghen?

Hít một hơi thật sâu, Vi Vi cố gắng bình tĩnh lại, nói: “Tôi cũng không biết nữa... Mỗi lần gặp những chuyện có liên quan đến anh ấy, tôi lại cảm thấy rối bời, không biết phải làm gì... Vừa rồi cứ nghĩ anh ấy sẽ biến mất mãi mãi nên thái độ của tôi mới như vậy. Xin lỗi Nam Huyền, tôi...”

Tiểu Long ngốc nghếch đột nhiên bật cười, anh ta xoa đầu Lục Vi, nói: “Vi Vi, sau khi thoát khỏi đây, cô hãy đi tìm anh ta đi!”

“Hả?” Nghe Nam Huyền nói một câu không đầu không cuối, Lục Vi đang định hỏi tiếp, đột nhiên cảm thấy dưới chân mình truyền đến một cơn chấn động dữ dội, kèm theo đó là những tiếng gầm rú đáng sợ.

“Đó là...” Trong phút chốc, Lục Vi nắm chặt tay, đồng tử hơi giãn ra. Những tiếng gầm rú đó cô đã từng nghe thấy lúc còn ở Cẩm Thành. “Là Thiên Đầu Phật!” Nam Huyền đỡ Lục Vi đứng dậy. Cùng lúc đó, Tùng Dung, Tương Ảnh và Dạ Ly cũng từ trong phòng chạy ra.

Cô nàng tê giác vẫn mặc nguyên chiếc váy ngủ hình hoa màu hồng nhạt, sắc mặt trắng bệch, nói: “Là Thiên Đầu Phật đột nhập vào đây? Tôi nghe nói... nó chuyên ăn thịt yêu ma. Tôi... tôi...”

Tương Ảnh thấy bộ dạng hốt hoảng, lo sợ của Tùng Dung, nói: “Thực ra Thiên Đầu Phật rất kén ăn, nó mà ăn thịt cô thì sẽ không tiêu hóa được mất.”

“Hai người im đi, đừng cãi vã nữa được không?” Khóe miệng Dạ Ly thấp thoáng ẩn hiện một nụ cười quỷ dị, nói. “Thiên Đầu Phật đã vào được đây thì chắc chắn bà chị hay ho của tôi cũng đang ở miệng kết giới... Nếu muốn ra ngoài thì chúng ta phải nhanh chóng chớp thời cơ. Nhanh!”

Nam Huyền trầm ngâm. “Trần Bất Thanh rộng như vậy, miệng kết giới chỉ có một, đợi khi chúng ta tìm thấy thì nó đã đóng lại mất rồi, không lẽ mấy người đã biết miệng kết giới ở đâu sao?” Nói xong, Nam Huyền liền nhìn sang Tương Ảnh, ai ngờ tên thiếu niên kiêu ngạo đó lại nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi dùng bát quái trận để đưa mọi người vào đây, miệng kết giới chỉ có một mình Lạc đại nhân có thể mở được, không liên quan đến tôi.”

Dạ đại họa xua tay, cười đầy ẩn ý. “Đừng lo lắng, mặc dù chúng ta không biết miệng kết giới ở đâu nhưng tự khắc sẽ có người đến dẫn đường cho chúng ta. Hắc!” Dứt lời, Dạ Ly liền cố ý chỉ tay xuống dưới lầu.

Mọi người ngó đầu nhìn xuống, liền thấy một thân hình mờ ảo thoáng xuất hiện. Đến khi Lục Vi có thể nhìn rõ bóng hình thì lời nói vô thức thốt ra: “Quý Vân!”

Dạ Ly chặc lưỡi làm ra vẻ hiểu kỳ. “Trước thì tức giận sùi cả bọt mép vì hồng nhan, nay lại cố sống cố chết tiến vào ảo cảnh để dẫn đường cứu hồng nhan, Vi Vi, cô thật là có phúc!”

Lúc này, tâm trạng Lục Vi rối bời, không biết nên buồn hay vui, nhìn bóng dáng Quý Vân mà lòng cô bồi hồi trăm bề. Cô nhìn anh đang thở hổn hển, liền cảm thấy trái tim mình loạn nhịp, trước khi ý thức kịp phản ứng lại thì bước chân cô đã chạy thật nhanh xuống lầu, để lại Nam Huyền thần thờ đứng nguyên tại chỗ.

Thấy thế, Dạ Ly liền thở dài, vỗ nhẹ vào vai Nam Huyền, nói một câu thăm thía: “Đi thôi!”

— — — — —Tôi là đoạn phân cách chọn một trong hai— — — — —

Vì thời gian miệng kết giới mở ra có hạn, Quý Vân đến còn chưa kịp nói rõ điều gì đã kéo mọi người chạy nhanh về phía tây, đến gốc cây Mạn Đà La dưới chân núi Bất Thanh thì dừng lại. Không giống như trong tiểu trấn, dưới chân núi Bất Thanh không mưa không gió, dưới ánh trăng huyền ảo, bóng cây Mạn Đà La phát ra những tia sáng bàng bạc mờ ảo, bên cạnh đó là một lỗ hổng lớn treo lơ lửng giữa không trung, hút nguồn khí lưu chuyển động xoay tròn xung quanh, nếu không nhầm thì đây chính là “miệng kết giới” mà Dạ Ly đã nói.

Lúc này, miệng kết giới đang dần dần nhỏ lại, nhưng mọi người chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, không có cách nào vượt qua được. Bởi trước thân cây có một tấm bia đá trống trơn, hết sức bình thường không có vẻ gì là kỳ quái, nhưng khối đá đó lại ngang nhiên đứng chắn trước miệng kết giới, bất kỳ người nào bước tới gần đều bị đẩy ngược trở lại phía dưới gốc cây Mạn Đà La.

Xa xa, Thiên Đầu Phật vừa bị nhốt lại vào trong ảo cảnh đang điên cuồng gầm rú, nện người xuống mặt đất khiến đất trời rung lên từng trận. Không tiến không lùi được, Tùng Dung phát điên, nói: “Tại sao tự dừng lại có hòn đá đứng chắn ở đây chứ, thử dùng chưởng đánh vào nó xem nó có thể nứt ra không?!”

Quý Vân nhíu mày, nói: “Lúc tôi vào đây không thấy có tảng đá này.”

Mọi người tìm hết cách này đến cách khác mà không được, bỗng nhiên Tương Ảnh nói: “Chính là câu đố đó. Giải được câu đố đó thì nó sẽ lập tức biến mất.”

Cô nàng tê giác nghe thấy vậy, giơ chân nói: “Đây chẳng phải là lời nói vô nghĩa sao? Vấn đề là giải như thế nào!” Tương Ảnh không thèm để ý tới thái độ của Tùng Dung, xoa cằm do dự một lát rồi khẽ chạm ngón tay thon dài vào tảng đá. Kỳ lạ thay, cậu ta không hề bị tảng đá hắt văng ra như Dạ Ly và Tùng Dung lúc trước. Trong nháy mắt, Lục Vi nghe thấy từ miệng cậu ta vang lên một câu thần chú kỳ quái. Tiếp đó, lòng bàn tay cậu ta chợt sáng lên, khi Tương Ảnh lùi xuống, trên mặt tảng đá liền xuất hiện hai vật tổ có màu sắc rực rỡ và hình thù kỳ quái.

“Luật chơi đưa ra, ta chỉ có thể làm từng bước một.”

Vi Vi nheo mắt bước đến, chăm chú nhìn vào vật tổ kia, chỉ thấy đó là hai hình mặt thú kỳ dị đặt đối diện nhau, giống như chim và rùa, mắt sáng như ngọn đuốc, miệng dài như hồng hạc, móng vuốt lợi hại như dã báo, trên lưng lại mang một chiếc mai rùa màu xanh rất lớn, đuôi rần hưởng lên trời giống như đang kêu vang uy hiếp kẻ địch.

Cắn chặt môi suy nghĩ, Lục Vi nói: “Hình như tôi đã gặp con quái vật này rồi.”

“Hình như tôi cũng đã gặp con quái vật này.” Cùng lúc đó, Dạ đại họa cũng bất ngờ lên tiếng.

Hai người bắt giác nhìn nhau, Vi Vi nói: “Anh đã gặp nó ở đâu?”

Dạ đại họa không nói, lấy từ trong túi ra một chiếc túi gấm, trên mặt túi có thêu hình con quái vật này. Lục Vi khẽ kêu lên một tiếng, cũng lấy ra một chiếc túi gấm tương tự. Thì ra trước lúc mọi người chuẩn bị đến núi Bất Thanh, vị đại thúc đáng khinh Nhạc Linh kia đã lặng lẽ đưa cái túi nhỏ này cho Lục Vi.

Lúc đó, Nhạc Linh còn cẩn thận dặn dò cô không được để Dạ đại họa trông thấy cái túi gấm này, khi nào đến núi Bất Thanh, rơi vào thế cùng đường mới được mở ra. Vi Vi nghe thấy vậy thì ngứa ngáy như bị mèo

cào, buổi tối đầu tiên ở núi Bất Thanh, cô liền lén lút mở ra nhưng lại vô cùng thất vọng khi trong chiếc túi đó chỉ có vền vền một tờ giấy nhỏ, trên đó viết một dòng chữ xấu xí như gà bới: “Chúc chuyển đi vui vẻ!”, phía sau còn vẽ một khuôn mặt cười rất lớn.

Thấy thế, Lục Vi dờ dẫm thất thần, còn cho là Nhạc Linh cố tình trêu đùa ác ý, không thèm quan tâm đến chiếc túi đó nữa, nhưng không ngờ nó lại liên quan đến câu đố trên tảng đá kia. Lục Vi đang muốn hỏi Dạ đại họa tại sao cũng có chiếc túi gấm này, bỗng cảm thấy lòng bàn tay mình phát sáng, cúi xuống nhìn, chiếc túi gấm đã biến mất từ lúc nào, nhưng trong lòng bàn tay lại hiện lên một quang sáng chói lòa in hình con quái vật đó. Dạ Ly thấy thế thì trầm mặc, chiếc túi gấm trong tay anh ta cũng sáng lên.

Lục Vi kinh hãi. “Tại sao lại thế này? Tôi...”

“Sắp không kịp nữa rồi!” Tương Ảnh hoảng hốt hét lên, lúc này mọi người mới để ý thấy miệng kết giới đã thu nhỏ chỉ còn như một trái bóng rổ. Tùng Dung sợ hãi kêu lên: “Mẹ ơi, Thiên Đầu Phật đến rồi!!”

Hai mắt Dạ Ly sáng rực, anh ta cắn răng nói: “Dạ Lạc, người điên đủ rồi đấy!” Nói xong, không đợi Lục Vi kịp phản ứng, anh ta liền kéo tay cô, ấn lên tảng đá, trong nháy mắt, hình vẽ in lên phiến đá, một mũi tên sáng chói hiện ra. Lục Vi nhắm chặt mắt, nghe thấy Dạ Ly kêu to một tiếng, ngay sau đó, cả người cô bị ném qua miệng kết giới...

Tựa hồ chỉ trong tích tắc, Lục Vi cảm thấy chân mình chạm đất. Tim cô đập dồn dập, mở mắt ra thấy mình đang đứng lơ lửng dưới bóng cây Mạn Đà La. Tuy vẫn là cảnh trí ấy nhưng từ phía xa xa còn vọng lại tiếng nước chảy róc rách và ánh đèn lồng rực rỡ khiến Lục Vi vững tâm hơn nhiều. Họ thực sự đã thoát khỏi ảo cảnh.

Văn Trinh đang đứng dưới gốc cây, vẻ mặt đầy lo lắng, thần thờ nhìn về phía họ. Trông thấy Tương Ảnh, Văn Trinh vội vàng đẩy gọng kính, vui mừng hơn hớn chạy đến. “Tương Ảnh...” Nhưng còn chưa kịp nói hết câu, Dạ Ly đã vung tay một cái, một luồng ánh sáng bí hiểm xoẹt qua giữa không trung. Văn Trinh nhanh như chớp xoay người tránh đòn tấn công.

Lục Vi chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, kinh hãi thốt lên: “Dạ Ly, anh làm gì vậy?” Còn Văn Trinh nữa, đột nhiên lại trở nên lợi hại hơn, tránh được cả đòn công kích của Dạ Ly, rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Dạ Ly cau có, trên khuôn mặt không còn nụ cười cợt nhả thường ngày nữa, thay vào đó là ánh mắt nhìn Văn Trinh vẻ uy hiếp. Anh ta rít lên: “Người còn dám cãi trằng à?”

“Ha ha!” Nghe xong câu nói này, Văn Trinh đột nhiên cất tiếng cười quái dị. Trong nháy mắt, dung mạo của cô ta hoàn toàn thay đổi: mái tóc đen dài chấm đất, chiếc áo trắng như tuyết, dung mạo đoan trang, tao nhã, đẹp không sao tả xiết. Vì Vi đưa tay lên che miệng, đây... đây chẳng phải vị tiên nữ mà mình gặp hôm bị Thiên Đầu Phật truy đuổi sao? Lúc này, Nam Huyền cũng kích động chạy tới, không nói nên lời.

Tiên nữ áo trắng khẽ hé môi, cười nói: “Ly, lâu rồi không gặp chị ruột, vậy mà lại chào hỏi như vậy ư?”

Dạ đại họa nổi cáu, cảm hận nói: “Đương nhiên... không chỉ có thế!” Dứt lời, anh ta đã bay về phía tiên nữ áo trắng đánh tới tấp, cùng lúc đó, vị tiên nữ cũng bay đi. Thoáng chốc, hai bóng hình một trắng một đen biến mất giữa không trung.

Lục Vi rối bời, “Anh ta... Họ không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

Tương Ảnh thần nhiên nói: “Không sao, người thường không nhìn thấy đâu. Cho dù có thấy thì cũng cứ coi như đang được xem phim kiểm hiệp trực tiếp, không sao đâu!”

Lục Vi trầm mặc, đang ngây ngốc nhìn hai người bọn họ bay dần xa, ổng tay áo liền bị ai đó kéo lại. Cúi đầu nhìn, hóa ra là Tiểu Nhược, đứng bên cạnh còn có một bé gái cao tầm bằng cậu ta, hai người họ cùng mặc chiếc áo trắng thời nhà Hán, khắp người tỏa ra một quang sáng bạc lấp lánh.

Tiểu Nhược vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, đây là Tiểu Hoài, Lạc đại nhân đã giúp tôi cứu sống cô ấy, tỷ nhìn xem!”

Tiểu Hoài động đậy cánh tay, chớp chớp đôi mắt, tò mò dò xét Lục Vi. “Hơi thở giống Lạc đại nhân như vậy, chẳng trách Nam Huyền đã nhận nhầm tỷ là chủ nhân.”

Lục Vi nhú mày, dù chỉ là phản ứng rất đời bình thường nhưng cảm thấy có cái gì đó quái lạ. “Lạc? Nhận nhầm chủ nhân?”

Cô vừa dứt lời, đã thấy Tiểu Long ngốc nghếch chuẩn bị đuổi theo Dạ Ly. Lục Vi thấy thế thì kinh hãi, vội vàng chạy lên túm anh ta lại, nói: “Nam Huyền không được đi, nguy hiểm lắm!”

Nam Huyền liền quay mặt nhìn Quý Vân đang đứng sau Lục Vi. Quý Vân không nói, chỉ lặng lẽ nhìn lại.

“Giúp tôi chăm sóc cô ấy.” Nói xong, Nam Huyền không chút do dự, hất tay Lục Vi ra, bay lên không trung. Cánh tay Lục Vi bị hất văng ra, vô cùng trống trải, nói: “Tại... sao vậy?”

Tiểu Hoài cười khanh khách. “Lạc đại nhân là chủ nhân của Nam Huyền, giờ đã tìm thấy chủ nhân rồi, Nam Huyền đuổi theo cũng là lẽ thường thôi mà?”

Nói xong, trái tim Lục Vi ngốc nghếch vỡ tan, đau đớn, cuối cùng cô cũng hiểu ra: “Vậy tôi không phải là truyền thể của Lạc gì đó, càng không phải là chủ nhân của Tiểu Long ngốc nghếch?”

Thì ra, mình chỉ là một thứ giả mạo...

49. Chương 49: Tiếng Chuông Lúc Nửa Đêm

Trong phòng khách, Nam Huyền ngoan ngoãn cuộn mình trong chiếc hộp, hàng mi khẽ động đậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, thấp thoáng một nụ cười như có như không...

Trong phòng ngủ, Nam Huyền trần truồng thu mình giữa tấm chăn, thấy Lục Vi bước vào, ánh mắt dịu dàng chợt sáng lên, từ từ ngồi dậy, chiếc chăn mỏng chậm chậm trượt xuống phía dưới vòng eo trắng kiêu của anh ta...

Trong cửa hàng, Nam Huyền đứng trước những chiếc giá bày đầy thú nhồi bông, nhất định không chịu rời đi, ánh mắt ủy mị bám riết lấy Lục Vi, nói: “Nam Huyền muốn, chủ nhân mua...”

Trong công ty, Nam Huyền cùng Lục Vi tăng ca, nhìn thấy miếng khoai sấy mà thất thần, trợn mắt trợn mũi, nhất quyết lắc đầu phản kháng: “Không ăn! Không ăn!”

...

Trong phòng trọ, trên đường lớn, trong rạp chiếu phim... ở đâu cũng có bóng dáng của Tiểu Long ngốc nghếch, nhưng chỉ cần chớp mắt một cái, hình bóng anh ta liền biến mất. Vi Vi hốt hoảng nhìn ngó xung quanh, vừa chạy vừa gọi tên Tiểu Long ngốc nghếch, không biết chạy thế nào mà những tòa nhà cao tầng bên cạnh đột nhiên biến thành những lều trại của người Mông Cổ. Dưới chân cũng không phải là nền xi măng rắn chắc mà thay vào đó là một thảo nguyên bao la ngút ngàn.

Giữa bãi cỏ xanh, từng tốp người đang vây quanh đồng lửa, múa hát rất náo nhiệt. Vi Vi đang ngạc nhiên nhìn quanh, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, quay đầu nhìn lại, cô liền bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc.

“Quý Vân?” Lục Vi đang muốn nói điều gì đó nhưng bị Quý Vân ôm vào lòng. Anh ghé sát tai cô thì thầm: “A Ắn...”

Rầm... rầm... rầm! Cả thế giới bỗng nhiên sụp đổ, tất cả mọi thứ đều biến thành muôn ngàn mảnh vỡ. Lục Vi lập tức mở to mắt, choàng tỉnh giấc, trên trán còn lấm tấm vài giọt mồ hôi. Khuyên Khuyên bò đến chiếc tủ đầu giường, rung rung vành tai trắng muốt, nói: “Vi Vi, lại gặp ác mộng à?”

“Ừm.” Lục Vi yếu ớt bò dậy, định xuống giường rót cốc nước lọc, ánh mắt vô tình nhìn vào góc tường, quỳ u sầu, Nấm mốc bà bà và Địa Phục Linh đang tụ họp một chỗ. Thấy Lục Vi nhìn, đám tiểu quái đó cũng mở to mắt, trừng trừng nhìn cô dò xét, bộ dạng do dự muốn lại gần nhưng lại không dám.

Vi Vi biết tâm trạng mình gần đây không được tốt, sự nhiệt tình, hào hứng cũng giảm đi nhiều, tính tình trở nên nóng nảy nên ban đêm thu hút những thứ bẩn thỉu kia cũng không có gì là lạ. Nhưng ai có thể nói cho cô biết, tại sao chúng lại có bộ dạng sợ sệt đó? Ngay đến Khuyên Khuyên cũng...

Lục Vi vô thức đưa mắt nhìn Khuyên Khuyên đang run rẩy nấp sau chiếc đồng hồ, nói: “Cô tránh xa tôi như vậy để làm gì?” Mặc dù trong thời gian cô đến núi Bất Thanh, bà tám Khuyên Khuyên đã nhận được một bài học xương máu, nhưng cũng không đến mức sau khi cô trở về, bà tám đó lại sợ sệt đến thế này chứ?

Khuyên Khuyên run rẩy, nghẹn ngào nói: “Không biết! Trên người cô có linh khí rất mạnh, Khuyên Khuyên không dám lại gần cô... Sợ cô ăn thịt...”

Nói như vậy, quỷ u sầu và Nấm mốc bà bà cũng vì mùi linh khí trên người cô nên vừa có cảm giác thân thiết lại vừa sợ hãi? Vậy linh khí này có phải là... Nghĩ đến đây, cô lại càng thêm lo lắng, lắc đầu, xuống giường, ra phòng khách rót nước. Lúc này, trên chiếc giường sofa trống trải, không còn bóng dáng của người ấy nên bọn Địa Phủ Linh mới ngang nhiên xông vào nhà cô trú ẩn.

Nghĩ vậy, Lục Vi nhếch môi cười tự giễu, ngửa cổ uống từng ngụm nước to, như thể muốn mượn nước để xóa sạch chút ký ức đáng quên đó, nhưng đáng tiếc... lại không thể. Vậy là, bảy ngày đã trôi qua kể từ khi rời núi Bất Thanh...

Sau khi Thiên Đầu Phật bị phong ấn, Tiểu Nhược và Tiểu Hoài hóa lại thành thạch băng, ngày ngày trông giữ phạm nhân. Dạ Ly vừa rời khỏi ảo cảnh liền đuổi theo chị ruột của mình, đến giờ vẫn bật vô âm tín. Nam Huyền cũng chạy theo chủ nhân của anh ta mà mất tích.

Sau khi trở về Cẩm Thành, cô cũng mất liên lạc với Tương Ảnh và Tùng Dung. Ngoài những lúc đi làm, thi thoảng bắt gặp Quý Vân đang đứng chờ thang máy thì cuộc sống của Vi Vi cơ hồ đã lại quay lại thời gian một năm trước đây. Không có chiếc hộp kỳ quái đó, không có ông chủ cửa hàng thú cưng chết tiệt, không có Tiểu Long ngốc nghếch, ngay cả Quý Vân cũng lạnh lùng với cô như lúc đầu. Thỉnh thoảng có ngẫu nhiên gặp nhau, anh cũng chỉ khẽ gật đầu chào hỏi qua loa rồi vội vã rời đi, dường như chẳng hề quan tâm đến cô.

Lục Vi không biết mình đã sai ở đâu, nhưng dường như mọi thứ đã trở lại quy luật vốn có, như thể tất cả những chuyện xảy ra trước đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Khuyên Khuyên thấy Lục Vi thất thần, biết cô lại nhớ đến Tiểu Long ngốc nghếch, chỉ dám nhẹ nhàng nói: “Thật ra cô nên đến cửa hàng thú cưng tìm họ, hỏi Nhạc Linh không phải...”

“Không!” Lục Vi lắc đầu, ngắt lời Khuyên Khuyên. “Như thế này cũng tốt mà!” Mặc dù mọi người đều không nói gì nhưng Lục Vi cũng có thể đoán ra được. Có lẽ đúng như những gì Tiểu Hoài nói, vì hơi thở của cô và Lạc rất giống nhau nên Nam Huyền mới nhận nhầm cô là chủ nhân, bây giờ chủ nhân thực sự của anh ta đã trở về, cô cũng nên an phận mà rút lui. Đến cửa hàng thú cưng lúc này cũng giải quyết được vấn đề gì kia chứ?

Buông một tiếng thở dài, Lục Vi đang định quay lại phòng ngủ liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại bàn kêu vang, nhất thời kinh hãi, suýt hất văng cốc nước xuống đất. Trấn tĩnh lại, Vi Vi ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, ba giờ ba mươi ba phút sáng. Mượn thế này rồi... ai lại gọi tới nhỉ? Hơn nữa, rất ít người biết số điện thoại để bàn nhà cô, lẽ nào có người muốn quấy rối?

Vi Vi do dự nhắc máy, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy một giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia, nhất thời thay đổi sắc mặt. Nắm chặt ống nghe, cô thốt lên: “Dạ Ly!” Tên xấu xa đó còn dám gọi điện thoại cho cô ư?

Mấy hôm nay, Vi Vi trần trọc suy nghĩ, không sao ngủ được. Lúc trước, chính Dạ đại họa đã đem hộp quà chuyển phát nhanh đến cho cô; người một mực nói cô chính là chủ nhân của Tiểu Long ngốc nghếch cũng là anh ta; luôn miệt mài kêu khổ vì phải chăm sóc Nam Huyền suốt một nghìn năm, bắt cô phải trả đầy đủ chi phí nuôi dưỡng tên “thú cưng” kia cũng là anh ta. Chẳng lẽ chuyện này thực sự trùng hợp đến vậy?

Cho dù Nam Huyền ngốc nghếch có nhận nhầm chủ nhân đi chăng nữa, thì lẽ nào, ngay cả chị ruột của mình, Dạ đại họa cũng không nhận ra? Thế nên, sự thực đã rõ ràng rành rành...

“Tên chết tiệt, đồ đồn mạt kia, anh vẫn còn mặt mũi gọi cho tôi à? Tôi hỏi anh, rốt cuộc tôi gây thù chuốc oán gì với anh mà anh cố tình hãm hại tôi? Tại sao anh lại đưa Tiểu Long ngốc nghếch đến nhà tôi? Anh cố ý lừa tôi và Nam Huyền là có dã tâm gì hả? Tôi nói cho anh biết, tốt nhất anh đừng có xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ xẻo thịt, lột da anh ngay lập tức.”

Trong lúc Vi Vi chửi rủa không ngơi miệng, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng khóc lóc thảm thương: “Vi Vi, tôi xin lỗi, tôi đã chịu báo ứng rồi... Thù mới hận cũ hèn sau này tôi sẽ trả, còn bây giờ... cô trốn mau đi.”

“Trốn? Trốn cái gì? Anh...” Lục Vi cứng lưỡi, đang muốn hỏi Dạ đại họa báo ứng cái gì, nhưng còn chưa dứt lời, đầu dây bên kia đã truyền đến những tiếng tút tút ngắt máy. Vi Vi chờ đợi, Khuyên Khuyên thấy thế vội vã hỏi: “Sao thế? Là Dạ đại vương à? Anh ta và Lạc đại nhân đánh nhau, ai thắng ai thua?”

Lục Vi đang định nói gì đó thì cả người cả chuột sững sờ khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ phòng ngủ. Cả hai ngó đầu vào nhìn, thấy quỷ u sầu và Địa Phục Linh đang nhảy xuống ô cửa sổ trốn thoát, để lại Nấm mốc bà bà chậm chạp chống gậy bước từng bước, vừa tức giận vừa nóng vội. “Ôi da, lũ khốn kia nói chạy là chạy ngay. Ô, ô, đáng thương cho lão bà bà chân tay già yếu này! Cứu tôi với, cứu tôi với! Đúng là không thể dựa dẫm vào lũ tiểu quỷ trẻ người non dạ kia, ô ô ô...”

Lục Vi nhìn Nấm mốc bà bà đang vỗ ngực, giậm chân, quay sang thấy Khuyên Khuyên cũng đang nhìn mình đăm đăm, hai người nhất thời bối rối, không biết phải nói gì.

Nấm mốc bà bà đột nhiên hướng về phía Lục Vi, quỳ xuống bái lạy. “Cứu tôi, cứu tôi với! Thân tôi già cả, không làm tổn thương đến người khác đâu, chỉ là thỉnh thoảng dính lấy con người hút ít vận may, khiến họ phá sản phải nhảy lầu, lia vợ xa con, lái xe gặp tai nạn, uống nước sặc chết mà thôi... Thân già này từ trước đến nay chưa biết hại ai...”

Lục Vi toát mồ hôi, như thế mà chưa phải là hại người sao? Nhưng rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải vừa rồi mọi thứ vẫn còn rất tốt đó sao? Giữa lúc Vi Vi đang do dự, Nấm mốc bà bà bắt chợt ngừng khóc, hốc mắt, khóe miệng đột nhiên ứa máu, khuôn mặt trở nên ngáy dại.

“Vi Vi, cô xem kia!” Nhìn theo hướng Khuyên Khuyên chỉ, Vi Vi lúc này mới phát hiện ra toàn thân Nấm mốc bà bà đã bị bao phủ bởi một quang sáng bạc, luồng ánh sáng quỷ dị ấy có khả năng khiến thân thể ma quỷ tan biến. Thân thể của Nấm mốc bà bà đang mờ dần đi.

Một lát sau, Nấm mốc bà bà biến thành tro bụi. Khuyên Khuyên đứng bên cạnh chứng kiến từ đầu đến cuối, không khỏi run rẩy sợ hãi, lắp bắp nói: “Trời ơi, trời ơi! Chuyện gì đang diễn ra vậy!”

Trong lúc Lục Vi chờ đợi, kinh ngạc thì đột nhiên vang lên tiếng đập cửa thình thình. Ba tiếng dài hai tiếng ngắn, tiết tấu thông thả mà cẩn trọng, nhất hời đầu óc cô quay cuồng, nhớ lại lần đầu tiên cô gặp Dạ Ly. Điện thoại, báo ứng, mau chạy... Ngoài cửa không phải lại có một hộp quà kỳ quái nào nữa chứ...

Khuyên Khuyên nhát gan run như cây sậy, nhanh chóng trốn vào trong chăn, chỉ thò cái đầu chuột cùng chiếc miệng trắng tinh, lắp ba lắp bắp nói: “Vi Vi không được mở, không được mở... Có lẽ... có lẽ đó là Thiên Đầu Phật đã trốn thoát, chạy đến đây ăn thịt chúng ta đấy!”

Đối mặt với tình huống này, Lục Vi lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Một khi đối phương đã có tính toán thì cho dù cô không mở cửa, đối phương vẫn có cách mò được vào. Hít một hơi thật sâu, Vi Vi hiên ngang, lăm lăm bước ra khỏi phòng ngủ.

Khuyên Khuyên ôm cái đuôi nhỏ bé, rơi lệ. “Nhất định là vì dạo này tôi ăn nhiều thịt, có mùi thơm nên mới thu hút sự chú ý của yêu quái. Ô ô, Khuyên Khuyên sai rồi, tôi sẽ giảm béo! Ngày mai sẽ giảm béo liền!!”

Cùng với tiếng than thở ỉ ỏi của Khuyên Khuyên, Lục Vi hắng há ra mở cửa. Nhìn thấy người ngoài cửa, cô nhất thời đứng chết lặng tại chỗ.

“Tương Ảnh? Sao lại là cậu?” Từ sau khi đường lên núi Bất Thanh bị hòn đá lớn chặn đứng, đại minh tinh Tương Ảnh cùng trợ lý Văn Trinh không hiểu tại sao cũng đột nhiên biến mất. Ngay cả Dạ Ly, nhà “âm dương học” chịu trách nhiệm dẫn đoàn điều tra vụ “diễn viên tàng hình” trên núi Bất Thanh cũng biến mất không để lại chút dấu vết. Sự việc này đã khiến bộ phim Kế hoạch mai mối kia trở nên vô cùng nổi tiếng, ai

ai cũng biết. Nhưng không ai ngờ, diễn viên Tương Ảnh xinh đẹp, yêu kiều kia lại chính là cậu thiếu niên kiều ngạo, lạnh lùng, nửa đêm nửa hôm bỗng xuất hiện trong khu nhà hình ống tầm thường này.

Cảm nhận được sự nghi hoặc của Lục Vi, sắc mặt Tương Ảnh không còn vẻ lạnh lùng thường thấy, nhưng trong ánh mắt vẫn ngập tràn sự thờ ơ, vô cảm. Ngược lại, Văn Trinh đứng bên cạnh hơi khom mình cúi chào, lịch sự nói: “Đêm hôm khuya khoắt còn đến làm phiền Lục tiểu thư, thật có lỗi quá!”

Lục Vi vô thức lùi lại mấy bước. “Cô là... Lạc?”

Văn Trinh mỉm cười tao nhã. “Văn Trinh trên núi Bất Thanh chính là Lạc đại nhân biến thành. Đại nhân tính tình phóng túng, cởi mở, có chút lỗ mãng, xin phu nhân thứ lỗi.”

Nghe thấy những lời này, Vi Vi há to miệng, lượng thông tin này thực sự quá lớn khiến cô nhất thời không kịp phản ứng. Nói như vậy, Văn Trinh là một người khác, còn lúc ở núi Bất Thanh, vì để trêu đùa em trai mình, Lạc đại nhân đã biến thành người này? Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ? Còn có...

“Cô... cô gọi tôi là gì? Phu nhân?” Nếu nhớ không nhầm thì cô thực sự chưa kết hôn.

Dường như biết Lục Vi còn có nhiều nỗi băn khoăn, Văn Trinh mỉm cười, đưa hai tay lên vỗ vỗ mấy tiếng rồi quay người, hô to: “Còn không mau rước phu nhân hồi phủ?” Nói xong, Tương Ảnh và Văn Trinh nghiêng người nhường chỗ.

Vi Vi bất giác nhìn ra phía ngoài, tức thì toàn thân hóa đá.

50. Chương 50: Đội Rước Hồ Ly

Con ngõ nhỏ vốn hiu quạnh, hẻo lánh nay bỗng đèn đuốc sáng trưng, những đốm lửa màu xanh leo lét thấp sáng cả khu nhà, đẹp như mộng ảo. Những cánh hoa hồng không biết từ đâu rơi xuống, phiêu diêu giữa khoảng không bao la, thơ mộng, đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất, không để lại chút dấu vết. Từ phía xa xa truyền đến tiếng chiêng trống rộn ràng, cùng tiếng hát ngân nga, trầm bổng. Những giai điệu xa xưa du dương, êm ái nghe như nước chảy, lá rơi, như đóa hoa hé nở gọi mùa xuân về. Cùng tiếng nhạc mỗi lúc một rõ ràng, Lục Vi liền trông thấy một đội ngũ chỉnh tề đang chậm rãi bước vào khu nhà hình ống.

Đội ngũ chia thành hai hàng ngay ngắn, mỗi người cầm theo một chiếc đèn lồng hình hoa sen vô cùng đẹp mắt. Kỳ lạ là, những chiếc đèn lồng này không hề được che đậy, vậy mà ngọn lửa vẫn cháy rực rỡ, lung linh trước gió. Vi Vi đang kinh ngạc, liền nghe thấy Khuyên Khuyên trèo lên vai mình tự lúc nào đập đập chân, nói: “Là... là hồ ly!!”

Nghe thấy vậy, Lục Vi mới nheo mắt nhìn kĩ lại, quả thật đó là một lũ hồ ly đang nhẹ nhàng bước tới. Trên người chúng khoác bộ trang phục màu đỏ từ triều Hán, chân và đầu vẫn là của hồ ly, chỉ có dáng điệu, cử chỉ, đi đứng lại giống hệt con người. Những chiếc đèn lồng hoa sen cũng được cái đuôi dài uốn éo của chúng giương thẳng lên cao. Đội ngũ hồ ly bám sát nhau, vừa đi vừa hát ca không ngừng. Lúc này Lục Vi mới hiểu, tiếng hát du dương kia vang lên từ đội hợp xướng này.

“Đây là...” Vi Vi lú lẫm, nhưng không đợi Văn Trinh giải thích, Khuyên Khuyên đã chít chít lên tiếng: “Đây là lễ trước dâu của đội hồ ly! Vì khả năng sinh sản của loài hồ ly rất tốt, ngụ ý con đàn cháu đống, lộc phúc đầy nhà, vợ chồng trăm năm hạnh phúc viên mãn, cho nên ma giới luôn chọn loài hồ ly làm đội ngũ đón dâu, đối với tân nương, nó còn là niềm vinh dự bất ngờ. Oa, trong truyền thuyết chỉ có duy nhất một lần đội hồ ly tiến hành rước dâu, nhưng đã là từ hơn một ngàn năm trước rồi, đó là lúc Hồ Vương đại nhân kết hôn. Khuyên Khuyên cũng mơ ước có một ngày được đội hồ ly rước về...”

Trong đầu Lục Vi xuất hiện vô vàn những dấu chấm hỏi, cô chăm chú nhìn đội ngũ rước dâu kia, lắp bắp nói: “Đội chút, các người vừa nói là nghênh đón cái gì? Tôi không hiểu lắm...”

Văn Trinh không đợi Lục Vi nói hết câu, mỉm cười, khom người, lịch sự nói: “Có gì đợi khi trở về rồi nói. Bây giờ, mời phu nhân lên kiệu!”

Lục Vi bị hai tiếng “phu nhân” làm cho nổi da gà. Marilyn Monroe treo trên tường kia ơi, mau nói cho tôi biết, đây chỉ là một giấc mơ, nhất định chỉ là một giấc mơ mà thôi! Nếu không thì sao có thể nhập được vai diễn cổ trang huyền diệu như thế chứ!

Lại còn rước dâu bằng kiệu... Cái kiệu này ở đâu ra vậy?! Nghĩ đến đây, Lục Vi bắt giắc ngẩng đầu, đang muốn mở miệng bỗng thấy cảnh tượng trước mắt, lời nói dâng lên đến cổ họng lại nghèn nghẹn nuốt vội xuống. Giữa không trung, một cỗ xe ngọc bích lấp lánh ánh vàng, ngay cả chuôi ngọc trên ghế ngồi cũng tỏa ra ánh hào quang ngũ sắc. Cỗ xe được một chú xích đu [1] sắc sỡ kéo đi, mỗi lần nó vỗ cánh lại có muôn ngàn ánh hào quang lấp lánh tỏa ra, như những ngôi sao trên trời cao rơi xuống. Xích đu lạng lẽ, chăm chú nhìn Lục Vi, dường như đang đợi cô lên kiệu.

[1] Chim hồng.

Vi Vi không còn can đảm để nuốt nước miếng, thậm chí có lẽ cỗ xe bí đỏ của công chúa Lọ Lem cũng thua xa cỗ xe này. Thêm vào đó, chỉ cần lát nữa xích đu vươn cánh bay lên trời cao, khoe sắc cùng những áng mây ngũ sắc kia thì có khác nào phượng hoàng trong truyền thuyết? Đối mặt với tình cảnh này, Lục Vi cảm thấy chỉ có hai trường hợp có thể xảy ra:

Một là: Cô đã xuyên không.

Hai là: Giờ là năm 2012, cả thế giới đều đã xuyên không.

“Oa, oa, tuyệt quá, tuyệt quá! Cỗ xe phượng hoàng ngũ sắc!” Vi Vi đang vật lộn trong cơn mê loạn, con chuột Khuyên Khuyên đã không chút do dự mà nhảy lên “kiệu rước”, sau khi ngồi xuống chiếc ghế vừa rộng rãi vừa thoải mái, tự do lăn lộn mấy vòng lại kích động kêu lên: “Vi Vi, còn chờ gì nữa, mau lên đây đi!”

Lục Vi lạng lẽ, đáp án có lẽ đã rõ ràng cả rồi, thế giới đã xuyên không thật rồi.

“Cái kia...” Lục Vi vẫn còn ra sức giãy giụa trước khi bước vào cõi chết. “Có thể bảo nó đi chậm một chút được không, tôi sợ độ cao.”

— — — — Tôi là đoạn phân cách đội rước hồ ly — — — —

Nằm ngoài dự liệu của Lục Vi, lên xe không được bao lâu, cô đã bị mùi hương trong cỗ xe phượng hoàng ngũ sắc xộc vào mũi khiến ẹt mũi, từ từ ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy, đập vào mắt cô là một trần nhà trắng như tuyết, rèm cửa sổ bằng nhung vừa dày vừa nặng, che kín một khoảng tường, chiếc giường công chúa hình tròn rộng lớn cùng một chiếc bàn trang điểm theo kiểu châu Âu tinh xảo, đẹp mắt. Rất tốt, xem ra mình đã hoàn toàn xuyên không rồi.

Vi Vi vừa uể oải ngồi dậy, liền nghe thấy từ phòng bên truyền đến những tiếng động rất khẽ. Một lát sau, cô thấy một cô gái mặc chiếc váy bông màu hồng nhạt uyển chuyển bước vào. Lục Vi chớp chớp mắt, sau khi xác định chắc chắn mình không hoa mắt, mới cất tiếng gọi: “Nhạc Linh?!”

Hôm nay cô thực sự đã phải nhận quá nhiều sự kích động. Sau khi rời núi Bất Thanh, những người bạn trong thế giới đó đều đột nhiên biến mất, nhưng giờ chỉ qua một đêm, mọi người lại đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc việc này là sao?

“Tại sao cô lại ở đây? Khuyên Khuyên đâu?”

Nhạc Linh chỉ tay ra chiếc bàn gỗ hình tròn ngoài phòng khách, Khuyên Khuyên đang nằm giữa một đồng hồ ăn vặt, tay trái ôm chiếc bánh ngọt dâu tây, tay phải nắm một nắm khoai tây sấy, mãn nguyện thưởng thức. Hừm... Cách đây vài tiếng, ai đã nói nhất định sẽ giảm béo đây?

Đôi mắt đen láy của ông chú già đáng khinh hấp háy, nâng vạt váy rồi xoay tròn một vòng, nũng nịu nói: “Đây là chiếc váy mà tôi mới làm, Vi Vi thấy có đẹp không?”

“Rất đẹp...” Lục Vi ôm ngực thở dài, đối với sở thích oái ăm này của Nhạc Linh, Lục Vi đã dần thấy quen, không còn ngỡ ngàng đến nổi da gà như ban đầu nữa. Có điều, việc quan trọng nhất lúc này là: “Chúng ta đang ở đâu đây? Rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Nghe thấy vậy, Nhạc Linh im lặng một lát, đến khi cơn kích động của Lục Vi qua đi rồi mới nói: “Nơi này chính là tẩm cung của Lạc đại nhân, vì đại nhân nói tôi khá thân thiết với cô nên để tôi tiếp đãi cô.”

Nghe xong những lời này, Lục Vi lặng lẽ cúi đầu, trong lòng càng lúc càng hoài nghi, chậm rãi nói: “VẬY sao?” Nhạc Linh chẳng phải vẫn là thuộc hạ của Dạ Ly ư? Tại sao bây giờ lại ở trong tầm cung của Dạ Lạc? Còn đảm đương nhiệm vụ tiếp đãi mình nữa? Hơn nữa, nghĩ kĩ lại, Nhạc Linh thực sự cũng có điểm rất đáng nghi...

Lúc trước, ông ta đã bí mật đưa cho cô chiếc túi gấm, không ngờ chiếc túi gấm đó lại là chiếc chìa khóa hữu hiệu trong thời khắc quan trọng nhất, và kỳ lạ hơn là, Dạ Ly cũng có một cái giống y như thế. Kể từ đó, hình con thú kỳ dị đó vẫn in trong lòng bàn tay phải của Lục Vi, bất luận có rửa thế nào cũng không xóa đi được. Tất cả những điều này nhất định có liên quan đến ông chú già đáng khinh kia.

Nhạc Linh bị Lục Vi nhìn đến mức sợ hãi, đang ngây ngô cười khở, định tháo lui liền bị Lục Vi cản đường. Cô mở rộng lòng bàn tay, hình vẽ màu xanh lam đột nhiên phát ra những tia sáng mờ ảo. Nhạc Linh sợ hãi đến dựng tóc gáy, lùi lại phía sau. Lục Vi nói: “Đây là cái gì? Cô còn nhớ không? Cô đưa cho tôi cái túi thơm đó, phía trên có vẽ họa tiết này, bây giờ nó đã in lên tay tôi, không làm thế nào rửa sạch được.”

Nhạc Linh đưa hai tay lên đỉnh đầu, vừa hành lễ vừa run rẩy cầu xin: “Tôi ... tôi chẳng phải đến để nói rõ cho cô biết sự thật sao? Vi Vi, bây giờ cô có thể tránh xa tôi ra một chút được không?”

“Tại sao?”

Khuyên Khuyên ôm cái bụng to kénh như người mang thai, nặng nề quay cái đầu chuột nhỏ xú lại, lấp bắp: “Cũng giống tôi, sợ hãi hơi thở đó trên người cô.”

Trong lòng Lục Vi vang lên những tiếng “lộp bộp”, nói như vậy, hình con quái thú in trong lòng bàn tay cô đã khiến lũ tiểu yêu sợ hãi không dám đến gần, lẽ nào... Trong đầu Vi Vi chợt lóe lên nụ cười quỷ dị của Dạ đại họa, bỗng nhiên cảm thấy rất bất an, lạnh lùng trừng mắt nhìn khuôn mặt Lolita xinh đẹp của ông chú già đáng khinh, giận dữ nói: “Tốt nhất là cô hãy giải thích rõ ràng mọi chuyện cho tôi nghe ngay lập tức!”

Nhạc Linh thoát khỏi vòng trói buộc của Vi Vi, thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới tỏ vẻ vô tội, bẽ bẽ ngón tay, nói: “Thực ra... mọi chuyện bắt đầu từ trước lúc mấy người bọn cô đến núi Bất Thanh. Trước đó một tháng, đột nhiên có ba người phụ nữ đến tìm Dạ Boss, sau khi nói chuyện với họ, Dạ Boss liền giam mình trong phòng suốt hai ngày liền. Sau đó, anh ta chuẩn bị đồ đạc đến núi Bất Thanh, nói là muốn nghĩ cách bắt chị ruột của anh ta xuất đầu lộ diện. Sau này tôi mới biết...”

“Sau này cô mới biết anh ta đến núi Bất Thanh là để thả Thiên Đầu Phật, vì chỉ có Dạ Lạc mới có khả năng phong ấn Thiên Đầu Phật lần nữa, cho nên Dạ đại họa mới cố ý làm vậy để dụ chị anh ta xuất hiện.”

“Ừm.” Nhạc Linh gật đầu như già tởi. “Ai ngờ không lâu sau, Lạc đại nhân đến gặp riêng tôi.”

Lục Vi kinh ngạc, cứ tưởng đã đoán được rõ ràng câu chuyện, ai ngờ cốt truyện lại rẽ sang hướng khác. “Nhiệm vụ bất khả thi! Cô làm nội gián cho Lạc ư!!”

Nhạc Linh ho khan, gơ tay đầu hàng, vẻ vô tội. “Không phải, người ta gọi đó là bỏ gian tà theo chính nghĩa! Dạ Boss vừa hung dữ lại khó chơi, lần này anh ta gây họa, thả Thiên Đầu Phật ra, tôi cũng là vì dân trừ hại, không có cách nào khác, đành phải làm vậy thôi.”

Vi Vi trầm mặc. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Nhạc Linh cắn răng, do dự nói. “Lạc đại nhân nói, nếu Dạ Boss tự dẫn thân lên núi Bất Thanh, cô ấy sẽ tương kế tựu kế, bảo tôi đưa cái túi thơm này cho cô.” Nói xong, Nhạc Linh đưa tay lên thề thốt: “Tôi thề, tôi thực sự không biết cái túi thơm đó có tác dụng gì, ban đầu tôi cũng chỉ cho rằng nó dùng để không chế Dạ Boss, sau này tôi mới rõ...”

Vi Vi thấy Nhạc Linh nói năng ấp úng, nhướn mày nói: “Rõ cái gì?”

Nhạc Linh ngẹn lời, liếc nhìn sắc mặt Lục Vi, thận trọng nói: “Vi Vi, tôi nói ra nhưng cô trăm ngàn lần không được kích động.”

Lục Vi thở dài, đã từng ném trái ảo cảnh ở núi Bất Thanh, Tiểu Long ngốc nghếch đột nhiên biến mất, bị ép lên “kiệu hoa”... nhiều chuyện như vậy, bây giờ còn chuyện gì có thể khiến cô kích động nữa đây? “Cô nói đi!”

Nhạc Linh khẽ ho khan một tiếng, nhẹ nhàng cất lời: “Vi Vi, cô có biết tại sao ba cô gái đó tại sao lại gấp gáp đến tìm Dạ Boss như vậy? Và tại sao sau khi nói chuyện với bọn họ. Dạ Boss lại muốn nhanh chóng đi tìm chị gái mình?”

Vi Vi ghé sát mặt vào Nhạc Linh, gần giọng: “Nói thẳng vào vấn đề đi! Còn tiếp tục vòng vo nữa, tôi sẽ đánh chết cô!!”

“Ba cô gái đó chính là các vị trưởng lão trong tộc, lần này họ đến tìm Dạ Boss để ép anh ta kết hôn. Dạ đại nhân và Dạ Boss đã đến tuổi kết hôn, nhưng hai tỷ đệ họ đều trời sinh tính ham chơi, đừng nói là sinh con nói dối, mà ngay cả đối tượng để kết hôn cũng không có. Cho nên các vị trưởng lão đó đã phải tìm đến Cẩm Thành, Dạ Boss không muốn gánh vác trách nhiệm sinh con nói dối, liền lạy trời chuyển đất tìm bằng được Lạc đại nhân, vì thế sau đó mới có cảnh náo nhiệt ở núi Bất Thanh.”

Nói đến đây, sắc mặt Lục Vi trở nên ngầy ngốc, không thốt nên lời. Dự cảm cho cô biết rằng... sắp có chuyện không hay xảy ra...

“Ý của cô là, Dạ đại họa muốn tìm chị gái, ép chị ta về thực hiện trách nhiệm kết hôn, sinh con, nhưng Dạ Lạc đã tương kế tựu kế, lợi dụng Tương Ảnh và Văn Trinh đưa chúng ta tiến vào ảo cảnh, sau đó...”

Nhạc Linh lặng lẽ gật đầu rồi hạ thấp giọng, nói: “Túi thơm đó thực ra là tín vật đính ước của gia tộc Dạ Boss. Hình dị vật trên đó là một đực một cái, chỉ cần gặp được người trong lòng, trao túi gắm đó cho người con gái mình thích, ngay lập tức nó sẽ trở thành vật đính ước. Không biết Lạc đại nhân làm thế nào mà lấy trộm được chiếc túi gắm cùng đôi với cái của Dạ Boss, đưa cho tôi, tôi lại đưa cho cô... Có điều tôi thề, lúc đó tôi thực sự không biết tác dụng của cái túi thơm đó, tôi...”

Lục Vi cắt ngang lời sám hối của Nhạc Linh, lạnh lùng nói: “Nói vào đúng trọng tâm đi!”

Thấy vậy, ông chú già đáng khinh đó xấu hổ, cúi gầm mặt, nói: “Tảng đá ở miệng phong ấn thực ra là đá nhân duyên, cô và Dạ Boss in dấu hoa văn trên tay lên đó chính là... chính là hoàn thành thủ tục tương tự đăng ký kết hôn của con người bây giờ. Vì đã trở thành vợ chồng, cho nên Dạ Boss phải có trách nhiệm bảo vệ cô, vì thế hơi thở và ma lực của anh ta mới thông qua hình vẽ này truyền đến người cô. Đó cũng là lý do tại sao khi chúng tôi đến gần cô lại có cảm giác sợ hãi... Đó chính là yêu lực của Dạ Boss...”

Dứt lời, Lục Vi ngồi chết lặng trên ghế. Khuyên Khuyên lúc này cũng ngừng ăn, thò cái đầu bé xiu lặng lẽ, chăm chú nhìn Lục Vi.

“Vi Vi, cô không sao chứ?”

“Vi Vi, cô đừng dọa tôi...”

Nhạc Linh cắn răng, dùng ngón tay trở đưa qua đưa lại trước mắt Lục Vi, sợ hãi nói: “Vi Vi, đừng tức giận, thực ra... thực ra lấy Dạ Boss cũng rất tốt. Cô xem, anh ta bình thường đối xử với chúng tôi hung dữ là thế, nhưng duy nhất chỉ có cô là vừa mắng vừa đánh được anh ta, anh ta cũng không dám đánh cô bao giờ. Hơn nữa, anh ta lợi hại như thế, chủng tộc anh ta uy lực như thế, con cái của hai người sau này nói không chừng còn có thể trở thành yêu vương.”

Nghe thấy mấy từ “con cái của hai người”, Lục Vi bất giác run rẩy, nổi da gà. Cô nhìn Khuyên Khuyên rồi lại quay sang dò xét Nhạc Linh, xâu chuỗi tất cả những chuyện xảy ra suốt mấy tháng qua: Thiên Đầu Phạt, núi Bất Thanh, ảo cảnh kỳ quái, phiến đá trống trơn và hình vẽ quái thú... Giây phút này, ngàn vạn ngôn từ trong đầu đã biến thành hai từ: Chết tiệt!

Vi Vi hỏi: “Tất cả những gì cô nói đều là sự thật ư?”

Nhạc Linh mím môi, gật gật đầu.

Vi Vi sờ sờ bờ môi đỏ mọng, ngập ngừng nói: “Như vậy, “ông xã” của tôi hiện giờ đang ở đâu?”

51. Chương 51: Cục Diện Hỗn Loạn

Với sự dẫn đường của Nhạc Linh, Lục Vi và Khuyên Khuyên bước ra khỏi cửa, lúc này mới có thể nhìn ngắm toàn cảnh nơi đây.

Khác hẳn sự phán đoán của Lục Vi, nơi này không phải khu biệt thự cao cấp theo kiến trúc châu Âu, cũng chẳng phải khu tứ hợp viện mang màu sắc cổ kính, khi Lục Vi bước ra khỏi phòng, cuối hành lang rộng, dài hun hút chỉ có một chiếc cầu thang uốn lượn. Lục Vi thận trọng bước từng bậc, trên vách tường, cách hai, ba đoạn ngắn lại xuất hiện một, hai cánh cửa ra vào.

Cửa phòng đóng chặt, không nhìn thấy quang cảnh bên trong, cả hành lang không có lấy nửa cái cửa sổ khiến người ta không thể biết được phong cảnh bên ngoài. Vi Vi đoán, có lẽ đây chính là một tòa tháp hoặc một công trình có hình ống đặc biệt nào đó. May mà khoảng cách từ chỗ Lục Vi đến chỗ Dạ đại họa cũng không xa lắm, ước chừng cũng chỉ khoảng hai mươi phút đi bộ là đến nơi. Nhạc Linh đi đến trước một cánh cửa có treo tấm biển đề chữ: “Bên trong có mãnh thú, xin chớ quấy rầy”. Cô ta khẽ gõ cửa vài tiếng tượng trưng, ngay sau đó, từ bên trong truyền ra những tiếng “ư ư” ngáy dai.

Vi Vi then thưng hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhạc Linh sờ má, liếc mắt cười duyên: “Đây là cửa cảm ứng, chỉ cần gõ nhẹ là có thể nghe thấy động tĩnh bên trong. Chờ khoảng hơn mười phút sau, nếu không có người lạ chạm vào, nó sẽ lại có tác dụng cách âm.”

Nghe thấy vậy, Khuyên Khuyên tỏ vẻ lo lắng, lắc đầu nói: “Hừm, Dạ đại vương thật là đáng thương, ngay đến quyền được riêng tư cũng không có. Bất cứ ai cũng có thể chạm tay vào cánh cửa để biết anh ta đang làm gì bên trong.”

Về mặt Lục Vi trở nên ngây ngốc. Thì ra Nhạc đại thúc không phải gõ cửa để báo cho Dạ Ly biết có người đến, mà để “rình xem” anh ta đang làm gì bên trong. Lục Vi nhìn tấm biển bằng sắt trên cánh cửa, trên đó còn in một tấm ảnh chụp yêu quái Dạ Ly, càng lúc càng cảm thấy tình cảnh của “ông xã” mình không được tốt cho lắm.

Quả Nhiên, sau khi nghe thấy động tĩnh từ bên trong, Nhạc Linh không chút do dự, vặn chốt mở cánh cửa lớn, khom người nói: “Vi Vi, mời! Để tránh Dạ Boss nổi nóng, tôi sẽ không vào đâu.”

Khuyên Khuyên nghe thấy những lời này, to gan ghé sát vào tai Lục Vi, gật gù, đắc ý nói: “Xem ra cô có thể bị phản bội rồi... Hic hic!” Bà tám Khuyên Khuyên còn chưa nói xong đã bị Nhạc Linh túm chặt lấy đuôi, dốc ngược lên. “Tiểu chuột bạch cũng không được vào, để đôi vợ chồng son người ta nói chuyện vui vẻ với nhau đi! Chúng ta đứng canh ở ngoài cửa là được rồi.”

“Ồi, ối!”

Lục Vi thở dài một tiếng, ai có thể cam đoan là các người sẽ ngoan ngoãn đứng canh ở bên ngoài mà không nghe lén người ta nói chuyện đây?

©STENT

Bước vào phòng, Lục Vi liền thấy Dạ đại họa đang đứng nhìn ra cửa sổ, vừa ngắm cảnh biển vừa nắm chặt con vịt bằng bông một cách buồn bã. Lục Vi bắt giác nhíu mày, ban nãy, khi cô ở trong căn phòng kia, ngoài cửa sổ rõ ràng là cảnh núi non trùng điệp, tại sao trong cùng một khu nhà mà cảnh sắc lại khác nhau đến vậy? Lê nào mỗi cánh cửa lớn ở đây đều giống một cỗ máy có thể xuyên qua cả thời gian và không gian? Loại máy xuyên không này ở mỗi gian phòng lại mở ra một phong cảnh hoàn toàn khác nhau?

Vi Vi đang bản thần suy nghĩ liền nghe thấy Dạ đại họa cất lời: “Bản tọa chẳng phải đã nói rồi sao? Không muốn ăn và cũng chẳng muốn nghe cái gì hết, cái mà các người cần mang đến cho ta lúc này chính là hai cô em gái xinh đẹp.”

Vi Vi nghe thấy vậy, cơn giận nhất thời bộc phát, ôm ngực “hừ” lạnh một tiếng, cất giọng giễu cợt, mỉa mai: “Em gái xinh đẹp đã đến, Dạ đại vương nhìn xem có vừa lòng hay không?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Dạ đại họa nhanh chóng quay đầu lại, suýt ngã nhào xuống đất, vừa muốn vụng trộm yêu đương đã bị người vợ mới cưới bắt được, cảm giác này thật... không được tốt cho lắm. “Tiểu

Vi Vi, nhanh như vậy mà cô đã bị bắt rồi à?”

Vi Vi hít một hơi thật sâu, bắt lực nói: “Anh vừa ngắt điện thoại thì họ đến, ngay cả anh còn chạy không thoát thì tôi sao có thể thoát được đây?”

Dạ Ly xoa xoa hai bên thái dương suy nghĩ, dường như vẫn còn nghi hoặc, liền cầm tay Lục Vi, mở lòng bàn tay ra xem, thấy hình quái thú in trong đó giống y chang cái của mình thì hoàn toàn mất hy vọng, buồn bã nói: “Dạ Lạc, mối thù này đến già ta vẫn sẽ ghi nhớ!”

Nói xong, Dạ đại họa mới liếc nhìn Lục Vi, tức giận nói: “Lần này thực sự là ta đã quá sơ ý. Mặc dù lúc ở trong ảo cảnh đã cảm thấy Tương Ảnh có cái gì đó không bình thường rồi, nhưng cuối cùng vẫn bị họ lừa.”

“Ý của anh là Tương Ảnh không phải là người? Cũng không phải là người tạo ra ảo cảnh đó?”

“Là người, ảo cảnh ở núi Bất Thanh thực chất là do Tương Ảnh tạo ra, nhưng chuyện gia tộc của cậu ta cứ đến hai mươi lăm tuổi thì qua đời vì lời nguyện rửa kỳ lạ kia là hoàn toàn bịa đặt, kẻ lừa đảo đó chính là thủ hạ của Dạ Lạc. Chị tôi đã cẩn thận dẫn dò cậu ta, nếu bị tôi bắt được hãy viện lý do như thế để thoái thác, cho nên tôi mới không để ý...” Dạ đại họa mím chặt môi, nắm tay nói: “Không ngờ ngay cả Nhạc Linh cũng thông đồng với chị ta, hô hô, tôi hoàn toàn bị cô lập, hô hô.” Nói xong, Dạ đại họa quay sang nhìn Vi Vi, bỗng nhiên nhào vào lòng cô, nói: “Cưng, cũng chỉ có cô là đối xử với tôi trước sau như một, cô thật đáng trân trọng!”

Vi Vi run rẩy khóe miệng, lạnh lùng kéo Dạ đại họa đang quỳ phục dưới đất lên, không biết phải nói gì hơn. Nếu chuyện không liên quan đến cô, thì có phải bây giờ cô đã đứng ngoài vỗ tay vui mừng rồi không? Lẽ nào Dạ đại vương người chưa từng nghe thấy câu: “Người làm việc chính nghĩa sẽ nhận được nhiều sự giúp đỡ, còn người làm việc phi nghĩa sẽ không được nhiều người giúp đỡ” sao? Dạ Ly, anh có kết cục như ngày hôm nay hoàn toàn là do anh tự làm tự chịu, giờ chỉ còn cách tự thương lấy chính mình mà thôi. Nhưng có điều, bây giờ cô và tên Dạ đại họa này lại đứng trên cùng một trận tuyến. Haizz!

“Vấn đề quan trọng nhất lúc này không phải là ai xấu ai tốt, mà là làm thế nào để thoát ra ngoài. Còn cái này...” Lục Vi xòe lòng bàn tay ra để Dạ đại họa nhìn rõ hình hoa văn in trên đó. Dạ Ly khẽ thở dài một tiếng về chán chường, nói:

“Hình in đó thực sự không có cách nào xóa đi được, cho dù cô có chặt đứt bàn tay đó đi thì nó sẽ lại xuất hiện ở một nơi nào đó trên cơ thể cô. Nếu không thì cô cho rằng tại sao Dạ Lạc lại phải lao tâm khổ tứ, lãng phí thời gian làm những việc đó chứ? Nó là một cái bẫy lừa gạt chúng ta bước vào ảo cảnh. Haizz, yêu ma hoặc là cả đời cô độc, lưu lạc khắp nơi; hoặc là kết hôn, bảo vệ nhau cả đời, hoàn toàn không có khái niệm ly hôn như trong thế giới phàm tục. Trời ơi, kẻ hèn mọn lại không may chó ngáp phải ruồi, được làm chính thất nhưng không được sủng ái nhất. Hu hu hu!”

Vi Vi ngây ngốc, lúc nào rồi mà tên chết tiệt này còn tâm trạng để đùa giỡn! “Thế giới yêu ma của các anh là như vậy sao? Thật đúng là tàn nhẫn!”

Chấp hai tay sau lưng, đi qua đi lại một hồi, cô nói tiếp: “Được rồi, chúng ta quay trở lại vấn đề trước, thực sự anh không có cách nào để trốn thoát sao?” Chỉ cần ra được khỏi đây, những việc khác đều trở nên dễ dàng, cô không tin khi rời khỏi căn phòng này, Dạ đại họa còn dám tự mình cái tư cách là “ông xã” của cô.

“Tôi thấy những căn phòng xung quanh hình như đều không khóa, liệu có cánh cửa nào có thể thông ra thế giới bên ngoài không?”

Dạ Ly nghe thấy vậy chợt phì cười, ôm bụng lăn lộn trên đất, nói: “Tiểu Vi Vi, cô thực sự cho rằng có thể tự tiện ra vào những cánh cửa đó sao? Mỗi một căn phòng đều được chị tôi bài trí một phong cảnh bên ngoài không giống nhau, đó chính là một trong số những sở thích tàn nhẫn của chị ta. Căn phòng này được bài trí giống với cảnh sắc của Di Hòa Viên, căn phòng kia lại được sắp xếp theo phong cách của Nhà Trắng... Ặc, những người phụ nữ cả trăm năm, cả ngàn năm không kết hôn như chị ta chỉ biết lấy việc trang hoàng nhà cửa để mua vui mà thôi!”

Lục Vi khinh bỉ nhìn anh ta, đang định nói điều gì đó, lại nghe thấy Dạ đại họa xoa cằm, do dự nói: “Đúng là ở bên trên có một cánh cửa thông ra bên ngoài, chỉ có điều...”

Dạ Ly còn chưa nói xong, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, vẫn như cũ, không đợi Dạ Ly trả lời, người bên ngoài đã quang minh chính đại bước vào. Mặc trên người bộ âu phục, Văn Trinh lễ phép đứng trước cửa, nhìn Dạ Ly và Lục Vi, cúi đầu nói: “Quầy rầy hai vị! Yến tiệc đã được chuẩn bị xong, Lạc đại nhân ời hai vị đến.”

“Yến tiệc?” Vi Vi nhất thời kinh ngạc nhìn Dạ Ly, khẽ hỏi: “Là yến tiệc gì?”

Ánh mắt Dạ Ly trở nên lạnh lẽo, liếc nhìn Văn Trinh, cười nhạt, nói: “Hai nhân vật chính đã tề tựu đông đủ còn có thể là yến tiệc gì nữa đây? Đương nhiên là yến tiệc mừng chúng ta kết hôn rồi!”

Vi Vi: “...”

Giây phút này, còn từ ngữ nào có thể biểu đạt hết tâm trạng của cô đây?

52. Chương 52: Chạy Trốn

Lúc Dạ Ly và Lục Vi bị áp giải đến nơi tổ chức yến tiệc, cũng là lúc tất cả mọi người đã tề tựu đông đủ. Không giống trong tưởng tượng của Vi Vi, buổi yến tiệc được tổ chức theo phong cách châu Âu vô cùng náo nhiệt và long trọng, căn phòng được bài trí hoa lệ, tinh xảo, trên bàn tiệc dài chỉ có vài người ngồi. Ngoài Dạ Lạc ở vị trí chủ tọa, bên dưới chỉ có mấy bà lão tóc trắng như cước, xem ra đây đúng là các vị “trưởng bối trong nhà” mà Dạ đại họa đã nói.

Lục Vi hít một hơi thật sâu, thâm nghĩ vẫn còn tốt, vẫn còn tốt, ít nhất thể diện này vẫn chưa đến mức khủng bố lắm. Lục Vi vừa thả lỏng người một chút, ngược mắt nhìn sang, cơ thể lập tức trở nên cứng đờ. Tiểu Long ngốc nghếch mắt tích suốt bao ngày nay đang đứng sau lưng Dạ Lạc, khuôn mặt anh tuấn bị mái tóc dài che phủ hơn một nửa khiến cô không thể nhìn rõ được biểu cảm trên mặt anh ta.

“Nam...” Vi Vi kích động, đang muốn cất tiếng gọi liền bị Dạ đại họa nhanh chóng túm chặt lấy tay. Dạ Ly bước tới bên cạnh một bà lão, nhìn khắp lượt căn phòng, lạnh lùng nói: “Gọi chúng tôi đến đây làm gì?”

Dạ Lạc không thềm để ý tới người em trai của mình, chỉ bảo Văn Trinh mời Lục Vi ngồi xuống rồi mới dịu giọng nói: “Bất ngờ mời cô đến đây thực sự có hơi đường đột, mong cô bỏ qua cho! Đội rước hồ ly và xe phượng hoàng đều là quy định rước dâu từ xưa của gia tộc. Bữa tiệc hôm nay coi như là cơ hội cho chúng ta chính thức làm quen. Cô nói thế có được không, Vi Vi?”

Lục Vi trầm mặc, đây vốn không phải tiệc cưới mà chỉ là bữa cơm gia đình để làm quen và gặp mặt các vị trưởng bối mà thôi... Nghĩ vậy, cô ngược mắt nhìn Dạ Lạc, so với lần gặp đầu tiên, hôm nay, cô ta có phần trang trọng hơn: một chiếc váy trắng hở vai, để lộ những đường cong hấp dẫn và vẻ duyên dáng, thủy mị, thướt tha, trên tay đeo một chiếc vòng mã não màu đỏ rực rỡ đến chói mắt. Mái tóc dài chấm đất cũng được cột lại gọn gàng mà duyên dáng, trên tai đeo một đôi khuyên dài sáng lấp lánh, làm tăng thêm vẻ nữ tính và quý phái cho chủ nhân.

Đứng phía sau Dạ Lạc là Tiểu Long ngốc nghếch trong bộ trang phục màu đen vô cùng bắt mắt. Trước mắt Lục Vi là hình ảnh hai người một đứng một ngồi, nhưng lại toát lên vẻ cân xứng, hài hòa không thể diễn tả bằng lời. Như thế này mới đúng là... chủ tớ chân chính chứ?

Một loạt những suy nghĩ mông lung cứ ra sức cản quấy cõi lòng Lục Vi. Cô nắm chặt chiếc ly trong tay, căng thẳng không nói được lời nào. Dạ đại họa khẽ hắng giọng, cổ tỏ vẻ khoa trương, khẽ nắm cánh tay cô, nói: “Mấy người cũng gọi Vi Vi đến sao? Hy vọng các người đừng can thiệp vào chuyện của tôi.”

Trong lúc tinh thần Lục Vi đang chu du ngàn dặm, bỗng cảm thấy lòng bàn tay nóng rực, hình vẽ trong đó cũng bắt đầu nóng dần lên. Trong nháy mắt, Vi Vi hoàn hồn, vừa kinh ngạc nhìn Dạ đại họa vừa lên nhìn xuống bàn tay mình đang nằm gọn trong tay anh ta.

Vi Vi: “Dạ đại họa, tên lưu manh, kẻ biến thái, tên đốn mạt, người đang làm cái trò gì thế, buông ra!!”

Dạ Ly: “Hừ!”

Đường như nghe rõ giọng nói của Dạ Ly vang lên bên tai, Lục Vi giật mình, kinh ngạc nhìn anh ta. Dạ đại họa chỉ chớp chớp đôi mắt ngây thơ, nói: “Bà xã đừng sợ, đây là thuật phúc ngữ[1], bọn họ không nghe thấy đâu. Nhưng đừng để Tiểu Long ngốc nghếch chú ý đến.”

[1] Nói tiếng bụng.

Vi Vi nghe thấy vậy lại càng kinh hãi, vô thức cúi xuống nhìn, tay cô vẫn nằm gọn trong tay anh ta. Thì ra, hình vẽ kỳ dị này không chỉ có khả năng truyền nội công của Dạ đại họa sang cho cô mà còn có thể làm một chiếc điện thoại di động bí mật? Dạ Lạc thấy cặp vợ chồng son đang nín kén nhau, nghiêng đầu mỉm cười, hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Lục Vi chột dạ, hai má bắt gặp đỏ bừng. Sau khi buông tay Dạ đại họa ra, cô làm như vô tình nâng ly rượu lên uống. Dạ đại họa thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói: “Được rồi, người đã đến rồi, hôn lễ này cũng coi như xong rồi, bao giờ chị mới chịu thả chúng tôi ra?”

“Em trai vợ cái gì chứ?”

Dạ đại họa lườm chị mình một cái rồi thản nhiên nói: “Ồ chỗ chị, tôi sao có thể thụ tinh được.”

Phụt!!! Vi Vi suýt chết sặc, phun ngụm rượu đang ngậm trong miệng ra, quay sang nhìn Dạ đại họa chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi lăm bằm hai từ: “Biến thái!”

Dạ đại họa, anh không thể tìm một cái cớ tử tế hơn sao? Anh muốn giở trò ư?! Không còn lời nào tệ hơn sao? Thụ... thụ tinh... cái quái gì? Nghĩ đến hàm nghĩa của hai từ đó, sắc mặt Lục Vi chuyển từ đỏ sang xanh, sau cùng biến thành trắng bệch.

Dạ đại họa vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ, vô tội, nói: “Tôi nói sai ư? Chẳng phải các người muốn biến tôi thành bộ máy sinh sản sao? Vậy thì phải dành cho tôi một nơi tốt hơn một chút. Ở nơi toàn đàn bà con gái già nua cũ kĩ này, bản tọa không có hứng...”

Lời vừa dứt, vẻ mặt đám trưởng bối kia đều biến sắc. Mặc dù tính tình Dạ Ly từ nhỏ đã ương ngạnh, thích càn quấy khiến mọi người không ít phen phải lao tâm khổ tứ, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta nói năng không chút kiêng kỵ như vậy. Các vị trưởng bối không ai bảo ai đều nhất loạt quay sang nhìn Dạ Lạc thăm dò ý kiến.

Dạ Lạc mỉm cười duyên dáng, im lặng giây lát, sau đó mới nói: “Nhân tiện nói đến trọng trách sinh con nói đôi cho dòng tộc, có lẽ Vi Vi vẫn chưa biết chúng tôi thuộc chủng tộc gì phải không?”

Sắc mặt Dạ đại họa vừa rồi còn hớn hở vui mừng, giờ khóe miệng bỗng trở nên rúm rỏ, vẻ mặt cứng ngắc. Vi Vi nghẹn họng, đặt ly rượu xuống bàn, nhìn trời, nói: “Thật ra là...” Ngay cả thần Thổ địa Nhạc Linh đã ở bên cạnh Dạ đại họa bao lâu nay nhưng cũng chưa từng nhìn thấy nguyên hình của anh ta. Những loài ma quỷ khác mặc dù rất sợ về bá đạo, hung tàn của Dạ đại vương nhưng ai nấy đều tò mò muốn biết anh ta thực sự trông như thế nào.

Một tên Dạ đại vương keo kiệt, bủn xỉn đến mất mặt, lại ích kỷ còn thích gây sự, hại người, không biết lúc hiện nguyên hình sẽ biến thành loài động vật nào? Hồ ly? Sói hoang hay là điều hầu? Giây phút này, ngoại trừ Nam Huyền vẫn thản nhiên như trước, còn tất cả nô bộc, tùy tùng theo hầu đều im lặng, trợn mắt, vểnh tai, ngay cả Khuyên Khuyên tham ăn lúc này cũng dừng miệng, nhếch mặt chờ đợi. Rốt cuộc Dạ đại vương là loài động vật nào? Mọi người thực sự nóng lòng muốn biết.

Dạ Ly héch mũi “hừ” lạnh một tiếng, kéo Lục Vi, nói: “Ăn no rồi, đi thôi!” Tiếc rằng “phu nhân” vẫn chưa quen được sủng ái, người còn chưa túm được thì tay Dạ đại họa đã bị “bà xã” gạt ra, ánh mắt Vi Vi sáng bừng, háo hức hỏi: “Là tộc gì vậy?”

Dạ Lạc cùng các vị trưởng lão nhìn nhau mỉm cười, liếc mắt ra hiệu cho Văn Trinh, nữ quản sự ngầm hiểu ý, cười nói: “Thiếu phu nhân, tôi cho người ba gợi ý: một, Dạ đại nhân ghét nhất là chụp ảnh đen trắng; hai, đôi mắt long lanh như viên ngọc còn ước sương đêm rất dễ rơi lệ, không thua kém bất cứ bé gái nào; ba, phu nhân không phát hiện thấy Dạ đại nhân rất thích ăn măng trúc sao?”

Vi Vi bắt gặp liếc nhìn trong bát của Dạ đại họa, toàn là măng xào dầu hào, măng hầm hải sản, canh măng nấm hương... Quả nhiên, tên Dạ đồn mạt này rất thích ăn măng. Vi Vi cắn môi, nhún mày trầm tư suy nghĩ,

lắm lắm: “Măng, mắt long lanh, ảnh đen trắng, những cái này không phải đều là đặc trưng của cái gì đó... Dạ đại họa anh...”

Vén đám mây mù che phủ ra, bầu trời bỗng trở nên tươi sáng. Trong nháy mắt, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, chân tường được phơi bày, Vi Vi thật sự không thể tưởng tượng nổi Dạ đại họa lại chính là...

Mở to mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Ly, Lục Vi không biết phải nói thế nào. Sau khi ngậy người hồi lâu, câu đầu tiên cô thốt ra là: “Phụt... Ha ha ha ha!” Thực sự xin lỗi, Dạ đại vương, kỳ thực tôi không muốn chê cười anh, nhưng cứ nghĩ đến Dạ đại vương bình thường khô ngô, tuấn tú, oai phong, lẫm liệt là thế, thực ra lại là một sinh vật có thân hình tròn vo, chỗ trắng chỗ đen, nếu anh hiện nguyên hình thì thực sự tôi không nhịn được cười.

“Anh thực sự là gấu mèo ư? Phụt!”

Chẳng trách các vị trưởng lão nhà anh lại muốn anh nhanh chóng thành thân, sinh con nối dõi đến vậy. Là động vật quý hiếm quốc gia cơ đấy, hậu thế thực sự còn quá ít ỏi, xem ra, khả năng sinh sản của anh cần được tăng cường.

Ngoài Lục Vi thoải mái ôm bụng cười to thì mọi người có mặt ở đó đều phải cố gắng kiềm chế, không dám cười thành tiếng. Khuyên Khuyên che miệng, lên tiếng đầu tiên: “Những chuyện này hết sức bình thường, có gì mà phải thổi phồng lên chứ? Dạ đại vương lợi hại, phong độ như vậy, lại không làm hại đến ai, đã thế còn có nguyên hình là một loài động vật vô hại. Năng lực sinh sản vô địch thiên hạ...”

Nhạc Linh cố gắng không bật cười, khước miệng nhếch lên méo mó, liếc mắt nhắc nhở Khuyên Khuyên vẫn đang không ngại miệng nói: “Lại là gấu mèo, lại là gấu mèo...”

Dạ đại họa hóa đá, trong đáy mắt đã xuất hiện một tầng sương mù che phủ, nói: “Không được cười, không được cười!”

Vi Vi che miệng, cố gắng kiềm chế, trong khoảng khắc nhìn thấy người nào đó nước mắt lưng tròng, trong đầu hiện lên hình ảnh chú gấu mèo với đôi mắt ướt sương, không kiềm chế nổi lại phá lên cười rữ rựi. Tên động vật quý hiếm cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa, ôm mặt khóc “hu hu” chạy trốn ra ngoài, trước khi đi còn để lại một câu: “Dạ Lạc, người hãy đợi đấy!!”

— — — — —Tôi là đường phân cách động vật quý hiếm— — — — —

Đêm đến, Vi Vi ôm con vẹt con, thở hồng hộc leo lên lầu. Không có bất kỳ khe hở nào trên dãy hành lang sâu hun hút. Gió lạnh lùa vào khiến chiếc váy trắng dài của cô bay bay như một đóa hoa sen trắng đang nở rộ.

Vi Vi không ngừng leo lên. Những tia sáng màu xanh lục kỳ quái từ các khe hở cầu thang không ngừng rọi qua, ôm lấy chân cô. Cô cảm thấy hơi sợ, ôm chú vẹt nhỏ chặt hơn khiến nó lại kêu những tiếng cạc cạc rõ ràng đến buồn cười.

Đó là đêm đầu tiên Vi Vi bị bắt trở thành “phu nhân của gấu mèo”. Mấy tiếng trước, sau khi yến tiệc gia đình kết thúc, Lục Vi và Khuyên Khuyên trở về phòng mình, Dạ đại họa vẫn nằm úp mặt xuống giường, khóc lóc nỉ non. Vi Vi khinh bỉ bước đến bên giường, đang định nói mấy câu trêu chọc nhưng bỗng nhiên bị Dạ Ly kéo vào lòng.

“Anh làm cái trò gì vậy!” Vi Vi kinh hãi, lẽ nào vì bị cô cười nhạo nên Dạ đại họa mới muốn chứng tỏ anh ta không phải là tên vô dụng?

Dạ đại họa bỗng nhiên ghé sát vào tai cô, khẽ “suyt” một tiếng. Nắm chặt tay Lục Vi, Dạ đại họa dề lên nửa thân người cô, tiếp tục khóc lóc rồi dùng phúc ngữ nói: “Tiểu Vi Vi, cô nghe tôi nói này, dưới lò sưởi trong phòng ngủ có mật đạo, cô chui qua đó là có thể thông ra cửa cầu thang, sau đó cứ đi thẳng lên trên cùng. Nếu như vận khí tốt, căn phòng đó có thể đưa cô trở về.”

Vi Vi trợn mắt kinh ngạc. “Thế nào được gọi là vận khí tốt, lẽ nào còn phải tùy thuộc vào thời cơ sao? Cánh cửa trên cùng kia rốt cuộc là cái gì?”

Ánh mắt Dạ Ly trở nên sắc bén, anh ta lắc đầu, nói: “Không còn thời gian nữa đâu, cô mang con vẹt này theo, nếu trên đường gặp ma quỷ, hãy ấn con vẹt để nó phát ra tiếng kêu, giống như vậy...”

Dạ đại họa vừa nói vừa chậm rãi ngồi xuống. Lúc này Lục Vi mới nhìn rõ một con quái vật lông xanh, tướng mạo xấu xí, mềm nhũn đang bám lấy anh ta. Người nó ngắn tũn nhưng tứ chi lại dài đến kỳ lạ, hai cánh tay nó như sợi mây, quấn riết lấy hai chân Dạ Ly. Dạ Ly ấn vào người con vẹt khiến nó phát ra hai tiếng kêu cạc cạc, bộ lông xanh mềm của nó khẽ rung rung nhưng vẫn túm chặt lấy chân anh ta, nhất định không chịu rời đi.

Lúc này Vi Vi mới nghĩ ra, hình như hôm nay Dạ đại họa đi chậm hơn bình thường, hóa ra vì bị con quái vật này kéo lại?

Dạ Ly im lặng, gật đầu nói: “Nhớ kĩ, dọc đường đi nhất định không được ngừng ấn vào con vẹt, nếu không sẽ bị đám tiểu yêu kia bò lên chân... So với việc bị còng chân còn ghê tởm hơn gấp trăm ngàn lần đấy!”

Vi Vi trầm mặc, nhìn Khuyên Khuyên đang ôm bình sữa chua đánh chén một cách hạnh phúc trong phòng khách, nói: “VẬY BẠN ANH THÌ SAO?”

Dạ đại họa nhếch môi cười quyền rũ, đưa một ngón tay lên. Ngay lập tức ngoài phòng khách truyền đến tiếng la hét: “Má ơi, má ơi, tôi biết biến thân! Tôi đúng là một thiên tài! Không cần luyện pháp thuật, chỉ cần ăn sữa chua là có thể biến thân. Ô, không đúng, tại sao bộ dạng này lại quen thế, a a a, Vi Vi, cô mau đến đây xem! Bộ dạng của tôi và cô sao lại giống nhau thế này... Ô ô!”

Không đợi Khuyên Khuyên nói hết câu, Dạ Ly lại chỉ ngón tay thêm lần nữa, từ phòng khách lại truyền đến tiếng Khuyên Khuyên kêu “ư ư” vì bị bịt miệng. Dạ đại họa thở dài: “Đi nhanh đi, chúng tôi chỉ có thể chống đỡ trong khoảng thời gian ngắn thôi. Chỉ cần cô chạy thoát, còn chúng tôi đều không sao cả.”

Tầng cao nhất ư? Lục Vi hoàn hồn, thở hồng hộc, tiếp tục leo lên cầu thang. Nhưng hơi thở càng lúc càng gấp gáp như muốn cảnh báo bản thân không còn đủ sức nữa, đôi chân mềm nhũn, càng lúc lữ tiểu yêu càng vây quanh chân cô nhiều hơn, chúng không ngừng bám lấy cô khiến cô nổi da gà.

Rốt cuộc phải đi bao lâu nữa đây? Cái cầu thang chết tiệt này rốt cuộc cao đến thế nào? Không biết Khuyên Khuyên có nhanh chóng bị lộ tẩy không nữa, còn cả Dạ Lạc thâm sâu khó lường kia... Đường như những suy nghĩ cũng có trọng lượng, nổi bật khoắn, lo lắng nơi cõi lòng cô càng nhiều thì bước đi càng chậm, cuối cùng ở một góc tối, Lục Vi sức cùng lực kiệt, không thể bước tiếp được nữa, mồ hôi vã ra đầm đìa...

Phải làm sao bây giờ?

Vi Vi cắn răng, bám chặt vào tay vịn, điều chỉnh lại tâm trạng rồi ngẩng lên, cũng có lẽ chỉ cần leo thêm một tầng nữa là có thể lên đến tầng thượng, có lẽ... Lục Vi ngẩng cao đầu, tất cả những suy nghĩ nhất thời biến thành tro bụi. Ở giữa hành lang dài hun hút, một chàng trai khôi ngô tuấn tú khoác trên mình trang phục màu đen hòa cùng bóng đêm khiến thần thái càng trở nên âm u, lãnh quý. Ngũ quan vẫn hài hòa, xinh đẹp, ánh mắt vẫn trong sáng, đen sẫm và sâu thẳm như xưa, chỉ có điều, sắc mặt anh ta lúc này lạnh lùng, băng giá mà xa cách ngàn trùng.

Bất giác, Lục Vi ôm ngực ngược nhìn Tiểu Long ngốc nghếch, chỉ cảm thấy có cái gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng, khó khăn lắm mới thốt được một lời: “Nam Huyền...” Anh đến giúp tôi hay đến để bắt tôi đây?

53. Chương 54: Hôn

Trên hành lang nhỏ hẹp, những bậc thang khúc khuỷu, quanh co kéo dài đến vô tận. Vi Vi theo Nam Huyền chậm rãi đi xuống lầu, trong tòa nhà yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của cô và Tiểu Long ngốc nghếch. Nhìn dãy hành lang dài ngút tầm mắt, Lục Vi không kìm được thở dài một tiếng, sớm biết phải quay lại thế này thì ngay từ đầu hà tất phải vất vả leo lên làm gì chứ?

Lúc ở tầng thượng, Dạ Lạc có việc phải rời đi. Trước khi đi, cô ta còn căn dặn đích thân Nam Huyền phải đưa Lục Vi về phòng. Bầu không khí im ắng và xấu hổ dọc đường đi khiến Vi Vi bức bối đến nỗi tựa hồ không thể thở nổi. Cô không hiểu, rốt cuộc giữa cô và Nam Huyền đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hai người vốn thân mật, khăng khít lại trở nên xa lạ thế này...

Đang thất thần suy nghĩ, Vi Vi không để ý bị trượt chân, chưa kịp kêu một tiếng đã ngã nhào, may mà Nam Huyền nghe thấy động tĩnh liền quay lại, nhanh tay kéo cô vào lòng. Nhào vào lòng Tiểu Long ngốc nghếch, cô vẫn chưa hoàn hồn, thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn liền bắt gặp vẻ mặt lo lắng của Nam Huyền. “Cô không sao chứ?”

Nghe thấy vậy, Lục Vi mím chặt môi, bồi hồi giây lát mới lảng sang chuyện khác: “Nam Huyền, vừa rồi lạc nói, ngày mai sẽ thả tôi và Dạ Ly đi.”

Vừa dứt lời, Nam Huyền nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt ảm đạm, buồn rầu, nói: “Vậy thì... tốt rồi!”

“Vậy còn anh? Anh có thể...” Có thể đi cùng chúng tôi không? Nửa câu nói của cô nghẹn lại, không thể thốt thành lời. Lúc này cô còn tư cách gì để yêu cầu Nam Huyền đi cùng mình chứ? Quả nhiên, Tiểu Long ngốc nghếch vô cùng kiên định lắc đầu, nói: “Tôi muốn ở bên Lạc.”

Lục Vi nghẹn ngào, tự đáy lòng trào dâng một nỗi niềm xót xa vô hạn. “Cũng đúng, anh vẫn luôn mong đợi có ngày được ở bên cạnh chủ nhân của mình...” Lời còn chưa dứt nhưng giọng nói đã dần nhỏ đi, hành lang tĩnh mịch lại lặng ngắt như tờ. Vi Vi cúi gằm mặt, nhìn lòng bàn tay, cảm thấy trong lồng ngực dội lên từng cơn run rẩy. Rốt cuộc cô và Tiểu Long ngốc nghếch còn chuyện gì để nói với nhau nữa không?

Tuổi thọ của yêu ma kéo dài, Nam Huyền ngủ một giấc đến cả nghìn năm, cô và anh ta mới chỉ ở bên nhau có mấy tháng ngắn ngủi, nhất định anh ta sẽ nhanh quên thôi!

Chớp chớp hàng mi ướt, Vi Vi hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, nói: “Lần này chúng ta chia tay, có phải không còn cơ hội gặp nhau nữa không?”

Nam Huyền im lặng không nói, bàn tay giấu trong áo khoác siết chặt nhưng vẻ mặt vẫn hết sức kiên nhẫn và cam chịu, nói: “Đi thôi, muộn lắm rồi!” Dứt lời, anh ta bước vội, nhưng chợt nghe thấy Lục Vi ở phía sau gọi giật lại.

“Nam Huyền, anh có thể nói cho tôi biết, trong lòng anh đang muốn gì? Anh coi tôi... là gì?”

Nam Huyền chậm chậm quay người, giây phút ngẩng lên, chỉ cảm thấy trái tim mình đập chậm mất một nhịp. Trên bậc thang. Vi Vi đứng dưới ánh lửa lập lòe, chiếc váy liền màu trắng tung bay. Bóng tối che khuất hơn một nửa khuôn mặt xinh đẹp của cô nhưng anh ta vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng... nơi khóe mắt cô còn ướt nước.

Cô hỏi... anh coi cô là gì...

Đã trải qua biết bao hoạn nạn, cùng nhau chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, đến tận bây giờ, đột nhiên cô lại hỏi anh coi cô là gì... Nghĩ đến điều này, Nam Huyền bắt giấc thở dài, dường như tất cả mọi oán giận và nỗi oan ức chất chứa trong lòng bấy lâu đã vơi đi phần nào.

Trong lòng anh ta rốt cuộc đang muốn gì? Anh ta bày tỏ tình ý với cô hết lần này đến lần khác nhưng cô luôn né tránh. Lần đó, cô còn nói cô không thể từ bỏ Quý Vân, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô lại trở thành vợ của Dạ Ly. Bây giờ, cô còn hỏi anh ta muốn gì. Anh ta còn có thể muốn gì nữa đây?

“Nam Huyền!” Thấy Tiểu Long ngốc nghếch vẫn trừng mắt nhìn mình, Lục Vi nhỏ giọng gọi. Anh ta từ từ bước về phía cô, lạnh lùng nói: “Tôi coi cô là gì? Tôi muốn gì ư? Cô thực sự không biết sao?” Dứt lời, Lục Vi còn chưa kịp lên tiếng, cằm đã bị đối phương nhẹ nhàng nâng lên. Trước khi cô kịp phản ứng, bờ môi ấm áp, mềm mại của anh ta đã phủ xuống.

Trong thoáng chốc, cả thế giới đều yên lặng.

Lục Vi ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ, cảm thấy bờ môi và hai má nóng ran, bầu không khí được bao trùm bởi mùi hương nam tính vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Không có sự dục dằn, nhẹ nhàng trong tưởng tượng, không có vẻ lạnh mạn, đẹp đẽ trong mộng ảo, nụ hôn đầu của cô mang một hương vị bá đạo hòa lẫn niềm oán hận. Trong phúc chốc, đầu lưỡi của Nam Huyền đã công chiếm toàn bộ khoang miệng cô, mặc sức cắn mút, dường như còn hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống cô.

Lục Vi nằm trong lòng Nam Huyền như con cừu non đang hoảng sợ, không thể giãy giụa, cũng không thể phản kháng, chỉ thấy trái tim mình rạo rực như sắp vỡ tung trong lồng ngực. Nam Huyền, đến bây giờ tôi

mới biết bản thân mình muốn gì, tất cả những điều này không ai có thể mang lại cho tôi, chỉ có anh... Nhưng không biết, thổ lộ tình cảm lúc này có quá muộn hay không...

Hai người cứ ôm riết lấy nhau, đến khi không thể hít thở được nữa mới từ từ buông nhau ra. Nam Huyền ghé sát đầu lên trán Lục Vi, nhẹ nhàng lên tiếng: “Vi Vi, cho đến bây giờ, tôi không hề muốn cô và Dạ Ly ở bên nhau.”

— — — — —Tôi là đoạn phân cách yêu đương vụng trộm— — — — —

Lúc Nam Huyền tiễn Lục Vi trở về, Dạ Lạc cũng đang tiếp một vị khách.

Trong đại sảnh, Dạ Lạc ngồi trên chiếc ghế chủ tọa, vừa vuốt ve hoa văn tinh tế khắc trên mặt bàn gỗ vừa cúi đầu mỉm cười, nói: “Đã bao nhiêu năm rồi chúng ta chưa gặp mặt nhỉ? Ta vẫn nhớ rõ khung cảnh lần đầu tiên người đến tìm ta. Hôm đó, người dùng mỗi câu dụ dỗ Bách Diệp, để nó đuổi theo lên đến bờ, thật đúng là dọa ta sợ đến chết, từ đó trở đi, chưa có người phàm nào dám làm càn đến vậy.”

Dạ Lạc vừa nói vừa uyển chuyển đưa mắt chăm chú nhìn người con trai tuấn tú đang ngồi trên ghế khách, thấy sắc mặt đối phương vẫn lạnh lùng, khóe môi cô ta khẽ nhếch lên, hỏi: “Ồ trần thế... người lấy tên là gì?”

Chàng trai do dự hồi lâu, thấp giọng đáp: “Quý Vân.”

“Quý Vân.” Dạ Lạc chậm rãi nhắc lại, vẻ mặt dịu dàng, đoan trang, nói: “Kiếp thứ mười rồi phải không? Trải qua nốt kiếp này, coi như tâm nguyện của người cũng được hoàn thành.” Nói đến đây, sắc mặt của Dạ Lạc bỗng trở nên sắc bén. “Nhưng A Ấp à, người khiến ta quá thất vọng rồi đó! Người còn nhớ khi ta đồng ý cứu cô ấy, người đã hứa với ta điều gì không?”

Quý Vân khép mi mắt, không chút sợ hãi, nói rõ ràng: “Tôi nhớ, tôi đã đồng ý, mười kiếp sau sẽ đem hồn phách của mình hiến dâng cho cô.”

Dạ Lạc đột nhiên thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Ta không phải quỷ, cần hồn phách của người để làm gì? Lúc đó, ta nói vậy cũng chỉ để người biết mà rút lui thôi. Nhưng hình như người đã vội quên mất một điều.” Nói đến đây, Dạ Lạc quay người, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Quý Vân, sau đó mới chậm rãi nói tiếp. “Ta từng nói, trong suốt mười kiếp này, người không được có bất kỳ quan hệ gì với cô ấy.”

Nghe thấy những lời này, Quý Vân bất giác rung mình, cúi xuống như trốn tránh. “Tôi vẫn không tiếp xúc với cô ấy, chỉ là sau khi Nam Huyền đột nhiên xuất hiện, cô ấy sợ hãi nên tôi mới...”

Dạ Lạc lạnh lùng, thở dài, ảm đạm nói: “Rõ ràng người chỉ đang viện cớ thôi! Kiếp trước, kiếp trước nữa cô ấy đều làm gián điệp, chẳng phải đó là một công việc vô cùng nguy hiểm sao? Tại sao người biết rõ như vậy rồi mà vẫn lao đầu vào?”

Quý Vân bị Dạ Lạc dồn ép đến mức á khẩu, không nói được một lời, đành ngồi đờ đẫn như đứa trẻ mắc lỗi. Dạ Lạc liền nói: “Tóm lại người là... không tìm được. Cũng khó cho người, qua bao nhiêu năm, chỉ có thể đứng ở một góc, lặng lẽ dõi theo, nhưng nhớ, ngóng trông, cuối cùng vẫn không thể nhìn nhận thêm nữa... A Ấp, ta thấu hiểu tâm tư của người. Kiếp này, khuôn mặt và tính cách của Lục Vi giống cô ấy vô cùng.”

Nghe thấy cái tên “Lục Vi”, Quý Vân không thể giữ được dáng vẻ lạnh lùng, hồ hững ban đầu, hàng lông mày anh tú bất giác chau lại.

Dạ Lạc khẽ cười. “Ta cũng từng gặp cô bé đó, quả thực cô ta rất tốt. Tính tình mặc dù hơi ngốc nghếch, nhưng lại rất điềm tĩnh, nhu hòa, dễ dàng thích ứng với mọi hoàn cảnh, về điểm này cực kỳ giống cô ấy.”

“Tôi không có, chỉ là tôi sợ thân phận của cô ấy bị Dạ Ly và Nam Huyền phát hiện ra nên mới âm thầm giúp đỡ cô ấy hết lần này đến lần khác.” Quý Vân bất lực giải thích.

“Cứ cho là như thế...” Dạ Lạc gật đầu. “Vậy hôm nay thì sao? Hôm nay người đến tìm ta với lý do gì? Mong ta thả cô ấy và Dạ Ly? Hay là sợ cô ấy phát hiện ra thân phận thật của người?”

Quý Vân bị câu hỏi của Dạ Lạc khiến cho ngẩn người, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, chỉ biết nhìn cô ta chằm chằm. Dạ Lạc lắc đầu. “Người về đi, chuyện của họ, ta tự có cách giải quyết.”

“Nhưng...”

“A Ấp!” Không đợi Quý Vân nói hết câu, Dạ Lạc liền ngắt lời. “Hãy nhớ lời hứa của người lúc trước, cũng nhớ lại cho thật kĩ, rốt cuộc người vì cái gì mà phải chờ đợi, không được phép tiếp cận Lục Vi, điều đó sẽ tốt cho cả người và cô ấy.”

Quý Vân có chút tuyệt vọng, nhắm chặt mắt lại, trong lòng khẽ vang lên câu nói: “Nếu như tôi chỉ là Quý Vân, không phải là A Ấp thì tốt biết bao.”

54. Chương 55: Cửa Hồi Môn

Hôm sau, Dạ Lạc giữ đúng lời hứa, thả Dạ Ly và Lục Vi đi. Trên tầng cao nhất, Vi Vi đứng trước cánh cửa lớn, do dự không dám bước lên, không ngừng quay đầu nhìn lại.

Bà tám Khuyên Khuyên thấy vậy, chẳng thêm để ý đến tâm sự của Lục Vi, uể oải bò lên đầu Nhạc Linh, than thở: “Dạ đại nhân còn nói là cạnh tranh công bằng ư? Xem ra, giữa Nam Huyền và Dạ đại vương thì cô ta rốt cuộc vẫn thiên vị em ruột mình hơn. Nếu không thì tại sao không để Tiểu Long ngốc nghếch đi cùng chúng ta về?”

Nhạc Linh đưa ngón tay trở lên môi, khẽ “suyt” một tiếng ra hiệu im lặng, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, sau khi chắc chắn không có ai để ý mới khẽ cất giọng: “Cô có muốn sống nữa không đấy? Cái gì cũng dám nói ra! Tôi nói cho cô biết, Dạ đại nhân còn ghê gớm gấp vạn lần Dạ đại vương ấy chứ! Hừ! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dạ đại nhân đúng là hơi thiên vị em trai mình... Cô ta ép Vi Vi và Dạ Boss kết hôn, chẳng phải là ngang nhiên công bố Nam Huyền đã bị knock-out hay sao?”

Tương Ảnh kiêu ngạo vẫn đứng im ở một bên cạnh, khóe miệng lại khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười quỷ dị. Khuyên Khuyên thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Người cười cái gì?”

“À...” Tương Ảnh tỏ vẻ thoải mái, nói: “Tôi muốn nói, với yêu lực của Dạ đại nhân và Dạ Ly thì những gì các người vừa nói không thể qua nổi tai họ.”

Sau nửa giây yên lặng, trên cỗ xe nghệ phượng ngũ sắc đột nhiên nổi lên một trận cười lớn, tiếng tranh cãi ầm ĩ một góc trời...

Khuyên Khuyên: “Tiểu Long ngốc nghếch đương nhiên là bị knock-out rồi! Dạ đại vương của chúng ta là ai chứ! Một người anh tuấn phi phạm, phong lưu phóng khoáng, khí chất ngời ngời, ai gặp cũng yêu, hoa thấy hoa nở như vậy, Nam Huyền là cái gì mà dám so sánh với Dạ đại vương của chúng ta? Ôi chao, quả thật Vi Vi vớ được món lời to rồi!”

Nhạc Linh: “A ha ha, đúng thế, đúng thế! Nam Huyền vừa đàn vừa ngốc, sao có thể sánh được với Dạ Boss, cho dù hắn có về cùng chúng ta thì Vi Vi cũng không bao giờ chọn hắn. Sớm muộn gì Vi Vi cũng nhận ra Dạ Boss tốt nhất, tuyệt nhất, mạnh nhất!”

Khuyên Khuyên: “Dào ôi, mạnh nhất ư...? Người đã ném thử chưa?”

...

Dạ Lạc và Dạ Ly đứng cạnh nhau, đã nghe thấy hết những lời phát ra từ hai cái loa phóng thanh phía dưới. Thấy em trai nhăn trán tỏ vẻ khó chịu, Dạ Lạc đưa tay che miệng, khúc khích cười nói: “Ai da, thật là đáng thương! Ta già như vậy rồi mà vẫn bị đem ra châm biếm, từng này tuổi rồi mà vẫn phải nhọc lòng suy nghĩ cho cậu. Suy cho cùng, vì không đành lòng nhìn cậu chịu thiệt thòi nên ta mới bị bọn họ mắng là bất công.”

Dạ đại họa vẫn không rời mắt khỏi Lục Vi đang đứng ngoài cửa, hồ hững hỏi: “Quả đúng là không công bằng, nhưng tôi hỏi chị, chị thực sự thiên vị tôi như thế nào? Nam Huyền đâu rồi?”

Dạ Lạc nghiêng đầu, dung mạo yêu kiều càng thêm xinh đẹp dưới ánh mặt trời. “Cậu hỏi vậy là có ý gì?”

“Có ý gì sao?” Dạ đại họa “hừ” lạnh một tiếng, không mảy may xúc động trước bộ dáng vô tội của chị mình. “Chị cố ý không cho cậu ta đến là muốn trong lòng Lục Vi lưu luyến không rời, khiến nửa đời còn lại tôi phải sống mà không thể ngẩng đầu lên được đúng không?”

Dạ Lạc phì cười. “Xem ra lòng tốt không được báo đáp rồi, vậy cậu muốn tôi phải làm thế nào đây?”

Dạ đại họa khẽ nheo mắt, cất cao giọng nói: “Tôi lấy vợ, chị là người nhà, cũng nên bày tỏ chút lòng thành đi chứ?” Nói xong, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía Dạ Ly. Lục Vi cũng quay lại, chăm chú nhìn anh ta, thầm nghĩ: “Dạ đại họa, bệnh cũ của anh lại tái phát rồi sao? Ngay cả tiền của chị anh, anh cũng lừa gạt được cơ à?” Bỗng nghe thấy Dạ Ly nói rành rọt từng từ: “Tôi muốn một món đồ làm của hồi môn.”

“Cậu muốn cái gì?”

“Nam Huyền.”

Nghe thấy tên của Tiểu Long ngốc nghếch, Lục Vi bắt giắc tròn xoe mắt, nhìn thẳng vào Dạ Ly, liền bắt gặp đôi mắt đen sẫm, sâu thẳm ấy cũng đang chăm chú nhìn mình. Lục Vi im lặng, quay mặt sang chỗ khác. Dạ Lạc nghe thấy thế, đưa tay che miệng khẽ cười, ghé sát tay vào tai Dạ Ly thì thầm: “Cậu không hối hận đấy chứ?”

Dạ Ly nhú mày. “Để Tiểu Long ngốc nghếch đi theo chị, tôi mới thực sự hối hận cả đời. Còn nữa, chẳng phải chị giỏi nhất là thuật đọc tâm sao? Lẽ nào chị không nhận ra cậu ta một lòng một dạ muốn ở bên Lục Vi?”

Dạ Lạc thở dài. “Gặp lại Nam Huyền thật không dễ dàng gì, ai ngờ đứa trẻ đó trưởng thành rồi thì trong lòng lại nhớ nhung người khác...”

Dạ đại họa khinh bỉ nói: “Nếu biết có ngày gặp được người mình thực sự yêu mến thì trước đó, Nam Huyền gặp phải một chủ nhân vô trách nhiệm, chỉ biết ăn chơi như chị đúng là đại họa tám đời nhà cậu ta. Không cần nhiều lời vô ích nữa, rốt cuộc chị tặng của hồi môn này cho tôi hay không?”

Giọng nói của hai chị em nhà nợ mớ hồ chuyện đến tai Lục Vi khiến trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cắn chặt môi, suy nghĩ... Nếu Nam Huyền thực sự có thể quay về cùng họ...

Hình ảnh ôm hôn Nam Huyền nơi hành lang âm u, tĩnh mịch tối qua như một thước phim quay chậm, từ từ hiện lên trước mắt Lục Vi, hai gò má bắt giắc đỏ ửng. Để che giấu cảm xúc của mình, cô ngượng ngập ngẩng lên, đúng lúc nhìn thấy bờ môi mọng đỏ của Dạ Lạc khẽ mở. Cô ta chậm rãi nói: “Nam Huyền là người của tôi, nói tặng cho cậu là tặng ngay được sao? Không tặng!”

Dạ Lạc dứt lời, mọi hy vọng của Lục Vi bỗng tan thành bọt nước. Đang ủ ê cúi đầu, lại nghe Dạ Lạc uyển chuyển nói: “Nếu có tặng thì cũng phải tặng ột chủ nhân có trách nhiệm. Cô nói có phải không, Vi Vi?”

Nghe thấy những lời này, Lục Vi ngẩng đầu nhìn Dạ Lạc với vẻ khó hiểu. Dạ Lạc nhanh chóng thu lại nụ cười duyên dáng, nghiêm nghị nói: “Nam Huyền là con trai cưng của Thần Long, vốn không nên làm nô lệ, chỉ là cơ duyên khéo trùng hợp nên mới cùng tôi kết tình chủ tớ. Sau này, Thần Long đại nhân biết chuyện Nam Huyền đi theo tôi nhưng lúc đó chuyện cũng đã rồi, ông ta buộc phải chấp nhận để cậu ta ở bên cạnh tôi để học phép thuật và tu dưỡng đức hạnh. Tôi không phải là người thầy tốt, càng không phải là chủ nhân tốt. Tôi vốn từng cân nhắc chuyện đợi Nam Huyền trưởng thành, năng lực tu luyện khá rồi sẽ trả cậu ta về Long quốc, nhưng hiện tại xem ra...”

Dạ Lạc ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Lục Vi, tôi giao Tiểu Long ngốc nghếch cho cô, cô có bằng lòng không?”

Lục Vi giật mình, cắn chặt môi, cúi xuống. Mọi ánh mắt lúc này đều đổ dồn về phía cô, ai nấy đều vui mừng, hớn hờ. Những tưởng Lục Vi chắc chắn gật đầu đồng ý, nào ngờ cô buồn bã lên tiếng: “Tôi không đồng ý!”

Dạ đại họa lú lẫm: “Tiểu Vi Vi, cô có nghe rõ chị tôi nói gì không vậy? Cô...”

“Tôi nghe rất rõ.” Lục Vi ngắt lời Dạ Ly, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Dạ Lạc, bình thản nói: “Tôi nói tôi không đồng ý. Dạ Lạc đại nhân, như cô nói đấy, Nam Huyền vốn không nên làm nô bộc hay đầy tớ,

tôi và anh ta đã chung sống với nhau một thời gian dài nhưng tôi chưa bao giờ coi anh ta là sủng vật. Anh ta là bạn của tôi, là một cá thể độc lập, không phải sủng vật của ai cả.”

Khuyên Khuyên đột nhiên “chít chít” vài tiếng, thở dài, nói: “Thế là xong rồi, cho nên mới nói tôi ghét nhất bộ não chết dẫm đó mà. Vấn đề không nằm ở cách xưng hô mà là Nam Huyền thực sự không quan tâm tới những dẫn đo, suy nghĩ đó của Vi Vi.”

Nhạc Linh chen vào: “Lẽ nào Vi Vi thực sự không muốn Nam Huyền cùng trở về?”

Đứng bên này, khoe môi Dạ Lạc vẫn giữ nguyên nụ cười quỷ dị, nhẹ nhàng cất tiếng: “Cô đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Lục Vi cắn răng, nhớ lại ánh mắt trong trẻo của Tiểu Long ngốc nghếch, oán hận gật đầu: “Tôi không cần anh ta làm sủng vật, vĩnh viễn không!”

“Lục Vi!” Dạ Ly lên tiếng, đang muốn ngăn cản Vi Vi, chợt thấy chị mình cất tiếng cười lớn, ngạc nhiên quay đầu, nói: “Chị vui mừng cái gì vậy?”

Dạ Lạc không đáp, chỉ cao giọng nói: “Còn không chịu ra đi à?”

Dạ Lạc vừa dứt lời, một chàng trai trẻ khoác chiếc áo choàng màu đen dài quá gối từ trong chiếc xe nghi phương ngũ sắc bước ra. Chàng trai ngáp ngừng giây lát rồi từ từ bỏ chiếc mũ rộng vành xuống, để lộ hàng lông mày anh tú và chiếc mũi cao thẳng, đó chẳng phải là Nam Huyền sao? Lục Vi bất ngờ, mở to mắt kinh ngạc, rất lâu sau mới lắp bắp nói: “Đây là...?”

Dạ Lạc đắc ý nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc của Lục Vi, thản nhiên mỉm cười, quay lại nhìn Nam Huyền, nói: “Tôi đã từng nói với phụ thân của cậu rồi, sau khi cậu trưởng thành, tôi sẽ để cậu rời đi. Bây giờ, tôi lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho cậu một việc cuối cùng... Giúp tôi tiễn đám người Lục Vi trở về. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cậu đi hay ở là do cậu tự quyết.”

Nghe thấy những lời này, Lục Vi mới hiểu ra, vừa rồi Dạ Lạc cố ý thử thách lòng cô. Với tính cách của Nam Huyền, nếu như Dạ Lạc thực sự tặng anh ta cho người khác, anh ta cũng sẽ đồng ý sao?

“Nam Huyền...”

Vẻ mặt của Tiểu Long ngốc nghếch hết sức bình tĩnh, nghe thấy Lục Vi gọi tên mình, anh ta đưa tay ra, mỉm cười nói: “Lên xe đi!” Ngáp ngừng giây lát, anh ta mới ngượng ngùng nói thêm: “Chúng ta về nhà.”

Nghe thấy câu nói này, Vi Vi hơi ngẩn người, sau đó hiểu ra ý tứ trong câu nói của Nam Huyền, gật đầu, cười nói: “Ừ!”

Dạ đại họa thấy dáng điệu thân thiết, ngọt ngào của Tiểu Long ngốc nghếch và Lục Vi thì giận dữ ngồi co lại một góc, phụ họa với Khuyên Khuyên: “Quá đáng! Tên Tiểu Long ngốc nghếch này thật không coi vị trí chính thất của ta ra gì!!”

Dạ Lạc đứng bên cạnh hờn hờ cười trên nỗi đau khổ của người khác, thấy Lục Vi đang định leo lên xe, liền vội vàng gọi lại: “Đợi chút!”

Dạ Lạc kéo Lục Vi đứng sang một bên, nháy mắt nói: “Dạ Ly và Nam Huyền, tôi đều giao cho cô. Bất luận cô chọn ai hoặc là chọn cả hai, tôi cũng là trưởng nữ của nhà trai, cô không được ăn hiếp bọn họ đâu đấy!”

Vi Vi bất giác đỏ mặt, đang muốn nói điều gì đó nhưng Dạ Lạc đã ghé sát tai cô, nói một câu đầy ám muội.

Nghe thấy câu nói đó, khuôn mặt của Lục Vi càng lúc càng đỏ ửng. Dạ Lạc đưa tay che miệng, cười nói: “Được rồi, mau khởi hành đi!”

55. Chương 56: Thất Nghiệp

12 giờ 52 phút giờ Bắc Kinh, ngày 14 tháng 12 năm 2012.

Trước bàn máy vi tính, Vi Vi tập trung tính toán sổ tiết kiệm.

Ngân hàng Nông nghiệp còn dư 240 tệ, Ngân hàng Chiêu Thương còn 2254 tệ, tiền mặt còn 1000 tệ, thẻ tín dụng kiến thiết là 300 tệ... Lục Vi hít một hơi thật sâu, ngã người vào ghế, bất động. Nhưng trí não vẫn không chịu buông tha cho cô. Một đồng các loại giấy tờ, hóa đơn cần thanh toán như: phí điện nước 260 tệ, phí sinh hoạt 500 tệ, bảo hiểm cá nhân 540 tệ, tiền thuê nhà 600 tệ... liên tiếp hiện ra trước mắt.

Nghĩ đến tiền thuê nhà, Lục Vi bất giác hoàn hồn, toát mồ hôi lạnh. Đúng rồi, sao cô lại quên mất là tháng sau đã đến hạn đóng tiền nhà kia chứ? Tiền thuê nhà thông thường đều đóng theo quý, nói cách khác tháng sau cô phải nộp đủ 1800 tệ. Nếu tính như vậy thì số tiền hiện có không thể chống chọi thêm bao lâu nữa.

Đầu óc Vi Vi trống rỗng, đang không biết phải xoay xở thế nào thì lại nghe thấy giọng nói ầm ức của Khuyên Khuyên:

“Khoai sấy trong nhà hết sạch rồi, đồ ăn vặt cũng chẳng còn, Vi Vi...”

Khuyên Khuyên mới nói được nửa câu đã bị ánh mắt sắc lẹm của Lục Vi làm cho sợ hãi. Lục Vi nghiêng rằng nghiêng lợi, nói: “Không có cũng phải chịu, chết đói cũng phải chịu! Cô không thấy tôi thất nghiệp rồi sao?”

Trút hết nỗi bức dọc trong lòng, Vi Vi bất lực, ngã xuống sofa, hồn phách lưu lạc tận chín tầng mây. Sau khi từ chỗ Dạ Lạc trở về, Vi Vi liền nhận được một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là, trong khoảng thời gian cô mất tích, những đồng nghiệp thân cận đã vất vả tìm kiếm khắp nơi, báo cảnh sát, lên Microblogging đăng tin tìm người, ai nấy đều ra sức thể hiện tình nghĩa “lúc hoạn nạn mới biết bạn là ai”... Nghe nói cô đã an toàn trở về, lão Trình keo kiệt, bủn xỉn, vất cổ chày ra nước liền quyên góp 1000 tệ để an ủi, động viên cô. Nhưng tin xấu là... lúc Vi Vi quay lại công ty liền phát hiện vị trí của mình đã bị người khác thừa dịp nâng tay trên, đó là một cô gái trẻ tuổi, lạ hoắc đang ngồi ghế bàn phím của cô một cách thuần thục, tự nhiên. Cô chính thức thất nghiệp!

Trong chốc lát, Lục Vi liền hiểu ra món tiền 1000 tệ khách sù kia không phải là tiền an ủi, động viên mà đó chính là tiền sa thải. Lúc đến phòng Tài vụ để lĩnh nốt lương, Tiểu Hân Tử không khỏi thổn thức: “Vi Vi, cả tháng nay rốt cuộc cậu đã đi đâu? Cậu có biết chúng tớ lo lắng cho cậu đến chết đi được không? Thực ra, lão Trình cũng không còn cách nào khác nên mới tìm người mới. Táp chí không thể vì cậu mà phải xếp xó một chỗ mãi được. Giờ cậu quay lại rồi, cô gái kia cũng không thể nghỉ việc để cậu làm tiếp được...”

“Không sao, cứ để cô ấy làm đi, tớ cũng vừa tìm được công việc mới rồi.”

Nói thì dễ dàng nhưng thực sự tìm việc làm đâu có dễ đến thế? Suốt nửa tháng nay, Vi Vi đã hao tổn biết bao tâm lực, lên các trang web, báo chí tuyển dụng, vậy mà vẫn không thể tìm được công việc thích hợp. Tên đầu sỏ Dạ đại họa sau khi biết tin này lại càng hăng hái đổ thêm dầu vào lửa, kích động nói: “Tiểu Vi Vi, đến cửa hàng thú cưng của chúng tôi làm đi! Bao ăn, bao ở, còn bao cả thuế, tiền lương sau thuế là 6000 tệ, cộng thêm bảo hiểm, trích phần trăm hoa hồng, cuối năm có thưởng, nếu cô muốn có một chiếc giường ấm áp, tôi cũng sẽ cho cô...”

Lục Vi nghe Dạ đại họa càng nói càng lo lắng thì nổi cơn tan bành, nhảy dựng lên, nói: “Tôi có phải ngủ ngoài đường cũng không thêm đến làm công cho lũ yêu quái các người!” Nhưng bây giờ, thực sự cô sắp phải ra đường ngủ thật rồi, có chút tiếc nuối 6000 tệ tiền lương đó, nhưng nếu bây giờ mà gọi cho Dạ đại họa, nói “tôi đồng ý” thì nhất định sẽ bị anh ta khinh bỉ.

Lục Vi đang suy nghĩ vẩn vơ liền nghe thấy đầu dây bên kia bàn trà truyền tiếng sột soạt của túi ni lông, nhìn ra, thấy Khuyên Khuyên đang cuộn tròn trên đồng khoai sấy, vừa sung sướng tận hưởng vừa lải nhải nói: “Vi Vi, cô cứ suy nghĩ cả ngày như thế, sớm muộn gì cũng chết vì rầu rĩ thôi, thất nghiệp có gì không tốt chứ? Cô bây giờ đã là Dạ phu nhân rồi, Dạ Ly là người có tiền, cô còn phải chen chúc ở đây chịu khổ làm gì?”

Lục Vi nhú mày. “Tại sao cô biết anh ta có tiền?” Yêu quái cũng chưa chắc đã giàu có, nếu không Dạ đại họa đã không phải cosplay thành thầy địa lý xem phong thủy cho người ta.

“Đó chính là điểm ác thú vị của riêng anh ta!” Khuyên Khuyên nhảy lên vai Vi Vi, tiếp tục lải nhải: “Vi Vi, cô thật ngốc, trong giới yêu quái, ai nghèo thì nghèo chứ Dạ Ly nhất định không thể nghèo được. Có

nghĩ mà xem, trong gia tộc của anh ta có đầy những sủng vật nô bộc, còn có cả một đội rước dâu hồ ly, xe ngựa phượng ngũ sắc... Có người nghèo nào như thế không? Tất cả những thứ đó đều chứng tỏ Dạ Ly là anh chàng đẹp trai, giàu có điển hình! Hơn nữa, khi tôi bị nhốt trong cửa hàng thú cưng, đã tận mắt chứng kiến cách Tiểu Tri sưởi ấm.”

“Tiểu Tri?” Vi Vi mơ hồ nhớ ra, hình như Dạ đại họa có nuôi một con mèo tên là Tiểu Tri, cô cũng từng gặp nó hai, ba lần gì đó.

Khuyên Khuyên gật đầu. “Con mèo chết tiệt đó được Dạ đại vương sủng ái nên rất vô lễ, coi trời bằng vung. Lúc tôi bị nhốt trong cửa hàng thú cưng, ngày nào cũng bị nó ăn hiếp. Hừ, nó có gì đặc biệt kia chứ, đợi tôi biến thân rồi, nhất định sẽ một chân giẫm chết nó...”

Vi Vi chống cằm. “Nói trọng tâm!”

“Nó rất sợ lạnh, mỗi tối Nhạc Linh đều phải nhóm lửa, sưởi ấm cho nó. Tiểu Tri thích mùi tiền giấy nên khi nhóm lửa đều dùng tiền để đốt, đêm nào mùi tiền cũng bay khắp phòng. Hơn nữa, lại toàn là đô la.”

Lục Vi ghen hòng, á khẩu, không nói được lời nào. Đúng là phá gia chi tử! Nghe nói các gia đình quý tộc xưa kia thường đốt tiền để nuôi mèo, nhưng cô không nghĩ Dạ đại họa vì nuôi con Tiểu Tri này mà cũng phung phí đến thế.

“Tên Dạ đại họa này đúng là một tên nhà giàu phung phí.”

Khuyên Khuyên cười gian, ghé sát vào tai Vi Vi, nói nhỏ: “Vi Vi, nếu như chúng ta ở bên cạnh Dạ đại vương...”

Oành! Khuyên Khuyên còn chưa nói xong, cánh cửa ra vào đã bị một lực thật mạnh đẩy tung ra, khuôn mặt thâm trầm, u ám của Tiểu Long ngốc nghếch đột nhiên xuất hiện. Lục Vi kinh ngạc nói: “Nam Huyền, anh ra ngoài vứt rác mà sao lâu thế, bây giờ mới về?”

Sắc mặt Tiểu Long ngốc nghếch vẫn u ám, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Không được quay trở về bên cạnh Dạ Ly!”

Không hiểu sao khi Khuyên Khuyên nghe thấy câu nói này lại nhanh chóng cúp đuôi chạy mất. Lục Vi phì cười, nghiêng đầu hỏi: “Anh ghen à?”

Từ khi trên tay cô xuất hiện totem kia, một tên ngốc nghếch như Nam Huyền cũng bắt đầu cho rằng Dạ đại họa thực sự đã trở thành tình địch của mình. Nam Huyền ngược mắt nhìn cô, ầm ừ nói: “Vi Vi không được đi, tôi sẽ nuôi cô.”

Lục Vi mỉm cười, cảm thấy cổ họng mình ghen lại. Tiểu Long ngốc nghếch ngay cả máy tính còn không biết sử dụng, nói gì đến chuyện nuôi sống được cô? Chẳng lẽ hai người họ phải đi cày thuê cuốc mướn? Vi Vi gật đầu, trêu chọc: “Anh làm gì để nuôi tôi?”

Nam Huyền nhanh nhẹn lấy từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp, nói: “Tôi tìm được việc làm rồi!”

Lục Vi chột giật mình, ngay cả Khuyên Khuyên đang nấp trong góc nhà cũng kinh ngạc, ngẩng lên. Lục Vi đón lấy tấm danh thiếp, lật lên xem, nhất thời trở nên ngây ngốc. Trên tấm danh thiếp in mấy chữ vàng: Hội những người độc thân XXX, tổng giám đốc phòng quan hệ công chúng XXX.

Lục Vi lú lẫm. “Anh lấy cái này ở đâu?”

Tiểu Long ngốc nghếch dương dương tự đắc, đáp: “Lúc tôi đi đổ rác, có một người đàn ông đã đưa nó cho tôi, anh ta nói đã để ý tôi mấy ngày rồi, hỏi tôi có muốn đi làm không?”

Nghe đến đây, quai hàm Lục Vi suýt rơi xuống sàn nhà, cô cũng biết Hội những người độc thân XXX gì đó này, đó chẳng phải là... chẳng phải là nơi đó sao? “Anh ta còn nói gì với anh nữa không?”

Nam Huyền vò đầu, nói: “Anh ta nói nhiều lắm, đại loại là, ờ, nói chỉ cần làm nhân viên tiếp khách là có thể kiếm được rất nhiều tiền, mua được nhà, mua được xe... Như vậy, sau này Vi Vi không phải vất vả đi làm kiếm tiền nữa!” Lục Vi nhìn Tiểu Long ngốc nghếch, ngây thơ đang cười ngờ nghếch, bất giác khóe mắt cô cay cay, nước mắt chực trào. Ngay sau đó, Vi Vi đã hiểu vì sao Nam Huyền lại bị tên lừa đảo kia nhắm trúng.

Anh ta vô cùng trẻ trung, trong sáng, đơn thuần, còn hết mực trung thành, các phú bà bây giờ đều thích những anh chàng như vậy. Hít một hơi thật sâu, Lục Vi vỗ nhẹ vào vai Tiểu Long gốc nghếch, ghen ngào nói: “Nam Huyền, dù có phải chịu cực khổ thế nào đi nữa thì tôi cũng không để anh phải đi bán mình đâu!”

“Hả? Cái này...” Nam Huyền nắm chặt tấm danh thiếp trong tay, đang muốn nói điều gì đó, chợt nghe Lục Vi gắt lên: “Không được đi!!!”

— — — — — Tôi là đoạn phân cách thất nghiệp — — — — —

Chuyện việc làm tạm thời chưa có cách giải quyết, tiền thuê nhà thì như lửa bốc lên tận đỉnh đầu. Trong tình cảnh bất đắc dĩ, Lục Vi đành phải gọi cho Quý Vân. Từ lúc rời khỏi núi Bất Thanh đến nay, Lục Vi và Quý Vân không liên lạc với nhau, đến lúc cô thất nghiệp rồi thì cũng không còn được gặp anh đứng đợi thang máy hàng ngày nữa.

Cho đến tận lúc này, Lục Vi vẫn không hiểu tại sao Quý Vân lại đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh như vậy? Gọi cho anh mà trái tim cô đập loạn từng hồi, nhưng càng về sau, mọi căng thẳng, bất an của Vi Vi đều biến thành nỗi nghi hoặc. Máy bận, máy bận, vẫn là máy bận... Cô không thể gọi cho anh.

Đứng trên ban công, Lục Vi tắc lưỡi, chắc anh đang họp hoặc điện thoại bị mất tín hiệu gì đó. Ngập ngừng giây lát, Lục Vi quyết định gọi vào số máy bàn nhà Quý Vân. Rất nhanh đã có người nhắc máy, Vi Vi bất giác cắn chặt môi. “Cô Quý, chào cô ạ! Cháu là Lục Vi.”

“Ừ, có việc gì không?” Nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Quý Tinh, trong lòng Lục Vi chợt vang lên một tiếng “lộp bộp”. Mấy tháng trước, lúc Quý Tinh cho rằng cô là bạn gái của Quý Vân, thái độ của bà ấy đối với cô mặc dù không phải yêu quý, nhưng cũng không đến nỗi xa cách như thế này. Nghĩ tới thái độ của Quý Vân dạo gần đây, tự đáy lòng cô lại cảm thấy bồn chồn, lo lắng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Là thế này, cháu... Gần đây, cháu gặp chút khó khăn về kinh tế. Tháng sau đến hạn trả tiền nhà rồi phải không ạ? Cháu muốn xin cô châm chước cho cháu một chút, có thể cho cháu chậm lại một tháng được không ạ?”

Nói xong, đầu máy bên kia quả nhiên im lặng hồi lâu. Lục Vi không thấy Quý Tinh nói gì, trong lòng càng lúc càng bối rối, lí nha lí nhí nói tiếp: “Cháu biết như vậy là làm khó cô, nhưng quả thực cháu có chuyện đột xuất mà lại không thể liên lạc với anh Quý Vân...”

Nghe đến tên cháu trai mình, dường như Quý Tinh hơi xúc động, u ất thở dài, nói: “Rốt cuộc cô và A Vân đã xảy ra chuyện gì? Chẳng phải mới dạo trước còn xin nghỉ phép, cùng nhau đến núi Bất Thanh du lịch hay sao? Tại sao lúc trở về đã cãi nhau rồi? Giờ hai người, một thì chơi trò mất tích, một thì xin tôi gia hạn thời gian đóng tiền nhà, các người còn trẻ mà đã muốn bức chết bà già này rồi hay sao hả!!”

Lục Vi cúi đầu, lặng lẽ ăn đầy một bụng bánh mứt, đột nhiên nghe thấy hai từ “mất tích”, bất chợt chau mày, hỏi: “Cô nói sao ạ? Mất tích? A Vân mất tích sao?”

“Cô không biết à?” Quý Tinh đẩy cao âm lượng thở hỗn hển, nói. “Lục Vi, cô không cần giả ngây giả ngô trước mặt bà thím Quý này đâu! A Vân mất tích từ tháng trước kia! Không có cách nào để liên lạc với nó, tôi cũng đã đăng tin tìm người trên mạng nhưng tuyệt nhiên không có tin tức gì. Đến nhà, nó cũng đã thu dọn sạch sẽ, chỉ để lại cho tôi một mảnh giấy nhắn, nói phải đi công tác một thời gian. Nhưng nó nghĩ bà lão này gốc lăm sao? Tôi đến công ty của nó hỏi, người ta bảo nó đã viết đơn xin thôi việc rồi! Cô nói đi, cô và nó đã có chuyện gì? Có phải cô nói chia tay nên nó mới bỏ đi như thế không?”

...

Sau khi dập máy, Vi Vi dờ dẫm đứng ở ban công, hít gió lạnh, mãi đến khi Nam Huyền ra tìm, cô mới quay lại nói: “Quý Vân mất tích rồi.”

Nghe thấy vậy, Nam Huyền cũng ngăn người, suýt đánh rơi đĩa hoa quả trên tay. Lục Vi nói: “Nam Huyền, có rất nhiều chuyện tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu. Ví dụ như, vì sao Quý Vân biết được nhiều chuyện kì quái đến vậy, vì sao anh ấy có thể đột nhập vào ảo cảnh trong thang máy, không chế Tùng Dung và cứu tôi, hay... anh ấy cũng là yêu quái?”

Nam Huyền không nói, cúi nhìn đĩa hoa quả trên tay. Lục Vi đang định hỏi lại, điện thoại bất chợt đổ chuông. Ấn nút nghe, từ đầu máy bên kia truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: “Xin chào, xin hỏi cô Lục đây phải không? Chúng tôi là công ty thiết kế trò chơi Huyết kiếm 3, chúng tôi mới nhận được đơn xin việc của cô. Cô xem khi nào rảnh rồi có thể qua công ty chúng tôi phỏng vấn được?”

56. Chương 57: Ảo Cảnh

13 giờ 22 phút giờ Bắc Kinh, ngày 18 tháng 12 năm 2012.

Trong phòng khách nhà Vi Vi, đám yêu ma quỷ quái tề tựu đông đủ để tham dự buổi họp khẩn cấp.

Chủ trì Khuyên Khuyên lên tiếng trước: “Mọi người xem, tình trạng vẫn đáng báo động như vậy. Cô ấy vẫn nhốt mình trong phòng ngủ, chơi điện tử, cả ngày chỉ ngủ có bốn, năm tiếng, còn không chịu ăn uống cho tử tế, cho dù có gọi thì cô ấy cũng không quan tâm. Haizz, không biết là bị kích động sau lần phỏng vấn thất bại hay là vì Quý Vân nữa...”

Thấy sắc mặt Dạ đại vương không được tốt, Khuyên Khuyên thúc thời, nuốt nửa sau câu nói vào bụng. “Tôi có thể khẳng định, sau khi đi phỏng vấn trở về, cô ấy liền biến thành như vậy.”

Nhạc Linh chống má suy nghĩ: “Bỏ qua nguyên nhân Quý Vân mất tích đi, mấy ngày trước, chẳng phải tâm trạng của Vi Vi vẫn tốt lắm sao? Cô ấy đến chỗ tôi mượn váy, còn nói là sẽ đi phỏng vấn. Hay lúc phỏng vấn đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ Ly nhíu mày nói: “Cô ấy đi phỏng vấn ở đâu?”

“Một công ty thiết kế game.” Khuyên Khuyên đáp. “Nhưng không hiểu sao sau khi trở về lại biến thành như vậy, hỏi gì cũng không chịu nói. Sau đó...” Ngừng một lát, Khuyên Khuyên liếc con mắt quạ đen sang phía Tiểu Long ngồi ghéch vẫn ngồi yên lặng nãy giờ rồi ngậm miệng, không dám nói gì thêm.

Dạ Ly khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn Nam Huyền. Độ ẩm trong phòng đột nhiên hạ thấp, đẩy áp lực không khí tăng cao. Nhạc Linh ho khan một tiếng, chuyển chủ đề câu chuyện: “Chúng ta ngồi đây lâu như vậy, lẽ nào Vi Vi vẫn không biết gì sao?”

“Cô yên tâm đi, cho dù bây giờ có động đất thì cô ấy cũng nhất quyết không chịu rời mắt khỏi máy vi tính đâu!”

Dạ đại họa nghiêng người, nhìn qua khe cửa phòng ngủ khép hờ, chỉ thấy Vi Vi đang ngồi dán mắt vào màn hình máy tính, tập trung cao độ chơi điện tử. Hít một hơi thật sâu, Dạ Ly lên tiếng: “Để tôi vào xem sao!”

— — — — Tôi là đường phân cách thanh niên nghiện chơi điện tử — — — —

Dạ đại họa bước vào phòng, Lục Vi vẫn không hề nhúc nhích, bàn tay liên tục điều khiển nhân vật ảo chạy lung tung trên tấm bản đồ trò chơi. Cô không gia nhập đội chơi nào, cũng không làm nhiệm vụ, chỉ mở hết trang bản đồ này đến trang bản đồ khác, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó.

Dạ Ly ngồi bên giường, chăm chú nhìn hồi lâu, sau đó bước đến trước mặt Lục Vi, trêu chọc: “Cô đang đào kho báu à? Ai da, hình ảnh game này cũng không tồi đâu nhỉ? Là trò Huyết kiếm 3 đang hot gần đây, đúng không?”

Vi Vi không thèm để ý đến anh ta, ánh mắt đảo qua đảo lại, vừa giết quái vật vừa tiếp tục điều khiển nhân vật tiến ra trong hang động u tối.

“Tiểu Vi Vi, bên trái có mật đạo, có thể tiếp tục đi ra ngoài. Ai da, đúng là đàn độn mà! Nhanh lên, không hết máu giờ, cần thuốc, cần thuốc! Mau dùng pháp thuật đi!!” Dạ đại họa vừa nói vừa vòng tay qua người Lục Vi, gõ qua gõ lại lên bàn phím.

Cuối cùng, nhờ có sự quấy rối của Dạ đại họa, nhân vật mà Lục Vi đang chơi hết phẩm một tiếng rồi ngã lăn ra đất. Lục Vi thở dài một tiếng, gằn giọng nói: “Bỏ cái tay thói của anh ra!”

Dạ đại họa vẫn ôm nửa người Lục Vi, không chút ngưng ngừng, mỉm cười đắc ý. “Cô là bà xã của tôi, ôm một lát có sao đâu! Bảo bối yêu, chẳng phải chúng ta đã hẹn sau một thời gian sẽ đoàn viên một nhà rồi sao...”

Nghe Dạ Ly nói năng nhảm nhí, cánh tay vẫn vòng qua người cô, Lục Vi siết chặt nắm tay khiến gân xanh nổi lên chằng chịt, đứng phắt dậy quát: “Đi ra!” Nhưng nắm đấm còn chưa chạm tới người đối phương, trước mắt Lục Vi tối sầm, cả người bị đẩy mạnh xuống ghế. Dạ đại họa thuận thế nhảy bổ lên giường, lăn lộn rên rĩ: “Bà xã bạo lực quá đấy, tự nhiên đẩy tôi ngã lên giường, oa oa oa...”

“Anh đi chết đi!!!” Lục Vi đỏ mặt, gơ chân lên, nhưng đột nhiên dừng lại, nhìn ra ngoài cửa xem xét, sợ Tiểu Long ngốc nghếch, Khuyên Khuyên và đám tiểu yêu kia nghe thấy lại hiểu lầm, giờ có đóng cửa cũng không được mà không đóng cửa cũng không xong.

Dạ Ly thấy Lục Vi tức giận, thở hổn hển, bất giác phì cười, nghiêng người, chống tay lên đầu, liếc mắt, nói: “Vẫn còn biết tức giận, mắng chửi người khác. Hừm, như vậy là cô đã khôi phục trạng thái bình thường rồi đấy!”

Lục Vi thản nhiên quét mắt nhìn “mỹ nhân ngủ trên giường” kia, không biết vì sự va chạm vừa rồi hay Dạ đại họa cố ý mà giờ phút này, chiếc áo sơ mi của anh ta đột nhiên phanh ra, để lộ một phần bả vai quyến rũ, cộng thêm dáng người cân đối, khuôn mặt đẹp đẽ... Thật mê hoặc!

Vi Vi quay mặt đi, không nhìn Dạ đại họa nữa, hắng giọng nói: “Anh ngồi dậy ngay ngắn rồi hãy nói chuyện!!”

Dạ đại họa bò dậy, chỉnh lại chiếc áo sơ mi rồi nhẹ nhàng lên tiếng: “Nói đi, rốt cuộc cô đã có chuyện gì?”

Vi Vi im lặng, cúi đầu, nhất định không lên tiếng. Dạ Ly chăm chú nhìn ra ngoài, buông một tiếng thở dài. “Lại cãi nhau với Nam Huyền sao?” Ngay khi mới đến đây, Dạ đại họa đã thấy Tiểu Long ngốc nghếch có vẻ buồn bực, cộng thêm câu nói lửng lơ của Khuyên Khuyên ban nãy và bộ dạng của Lục Vi lúc này, không cần đoán cũng đủ biết hai người họ lại cãi nhau.

Nghĩ đến tư cách chính thất đường đường chính chính của mình, đương nhiên anh ta cần phải đến khuyên giải bà xã và tình địch nên hòa thuận như xưa. Dạ đại họa nhỏ lệ khóc thương cho thân phận mình, thổn thức nói: “Ô ô, giờ tìm đâu ra một người con trai dịu dàng, hòa nhã, đáng để ca tụng, xúc động lòng người, thấu tình đạt lý, khuynh quốc khuynh thành như tôi đây chứ? Vậy mà cô lại không thêm trân trọng tôi, so với hai kẻ không có lương tâm kia, tôi còn đáng quý hơn nhiều, chưa bao giờ ăn hiếp cô, cũng chẳng thêm diễn trò mất tích, khóc lóc, cãi vã hay treo cổ cả...”

“Dạ Ly!” Dạ đại họa vẫn còn ỉ ôi, Lục Vi đã lên tiếng, nhìn thẳng vào mắt đối phương, nói: “Nói cho tôi biết, rốt cuộc lúc này Quý Vân đang ở đâu?”

Cô vừa dứt câu, chuông đồng hồ treo tường cũng vừa điểm. Trong phòng vừa rồi còn ồn ào, huyên náo, giờ bỗng yên lặng đến đáng sợ. Lục Vi đứng dậy, bước đến gần Dạ Ly.

“Anh biết, đúng không? Không chỉ anh mà Nam Huyền cũng biết, nhưng cả hai đều nhất định không nói cho tôi, cố ý giấu tôi...”

Dạ Ly nhìn thẳng vào đôi mắt đen lầy, trong sáng của Lục Vi, nở một nụ cười vô tội. “Cô vì chuyện này mà cãi nhau với Tiểu Long ngốc nghếch sao?”

Lục Vi khề cau mày khó chịu, quả thực, cô đoán... không sai. Vi Vi khề thở dài, ngồi xuống cạnh Dạ Ly, nói lảng sang chuyện khác. “Hôm đi phỏng vấn, tôi đã trông thấy cái gì đó.”

Hôm ấy, khi đến công ty thiết kế game phỏng vấn, Lục Vi được người ta dẫn vào phòng họp ngồi đợi. Trên đường đến phòng họp, cô gặp bộ phận kiểm nghiệm đang tiến hành khảo nghiệm sản phẩm của nhóm nhân viên thiết kế ột trò chơi sắp ra mắt, mọi người đều đang tập trung thử nghiệm địa đồ mới. Lục Vi vừa đi vừa liếc trộm màn hình máy tính, đó là cảnh núi đá cao chót vót được bao bọc bởi những thảm cây xanh ngắt một màu, bên dưới là dòng suối trong vắt, róc rách chảy vô định, nếu nhìn gần, có thể thấy rõ trong

đám mây trắng lửng lơ trên bầu trời, thấp thoáng ẩn hiện những đàn hạc trắng đang tung cánh bay cao, xa xa là một bức tượng đá hình cánh cửa dẫn vào thế giới thần tiên mộng ảo...

Lục Vi đã thấy hình ảnh này trên tấm poster quảng cáo Huyết kiếm 3, đó là cảnh tượng được thiết kế bởi một nhóm designer trẻ nhưng rất chuyên nghiệp. Nghe nói, kỹ thuật tạo hình của nhóm designer này rất tuyệt vời, sản phẩm của họ được xem là hoàn hảo nhất, trên khắp các diễn đàn công nghệ, mọi thiết kế của nhóm được đánh giá cao, đặc biệt những nhân vật họ xây dựng đều có cốt cách phi phàm. Được tận mắt chứng kiến, Lục Vi hết sức ngạc nhiên, cô dừng hẳn lại, dán mắt vào màn hình. Đúng lúc đó, một chú mèo to béo với bộ lông đen tuyền đột nhiên xuất hiện, cơ thể béo tròn của nó che khuất hơn nửa màn hình. Nó ngoe nguẩy cái đuôi, dương dương tự đắc, không thèm để tâm đến bất kỳ thứ gì.

Lục Vi đang cảm thấy kỳ quái thì bất chợt, chú mèo đen xuất hiện trên màn hình kia đột nhiên quay phắt lại, khoe miệng mở to, để lộ hai hàm răng nanh sắc nhọn, nhả nhử nhìn cô, cười. Vi Vi giật mình, hét to một tiếng, các nhân viên đang làm việc xung quanh nhất loạt quay lại nhìn cô chăm chăm. Vi Vi xấu hổ, chỉ còn biết ngượng ngùng cười, nói: “Hình ảnh ban này là quái vật đặc biệt của trò chơi này sao?”

“Hả?” Một nhân viên phòng thí nghiệm chặc lưỡi, “Cô nói gì cơ? Quái vật đặc biệt nào? Cô hoa mắt à? Chúng tôi đang nâng cấp phiên bản cũ, còn chưa thả quái vật vào mà!”

Lục Vi trầm mặc, chăm chú nhìn con mèo béo đang nhếch mép cười gian trên màn hình, chẳng lẽ... chẳng lẽ trong trò chơi này cũng có cái gì đó? Lục Vi đang băn khoăn suy nghĩ liền thấy con mèo đang cố gắng dùng khẩu hình nói điều gì đó với cô. Lục Vi căng mắt nhìn khẩu hình của nó, dường như nó đang muốn nói hai từ: “Quý Vân.”

...

Vi Vi kể xong, lại thở dài một tiếng, ánh mắt trở nên âm trầm, nói tiếp: “Sau khi trở về, tôi hỏi Nam Huyền, có khi nào Quý Vân mất tích là do bị nhốt trong trò chơi đó không. Nhưng chỉ cần nhắc đến Quý Vân là anh ta không thêm mở miệng nói một từ.”

“Vì vậy mà hai người chiến tranh lạnh?” Dạ Ly vô thức quay sang màn hình máy tính đã chuyển sang chế độ chờ, cười nói: “Sau đó, ngày nào cô cũng ngồi lì trong phòng chơi trò này, đi lang thang tìm kiếm, biết đâu gặp lại con mèo béo kia hoặc may mắn hơn thì gặp được Quý Vân, phải không?”

Vi Vi im lặng, ảo não nhìn Dạ Ly.

Dạ Ly cười tếu, dí ngón tay vào trán Lục Vi, chớp mắt, nói: “Cùng à, chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao? Cô dù gì cũng tốt nghiệp đại học chính quy, tất cả trò chơi điện tử đều là sự mã hóa số liệu, chẳng lẽ những kiến thức thông thường đó mà cô cũng không hiểu ư? Cho dù lũ yêu ma chúng tôi có thần thông quảng đại đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ là máu thịt. Cô nghĩ xem, Quý Vân bằng xương bằng thịt, sao có thể bị nhốt trong trò chơi đó được?”

“Thật vậy sao?” Lục Vi nhìn Dạ Ly chăm chú, vẻ mặt không mấy tin tưởng. “Vậy anh giải thích thế nào về chuyện con mèo đen đó?”

Dạ đại họa chống cằm suy nghĩ rồi thần nhiên trả lời: “Ồ, chắc là đúng lúc ấy lũ tiểu yêu, tiểu quái đi qua ấy mà. Nó phát hiện ra cô có thể nhìn thấy nó nên cố ý tạo ra ảo cảnh để trêu đùa cô thôi. Ai da! Ai lại dám trêu chọc bà xã đáng yêu của ta vậy chứ?”

Lục Vi giáng cho Dạ đại họa một chưởng đau điếng, sắc mặt vẫn nửa tin nửa ngờ. “Được, cứ cho là những lời anh nói là thật đi, vậy Dạ Ly, anh nói tôi nghe xem, tại sao đột nhiên Quý Vân lại mất tích?”

Nghe thấy thế, Dạ Ly bất giác giật mình, lát sau lại cọt nhả, nhún vai nói: “Tôi thề, tôi thực sự không biết gì hết. Tiểu Vi Vi à, cô đã có tôi và Nam Huyền rồi, làm người không thể tham lam quá chứ!”

Lục Vi thấy Dạ đại họa không nói nổi một câu thật lòng, cơn tức giận bùng bùng bốc lên đỉnh đầu, trợn mắt nhìn anh ta, nghiến răng nói: “Nam Huyền đã như vậy, anh cũng lại như vậy! Các người thực sự coi tôi là người một nhà ư? Hai người có nghĩ đến cảm giác của tôi không? Tôi như một con ốc, không biết cái gì cả, cảm giác đó thật khó chịu! Cho dù tôi và Quý Vân là bạn bè bình thường thì tôi cũng có thể lo lắng cho anh ấy được chứ? Hơn nữa, còn cô Quý... Tại sao hai người không chịu nói cho tôi biết anh ấy đi đâu?”

Dứt lời, cả thế giới bỗng nhiên yên lặng, bên ngoài phòng khách cũng không một tiếng động. Im lặng hồi lâu, Dạ Ly mới trầm mặc nói: “Trước khi đi, anh ta có đến tìm tôi, nhờ tôi chăm sóc cho cô. Anh ta rất tốt, chỉ có điều...” Dạ Ly ngừng một chút, lẩm bẩm câu gì đó rồi mới nhắm mắt lại, nói: “Cả đời này hai người không thể gặp lại nhau, cô không nên tìm anh ta nữa.”

Nói xong, Dạ đại họa lặng lẽ rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Nước mắt Lục Vi bỗng tuôn trào. Lúc này điện thoại vang lên không đúng lúc chút nào, Vi Vi gạt lệ, ấn nút nghe, chỉ thấy đầu dây bên kia truyền đến giọng nói: “Xin chào, xin hỏi có phải là Lục tiểu thư không ạ? Chúc mừng cô đã phỏng vấn thành công, cô có thể sắp xếp thứ Năm tuần này qua công ty một lát được không? Chúng ta sẽ trao đổi về vấn đề lương, thưởng và phúc lợi đãi ngộ của công ty.”

...

Sau khi dập máy, trong đầu Lục Vi vô thức hiện lên hình ảnh con mèo béo múp lững thững đi ra từ màn hình máy tính. Đó thực sự chỉ là ảo cảnh như lời Dạ đại họa nói thôi sao?

57. Chương 58: Đề Thử Nghiệm

Trong phòng khách của công ty thiết kế game Huyết kiếm 3, Lục Vi ngồi ngay ngắn, sắc mặt trầm tĩnh mà đoan trang, nhưng hai bàn tay để dưới gầm bàn lại căng thẳng, nắm chặt lại.

Một người đàn ông to cao trong bộ lễ phục ngồi đối diện cô, khuôn mặt anh tuấn, nụ cười nhu hòa, thể hiện rõ dáng vẻ của một người quân tử nho nhã, nhưng điều đó vô tình khiến người đối diện có cảm giác bị áp lực. Vi Vi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, tự đáy lòng cũng có chút hối hận vì đã đến đây một mình.

“Cô Lục, xin chào!” Người đàn ông đó lịch sự lên tiếng, tự giới thiệu: “Tôi là Thương Hy, là người phụ trách chính hạng mục Huyết kiếm 3. Mấy đồng nghiệp cô gặp trước đây chắc đã nói qua với cô, hôm nay chúng tôi mời cô đến đây chủ yếu để làm vài thử nghiệm nhỏ.”

“Thử nghiệm?” Lục Vi ngẩng đầu, đúng lúc Thương Hy cũng đưa ánh mắt đen sẫm như vực sâu nhìn sang phía cô. Thoáng giật mình, cô ngập ngừng nói: “Tôi cứ nghĩ... hôm nay đến đây để trực tiếp nói về chuyện đi làm.”

Khóe miệng Thương Hy khẽ nhếch lên, ẩn giấu một nụ cười mỉm. “Đúng vậy! Có điều, trước khi nói về vấn đề lương, thưởng và các phúc lợi khác, theo quy định của công ty, tất cả các nhân viên mới đều phải làm một bài thử nghiệm nhỏ, để dễ dàng hơn cho việc tìm hiểu về khả năng và định hướng phát triển trong công việc của họ sau này.”

“Ồ, vâng!” Vi Vi gạt đầu, lòng bàn tay lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh. Gần đây, một số công ty thường đưa ra những bài kiểm tra nhỏ, thậm chí tiến hành trắc nghiệm tâm lý các nhân viên mới đã không còn lạ nữa, nhưng đối diện với một người đàn ông như Thương Hy, Lục Vi lại cảm thấy hơi bất an, lo lắng. Cô luôn cảm thấy có điều gì đó bất ổn, nhưng không biết nguyên do tại đâu.

Lục Vi còn đang ngây ngốc, Thương Hy đã nhanh chóng khởi động laptop, sau khi làm một vài thao tác đơn giản, anh ta đẩy chiếc laptop đến trước mặt cô. Vi Vi ngược mắt lên, trên màn hình là hình ảnh của trò chơi Huyết kiếm 3.

“Đây là giao diện của trò chơi mới nhất sắp phát hành, chúng tôi dự định trong tháng tới sẽ chính thức đưa trò chơi này ra thị trường. Bây giờ cô thử di chuyển đến một trận đồ, đánh quái và thử cảm nhận, so sánh với phiên bản cũ sau đó làm vài thí nghiệm đánh giá.” Thương Hy nói xong, nhắc tay lên xem đồng hồ, nói: “Thời gian cho cô là một giờ đồng hồ, hiện tại cô còn 59 phút 40 giây.”

Lục Vi nhìn Thương Hy một lát, hít một hơi thật sâu rồi lặng lẽ di chuột. Bên này, Thương Hy im lặng quan sát, khóe mắt sau cặp kính dường như hơi nheo lại, dưới ánh điện mờ tối, mắt kính của anh ta khúc

xạ một luồng ánh sáng rực rỡ lạ thường.

Nửa tiếng sau, Vi Vi gần như đã chạy thông hết các cảnh trong trò chơi. Trong đầu cô đã nghĩ sẵn một bản đánh giá thử nghiệm phiên bản mới này, đột nhiên trên màn hình máy tính xuất hiện một đám cá chân người đang ngông nghênh tiến tới.

Vi Vi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, loài quái vật này xuất hiện ở cảnh trước rồi mà? Chính cô vừa mới từ bên đó qua đây, tại sao lại không gặp chúng? Hơn nữa... kỳ lạ nhất là, trên đỉnh đầu đám quái vật này không có bất kỳ tên gọi hay ký tự gì, nhìn thế nào cũng thấy rất kỳ lạ.

Lục Vi cảm thấy khó hiểu, nhìn chằm chằm vào đám cá chân người đó, thậm chí nhấc câu trả lời, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một hình ảnh quen thuộc. Mắt cô sáng lên, tay xuống mặt bàn rồi đứng thẳng người dậy, lẽ nào...

Trên màn hình, đám cá chân người vừa rồi còn thông thả đi quanh, giờ đột nhiên chúng lại chạy tán loạn, con thì núp sau tảng đá, con thì vội vã nhảy ào xuống nước, quẫy đuôi bơi đi...

Lục Vi vừa định thần nhìn lại, màn hình dường như cũng có dấu hiệu hơi chấn động. Cảm nhận được động tĩnh, đám cá hốt hoảng, cuống quýt chạy trốn, một chiếc lưới dài màu hồng nhạt vươn ra như một con rắn dài, nhanh nhẹn xuất hiện trước màn hình rồi từ từ cuộn lại, tất cả lũ cá không còn chỗ lánh thân.

Lục Vi càng thêm kinh ngạc, chủ nhân của chiếc lưới dài đó cuối cùng cũng xuất hiện. Một con mèo béo mập, đen tuyền đang lắc lư bốn cái chân bụi bặm, cái đầu đóng đưa, ung dung bước đến trước mặt Lục Vi, cái miệng rộng ngoác, nhét đầy đám cá chân người không ngừng nhai nhai, nuốt nuốt, cô thậm chí còn nghe rõ những tiếng lách rách, ngấu nghiến nhai nuốt phát ra từ miệng con mèo, cùng tiếng gào thảm thiết của đám cá chân người.

Nghe thấy những âm thanh đó, toàn thân Lục Vi nổi da gà, ngã phịch xuống ghế, hóa đá tại chỗ, không sao nhúc nhích được. Nếu tất cả những thứ này không phải là trò chơi, cũng không phải là ảo cảnh như Dạ đại họa nói, vậy chúng là cái gì? Vì sao chỉ có cô trông thấy? Còn nữa... hình như tên Thương Hy thần bí kia cũng có thể trông thấy?

Lục Vi ngẩn người, con mèo béo mập đó đã ăn xong, ngồi liếm mép, dường như nó phát hiện ra điều gì đó, hếch mũi hít hít rồi quay đầu về phía cô. Nó đã phát hiện ra cô! Lục Vi hít thở một hơi thật sâu, cảm thấy da đầu gột gột, cô nghẹt thở, trán ướt đẫm mồ hôi.

Con mèo béo ngược ánh mắt tròn xoe, nhìn cô chằm chằm, nghiêng đầu suy tư một lát rồi đột nhiên chạy đến trước màn hình, giơ móng vuốt sắc nhọn cào cào, miệng há to, phát ra những tiếng cười điên loạn. Từ miệng nó rớt xuống những giọt máu tươi, từng mẩu chân người đứt lìa cũng theo đó mà rơi ra.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vi kinh tởm, buồn nôn nhưng vừa che miệng, ngồi xồm xuống đất, cô liền ngẩn người... Trước mặt cô, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một đôi giày da bóng lộn. Lục Vi chậm rãi ngẩng lên, liền thấy Thương Hy đã đứng phía sau từ lúc nào. Lúc này, anh ta đang khoanh tay trước ngực, nhìn cô chằm chằm, khóe miệng ẩn chứa một nụ cười lạnh lẽo.

“Cô Lục, bản đánh giá làm đến đâu rồi?”

Lục Vi không nói, lặng lẽ đứng dậy, bước ra cửa, Thương Hy không chút do dự, liếc đôi mắt hồ ly nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Xem ra, cô cũng thực sự trông thấy chúng?”

Lục Vi: “...”

———Tôi là đoạn phân cách cạm bẫy———

Màn đêm yên tĩnh, sâu thẳm, một vầng trăng treo lơ lửng trên cành cây khô, từ thôn trang xa xa vọng lại những tiếng gầm rú ghê rợn của bầy sói hoang.

Vi Vi ra sức chạy. Giữa rừng cây hoang vắng không một bóng người, cô liêu linh, bất chấp tất cả lao vào rừng cây trước mặt, những cành cây chìa ra làm rách ống tay áo, cứa vào da thịt cô, ứa máu, đường núi gồ ghề khó đi khiến cô bao lần trượt chân vấp ngã, nhưng cô vẫn bò dậy, cắn răng chạy lên phía trước.

Trốn? Đúng! Cô đang trốn, cô nhớ có rất nhiều, rất nhiều người đang đuổi bắt cô, nếu bị bắt lại sẽ có bao chuyện khủng khiếp xảy ra. Nhưng chuyện khủng khiếp gì? Tại sao cô lại ở đây? Lục Vi vịn vào một thân cây ven đường, đứng lại thở hồng hộc, cô thoáng chút do dự, nhưng chỉ một giây sau, đôi chân như được mách bảo, tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Phía sau đèn đuốc sáng trưng, những người đuổi bắt cô đã gần đuổi kịp.

“A!” Một chút lơ là, bàn chân Lục Vi vấp phải viên đá nhỏ, ngã nhào xuống đất. Lúc này cô không còn sức để bò dậy, cả bàn chân sưng vù, xem chừng đã bị trật khớp. Lục Vi ôm bàn chân đau, ra sức thổi thổi xoa xoa, sự tuyệt vọng và sợ hãi trong nháy mắt vây hãm lấy cô.

Ánh lửa kia càng lúc càng gần, vậy là xong rồi, cô sẽ bị bọn chúng bắt về. Tuyệt vọng nhìn lên phía trước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một hình bóng. Thân nhiên, trầm tĩnh, cao lớn mà trầm mặc, bởi anh ta quay lưng về phía Lục Vi nên cô không nhìn rõ mặt, chỉ có thể cúi đầu, ngẩng ngốc nhìn bóng anh ta in dưới đám lá khô, đến khi anh ta lên tiếng.

Người con trai đó ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao?”

Lục Vi nghe thấy giọng nói liền ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc thốt lên: “Quý Vân!!”

Quý Vân thấy Vi Vi nắm lấy cánh tay mình, không hiểu tại sao bỗng nhiên nổi giận, anh túm chặt bả vai cô, phần nộ nói: “Cô nói cho tôi biết đi, vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Vi Vi lùi lại phía sau, vội vàng nói: “Quý Vân, có người đang đuổi bắt tôi.”

“Không!” Quý Vân quay đầu, ánh mắt như con thú bị thương. “Tôi không thể tiếp tục tin cô được nữa. A Ắp, cô lừa tôi suốt mười năm nay.”

Mười năm? Vi Vi vô cùng sợ hãi, ngẩng mặt nhìn, lại thấy Quý Vân lúc này có mái tóc rất dài, trang phục anh mặc cũng khác hẳn mọi khi. Cô mở to miệng, muốn hét lên một tiếng nhưng lời thốt ra nơi cửa miệng lại là hai từ: “A Ắp.”

A Ắp? Ai là A Ắp?

Vi Vi ngăn người, những kẻ đuổi bắt cô đã bao vây xung quanh. Không cần nhiều lời, đám người hung hãn xông tới, túm chặt lấy Lục Vi, kéo ra khỏi rừng cây. Quý Vân đứng lặng một bên, chỉ lạnh lùng, thờ ơ đứng nhìn cô giãy giụa, gào thét mà không nói một lời.

Lục Vi bị lũ người thô lỗ kéo đi, không cam chịu, vẫn ra sức phản kháng, đôi mắt dăm lệ nhìn Quý Vân cầu cứu. Cô nghe thấy từ cõi lòng tan nát của mình không ngừng gào thét: “A Ắp, cứu ta, cứu ta...”

...

Vi Vi mở trừng mắt, những giọt nước ấm nóng từ khóe mắt rơi xuống gò má. Cô đưa tay gạt đi những giọt lệ ứ đầy trên khóe mắt, dờ dãi ngồi dậy, lặng lẽ thở phào một tiếng. Cũng may đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô khóc khi tỉnh mộng.

Chỉ là... lúc này cô đang ở đâu?

Nghĩ vậy, Vi Vi đảo mắt nhìn xung quanh. Bầu trời đêm tối đen như mực, một vầng trăng lẻ loi treo lơ lửng giữa nền trời, bãi đất bằng phẳng, hoang vắng với những thân cây khô cao lớn bao thành một vòng. Lục Vi đưa tay che miệng, kiểm chế không để mình phát ra những tiếng kêu run sợ.

Mình... vẫn còn trong mộng sao? Hay đây thực chất không phải giấc mơ? Vậy tại sao mình ở đây? Trước đó... trước đó đã xảy ra chuyện gì? Trong chốc lát, một loạt các câu hỏi liên tiếp vang lên khiến đầu óc Lục Vi nhất thời muốn nổ tung. Hít một hơi thật sâu, Vi Vi thầm nhắc nhở mình cần phải bình tĩnh, lát sau, cô chậm rãi đứng lên.

Bốn bề vắng lặng, không một bóng người. Vi Vi nhú mào, vừa cử động chân tay vừa cố gắng nhớ lại. Cô nhớ rõ, vì chuyện của Quý Vân mà cô và Nam Huyền cãi nhau nên khi công ty thiết kế game Huyết kiếm 3 kia gọi cô đến, cô đã không nói với bất kỳ ai...

Đúng rồi! Ban nãy cô còn ở trong công ty kia làm đề thử nghiệm, sau đó cô đã nhìn thấy một số thứ kỳ dị: cá chân người, mèo đen béo mập... Sau đó thì sao? Vi Vi cắn răng nhớ lại những đầu óc trống rỗng. Sau đó xảy ra chuyện gì, rốt cuộc tại sao cô ở đây?

Rầm, rầm, rầm!

Lục Vi đang chau mày suy nghĩ rừng cây bao quanh vốn yên tĩnh lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn, kéo theo đó, mặt đất cũng rung lắc dữ dội. Vi Vi kinh hãi, đứng chôn chân tại chỗ, còn chưa kịp ngẩng đầu đã nghe thấy từ trong rừng sâu vọng lại tiếng mèo gầm rú. Nghe thấy thế, Lục Vi bất giác run sợ đến mức nổi da gà, định thần nhìn, phía trước bỗng xuất hiện con mèo mập ú trong trò chơi điện tử kia. Nó đang ung dung, nhàn nhã bước về phía cô.

Chạy!

Phản ứng đầu tiên của Lục Vi chính là phải chạy thật nhanh trước khi con mèo mập phát hiện ra cô, nhưng khi đại não đưa ra mệnh lệnh, cô cũng chợt phát hiện ra, đôi chân cô đã đóng đinh tại chỗ... không thể cử động. Kinh khủng hơn nữa là, ngay cả sống lưng cô cũng đã cứng đờ, trong thời khắc này, toàn thân cô như bị điểm huyết, hóa đá, không thể nhúc nhích.

Tiếng kêu quỷ dị của con mèo đó mỗi lúc một gần. Vi Vi biết, nó đã phát hiện ra cô. Chỉ là cô không biết, liệu nó có thích mùi thịt người hay không?

58. Chương 59: Mèo Nhử

Trong màn đêm tối tăm và hoang vắng, những cơn gió lạnh ủa tới, thổi đám lá khô bay xào xạc. Ánh trăng ma quái, lạnh lẽo soi sáng cả một vùng trời, những đám mây âm u phiêu du dường như đang nheo mắt, cười trước nỗi đau khổ của người khác. Dưới một gốc cây khô, Lục Vi ngây ngốc đứng lặng hồi lâu, nín thở nhìn con quái vật to lớn trước mặt, lúc này cô thậm chí không thể run rẩy được nữa.

Con mèo béo mập trước mặt to hơn gấp nhiều lần so với tưởng tượng của Lục Vi, cho dù lúc này nó cuộn tròn cái đuôi, ngoan ngoãn ngồi xuống nhưng thân hình nó cũng chẳng thua kém một con sư tử trưởng thành là bao. Nó như vừa phát hiện ra một quả cầu len thú vị, ve vẩy cái đuôi ra chiều thích thú, đôi mắt to tròn, màu xanh long lanh nhìn cô chăm chú, tựa hồ đang tính toán xem nên xử lý món đồ chơi mới này thế nào.

Vi Vi cắn chặt răng sợ hãi, mồ hôi không ngừng túa ra. Không biết vì sao, lúc này đầu óc cô có vẻ mình mẫn hẳn lên. Trong lúc con mèo béo kia còn đang suy nghĩ nên xử lý mình thế nào, mình cần phải chạy thật nhanh nhưng cho dù đôi chân có nhanh nhẹn đến đâu cũng không thể chạy thoát được, mình vốn không thể chạy đua với nó, phải làm cách nào bây giờ?

Lục Vi đang suy nghĩ, con mèo béo đột nhiên đứng lên, héch cái mũi ướt sũng, tiến lại gần cô ngửi hít. Lục Vi như pho tượng, sống lưng không biết từ bao giờ đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Con mèo béo này đang... chuẩn bị ăn thịt cô rồi sao?

Mèo béo dò xét Vi Vi một hồi rồi áp cái mặt ụ thịt đến trước mặt cô, bất giác nhếch miệng cười lớn. Nhìn mèo béo nhe hàm răng trắng ớn, Vi Vi sợ hãi đến hồn, nó đang cười sao? Đúng vậy, chính xác là nó đang cười, bởi ngay sau đó, Vi Vi liền nghe thấy nó đột nhiên lập cập hai hàm răng, rồi nói hai từ: “Vi Vi.”

Không có âm thanh, mèo béo vẫn chỉ dùng khẩu hình như trước, nhưng Lục Vi tin chắc là mình không hoa mắt, nó quả thực đã gọi tên cô. Vi Vi cup mắt suy nghĩ, trầm mặc giây lát rồi lên tiếng: “Người... biết ta sao?” Có lẽ, mèo béo vốn không định ăn thịt cô, vì nó có thể gọi tên cô, lại biết cả Quý Vân, liệu nó có thể là sủng vật của Quý Vân không nhỉ?

Nghĩ vậy, Lục Vi ôm một tia hy vọng cuối cùng nói: “Quý Vân đang ở đâu? Người có biết không?”

Mèo béo nghe thấy vậy, chớp chớp mắt nhìn Lục Vi chăm chăm, dường như hiểu được lời nói của cô, nó nhìn trời suy nghĩ.

“Người không định ăn thịt ta đúng không? Thả cho ta đi nhé? Mèo béo ngoan, đợi ta tìm được Quý Vân rồi, ta sẽ mời người ăn một bữa thật ngon!”

Nghe thấy mấy từ “ăn một bữa thật ngon”, ánh mắt mèo béo chợt sáng lên, đứng phắt dậy. Vi Vi thấy thế, đang định nhếch miệng cười nhưng nụ cười còn chưa kịp nở trên môi đã tắt lịm. Có thứ gì đó ướt sũng đang cọ sát khắp người cô, thậm chí còn nhẹ nhàng kéo váy cô lên, sau đó, ngay lập tức biến mất, không để lại dấu vết. Nhưng Vi Vi vẫn nhìn rõ, đó chính là đầu lưỡi của mèo béo...

Nghĩ đến cảnh tượng nó sẵn cá chân người, trái tim Lục Vi như ngừng đập. Thì ra, vừa rồi nó lao tâm khổ trí suy nghĩ, không phải là làm thế nào để câu thông với mình, mà nó đang nghĩ bắt đầu ăn thịt mình như thế nào.

Nhất thời, đầu óc Lục Vi trở nên trống rỗng, vẻ bình tĩnh hoàn toàn biến mất, mọi suy nghĩ hỗn loạn bỗng nhiên ủa đến. Xong rồi, xong thật rồi! Không biết mình chết có được bảo toàn hồn phách không, không biết mình còn có thể quay về gặp Nam Huyền lần cuối không...

Vi Vi tuyệt vọng nhắm chặt hay mắt, trong đầu tràn ngập hình ảnh khuôn mặt trẻ trung, anh tuấn của Nam Huyền. Nếu sớm biết phải vĩnh biệt thế này thì trước đó không nên chiến tranh lạnh làm gì... Xin lỗi, Nam Huyền, tôi không còn cơ hội trở về nữa rồi...

“Meo!!!” Lúc Lục Vi đang chờ đợi giờ phút cơ thể mình bị xé nát thành trăm mảnh, bỗng nghe tiếng mèo kêu thảm thiết. Cô nhanh chóng mở mắt, chỉ thấy mèo béo ngoe nguẩy cái đuôi, chạy biến vào rừng cây. Cùng lúc đó, đôi chân không ngừng run rẩy của cô rốt cuộc cũng có thể cử động lại được.

Đại nạn không chết, Vi Vi vỗ ngực trấn an, thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó mới quay đầu nhìn lại. Một người con trai tay giương cung đang đứng sau lưng cô, anh ta cũng nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm. Chàng trai đó tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, ngũ quan cân đối, mặc áo sơ mi, quần bò thông thường, cây cung trên tay anh ta vẫn giương lên như thể đang ngắm bắn. Vi Vi không dám khinh suất, bước lùi lại, giữ khoảng cách vừa đủ.

“Cô là ai?” Chàng trai lên tiếng, giọng trầm thấp. “Vì sao lại đến đây?”

Lục Vi cắn răng, nửa thật nửa đùa nói: “Tôi tên Lục Vi, tôi đến công ty thiết kế trò chơi điện tử để phỏng vấn, không biết tại sao lại ở đây.”

Chàng trai nghe thấy vậy thì hạ cây cung xuống, nhưng đôi mắt tinh anh vẫn không ngừng dò xét từ đầu đến chân Lục Vi, sau đó mới thấp giọng nói: “Lại là một con mèo nữa...”

Lục Vi kinh ngạc. “Ý anh là gì?”

Chàng trai liếc nhìn Lục Vi rồi đột nhiên cười lạnh, nói: “Hắn ta lại nhảm chán, cố ý tìm mèo cho Tiểu Hắc sao?”

Lục Vi tròn mắt, chăm chú nhìn chàng trai trước mặt, nếu đoán không nhầm thì Tiểu Hắc chính là con mèo béo vừa rồi, vậy “mèo” ở đây là...

“Đi theo tôi!” Vi Vi đang cảm thấy khiếp đảm, chợt nghe thấy người con trai đó nói như ra lệnh. Vừa nhìn lên, đã thấy anh ta đã quay người, đi về phía rừng cây âm u, hoang vắng kia. Lục Vi thấy thế cũng lững thững bước theo. Anh ta định đưa cô đi đâu? Ai có thể bảo đảm chàng trai này không giống một “tên thợ săn” nào đó?

Dường như đọc được suy nghĩ của Lục Vi, chàng trai hơi quay đầu, lạnh lùng giải đáp những hoài nghi trong lòng cô: “Cô không có sự lựa chọn nào khác. Hoặc là đi với tôi, hoặc là ở lại đây đợi đến khi bị chúng ăn thịt.”

— — — — Tôi là đoạn phân cách con mèo — — — —

Lục Vi lững thững bám theo chàng trai đó nhưng vẫn cẩn thận duy trì một khoảng cách vừa phải giữa hai người. Nếu anh ta đột nhiên thay đổi tâm ý thì cô vẫn còn chỗ để chạy thoát thân, chỉ là trong hoàn cảnh

này, nếu chạy trốn có khi còn gặp phải những thứ kinh khủng hơn.

Cả khu rừng phủ một lớp sương trắng mỏng, cây cối ở đây đều có chung vẻ đơn độc, bí hiểm và mang mùi chết chóc, điểm khác biệt duy nhất giữa chúng chính là tư thế kỳ quặc. Nếu không có người dẫn đường, chắc hẳn Lục Vi cũng chẳng biết làm cách nào để rời khỏi khu rừng cây này, càng không thể biết được ngã rẽ để thoát khỏi rừng cây quái quỷ không ngừng nhe nanh, múa vuốt như muốn nuốt chửng người ta.

Chàng trai dẫn cô đi vòng tới vòng lui một hồi mới đến được chỗ ở của anh ta. Cảnh vật xung quanh nơi này mặc dù không tốt đẹp lắm nhưng so với cảnh tượng trong khu rừng kia còn cảm thấy dễ thở hơn nhiều. Lục Vi ngược nhìn bốn phía, chỉ thấy khắp nơi đều là nước, ở giữa hồ có một gian nhà nhỏ nhưng không có cây cầu nào bắc qua, xung quanh căn nhà có những bụi gai quây thành hàng rào, chỉ chừa một lối nhỏ phía bên phải làm chỗ đi lại.

“Không có cầu thì qua bên đó thế nào được?”

Chàng trai không trả lời, tháo giày, xắn cao ống quần, lội xuống nước đi về phía căn nhà. Lục Vi đang bàng hoàng, đứng yên tại chỗ, bỗng nghe thấy một giọng nam trầm thấp: “Chúng sợ nước, chỉ làm như vậy mới có thể ngủ yên được thôi.”

Nghe thấy vậy, Lục Vi liền hiểu ra vì sao anh ta lại treo một túi nước lên cây cung, xem ra ban nãy con mèo béo bỏ chạy không phải vì sợ mùi tên lợi hại mà là sợ túi nước được gài trên đó. Nghĩ vậy, Lục Vi chậm rãi cởi giày, từ từ lội xuống nước, bất ngờ là, nước hồ rất ấm, khiến người ta có cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Hít một hơi thật sâu, Vi Vi cầm giày, lội hẳn xuống, bước đi sau chàng trai đó. Nước hồ trong vắt, gợn lên những đợt sóng lăn tăn, dường như có cái gì đó đang lẩn lộn, lay động, Lục Vi bất chợt kinh sợ, đứng yên tại chỗ, không dám động đậy. Cô cẩn thận nhìn xuống làn nước, đột nhiên nhìn thấy một đôi chân người đang đang đưa.

“A!!!”

Toàn thân Lục Vi lạnh ngắt, cô hoảng sợ hét lên một tiếng. Chàng trai nghe thấy thế thì có chút khó chịu, quay đầu nhìn lại, đá đôi chân đó lên, một cái đầu cá ngoi lên mặt nước rồi lại bị bồm lặn xuống hồ sâu. Lục Vi thấy rõ dáng vẻ của đối phương, giật mình run sợ, đây chẳng phải là cá chân người mà cô nhìn thấy trước đó hay sao?

“Đây chính là loài yêu quái duy nhất không sợ nước ở nơi này, có điều, nó không gây hại tới người khác, hơn nữa...” Chàng trai dừng lại giây lát, đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn xuống chân Lục Vi rồi mới nói tiếp: “Cô không phát hiện ra chúng không dám tới gần cô sao?”

Nghe thấy thế, Vi Vi cúi xuống nhìn, quả nhiên đám cá chân người đó chỉ tò mò quây xung quanh chân cô, sợ sệt không dám lại gần. Chàng trai cười lạnh. “Ban nãy Tiểu Hắc chưa ăn thịt cô ngay vì dường như nó còn do dự điều gì đó, cô chính là con mồi thứ hai sống sót mà tôi gặp được.”

“Thứ hai là sao?” Lục Vi chớp mắt. “Vậy người thứ nhất là ai? Anh có biết không?”

Chàng trai cười nhạt. “Chúng đang sợ hãi điều gì ở cô?”

Vi Vi im lặng, bàn tay phải vô thức nắm chặt lại, mặc dù rất căm giận vì chuyện này liên quan đến Dạ đại họa, vô duyên vô cớ cô trở thành phụ nhân của một tên gấu mèo, nhưng lúc này xem ra, điều đó cũng không hẳn là không tốt. Thậm chí, nhờ có sức mạnh của anh ta mà những loài tiểu yêu, tiểu quái bình thường ít nhiều cũng biết nể sợ.

Thấy Lục Vi không nói, chàng trai cũng không gặng hỏi, lặng lẽ bước lên phía trước. Sau khi đến được ngôi nhà gỗ, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Mọi thứ trong ngôi nhà được bài trí hết sức đơn giản, ngoài giường ngủ và một bộ bàn ghế gọn nhẹ ra thì không có bất kỳ thứ gì khác. Vi Vi hỏi: “Rốt cuộc đây là đâu? Tại sao anh lại lưu lạc đến đây?”

Chàng trai lặng lẽ bước đến bên chậu nước, sau khi rửa sạch chân tay mới nhìn ra cửa, trầm mặc nói: “Đây là thành phố tù nhân. Nhưng tù nhân ở đây không phải người, mà là quỷ.”

Nghe thấy những lời này, Lục Vi chỉ cảm thấy tất cả dây thần kinh trong cơ thể mình căng lên. Lát sau lại thấy đối phương quệt miệng, nhìn thẳng vào cô đồng dạng nói: “Cô và tôi là hai con người duy nhất, cũng là

con mồi của chúng, chúng nhất định sẽ nghĩ mọi cách để tìm được chúng ta.”

Nghe thấy vậy, chút hy vọng cuối cùng trong đầu Lục Vi hoàn toàn sụp đổ, cô lắc đầu, nói: “Làm sao có thể như vậy được. Vì sao chúng ta lại ở đây?”

“Những con mồi khác cũng sẽ đến đây, nguyên nhân thì có rất nhiều, nhưng tôi...” Chàng trai ngáp ngừng giấy lát, hơi nheo mắt lại, nói: “Tôi bị vút vào đây, là do chính tôi tạo ra chúng. Người thiết kế, kỹ sư mà cũng bị nhốt vào chính lồng giam mà mình chế tạo ra, hừ, cô thấy có đáng cười không?”

Lục Vi nhìn thẳng vào mắt anh ta, đột nhiên cảm thấy anh chàng này rất quen, nghĩ một lúc cô hỏi: “Tôi vẫn chưa biết tên anh...”

Chàng trai nhếch mép vẻ kiêu ngạo, nói: “Tôi là Tương Thành.”

“Tương...” Lục Vi liú lười. Trên thực tế, họ Tương rất hiếm, lần đầu tiên nghe thấy, cô đã nhớ rất lâu, hơn nữa cô cũng quen biết với một người họ Tương.

“Tương Ảnh có quan hệ thế nào với anh?”

Tương Thành bắt giắc giật mình, tựa hồ cũng có chút ngạc nhiên khi nghe thấy cái tên Tương Ảnh đó, nhưng giấy lát sau, anh đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, thần nhiên nói: “Tương Ảnh là con trai của anh trai tôi. Cậu ta có thể chế tạo ra ảo cảnh, còn cái tôi chế tạo, chính là... trò chơi.”

“Trò chơi?” Lục Vi trợn mắt kinh ngạc, nói: “Tôi đang ở trong trò chơi sao?”

“Nói một cách chính xác hơn thì cô đang ẩn thân thành yêu quái.” Tương Thành chuyển gáo nước sang tay kia, mỉm cười, nói: “Chào mừng cô đến với thành phố vĩnh hằng, con mồi xinh đẹp.”

59. Chương 60: Thành Phố Tù Nhân

Buổi tối, Tương Thành nhường chiếc giường duy nhất trong nhà cho Lục Vi, còn mình dựa vào cánh cửa ngủ gà ngủ gật. Lăn qua lăn lại một hồi, Lục Vi nằm xuống chưa được bao lâu liền thấy toàn thân ứa sùng, còn chưa kịp mở miệng, trong tay đã xuất hiện một cây cung.

“Đây là...”

“Đi theo tôi!” Không đợi Lục Vi nói xong, Tương Thành đã ngắt lời. Lục Vi thấy toàn thân Tương Thành cũng ứa như chuột lột, nhất thời không hiểu có chuyện gì xảy ra, đành ngoan ngoãn theo anh ta bước ra ngoài. Vừa trông thấy cảnh tượng bên ngoài, cô bắt giắc trở mắt đứng nhìn, không nói được một lời...

Mặt hồ vốn rất yên ả, không một gợn sóng, lúc này bỗng trở nên hỗn loạn. Lũ cá chân người vừa như phấn khích lại vừa như sợ hãi, nhảy hết lên mặt nước, vừa lộn vòng trên không trung vừa ve vẩy cái đuôi. Đứng bên kia hồ nước, Tiểu Hắc đứng chếp miệng, nhe răng cười, bên cạnh là... một cô gái đội chiếc mũ rộng vành có mạng che trước mặt, không nhìn rõ dung mạo.

“Chuyện này... Chúng đang làm gì vậy?”

“Không biết!” Tương Thành nắm chặt cây cung trong tay, nói với vẻ bí ẩn: “Kia là nữ vương của thành phố tù nhân này, tên là Thiên Tổ. Quả thực cô cũng có chút bản lĩnh đấy, dụ được cả cô ta đến đây!”

Trong lòng Lục Vi không ngừng run lên vì sợ hãi, chỉ thấy hai tay Thiên Tổ đưa lên trước ngực, ngay sau đó, một âm thanh tự nhiên, linh hoạt, kỳ ảo mà kỳ quái khác thường, từ sau tấm mạng che mặt đó truyền đến. Tương Thành khép chặt khóe môi, cất giọng khó chịu: “Đến lúc cấp thiết hãy báo tên, rõ chưa!”

Lục Vi cắn răng, bặm môi, gài mũi tên mà Tương Thành đưa cho lên cây cung, nói: “Cô ta đang hát cái quái gì vậy? Anh chắc chắn cô ta sẽ đến đây chứ?”

Nói xong, Vi Vi bỗng nhiên chết lặng, cây cung ban nãy còn nắm chặt lúc này đã hơi run rẩy, cầm không vững. Lũ cá chân người lúc trước còn nhảy nhót không ngừng, đột nhiên tập trung xếp thành hàng dài, nối đuôi nhau, dùng chân mình làm thành một cây cầu.

“Thiên Tổ dùng tiếng hát để ra lệnh sao?” Lục Vi kinh hãi nhìn cây cầu chân người từng bước được hoàn thành, nổi da gà. “Chúng đang định đi qua đây!”

“Khốn nạn!” Tương Thành giương cung, nhắm thẳng vào Thiên Tổ, nói với Lục Vi. “Nhanh đuổi lũ cá chân người ra, không được để chúng đến gần ngôi nhà.” Nhưng lúc này trời tối mịt, vì tiếng hát mê hoặc của Thiên Tổ, lũ cá chân người ngoi lên mặt nước ngày càng nhiều, chúng tập trung quanh ngôi nhà gỗ, bắc thành cây cầu chân người hình bán nguyệt. Lục Vi có xua đuổi thế nào cũng không làm giảm được tốc độ nhanh đến chóng mặt của chúng.

Vi Vi thở hổn hển, vừa đuổi lũ cá quái vật đó vừa chăm chú nhìn cô gái áo trắng trước mặt. Mặc dù khuôn mặt đã được che bởi một lớp vải mỏng nhưng không hiểu sao, Lục Vi luôn có cảm giác khóe miệng cô ta đang ẩn chứa một nụ cười quỷ dị. Đường như phát hiện ra sự chú ý của Vi Vi, giọng hát trầm thấp của Thiên Tổ đột nhiên cao vút. Lục Vi đang cau mày suy nghĩ, bỗng cảm thấy dưới chân có cái gì đó tràn qua.

Cô cúi xuống nhìn, cảm giác ớn lạnh dâng tận cổ. “A!!!”

Hồ nước trong suốt nhìn thấy tận đáy lúc trước giờ đã biến thành màu đỏ au, dưới đó có vô số những cánh tay đang từ từ ngoi lên, túm lấy chân Lục Vi. “Không, cứu tôi với!!” Trong cơn hoảng loạn, cô vẫn bản cung loạn xạ xuống nước, nhưng chúng vẫn lũ lượt kéo tới, mỗi lúc một đông, như đàn kiến vỡ trận ào ào tiến đến.

Vi Vi run lấy bầy, nhìn dòng nước đẫm máu đang cuộn cuộn dâng trào, điều duy nhất cô nghĩ được lúc này là... lo sợ mình sẽ trở thành “mồi” của lũ cá chân người đó. Chẳng trách, lần đầu tiên lội xuống đây, cô lại cảm thấy nước trong hồ ảm áp đến thế, đó chẳng phải là máu của những con mồi bị giết sao? Những mẫu tay, mẫu chân đứt lìa của chúng đều chìm sâu dưới đáy hồ, mẫu chân bị lũ cá lấy đi, bây giờ những mẫu tay này cũng bò lên tìm cô...

Khi Lục Vi bị chúng ra sức kéo xuống hồ máu, cây cầu chân người cũng đã được xây xong. Thiên Tổ chậm rãi bước lên cầu, những mũi tên nước trong tay Tương Thành không thể bắn trúng người cô ta. Cuối cùng nữ vương của thành phố tù nhân đã đến trước ngôi nhà gỗ, cô ta bỏ qua Tương Thành, tiến thẳng đến trước mặt Lục Vi.

Lúc này, Lục Vi đã bị những cánh tay kẹp đến sát mép nước, trên chiếc váy trắng loang lổ những vệt máu đỏ, nhìn mà đau lòng, thậm chí trên ngực cô còn in hình một bàn tay nhuốm máu đến rùng rợn. Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này, cô chỉ biết ngược ánh mắt tuyệt vọng nhìn cô gái áo trắng đối diện mình, quên cả hoảng sợ và kinh hãi.

Thiên Tổ hơi nghiêng đầu, dường như cũng đang chăm chú quan sát cô qua tấm mạng che mặt. Rất lâu sau, Lục Vi mới nghe thấy cô ta lạnh lùng nói: “Trên người cô có thứ mùi mà ta kinh ghét.”

Lục Vi: “...”

— — — — —Tôi là đoạn phân cách hồ máu— — — — —

Trong lúc Lục Vi đang đối mặt với cuộc chiến sinh tử trong trò chơi quái đản kia thì tại cửa hàng thú cưng cũng loạn hết cả lên. Trong phòng bệnh đơn tại bệnh viện Số 1, Nhạc Linh kiểm tra Lục Vi đang mê man bất tỉnh, lắc đầu nói: “Vẫn không gọi cô ấy tỉnh dậy được. Không bị mộng yểm, không có ma chướng, cũng không bị quỷ áp, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh, thật giống như...”

“Giống như cái gì?” Dạ Ly khẽ nheo mắt, chăm chú nhìn sắc mặt tái mét của Lục Vi trên giường bệnh, biểu cảm u sầu, thương cảm.

Nhạc Linh nói: “Rất giống tình trạng của Nam Huyền thời gian đầu bị hôn mê. Nhưng khác là, không bắt được ba hồn chín vía của cô ấy.”

Tiểu Long ngốc nghếch từ đầu đến giờ vẫn trầm mặc không nói, nghe thấy vậy, đôi lông mày anh tú bắt giác chau lại lặng lẽ quay người bước ra cửa. Dạ Ly thấy thế, hỏi: “Nam Huyền, cậu định đi đâu?”

“Tìm Thương Hy.” Vi Vi đến công ty thiết kế game đó phỏng vấn, đột nhiên bị ngắt xỉu phải đưa vào bệnh viện, Nam Huyền không tin việc này không liên quan đến Thương Hy.

Nhạc Linh xoa cằm, nói: “Chúng tôi cũng đã điều tra tên Thương Hy đó rồi. Anh ta là người, tổ tiên anh ta là đạo sĩ chuyên trừ ma giáng quỷ, nhưng đến đời anh ta dường như không còn người kế tục nữa. Anh ta hai mươi tám tuổi, là người lập kế hoạch cho trò chơi, tính cách ôn hòa và khá khiêm tốn. Nếu không phải vì chuyện của Vi Vi thì cũng chẳng ai biết đến anh ta, đó là một người rất bình thường. Sau khi Vi Vi xảy ra chuyện, chúng tôi cũng đã đến thăm dò anh ta nhưng không phát hiện được điểm nào đáng ngờ.”

“Vì sao?” Nam Huyền siết chặt nắm tay, nghiến răng ken két. Lục Vi đột nhiên hôn mê khiến tinh thần anh ta suy sụp, đến lúc này đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Đấm mạnh tay lên mặt bàn, Nam Huyền nghiến răng. “Đã bốn ngày rồi, bốn ngày! Lẽ nào chúng ta cứ ngồi đây đợi chết sao?”

Dạ Ly khẽ miết cằm. “Không phải ngồi đợi chết mà là đợi thời cơ.” Nói xong, Dạ Ly kéo Tiểu Long ngốc nghếch lại, ấn anh ta ngồi xuống chiếc giường Lục Vi đang nằm, nói: “Nam Huyền, cậu hãy bình bình suy nghĩ cho cẩn thận, trước đó Vi Vi đã từng nói với chúng ta, cô ấy đã trông thấy một con mèo béo kỳ quái trong trò chơi của Thương Hy. Lúc đó chúng ta chẳng ai để ý, nhưng sau đó, Vi Vi lại xảy ra chuyện. Cậu đoán xem, khả năng lớn nhất có thể phát sinh trong tình huống này là gì?”

Nam Huyền mím chặt môi. Đúng lúc đó Khuyên Khuyên đang nằm thu mình bên chiếc gối đột nhiên lên tiếng: “Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe ai nói ma quỷ có thể đi lại trong trò chơi điện tử. Lúc đầu Vi Vi nói tôi cũng không tin, có thể nào tên Thương Hy đó đã nghiên cứu ra một thứ kỳ quái, chẳng may bị Vi Vi phát hiện ra, cho nên anh ta mới giết người diệt khẩu...”

Dạ Ly gật đầu. “Nhưng kỳ lạ nhất là, rõ ràng Thương Hy biết chúng ta sẽ đoán ra điều này, nhưng anh ta vẫn không kiêng nể, trắng trợn bắt Vi Vi, thậm chí còn đích thân gọi điện thông báo Vi Vi bị ngắt xỉu, đang nằm trong bệnh viện, mọi người cảm thấy anh ta làm vậy là có ý gì?”

Sắc mặt Tiểu Long ngốc nghếch tái xanh, tròn mắt đảo qua đảo lại, nói: “Anh ta cố ý nói cho chúng ta biết, Vi Vi đang ở trong tay mình.”

Dạ Ly gật đầu. “Chính xác, cho nên anh ta mới bất chấp tất cả. Vì thế, lúc này cậu liệu lĩnh đến chỗ anh ta, sẽ chẳng có tác dụng gì đâu.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Khuyên Khuyên vội nói. “Hay là Tiểu Long ngốc nghếch, anh nhanh chóng đi tìm Lạc đại nhân đi!”

“Không cần, tìm Quý Vân là được rồi.”

Nam Huyền ngược ánh mắt kỳ lạ nhìn Dạ Ly. “Chuyện này có liên quan đến Quý Vân sao? Rốt cuộc anh đã điều tra được gì?”

Dạ đại họa nhìn thẳng vào Tiểu Long ngốc nghếch, thản nhiên nói: “Chẳng phải tôi đã từng nói rồi sao? Anh ta trước khi đi có đến gặp tôi, cộng thêm những lời suy đoán trước đó, nên những gì cần biết tôi đều biết cả.” Dứt lời, Dạ đại họa nhún vai, nói: “Bây giờ, điều đó không quan trọng nữa, quan trọng nhất lúc này là, chỉ cần tìm được anh ta thì nhất định sẽ biết được Tiểu Vi Vi đang xảy ra chuyện gì và chúng ta cũng sẽ có những kế sách phù hợp để đối phó với Thương Hy. Tôi đã phái Tùng Dung đi tìm anh ta, sẽ nhanh chóng có tin tức thôi!”

Vừa dứt lời, ngoài phòng bệnh đã vang lên tiếng gõ cửa. Đứng ngoài cửa là một thiếu nữ xinh đẹp, mặc chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể, để lộ những đường cong nóng bỏng, hấp dẫn. Không phải Tùng Dung thì còn là ai được nữa! Khuyên Khuyên kích động chạy tới, nhảy lên vai cô ta. “Chút chút, vừa nhắc đến cô, cô liền có mặt. Có tin tức gì của Quý Vân rồi đúng không?”

Cô nàng tê giác nghe thấy vậy, ngẩng đầu nhìn một lượt các gương mặt có trong phòng bệnh, lắc đầu thở dài. Không khí trong phòng bệnh bất giác trở nên nặng nề, Tùng Dung thấy thế vội nói: “Mặc dù không tìm thấy A Vân, nhưng tôi tìm được một người khác, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ được chúng ta.”

“Là ai?” Dứt lời, ngoài cửa truyền đến một giọng nói, chúng ma quỷ nhất loạt quay đầu nhìn, thấy Tương Ảnh đang từ từ bước vào.

“Tương Ảnh?” Dạ Ly ôm ngực nói. “Không phải cậu đang ở bên cạnh chị tôi sao, đến đây làm gì?”

Tương Ảnh không thèm quan tâm đến Dạ Ly, đi thẳng đến bên giường bệnh, đặt ngón tay lên sống mũi Lục Vi, nhắm mắt lại, bắt đầu niệm thần chú. Trước khi kết thúc, Tương Ảnh hô to “bang” một tiếng, trong nháy mắt, ngón tay chỉ vào giữa trán Lục Vi. Nhất thời, mọi người thấy từ trên đỉnh đầu cô xuất hiện một luồng sáng màu vàng mờ ảo.

Tương Ảnh nghiêm mặt. “Quả nhiên là vậy!”

Nam Huyền vội vàng hỏi lại: “Ý cậu là gì?”

“Lục Vi cũng giống như chú hai của tôi, bị nhốt trong ảo cảnh.”

Nghe xong, không khí trong phòng tựa như đông cứng lại. Tùng Dung chống nạnh, “hừ hừ” nói: “Tiểu tử thôi, lúc này là lúc nào rồi hả, người có thể không đẹp trai nhưng cũng đừng mang cái bản mặt chết chóc ấy đến đây chứ? Hãy kể tường tận mọi chuyện người biết cho chúng ta nghe, mau lên!”

Tương Ảnh quay sang lườm Tùng Dung, rầu rĩ nói: “Năm đó, khi tôi mới sinh ra, không biết vì sao chú hai tôi bị đuổi khỏi Tương gia. Cho đến mười năm sau, khi chú ấy trở thành người thực vật, bị khiêng trả về Tương gia, tôi mới biết, năm đó chú hai bị ma quỷ ám ảnh, luôn miệng nói muốn tạo ra một thành phố vĩnh hằng. Thành phố vĩnh hằng này hoàn toàn không giống như ảo cảnh mà bình thường chúng tôi vẫn tạo ra, nó có thể khiến hồn phách người ta tách khỏi thể xác, linh hồn siêu thoát khỏi lục đạo luân hồi.

Ông nội tôi cho rằng như vậy là trái với luân thường nên đã giam cầm chú hai lại, nhưng chú ấy vẫn trốn thoát. Ông nội đành chịu, không biết phải làm sao, chỉ lên tiếng tuyên bố trục xuất chú hai ra khỏi gia tộc. Nhưng mười năm sau, người ta phát hiện ra chú hai nằm cạnh một hồ nước hôi thối, không còn hồn phách, không có thần trí, thực sự chỉ là một cái xác không hồn.”

Tương Ảnh vừa nói vừa nhìn Lục Vi, đang nằm trên giường, thở dài rồi nói tiếp: “Biểu hiện của cô ấy và chú hai tôi giống hệt nhau.”

Khuyên Khuyên kinh ngạc hét lên: “Ý của cậu là Vi Vi cũng đã biến thành người thực vật sao? Không thể nào!”

“Tùng Dung đã kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi, nếu tôi đoán không nhầm, thành phố vĩnh hằng của chú hai đã bị cấy ghép vào trò chơi này. Năm đó, chúng tôi vẫn cho rằng chú hai bị tẩu hỏa nhập ma nên mới biến thành như vậy, nhưng bây giờ xem ra... chú ấy vẫn còn có đồng đẳng. Chỉ là không biết giữa chú và Thương Hy đã xảy ra chuyện gì.”

Dạ đại họa chau mày, nghi ngờ. “Xảy ra chuyện gì ư? Đích thân đi hỏi Thương Hy không phải sẽ biết sao?”

Ánh mắt Nam Huyền chợt sáng lên. “Dạ Ly, ý của anh là...”

Dạ đại họa cười gian, hỏi lại: “Tương Ảnh, cậu có biết gì về ảo cảnh đó của chú cậu không?”

Tương Ảnh do dự nói: “Năm đó chú hai có để lại một chút tin tức...”

“Không cần biết nhiều, chỉ cần biết làm thế nào để liên lạc được với người trong ảo cảnh là được.”

Tiểu Long ngốc nghếch vô cùng kinh ngạc. “Dạ ly, anh...”

Dạ đại họa chăm chú nhìn Nam Huyền, lặng lẽ gật đầu. “Không tìm được Quý Vân, chúng ta chỉ có thể tương kế tựu kế mà thôi!”

60. Chương 61: Tương Thành

(Thành phố tù nhân. Gian nhà gỗ nhỏ.)

Vi Vi tỉnh dậy sau cơn hôn mê dài, hồ máu đã khôi phục lại vẻ trong suốt, xanh biếc ban đầu. Những cánh tay khủng khiếp đó, lũ cá chân người kỳ dị đó cũng biến mất không còn dấu vết, từng cơn gió ẩm áp thổi tới, đem theo chút dư vị ngọt ngào, thanh thảo. Tất cả những điều kinh hoàng, những hơi thở tanh nồng mùi máu đều tan biến như một giấc mơ, bao trùm khắp ngôi nhà gỗ nhỏ vẫn là vẻ bình yên. Không có Thiên Tổ, không có mèo béo, hồ máu cuộn sóng và cả bóng dáng ma quỷ bên bờ đối diện cũng không còn.

Tại sao lại như vậy? Lẽ nào tất cả chỉ là một giấc mơ? Vi Vi chau mày, lục tìm trong trí nhớ những chuyện đã xảy ra trước đó, cô còn nhớ rõ... Thiên Tổ nói ghét nhất mùi hương trên người cô, sau đó từ từ vén bức màn che mặt ra, khoanh khắc nhìn thấy gương mặt cô ta, đầu óc Lục Vi hoàn toàn trống rỗng. Sau đó thì...

Họ đã bị đuổi đi rồi sao? Tương Thành đâu?

Nghĩ đến Tương Thành, trong lòng Lục Vi vang lên tiếng “bộp bộp”, vội vã chạy vào trong nhà tìm kiếm. Vừa bước vào trong, Vi Vi liền trông thấy Tương Thành ngồi bên giường, hai tay vò đầu. Đôi mắt anh ta đỏ ngầu, mái tóc rối bù, thấy Lục Vi bước vào, anh ta vô thức ngẩng lên, chăm chú nhìn cô vẻ khác thường.

Lục Vi chặc lưỡi: “Bọn họ đâu? Bọn họ cứ thế bỏ đi rồi sao?”

Tương Thành lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Lục Vi, rất lâu sau mới lên tiếng, nhưng không trả lời thẳng vào câu hỏi: “Trên tay cô rốt cuộc là cái gì vậy?”

Lục Vi sưng sờ giây lát mới hiểu ra Tương Thành đang nhắc đến hình totem của Bách Diệp, vô thức nhìn xuống lòng bàn tay phải của mình, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nó đã cứu mình sao?” Đúng lúc đó, Tương Thành nhẹ giọng nói: “Tôi biết vì sao lần đầu tiên Tiểu Hắc nhìn thấy cô, nó đã có thể gọi tên cô.”

Vi Vi ngẩng đầu nhìn Tương Thành, anh ta lạnh lùng nhắm mắt thở dài, nói: “Vì nó có thể thấy được nội tâm của cô.”

Nghe thấy vậy, Lục Vi chớp mắt, thảo nào lần đầu tiên nhìn thấy con mèo béo đó trên màn hình máy tính, cô thấy nó gọi tên Quý Vân, chẳng phải vì tâm trí cô lúc đó chỉ có duy nhất một suy nghĩ là làm thế nào để tìm được Quý Vân sao?

Tương Thành không nhìn Lục Vi, tiếp tục nói: “Cho nên tại thành phố tù nhân này, cô không thể giấu giếm Thiên Tổ bất cứ điều gì. Chỉ cần cô ta muốn, cô ta có thể sai Tiểu Hắc thăm dò tất cả suy nghĩ của cô.”

“Ý của anh là gì?”

“Ý của tôi là gì ư?” Tương Thành đột nhiên cười lớn, nhìn Lục Vi bằng ánh mắt sắc lạnh, chậm rãi nói. “Lục Vi, cô hiểu không, tôi không thể chết! Để sống sót, tôi có thể hy sinh tất cả!”

Lục Vi nghe những lời không đầu không cuối của anh ta vô thức lùi một bước. “Tương Thành, anh đang nói gì vậy?”

“Đây là vương quốc do tôi tạo ra, là tất cả ước mơ của tôi. Ngay cả khi bị gia tộc xua đuổi, tôi cũng không luyến tiếc, vẫn kiên trì tạo ra thế giới này, vì cái gì chứ? Không phải để bị ném vào đây, làm con mồi cho chúng cắn xé! Tôi cần phải biến nơi này thành chốn giam hãm bè lũ yêu quái, để tất cả bọn chúng phải ngưỡng mộ tôi, bái phục tôi, vì chỉ có tôi mới có thể đưa chúng vào một không gian vô cùng vô tận, nổi trôi bồng bềnh như những bông tuyết lơ lửng trên không trung, hay thế giới dưới đáy nước sâu thẳm... Tôi muốn mọi người trong gia tộc thấy, tôi không phải đồ ăn hại, không phải kẻ điên, vì thế tôi không thể chết được!”

Tương Thành càng nói càng kích động, anh ta thở gấp, nói: “Là Thương Hy... Thương Hy, tên khốn nạn ấy, chính hắn đã bán đứng tôi! Sau khi thành phố vĩnh hằng được thiết kế xong, hắn đột nhiên trở mặt, ném tôi vào đây, khiến tôi vĩnh viễn trở thành tù nhân và nơi này nghiêm nhiên biến thành chỗ vui chơi cho sủng vật của hắn... Hắn thấy ai chướng tai gai mắt là vứt họ vào đây... Đây không phải là điều tôi muốn! Tôi không thể chết được, nhất định phải thoát khỏi nơi này, sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ tự tay giết chết cái tên xấu xa đó, tôi phải cho toàn thể giới yêu ma biết, tôi mới là pháp sư ảo cảnh lợi hại nhất!”

Vi Vi đã bị Tương Thành dồn vào góc tường, vô cùng sợ hãi. Cô lần mò, sờ thấy cái gáo nước phía sau lưng, cố gắng bình tĩnh nói: “Tương Thành, anh không nên như thế, chúng ta nhất định sẽ thoát được ra ngoài. Các bạn của tôi rất lợi hại, họ nhất định sẽ nghĩ cách cứu tôi...”

“Bạn của cô?” Tương Thành nhú mày vẽ nguy hiểm rồi nhìn thẳng vào mắt Lục Vi, đột nhiên cất tiếng cười điên dại, nói: “Là ông xã của cô sao? Vừa rồi Tiểu Hắc đã thăm dò nội tâm của cô rồi. Chẳng trách bọn họ không dám ăn thịt và tiếp cận cô, thì ra cô chính là vợ của đại yêu ma.”

Lục Vi khê cụp mi mắt. “Tôi không hiểu anh đang nói gì. Tương Thành, anh nói rõ hơn được không?”

Tương Thành không trả lời mà thô lỗ bóp chặt cằm Lục Vi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Thiên Tổ ghét nhất thứ mùi trên cơ thể cô. Tiểu Hắc nói, chỉ có duy nhất một cách để loại bỏ thứ mùi đó...”

Dứt lời, Lục Vi trợn mắt kinh hãi rồi bỗng trở nên ngây dại. Trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng khi chuẩn bị rời khỏi cung điện của Dạ Lạc, cô ta đã thì thầm bên tai cô: “Vi Vi à, A Ly và Tiểu Huyền đều là em trai tôi, cô chọn ai thì tôi cũng chúc phúc cho cô. Có điều... nếu cô thực sự muốn ở bên Tiểu Huyền, chuyện là thê tử của A Ly, không phải không có cách giải quyết. Đó chính là... cô phải cùng một người con trai khác giao hợp.”

Cùng một người con trai khác giao hợp...

Sống lưng Lục Vi lạnh ngắt. Dạ Lạc nói, nếu cô không còn trinh tiết, totem Bách Diệp và Thiên Hoa in trong lòng bàn tay cũng sẽ tự động biến mất, có nghĩa là, chỉ cần cô... thì yêu khí của Dạ Ly sẽ không bảo vệ cô nữa, đến lúc đó, Thiên Tổ có thể xử lý cô. Thế nên Thiên Tổ mới cố ý nói cho Tương Thành biết việc này, không phải là...

“Tương Thành, anh muốn làm gì?” Lục Vi kinh hãi nhìn Tương Thành, rằng lợi va vào nhau lập cập. Hy vọng... hy vọng không phải như những gì mình nghĩ.

Tương Thành lặng lẽ nhắm mắt, ngữ khí vô cùng lạnh lùng: “Xin lỗi, Lục Vi, để có thể tiếp tục sống, tôi và Thiên Tổ đã thực hiện một giao dịch.”

Vi Vi: “...”

— — — — Tôi là đoạn phân cách giao dịch — — — —

(Thành phố tù nhân. Trong rừng cây khô.)

Lục Vi chạy thật nhanh giữa rừng, những tán cây chìa ra vẽ dữ tợn, không ngừng nhe nanh múa vuốt, quệt xước cánh tay trắng nõn và xé rách chiếc váy của cô. Trong tay Vi Vi vẫn nắm chặt chiếc gáo gỗ còn dính máu, trong lúc cấp bách, cô đã dùng nó đập vào đầu Tương Thành để chạy trốn, nhưng đúng như những gì cô phán đoán... không có Tương Thành dẫn đường, cô không thể chạy thoát khỏi rừng cây này.

Vi Vi thậm chí còn không biết từ này đến giờ, mình chỉ loanh quanh một chỗ, đầu óc bắt đầu đình công, không thể suy nghĩ được gì. Trong đầu cô lúc này chỉ có một mệnh lệnh cứng nhắc: không được dừng lại, không được dừng lại, không được dừng lại!

Cô cứ lao đầu chạy thẳng về phía trước, đó là cách duy nhất để thoát khỏi nơi đáng sợ này, không ai có thể đoán trước điều gì sẽ xảy ra. Nhưng cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, có bị Tiểu Hắc ăn thịt thì vẫn tốt hơn chuyện kia gấp trăm ngàn lần. Việc duy nhất Vi Vi có thể làm lúc này chính là phải rời xa Tương Thành bằng mọi cách.

Giữa làn mây đen vần vũ, những tia sét xẹt ngang nền trời, loang lổ những vệt sáng lúc ẩn lúc hiện, rừng cây cũng trở nên hoang tàn, u ám, đượm mùi chết chóc. Mưa ào ào đổ xuống, không giống những cơn mưa bình thường mà cô vẫn thấy. Mưa nơi này đặc quánh, quện lại... giống như từng lớp, từng lớp bùn từ trên trời rơi xuống, dần dần tích tụ thành một lớp đất mới, ẩm ướt, nhớp nháp, níu bước chân người.

“A!!” Lục Vi không để ý, bị vướng vào cành cây, vấp ngã, chiếc gáo nước trong tay văng ra xa, còn chưa kịp nhặt, chợt trông thấy một đôi giày cỏ ngay trước mắt.

Dưới ánh sáng lóe lên từ tia chớp, khuôn mặt lạnh lùng, nhăn nhó của Tương Thành hiện lên. “Theo tôi về!”

Vi Vi lùi lại phía sau, “Không. Tương Thành, tôi cầu xin anh... Tôi thà chết chứ không...”

“Cô không thể chết.” Tiếng sấm nổ vang, vết thương trên đầu Tương Thành vẫn rỉ máu, nhưng anh ta không thêm băng bó. Tương Thành tiến lại gần Lục Vi. “Thiên Tổ đã nói, cô ta muốn cô sống. Xin lỗi...”

“Không!!” Vi Vi hét lên bị thảm, như muốn rách nát bầu trời, ngay sau đó là tiếng vải vóc bị xé rách. Không còn sức lực để phản kháng, dưới sự cưỡng bức của Tương Thành, chiếc váy ngắn của Lục Vi vốn đã bị cành cây quệt rách giờ hoàn toàn nát vụn.

“Cứu tôi, cứu tôi...” Lục Vi ra sức né tránh sự tấn công của Tương Thành, giọng nói xen lẫn tiếng nức nở.
“Cứu tôi, bỏ tôi ra, a a...”

“Nhắm mắt lại, cơn ác mộng sẽ nhanh kết thúc thôi!”

Vi Vi lắc đầu thật mạnh, những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, hòa cùng nước mưa thấm ướt khuôn mặt, đôi chân bị ép mở ra, một tư thế nhục nhã, ê chề, ngoài khóc than và cầu xin buông tha, cô không thể làm gì hơn.

Sau khi trút bỏ hết quần áo trên người, Tương Thành hung dữ nâng mặt Lục Vi lên, ánh nhìn có chút không đành lòng. “Không nên oán trách tôi, tôi không thể chết một cách vô ích như vậy được. Tôi làm thế này, chưa biết chừng còn có thể giữ được mạng sống cho cô. Hơn nữa, Thiên Tổ vẫn cần cô sống sót.”

Lục Vi mở to đôi mắt căm hận, một ngọn lửa từ dưới chân như thiêu đốt lên tận trán. Trong nháy mắt, cô quên cả việc than khóc, quên cả sợ hãi, ánh mắt vẫn mở to, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tương Thành. Anh ta chết lặng, trong khoảnh khắc đó chợt cảm thấy có chút hốt hoảng.

Vi Vi nghiêng răng nói: “Người đừng có lấp liếm mọi chuyện bằng sự ích kỷ và đạo đức giả vô liêm sỉ! Chẳng trách người bị cả Tương gia xua đuổi, còn bị chúng bạn xa lánh, vứt bỏ vào đây. Người chính là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, thất bại của người là do chính người tạo ra, là do lòng dạ hẹp hòi và thói hư vinh xấu xa đã hại người mà thôi!”

Tương Thành nghe thấy những lời này bỗng lặng người, mọi thống khổ như một tia chớp lóe lên trong đáy mắt, anh ta cắn răng, giơ tay tát Lục Vi, vẻ mặt dữ tợn và tàn nhẫn. Bốp! Lại một cái tát nữa, anh ta nổi điên, ra sức đánh cô gái bé nhỏ nằm dài trên mặt đất, phần nộ hét lên: “Ta không sai, chính là bọn họ! Bọn họ! Bọn họ không coi trọng ta, tất cả những gì tốt đẹp nhất đều dành hết cho anh cả. Ta nhất định phải thiết kế thành công thành phố vĩnh hằng, để bọn họ biết, ta mới là người giỏi nhất!”

Tương Thành ra sức tát Lục Vi, tiếng than khóc của cô mỗi lúc một yếu dần, cuối cùng tắt lịm. Thấy khóe miệng Lục Vi chảy đầy máu tươi, Tương Thành mới dần lấy lại tinh thần. Trong cơn hoảng loạn, anh ta cúi rạp người xuống, quan sát Lục Vi, nhưng vừa cúi xuống liền cảm thấy sống lưng mình truyền đến một cơn đau nhói.

“A...” Tương Thành đau đớn hét lên, vừa quay người, còn chưa kịp nhìn rõ người phía sau, trước mắt đã tối sầm, người đổ ập xuống, chiếc gáo gỗ trên đỉnh đầu cũng vang lên một tiếng kêu đánh gọn...

Đầu Tương Thành như quả dưa hấu bị vỡ, máu thịt lẫn lộn. Nhặt chiếc gáo gỗ lên, bóng dáng cao lớn kia từ từ bước đến bên cạnh Vi Vi, hai tay áp vào má cô, run rẩy cất lời: “Lục Vi nghe này, tôi chính là Ấp, người bảo vệ cô. Tôi không cho phép cô chết, cô tuyệt đối không được chết!!”

61. Chương 62: Người Bảo Vệ

Trong phòng làm việc của công ty thiết kế game Huyết kiếm 3, Thương Hy nhìn hai người thân thiết, che chắn cho nhau trên màn hình, khóe miệng khẽ nhếch lên. Người bảo vệ? Ấp? Chuyện này đúng là càng chơi càng hay, xem ra cô gái mới bị ném vào trong trò chơi này thật không đơn giản...

Thương Hy đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ, điện thoại chợt reo vang, ấn nút nghe, chỉ thấy đầu dây bên kia nói: “Thương Tổng, có vị Dạ tiên sinh muốn gặp ngài, anh ta nói là bạn của ngài.”

“A, mời anh ta vào!” Ngắt điện thoại, khóe miệng Thương Hy cong thành một đường quỹ dị, cuối cùng, con cá lớn mà anh ta mong đợi bấy lâu cũng đã cắn câu rồi.

Dạ Ly bước vào phòng làm việc, trông thấy một người đàn ông trong bộ âu phục màu bạc đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, ngược đôi mắt sắc lạnh chăm chú nhìn mình dò xét. Dạ Ly nhú mày, chìa tay, nói: “Thương tiên sinh, hân hạnh được gặp ngài!”

Thương Hy vẫn ngồi ngay ngắn, không hề có ý định đứng dậy, chỉ hơi cúi đầu, lãnh đạm nói: “Xin lỗi, tôi không có thói quen bắt tay yêu ma.”

Dạ Ly hơi sững lại, thu tay về, mỉm cười tự nhiên, không có vẻ ngượng ngùng, “Ồ, rất thẳng thắn! Tôi thích điểm này của anh. Đã vậy, tôi cũng phải báo cho Thương tiên sinh biết, tôi không đủ kiên nhẫn để chơi với anh đâu!” Dứt lời, sắc mặt Dạ Ly dần trở nên u ám, siết chặt nắm tay để lên mặt bàn, anh ta nhìn thẳng vào Thương Ly, lạnh lùng nói: “Hãy giao bà xã của ta ra đây!”

Thương Hy cũng trừng mắt nhìn Dạ Ly, không hề sợ hãi. “Thân là con người lại dám mình truy lạc cùng yêu ma, còn ký khế ước hôn nhân, cô ta có chết trăm lần cũng không có gì đáng tiếc. Giao ra ư? Không chừng giờ này, ngay cả đến thân xác cô ta cũng bị gặm sạch rồi cũng nên!”

“Chết ư? Thương tiên sinh cam lòng như vậy sao? Con mồi tốt như thế, chẳng phải người vẫn muốn dùng Vi Vi nhà ta làm mồi câu mấy con cá lớn khác sao?” Ánh mắt Dạ đại họa mơ màng, nhìn về phía Thương Hy, xoa cằm nói: “Để ta đoán thử xem!Ồ, đại khái lúc đầu, chỉ vì phu nhân ta vô tình phát hiện ra bí mật trong trò chơi của người nên người dụ cô ấy đến để giết người diệt khẩu. Nhưng sau đó, người phát hiện ra cô ấy có chồng là đại yêu ma ta đây, cho nên, người... dụ ta đến cắn câu.”

Dứt lời, giọng nói của Dạ Ly bỗng nhiên trầm xuống: “Rốt cuộc người muốn ta làm gì?”

Nghe xong câu nói này, ánh mắt Thương Hy chợt lóe lên. Anh ta gõ tay lên mặt bàn, ngữ khí vừa khoan khoái vừa tàn nhẫn: “Thành phố tù nhân, tù nhân chính là lũ yêu quái, các người đang ngao du trên thế gian này. Muốn cứu phu nhân của người ư? Được thôi, thành phố tù nhân hoan nghênh ngài hạ cố ghé chơi... Dạ tiên sinh, ngài có dám bước vào không?”

Nửa tiếng sau, cửa chính và cửa sổ trong phòng làm việc đều được đóng chặt, chỉ còn chút ánh sáng mờ ảo hắt ra từ chiếc laptop đặt trên bàn. Dạ Ly ngồi trên sofa, khuôn mặt đờ đẫn, mất hết tri giác. Bên này, Thương Hy đặt những ngón tay thon dài lên bàn phím, tao nhã gõ một hiệu lệnh, từ màn hình máy tính liền phát ra một quang sáng mờ ảo.

Quầng sáng chiếu rọi xuống mặt sàn, mỗi lúc một rõ, nhưng bên trong phòng vẫn tối đen như mực. Thấy việc lớn đã thành, Thương Hy thản nhiên hớp một ngụm cà phê, sau đó mới chậm rãi bước đến bên cạnh Dạ Ly, nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói: “Đi thôi!”

Dứt lời, quả nhiên Dạ đại họa như một con rối, ngoan ngoãn đứng dậy, bước từng bước về phía quầng sáng. Thương Hy nhếch môi, cầm cốc cà phê, đứng yên một chỗ. Anh ta chăm chú nhìn Dạ Ly tiến dần vào ảo cảnh, nụ cười càng lúc càng lớn, nhưng chân trái Dạ Ly còn cách ảo cảnh một bước, nụ cười trên khuôn mặt Thương Hy đột nhiên ngưng bật, sống lưng bất giác cứng đờ...

Khóe miệng Thương Hy co rúm lại, sau giây phút hoang mang, một giọng cười lạnh lùng vang lên. “Ta sợ ý mất rồi, không nghĩ đến Dạ Ly còn mang theo cả người hầu. Có điều... không sao, anh ta đã trúng yêu lệnh của ta, có thần thánh cũng không đánh thức được anh ta.” Dứt lời, Thương Hy vô thức quét ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn Dạ Ly. Dạ Ly quả nhiên đã bước vào quầng sáng, hoàn toàn biến mất, không còn chút dấu vết.

Phía sau Thương Hy, Tiểu Long bấy lâu vẫn tàng hình giờ tay túm chặt lấy cổ anh ta, nói: “Ai nói muốn đánh thức anh ta chứ?”

“Vậy người muốn...”

“Phiền người đi cùng chúng ta một chuyến.”

“Đi cùng...” Thương Hy còn chưa nói xong, cả người đã bị Tiểu Long ngốc nghếch ném mạnh vào cửa phong ấn.

— — — — — Tôi là đoạn phân cách vũ khí nguy hiểm — — — — —

Khi Vi Vi tỉnh dậy, trời đã tạnh mưa. Cô đang nằm trên chiếc giường đơn sơ trong ngôi nhà gỗ nhỏ, trên người choàng một chiếc áo khoác nam, hình totem trong lòng bàn tay phải vẫn còn nguyên vẹn. Vừa mơ màng tỉnh dậy, cô nhớ đến những chuyện khủng khiếp xảy ra tối hôm qua, những hình ảnh đó không ngừng hiện lên trong đầu.

Xuống giường, đẩy cửa, Lục Vi thấy Quý Vân đang đứng ở bên ngoài, quay lưng về phía mình. Khẽ mở miệng, cô có rất nhiều chuyện muốn nói với người trước mặt, nhưng lời dâng đến cửa miệng rồi lại chỉ thốt ra được hai từ ngắn ngủi: “Vì sao?”

Vì sao lại đến đây? Vì sao hết lần này đến lần khác, vào thời khắc nguy hiểm nhất, anh đều xuất hiện để cứu cô? Lục Vi nhẹ nhàng bước đến, đứng bên cạnh Quý Vân, dõi mắt nhìn về phía xa xăm, khẽ lên tiếng: “Đêm qua, tôi cố ý chọc giận để Tương Thành đánh mình rồi cắn lưỡi tự vẫn, tưởng mình đã chết rồi. Anh...” Lục Vi cúi nhìn mặt hồ trong veo, im lặng giây lát rồi tiếp tục cất giọng u ám. “Lúc anh dùng phép thuật để gọi tôi, tôi đã trông thấy rất nhiều hình ảnh.”

Quý Vân không nói, từ sâu thẳm đáy mắt đen thẳm vẫn yên ả, không một gợn sóng. Mặc dù sớm biết cô sẽ nhớ ra tất cả, nhưng thực sự lúc này, anh không có cách nào để đối diện.

Lục Vi mệt mỏi, ngồi bệt xuống đất, thầm thì: “Tôi nằm mơ, giấc mơ rất dài. Trong mơ tôi tên A Ẩn, là nữ thủ lĩnh của Miêu trại. Tôi có một người chị song sinh tên là Thanh Linh, nhưng chúng tôi không lớn lên cùng nhau, hoặc có thể nói rằng... tôi là đứa trẻ đã bị vứt bỏ, thậm chí phụ thân tôi còn không biết có sự tồn tại của tôi.”

Quý Vân cúi đầu, nhìn Vi Vi vừa nói vừa vờ vờ những đầu ngón tay nhỏ nhắn của mình, trong lòng bất giác xao động, động tác này chính là hành động vô thức, đáng yêu của A Ẩn ngày trước. Hình bóng của cô gái từ ngàn năm trước bỗng nhiên hiện về trong đầu, Quý Vân nén tiếng thở dài, nhắm mắt lại. Nhưng giấc mộng của Lục Vi chưa hết, cô vẫn rầu rĩ ngồi trên mặt đất, kể tiếp:

“Trước khi mẫu thân thai nghén chúng tôi, thầy mo trong miêu trại đã tiên đoán, một trăm năm nữa, trong trại sẽ xuất hiện một cặp song sinh, cặp song sinh này sẽ gây ra họa lớn cho trại. Đúng như lời tiên đoán, khi mẫu thân sinh hạ tôi và chị tôi, bà sợ chúng tôi sẽ bị cả gia tộc thiêu sống nên đã lựa chọn giữ lại một trong hai, và bà quyết định để tôi chết.”

Dừng lại một lát, Lục Vi ngẩng đầu nhìn Quý Vân, nở nụ cười ảm áp, ánh mắt toát lên vẻ thuần khiết. “Nhưng tôi lại không chết, còn được một con cá sấu dưới đáy hồ tên là A Y cứu sống. Nó đặt tên tôi là A Ẩn, dùng sữa ngựa để nuôi dưỡng tôi, tôi không biết lai lịch, thân thể của mình, cứ âm thầm, lặng lẽ sống yên bình như vậy suốt mười lăm năm. Đến khi mười sáu tuổi, tôi gặp được một người, người con trai ẩn sâu trong hồ nước đó, tên là Ấp.”

Quý Vân nghe thấy cái tên này, khóe mắt chợt mở ra, đôi môi mím chặt bất giác cũng dần ra.

“Anh ấy cao lớn, anh tuấn, dũng cảm. Lần đầu tiên khi anh ấy nhìn thấy tôi và A Y đứng bên nhau, cho rằng tôi bị con cá sấu đó bắt giết, đã chĩa mũi tên về phía A Y. Ha ha... Tôi đã đuổi anh ấy rời khỏi hồ nước, nhưng kể từ đó, ngày nào anh ấy cũng đến tìm tôi. Anh ấy nói mình là thủ lĩnh của một bộ tộc cách đó không xa, vì đuổi theo một con gấu đen nên mới đến đây.”

Lúc đó, tôi còn cho rằng, nhất định là anh ấy thích tôi nên mới thường xuyên đến tìm tôi nói chuyện, câu cá, chơi đùa. Tôi vẫn luôn chờ đợi anh ấy tỏ tình với mình, giống như A Y nói anh ấy nhất định sẽ cưới tôi làm vợ. Nhưng tôi cứ đợi, đợi mãi, đến khi anh ấy đột nhiên biến mất. A Y nói với tôi, Ấp đã kết hôn rồi, thê tử của anh ấy chính là người chị song sinh của tôi – Thanh Linh.”

Trong hồ nước, một đàn cá chân người đang tung tăng chơi đùa. Gió lạnh từ xa thổi tới, những chiếc lá vàng bay liệng trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, tạo ra những tiếng xào xạc vui tai. Trước căn nhà nhỏ, Quý Vân không nói xen vào câu chuyện của cô, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

“Sau khi biết rõ thân thể của mình, tôi không cam lòng, tôi phẫn nộ và mơ hồ. Tôi muốn gặp A Ấp hỏi cho ra lẽ, hỏi xem anh ấy rốt cuộc có thích tôi hay không? Vì sao chị tôi có được tất cả mọi thứ, còn tôi phải ẩn danh, sống nương tựa nhờ thế giới yêu ma? Tôi là con người, tại sao không được gia tộc đón nhận? Chị

ta đã được nhận tất cả tình yêu thương, vì sao còn cướp A Ấp của tôi? Anh ấy là người đầu tiên tôi quen biết, cũng là người cuối cùng tôi yêu thương...

Tôi cười trên lưng A Y, chậm rãi đến Miêu trại. Trong ánh lửa trại bập bùng, náo nhiệt, tôi đã tận mắt trông thấy A Ấp và Thanh Linh thành thân. Tôi ẩn nấp trong căn lều vải, bị Thanh Linh phát hiện ra, chị ta nhìn thấy tôi và chị ta giống nhau như hai giọt nước, liền cho rằng tôi là yêu quái. Tôi nói rõ thân thế của mình và cả chuyện của A Ấp cho chị ta nghe, thực sự lúc đó tôi đã muốn vứt bỏ. Từ trước đến nay, tôi chưa một ngày sống trong cuộc sống của con người. Những lúc bên Ấp, có rất nhiều chuyện tôi không biết, mỗi lúc như vậy, anh ấy đều giảng giải, còn tôi yên lặng lắng nghe. Nhưng chị tôi không thể, chị ta xinh đẹp, tự tin, hoạt bát, cởi mở, tôi vốn chỉ muốn nói cho chị ta biết tất cả mọi chuyện, sau đó sẽ rời đi, nhưng tôi không thể ngờ rằng, chị ta lại muốn giết tôi...

A Y hóa thành một người phụ nữ cứu tôi, để tôi trong hồ nước. Ba ngày sau, nó mang thi thể của chị tôi trở về, tôi giả mạo làm chị ta, ở bên A Ấp...”

Câu chuyện kể đến đây, Quý Vân không thể kiên nhẫn thêm được nữa, ghen ngào lên tiếng: “Không cần kể tiếp nữa!” Lục Vi nheo mắt, đáy mắt âm u như được bao phủ bởi một lớp sương mù mờ ảo. “Rất bất ngờ phải không? Tôi vừa nằm mơ vừa suy nghĩ nhà biên kịch nào lại có thể sáng tác một câu chuyện bất hạnh đến thế. Đây chẳng phải là mô típ kẻ thứ ba ghen ghét đố kỵ không muốn thấy hai nhân vật chính hạnh phúc nên mới không từ mọi thủ đoạn để phá đám đó sao? Có điều, kết cục cuối cùng lại khiến người ta hả lòng hả dạ. Mười năm sau, Thanh Linh có cơ duyên phục sinh, chị ta trở về Miêu trại, nói cho tất cả mọi người biết chân tướng sự thật. Cuối cùng, người phụ nữ độc ác bị cả gia tộc bắt giam, sống không bằng chết...”

Vừa dứt lời, cả không gian đột nhiên im bật. Quý Vân hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, ký ức vốn chôn chặt ngày nào giờ như hòn than âm ỉ bỗng rực cháy, thiêu đốt tâm can anh.

Lục Vi lắc đầu, tự cười giễu, lẩm bẩm: “Anh biết Thanh Linh đã nói gì với cả gia tộc không? Chị ta nói A Ẩn là yêu quái, là người có lòng dạ độc ác, vì ghen ghét, đố kỵ nên mới giết Thanh Linh, cướp đi tất cả. Đến tận lúc chết, Ấp cũng không thể tin tưởng A Ẩn thêm nữa, một câu nói của người ngoài lại có thể xóa bỏ cả quãng thời gian mười năm hai người hạnh phúc bên nhau. Cô cầu xin anh hãy cứu mình, cầu xin anh ỉn một cơ hội để giải thích, nhưng A Ấp chỉ lạnh lùng, giương mắt nhìn cô bị người ta lôi đi. Cô tuyệt vọng, đau khổ, không hiểu tại sao một câu nói của người khác lại có thể gạt bỏ hết quãng thời gian vui vẻ mười năm sớm tối bên nhau giữa hai người. Cô chỉ muốn nói cho phu quân của mình biết, cô không phải là yêu quái, không phải là hung thủ giết người, thậm chí cô còn quen biết anh sớm hơn Thanh Linh, còn yêu anh từ rất lâu rồi, còn nữa... trong bụng cô đã mang cốt nhục của anh... Dù cô có sai ngàn vạn lần thì đứa trẻ ấy vẫn vô tội. Vì sao ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không thể...”

Nghe thấy câu nói sau cùng, đáy mắt Quý Vân đong đầy nỗi bi thương, anh nhìn sâu vào đôi mắt Lục Vi, vẻ u uất, sầu thảm như bắt gặp hình ảnh người con gái năm xưa, khẽ cất tiếng gọi: “A Ẩn...”

Lục Vi lắc đầu, nụ cười yếu ớt mà kiên định: “Tôi không phải A Ẩn, tôi là Lục Vi. Tôi chỉ vừa trải qua một giấc mơ, trong giấc mơ đó, tôi đã thấy tất cả. Chỉ là tôi nghĩ mãi không ra, ngày đó, anh thực sự cho rằng A Ẩn là hung thủ giết người, không nghe cô ấy giải thích lấy một lời, nhưng sau đó, vì sao lại muốn làm người bảo vệ của cô ấy?”

Nói xong, Lục Vi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Quý Vân, nói: “Nói cho tôi biết, vì sao, Quý Vân?”

Oàng, oàng, oàng... Không đợi Quý Vân trả lời, từ bờ bên kia đã truyền đến một tràng tiếng nổ lớn, kèm theo cơn chấn động mãnh liệt. Lục Vi thấy thế thì rùng mình run sợ, ngẩng đầu nhìn lên phía trước. Thiên Tổ đã đến.

62. Chương 63: Sách Mệnh

Dưới lớp sương mù mờ ảo, Thiên Tổ đứng ở bờ bên kia, khẽ cất tiếng hát. Lần này, lũ cá chân người tập hợp còn nhanh hơn lần trước, tiết tấu của tiếng hát dường như cũng nhanh, gấp và vội vàng hơn. Lục Vi biết, Thiên Tổ đã đợi rất lâu rồi.

Tương Thành trước lúc chết đã cùng cô ta thực hiện một cuộc giao dịch, bây giờ, cô ta đến để “kiểm tra hàng”. Vì Vi trừng mắt nhìn Thiên Tổ đang đi trên chiếc cầu chân người, đẩy Quý Vân đang đứng trước mặt ra, nói: “Anh mau đi đi!”

Quý Vân cau mày, dường như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. “Tại sao?”

“Mau đi đi, đừng để ý đến tôi!” Vì căng thẳng, giọng nói của Lục Vi có chút run rẩy. “Quý Vân, anh nghe này, chúng cảm ghét thứ mùi trên người tôi, sẽ không sát hại tôi đâu, còn anh...”

Chưa nói xong, Quý Vân đã mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu Lục Vi, giọng nói bình tĩnh mà ấm áp: “Tôi đã đến đây rồi thì sao có thể rời đi được!”

Tiếng cười sắc lẹm truyền đến phía sau hai người, Thiên Tổ vẫn đội chiếc mũ có mạng che mặt lần trước, chiếc váy dài trắng muốt tung bay trước gió. “Tương Thành khiến ta quá thất vọng, ngay cả chuyện con con này mà cũng không làm xong, hẳn ta chết cũng chẳng có gì đáng tiếc. Có điều... lại có người mới đến.”

Thiên Tổ vừa nói vừa hướng mắt về phía Quý Vân. “Cao lớn, tráng kiện, anh tuấn, tao nhã, ta thích, ha ha...” Giọng cười quỷ dị, u ám vừa cất lên, Thiên Tổ đột nhiên vươn cánh tay dài qua màn sương trắng, kéo Quý Vân lên cầu, nói: “Anh trai, không cần để ý đến con nhỏ đã phản bội anh đó, làm người bảo vệ cho tôi, được không?”

Ánh mắt Quý Vân vẫn sâu thẳm, đầy vẻ bí ẩn, cúi đầu nhìn những ngón tay ngọc ngà đang đặt trên cổ áo mình không chút do dự, đẩy đối phương ra. Thoáng chốc, Thiên Tổ kinh ngạc, vì Vi sửng sờ, lại chợt trông thấy Quý Vân không thương tiếc, bẻ gãy ngón tay của Thiên Tổ. Trong giây lát, vô số những ngón tay lơ lửng giữa không trung như bầy rệp nhất loạt rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vi vô cùng hoảng sợ, toàn thân nổi da gà. Quý Vân nghiêng người che chắn phía trước cô, trên mặt anh vẫn phủ một lớp sương trắng.

Thiên Tổ ôm bàn tay, lùi lại phía sau, cất giọng sắc lẹm: “Người quá đáng lắm, quá đáng lắm! Dám đối xử với một cô gái như vậy sao?” Vết thương trên tay cô ta xuất hiện vô số những con côn trùng không ngừng ngo ngoậy, trong phút chốc, những con côn trùng đó nhanh chóng tái tạo lại ngón tay ngọc ngà cho cô ta.

Lục Vi kiểm chế cơn buồn nôn đang cuộn trào, kinh ngạc hỏi: “Sao có thể như thế được?”

Quý Vân vẫn không ngừng quan sát mọi động tĩnh trên người Thiên Tổ, thấp giọng nói: “Trong truyền thuyết, có một loại côn trùng có khả năng sinh sôi, nảy nở với tốc độ chóng mặt, chúng có khả năng chữa lành những vết thương trên cơ thể động, thực vật. Chúng sống ký sinh và không ngừng gặm nhấm linh hồn ký chủ trong một nghìn ngày đêm, chỉ chừa lại cái xác. Sau đó, trải qua thêm một trăm ngày thích ứng với phần xác này, chúng có thể đi lại như người bình thường, thậm chí có thể bắt chước giọng nói và thần sắc của ký chủ. Người ta gọi loại côn trùng này là Thiên Tổ.”

Nghe Quý Vân vạch trần bộ mặt thật của mình, Thiên Tổ ngẩng mặt lên trời cười lớn, giọng nói trở nên quỷ dị, không còn nũng nịu như lúc này: “Không sai, ta chính là Thiên Tổ trùng. Ta bị con người lừa gạt, ném vào nơi quỷ quái này, nếu ta không thông minh mượn thể xác của con người thì sớm đã bị nước mưa làm ngập chết rồi! Ha ha, con người đáng ghét, nước cũng đáng ghét...”

Lúc này Lục Vi mới hiểu những gì mà Tương Thành đã nói. Anh ta từng nói, ma quỷ trong thành phố tù nhân này đều sợ nước, bây giờ xem ra, có lẽ trong thành phố tù nhân này ban đầu chỉ có Thiên Tổ trùng, sau đó chúng sinh sôi nảy nở, ra sức gặm nhấm cơ thể của tất cả sinh vật bị rơi vào đây, biến chúng thành nô lệ của mình. Vì chỉ có như vậy, chúng mới có thể chống chọi được với những trận mưa gió bão bùng, nhưng do đặc tính sợ nước khiến chúng không thể ăn được loại cá chân người cùng với... những thứ trong ngôi nhà gỗ giữa hồ này. Vậy nguyên nhân gì đã khiến Thiên Tổ bắt chước mọi nguy hiểm để mò đến đây tìm cô?

Đường như thấu hiểu những băn khoăn của Lục Vi, Thiên Tổ vừa cười nham hiểm vừa vén tấm mạng che mặt ra. Trong chốc lát, Lục Vi nhìn thấy trên khuôn mặt xanh xao, tái mét của cô ta lúc nhúc đầy những con côn trùng khủng khiếp đang bò lổm ngổm, phần thịt hai bên má thối rữa, tanh tưởi, hôi hám kinh khủng.

Quý Vân kéo Vi Vi lùi lại phía sau. Thiên Tổ cất giọng ồm ồm: “Cơ thể của con người rất tốt, nhưng cũng rất dễ bị hư hỏng, chúng ta đã lâu không được nếm mùi thịt tươi rồi. Ta thích cơ thể của hai người, chẳng phải vừa rồi các người nói muốn ở bên nhau dài lâu sao? Chỉ cần... hi hi, chỉ cần được chúng ta ăn thịt, các người sẽ mãi mãi được ở trong thành phố tù nhân này... A ha ha!!”

Dứt lời, quai hàm Thiên Tổ đột nhiên ngoác rộng đến tận mang tai, Lục Vi lạnh người, từ trong miệng cô ta tràn ra ngàn vạn những con côn trùng, lóp ngóp bò về phía cô. Nhất thời, Vi Vi chỉ biết mở to mắt kinh ngạc, quên cả hét lên cầu cứu, nói gì đến việc tháo chạy. Trong nháy mắt, đám côn trùng bò đến bên hai người...

Ào ào!

Chớp mắt, nước bắn tung tóe khắp nơi, Thiên Tổ trùng bị nước thấm ướt, bò lổm ngổm trên mặt đất. Thiên Tổ run rẩy, hét toáng lên: “A a... Đồ khốn! Đau quá! Người thực sự muốn ta nổi giận ư? Ta sẽ giết người! Giết chết các người!!”

“Chạy nhanh!” Nhân lúc Thiên Tổ đang phát điên vì đau đớn và tức giận, Quý Vân kéo Vi Vi rời khỏi căn nhà gỗ, lội qua hồ, chạy lên phía trước. Cô nắm chặt tay anh, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Chúng ta đi đâu?”

“Rừng cây khô!”

— — — — —Tôi là đoạn phân cách lũ côn trùng buồn nôn— — — — —

Hai người thở hổn hển, chạy đến trước rừng cây mới dừng lại. Lục Vi vỗ ngực thở dốc, hỏi: “Chúng ta đến đây làm gì?” Thiên Tổ sợ nước, họ lại chạy đến đây ẩn nấp, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, huống hồ nơi này lại là đất liền.

Quý Vân nhìn xung quanh khắp lượt, nghiêm trọng nói: “Đây chính là cổng vào thành phố tù nhân.”

“Cổng vào?”

Quý Vân gật đầu. “Thành phố tù nhân là một bản thiết kế trò chơi điện tử, đúng hơn là một loại ảo cảnh trá hình dưới hình thức trò chơi, nếu không phải người có đủ ma lực thì không thể nhìn thấy cánh cổng này và không có cách nào vào được. Nếu không có ma lực cũng không thể nào thoát ra được. Hơn nữa, chỉ có một chỗ duy nhất thông ra bên ngoài...”

Quý Vân dứt lời, cùng Lục Vi ngẩng đầu nhìn rừng cây khô. “Tôi gặp cô ở ngay chỗ này.”

Ánh mắt Lục Vi rực sáng: “Vậy bây giờ chúng ta cũng từ chỗ này mà trở về thôi!”

Vi Vi vừa dứt lời, từ phía sau hai người truyền đến một tiếng cười sắc lạnh. Thiên Tổ bước đến, chậm rãi nói: “Không được đâu! Cô gái, cô không muốn biết vì sao anh ta có thể vào được đây sao? Vì anh ta là người bảo vệ của cô, cô ở trong này, anh ta có thể cảm nhận mùi hương trên cơ thể cô mà tìm đến. Nhưng bây giờ... Ha ha ha, không có mùi hương chỉ đường, hai người sao có thể rời khỏi nơi đây?”

“Cái gì?” Lục Vi tròn mắt, kinh ngạc quay đầu, nhìn Quý Vân, hy vọng anh sẽ phản bác, nhưng chỉ thấy anh mím chặt môi, không nói một lời.

Thiên Tổ che miệng cười gian. “Các người không chạy thoát được đâu, đã vào đến đây thì phải nghe theo mệnh lệnh của ta! Chàng trai, anh giao cô gái này cho ta làm thể xác mới, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của anh, trong thời gian ngắn, nhất định sẽ thả anh đi.”

Quý Vân cắn răng, bặm môi, bàn tay nắm tay Lục Vi không ngừng siết mạnh.

“A Vân...”

“Cứ khóc đi, còn điều gì chưa nói thì hãy nói hết đi, nếu không biến thành cái xác không hồn rồi sẽ không còn cơ hội để nói nữa đâu. Ha ha, ta đã nói rồi, không ai có thể cứu được các người, ngoại trừ đột nhiên trời đổ mưa...”

Thiên Tổ vừa dứt lời, trong rừng cây khô truyền đến một tiếng gầm lớn, mặt đất bỗng rung lắc dữ dội. Thiên Tổ ngẩng mặt nhìn, kinh ngạc nói: “Đó là tiếng gì vậy?”

Lục Vi trầm mặc, cảm thấy tiếng gầm đó rất quen thuộc, trong đầu lóe lên một tia sáng, bất giác thốt lên một cái tên: “Nam Huyền!”

“Rào, rào, rào...” Ngay sau tiếng gầm làm rung chuyển đất trời đó, bầu trời đột nhiên đổ một trận mưa lớn, nhưng không giống trận mưa vừa rồi, đây là những giọt nước mưa thực sự, sạch sẽ và trong suốt. Lúc này, cả thành phố tù nhân đều được gột rửa. Thiên Tổ bất ngờ bị nước mưa tấn công, toàn thân mềm nhũn, ngã xuống đất, sau khi được tẩy rửa, từng mảng thịt da thối rửa như tòa nhà sụp đổ, vỡ vụn trên nền đất.

“A a... Tại sao lại thế này?” Thiên Tổ hoảng hốt nhìn cánh tay mình, đau đớn gào thét. “Là ai? Ai đã hại ta? Là ai đã giết chết những đứa con của ta? Ta sẽ ăn thịt ngươi! Ăn thịt ngươi!” Dứt lời, Thiên Tổ liền cảm thấy sau gáy mình truyền đến một tiếng thở nặng nề, quay lại nhìn, thấy một con rồng với dáng vẻ uy vũ, ánh mắt sáng ngời đang hung dữ lao về phía mình.

“Ngươi...”

“Hừ, hừ, hừ!”

Nam Huyền gầm lên giận dữ, lũ côn trùng phút chốc ồ ạt rơi xuống như những chiếc lá khô, theo gió tản đi khắp nơi, cuối cùng rơi vào trong hồ nước, trở thành món mồi béo bở cho lũ cá chân người hưởng thụ.

“Không...” Tiếng kêu của Thiên Tổ trở nên méo mó, khó nghe. “Cho dù có chết, ta cũng không để các người rời khỏi thành phố tù nhân...”

Nói xong, Thiên Tổ hòa vào “đám con” của mình, biến mất trong hồ nước. Thấy thế, Lục Vi kinh hoàng, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, chắc chắn Thiên Tổ đã chết mới trấn tĩnh quay đầu nhìn. Lúc này, Nam Huyền đã biến lại hình dạng con người, vẫn ngây ngô như thường ngày, yên lặng đứng nhìn cô.

Vi Vi mỉm cười, chạy đến bên Tiểu Long ngốc nghếch. “Nam Huyền, sao anh đến được đây?”

“Hừm, hừm, đừng có bắt công như vậy, được không?” Giọng điệu dí dỏm pha trò của Dạ đại họa chậm rãi vang lên. Lục Vi vừa định thần liền nhìn thấy Dạ Ly và Thương Hy từ từ xuất hiện trong rừng cây khô. “Tiểu Vi Vi, nói gì thì nói, tôi vẫn là chính thất, trước mặt “chồng bé” và tình nhân, cô phải giữ chút thể diện cho tôi chứ! Hãy đến chào hỏi tôi trước đi!”

Lục Vi đứng chết lặng, toàn bộ sự chú ý đổ dồn vào người bên cạnh Dạ Ly. Chỉ tay về phía Thương Hy, cô líu lưỡi nói: “Tại sao anh ta cũng...”

“Tại sao anh ta cũng đến đây phải không?” Dạ Ly tiếp lời Lục Vi, không khách khí đẩy Thương Hy dúm xuống, dáng vẻ hung hăng, kiêu ngạo của Thương Hy cũng hoàn toàn biến mất, lúc đầu còn lăm bầm chửi rửa, sau không dám lên tiếng.

Nam Huyền nói: “Chúng tôi biết cô ở trong này ắt sẽ gặp nguy hiểm nên đã tìm cách vào đây cứu cô. Dạ Ly nói có người dẫn đường sẽ đỡ tốn công sức nên mới tương kế tựu kế lừa hấn vào cùng.”

Dạ Ly nhìn Quý Vân này giờ vẫn im lặng, gật đầu nói: “Quý Vân, chúng tôi đi khắp nơi tìm anh nhưng không tìm được, quả nhiên anh cũng bị đẩy vào đây...”

Quý Vân ngắt lời Dạ đại họa, thấp giọng nói: “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, coi như Vi Vi đã thoát khỏi nguy hiểm, chúng ta cần nghĩ cách thoát khỏi đây.”

Nói xong, đám người nhất loạt đưa mắt nhìn sang phía “người dẫn đường”, Thương Hy nghiêng răng nói: “Cũng không phải không có cách ra, chỉ là... hơi khó khăn...”

63. Chương 64: Mèo Dẫn Đường

(Thành phố tù nhân. Bên rừng cây khô.)

Vi Vi ngồi một mình dưới gốc cây, ngây ngốc phóng tầm mắt nhìn ra xa qua lớp sương mù dày đặc. Trước đó nửa tiếng, Thương Hy đã nói, không phải không có cách thoát ra ngoài, thành phố tù nhân cũng không hoàn toàn chỉ là nơi giam giữ những tù nhân. Lúc đó, Vi Vi cảm thấy mơ hồ, chẳng hiểu gì, chau mày hỏi lại: “Nghĩa là sao?”

Thương Hy đảo mắt một vòng, chăm chú nhìn Lục Vi, nói: “Cô quên lý do khiến cô bị vớt vào đây rồi sao?”

Vi Vi chớp mắt. “Vì tôi vô tình trông thấy con mèo béo và lũ cá chân người trong trò chơi đó...” Nói đến đây, Lục Vi bất giác dừng lại. Quý Vân vừa nói, thành phố tù nhân là một phiên bản mới trong Huyết kiếm 3, người nào không có tư cách thì không tự nhiên vào được, nhưng cô lại có thể nhìn thấy con mèo đen béo mập và lũ cá chân người kia, vậy là chúng có thể tùy ý ra vào nơi này?

Dạ đại họa như ngộ ra điều gì đó, vội lên tiếng: “Có thể là do nguồn nước? Nước ở đây thông ra bên ngoài nên lũ cá chân người kỳ quái đó mới có thể vào đây một cách tự do như thế?”

Thương Hy gật đầu. “Người quả thực rất thông minh, chỉ cần một gợi ý nhỏ như vậy thôi đã hiểu ra ngay, có điều...”

Thương Hy còn chưa nói xong, Quý Vân liền lạnh lùng nói tiếp: “Có điều, bây giờ không thể dựa vào nguồn nước mà thoát ra được.” Anh vừa nói vừa chỉ tay về phía hồ nước. “Lũ cá chân người đều ngủ cả rồi, nếu tôi đoán không lầm thì là vì chúng đã ăn Thiên Tố trùng.”

Thương Hy giải thích: “Cá chân người là một loài yêu quái cực kì lười nhác, một khi chúng ăn no, liền rơi vào thời kỳ ngủ đông, khi nào đói mới tỉnh dậy, tiếp tục tìm kiếm thức ăn. Cho nên, nếu muốn chúng dẫn đường để thoát khỏi đây thì không kịp nữa rồi.” Đến lúc này, Vi Vi mới hiểu hết ý nghĩa câu nói sau cùng của Thiên Tố, cô ta ngay cả chết cũng không để họ rời khỏi nơi này, quả nhiên... cô ta đã làm được rồi. Dạ đại họa trầm ngâm. “Như vậy, có thể dẫn đường lúc này chỉ còn lại con mèo đen béo mập kia.”

Thương Hy hơi ngập ngừng, lát sau mới rủ rủ nói: “Thiên Tố trùng làm thức ăn cho cá chân người, mà cá chân người lại là con mồi ngon của Tiểu Hắc. Vì cá chân người rất hận kẻ thù nên Thiên Tố và Tiểu Hắc dường như đã thỏa thuận ngầm cái gì đó. Nó là tù nhân duy nhất trong thành phố này không trở thành cái xác không hồn, cho nên có thể nói, nó chính là chủ nhân của thành phố này, mặc dù nó biết cách thoát khỏi đây nhưng... rất khó thuần phục nó. Muốn nó ngoan ngoãn dẫn đường cho chúng ta thực sự không dễ dàng chút nào.”

“Khó thuần phục không có nghĩa là không thể thuần phục.” Dạ đại họa chau mày, uể oải nói rồi vỗ vai Thương Hy, nói như ra lệnh: “Người cùng ta đi tìm con mèo béo đó.”

Thương Hy nghe thấy vậy, mặt biến sắc, “Tôi sao? Tiểu Hắc ở trong thành lũy của Thiên Tố, bên trong đó toàn những con côn trùng đáng ghê tởm, nếu bị chúng phát hiện ra, chưa cần đến một giây, chúng ta đã biến thành cái xác để chúng ký sinh rồi.”

“Dạ đại họa...” Lục Vi mở miệng, nhưng những gì muốn nói dường như lại nghẹn lại trong cổ họng, không sao thốt nên lời. Dạ Ly vẫn giữ nguyên dáng vẻ bông đùa, chớp chớp mắt, tỏ vẻ cảm động, nói: “Ai da, Tiểu Vi Vi, lẽ nào cô lo lắng cho tôi vậy sao, tôi thực sự cảm động chết mất. Có điều, cô đã lo xa quá rồi, cô nghĩ mà xem, tôi là ông chủ của cửa hàng thú cưng kia mà, thu phục một con mèo chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

Nói xong, thu lại vẻ mặt bông đùa, Dạ đại họa nắm tay Lục Vi, kiểm tra hình totem trong tay, ánh mắt long lanh, nói: “Nếu như... hình totem này tự động biến mất thì các người hãy nghĩ cách khác nhé!”

“...”

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Thở dài một tiếng, Vi Vi cố ép bản thân không được suy nghĩ lung tung, khẽ hít một hơi thật sâu, nói: “Không sao, không sao! Dạ đại họa di họa ngàn năm, sao có thể dễ dàng chết được chứ!”

Nói xong, Lục Vi cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, ngược mắt nhìn, Tiểu Long ngốc nghếch đã đứng trước mặt.

“Nam Huyền?”

Tiểu Long ngốc nghếch cúi đầu, đứng im một chỗ, rất lâu sau mới khẽ nói: “Xin lỗi!”

Lục Vi lặng người trong giây lát, lúc này mới hiểu những điều Nam Huyền muốn nói. Anh ta nói: “Là tôi không tốt, không thể bảo vệ cho cô, nếu ngay từ đầu tôi chịu nói hết với cô chuyện của Quý Vân, có lẽ...”

“Không cần nói nữa!” Vi Vi lắc đầu, ngắt lời Tiểu Long ngốc nghếch. “Nam Huyền, nếu để tôi lựa chọn một lần nữa, tôi nhất định sẽ lựa chọn không tiếp tục truy vấn chuyện này. Hai anh đều đúng, người sai chính là tôi.”

Thở dài một cái, Lục Vi bắt giác ngược nhìn Quý Vân ở đằng xa, nói với giọng trầm ngâm, day dứt: “Mỗi một kiếp người, mỗi một cuộc đời đều có bao nhiêu vui vẻ, hạnh phúc cũng có biết bao đau khổ, hối hận, hà tất phải nhớ hết làm gì? Nhưng tôi không hiểu, tại sao anh ấy lại muốn đi theo tôi, làm người bảo vệ tôi, thậm chí không quản hiểm nguy đến nơi này tìm tôi...”

Mặc dù kiếp đó, tôi bị thiêu sống, có rất nhiều chuyện không cam tâm, nhưng tôi nghĩ, suy cho cùng, cũng là vì tôi đã lừa anh ấy, mắc nợ anh ấy, gánh chịu kết cục đó cũng là trả món nợ ân tình cho anh ấy và Thanh Linh. Nhưng...” Vi Vi cúi đầu, lòng trĩu nặng như bị vô số thứ vây hãm, đè nén khiến cô không sao thở nổi.

“Nam Huyền, anh nói xem, vì sao anh ấy lại luôn như vậy, khiến tôi mãi mãi mắc nợ anh ấy, phụ lòng anh ấy?”

Nam Huyền không nói, chỉ lặng lẽ nắm bàn tay Lục Vi. Vi Vi nheo mắt mỉm cười, một giọt nước mắt suýt rơi xuống tay anh ta. “Nếu như không biết những điều này, nếu cứ sống một cuộc sống bình thường, cứ ngốc nghếch, ảo tưởng về một thứ tình cảm xa vời, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Lục Vi vừa nói xong, mọi người đột nhiên nghe thấy từ trong lớp sương mờ truyền đến tiếng mèo kêu thảm thiết, tiếp đó là tiếng chuông “leng keng” vang lên. Lục Vi đứng bật dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, cùng lúc đó, Quý Vân cũng tiến lại gần bên cô.

“Là tiếng gì vậy? Có phải Dạ đại họa quay về không?”

“Meo!!!” Lại một tiếng mèo kêu nữa vang lên, Lục Vi còn chưa kịp kiểm tra xem tiếng kêu cất lên từ phía nào đã trông thấy Tiểu Hắc ngoe nguẩy cái đuôi, lăn lộn trên mặt đất, vừa lăn lộn vừa giơ móng vuốt như muốn tháo chiếc vòng lục lạc đang đeo trên cổ. Đằng sau nó có một bóng người đang cong lưng, cúi gập.

“Là Dạ Ly!!”

Dạ đại họa không thể gắng gượng bước đến trước mọi người, vừa kêu được một tiếng liền ngã quỵ. Khi Lục Vi chạy đến mới phát hiện toàn thân anh ta phủ kín vết mèo cào, trên ngực còn có một vết thương rất nghiêm trọng, máu vẫn ồ ạt chảy thấm ướt chiếc áo rách. Quý Vân thấy thế, vội vàng cởi áo, vừa băng bó cho anh ta vừa hỏi: “Thương Hy đâu?”

Dạ đại họa nở nụ cười quỷ dị, vết thương trên ngực chột đau nhói nên nụ cười của anh ta nhanh chóng biến mất, thay vào đó là cái nhăn mày đau đớn và một giọng nói khàn khàn cất lên: “Thành phố tù nhân là do anh ta và Tương Thành tạo ra, bây giờ người bạn chí cốt của anh ta đã chết, anh ta tự nhiên cũng không thể sống tiếp được nữa. Lúc này, có lẽ anh ta đã bị Thiên Tổ trùng ăn sạch, chỉ còn chừa lại cái xác không hồn mà thôi.”

Dứt lời, Dạ đại họa đau đớn ngã xuống đất, với tay Lục Vi, nắm thật chặt, thở hổn hển, nói: “Tôi đã dùng lục lạc để khống chế Tiểu Hắc, chỉ cần... chỉ cần cô ra lệnh, nó sẽ lập tức nghe lời, dẫn đường ấy người... Ai da, tôi bị trọng thương, sợ không đi nổi...”

Lục Vi quen biết Dạ đại họa đã lâu, những trò giả điên giả dại, không biết xấu hổ, cười đùa cợt nhả của anh ta, cô đã quá quen thuộc... Anh ta lúc nào cũng sôi động, không bao giờ chịu khuất phục, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh ta có bộ dạng đau đớn, tiêu tụy như thế này. Trong giây lát, ruột gan Vi Vi trở nên rối bời, nước mắt tuôn trào như suối chảy.

“Anh không được nói bừa, mấy vết thương nhỏ như thế sao có thể không đi được chứ! Anh nghỉ ngơi một lúc đi, mọi người băng bó vết thương cho anh xong rồi sẽ về. Dạ đại họa, anh đừng làm tôi sợ, hình totem của chúng ta vẫn chưa hóa giải được, anh không thể chết...”

Dạ Ly nằm trên mặt đất, sắc mặt tái mét, không còn sức lực để mỉm cười, thều thào nói: “Vi Vi, tôi chỉ có một yêu cầu.”

“Anh không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Cô có thể hôn tôi một cái không?”

Dạ Ly nói xong, Quý Vân vẫn luôn im lặng, lúc này không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, “hừ” lạnh một tiếng, ôm ngực nói: “Anh thực sự xem tôi và Nam Huyền đã chết rồi sao?”

Tiểu Long ngốc nghếch cũng lạnh lùng quay sang: “Dạ Ly, đừng diễn trò nữa!”

Vi Vi: “...”

Lục Vi rốt cuộc đã hiểu ra, đang muốn đứng lên nhưng bàn tay của ai kia lại nắm chặt, đến chết cũng không rời ra. Dạ Ly vừa lảo nhảo vừa ư ử nũng nịu: “Vi Vi, tôi thực sự bị thương mà! Hu hu, cô xem, vết thương rất nặng đó! Lẽ nào... lẽ nào cô đối xử với tôi ầm ập một lần, ôm tôi một lúc không được sao?”

Sau khi im lặng hồi lâu, trong rừng cây khô chợt truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đến chói tai. Cổ nhân đã nói “Thiên tác nghiệt, do khả vi. Tự tác nghiệt, bất khả hoạt[1].” A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

[1] Trời tạo điều ác, có thể không theo. Tự tạo điều ác, không thể được sống.

64. Chương 65: Cây Chấp Niệm

Cái ác đã được trừ khử, lại có mèo béo dẫn đường, mọi người trút bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng. Nhưng không hiểu sao đến rừng cây khô trước mặt, Tiểu Hắc chỉ lượn vòng bên ngoài, không chịu bước vào. Loanh quanh một vòng, nó ngoe nguẩy cái đuôi, ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt Dạ Ly, khẽ kêu mấy tiếng.

Dạ Ly thấy thế, sắc mặt liền thay đổi. Vi Vi không hiểu ngôn ngữ của dã thú, mù mờ hỏi: “Nó nói cái gì vậy?”

Dạ Ly đáp: “Nó nói đưa chúng ta thoát ra ngoài không khó nhưng cần phải có chấp niệm của một người để làm đá dẫn đường.”

Vi Vi như vệt nghe sấm, mù mờ không hiểu, bối rối hỏi lại: “Đá dẫn đường là cái gì?”

Quý Vân không đợi Dạ Ly giải đáp thắc mắc của Lục Vi, lập tức nói: “Dùng chấp niệm của tôi đi!”

Sắc mặt Dạ đại họa phức tạp, liếc nhìn Quý Vân. Quý Vân chỉ lặng lẽ gật đầu, mỉm cười. Dạ Ly thở dài một tiếng, quay sang Tiểu Hắc, nói: “Đi thôi!”

Tiểu Hắc nghe thấy thế, nhếch mép cười gằn, chạy quanh Quý Vân một vòng, sau khi hít khắp cơ thể anh, nhìn vào rừng cây khô, gào lên một tiếng. Tiếng gào đó chẳng khác nào tiếng dã thú gọi đàn, vang vọng đến rừng rậm. Thoáng chốc, mọi người liền trông thấy rừng cây khô như được hồi xuân, đâm chồi nảy lộc, đơm hoa kết trái, tràn trề nhựa sống. Tiểu Hắc quay đầu, nhìn mọi người, “meo meo” cười một tiếng, chạy lên trước dẫn đường, đợi mọi người từ phía sau bước đến, Dạ Ly mới nói: “Chấp niệm thụ, chấp niệm sinh và đơm hoa nảy lộc, đây là lần đầu tiên tôi được trông thấy. Nhưng nghĩ mãi không ra, một người như Thương Hy sao có thể làm ra những hạt giống quý giá như thế này.”

Vi Vi đang muốn hỏi rõ ý nghĩa của cây chấp niệm, khi quay đầu lại liền trông thấy cảnh tượng hoa xuân phơi phới, đua hương khoe sắc, đẹp đến nỗi ngẩn ngơ, quên cả muốn mở lời. Từng cánh hoa đào xinh tươi, như mơ như mộng, đây chính là cảnh mà bao lần cô đã gặp trong mơ sao?

Phong cảnh bên hồ mê hoặc lòng người, nơi có người con gái dịu dàng, xinh đẹp ca hát cùng tiếng gió, khiêu vũ cùng lá rơi, dưới chân cô là chú cá sấu thật thà, phúc hậu đang ve vẩy cái đuôi vỗ vào bụng, tạo ra những tiếng bập bùng như tiếng trống hội đêm xuân. Trong rừng cây, đột nhiên vọng lại tiếng lắc rắc như tiếng cành cây khô bị bẻ gãy, cô gái giật mình, ngẩng lên hỏi: “Ai?!”

Định thần nhìn ra xa, một hình bóng cao lớn cùng cây cung đã điểm tên, giương lên trước mắt...

Mọi người trầm mặc không nói, chỉ lặng lẽ bước về phía trước, chấp niệm hết màn này nối tiếp màn kia, những cánh hoa đào mong manh, phiêu diêu trong gió như nàng tiên nữ bé nhỏ khoác trên mình bộ cánh màu hồng, bồng bềnh khiêu vũ giữa không trung.

Giữa hồ nước, người con gái vén cao chân váy, vui vẻ chơi đùa cùng những chú cá nhỏ. Vì sự xuất hiện đột ngột của chàng trai cao lớn kia, cô vô cùng kinh hãi, kéo thấp váy, gò má chột ửng hồng, vừa như hờn trách lại như thích thú, nói: “Tại sao anh lại đến đây?”

Về mặt chàng trai chột phần chân hằn lên, xắn cao ống quần, từ từ lội xuống nước nói: “Tôi đến để cảm tạ cô đã đưa tôi ra khỏi cánh rừng, tôi sẽ bắt mấy con cá tươi ngon dưới hồ tặng cô thay lời cảm tạ, được không?”

Cô gái cúi đầu. “Đừng gọi tôi là cô nương gì đó nữa, tôi có tên. Tên tôi là... A Ẩn.”

“A Ẩn?” Đôi mắt đen sẫm của chàng trai chột sáng lên, anh cười, nói: “Tôi tên Ấp”

Vi Vi trầm mặc, nhìn thấy cảnh tượng này, những ký ức, từ hàng ngàn năm trước vốn chôn chặt trong tâm khảm bỗng nhiên ùa về, sống dậy trong tâm trí, muốn trốn tránh mà không thể. Chấp niệm thụ, chính là dùng những ký ức cả một đời của người con trai ấy để dẫn lối, chỉ đường cho người khác không lầm đường lạc lối như anh ta hay sao? Nhưng như vậy, trong lòng người đi sai đường đó sẽ day dứt như thế nào chứ?

Cô bước từng bước chậm rãi, những chấp niệm này và cả những ký ức của cô nhất định sẽ không chịu buông tha...

Nguồn ebook: <https://.luv-ebook>

Liên đường thủy các, gió thổi màn che. Thanh Linh búi tóc thật cao, chiếc khăn quần lấy cánh tay trắng nõn, ngọc ngà, bước chân trần trên mặt trống, khiêu vũ say sưa. Ấp chăm chú nhìn cô bước đến trước mặt mình, khẽ nắm tay cô, dịu dàng cười, nói: “Cô vốn là nữ thủ lĩnh của Miêu trại, A Ẩn, cô còn lừa gạt tôi đến bao giờ?”

Thanh Linh có chút kinh ngạc, lát sau nở nụ cười duyên dáng, nói: “A Ẩn, A Liên cái gì! Tôi là Thanh Linh.”

“Là A Ẩn cũng được, Thanh Linh cũng được, tôi đã lựa chọn cô, mãi mãi không thay đổi.”

...

Vạn vật chấn động, thời gian nhanh như tên bắn, bốn người cùng rẽ vào một con đường khác, thời gian trong ảo cảnh đã là ba năm sau. Khóe mắt A Ẩn đắm lệ, ngồi ở đầu giường, Ấp ngồi bên cạnh lặng yên không nói. A Ẩn khẽ lên tiếng: “Các bậc trưởng bối nói không sai, thiếp gả cho chàng đã ba năm nay mà vẫn chưa có con nối dõi, chàng lập thiếp là chuyện đương nhiên... Thiếp... thiếp nhất định là bị báo ứng. Ông trời không muốn chúng ta hạnh phúc.”

Ấp ôm lấy cô, khóe môi áp lên cổ cô, lưu luyến. “Đồ ngốc, nói linh tinh cái gì thế! Chúng ta nhất định sẽ có con, những chuyện kia cứ để ta giải quyết, nàng chớ bận tâm.”

Lục Vi nhú mày, đôi chân cũng dừng bước, không phải vì những đau khổ trong ký ức trở dậy, mà phía trước đã là một lối rẽ khác. Tiểu Hắc ở phía trước cũng nhân nhả ngồi xuống. Dạ Ly nhìn Lục Vi, lại liếc nhìn khuôn mặt sầu thảm của Quý Vân, chặc lưỡi: “Sao... vẫn còn lối rẽ nữa cơ à?”

Quý Vân ngập ngừng giây lát rồi rẽ thẳng vào lối bên phải, nói: “Bên này.”

Vi Vi rảo bước, chỉ thấy hoa đào hai bên đường dần héo úa. Hồi ức đã đến giai đoạn đau khổ nhất, có lẽ... đó là giai đoạn mà cô chưa được biết...

Trong phòng, A Ấp nhìn người vợ bị thiêu cháy đến không còn hình dạng, trong lòng vô cùng đau đớn. Anh tuyệt vọng nhìn cha mình, gào lên: “Cha đã nói với con, chỉ cần con không gặp cô ấy, cha sẽ cho cô ấy một con đường sống. Vì sao...”

Người thủ lĩnh già lạnh lùng quay lưng, lên tiếng: “Người đã bị nhiễm tà ma của cô ta, có nói gì cũng vô dụng. Cô ta là yêu quái, hóa thân thành thê tử của người, mê hoặc người bao năm nay, như vậy mà người còn mong cô ta sống sót ư?”

Nước mắt lênh láng hai bên gò má chàng trai, anh nói: “Cha, trong bụng cô ấy còn có cốt nhục của con, cháu ruột của cha! Nếu không vì con, cha cũng không thể vì đứa nhỏ vô tội đó mà nghĩ lại sao? Nếu như hôm đó, con đến muộn một chút thì ngay cả thân thể của cô ấy cũng bị cha đốt sạch rồi!”

Người thủ lĩnh nhăn mặt, thở gấp, nói: “Đứa bé trong bụng cô ta là yêu nghiệt, không phải con người!! Người... người đã bị nó làm cho điên loạn mà lúc lần hết cả rồi! Người đâu, đưa nó ra giam lại cho ta!”

...

Vi Vi chậm rãi bước lên phía trước, cuối cùng cũng hiểu vì sao chấp niệm thụ lại xuất hiện lối rẽ này. Lúc đầu, A Ấp có hai con đường để lựa chọn. Một con đường là ký ức của anh và Thanh Linh khi còn sống; con đường khác dẫn đến suối vàng. Rốt cuộc thì ai ngốc nghếch hơn ai đây?

Mọi người lại tiếp tục đi về phía trước, dung mạo bị thương xen lẫn căm hận của Thanh Linh xuất hiện trong ảo cảnh. Đêm tối mờ mịt, Thanh Linh nhìn theo Ấp công A Ẩn trên lưng chạy trốn, không tin vào mắt mình.

“Chàng... chàng... muốn đưa cô ta trốn đi sao?”

Sắc mặt Ấp trở nên cau có. “Xin lỗi, tôi không thể bỏ mặc cô ấy, cô ấy là vợ tôi.”

“Không!” Thanh Linh gào thét thảm thiết như người bị tâm thần. “Thiếp mới là vợ chàng, là người vợ mà chàng cưới hỏi đàng hoàng. Ấp, chàng quên rồi sao? Hôm đó chàng đến Miêu trại, thấy thiếp khiêu vũ trên chiếc trống lớn, chàng nói chàng chọn thiếp. Chàng đốt lửa trại linh đình, cầu hôn thiếp, chàng nói chàng sẽ chăm sóc thiếp cả đời...”

A Ấp, chàng nói cho thiếp biết, từ trước đến nay, chàng chưa từng yêu thiếp, phải không? Ngay từ khi kết hôn với thiếp đã là một sai lầm, chàng nhận nhầm thiếp là cô ấy, phải không?”

Khóe môi A Ấp giật giật, không nói một lời. Anh ôm A Ẩn, bước vội qua mặt Thanh Linh, khẽ nói: “Xin lỗi!”

Người đi, đêm tối dần. Thanh Linh ngã nhào, hét khóc lại cười, tay cô ta bốc từng nắm bùn đất dưới chân. “Ta hận, ta hận các người... A Ẩn, nếu người không xuất hiện, ta đã có hạnh phúc... A Ẩn, ta muốn người mãi mãi không thể siêu sinh!”

...

Cảnh tượng một lần nữa lại thay đổi, cuối cùng dừng lại ở hồ nước, nơi mà A Ẩn và Ấp lần đầu tiên gặp gỡ. Trời trong mây vắng, mặt hồ phẳng lặng, không một gợn sóng, Ấp ôm A Ẩn đã bị hủy hoại nhan sắc đến bên hồ, lớn tiếng kêu: “A Y, người mau ra đây! Ta biết người đang ở đó, mau ra đây!!”

Thoáng chốc, mặt nước trong vắt trở nên u tối, trong sóng nước dập dềnh, một đôi mắt xanh biếc nổi lên. A Ấp đặt A Ẩn ở ven bờ, đau khổ nói: “Người có thể cứu cô ấy được không? Chỉ cần cô ấy không chết, người muốn gì ta cũng đáp ứng...”

Ánh mắt trong hồ nước chăm chú nhìn Ấp, tựa như đang suy nghĩ về những lời anh ta vừa nói. Đến khi Ấp cho rằng nó đã bị những lời nói của mình làm cho cảm động thì con cá sấu đột nhiên nổi hẳn lên mặt nước, bơi tới, cắn phập một miếng vào giữa gáy A Ẩn. Trong khoảnh khắc, cô gái đau đớn giãy giụa rồi tắt thở.

Ấp trợn mắt, kinh hãi kêu lên: “Vì sao? Không phải tự tay người đã nuôi dưỡng cô ấy sao?”

A Y liếc xéo Ấp, sắc mặt hờ hững. “Ta thà chưa từng nuôi dưỡng một đứa con gái ngu xuẩn như thế. Nếu sống mà đau khổ như vậy, chỉ bằng chết nhanh cho thoải mái!” Nói xong A Y vẫy đuôi, từ từ lặn sâu xuống đáy hồ. Trước khi mất tích, nó còn nói: “Truyền thuyết đồn rằng, có một nữ thần có thể cứu người chết sống lại, tên cô ta là Lạc.”

Dạ Ly thấy thế thì trong lòng kinh ngạc, lúc này mới hiểu được mối cơ duyên giữa Quý Vân và chị mình. Mọi người lại đi thẳng lên phía trước, cảnh tượng đã rời đến tẩm cung của Dạ Lạc. Dạ Lạc cười tếu. “Người quả thực rất lợi hại, quả nhiên Bách Diệp là do người câu mất. Người bất chấp nguy hiểm đến tìm ta, chính là vì cô nương này sao?”

Ấp cắn răng, nói: “Cô ấy là vợ tôi, nghe nói Lạc đại nhân có thể cứu người chết sống lại, tôi mới vượt ngàn dặm xa xôi đến đây.”

Dạ Lạc nghe thấy vậy, nhìn chằm chằm thi thể A Ẩn một lát rồi lắc đầu. “Bùa ngải này rất lợi hại, đừng nói là chết đi sống lại mà ba hồn chín vía của cô ấy đã phân tán gần hết rồi. Vợ người rốt cuộc đã gây ra tội ác gì mà ngay cả chết rồi vẫn mãi mãi không thể siêu sinh?”

Ấp chao đảo. “Cái gì? Mãi mãi không thể siêu sinh? Lẽ nào không có cách nào cứu cô ấy sao?”

“Thật ra thì cũng có.” Dạ Lạc xoa cằm, nói: “Chỉ cần lấy một đồ vật khi còn sống cô ấy vẫn thường dùng, triệu hồi những linh hồn vụn vặt còn rơi vãi nhập thể, trải qua mười kiếp sinh tử, đợi đến khi hồn phách khôi phục hoàn toàn sẽ có thể đầu thai chuyển kiếp như người bình thường. Có điều... người bình thường khi đầu thai chuyển thể đều phải có người bảo vệ đi cùng, chăm sóc thể xác không được để ác ma, tiểu quỷ xâm chiếm. Hồn phách cô ấy không được đầy đủ, vậy nên phải tìm một người bảo vệ toàn tâm toàn ý với cô ấy, nếu không sợ là khó qua khỏi mười kiếp sinh tử luân hồi.”

“Tôi tình nguyện!”

Dạ Lạc hơi giật mình, chăm chú nhìn chàng trai trước mặt, nói: “Người cũng biết, người bảo hộ không giống với người thường. Người không chỉ phải chịu đựng vô vàn đau khổ mỗi lần đầu thai chuyển kiếp, mà tất cả những ký ức đau khổ của kiếp trước sẽ mãi đi theo người.”

“Tôi biết, tôi đồng ý!”

“... Được, vậy người hãy đáp ứng ta hai chuyện. Một, đợi đến khi hồn phách của cô ấy tập hợp đủ rồi, người phải giao hồn phách của người cho ta; hai, ta muốn người và cô ấy trong suốt mười kiếp sinh tử không được phép qua lại với nhau, người có làm được không?”

“Được!”

...

Hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt của Ấp, chấp niệm kết thúc, hồi ức cũng kết thúc. Lục Vi chết lặng, không sao nhắc nổi chân. Rất lâu sau đó mới nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói nhẹ nhàng: “Đi thôi!”

Cuối đường, tỉnh mộng!

— — — — Tôi là đoạn phân cách đau thương — — — —

Ra khỏi rừng cây chấp niệm, bốn người quả thực đã rời khỏi thành phố tù nhân. Tiểu Hắc ngoe nguẩy cái đuôi, chạy đi mất. Vi Vi ngạc nhiên hỏi: “Ra khỏi thành phố tù nhân rồi, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Dạ Ly quay sang nhìn Quý Vân rồi kéo Tiểu Long ngốc nghếch cùng bước lên phía trước. Nam Huyền và Dạ đại họa bước đến bên hồ, sắc mặt trầm lắng.

“Dạ Ly, anh muốn họ có khoảng thời gian riêng tư ở bên nhau để vĩnh biệt sao?” Khẽ thở dài một tiếng, Nam Huyền tiếp tục nói. “Tôi nghe nói chấp niệm thụ... là lấy chấp niệm chỉ đường tìm lối ra, nhưng nếu thực sự muốn thoát khỏi thì chấp niệm phải tiêu tán, như vậy cửa ra mới có thể xuất hiện. Như vậy, Quý Vân phải chết thì tất cả hồi ức và chấp niệm này mới có thể cùng anh ta biến mất, đúng không?”

Dạ Ly nhếch môi, nói: “Cậu cho rằng Quý Vân không biết điều này sao? Cho dù là vậy đi chăng nữa thì anh ta cũng không thể sống tiếp được.”

Nam Huyền nhíu mày, nghe Dạ Ly rủ rỉ nói: “Tiểu Long ngốc nghếch, cậu có biết thế nào là người bảo vệ không? Là cả đời chăm sóc cho người đó một cách chu toàn, như chăm sóc chính mình vậy. Người bảo vệ phần lớn là người thân hoặc người yêu từ kiếp trước của mình, cả đời họ ẩn nấp ở một nơi gần đó, lặng lẽ theo dõi, lặng lẽ chăm sóc, không để đối phương biết. Quý Vân làm như vậy... coi như đã phá vỡ quy tắc của trò chơi.”

Nam Huyền nghe thấy vậy thì trầm ngâm, nói: “Lạc đã từng cảnh cáo Quý Vân không được phép gặp gỡ Lục Vi.”

Dạ Ly gật đầu. “Người bảo vệ không thể để đối phương biết thân phận của mình, thế nhưng... thật đáng tiếc, Quý Vân vẫn phạm luật...”

Trời xanh mây trắng, gió thổi hoa rơi. Lục Vi thấy Dạ Ly và Nam Huyền đột nhiên rời đi trước, cảm thấy có gì đó bất thường. Cô chăm chú nhìn Quý Vân, líu lưỡi nói: “A Vân...”

Quý Vân nở nụ cười ấm áp. Lục Vi quen biết anh lâu như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười một cách thanh thản, vui vẻ như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy bất an. Anh cất giọng êm ái, dịu dàng: “Cô nói cô không phải A Ẩn, cô là Lục Vi. Nhưng tôi không phải Quý Vân, mà là Ấp. Con người khi bị thương đều tìm thuốc trị thương, mong sao lành bệnh, nhưng không biết rằng không có ký ức cũng là một loại hạnh phúc, có thể vui vẻ làm một người khác... Cô có thể chôn vùi những chuyện trước kia vào quá khứ, coi đó như một vở kịch, một giấc mộng thoáng qua, nhưng tôi không thể làm vậy. Cũng tốt, mọi thứ kết thúc rồi!”

Lục Vi vô thức bước lùi lại, mặc dù đã sớm biết kết cục đau thương này nhưng vẫn hoài nghi hỏi lại: “Ý anh là gì?”

Quý Vân khẽ vuốt má Lục Vi, dịu dàng cười, nói: “Chẳng phải cô hỏi tôi vì sao muốn làm người bảo vệ của cô sao? Vì tôi muốn trả nợ. Nếu không gặp tôi, không phải tôi nhận nhầm người, có lẽ cô ấy đã có một cuộc sống vui vẻ. Cô ấy lương thiện, dịu dàng là vậy, không đáng phải chịu kết cục bi thương đến thế. Tôi không thể để cô ấy trở thành cô hồn dã quỷ được.”

Quý Vân nhìn sâu vào đôi mắt đắm lệ của Lục Vi, tựa hồ thấy lại người con gái của ngàn năm trước. Anh thở dài, nói: “Bây giờ như thế này cũng tốt. Những gì tôi nợ cô, phụ cô, đều đã trả xong. Vi Vi, hãy tiếp tục sống thật tốt...”

Nước mắt Lục Vi đọng đầy, tựa muôn ngàn hạt trân châu, từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống, nhưng bàn tay Quý Vân đang ve vuốt hai má cô đã mất dần cảm giác. Vi Vi kinh hãi, muốn giữ chặt anh nhưng khi giơ tay chạm vào người anh, chỉ nhìn thấy trống rỗng, mờ ảo. Cô nhìn anh mỉm cười, nụ cười như gió xuân, ấm áp, thanh khiết, dịu dàng. Cô nhớ hết, đều nhớ hết, nhớ... anh chính là A Ấp nồng nàn, chan chứa yêu thương, anh vốn không phải là Quý Vân lạnh lùng, băng giá.

Làn gió ấm áp thổi đến, linh hồn của A Ấp lay động, phiêu diêu bay đi.

“Không, không!” Lục Vi lắc đầu. “A Ấp...” Anh không nợ A Ẩn, cũng không nợ gì tôi hết.

A Ấp nhắm mắt, cất tiếng cười giòn tan, trong sáng, vẫn nụ cười như lần đầu tiên gặp A Ẩn. “A Ẩn, xin lỗi, thực sự xin lỗi!”

Gió thổi tới, mang theo những cánh hoa mỏng manh, bay liệng giữa không trung. Quý Vân, A Ấp, thân bảo hộ của cô, cuối cùng cũng theo gió bay đi. Mười kiếp bảo vệ, có lẽ anh cũng đã mệt rồi, có thể ngay khi anh quyết định nhập vào trò chơi này để tìm cô, anh đã tính đến kết cục này rồi.

Mở rộng lòng bàn tay để cánh hoa nhỏ bé còn rơi rớt lại cũng được theo gió bay xa, từng giọt nước mắt của A Ẩn tuôn rơi lã chã.

Tạm biệt, A Ấp!

Đêm giao thừa năm 2012, khi tất cả mọi người đang quây quần sum họp bên gia đình, trong một căn phòng cho thuê, cảnh sát tìm thấy thi thể của Quý Vân đã bắt đầu bốc mùi hôi thối. Sau khi tiến hành khám nghiệm tử thi, bên điều tra kết luận: nạn nhân đột tử vì bị trụy tim. Lục Vi với thân phận là bạn gái và Quý Tinh, người cô ruột của nạn nhân đã đưa thi thể anh về, mai táng trên núi Phượng Hoàng.

65. Chương 66: Một Sự Khởi Đầu Mới

Tương phùng mã thượng phân đào vũ,

Hỷ kiến thúc tiền náo hạnh hoa,

Thanh phong minh nguyệt bản vô giá,

Cận thủy dao sơn giai hữu tính[1].

(Tết Thanh minh. Núi phượng Hoàng.)

[1] Tạm dịch: Hội ngộ mưa đào lát phát rơi.

Vui thay khi thấy hoa lại cười

Trắng thanh gió mát là vô giá

Cận thủy viễn sơn đều hữu tình.

Nhiều tháng sau khi Quý Vân ra đi, nhân ngày Tết Thanh minh, Lục Vi, Dạ đại họa và mọi người cùng nhau lên núi Phượng Hoàng tảo mộ. Thực ra hồn phách của A Ấp đã tiêu tán trong ảo cảnh, nằm lại nơi đây chẳng qua chỉ là phần hài cốt vô tri vô giác mà thôi. Nhưng trong thời gian này, không ai dám nhắc đến điều đó, chỉ lặng lẽ cùng Lục Vi đi thắp hương, đốt vàng mã.

Lũ yêu quái theo cùng cũng chẳng hiểu gì về những lễ nghi phiền phức này của con người, hò nhau nghịch ngợm đốt vàng mã.

Đã biến hóa được thành hình người, Khuyên Khuyên với đôi mắt to tròn, trong sáng, thân hình đầy đặn, béo tốt cầm cả xấp tiền giấy bước đến một góc, đốt một mình, nhìn lửa cháy thì hoảng hốt, quăng cả nắm tiền giấy vào thùng, nhưng vì lực ném không đủ mạnh, cơn gió thổi qua làm cả nắm tiền mang theo tro bụi bay tứ tung, vương đầy lên đôi giày vải của Nhạc Linh.

“Gù gù!” Nhạc Linh nhảy dựng lên. “Khuyên Khuyên, rốt cuộc cô có biết đốt không vậy!?”

Khuyên Khuyên lườm lườm, nói: “Không biết, đợi tôi luyện tập thêm vài lần nữa, tôi sẽ đốt cho cô xem!”

“Cô...”

“Không được cãi nhau!” Tùng Dung giậm mạnh chiếc giày cao gót xuống nền đất, giận dữ gào lên. “Hai người muốn cãi nhau thì qua bên kia mà cãi, đừng làm bồ hóng ám đầy khuôn mặt đã trang điểm của ta nữa.”

Tương Ảnh cười lạnh. “Hi hi, bà cô à, người định lừa ai? Rõ ràng ta thấy người vừa rót nước mắt khi nhìn thấy bức ảnh Quý Vân, khiến lớp trang điểm trên mặt nhoe nhoẹt thế kia chứ!”

“Tên tiểu tử đáng chết!”

“Im miệng hết cho ta!” Dạ đại họa ôm ngực hét lớn, trong nháy mắt, bầu không khí bỗng nhiên lặng ngắt. “Ai còn cãi nhau nữa, ta sẽ đem người đó đi hỏa thiêu luôn!”

Lời cảnh cáo vừa hạ xuống, đám yêu quái cuối cùng cũng chịu yên lặng. Bày biện hương hoa xong xuôi, Vi Vi quay đầu, nhìn mọi người, thở dài nói: “Thực ra mấy người không cần đến đây cùng tôi, tôi không sao!” Mấy tháng nay, dưới sự đề xướng của Nam Huyền, bất luận cô đi đến đâu đều có người đi cùng, cẩn thận,

dè dặt từng li từng tí. Mọi người nói phần mộ này thực ra chẳng có ý nghĩa gì, điều này không phải Lục Vi không biết, chỉ là cô muốn tìm một nơi yên tĩnh ở lại một mình, suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện mà thôi.

Vi Vi nói: “Bên cạnh núi Phượng Hoàng là núi Hoa Tiên, bây giờ là thời điểm những loài hoa dại nhỏ bé nở rộ, đẹp lắm! Tiểu Long ngốc nghếch, anh đưa mọi người đến đó chơi đi!”

Nam Huyền nghe thấy vậy, không cần suy nghĩ, liền lắc đầu cự tuyệt. Không đợi anh ta lên tiếng, phía sau đã vọng lại một giọng nữ trong trẻo: “Trông đáng vẻ này của cô, bọn họ ai dám rời cô nửa bước chứ?”

Vi Vi nghiêng đầu nhìn liền thấy Dạ Lạc cùng Văn Trinh đi đến, hai người đều mặc những bộ trang phục đời thường, nhưng ánh mắt và nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ đạo mạo, cao quý vốn có. Nam Huyền nhìn thấy chủ nhân, hơi ngạc nhiên, bước lại gần. Dạ Lạc kéo Vi Vi, chỉ tay về phía gần đó, nói: “Cô xem kia!”

Trên nắm mộ dưới gốc cây không xa, một đám tiểu quỷ đang nằm dưới bóng râm nhìn về phía Lục Vi dò xét. Chúng thoải mái, hồn nhiên không chút sợ sệt, thậm chí còn thò hẳn cái đầu về phía trước, nhìn cô mỉm cười. Vi Vi thấy thế, bỗng nhiên lặng người, từ sau khi Quý Vân chết, đối với những chuyện này, cô đều nhắm mắt làm ngơ. May mà có hình totem Bách Diệp in trong lòng bàn tay, nếu không chưa biết chừng, lũ yêu ma đã sớm tiếp cận cô rồi.

Truyền thuyết kể rằng, trên vai con người có hai chiếc đèn, hai chiếc đèn này có thể bảo vệ họ, không cho lũ tiểu quỷ đến gần. Nhưng điều mà họ không biết là, hai chiếc đèn đó do người bảo hộ nắm giữ. Người nào không có người bảo hộ, tự nhiên sẽ không có người giữ đèn, lúc đó tiểu ma, tiểu quỷ sẽ dễ dàng sai khiến người đó.”

Dạ Lạc hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn Lục Vi. “Đến lúc phải tìm một người bảo hộ mới rồi.”

Vừa dứt lời, một làn gió xuân nhẹ nhàng thổi tới, mang theo chút hương thơm dịu dàng từ nụ hoa mới nhú trong đêm sương giá lạnh. Vi Vi trầm mặc, lúc ngẩng lên, trước mắt đã có nhiều hơn hai cánh tay chìa ra.

Dạ đại họa hắng giọng, có chút khó chịu, nghiêng đầu nói: “Tiểu Long ngốc nghếch còn muốn tranh giành với tôi sao? Tôi vốn đã cùng Tiểu Vi Vi làm lễ đăng ký kết hôn, trên người cô ấy cũng có một phần yêu khí của tôi, tôi làm người bảo hộ cho cô ấy là lẽ đương nhiên.”

Nam Huyền không có miệng lưỡi sắc sảo như Dạ Ly, kìm nén rất lâu mới đưa ra đôi mắt long lanh nhìn về phía Lục Vi, nói: “Tôi muốn đời đời kiếp kiếp được ở bên cạnh Lục Vi.”

Lục Vi hít một hơi thật sâu, nhìn Dạ đại họa, lại nhìn Nam Huyền, không biết nói sao mới phải.

Tiểu Long ngốc nghếch, không thể rời xa cũng không thể vứt bỏ, trải qua bao nhiêu hoạn nạn, anh ta vẫn lặng lẽ ở bên cô, quan tâm, chăm sóc cô. Nghe Khuyên Khuyên nói, thời gian trước, Thần Long đại nhân nghìn năm ngao du khắp chốn đột nhiên nhớ ra mình có có một đứa con nhỏ lưu lạc chốn trần gian, bèn đặc biệt cử người đến đón về. Nhưng Nam Huyền sống chết không chịu quay lại Long cốc, nói ở đây còn có một số chuyện chưa làm xong. Người thông minh như Lục Vi, sao lại không hiểu anh ta có ý gì!

Dạ đại họa, bề ngoài thì không có vấn đề gì, lúc nào cũng chỉ ra vẻ lãng tử, hỉ hả cả ngày, nhưng vô duyên vô cớ anh ta và cô lại có quan hệ vợ chồng. Sau khi Quý Vân chết, anh ta siêng năng đến nhà Quý Tinh còn hơn cả cô. Quý Tinh ban đầu vừa khóc lóc vừa mắng giận, dần dần cũng đã bình tâm trở lại, nghe nói bà còn nhận Dạ đại họa làm con nuôi. Kỳ thực với tính cách của Dạ đại họa, sao có thể chăm sóc, bảo vệ một người bình thường, nhỏ bé như Lục Vi được? Anh ta thực ra đang suy tính điều gì, có phải chỉ muốn cô có được một chút an ủi, không muốn những tháng ngày về sau, mỗi lần nghĩ đến Quý Vân ruột đau như cắt nữa không?

Hai người đều rất tốt, đều là những người thân yêu của cô, chỉ là...

Vi Vi nhìn hai người họ, đột nhiên mỉm cười, tay trái nắm tay Nam Huyền, tay phải nắm tay Dạ Ly. Khuyên Khuyên ở bên cạnh thấy vậy thì sững sờ, chết lặng, một lúc sau, bà tám mới lắp bắp nói: “Lựa chọn này là... thế nào? Vi Vi muốn cả hai sao, kết cục 3P[2] vui vẻ sao?”

[2] Cuộc tình tay ba.

Dạ đại họa và Tiểu Long ngốc nghếch nhìn nhau ngơ ngác, lú lút: “Đây là... cùng một lúc có cả hai người bảo hộ, chuyện này tôi chưa từng nghe thấy, có điều, Vi Vi, nếu cô muốn chúng tôi cùng nhận lời...”

Lục Vi lắc đầu, cười tươi như hoa. “Người bảo hộ không nhất thiết phải là yêu quái hoặc Thần Long, đúng không?”

Nam Huyền cau mày. “Đó là ý gì?”

Vi Vi bĩu môi, trở lại dáng vẻ đáng yêu thường ngày. “Có chuyện này tôi chưa kịp thông báo với hai người... Tôi đã tìm được một công việc mới rất tốt, sau Tết thanh minh sẽ chính thức đến thử việc.”

Vừa dứt lời, mọi người cùng kinh ngạc nhảy dựng lên. Dạ đại họa vội nói: “Chuyện này bắt đầu từ khi nào vậy?” Khoảng thời gian này, ngày nào anh ta cũng ở bên cạnh Tiểu Vi Vi, nhưng không thấy cô đi phỏng vấn bao giờ.

Lục Vi bật cười. “Thôi nào, nhất định phải đi phỏng vấn sao? Công ty Hoa Thịnh gửi bài khảo sát cho tôi qua email. Sau khi thông qua đợt kiểm tra, lại lên mạng gặp mặt nói chuyện, người ta đã quyết định như vậy. Mấy người thực sự cho rằng ngày nào tôi cũng đóng cửa phòng chỉ để ngủ thôi sao?”

A Vân nói đúng, sinh mệnh vốn vô cùng quý giá, để gom nhặt đủ các mảnh hồn phách của cô không dễ dàng gì, cô phải tiếp tục sống những tháng ngày vui vẻ, thay A Ấp, A Ẩn mà sống thật hạnh phúc, hồn nhiên. Sau khi trải qua những đau khổ cùng cực, cô phải mạnh mẽ đứng dậy, làm lại từ đầu. Vi Vi tỉ mỉ đếm ngón tay. “Tiền lương cũng nhiều hơn bội phần so với công việc ở tòa soạn kia, phúc lợi ưu đãi cũng rất tốt, tôi sẵn sàng đến làm việc cho Hoa Thịnh rồi.”

“Hoa Thịnh?” Tùng Dung tựa hồ nghĩ ra cái gì đó, kinh ngạc hét lên. “Chỗ cô nói chính là nơi có tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng ấy sao? Nó được mệnh danh là “hậu cung Hoa Thịnh”, vì con trai thì quá nhiều còn con gái thì quá ít! Làm việc ở đó, tiền lương hằng tháng lên tới hàng ngàn đô!”

Vi Vi bị dáng vẻ khoa trương của cô nàng tê giác làm cho tức cười, không kiềm chế được, ôm bụng cười như nắc nẻ, gật đầu.

Bên này, Dạ đại họa và Nam Huyền vẫn nắm chặt tay Lục Vi, nhìn nhau ngây ngốc, khó hiểu. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tương Ảnh “xì” một tiếng. “Còn chưa đủ rõ ràng sao? Lục Vi nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy giữa hai người thật khó lựa chọn, nên cô ấy quyết sẽ đến Hoa Thịnh, tìm một ông xã người phàm làm người bảo hộ. Hai người không phải tranh giành nữa!”

Tương Ảnh nói xong cũng là lúc Vi Vi gọi mọi người xuống núi, vừa đi vừa nói: “Đi thôi, tôi đưa mọi người lên núi Hoa Tiên uống trà, ăn cơm, nhân thể chúc mừng tôi đại nạn không chết, tái sinh trở lại.”

Cô nàng tê giác đáp ứng đầu tiên, đi đôi giày cao gót mà vẫn chạy như bay, đuổi theo Lục Vi. “Vi Vi, công ty của họ còn thiếu vị trí nào nữa không? Lễ tân? Văn phòng? Hay... hay là tạp vụ cũng được...”

“Có cái ăn? Thật tốt quá! Thời gian này, vì lo cho Vi Vi mà ngay cả khoai sây tôi cũng không dám động đến.” Nữ hoàng ăn vặt Khuyên Khuyên và ông chú già Nhạc Linh nghe nói có người chiêu đãi, cũng cười nói nói đuổi theo sau. Còn Nam Huyền và Dạ Ly đã hóa đá trước mộ Quý Vân, đến lúc này mới lấy lại tinh thần.

“Vi Vi, thực sự không cần tôi... chúng tôi nữa sao?”

“Xì, thà để thua yêu ma, quỷ quái khác còn hơn là thua người phàm. Cái giống đoản mệnh ấy có gì tốt kia chứ?”

Dạ Lạc thấy thế thì che miệng cười, ôm vai hai đứa em trai, chớp chớp mắt, nói: “Nhất định là biểu hiện của hai đứa vẫn chưa đủ tốt nên Vi Vi mới không cần ai cả. Nghe ta nói này, trong trận chiến này, A Ly và Nam Huyền cũng có chung một kẻ địch, phải đánh bại tất cả bọn chúng, sau đó chia đều chiến lợi phẩm, ai cũng có phần, hai đứa thấy có phải không?”

Ách! Hình như có gì đó không đúng lắm, Có điều, trước tiên phải đuổi theo Vi Vi đã! Nghĩ vậy, một rống, một gấu gật đầu ra hiệu với nhau, đuổi theo bóng người đẹp đang xuống núi.

“Vi Vi, tôi đồng ý với cô, ngày mai sẽ bắt đầu học nấu cơm!”

“Tiểu Vi Vi, tôi đồng ý với cô, ngày mai sẽ đem tất cả giấy tờ nhà đất, cổ phiếu đứng tên cô!”

...

Cuộc cách mạng vẫn chưa thành công, các đồng chí cần tiếp tục cố gắng nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-da-nhan-mien-tra-lai>